

ROMEEO JULIET

ศิลปะการแสดงนิพนธ์

โครงการศึกษากระบวนการผลิตละครเวที

เรื่อง

โรมิโอแอนด์จูเลียต

ปีการศึกษา 2563

ผู้นำเสนอ

1. นางสาวกัลยรัตน์	อุบลรัตน์ประทีป	รหัสประจำตัว 60110010174
2. นางสาวณัฏฐารัณ	ฤตจิตราภรณ์	รหัสประจำตัว 60110010064
3. นางสาวทอฝัน	เลวงดีพงศ์	รหัสประจำตัว 60110010068
4. นายธรรมรัตน์	ญาณสุธี	รหัสประจำตัว 60110010069
5. นางสาวธิดา	เกื้อกุลพิทักษ์	รหัสประจำตัว 60110010180
6. นางสาวนงนภสร	มงคลฤกษ์	รหัสประจำตัว 60110010181
7. นางสาวนัฐพร	ตั้งตรงทรัพย์	รหัสประจำตัว 60110010070
8. นางสาวมิเชล แอลจีล่า รพี ไอ.	กินโตะ	รหัสประจำตัว 60110010185
9. นางสาววัชรภรณ์	บุญสวัสดิ์	รหัสประจำตัว 60110010080
10. นางสาวเวรณี	กนกวัฒน์พันธุ์	รหัสประจำตัว 60110010190
11. นายสายน้ำ	รักษธรรม	รหัสประจำตัว 60110010084
12. นายสุรวิชัย	มงคลเจริญลาภ	รหัสประจำตัว 60110010194

คณะกรรมการศิลปะการแสดงนิพนธ์

.....

(อาจารย์ ดร.ธัญญรัตน์ ประดิษฐ์แทน)

.....

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติกรณ์ นพอุดมพันธุ์)

.....

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พันธุ์ชนะ สุนทรพิพิธ)

.....

(อาจารย์อภิรัตน์ แก้วกัน)

ประธานควบคุมศิลปะการแสดงนิพนธ์

ประธานควบคุมศิลปะการแสดงนิพนธ์

ประธานกรรมการที่ปรึกษา

กรรมการที่ปรึกษา

สารบัญ

	หน้า
บทที่ 1 บทนำ	
1.1 ภูมิหลัง	1
1.2 วัตถุประสงค์	6
1.3 ขอบเขตการศึกษา	6
1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	8
บทที่ 2 ข้อมูลสัมพันธ	
2.1 ข้อมูลสัมพันธด้านกำกับการแสดง	9
2.1.1 ข้อมูลสัมพันธเกี่ยวกับบทละครเรื่อง “โรเมโอแอนด์จูเลียต”	9
2.1.2 ความหมายของการกำกับการแสดง	11
2.1.3 กระบวนการทำงานของผู้กำกับละครเวที	12
2.1.4 แนวคิดและทฤษฎีที่ใช้ในการกำกับการแสดงละครเวทีเรื่อง “โรเมโอแอนด์จูเลียต”	20
2.2 ข้อมูลสัมพันธด้านการแสดง	24
2.2.1 ความหมายของการแสดง	24
2.2.2 ความหมายของนักแสดง	26
2.2.3 บทบาทและหน้าที่ของนักแสดง	27
2.2.4 คุณสมบัติของนักแสดงที่ดี	30
2.2.5 เครื่องมือของนักแสดง	32

2.2.6	ข้อมูลสัมพันธ์เกี่ยวกับการทำงานของนักแสดง	34
2.2.7	แนวคิดและทฤษฎีในการแสดง	36
2.3	ข้อมูลสัมพันธ์ด้านการออกแบบฉากและอุปกรณ์ประกอบฉากเพื่อการแสดง	50
2.3.1	แนวคิดและทฤษฎีในการออกแบบฉาก	50
2.3.2	แนวคิดและทฤษฎีในการออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉาก	57
2.3.3	ความหมายของฉากละครเวทีและอุปกรณ์ประกอบฉาก	60
2.3.4	นักออกแบบฉากและนักออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉาก	61
2.3.5	ข้อมูลที่ควรรู้ในการออกแบบฉากและอุปกรณ์ประกอบฉาก	64
2.4	ข้อมูลสัมพันธ์ด้านการออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อการแสดง	70
2.4.1	ความหมายของเครื่องแต่งกายเพื่อการแสดง	70
2.4.2	ความหมายของนักออกแบบเครื่องแต่งกาย	70
2.4.3	ข้อมูลที่ควรรู้ในการออกแบบเครื่องแต่งกาย	71
2.4.4	แนวคิดในการออกแบบเครื่องแต่งกายให้เข้ากับแนวการนำเสนอละคร	72
2.5	ข้อมูลสัมพันธ์ด้านการออกแบบแสงเพื่อการแสดงและเทคนิคพิเศษเพื่อการแสดง	75
2.5.1	ข้อมูลสัมพันธ์ด้านการออกแบบแสง	76
2.5.2	แสงในละครเวที	81
2.5.3	ความหมายและหน้าที่ของนักออกแบบแสง	81
2.5.4	ทฤษฎีและข้อมูลที่ควรรู้ในการออกแบบแสง	82
2.6	ข้อมูลสัมพันธ์ด้านการออกแบบเสียงและมัลติมีเดียเพื่อการแสดง	83

2.6.1	ข้อมูลสัมพันธ์ด้านการออกแบบเสียง	83
2.6.2	ข้อมูลสัมพันธ์ด้านการออกแบบมัลติมีเดีย	84
2.6.3	เสียงในละครเวที	86
2.6.4	มัลติมีเดียในละครเวที	86
2.6.5	บทบาทและหน้าที่ของนักออกแบบเสียง	87
2.6.6	บทบาทและหน้าที่ในการฉายมัลติมีเดียในละครเวที	87
2.6.7	ทฤษฎีการฉายภาพ	87
2.6.8	ทฤษฎีของเสียง	91
2.6.9	สรุปความคิดของผู้ออกแบบ	94
บทที่ 3 การพัฒนาการสร้างสรรค์		
3.1	การพัฒนาสร้างสรรค์ผลงานด้านการกำกับการแสดง	95
3.1.1	ขั้นตอนการทำงานก่อนการกำกับการแสดง	95
3.1.2	การกำกับการแสดง	134
3.1.3	ขั้นตอนการทำงานหลังการกำกับการแสดง	144
3.2	การสร้างสรรค์ผลงานด้านการแสดง	145
3.2.1	ขั้นตอนการตีความ	145
3.2.2	กระบวนการซ้อมเพื่อการแสดง	167
3.2.3	กระบวนการทำงานของนักแสดง	182
3.3	การพัฒนาการสร้างสรรค์ด้านการออกแบบฉากและออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉาก	195

3.3.1 ช่วงเตรียมพร้อมก่อนทำโปรตักชั่น	195
3.3.2 การส่งความคืบหน้า 30%	205
3.3.3 การส่งความคืบหน้า 50%	206
3.3.4 การส่งความคืบหน้า 70%	209
3.3.5 การส่งความคืบหน้า 100%	211
3.3.6 ช่วงก่อนทำการแสดง	226
3.3.7 ช่วงการแสดง	227
3.3.8 ช่วงหลังแสดง	230
3.4 การพัฒนาสร้างสรรค์ผลงานด้านการออกแบบเครื่องแต่งกาย	231
3.4.1 ช่วงเตรียมพร้อมก่อนทำโปรตักชั่น	231
3.4.2 การส่งความคืบหน้า 30%	234
3.4.3 การส่งความคืบหน้า 50%	238
3.4.4 การส่งความคืบหน้า 70%	250
3.4.5 การส่งความคืบหน้า 100%	255
3.5 การพัฒนาสร้างสรรค์ผลงานด้านการออกแบบแสง	256
3.5.1 ช่วงเตรียมพร้อมก่อนทำโปรตักชั่น	256
3.5.2 การส่งความคืบหน้า 30%	262
3.5.3 การส่งความคืบหน้า 50%	264
3.5.4 การส่งความคืบหน้า 70%	265

3.5.5 การส่งความคืบหน้า 100%	267
3.6 การพัฒนาการสร้างสรรค์ด้านการออกเสียงและมัลติมีเดีย	271
3.6.1 ช่วงเตรียมพร้อมก่อนทำโปรดักชั่น	271
บทที่ 4 สรุปผลการค้นคว้าและการสร้างสรรค์ผลงาน	
4.1 ผลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าและสร้างสรรค์	276
4.1.1 สรุปผลการศึกษาด้านการกำกับการแสดง	276
4.1.2 สรุปผลการศึกษาด้านการแสดง	280
4.1.3 สรุปผลการศึกษาด้านการออกแบบฉาก	285
4.1.4 สรุปผลการศึกษาด้านการออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉาก	287
4.1.5 สรุปผลการผลศึกษาด้านการออกแบบเครื่องแต่งกาย	288
4.1.6 สรุปผลการศึกษาด้านการออกแบบแสง	291
4.1.7 สรุปผลการศึกษาด้านการออกแบบและมัลติมีเดีย	294
4.1.8 สรุปผลการศึกษาของโปรดักชั่น	296

บรรณานุกรม

ภาคผนวก

1. ภาคผนวก ก บทละครเวทีเรื่อง โรมิโอแอนด์จูเลียต ต้นฉบับ
2. ภาคผนวก ข บทละครเวทีเรื่อง โรมิโอแอนด์จูเลียต
3. ภาคผนวก ค กระบวนการส่งความคืบหน้าและการซ้อม
4. ภาคผนวก ง เอกสารการประชาสัมพันธ์

5. ภาคผนวก จ ภาพคณะผู้ศึกษาโครงการ

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ภูมิหลัง

ในสังคมไทยปัจจุบันสภาพความเป็นอยู่ของผู้คนมีความแตกต่างกันอย่างชัดเจนโดยเฉพาะในเรื่องฐานะความเป็นอยู่ของคนในประเทศ จากการที่คนมีฐานะกับคนชนชั้นกลางจนถึงคนชนชั้นล่างมีความเป็นอยู่ที่แตกต่างกันอย่างเหลือมล้ำในเรื่องของการมีคุณภาพชีวิตที่ดีและเหมาะสม ส่งผลให้ผู้คนส่วนใหญ่ในประเทศที่มีฐานะเป็นคนชนชั้นกลางต้องต่อสู้เพื่อมีชีวิตรอดกับความยากลำบากในการหาเงินเลี้ยงดูตนเองและครอบครัว เพื่อใช้ชีวิตอยู่ในสังคมที่ตกต่ำอย่างไม่มีความสุข เนื่องจากปัญหาความเหลื่อมล้ำเริ่มที่มีโครงสร้างเป็นวงจรดังนี้ ความเหลื่อมล้ำด้านความมั่งคั่งและรายได้ (Wealth & Income Inequality) ทำให้เกิดความเหลื่อมล้ำด้านอำนาจ (Power Inequality) และส่งผลต่อความเหลื่อมล้ำด้านการกระจายโอกาส (Opportunity Inequality) ซึ่งความเหลื่อมล้ำทางสังคมต่าง ๆ นี้ ล้วนมีสาเหตุมาจากองค์ประกอบดังนี้

1. โครงสร้างทางเศรษฐกิจที่เอื้อประโยชน์แก่เจ้าของทุนมากกว่าแรงงาน ซึ่งเราสามารถที่จะเห็นได้อย่างชัดเจนในยุคสมัยที่โลกถูกขับเคลื่อนด้วยวิธีการแบบทุนนิยมที่ผู้มีต้นทุนสูงมีโอกาสที่มากกว่า เช่น การมีธุรกิจขนาดใหญ่เข้ามาส่งผลต่อการใช้ชีวิตประจำวันโดยการผูกขาดการขายสินค้า และเริ่มที่จะเป็นผู้ผลิตสินค้าที่หลากหลายและครอบคลุมหลายปัจจัยในการใช้ชีวิต โครงสร้างส่งผลทำให้นายทุนมีรายรับอยู่เพียงแค่ฝ่ายเดียว ส่วนผู้ผลิตรายเล็กไม่สามารถทำธุรกิจต่อไป

2. โครงสร้างภาษีเป็นอุปสรรคในการกระจายรายได้อย่างเป็นธรรม คือ การที่รัฐวางแผนจัดเก็บภาษีของประชาชนได้อย่างไม่มีประสิทธิภาพ เช่น จากการที่รัฐยังไม่ได้ให้ความสำคัญจัดเก็บภาษีที่จะช่วยให้เงินในประเทศหมุนเวียนและเดินสะพัดมากยิ่งขึ้น โดยให้อยู่ในลักษณะของการเก็บภาษีนครวยมากกว่าคนจน ลักษณะที่คนยิ่งรวยยิ่งจ่ายภาษีมาก เพื่อมากระจายให้กับคนจนและคนชั้นกลางได้มีโอกาสมากขึ้น หรือที่เรียกกันว่าภาษีอัตราก้าวหน้า

3. โครงสร้างความเหลื่อมล้ำในการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมส่งผลต่อโอกาสทางเศรษฐกิจทางสังคม เนื่องจากกระบวนการยุติธรรมเป็นแนวทางการตัดสินโดยการใช้กฎหมายเพื่อหาข้อสรุปของ

ปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคม ดังนั้นกระบวนการยุติธรรมจึงมีความจำเป็นต้องอยู่ตรงกลางและตัดสินปัญหา ด้วยเหตุและผล แต่มีหลักประกันที่สามารถยืนยันได้ว่ากระบวนการยุติธรรมโปร่งใส เนื่องจากผู้ตัดสินใน กระบวนการเป็นมนุษย์ ดังนั้นในหลายครั้งผู้มีอำนาจหรือมีต้นทุนชีวิตที่สูงกว่าอาจจะมีสิทธิในการเข้าถึง อำนาจกระบวนการยุติธรรมมากกว่า

4. การกระจายทรัพย์สินไม่มีประสิทธิภาพ กล่าวได้ว่าเป็นปัญหาใหญ่ที่เกิดขึ้นในสังคมถ้ามอง จากสถิติประเทศไทยเป็นอันดับที่ 3 ของโลก เพราะผู้ถือครองทรัพย์สินมากมีเพียง 1 เปอร์เซ็นต์ของคน ทั้งประเทศ หรือ คร่าวๆในประเทศไทยที่มีรายได้ 50000 บาทต่อเดือน มีเพียง 5.45 เปอร์เซ็นต์ของทั้ง ประเทศ ในขณะที่ครัวเรือนที่มีรายได้ 20000 บาทต่อเดือน มีมากถึง 74.3 เปอร์เซ็นต์ของทั้งประเทศ การครอบครองทรัพย์สินและมรดกของผู้ผลิตรายใหญ่ที่มีเพียง 1 เปอร์เซ็นต์ทำให้เป็นสาเหตุที่ ผู้ประกอบการรายเล็ก หรือ ธุรกิจขนาดกลาง (SMEs) ไม่มีต้นทุนในการผลิตสูงเมื่อเทียบกับผู้ผลิตราย ใหญ่ของประเทศ

5. โอกาสการเข้าถึงแหล่งทุนของผู้มีรายได้น้อยมีจำกัด เนื่องจากแหล่งทุนที่มีประสิทธิภาพ หรือการลงทุนทั้งหมดมีเรื่องของเงินเข้ามาเกี่ยวข้องดังนั้นพื้นที่สำหรับผู้มีรายได้น้อยที่จะลงทุนจึงเป็น ทรัพยากรที่หายากและมีอยู่จำกัด ทำให้เป็นอุปสรรคที่ส่งผลต่อความคิดในการตัดสินใจทำธุรกิจของผู้มี รายได้น้อย เพราะเมื่อพลาดจะมีโอกาสตั้งต้นใหม่อีก (อ้างใน Post Today. 2562: online)

ดังนั้นจากสาเหตุข้างต้นที่ทำให้เกิดปัญหาเรื่องความเหลื่อมล้ำนั้นส่งผลให้เห็นในปัจจุบันผ่าน สถานการณ์บ้านเมืองในช่วงหลายปีที่ผ่านมา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปีพ.ศ. 2563 มีวิกฤติการณ์ปัญหา โรคติดต่อ Covid-19 ที่เป็นผลต่อเนื่องมาจากช่วงปีพ.ศ. 2562 เกิดเหตุการณ์น่าสลดใจในหลายด้าน เช่น การออกมาเรียกร้องถึงสิทธิและเสรีภาพทางการแสดงออกทางความคิดของนิสิตนักศึกษา นักเรียน เพื่อ ต้องการเปลี่ยนแปลงสภาพสังคมและเศรษฐกิจที่ตกต่ำลงมาในหลายปี, ปัญหาจำนวนคนติดเชื้อโควิดที่ถูก แก้วในช่วงต้นปี กลัปกกลายเป็นปัญหาใหม่อีกครั้งจากการปล่อยปะละเลยความใส่ใจในการป้องกันโรค ระบาด โดยการปล่อยให้คนนอกประเทศได้ลักลอบเข้ามาพักอาศัยหรือทำงานในประเทศ, การปิดข่าว จำนวนของผู้ติดเชื้อ ผู้เสียชีวิตทำให้ประชาชนไม่รู้สถานการณ์ในปัจจุบัน และเรื่องของวัคซีนป้องกันโรค Covid-19 ในแง่การปฏิบัติงานอย่างล่าช้าที่ต้องผ่านกระบวนการหลายขั้นตอนของรัฐบาล การคัดเลือก วัคซีนที่คุณภาพไม่ได้มาตรฐานในต่างประเทศ และจำนวนวัคซีนที่ไม่เพียงพอต่อประชาชนทั้งประเทศเป็น ต้น

ทำให้ผู้ศึกษาสามารถตั้งข้อสังเกตได้ว่าวิถีชีวิตของคนไทยดำรงชีวิตอยู่ด้วยความยากลำบากเป็นส่วนใหญ่จากการที่โครงสร้างทางสังคมและเศรษฐกิจไม่เอื้ออำนวยต่อการมีคุณภาพชีวิตที่ดี ส่งผลต่อผู้คนในสังคมที่ใครอยู่สถานะยากจนต้องผลักดันตัวเอง เพื่อสร้างโอกาสที่อาจจะได้เลื่อนสถานภาพของตนเองเป็นคนร่ำรวย ในขณะที่คนร่ำรวยไม่ต้องผลักดันตัวเองแค่รักษาสถานภาพเอาไว้ พร้อมกับระวังไม่ให้เกิดผลกระทบที่สั่นคลอนสถานภาพของตนเอง ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นตัวกระตุ้นให้สิ่งมีชีวิตที่ใช้ชีวิตอยู่เพื่อความอยู่รอดอย่างมนุษย์ แบ่งแยกและไม่ลงรอยกันเหมือนอย่างที่มีอง-ปอล ซาทร์ (Jean-Paul Sartre) ได้กล่าวไว้ว่า

สิ่งที่เป็นวัตถุทั้งหลายนั้น “สักแต่ดำรงอยู่” แต่มนุษยชาติมีอยู่ “เพื่อตัวเขาเอง”

เพราะอย่างนั้นการมีอยู่ของมนุษย์จึงต่างจากการมีอยู่ของสิ่งของ

เพราะมนุษย์ไม่ได้สร้างตัวเองขึ้น ถึงกระนั้นเขาก็มีเสรีภาพ เพราะทันทีที่ถูกเหยียดเข้ามาในโลก เขาคือผู้ที่รับผิดชอบทุกอย่างที่เขาทำ (อ้างในสายพิณ ศุพุทธมงคล, 2557: 463-464)

นอกจากความเห็นแก่ตัวแล้วนั้นมนุษย์เมื่อพบกับปัญหาที่ตนไม่สามารถแก้ไขได้จึงเลือกที่จะปฏิเสธโดยการหนีจากปัญหา หรือแสดงความเพิกเฉยต่อปัญหา โดยไม่สนใจว่าใครจะต้องเป็นผู้รับช่วงต่อของปัญหาที่ตนเป็นคนได้รับ เพื่อให้ตัวเองสบายใจเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นมาในทุกช่วงเวลาโดยเฉพาะในปัจจุบันช่วงสถานการณ์โรคระบาดนี้มีข่าวถูกนำเสนอไว้ดังนี้

“หนุ่มบุรีรัมย์ วัย 32 ปี เครียดงานเงินเจอวิกฤติเพราะโควิด โลกโศกฮอลาโลก แม่เมีย ทำใจไม่ได้เห็นเขาไปกับตา จากคำบอกเล่าของภรรยาผู้เสียชีวิต เล่าให้ฟังว่า เมื่อเวลาประมาณ 3 ทุ่มเศษของวันเกิดเหตุ เห็นสามีโลกโศกกำลังจะฆ่าตัวตาย นั้นรู้สึกตกใจมากทำได้แต่พยายามปลอบใจแต่ไม่เป็นผล ส่วนสาเหตุคิดว่าจากเรื่องงานที่ไม่สามารถทำงานได้ปกติเหมือนเดิม ทำให้รายได้ไม่เพียงพอ จนสามีต้องพาตนเองและลูกกลับมาส่งไว้ที่บ้านแล้วกลับไปทำงานคนเดียว หลังเกิดเหตุตนก็ทำการลบคลิปวิดีโอการโลกโศกของสามีทิ้ง เพราะทำใจไม่ได้กับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น” (อ้างใน ไทยรัฐออนไลน์. 2563: ออนไลน์)

“นักแสดงสาวท่านหนึ่ง โพสต์การวางตัวเป็นกลางในสังคมสำคัญมากกว่าความคิดเห็น

นักแสดงสาวท่านหนึ่งได้โพสต์ภาพการปิดหูปิดตาปิดปาก และบอกว่าตนขอเป็นกลางไม่ฝักใฝ่ฝ่ายใด อีกทั้งยังระบุการวางตัวเป็นกลางในสังคมสำคัญมากกว่าความคิดเห็นไว้ว่า

เข้านี้มีข้อความส่งมาว่า ไม่เห็นออกมาเคลื่อนไหวสถานการณ์ ที่เขาเกิดขึ้นเหมือนดาราคณอื่นเลย ไม่รู้สึกอะไรบ้างเหรอ? เดียวจะแบนเราเลย! คือจ๊ะดิฉันเป็นนักแสดงที่เป็นคนกลาง ไม่ขอฝักใฝ่ฝ่ายใดหรือข้างใดทั้งนั้นคะ และไม่ขอยุ่งกับทุกเรื่อง ทุกฝ่ายนะคะ ไม่ใช่ไม่รู้สึกละ ดิฉันเป็นคน มันมีความรู้สึกแหละคะ แต่ดิฉันสายบุญ สายธรรมะ หลักในการใช้ชีวิตที่ยึดถือมาตลอดคือ... "การเดินทางสายกลาง" คะ ไม่ขอแสดงความรู้สึก ไม่ขอแสดงความคิดเห็นใด ๆ ทั้งสิ้นคะ ใครบอกว่า จะแบน จะอัลฟอลโลว์เรา ก็เชิญคะ ไม่ได้ซีเรียสยอดโหด ยอดติดตามคะ ขอเป็นตัวเองที่เป็นกลางเท่านั้นย้ำตรงนี้ว่า ขอไม่ยุ่ง! กับเรื่องใด ๆ ที่เกิดขึ้นในช่วงนี้ทั้งนั้นนะคะ ที่ผ่านมา ไม่ใช่ไม่รู้ร้อนรู้หนาว หรือไม่มีจิตสำนึก แต่ทุกอย่างทำไป ถ้าขาดสติ หรือ คิดน้อย ย่อมจะมีทั้งผลเสียและผลดีของมันคะ เข้าใจตรงกันนะคะ #เข้าใจทุกฝ่าย #เห็นใจทุกฝ่าย #เดินทางสายกลาง” (อ้างใน ไทยรัฐออนไลน์, 2563: ออนไลน์)

ดังนั้นจากข้อความข้างต้นจึงทำให้เห็นถึงแก่นแท้ของสภาวะภายในจิตใจของมนุษย์ทั้งในแง่ของทฤษฎีและความจริงที่เกิดขึ้นในสังคมที่มีความหลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นความเห็นแก่ตัว หลีกเลี่ยงจากปัญหา รวมถึงการเพิกเฉยต่อปัญหาเป็นต้น ที่มีวิธีการดำเนินชีวิต ภายใต้ความคิดที่ว่า “ฉันต้องอยู่รอดในสังคมนี้ เรื่องของคนอื่นไม่ใช่เรื่องของตัวเอง” ทำให้ปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคมไม่ได้รับการแก้ไขหรือถูกมองข้ามออกไป เพราะฉะนั้นถ้าคนในสังคมลองปรับมุมมองความคิดโดยการลดความต้องการของตัวเองลง แล้วลองมองเข้าหากันเพื่อทำความเข้าใจกันมากขึ้น สังคมอาจจะน่าอยู่มากขึ้นเหมือนอย่างที่จรรยาพร บุษยเกียรติ ได้กล่าวไว้ว่า

ความสุขที่เกิดจากความรักเพื่อนมนุษย์นั้น เป็นความสุขอันแท้จริงที่มนุษย์มีร่วมกัน สามารถแบ่งปันให้กันได้ทุกเมื่อเชิ้อวัน แม้มนุษย์จะถูกเนรเทศให้ใช้ชีวิตอยู่บนโลกเพื่อรอดความตาย แต่ความรักเพื่อนมนุษย์นี้ ก็จะช่วยให้มนุษย์สร้างอาณาจักรแห่งความสุขขึ้นมาได้และสามารถเปลี่ยนการเนรเทศให้เป็นอาณาจักรได้เช่นกัน โดยไม่ต้องพึ่งพาธรรมชาติ หรือ พระเจ้าองค์ใด นับเป็นการต่อยอดความคิดความเชื่อซึ่งอัลแบร์ต กามูส์ นักคิดนักเขียน ผู้รักเพื่อนร่วมโลกได้ถ่ายทอดไว้ตั้งแต่ต้นในความเรียงเชิงปรัชญาเรื่องแรก “หัวและก้อยแห่งชีวิต” ที่เขาเขียนในวัย 22 ว่า

“อาณาจักรของผมทั้งหมดก็คือโลกแห่งนี้” (อ้างใน กรรณิกา จรรย์แสง และ คณะ,
2562 : 245)

ละครเวทีเรื่อง “โรเมโอแอนด์จูเลียต” ในเวอร์ชันนี้ ผู้ศึกษามีความตั้งใจที่จะดัดแปลงบริบทมาจากบทละครเรื่อง “โรเมโอและจูเลียต” (Romeo and Juliet) ของ วิลเลียม เชกสเปียร์ (William Shakespeare) เพราะบทละครเรื่องนี้เป็นละครอมตะที่ถูกสร้างขึ้นทุกยุคทุกสมัย แต่สำหรับในยุคปัจจุบันและสถานการณ์ในประเทศไทยขณะนี้ คณะผู้ศึกษามองว่าประเด็นปัญหาเรื่องความเหลื่อมล้ำที่เกิดขึ้นในสังคมนี้เป็นประเด็นที่อยู่เหนือกาลเวลาเช่นกัน ดังนั้น “โรเมโอแอนด์จูเลียต” ในครั้งนี้คณะผู้ศึกษาจึงได้เลือกที่จะเล่าถึงเหตุการณ์ในปีค.ศ.2500 ซึ่งจินตนาการว่าน่าจะเป็นช่วงเวลามนุษยชาติกำลังจะล่มสลายจากความเห็นแก่ตัวของมนุษย์ โดยเนื้อเรื่องกำหนดสถานที่เกิดเหตุที่เมืองนีโอ เวิร์นา (Neo Verona) ที่ตั้งของแหล่งพลังงาน “ไลฟ์ซีด (Life seed)” ที่เป็นความหวังสุดท้ายของมวลมนุษยชาติ เกิดการเรียกร้องสิทธิและเสรีภาพ โดยชนชั้นแรงงานนำโดย “เลดี้มอนตะคิว (Lady Montague)” จากเหล่าชนชั้นสูงที่นำโดย “ลอร์ดคาปูเลต (Lord Capulet)” เพราะชนชั้นสูงได้ทำการผูกขาดและขายสินค้าปนเปื้อน ด้วยวิธีการนำ “โรเมโอ (Romeo)” ลูกสาวของเลดี้มอนตะคิวมาเป็น “ผู้ถูกเลือก (The Chosen one)” ตัวแทนตามความเชื่อเรื่อง “ดินแดนพันธสัญญา (The Promised Land)” ที่กล่าวไว้ว่า “อาดัม (Adam)” ผู้เป็นบุตรแห่งพระเจ้าจะถูกเนรเทศลงมาจากโลกมนุษย์ พร้อมกับ “เอวา (Eve)” เพราะความผิดจากการกิน “ผลแห่งปัญญา (Fruit of Knowledge)” นั้นได้กลายเป็นผู้ถูกเลือกของมวลมนุษยชนเพื่อนำทางผู้คนสู่ดินแดนแห่งพันธสัญญา และนำความสุขและความดีและความเลวกับคนสู่มนุษยชน เพื่อเป็นแรงผลักดันในการต่อสู้เพื่อลดความเหลื่อมล้ำในสังคม โดยไม่ได้สนใจเลยว่าสำหรับเด็กสาวอายุ 18 ปี นั้น เป็นภาระที่หนักเกินไปหรือไม่ ทำให้โรเมโอต้องอยู่กับสภาวะที่ฝืนร้ายทุกคืนเห็นว่า “มีผู้หญิงคนหนึ่งกำลังจะตาย ซึ่งไม่แน่ใจว่าใคร อาจจะเป็นตัวเองหรือไม่ใช่” โรเมโอจึงตั้งคำถามและพยายามหาคำตอบว่า “ทำไมผู้คนต้องเอาโรเมโอมาเป็นคนแบกรับชะตากรรมของคนอื่น ทำไมผู้คนถึงต่อสู้และเข่นฆ่ากันเพราะความเกลียดชังแล้วมาบอกกับตนว่าสิ่งที่ทำให้ตนมันคือความรัก ทั้งที่ทุกการกระทำที่ทุกคนพยายามยึดเยียดให้ตนนั้นมันเจ็บปวดและทรมาน เพราะฉะนั้นคนเราจะรักกันทำไม” ซึ่งโรเมโอได้พบความรักเมื่อได้รู้จัก “จูเลียต (Juliet)” เป็นความรักที่บริสุทธิ์ที่เหมือนโชคชะตาให้มาพบจากการเห็นหน้ากันเพียงครั้งเดียวที่งานแต่งงาน ความรักครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่ทำให้โรเมโอตื่นนอนและพุ่งเข้าไปโดยไม่สนคนรอบข้าง ไม่สนแม้กระทั่งที่ว่าจูเลียตจะเป็นลูกสาวของศัตรูคู่อาฆาต ทำให้โรเมโอเชื่อว่าความรักครั้งนี้จะสามารถทำให้เรื่องราวการบาดหมางของผู้คนจบลง แต่ความคิดนั้นไม่ใช่เรื่องที่ถูกเพราะคนที่ได้ลงไปดื่มด่ำและรักกัน

มีเพียงแค่ทั้งคู่ ทำให้ผลสุดท้ายความรักที่บริสุทธิ์ของทั้งคู่ต้องจบลงด้วยโศกนาฏกรรมที่ทั้งคู่ต้องหนีจากโลกนี้ไปด้วยกัน

การสร้างสรรคผลงานศิลปะการแสดงนิพนธ์เรื่อง “โรมิโอแอนด์จูเลียต” จึงเป็นการสะท้อนให้เห็นถึง “เบื้องลึกของปัญหาความเหลื่อมล้ำทางสังคม แท้จริงแล้วมาจากความเห็นแก่ตัวของมนุษย์ ถ้าหากลองมนุษย์เปิดใจ ยอมรับปัญหา ความแตกต่าง และมีความพร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงเพื่อสังคม โดยใช้ความรักมาเป็นพลังขับเคลื่อนสำคัญเพื่อแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น ทุกอย่างก็ยังสามารถแก้ไขได้และอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข” ผู้ศึกษามีความคาดหวังว่าทั้งบทธละคร ตัวละครตลอดจนงานองค์ประกอบศิลป์ทุกฝ่ายที่คณะผู้ศึกษาได้ร่วมกันรังสรรค์ขึ้นมา เพื่อถ่ายทอดเรื่องราวนี้ จะช่วยเป็นเสียงสะท้อนอีกหนึ่งเสียงและเป็นบทเรียนที่คอยเตือนใจผู้ชมและผู้ศึกษาว่าอย่าเห็นเพียงแค่ประโยชน์ส่วนตัวแต่จงมองเข้าใจผู้อื่นและพร้อมช่วยเหลือ เพื่อให้ผู้คนที่ใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันสังคมได้มีสภาพความเป็นอยู่และมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น

1.2 วัตถุประสงค์

1.2.1 เพื่อศึกษากระบวนการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะการแสดงนิพนธ์เรื่อง “โรมิโอแอนด์จูเลียต”

1.2.2 เพื่อนำเสนอละครเวทีเรื่อง “โรมิโอแอนด์จูเลียต” ในการเป็นสื่อที่สะท้อนประเด็นปัญหาเรื่องความเหลื่อมล้ำทางสังคม ที่ส่งผลกับการใช้ชีวิตของมนุษย์ในด้านต่าง ๆ

1.3 ขอบเขตการศึกษา

1.3.1 ศึกษากระบวนการและขั้นตอนในการกำกับการแสดงละครเวทีเรื่อง “โรมิโอแอนด์จูเลียต”

ผู้ศึกษา นายสุรวิชัย

มงคลเจริญลาภ

1.3.2 ศึกษากระบวนการและขั้นตอนในการแสดงละครเวทีเรื่อง “โรมิโอแอนด์จูเลียต”

ผู้ศึกษา นางสาวธิดา

เกื้อกุลพิทักษ์ รับบท โรมิโอ

นางสาวกัลยรัตน์

อุบลรัตน์ประทีป รับบท จูเลียต

นางสาวนงนภสร	มงคลฤกษ์ รัชบท เลดีมอนตะคิว
นางสาวเวณี	กนกวิวัฒนะพันธุ์ รัชบท แม่นม
นางสาวมิเชล แอลจีล่า รพี ไอ.	กิ้นโตะ รัชบท เบนโวลีโอ

1.3.3 ศึกษากระบวนการและขั้นตอนในการออกแบบฉากละครเวทีเรื่อง “โรมิโอแอนด์จูเลียต”

ผู้ศึกษา นางสาวณัฐภรณ์	ฤทธิจิตราภรณ์
------------------------	---------------

1.3.4 ศึกษากระบวนการและขั้นตอนในการออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉากละครเวทีเรื่อง “โรมิโอแอนด์จูเลียต”

ผู้ศึกษา นางสาววัชรภรณ์	บุญสวัสดิ์
-------------------------	------------

1.3.5 ศึกษากระบวนการและขั้นตอนในการออกแบบแสงละครเวที “โรมิโอแอนด์จูเลียต”

ผู้ศึกษา นายธรรมรัตน์	ญาณสุธี
-----------------------	---------

1.3.6 ศึกษากระบวนการและขั้นตอนในการออกแบบเครื่องแต่งกายละครเวทีเรื่อง “โรมิโอแอนด์จูเลียต”

ผู้ศึกษา นางสาวทอฝัน	เลหวงดีพงษ์
นางสาวนัฐพร	ตั้งตรงทรัพย์

1.3.7 ศึกษากระบวนการและขั้นตอนในการออกแบบเสียงและมัลติมีเดียละครเวทีเรื่อง “โรมิโอแอนด์จูเลียต”

ผู้ศึกษา นายสายน้ำ	รักธรรม
--------------------	---------

1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.4.1 เรียนรู้กระบวนการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะการแสดงนิพนธ์เรื่อง “โรมิโอแอนด์จูเลียต”

1.4.2 เรียนรู้แนวคิดและทฤษฎีอิทธิพลของความเหลื่อมล้ำทางสังคมที่ส่งผลกระทบต่อมนุษย์ เพื่อนำไปประยุกต์ใช้กับชีวิตประจำวัน

บทที่ 2

ข้อมูลสัมพันธ์

ในการวิจัยศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยได้นำเสนอตามหัวข้อดังนี้

- 2.1 ข้อมูลสัมพันธ์ด้านกำกับการแสดง
- 2.2 ข้อมูลสัมพันธ์ด้านการแสดง
- 2.3 ข้อมูลสัมพันธ์ด้านการออกแบบฉากและอุปกรณ์ประกอบฉากเพื่อการแสดง
- 2.4 ข้อมูลสัมพันธ์ด้านการออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อการแสดง
- 2.5 ข้อมูลสัมพันธ์ด้านการออกแบบแสงเพื่อการแสดงและเทคนิคพิเศษเพื่อการแสดง
- 2.6 ข้อมูลสัมพันธ์ด้านการออกแบบเสียงและมัลติมีเดียเพื่อการแสดง

2.1 ข้อมูลสัมพันธ์ด้านกำกับการแสดง

2.1.1 ข้อมูลสัมพันธ์เกี่ยวกับบทละครเรื่อง “โรมิโอแอนด์จูเลียต”

2.1.1.1 ประวัติผู้แต่ง วิลเลียม เชกสเปียร์ (William Shakespeare)

การศึกษาประวัติของผู้แต่งละครถือเป็นหนึ่งขั้นตอนที่สำคัญสำหรับการวิเคราะห์บทละคร เนื่องจากผู้ศึกษาได้รับข้อมูลเกี่ยวกับสภาพความเป็นอยู่ สภาพสังคม สภาพจิตใจของผู้แต่ง ทำให้สามารถวิเคราะห์ได้ว่าผู้แต่งได้เขียนบทละครเพื่อจะสื่อสารให้สังคมหรือคนรอบข้างว่าอย่างไร “วิลเลียม เชกสเปียร์ (William Shakespeare : ค.ศ.1564-1616) เป็นนักการละครคนสำคัญสมัยพระนางเอลิซาเบธ สามารถประพันธ์ได้ทั้ง ละครสุชนาฏกรรมและโศกนาฏกรรม เขาเกิดที่เมืองสแตรทฟอร์ด - อัปพอน - อาวอน (Stratford - upon - Avon) แต่งงานตอนอายุ 19 ปีกับแอนน์ แฮททาเวย์ (Anne Hathaway) มีลูกด้วยกัน 3 คน ก่อนที่จะเข้าสู่วงการละครโดยเป็นนักแสดง แล้วค่อยเริ่มเขียนพร้อมก่อตั้งคณะละคร The Lord Chamberlain's Men โดยจากหลักฐานพบว่าในเวลา

25 ปี มีผลงานบทละคร 38 เรื่อง เรื่องยาว 5 เรื่องและบทกลอนอีก 154 บท โดยแบ่งเป็น 4 ยุคดังนี้ ยุคที่ 1 (ยุคที่เน้นหลากหลายแนว เช่น จินตนิมิต(Fantasy), สุขนาฏกรรมจินตนิยม (Romantic comedy) โศกนาฏกรรมจินตนิยม(Romantic tragedy) ยุคที่ 2 (อิงประวัติศาสตร์และสุขนาฏกรรมจินตนิยม) ยุคที่ 3 (ยุคโศกนาฏกรรม) ยุคที่ 4 (เริ่มหันกลับมาจินตนิมิตและสุขนาฏกรรม แต่สอดแทรกปรัชญาและแง่คิด)”(อ้างในพันธูชนะ สุนทรพิพิธ 2560 :137-139)

2.1.1.2 ประวัติความเป็นมาของบทละครเวทีเรื่อง “โรมิโอแอนด์จูเลียต” (Romeo and Juliet)

ผู้ศึกษาได้ศึกษาข้อมูลจากหนังสือและบทละครได้มีหลายบทความที่กล่าวถึงบทละครเรื่อง “โรมิโอแอนด์จูเลียต” ทั้งประวัติความเป็นมาและคุณค่าของบทละคร

หม่อมหลวงปิ่น มาลากุล ได้ศึกษาค้นคว้าและเรียบเรียงประวัติเรื่อง “โรมิโอแอนด์จูเลียต” โดยกล่าวไว้ว่า “ผู้แต่งเรื่องโรมิโอและจูเลียตนั้นคือ Luigi da Porto เป็นชาวเมือง Vicenza ประเทศอิตาลี มีบ้านเรือนอยู่ที่หมู่บ้าน Montorso แต่งเรื่องโรมิโอและจูเลียตเป็นเรื่องสั้นเมื่อราว ค.ศ.1525 โดยใช้สิ่งแวดล้อมแถวบ้านเป็นฉาก และนำชื่อปราสาท Giulietta Taverna Romeo ไปใช้เป็นชื่อตัวละคร ต่อมา Matteo Bandello คนเมือง Naples เอาไปแต่งเป็นกลอนซึ่งทำออกมาไม่ดัดนัก แต่โชคที่ทำให้เชกสเปียร์ได้พบแล้วแต่งต่อไปให้แพร่หลายไปทั่วโลก” (อ้างในฐิติ บุกรกรม โกรวิท, 2541 : 2)

ดร.พันธูชนะ สุนทรพิพิธ ได้กล่าวเกี่ยวกับบทละคร “โรมิโอแอนด์จูเลียต” (Romeo and Juliet) ไว้ใน “เอกสารประกอบการสอนรายวิชา ประวัติศาสตร์โลกละคร” ว่า “Romeo and Juliet อันเป็นละครโศกนาฏกรรมจินตนิยม (Romantic tragedy) ซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีและเป็นบทละครในมือที่คณะละครทั่วโลกพร้อมที่จะนำมาแสดงได้ทุกเมื่อ นอกจากนี้ยังเป็นบทละครเรื่องที่มีผู้นำไปดัดแปลงเป็นอุปรากร ระบายปลายเท้า และภาพยนตร์มากที่สุด รวมทั้งละครเพลง (musical) เรื่อง The West Side Story ที่มีการเปลี่ยนฉากท้องเรื่องจากเมืองเวโรนาในประเทศอิตาลีไปเป็นย่านเวสต์ไซด์ไชนครินิวยอร์ก สหรัฐอเมริกา ในช่วงค.ศ. 1950 แล้วเปลี่ยนความขัดแย้งสองตระกูลเป็นวัยรุ่นสองกลุ่มที่เชื้อชาติต่างกัน” (พันธูชนะ สุนทรพิพิธ 2560 :138)

2.1.1.3 เกี่ยวกับผู้แปลบทละครเรื่อง “โรเมโอแอนด์จูเลียต”

บทละครเรื่อง “โรเมโอแอนด์จูเลียต” ในครั้งนี้ได้รับการเรียบเรียงและวางโครงสร้างใหม่ครั้งแรกโดย นายสุรวิชัย มงคลเจริญลาภ นิสิตชั้นปีที่ 4 เอกการแสดงและกำกับการแสดง คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ รหัสประจำตัว 60110010194 และได้รับการเรียบเรียงโครงสร้างครั้งที่สอง รวมถึงประพันธ์บทพูดให้เข้ากับภาษาของบทละครเพื่อใช้ในการแสดงโดยอาจารย์ ดร.พันธุ์ชนะ สุนทรพิพิธ โดยเอาบท โรเมโอ และ จูเลียต ในหลากหลายเวอร์ชันมาประยุกต์ใช้ดังนี้

1) Romeo and Juliet วิลเลียม เชกสเปียร์

(William Shakespeare)

2) โรเมโอและจูเลียต ฉบับแปลโดย พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว

3) ภาพยนตร์ Romeo and Juliet 1996

4) Romeo and Juliet Stratford Festival 2017

2.1.2 ความหมายของการกำกับการแสดง

ความหมายของการกำกับการแสดงมีมากมายหลายคนได้ตีความและให้ความหมายกับตำแหน่งนี้ ซึ่งผู้ศึกษาได้สังเกตเห็นหลายบทความที่ให้นิยามของการแสดงที่แตกต่างกันออกไป แต่ถ้าหากมองความหมายของผู้กำกับบทละครเรื่อง “โรเมโอแอนด์จูเลียต” ที่เป็นบทละครยุคเก่าที่ถูกนำกลับมาเล่าใหม่แล้วนั้น ดร. พันธุ์ชนะ สุนทรพิพิธ ได้กล่าวไว้เกี่ยวกับละครในช่วงหลังคริสต์ศตวรรษที่20 ได้อย่างน่าสนใจว่า

“ละครในช่วงหลังคริสต์ศตวรรษที่20 ทำหน้าที่ไม่ต่างไปจากการนำพาผู้ชมไปเยี่ยมเยือนดินแดนต่างๆ เพื่อให้เกิดประสบการณ์ต่างๆ ผ่านการหยิบยืมเรื่องราวมาจากเหตุการณ์ในอดีตผ่านกระบวนการนำเรื่องเก่ามาเล่าใหม่ ผ่านการตั้งคำถาม ผ่านการเล่าเรื่องในตอนที่ยังไม่มีใครได้เล่า การรับรู้จากเรื่องราวที่เกิดขึ้นจึงมีความจำเป็นที่จะต้องอาศัยประสบการณ์ร่วมจากผู้ชม ไปจนถึงการถอยห่างออกมาเพื่อ

มองภาพรวมแล้วทำความเข้าใจกับละครหรือการแสดงนั้นๆ” (พันธุชนะ สุทร พิพิธ 2560 :213)

ซึ่งจากบทความจะทำให้เห็นว่าการละครในยุคหลังต้องการความคิดสร้างสรรค์ การหลุดออกจากกรอบความเชื่อเก่า ดังนั้นผู้ศึกษาจึงสรุปใจความผู้กำกับได้ว่าเป็นผู้มีความคิดสร้างสรรค์ ในการคิดค้นหาวิธีการเล่าเรื่องที่น่าสนใจ

2.1.3 กระบวนการทำงานของผู้กำกับละครเวที

2.1.3.1 กระบวนการทำงานและหน้าที่ของผู้กำกับ

ผู้กำกับในแง่ของบทบาทหน้าที่นอกจากจะคิดหาวิธีการเล่าเรื่อง ยังเป็นคนที่ต้องถอยห่างออกมาดูภาพรวมทั้งหมด ดังนั้นผู้กำกับจึงควรเป็นคนที่ตัดสินใจ และ ควบคุมทิศทางให้อยู่ในสิ่งที่อยากจะทำ “ความคิดของผู้กำกับคือตัวแปร ที่นักแสดงจะนำไปสร้างตัวละครของเขา ตัวละครคือสิ่งที่เป็นนำเสนอให้กับผู้ชม มันเป็นเหมือนเส้นตรงจากผู้กำกับ ผ่านนักแสดงไปจนถึงผู้ชม กำกับจึงทำให้นักแสดงถ่ายทอดได้อย่างมีประสิทธิภาพ” (Robert Leach 2551 :121)

เพราะฉะนั้นคุณสมบัติที่ผู้กำกับควรมีเพื่อเป็นคนคอยควบคุมทิศทางคือ “ภาวะผู้นำ” เพื่อเป็นคนคอยประสานให้ทีมโปรดักชั่นทำงานร่วมกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งธีระชน พลโยธา ได้กล่าวถึงพฤติกรรมของคุณสมบัติการเป็นผู้นำที่ดีไว้ 4 แบบหรือเรียกว่า “4I (Four I’s)” ว่า

- “1. การมีอิทธิพลอย่างมีอุดมการณ์ (Idealized Influence or Charismatic Leadership) หมายถึงผู้นำที่สามารถทำให้เพื่อนร่วมงานไว้วางใจยอมรับ เชื่อมั่น ภาคภูมิใจที่ได้ร่วมงานด้วยการเสียสละ ทูมเทงานให้กับภารกิจ เน้นที่ความมุ่งมั่น
2. การสร้างแรงบันดาลใจ (Inspiration Motivation) หมายถึงผู้นำที่แสดงให้เห็นถึงการสร้างแรงจูงใจให้กับเพื่อนร่วมงาน มีการตั้งมาตรฐานในการทำงานที่สูงและทำให้ทุกคนเชื่อมั่นว่าจะทำสำเร็จ
3. การกระตุ้นทางปัญญา (Intellectual Stimulation) หมายถึงผู้นำที่ทำให้เห็นแนวทางในการแก้ปัญหาใหม่ๆ มองปัญหาในมุมต่างๆด้วยเหตุและผล
4. การพิจารณาความเป็นปัจเจกบุคคล (Individualized Consideration) หมายถึงผู้นำที่สามารถดูแลจัดการผู้ร่วมได้ ทั้งการแบ่งงาน การพัฒนาคนร่วมงานให้มีประสิทธิภาพมากขึ้นโดยดูเป็นรายบุคคล” (ธีระชน พลโยธา 2556 :68-69)

2.1.3.2 การวิเคราะห์และตีความบทละคร

การวิเคราะห์และตีความบทละครคือกระบวนการเริ่มต้นที่สำคัญมาก ในการทำงาน เพราะ การวิเคราะห์และตีความบทละครเป็นสิ่งที่ทำให้ผู้กำกับที่เป็นผู้สร้างงานศิลปะเข้าใจถึงสิ่งที่ตัวเองกำลังถ่ายทอดออกไปให้ผู้ชมได้รับรู้ว่าบทละครเรื่องนี้กำลังสื่อสารอะไร

ผู้กำกับการแสดงต้องทำความเข้าใจบทละครทั้งในแง่ของตัวละครแต่ละตัวว่า กำลังคิดอะไร ทำอะไร รู้สึกอย่างไร เพราะอะไรทำไมถึงตัดสินใจแบบนี้ ความสัมพันธ์กับตัวละครอื่นในเรื่องคืออะไร เพื่อให้เห็นพัฒนาการของตัวละครที่ส่งผลต่อเรื่องเล่า จนถึงทำความเข้าใจกับสถานการณ์ที่วิกฤติ จุดสูงสุด และ จุดคลี่คลายที่บทยิบยื่นให้ตัวละครเพราะเป็นสิ่งสำคัญทำให้ตัวละครและผู้ชมเกิดการเรียนรู้จากสถานการณ์นั้นว่ามันสำคัญกับชีวิต สำคัญกับสังคมอย่างไร และ สัญลักษณ์นัยยะต่าง ๆ ที่แฝงอยู่ในบทละคร ที่เป็นตัวช่วยให้เข้าใจและเข้าถึงสารที่บทละครกำลังจะนำเสนอมากยิ่งขึ้น

สำหรับบทละครเรื่อง “โรมิโอแอนด์จูเลียต” วิธีการวิเคราะห์และตีความนั้นจะมีสิ่งที่น่าสนใจคือการเปรียบเทียบเปรียบเทียบในบทละคร “บทละครเรื่องโรมิโอและจูเลียตมีการเปรียบเทียบ 204 จุด เมื่อมีการวิเคราะห์อย่างถี่ถ้วนจะพบว่า การเปรียบเทียบที่เห็นได้เกือบตลอดทั้งเรื่องจะเป็นเรื่องของ ความสว่าง, ความตาย, ศาสนา, ทะเล, ลี ส่วนภาพพจน์อื่นมีปรากฏบ้างแต่ไม่บ่อยนัก” (อานันท์ชนก พานิชพัฒน์ ม.ป.ป. :1) ซึ่งการเปรียบเทียบและเปรียบเทียบของบทละคร นอกจากจะทำให้เห็นเรื่องของความเชื่อ นัยยะสำคัญที่สอดแทรกเนื้อหาความรู้อันเป็นข้อคิดของบทละครได้อย่างชาญฉลาด

2.1.3.3 การเลือกแนวทางการนำเสนอ

สำหรับละครเวทีเรื่อง “โรมิโอแอนด์จูเลียต” เคยมีผู้คนทำหลากหลายเวอร์ชัน หลากหลายการตีความ จึงทำให้มีกระบวนการในการทำงานน่าสนใจหลากหลายไม่ว่าจะเป็น

- 1) Romeo and Juliet 1996 by. Baz Luhrmann
- 2) Romeo x Juliet 2007 by. Fumitoshi Oizaki
- 3) Gnomeo and Juliet 2011 by. John Stevenson
- 4) Warm Bodies 2013 by. Jonathan A. Levine

- 5) kishuku gakkou no Juliet 2015 by. Yōsuke Kaneda
- 6) Romeo and Juliet Stratford Festival 2017 by. Scott Wentworth
- 7) Romeo and Juliet 2019 by. Michael Oakley
- 8) Romeo and Juliet 2021 by. Simon Godwin

เวอร์ชัน	Romeo and Juliet 1996 by. Baz Luhrmann	Romeo x Juliet 2007 by. Fumitoshi Oizaki	Gromeo and Juliet 2011 by. John Stevenson	Warm Bodies 2013 by. Jonathan A. Levine
สัญชาติผู้กำกับ	ออสเตรเลีย	ญี่ปุ่น	อังกฤษ	อเมริกา
รูปแบบการแสดง	ภาพยนตร์	การ์ตูนญี่ปุ่น	แอนิเมชัน	ภาพยนตร์
บริบท	เมืองเวโรน่า คริสต์ศตวรรษที่ 16 ยุคปัจจุบัน	Neo verona โลกใหม่ (แฟนตาซี) เกาะลอยฟ้า	สวนหน้าบ้าน	Dystopia เมืองซอมบี้

ความขัดแย้ง	2 ตระกูลไม่ถูกกัน	2 ตระกูล ชนชั้นสูง-ต่ำ การแก้แค้น	ตุ๊กตา ในสองส่วนที่เจ้าของบ้านหย่าร้างกัน	คน กับ ซอมบี้
จุดจบ	การตายของทั้งคู่ สองบ้านกลับมาดีกัน	การตายของทั้งคู่ อาณาจักรล่มสลาย ไม่มีการแบ่งชนชั้น	ไม่มีใครตาย ทั้งคู่ได้รักกัน สองบ้านคืนดีกัน	ซอมบี้ค่อยๆ กลายเป็นคน ระบบแพ้ดีจ การที่เกิดจาก ความกลัว หายไป

เวอร์ชัน	kishuku gakkou no Juliet 2015 by. Yōsuke Kaneda	Romeo and Juliet Stratford Festival 2017 by.Scott Wentworth	Romeo and Juliet 2019 by. Michael Oakley	Romeo and Juliet 2021 by. Simon Godwin
สัญชาติผู้กำกับ	ญี่ปุ่น	แคนาดา	อังกฤษ	อังกฤษ
รูปแบบการแสดง	หนังสือการ์ตูน	ละครเวที	ละครเวที	ละครเวทีเพื่อภาพยนตร์

บริบท	โรงเรียนมัธยมปลาย	เวโรน่า	เวโรน่ายุคใหม่	เวโรน่ายุคใหม่
ความขัดแย้ง	นักเรียน 2 หอคนละสัญชาติไม่ถูกกัน	2 ตระกูลไม่ถูกกัน	2 ตระกูลไม่ถูกกัน	2 ตระกูลไม่ถูกกัน
จุดจบ	ทั้งคู่ได้แต่งงานกัน ทั้งสองบ้านยอมรับ อยู่อย่างมีความสุข	การตายของทั้งคู่ สองบ้านกลับมาดีกัน	การตายของทั้งคู่ สองบ้านกลับมาดีกัน	การตายของทั้งคู่ สองบ้านกลับมาดีกัน

จากข้อมูลข้างต้นจะทำให้เห็นว่า ในทุกช่วงเวลาที่มีการทำละครเรื่อง “โรมิโอแอนด์จูเลียต” นั้นมีการตีความหาวิธีการเล่าใหม่ ๆ ปรับเปลี่ยนมุมมองใหม่เข้ามานำเสนอให้น่าสนใจอยู่ตลอดเวลา เพราะฉะนั้นจึงสามารถกล่าวได้ว่า วิธีการเลือกนำเสนอจึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะกำหนดทิศทางการดำเนินเรื่องราวของละครเวทีให้มีมิติที่น่าสนใจ และ เหมาะสมกับละคร โดยต้องดูจากปัจจัยหลาย ๆ ส่วน เช่น ความชอบ กลุ่มเป้าหมาย ประเด็นที่น่าสนใจ บุคลากรที่ทำงานร่วมกัน เป็นต้น

ซึ่งละครเวทีเรื่อง “โรมิโอแอนด์จูเลียต” ในครั้งนี้ได้ผนวกแนวคิดเรื่องของความเหลื่อมล้ำเข้ามาในโครงสร้างหลักของเรื่องราวจากการตัดสินใจของผู้ศึกษาโดยได้ปรับจากบทละครต้นฉบับเพื่อให้มีโครงสร้างที่ซับซ้อนและตรงประเด็นมากยิ่งขึ้น ด้วยทฤษฎีและบทความแนวคิดเกี่ยวกับความเหลื่อมล้ำที่เกิดขึ้นดังนี้

“สถาบันศินทร์แห่งจุฬาลงกรณ์ฯ เสนอผลการวิจัยบอกว่า สังคมไทยมีความเหลื่อมล้ำทางสังคมแยกได้เป็น 3 เรื่องหลัก ๆ คือ ความเหลื่อมล้ำด้านความมั่งคั่งและรายได้ (Health & income Inequality) ความเหลื่อมล้ำด้านการกระจายโอกาส (Opportunity Inequality) และ ความเหลื่อมล้ำด้านอำนาจ (Power Inequality) โดยความเหลื่อมล้ำดังกล่าว สามารถแตกออกเป็นหัวข้อย่อย ๆ อีกหลายหัวข้อ เช่น ความเหลื่อมล้ำในการเข้าถึงทรัพยากร ความเหลื่อมล้ำในการมี

ส่วนร่วมกำหนดนโยบายต่าง ๆ ความเหลื่อมล้ำทางการศึกษา เป็นต้น” (สภาพร ศรีสังข์ 2564 : ออนไลน์)

“จากสภาพความเป็นอยู่ที่เกิดขึ้นโดยโลกเสรีนิยมสมัยใหม่ คือการยอมจำนนต่อสภาพที่เป็นอยู่ และการใช้ชีวิตแบบหมดความหวัง ก่อให้เกิดสภาวะที่เป็นอันตรายแก่ความเป็นมนุษย์ในรูปแบบต่าง ๆ โดยเฉพาะในกลุ่มคนรุ่นใหม่ที่มีอารมณ์รุนแรงมากต่อความล้มเหลว ด้วยความคิดที่ว่าหากเขาล้มเหลวคงจะมีปัญหาอะไรเกิดขึ้นมาบ้าง ทำให้พวกเขาจมอยู่ในความคิดที่ว่าเราไม่สามารถเปลี่ยนงานได้จนกลายเป็นการถูกจองจำอยู่ในสภาพเดิมของชีวิตไปเรื่อย ๆ ดังนี้

ภาวะการเป็นปัจเจกนิยมแบบสุดขั้ว (Individualism) คือความคิดที่เข้าใจว่าไม่มีใครสามารถดูแลเราได้ นอกจากตัวเราเอง

ภาวะถูกแยกขาดจากสังคม (Social Disintegration) ความรู้สึกแปลกแยกจากความเป็นส่วนหนึ่งของสังคม ใช้ชีวิตโดยมี social media เข้ามามีส่วนช่วยให้เราอยู่ในชุมชนจินตนาการของเรามากขึ้น ทำให้มนุษย์ผสมผสานทั้งความจริงและไม่จริงของชีวิต โดยการเปรียบเทียบชีวิตตัวเองกับโลกภายนอกตลอดเวลา

การขูดรีดต่อชีวิตตัวเองแบบล้นเกิน (Overexploitation) ตัวอย่างเช่น ชีวิตของมนุษย์ freelance ที่ต้องมุ่งมั่นปั่นงานตลอดเวลา ทำงานอย่างไม่ได้หยุดพัก จนไม่สามารถหาจุดแห่งความพอดีของชีวิตได้” (นพวรรณ เลิศธรรากุล 2561: 2)

ภาพที่ 2.1 : สาเหตุความเหลื่อมล้ำในไทย
ที่มา : ออนไลน์

ดังนั้นจากบทความและข้อมูลที่กล่าวอ้างมาในข้างต้นผู้ศึกษาหลังจากที่ผู้ศึกษาได้ทำการค้นคว้าเพื่อนำมาประยุกต์เข้ากับบทละครแล้วนั้น การเลือกรูปแบบวิธีการนำเสนอยังสามารถที่จะแบ่งให้เพื่อนร่วมงานช่วยกันคิดเสนอแนวทางใหม่ ๆ เพื่อเป็นวัตถุดิบในการตกตะกอนทางความคิดและอุดช่องโหว่ของละคร ให้มีมิติที่ลึกและซับซ้อนมากยิ่งขึ้น

2.1.3.4 Audition

การคัดเลือกทีมงานเป็นขั้นตอนที่สำคัญสำหรับการหาเพื่อนร่วมงาน โดยผู้กำกับต้องวัดจากหลายองค์ประกอบโดยแยกเป็น 2 ฝ่ายคือ นักแสดงและทีมออกแบบ ซึ่งสำหรับผู้กำกับการคัดเลือกโดยเริ่มที่ทีมออกแบบก่อนจะเป็นวิธีการที่ทำให้เห็นภาพรวมของละครชัดเจนว่า ละครเรื่องนี้มีโลกของละครเป็นลักษณะใด ทั้งคนที่อาศัยอยู่อย่างไร สภาพแวดล้อมที่เป็น ซึ่งการที่เห็นภาพรวมชัดเจนจะช่วยให้สามารถหานักแสดงที่ใกล้เคียงกับภาพของละครได้มากขึ้น สำหรับการคัดเลือกนักแสดงในเรื่อง “โรมิโอแอนด์จูเลียต” ในครั้งนี้ที่มีประเด็นเรื่องของความเหลื่อมล้ำนั้น ส่งผลให้การคัดเลือกมีวิธีการที่ต่างจากการคัดเลือกนักแสดงเรื่องอื่น ๆ ตรงการสัมภาษณ์ถามถึงทัศนคติมุมมองที่ตัวละครมีต่อสังคมที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน เช่นคำถามที่ว่าถ้าเกิดเรามองโลกผ่านแว่นตาตัวละครโลกในแบบที่เขาเห็นเป็นอย่างไรหรือสำหรับตัวละครทัศนคติในการมองโลกของตัวละครนั้นตัวละครมองโลกในแบบที่เป็นหรือมองโลกในแบบที่ควรจะเป็นเพราะอะไรเป็นต้น เพื่อเฟ้นหานักแสดงที่มีความเข้าใจในตัวละครที่เหมาะสมกับเรื่องราวในครั้งนี้มากที่สุด

2.1.3.5 Rehearsal

ช่วงเวลาการฝึกซ้อม สำหรับผู้กำกับการแสดงเป็นช่วงเวลาที่ต้องหาข้อมูล เครื่องมือ และวิธีการเพื่อพัฒนานักแสดง และองค์ประกอบศิลป์ให้ดำเนินไปตามสิ่งที่คาดหวังไว้ ดังนั้นการทำงานในส่วนนี้จึงเป็นส่วนที่ละเอียดอ่อนมากที่สุดในแง่ของการทำความเข้าใจและทำงานร่วมกับผู้อื่น

เพราะฉะนั้นผู้ศึกษาจึงได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลเกี่ยวกับตัวสื่อภาพยนตร์ นิยายและเกมส์แนว “Teen Dystopia” ที่ได้จำลองสร้างโลกขึ้นมาใหม่ และมีการวางโครงสร้างทางสังคมในรูปแบบที่แสดงให้เห็นถึงประเด็นเรื่องความเหลื่อมล้ำตามประเด็นที่ผู้ศึกษาสนใจ เช่น สภาพสังคมในเกมส์ Final Fantasy 7 จากบริษัท Square enix ของญี่ปุ่น

Final Fantasy 7 เป็นเกมส์ที่มีรูปแบบลักษณะโครงสร้างทางสังคมลักษณะของการปกครองแบบเผด็จการอำนาจนิยม โดยที่เรื่องราวเริ่มจาก มิดการ์ (Midgar) เมืองเล็ก ๆ ที่อยู่ภายใต้การปกครองของชินระเกิดจากการสร้างแหล่งพักพิงที่สามารถใช้พลังงานธรรมชาติได้อย่างไม่มีจำกัดเพื่ออำนวยความสะดวกสบายของมนุษยชาติ แต่การประเคนความสุขต่าง ๆ ให้กับผู้เป็นใหญ่ของชินระนี้เองทำให้ชินระละเลยการเอาใจใส่ต่อประชาชนที่มีฐานะไม่สู้ดีของเมืองมิดการ์ ชินระได้มีการสร้างตึกสูงเสียดฟ้าเพื่อเป็นฐานทำการใหญ่และสร้างแผ่นโลหะขนาดยักษ์ปิดเหนือเมืองด้านล่างเพื่อให้เป็นที่ทำงานของคนผู้มีฐานะ ปล่อยให้เมืองด้านล่างหรือที่เรียกว่า สลัม (slums) ถูกบดบังแสงอาทิตย์และท้องฟ้าไปหมดและทำให้อากาศเป็นพิษอีกด้วย เพราะเหตุนี้เอง ผู้คนมากมายที่อาศัยอยู่ในสลัมมีสุขภาพที่ทรุดโทรมลงและพิกลพิการ โดยที่ชินระไม่ใส่ใจนักที่จะช่วยเหลือพวกเขาเมือง เพราะฉะนั้นจากโครงสร้างทางสังคมที่แสดงให้เห็นถึงความเหลื่อมล้ำอย่างชัดเจนจึงทำให้ผู้ศึกษาหยิบเอาข้อมูลที่น่าสนใจทั้งในส่วนของสังคมตำนานและความเชื่อมาใช้ในการสร้างโลกและเมืองนีโอ เวอร์นา (Neo Verona) ในบทละครเรื่อง “โรมิโอ แอนด์จูเลียต”

2.1.3.6 Performance

การแสดงคือกระบวนการที่ผู้กำกับถึงเวลาต้องปล่อยมือจากงานของตัวเอง และเปลี่ยนจากการคอยเจาะและผลักดันทิศทางนักแสดงและทีมงาน เป็นการซัพพอร์ตให้ทุกคนมั่นใจในสิ่งที่ทำงานและซุ่มกันมาเพื่อให้การแสดงดำเนินไปอย่างราบรื่นและสบายใจมากที่สุด

2.1.3.7 Post Production

ช่วงเวลาสุดท้ายของโปรดักชั่นคือขั้นตอนของการตกตะกอนความรู้ที่ผ่านมาของโปรดักชั่นว่า ในโปรดักชั่นได้พบกันปัญหาอะไรบ้างและแก้ไขกันอย่างไร หรือ การแสดงที่ผ่านมาหลังจากที่เล่นจบรู้สึกผิดพลาดตรงไหนถ้ามีโอกาสอยากจะกลับไปแก้อย่างไร ทั้งนี้ทั้งนั้นเพื่อมุ่งเน้นในเรื่องของการแชร์ความคิดที่เกิดขึ้นในขณะที่ทำโปรดักชั่นร่วมกัน จึงกล่าวได้ว่าเป็นขั้นตอนที่สำคัญเพื่อให้ทุกคนเรียนรู้และพัฒนาต่อในการทำละครครั้งต่อ ๆ ไป

2.1.4 แนวคิดและทฤษฎีที่ใช้ในการการกำกับละครเวทีเรื่อง “โรมิโอแอนด์จูเลียต”

2.1.4.1 แนวคิดรูปแบบของละครเวทีเรื่อง “โรมิโอแอนด์จูเลียต”

ในอดีตละครเวทีของ วิลเลียม เชกสเปียร์ (William Shakespeare) เป็นละครโศกนาฏกรรมที่มีแบบแผนโดยได้รับแรงบันดาลใจมาจากยุค “กรีก” ในเรื่องของตัวละครเอกมักจะพบกับความผิดพลาดที่นำไปสู่หายนะ เช่นเรื่อง “อิดิปุสจอมราชันย์” ที่เล่าถึงเรื่องของ “อิดิปุส” ราชานี้ที่ตามหาความจริงคดีฆาตกรรมที่เกิดขึ้นกับอดีตราชา ซึ่งตนเองไม่รู้เลยว่าตนคือผู้ที่สังหารราชาองค์ก่อนที่เป็นถึงพ่อแท้ จนสุดท้ายเมื่อความจริงปรากฏ “อิดิปุส” จึงแทงตาตัวเองให้บอดเพราะว่าการมองเห็นสิ่งที่อยู่ตรงหน้านั้นนำไปสู่หายนะของตนพร้อมทั้งเนรเทศตัวเองออกไป ซึ่งโครงสร้างตัวละครแบบนี้เป็นเหมือนดังที่พันธุชนะ สุนทรพิพิธ ได้กล่าวไว้ว่า “เชกสเปียร์นิยมสร้างตัวละครตรงกันข้ามกับความเป็นวีรบุรุษ หรือ Anti – Hero คือการเป็นตัวละครที่ไม่สามารถแยกแยะถูกผิดได้ และเต็มไปด้วยความทะเยอทะยาน (Hubris) อันเป็นเหตุให้ตัวละครนั้นไปสู่หายนะ” (พันธุชนะ สุนทรพิพิธ 2560 :140)

ทั้งนี้ในเรื่องของโรงละครก็เป็นส่วนหนึ่งที่ส่งผลต่อปัจจัยในการเล่นละครอย่างมาก โดยเฉพาะโรงละครในยุคของเชกสเปียร์ เป็นโรงละครที่มีเอกลักษณ์ดังที่พันธุชนะ สุนทรพิพิธ ได้กล่าวไว้ว่า “ละครในยุคเชกสเปียร์เวลาปกติเป็นที่นิยมในหมู่ของสามัญชน ดังนั้นโรงละครสมัยเชกสเปียร์ จึงตั้งอยู่ในพื้นที่สาธารณะเขตนอกเมือง โดยมีลักษณะแบบเวทีขานยืน ที่ยื่นพื้นที่ออกไปใกล้ผู้ชม เพดานเปิดกว้างเพื่อรับอากาศไม่มีฉาก จะมีเพียงประตูกลเพื่อเป็นทางเข้า-ออกนักแสดง หรือพื้นที่ยกลอยเป็นเหมือนชั้นสองสำหรับละครบางเรื่อง เช่น ฉากกระเบียงของ โรมิโอและจูเลียต เป็นต้น โดยการแบ่งส่วนผู้ชมจะแบ่งเป็น3ส่วน คือ ด้านหน้าเวทีและซ้าย-ขวา” (พันธุชนะ สุนทรพิพิธ 2560 :147-148)

ดังนั้นจากบทความข้างต้นจึงกล่าวได้ว่า ละครในยุคเชกสเปียร์นั้นจึงมีการใช้การประพันธ์ที่แตกต่างจากละครลักษณะที่พิเศษกว่าบทละครในเรื่องของภาษา “รูปแบบการประพันธ์ เชกสเปียร์ใช้ลักษณะของกลอนเปล่า (Blank verse)” ที่ไม่มีรูปแบบสัมผัสแต่เน้นไปที่เสียงและการปล่อยคำ ซึ่งด้วยความเชี่ยวชาญเขาสามารถทำให้โครงสร้างของกลอนสนับสนุนการสื่อความหมาย”(พันธุชนะ สุนทรพิพิธ 2560 :143) เพื่อให้การใช้ภาษาอันไพเราะที่ถูกปรุงแต่งเป็นบทกลอนเปรียบเทียบกับเปรียบเปรยนั้นช่วยสร้างเสริมจินตนาการคนดูให้เห็นถึงสถานที่ สภาวะของตัวละครดังที่ อานันท์ชนกพานิชพัฒน์ ได้กล่าวไว้ว่า

“เมื่อโรมีโอสาบานรักต่อจูเลียตโดยอ้างดวงจันทร์เป็นพยาน

Lady, by yonder blessed moon I vow,

That tips with silver all those fruit-tree top (Romeo)

เชกสเปียร์ใช้คำเปรียบเทียบในบทพูดช่วยสร้างจินตนาการของผู้ผู้อ่านให้เห็นภาพสวนในบริเวณบ้านของจูเลียตไปพร้อมกัน เราหลับตาเห็นผลไม้ในสวนที่ถูกอาบด้วยแสงจันทร์โดยไม่ต้องอาศัยฉาก เพราะละครเวทีสมัยนั้นยังไม่มีฉากเหมือนยุคหลังมานี้ ดังนั้นบทพูดที่ซ่อนการเล่าบรรยายเรื่องราวด้วยการเปรียบเทียบ จึงมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในการสร้างจินตนาการของผู้ชม” (อานันท์ชนก พานิชพัฒน์ ม.ป.ป. :5)

แต่ในยุคปัจจุบันการเล่าเรื่องของละครมีการใช้องค์ประกอบทางศิลปะเข้ามาช่วยสนับสนุนให้การเล่าเรื่องเข้าถึงคนดูง่ายขึ้น เช่น การใช้ฉาก การใช้อุปกรณ์ การใช้เสื้อผ้า การใช้แสง การใช้เสียงดนตรี การฉายภาพ เป็นเทคนิคต่างที่ถูกนำมาใช้ในวงการศิลปะทุกรูปแบบเรียกว่า

“ศิลปะสื่อผสม” เป็นการนำคุณค่าทางศิลปะมารวมและทำให้ผู้รับชมเกิดอารมณ์ร่วมมากยิ่งขึ้นดังที่ นิลรัตน์ ปัทม ได้กล่าวไว้ว่า “ศิลปะสื่อผสม (Mixed Media Art) หมายถึง ผลงานที่มนุษย์สร้างสรรค์ขึ้นโดยใช้เทคนิคและวิธีการของศิลปะหลายๆแขนงมาผสมผสานทำให้เกิดผลงานที่อยู่ในขั้นเดียวกัน เน้นหลักการจัดองค์ประกอบศิลป์แสดงออกถึงอารมณ์สะท้อนใจของผู้สร้าง ซึ่งในปัจจุบันนี้ศิลปะทางด้านสื่อผสมมีการนำแนวความคิดทางด้านนี้มาใช้กันมากในด้านธุรกิจ เพราะสามารถที่จะผลิตผลงานออกมาดึงดูดคนดู โดยส่วนใหญ่ที่เห็นได้ชัดในปัจจุบันที่ภาพยนตร์ 3 มิติ” (นิลรัตน์ ปัทม 2559 :15)

จึงทำให้การใช้คำแบบยุคโบราณหรือการอธิบายทุกอย่างผ่านการพูดของนักแสดง ถูกลดทอนลงแต่สามารถทำให้เห็นชัดขึ้นได้ด้วยองค์ประกอบศิลป์ที่ทำหน้าที่เสริมสร้างจินตนาการของผู้ชม

นอกจากการทำงานในเรื่องของภาพหรือองค์ประกอบศิลป์ที่ช่วยเสริมสร้างจินตนาการของผู้ชมแล้วนั้นแนวคิดประเด็นของเรื่องเป็นหัวใจหลักที่มีผลต่อการเล่าเรื่องซึ่งในครั้งนี่มีการพูดเรื่องประเด็นของ “ความเหลื่อมล้ำที่เกิดในสังคม” การทำงานของผู้กำกับในการคิดภาพที่สื่อความหมายความเหลื่อมล้ำนั้นจึงมีผลในเรื่อง “การใช้พื้นที่สูง-ต่ำ” เพื่อให้เห็นเรื่องของ “ชนชั้น” ยกตัวอย่าง เช่น ฉากกระเปียงในเรื่องที่จะเห็นได้ชัดเจนที่สุดจากการที่ “โรมีโอ” อยู่ข้างล่างและขอร้อง

ความรักจาก “จูเลียต” ที่อยู่บนระเบียง เป็นการกระทำที่ส่งผลต่อความรู้สึกเรื่องของการรักต่างชนชั้น ที่มีค่าสูงต่ำเป็นอุปสรรคกันตรงกลาง เหมือนดั่งสุภาภิตไทยที่เคยกล่าวไว้ว่า “ดอกฟ้ากับหมาวัด” และ การใช้องค์ประกอบศิลป์ที่ทำให้เห็นถึงความแตกต่างของสังคมเช่น รูปแบบของ “สถาปัตยกรรม” ที่ชนชั้นสูงจะมี “ความสวยงามตระการตา” ในขณะที่ชนชั้นล่างเป็น “เศษเหล็กสังกะสี” ,อุปกรณ์เครื่องมือในชีวิตประจำวันที่ชนชั้นสูงจะมี “ความประณีตสวยงาม” ในขณะที่ชนชั้นล่างเป็น “งานฝีมือ การนำของเก่ากลับมาประยุกต์ใช้” เพื่อมุ่งเน้นให้เห็นถึงเรื่องประสิทธิภาพสำคัญกว่าความงาม , “ลักษณะการแต่งกาย” ของทั้งสองตระกูลที่ทำให้เห็นความแตกต่างของชนชั้น , ต้นกำเนิดของแสงที่ชนชั้นสูงอยู่บนฟ้าได้รับ “แสงจากธรรมชาติ” แต่ในส่วนของคนชั้นล่างที่อยู่ใต้ดินไม่มีแสงธรรมชาติต้องอาศัย “แสงที่ลอดผ่านโครงสร้างชั้นบนชนชั้นสูงที่ลอดผ่านลงมาถึง” หรือ “แสงประดิษฐ์ที่มนุษย์สร้างขึ้น” คือพวกหลอดไฟนีออนเป็นต้น และ “รสนิยม” ในการฟังเพลงของคนแต่ละพื้นที่รวมถึง “คุณภาพของสื่อ” ที่ใช้ในการประชาสัมพันธ์ที่สามารถบ่งบอกฐานะและอำนาจของคนที่สามารถกระจายข้อมูลสู่ภาพรวมของคนในสังคมเป็นต้น

2.1.4.2 การทำงานกับนักแสดง

สำหรับละครเวทีเรื่อง “โรมิโอแอนด์จูเลียต” ในครั้งนี้นักแสดงนำปี 4 ทุกคนล้วนเป็นผู้หญิงซึ่งเป็นเรื่องที่น่าสนใจสำหรับบทละครของเชกสเปียร์ “ตัวละครหญิงที่ปรากฏบนละครของเชกสเปียร์นั้นเป็นลักษณะตัวแทนของความฉลาดเฉลียว นอกเหนือจากนั้นยังสามารถแสดงออกถึงความรุนแรง ความเกรี้ยวกราดในการที่เป็นผู้ควบคุมที่สามารถนำพาผู้ชายไปสู่หายนะได้ แต่ก็ไม่ใช่เพียงแค่นั้นเชกสเปียร์ก็ยังนำเสนอภาพของความอ่อนหวานและเป็นตัวแทนของความรักที่เกิดขึ้นในตัวละครสตรีของเขาได้อีกด้วย” (พันธุ์ชนะ สุนทรพิพิธ 2560 : 143) ดังนั้นจากบทความข้างต้นจึงเป็นภาพสะท้อนให้เห็นถึงความซับซ้อนของตัวละครในบทละครของเชกสเปียร์ขึ้นอีกด้วย ดังนั้นสิ่งสำคัญที่ผู้กำกับมุ่งเน้นนักแสดงและพยายามผลักดันคือ การถอดความซับซ้อนของตัวละครเพื่อให้นักแสดงเข้าถึงแก่น และสามารถทำให้การแสดงออกสื่อสารมาอย่างจริงใจโดยใช้การฝึกผ่านวิธีการและแนวคิดของ Stanislavski’s system หรือ The Method

“เป็นกระบวนการฝึกฝนด้านการแสดงที่มีจุดประสงค์ให้นักแสดงเข้าถึง “ความจริงภายใน” ของตัวละครผ่าน “ความเชื่อ” ที่ถือเป็นฐานสำคัญหลักของการแสดง หรือ เป็นการฝึกให้นักแสดงสามารถ “แสดงความจริง” ผ่านการเป็น “ตัวละคร” โดยผ่านองค์ประกอบดังนี้ เหตุการณ์สมมติ(Given circumstances)คือการให้ข้อมูลต่างๆของตัวละครทั้งข้อมูลกายภาพรวมถึงความรู้สึกนึกคิด, อารมณ์ระลึก

(Emotional memory)คือกระบวนการที่นักแสดงต้องค้นหาและหิมยืมอารมณ์ในอดีตมาเปรียบเทียบกับความรู้สึกของตัวเอง, ร่างกายกระทำ(Method of Physical actions)คือการกระทำของร่างกายที่มีผลต่อความรู้สึกของตัวเอง, ความหมายซ่อน(Sub text)คือการค้นหานัยยะความหมายแฝงในบทละครเพื่อหาสาเหตุในการตัดสินใจของตัวเอง ว่าทำไมถึงจัดการเป็นเช่นนั้น, ถ้าหากว่า(If)คือการที่นักแสดงพยายามตอบคำถามว่า หากตัวเองเป็นคนตกอยู่ในสถานการณ์แบบ ตัวละครจะตัดสินใจจัดการกับสถานการณ์นั้นๆอย่างไร, ความต้องการ เป้าหมายสูงสุด และ เป้าประสงค์สำคัญ (Objective, Super – Objective and the Through line) ความต้องการของตัวเองเป็นแรงผลักดันการกระทำของตัวเอง เพื่อนำไปสู่เป้าหมายสูงสุด ซึ่งหากกระบวนการทำงานนี้เกิดขึ้นอย่างชัดเจนจะทำให้สามารถนำไปสู่เป้าหมายสำคัญของเรื่องได้” (พันธุ์ชนะ สุนทรพิพิธ 2560 :190-193)

ซึ่งจากบทความข้างต้นจะทำให้เห็นว่าวิธีการนำพานักแสดงให้ไปถึงความจริงของตัวเองที่แสดงออกมา เป็นขั้นตอนที่ละเอียดอ่อนมากในแง่ของความรู้สึกและการกระทำ ดังนั้นวิธีการทำงานกับนักแสดง ผู้กำกับจึงจำเป็นต้องมีวิธีการปฏิบัติตัวให้สามารถทำงานร่วมกับนักแสดงได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยการเข้าใจถึงตัวของนักแสดงที่ ดังที่ Hauser & Reich กล่าวไว้ว่า

1. ยกย่องชมเชยนักแสดงด้วยความจริงใจตั้งแต่เริ่มแสดงและทำเป็นประจำ ถือว่าเป็นหลักการที่สำคัญมาก ซึ่งผู้กำกับควรจะสร้างนิสัยในการบอกนักแสดงบ่อยๆ ว่าพวกเขาทำอะไรรู้สึกดีมากกว่าจะคอยจับผิดและแก้ไขการแสดงตลอดเวลา
2. โดยทั่วไปแล้วนักแสดงจะไม่สามารถมองเห็นประสิทธิภาพในการแสดงของตนเอง การแสดงที่ดีมากมายล้วนแต่มีคุณสมบัติของความเป็นธรรมชาติประกอบอยู่ ซึ่งนั่นหมายถึงการที่นักแสดงจะต้องไม่มัวพะวงกับการพิจารณาการแสดงของตนเอง นี่จึงเป็นเหตุผลว่า นักแสดงมักมองหาคำตอบบางอย่างจากผู้กำกับนั่นก็เพราะเขาต้องการคำยืนยันว่าสิ่งที่ทำนั้นถูกต้อง ผู้กำกับควรชื่นชมคุณสมบัติตรงจุดนี้ของนักแสดง ชื่นชมพวกเขาที่เต็มใจ และรับความเสี่ยงที่ไม่ธรรมดาที่แม้แต่เราทั้งหลายยังหวาดกลัวแม้แต่จะคิด
3. ให้คำแนะนำแก่นักแสดงเป็นการส่วนตัว การกระทำเช่นนี้ไม่เพียงแต่จะป้องกันความผิดพลาดที่เกิดจากการทำให้นักแสดงต้องอับอายต่อหน้าผู้อื่นเท่านั้น แต่ยังทำให้นักแสดงรู้สึกดีที่ได้รับการเอาใจใส่แบบตัวต่อตัว ควรทำให้นักแสดงรู้สึกว่าเขา กำลังแบ่งปันความลับกับผู้กำกับ แต่ถ้าผู้กำกับไม่สามารถให้คำวิจารณ์กับ

นักแสดงได้อย่างเป็นการส่วนตัวหรือด้วยความเชี่ยวชาญแล้ว ผู้กำกับก็ไม่ควรให้คำวิจารณ์นั้นเลย

4. ทำความรู้จักนักแสดง นักแสดงบางคนชอบได้รับความสนใจ บางคนชอบอยู่คนเดียว บางคนชอบเขียนบันทึก บางคนชอบพูด ผู้กำกับจะต้องรู้จักตัวตนของนักแสดง ซึ่งอาจจะไม่จำเป็นต้องใช้เวลานานเลย การรู้จักนักแสดงนั้นเปรียบเสมือนการลงทุนที่ดีที่จะให้ผลตอบแทนอย่างงามในภายหลัง (อ้างใน ธัญญรัตน์ ประดิษฐ์ แทน. 2553: 11-12 อ้างถึงในศิลปะการแสดงนิพนธ์โครงการศึกษาการผลิตละครเวทีเรื่อง ฤดูป่วยไข้, 2562: 7)

ซึ่งจากบทความนี้ผู้ศึกษาเห็นว่า การทำงานของผู้กำกับจะสามารถดำเนินได้อย่างราบรื่นโดยการที่ ผู้กำกับควรต้องทำความรู้จักทำความคุ้นเคยกับนักแสดงแต่ละคน เพื่อที่จะได้สามารถหาวิธีการสื่อสารกันได้อย่างสะดวกใจ และทำงานร่วมกันได้อย่างมีประสิทธิภาพจากการ เคารพการตัดสินใจ และค้นหาวิธีการสื่อสารบละครที่ดีที่สุดออกมารวมกัน

2.2 ข้อมูลสัมพันธ์เกี่ยวกับงานการแสดง

คณะผู้ศึกษาในฐานะนักแสดงที่รับบทบาทหน้าที่เป็นตัวละครต่างๆในละครเวทีเรื่อง “โรมิโอ แอนด์จูเลียต” เวอร์ชันนี้ ที่มีการนำเสนอประเด็นสังคมไทยในปัจจุบัน สภาพความเป็นอยู่ของผู้คนมีความแตกต่างกันอย่างชัดเจน โดยเฉพาะในเรื่องฐานะของคนในประเทศ เนื่องจากปัญหาความเหลื่อมล้ำซึ่งในประเด็นดังกล่าวจะถูกเล่าผ่านเหตุการณ์ และตัวละครที่ถูกปรับเปลี่ยนจากบริบทดั้งเดิม คณะผู้ศึกษา จึงได้รวบรวมเอาแนวคิดและทฤษฎี ตลอดจน การค้นหาข้อมูลเพิ่มเติมที่จะเป็นประโยชน์ต่อการศึกษา ค้นคว้าในฐานะนักแสดง โดยรวบรวมไว้ดังนี้

2.2.1 ความหมายของการแสดง

แนวคิดเกี่ยวกับการแสดงมีนักการละครได้ให้ความหมายไว้หลายอย่างด้วยกัน ประการแรก ศิลปะการแสดง (performing arts) คือการแสดงออกซึ่งอารมณ์ ความรู้สึกและเรื่องราวต่าง ๆ ประกอบด้วยดนตรี นาฏศิลป์ และการแสดงประเภทต่าง ๆ สำหรับความหมาย ของศิลปะการแสดง อริสโตเติล (Aristotle) นักปราชญ์ชาวกรีกให้ความหมายไว้ว่า “ศิลปะการแสดง คือ การเลียนแบบธรรมชาติ ” และ ลีโอ ตอลสตอย ให้ความหมายไว้ว่า “ศิลปะการแสดง ” เป็นการสื่อสารอย่างหนึ่งระหว่างมนุษย์ ด้วยการใช้อำพุดถ่ายทอด ความคิด และศิลปะของการแสดงออกทางอารมณ์ความรู้สึก

โดยประเภทของ ศิลปะการแสดง เช่น ดนตรี การละคร การเต้นรำ อีกทั้งการแสดงเป็นศิลปะซึ่งเก่าแก่เท่า ๆ กับที่มีละครเพราะเป็นศิลปะส่วนแรกของงานละครเป็นอย่างแรกที่ถูกสร้างขึ้น และเป็นสิ่งแรกที่คนได้เห็น ทางตะวันตกการแสดงเริ่มเมื่อ เทสปิส (Thespis) สวมบทบาท เหนือกลุ่มประสานเสียงในละครกรีก แล้วกำหนดตนเองเป็นตัวละครในอีกเรื่อง และกล่าว คำต่อผู้ชมว่า “ข้าคือสุริยเทพ” ซึ่งเป็นบุคคลอื่น ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าเริ่มจากถ้อยคำและการสวมบทบาทเป็นตัวละครซึ่งทำให้เกิดการเขียนบท การกำกับการแสดง และการออกแบบสำหรับการแสดงในเวลาต่อมา (ปรวิ้น แพทยานนท์, 2556 : 60-61 อ้างใน พฤทธิ์ ศุภเศรษฐศิริ 2543: 152-153)

จากแนวคิดเกี่ยวกับศิลปะการแสดง ได้กล่าวไว้ว่าศิลปะการแสดงเปรียบเหมือนการสื่อสารอย่างหนึ่งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ โดยผ่านทาง การแสดง ซึ่งการแสดงถูกถ่ายทอดเรื่องราวผ่านตัวละคร ซึ่ง Edward a. wright ได้กล่าวเกี่ยวกับการแสดงไว้ว่า การแสดง คือ ศิลปะของการทิ้งบุคลิกของตนเอง แล้วนำเอาบุคลิกความรู้สึกของตัวละครมาสวมใส่ และทำให้การสวมใส่นั้นดูเป็นจริงเป็นจังสำหรับผู้ชม (Edward A.Wright, 1972, p.128)

การแสดงจึงเหมือนการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของตัวละคร ผู้แสดงต้องสวมใส่บุคลิกนั้นอย่างมีชีวิต ต้องรู้สึกในบทบาทการแสดง หากการแสดงเป็นเพียงการเสแสร้งแกล้งทำ และเพียงให้ดูเหมือนจริงผู้ชมก็จะสังเกตเห็นถึงข้อบกพร่องเหล่านั้นได้ ศิลปะการแสดงจึงเปรียบเสมือนเป็นเครื่องมือที่มนุษย์เราใช้เป็นตัวกลางในการเชื่อมโยงอารมณ์ ความรู้สึก ความคิดของตน เพื่อถ่ายทอดให้บุคคลอื่นได้เข้าใจรับรู้ถึงสิ่งที่ตนต้องการจะแสดงออก การแสดงถือเป็นศิลปะของการสื่อสารที่ปรากฏภาพเป็นรูปธรรม ซึ่งผู้ชมรับรู้และเข้าใจได้ง่ายโดยไม่ยุ่งยากในการตีความ ส่วนอารมณ์ความรู้สึกแม้จะอยู่ในรูปลักษณะที่เป็นนามธรรมก็จริง แต่ผู้ชมทั่ว ๆ ไปสื่อสารสัมผัสได้โดยตรงจากผู้แสดง จากการกล่าวข้างต้นอีกหนึ่งมุมมองของศิลปะการแสดงมักจะได้รับการ กล่าวขานว่าเป็น

กระจก ที่สะท้อนภาพสังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครองในแต่ละยุคเสมอ จนกล่าวได้ว่าในขณะที่สภาพสังคมเป็นตัวกำหนดแนวโน้มของการสร้างสื่อละคร สื่อละครก็กลับมามีอิทธิพลต่อสังคมอีกครั้งเมื่อถูกถ่ายทอดออกมาสู่ผู้ชม โดยเฉพาะสื่อ ละครที่มีเนื้อหาและความหมายทางการเมืองและสังคมส่งผลทำให้ผู้ชมหรือผู้ดูเกิดอารมณ์ความรู้สึกนึกคิดที่คล้อยตาม ในบริบทเส้นทางของสื่อละครเวทีนอกกระแสในประเทศไทยก็เช่นกัน ละครเวทีส่วนใหญ่ถูกดัดแปลงและปรับเปลี่ยนมาจากเรื่องราวในวรรณคดีไทยอันเป็นรากฐานทางการเมือง ศาสนาสังคม จนกล่าวได้ว่าเป็นรากฐานทางอุดมการณ์ที่ครอบงำความคิด จิตใจและชีวิตของคนไทยที่สำคัญ

ดังนั้น การจะหลีกเลี่ยงหรือต่อต้านกับอิทธิพล ทางความคิดกระแสหลักนี้จึงเป็นสิ่งที่ทำได้ยากยิ่ง(กมลวรรณ บุญโพธิ์แก้ว .2553: 3)

ดังนั้นแนวคิดที่กล่าวมาข้างต้น ความหมายของศิลปะการแสดงได้ถูกนิยามและตีความเอาไว้ในหลายๆ รูปแบบซึ่งล้วนแล้วแตกต่างกันออกไป โดยขึ้นอยู่กับมุมมองของแต่ละคนที่มีต่อ ศิลปะการแสดง กลุ่มผู้ศึกษามีความคิดเห็นว่า การแสดง คือ การแสดงออกถึงความเชื่อในบทบาทสมมติที่ได้รับอย่างจริงจัง ในการสวมบทบาทเป็นบุคคลใดบุคคลหนึ่งในโลกของละคร เพื่อถ่ายทอด เรื่องราว ทักษะคิด ภายภาพ และความรู้สึกทั้งภายในและภายนอกของตัวละครให้ผู้ชมได้เข้าใจเรื่องราวที่ละครกำลังจะสื่อสารให้กับผู้ชมรวมไปถึงจะสร้างความเชื่อให้คนดูและถูกพัฒนาคลายความบันเทิงจนกลายเป็นเครื่องมือในการสะท้อนปัญหาในสังคมผ่านการแสดงได้อีกด้วย

2.2.2 ความหมายของนักแสดง

มนุษย์สื่อสารกันโดยใช้ภาษาท่าทาง คำพูด สีหน้า และน้ำเสียง เพื่อแสดงความคิด ความรู้สึก และ ความต้องการของตนเอง ให้ผู้อื่นทราบ รูปแบบของ การแสดงมี 2 ลักษณะ คือ เรียบง่าย จนถึงซับซ้อน เนื้อหาที่ทั้งสถานการณ์ของสังคมและการสร้างภาพ เพื่อแสดงความคิด ความรู้สึก และ ความต้องการ อันเป็น สาระสำคัญ หรือจุดมุ่งหมาย หรือวัตถุประสงค์ของ ผู้สื่อสารที่ปรากฏทั้งในเวลาปกติและโอกาสพิเศษ (มณิศา วศินารมณ. 2562: 120)

"นักแสดงคือผู้ที่สวมบทบาทเป็นตัวละคร เพื่อถ่ายทอดเรื่องราวและความรู้สึกนึกคิดที่อยู่ในบทละครมาสู่ผู้ชม" ดังนั้นในกลุ่มผู้ทำงานละคร นักแสดงคือผู้ที่อยู่ใกล้ชิดผู้ดูมากที่สุด ผลงานของงานละครทั้งหมดตั้งแต่ บท การกำกับ การแต่งกาย การออกแบบฉาก หรือ แม้การแต่งหน้า ล้วนถูกถ่ายทอดมายังผู้ชมโดยผ่านตัวนักแสดง ซึ่งในการแสดงละครแต่ละครั้งเราสามารถตัดทุกสิ่งทุกอย่างออกได้ ยกเว้นตัวผู้แสดงกับผู้ชม ผู้แสดงมีหน้าที่ในการควบคุมร่างกาย จิตใจ น้ำเสียง อารมณ์ความรู้สึกด้วยจิตสำนึก และรู้สึกจริงใจในสิ่งที่ตนเองกระทำอย่างจริงจัง นอกจากนั้นผู้แสดงต้องจำบท คำพูด ต้องศึกษาถึงบุคลิกตัวละครนั้น โดยทั้งบุคลิกความเป็นตนเองตลอดเวลาที่สวมบท เพื่อให้ผสมกลมกลืนกันไปกับการแสดงของตัวละครอื่น (สดใส พันธุมโกมล .2558: Online)

จากบทความข้างต้น นักแสดงเปรียบเสมือนตัวแทนถ่ายทอดเรื่องราวและองค์ประกอบศิลป์ทั้งหมดผ่านตัวละคร โดยนักแสดงจะต้องมีหน้าที่ในการส่งสารให้กับคนดู ผ่านการแสดง ซึ่งนักแสดงจะต้องสวมบทบาทของตัวละครในเรื่องนั้น ซึ่งผู้แสดงจะต้องสร้างความเชื่อให้กับคนดู และ ทำให้คนดู

เหมือนอยู่ในเรื่องหรือสถานการณ์ที่เกิดขึ้นของตัวละคร ซึ่งการที่เจ้านักแสดงสามารถสร้างให้คนดูเชื่อและตีบทบาทให้สมจริงนั้น นักแสดงจะต้องตีความบทละคร และค้นหา ตัวละครที่นักแสดงจะต้องแสดงอย่างละเอียดทุกแง่ทุกมุม ไม่ว่าจะ เป็นบุคลิกลักษณะนิสัยของตัวละคร กิริยาท่าทาง อารมณ์ของตัวละคร เป็นต้น สิ่งสำคัญในการสร้างความเชื่อให้กับผู้ชมละครนั้น นักแสดงจะต้องมีสมาธิ รู้จักการใช้จินตนาการ เห็นภาพลักษณ์ และอุปนิสัยใจคอของตัวละครในบทละคร ถ้านักแสดงละครทำให้ผู้ชมเชื่อว่าสิ่งที่ปรากฏอยู่ตรงหน้าเขานั้นเป็นเรื่องจริง แสดงว่านักแสดงละครผู้นั้นตีบทแตกได้อย่างสมจริงประหนึ่งว่าผู้แสดงกับตัวละครเป็นบุคคลเดียวกัน ซึ่ง ตรีดาว อภัยวงศ์ ได้กล่าวเกี่ยวกับการแสดงไว้ว่า

การแสดงคือการไม่พยายามอะไร แต่เน้นที่การกระทำ (Acting is doing) เพราะเมื่อไรก็ตามที่นักแสดงจะพยายามแสดงอะไรก็ตามที่นักแสดงแสดงออกมา สิ่งทีปรากฏมักกลายเป็นความพยายามของนักแสดงที่จะแสดงมากกว่าความจริง หรือความน่าเชื่อถือของตัวละครที่กระทำบนเวที กลายเป็นการแสดงที่มากเกินไป การแสดงที่ดีที่สุด คือการแสดงที่ “พอเหมาะพอเจาะ” จนกระทั่งไม่เหมือนการแสดง นิยามของการแสดงหมายถึงการกระทำ ซึ่งนักแสดงมีหน้าที่ค้นหาเป้าหมายของตัวละคร หรือ ความต้องการ ของตัวละคร เพื่อให้นักแสดงจริงใจที่จะกระทำตามความต้องการของตัวละครมากกว่าความพยายามที่จะแสดงอะไร (ตรีดาว อภัยวงศ์ .2556: 99)

ดังนั้น การแสดงคือการไม่เสแสร้ง แต่เป็นการกระทำจากความต้องการ ความคิด ความรู้สึกของตัวละคร โดยนักแสดงจะต้องเชื่อในสิ่งเป็น เชื่อในสิ่งที่เห็น และเชื่อในความรู้สึกของตัวเอง เพื่อสามารถถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกและเรื่องราวให้กับคนดูได้ผ่านการแสดง

2.2.3 บทบาทและหน้าที่ของนักแสดง

2.2.3.1 บทบาทของนักแสดง

บทบาทของนักแสดง คือผู้ที่สวมบทบาทเป็นตัวละคร เพื่อถ่ายทอด เรื่องราวและความรู้สึกนึกคิดที่อยู่ในบทละครมาสู่ผู้ชม นักแสดงคือผู้ที่อยู่ใกล้ชิดผู้ชมมากที่สุด นักแสดงไม่ได้ถ่ายทอดเพียงแค่เรื่องราวของตัวเอง แต่ยังถ่ายทอดงานของทุกคนในโปรดักชั่น ผ่านการแสดงของตัวเอง ไม่ว่าจะ เป็นชุดที่ใส่ สถานที่ที่อยู่ เสียงต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นโดยรอบ แสงที่มากกระทบโดนตัวหรือแม้กระทั่งคำพูดที่พูดออกมา ทุกอย่างถูกคิด และสร้างสรรค์มาด้วยใครอีกหลายคนและผู้ชมอาจจะไม่ได้

เห็น แต่งานของพวกเราจะถูกถ่ายทอดออกมาผ่านหน้าที่ของคนที่เรียกว่า นักแสดง (กระบวนการการ
สอนการแสดง The Drama Academy by ครูเงาะ.2558 :online)

ทุกอย่างที่เกิดขึ้นบนเวที ไม่ว่าจะเล็กน้อยแค่ไหน มันคือส่วนสำคัญที่ทำให้เหตุการณ์
ต่างๆเดินต่อไป ไม่ว่าจะป็นอุปกรณ์การแสดง เครื่องประดับต่าง ๆ ที่คนดูอาจจะไม่ได้สังเกตเห็นด้วยซ้ำ
แต่เมื่ออยู่ในมือของนักแสดงที่ทำงานกับมัน ยางรัดผมเส้นเดียว อาจจะเป็นจุดที่ทำให้ตัวละครเกิด
ความรู้สึกอะไรบางอย่าง และตัดสินใจทำอะไรที่ส่งผลกับเหตุการณ์ในเรื่องก็เป็นได้ กว่าที่จะสามารถ
ถ่ายทอดงานของทุกฝ่ายให้ออกมาสู่ผู้ชมได้ นักแสดงจึงต้องทำงานกับส่วนประกอบต่างๆอย่างละเอียด
เพื่อช่วยเสริมสร้างตัวละครของตัวเอง ผลักดันเรื่องราวในบทละครให้มันเป็นไปอย่างธรรมชาติ

ดังนั้นไม่ว่าอุปกรณ์การแสดงหนึ่งชิ้น เครื่องประดับเล็ก ๆ หนึ่งอัน ดวงไฟหนึ่งดวง
หรือแม้กระทั่งที่หลาย ๆ คนชอบพูดถึงตัวประกอบว่ามันไม่สำคัญ จริง ๆ แล้ว ทุกอย่างมีความสำคัญกับ
ใครสักคนเสมอ เพราะจิ๊กซอว์ทุก ๆ ชิ้นมาประกอบกันอย่างพอดี เราถึงได้มีรูปภาพที่สวยงามหนึ่งรูป
เช่นเดียวกับละครหนึ่งเรื่องที่ทุกส่วนประกอบเล็ก ๆ รวมกันกลายเป็นเหตุการณ์และเรื่องราวที่น่าจดจำ

นักแสดงคือผู้ที่อยู่ใกล้ชิดกับผู้ชมมากที่สุด ผลงานการสร้างสรรค์ของฝ่ายต่าง ๆ ไม่
ว่าจะเป็นผู้เขียนบทผู้กำกับการแสดงการออกแบบ เครื่องแต่งกายแต่งหน้าจะได้รับ
การถ่ายทอดมาสู่ผู้ชมโดยตรงโดยผ่านนักแสดง ผู้ที่เป็นนักแสดง พึงคิดไว้เสมอว่า "
ละครคือศิลปะที่รวมศิลปะหลายแขนงไว้ด้วยกันความสำเร็จของละครอยู่ที่ความ
ร่วมมือร่วมใจของผู้ร่วมงานทุกฝ่าย " นักแสดงจึงไม่ควรเหยียดหยงหรือคิดว่าตัวเอง
เป็นคนสำคัญแต่เพียงผู้เดียว และตระหนักเสมอว่าตัวละครในบทละครทุกตัวมี
ความสำคัญเท่าเทียมกันหมด นับตั้งแต่ ตัวละครหลัก ตัวละครสำคัญ และตัวละคร
ประกอบ (ไม่ปรากฏผู้แต่ง 2016 : ออนไลน์)

การแสดงละคร ผู้แสดงจะต้องแสดงร่วมกับตัวละครอื่น ๆ ในเรื่อง ฉะนั้นในการ
ฝึกซ้อมละคร ผู้แสดงจะต้องฝึกการสื่อสารกับผู้ร่วมแสดง ควรฝึกฝนเป็นทั้งผู้รับ
และผู้ส่งที่ดี ทั้งนี้เพื่อจะได้สัมผัสกับปฏิกริยาของตัวละครอื่น ๆ ผู้แสดงต้องแสดง
ทั้งบริบทของตลอดเวลา การมีปฏิกริยากับผู้อื่น เช่น การฟังสิ่งรอบข้าง สังเกตสิ่ง
รอบตัว เพื่อนนักแสดง การแสดงกิริยาท่าทาง การรับรู้สีหน้าอารมณ์การแสดง จะ
ช่วยทำให้สามารถเข้าถึงบทบาทของตัวละครได้ลึกซึ้งขึ้น ในฉากที่มีตัวละครเป็น
จำนวนมาก ที่เป็นตัวประกอบประเภทสัมพันธ์ที่เสริมลักษณะเรื่องให้สมจริง
เช่น ประชาชน ทหาร ตำรวจ ไพรพล ผู้แสดงต้องปฏิสัมพันธ์ร่วมกันได้ทั้งตัวละคร
ที่เป็นตัว ตัวละครหลัก ตัวละครสำคัญ และตัวละครประกอบ แม้ว่าตัวละครที่เป็น

ตัวประกอบจะไม่มีบทพูดแต่ก็ต้องแสดงบุคลิกลักษณะให้สมบทบาทตามเนื้อเรื่อง เพราะตัวละครที่แสดงอยู่บนเวทีต่อหน้าผู้ชม จะมีความสำคัญทุกตัว ผู้แสดงละครที่ดี นอกจากจะแสดงบทบาทของตนให้สมจริงแล้ว จะต้องมีทักษะและความสามารถในการร่วมแสดงกับผู้อื่นด้วย (Danucha Saleewong.2012 : ออนไลน์)

จากข้อความดังกล่าวนักแสดงคือผู้ที่สวมบทบาทเป็นตัวละคร เพื่อถ่ายทอดเรื่องราวอยู่ในบทละครมาสู่ผู้ชมเพื่อสะท้อนสภาพสังคมหรือเรื่องราวต่าง ๆ โดยผู้จัดทำมีเป้าหมายของการสร้างละครขึ้นมา เพื่อให้ผู้ชมได้รับข้อคิดหรือมุมมองบางอย่างกลับไป นักแสดงจึงต้องทำความเข้าใจอย่างละเอียดให้ละครออกมาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.2.3.2 หน้าที่ของนักแสดง

หน้าที่ของนักแสดงที่ดี ได้แก่

1. “ การตรงต่อเวลา ” การตรงต่อเวลาเป็นสิ่งที่นักแสดงที่ดีต้องทำ เพราะการที่นักแสดงไม่เข้าซ้อมตรงต่อเวลา หรือ ตามนัด จะทำให้คนอื่นและงานได้รับผลกระทบ และทำให้งานเกิดความล่าช้า และ เสียเวลา
2. “ การรู้หน้าที่ของตัวเอง ” นักแสดงจะต้องทำการบ้านทุกครั้งก่อนซ้อม ไม่ว่าจะเป็นการจำบท หรือ การปรับแก้ตามข้อเสนอแนะ
3. “ เคารพทุกฝ่าย ” นักแสดงจะต้องเคารพการตัดสินใจและรับฟังทุกฝ่ายเพราะการทำละครต้องอาศัยการทำงานร่วมกันหลายฝ่ายจึงเป็นเรื่องสำคัญอย่างมากที่นักแสดงจะต้องเคารพหน้าที่ซึ่งกันละกัน
4. “ การเตรียมร่างกายและจิตใจ ” เครื่องมือที่สำคัญที่สุดสำหรับนักแสดงคือร่างกายและจิตใจ นักแสดงจำเป็นต้องเตรียมร่างกายให้พร้อม พักผ่อนให้เพียงพอและผ่อนคลาย
5. “ สติ ” นักแสดงจำเป็นต้องมีสติอยู่เสมอทั้งช่วงเวลาของการซ้อมและช่วงเวลาที่ทำกรแสดง สติคือเครื่องมือที่สำคัญที่ใช้ความคุมทุกอย่างในการแสดงของนักแสดง

จากทุกข้อที่กล่าวมาข้างต้น ผู้ศึกษาเห็นถึงความสำคัญของการปฏิบัติตนเป็นนักแสดงที่ดีเพราะนักแสดงถือเป็นส่วนสำคัญสำหรับการทำละคร นักแสดงคือคนที่อยู่ใกล้กับผู้ชมมากที่สุดเปรียบเสมือนตัวแทนในการถ่ายทอดเรื่องราวทั้งหมดไปสู่ผู้ชม เพราะฉะนั้นการเตรียมตัวก่อนขึ้น

แสดงหรือก่อนการซุ่มนักแสดงควรปฏิบัติดังข้อที่กล่าวมาข้างต้นอย่างสม่ำเสมอไม่ว่าในการแสดงเรื่องนั้นนักแสดงจะได้บทตัวละครหลักหรือไม่

2.2.4 คุณสมบัติของนักแสดงที่ดี

นักแสดงที่จะถ่ายทอดการแสดงออกมาได้ดีนั้นจะต้องมีคุณสมบัติที่ดี สดใส พันธุมโกมล ได้อธิบายเกี่ยวกับคุณสมบัติของนักแสดงที่ดีไว้ดังนี้

1) ความมั่งคั่งของจิตใจ

หมายถึง สำนึกที่ถูกต้อง ซึ่งนักแสดงต้องมีต่อวิชาชีพการแสดงต่อตนเอง และส่วนรวม นักแสดงจะต้องเป็นผู้รักศิลปะของการแสดง มิใช่รักความเด่นความดังของตนเองที่ได้รับจากการแสดง มีสำนึกที่ถูกต้องเกี่ยวกับเป็นนักแสดง และสามารถอุทิศตนเองให้กับศิลปะ เพราะมองเห็นคุณค่าของการแสดงว่าเป็นศิลปะอันลึกซึ้ง ละเอียดย่อน อันเป็นจุดเริ่มต้นที่สำคัญที่สุดสำหรับผู้ที่ต้องการเป็นนักแสดงทุกคน

2) ความพร้อมของร่างกายและเสียง

ความสามารถในการควบคุมกล้ามเนื้อทุกส่วนสัดให้ร่างกายเคลื่อนไหวไปตามความต้องการของบทบาทอย่างคล่องแคล่ว ไม่ขัดเขิน สามารถใช้ และบังคับเสียงในการพูดหรือร้องเพลง รวมทั้งการหายใจที่ถูกต้อง และความสามารถในการใช้ภาษาพูดเป็นอย่างดี

3) ความพร้อมของอารมณ์

ความรู้สึก หมายถึง ความสามารถที่จะแสดงออก และถ่ายทอดอารมณ์ของตัวละครแต่ละตัวมาสู่ผู้ชมได้อย่างมีศิลปะ มีวินัย และการควบคุมอย่างเหมาะสม มิใช่เป็นการปล่อยอารมณ์ออกมาโดยขาดการบังคับควบคุมทำให้เกิดแสดงออกที่มากมายเกินขอบเขต จนนักแสดงกลายเป็นทาสของอารมณ์ของตนเอง แทนที่จะใช้เป็นเครื่องมือการแสดง ความพร้อมของอารมณ์ ความรู้สึก ต้องควบคู่กับความพร้อมของร่างกาย และเสียง

4) ความพร้อมของประสาทสัมผัส

การตอบรับของประสาทสัมผัสว่าตนเองกำลังทำอะไรอยู่ พุด เดิน นั่ง โต้ตอบ ต้องแสดงให้เกิดความน่าเชื่อถือ เหมือนอยู่ในเหตุการณ์จริงไม่ใช่การแสดง ผลคือทำให้เกิดปฏิกิริยาโต้ตอบอย่างจริงจัง อันนำไปสู่การแสดงที่ลึกซึ้ง แนบเนียน และมีชีวิตชีวา นักแสดงที่ดีจึงต้องหมั่นฝึกประสาทสัมผัสทั้ง 5 ให้มีความพร้อมที่จะนำมาใช้ในการแสดง

5) สมาธิ

นักแสดงที่ดีควรมีสมาธิสูงมาก จนสามารถรวมความคิด อารมณ์ ความรู้สึก ไปสู่จุดใดจุดหนึ่งตามความต้องการของบทบาทอย่างมีพลัง และจุดหมายที่แน่นอน การมีสมาธิในบทบาท จะช่วยผ่อนคลายความตึงเครียดของร่างกาย และอารมณ์ ทำให้นักแสดงไม่ประหม่าตื่นกลัว

6) ความสามารถในการสังเกต

นักแสดงต้องเป็นคนช่างสังเกต ทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่รอบตัวนักแสดง คือ ครูที่สำคัญยิ่ง การแสดงออกของมนุษย์ในสภาพแวดล้อม และสถานการณ์ต่าง ๆ กัน หรือลักษณะอากัปกริยาของคนในวัยหรือฐานะต่าง ๆ ถ้าขาดการสังเกต มักแสดงด้วยการแสร้งแกล้งทำ โดยไม่คำนึงถึงความเป็นจริง เพราะไม่เคยสังเกตเห็นนั่นเอง การแสดงจึงต้องมาจากอารมณ์ภายใน

7) ความจำ

นักแสดงจะต้องเป็นผู้มีความจำดี เพราะนอกจากจะต้องสามารถจดจำบทบาทการแสดง และทุกสิ่งที่ได้รับการฝึกฝนมาอย่างแม่นยำแล้ว ยังต้องจดจำอารมณ์ ความรู้สึก ทุกสิ่งที่สังเกตเห็น ทุกสิ่งที่เคยได้ยิน เพื่อนำมาใช้ประโยชน์ในการแสดง

8) ความเข้าใจ

ผู้เป็นนักแสดงที่ดี จำเป็นต้องมีความเข้าใจในชีวิต และมนุษย์อย่างกว้างขวาง เข้าใจตนเอง และผู้อื่น มีความเข้าใจในบทบาทที่จะแสดง และเข้าใจในศิลปะของการแสดงเป็นอย่างดี ความเข้าใจเหล่านี้ ทำให้ผู้แสดงเข้าถึงบทบาท หรือในวงการละครเรียนว่า “ตีบทแตก”

9) ความเชื่อ

นักแสดงที่ดี จำเป็นต้องมีความเชื่อในบทบาทที่ตนแสดง ถ้านักแสดงเองไม่เชื่อในการแสดง กระทำและคำพูดของตนเองแล้ว ผู้ชมไม่สามารถเชื่อหรือคล้อยตามได้ ความเชื่อในบทบาทจะทำให้ นักแสดงสามารถถ่ายทอดความรู้สึก นึกคิด อารมณ์ และ ความรู้สึกของตัวเองไปสู่ผู้ชมได้

10) วินัย ความตั้งใจจริง และความขยันหมั่นเพียร

นักแสดงที่ดีจะต้องมีวินัย ความตั้งใจจริง และความขยันหมั่นเพียรที่จะพัฒนาตนเองอยู่เสมอ ควรฝึกซ้อม จดจำ และเอาใจใส่ต่อหน้าที่การงานของตนด้วยความรับผิดชอบอย่างสูงสุด หากนักแสดงขาดสิ่งเหล่านี้ อาจทำลายผลรวมของงานการแสดงละครได้ทั้งหมด

11) รสนิยมที่ดี

การปลูกฝังการศึกษาให้เข้าใจถึงหลักวิชาสำคัญเกี่ยวกับการแสดง ทั้งทฤษฎี ประสบการณ์ จากการดูละคร ร่วมงานการละครที่ได้มาตรฐาน และอ่านบทละครที่มีคุณค่า เพื่อเพิ่มพูนความรู้ ความเข้าใจ และปลูกฝังรสนิยมที่ดีงาม จะนำไปสู่การแสดงที่ดี มีคุณภาพ

12) พรสวรรค์

หมายถึง คุณสมบัติพิเศษเฉพาะตัว ที่มีมาแต่กำเนิด ซึ่งทำให้นักแสดงผู้นั้น มีความสามารถ ทางด้านการแสดงเป็นพิเศษกว่าผู้อื่น การมีพรสวรรค์นับว่าเป็นข้อดี แต่จำเป็นต้องฝึกฝน เพื่อพัฒนา พรสวรรค์ที่มีอยู่แล้วให้ดีขึ้น และสามารถนำมาใช้ตลอดไปได้ จึงจะนับได้ว่าเป็นนักแสดงที่มีความสมบูรณ์ ทุกประการ (สดใส พันธุมโกมล .2556 : 106)

2.2.5 เครื่องมือของนักแสดง

เพื่อให้นักแสดงถ่ายทอดบทบาทออกมาได้อย่างลึกซึ้งและเป็นตัวละครได้อย่างสมบูรณ์ นักแสดงจึงต้องมีความพร้อมทั้งร่างกายและอารมณ์ความรู้สึกแยกออกเป็นเครื่องมือภายในและภายนอก ดังนี้

2.2.5.1 เครื่องมือภายนอก ได้แก่

(1) ร่างกาย เป็นเครื่องมือลำดับแรกของนักแสดงเพราะนักแสดงจะต้องใช้ร่างกายเป็นเครื่องมือในการแสดงออกเพื่อสื่อสารเรื่องราว อารมณ์ และความรู้สึกความสามารถในการควบคุมร่างกายของนักแสดงจะเป็นตัวช่วยทำให้การสื่อสาร เนื้อหาหรือสาระสำคัญของเรื่องราวต่างๆที่ต้องการจะถ่ายทอดถูกถ่ายทอดออกมาได้อย่างมีคุณภาพแต่ในทางกลับกัน หากนักแสดงไม่สามารถควบคุมร่างกายได้อาจจะทำให้การสื่อสารนั้นล้มเหลวและอาจนำมาซึ่งอุบัติเหตุในการแสดงได้ดังนั้นเราจึงต้องฝึกฝนให้สามารถควบคุมร่างกายของตนเองและเรียนรู้ที่จะใช้ส่วนต่าง ๆ ตลอดจนควบคุม มันได้ อย่างปลอดภัย

(2) เสียง ถือเป็นหนึ่งในเครื่องมือที่สำคัญของนักแสดง น้ำเสียงที่สื่อสาร อารมณ์ ความรู้สึกของตัวละครต่างๆทำให้เรื่องราวที่ต้องการสื่อสารต่าง ๆ นั้นดำเนินไปอย่างนุ่มนวล สมจริง และนักแสดงต้องตระหนักถึงการออกเสียงที่ชัดเจน ชัดถ้อยชัดคำ และมีน้ำหนัก เป็นธรรมชาตินักแสดงจะต้องรู้จัก น้ำหนักของเสียง เสียงเบา เสียงดัง ความคุมความชัดเจนของเสียงด้วย นอกจากนี้ยังรวมถึงจังหวะในการพูดบทสนทนาบทบรรยายต่างๆที่สื่อสาร และสมเหตุสมผล การฝึกในส่วนนี้ ทำได้ด้วยการพูดออกเสียง และฟังกับสังเกตธรรมชาติของตนว่าออกเสียงเป็นอย่างไร ชัดถ้อยชัดคำหรือไม่สื่อสารอารมณ์ ความรู้สึกในบริบทต่างๆหรือไม่ฝึกซ้ำ ๆ บ่อย ๆ จนกลายเป็นทักษะก็จะช่วยพัฒนาตัวเองได้

2.2.5.2 เครื่องมือภายใน ได้แก่

(1) ความรู้สึก (emotional)

เป็นเครื่องมืออีกอย่างที่สำคัญมากในการแสดง ถ้าเครื่องมือภายนอกต่างๆที่ ทำให้เกิดการกระทำ คำพูดของตัวละคร ซึ่งเป็นสิ่งที่ใช้ถ่ายทอดและสื่อสารสิ่งต่าง ๆ ออกมา ความรู้สึก ก็คือต้นกำเนิด ของการกระทำและคำพูดเหล่านั้น ทุกอย่างที่ตัวละครเลือกที่จะทำหรือพูดล้วนเริ่มต้น มาจาก ความรู้สึกต่าง ๆ ที่ตัวละครรู้สึก เนื่องจากเป็นสิ่งที่เป็นามธรรมและไม่สามารถมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า การฝึกฝนในเรื่องของความรู้สึกจึงมักจะเป็นการสังเกตและจดจำในรายละเอียดต่าง ๆ ของความรู้สึกนั้น และแสวงหาความรู้สึกที่หลากหลายและแปลกใหม่ เพื่อนำมาใช้ในการแสดง ทำให้การแสดงของเรานั้น มีมิติและหลากหลายมากขึ้น

2.2.6 ข้อมูลสัมพันธ์เกี่ยวกับการทำงานของนักแสดง

การทำงานของนักแสดงสามารถเกิดขึ้นได้จากหลายปัจจัย นักแสดงจะต้องทำความเข้าใจบทละครและบทบาทของตัวละครอย่างลึกซึ้ง สิ่งทีละครจะสื่อหมายถึงอะไรสิ่งที่ละครต้องการคืออะไร เพื่อให้คนดูเข้าใจในทิศทางที่นำเสนอออกมา นักแสดงจึงต้องศึกษาและเรียนรู้อย่างมาก ซึ่งกระบวนการทำงานของนักแสดงในละคร จะแบ่งเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

2.2.6.1 ขั้นตอนก่อนการผลิต (Pre-production)

เป็นขั้นตอนแรกในการเริ่มทำละครเวทีโดยเริ่มจากการอดิชั่นผู้กำกับ อดิชั่นฝ่ายออกแบบ และอดิชั่นนักแสดง เมื่อมีครบทุกหน้าที่แล้วก็จะทำการ First read บทละคร เพื่อรู้โครงสร้างการทำละครเข้าใจร่วมกันว่าละครจะไปในทิศทางใด สิ่งทีละครเรื่องนี้ต้องการจะนำเสนอออกมาในรูปแบบไหน รวมไปถึงการจัดสรรหน้าที่ในแต่ละฝ่าย ซึ่งขั้นตอนนี้ที่เป็นขั้นตอนสำคัญอย่างมากเพราะเป็นขั้นแรกของกระบวนการทำงานกับบทละคร สามารถแบ่งการทำงานต่อการตีความนักแสดงออกมาเป็น 3 ส่วนดังนี้

(1) ผู้กำกับ (Director)

ผู้กำกับจะเป็นผู้ที่เชื่อมโยงแนวความคิดเกี่ยวกับการนำเสนอละครทั้งเรื่องเข้ากับทุกฝ่ายต่างๆให้เป็นไปตามที่ตีความเอาไว้ เป็นขั้นตอนที่ผู้กำกับต้องตีความละครอย่างกระจ่าง กำหนดทิศทางของละครสร้างโครงสร้างของเรื่องเริ่มจากสิ่งใดไปสู่สิ่งใด ให้คนดูได้รับรู้และเข้าใจ เพื่อการทำงานที่ชัดเจนและถ่ายทอดสู่คนดูได้อย่างมีประสิทธิภาพ เมื่อการคัดเลือกผู้กำกับเสร็จสิ้น หลังจากนั้นผู้กำกับมีหน้าที่ต้องศึกษาบทละครอย่างละเอียดเพื่อทำความเข้าใจบทอย่างลึกซึ้ง เพราะผู้กำกับคือคนที่ต้องวางโครงสร้างและเส้นเรื่องที่ต้องการจะนำเสนอแก่ผู้ชมเพื่อสามารถสื่อสารกับคนดูได้อย่างมีประสิทธิภาพ

(2) ออกแบบ (Theatre design)

งานออกแบบเป็นส่วนสำคัญมากในการทำละครเพราะงานออกแบบจะเป็นตัวการที่ทำให้ละครมี Mood&Tone ที่แตกต่างออกไปจากเวอร์ชันที่เคยมีมา ในช่วงของ Pre-production การทำงานออกแบบคือการที่ทุกคนในโปรดักชันมาร่วมกันโครงสร้างของโลกไปพร้อม ๆ กันเพื่อที่ทุกคนในทีมสามารถทำงานโดยมองภาพโลกในละครเรื่องนี้ไปในทิศทางเดียวกัน

(3) นักแสดง (Actor)

นักแสดงเป็นผู้ที่นำเรื่องราวของละครที่ต้องการนำเสนอสู่ผู้ชมจึงต้องมีการคัดเลือกอย่างพิถีพิถัน เพื่อให้ผู้กำกับมั่นใจว่าจะนำสารผ่านตัวละครไปสู่ผู้ชมได้เมื่อผ่านการคัดเลือกนักแสดงแล้วแต่ละคนจะนำบทบาทของตัวละครสู่ขั้นตอนการเตรียมตัวสร้าง Character ในส่วนนี้เป็นส่วนที่ค่อนข้างสำคัญเป็นหน้าที่ของนักแสดง ต้องอ่านบทให้ละเอียดเพื่อตีความตัวละครทั้งตัวละครที่ตนเองได้รับและตัวละครที่มีส่วนในเรื่องทั้งหมด

2.2.6.2 ขั้นตอนการผลิต (Production)

เนื่องจากละครเรื่อง “โรมิโอแอนด์จูเลียต” ในเวอร์ชันนี้มีการนำเสนอประเด็นสังคมไทยในปัจจุบัน ปัญหาความเหลื่อมล้ำทางโครงสร้างสังคม ในฐานะนักแสดงผู้ศึกษาจึงนำเหตุการณ์จริงที่เกิดขึ้นในสังคมมาใช้ในการสร้างสังคมให้กับตัวละครในเรื่อง เช่น เหตุการณ์การชุมนุมเรียกร้องประชาธิปไตย ผู้ศึกษานำความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันทางความคิดของกลุ่มผู้ชุมนุม มาใช้กับกลุ่มหวัทบูล (Youngblood) รวมไปถึงกระบวนการการฝึกซ้อม มีการสร้าง Workshop แบ่งแยกเขต ชั้นชน และฐานะ ทำให้ตัวละครทุกตัวได้อยู่ในสังคมเดียวกันเห็นภาพความเป็นอยู่ของเมืองนีโอ เวิร์นที่มีความเหลื่อมล้ำกันอย่างชัดเจน

ขั้นตอนนี้คือการลงมือปฏิบัติ หลังจากที่ผู้กำกับได้จัดตารางซ้อมสัปดาห์ต่อสัปดาห์เพื่อให้ง่ายต่อการนัดคิวเนื่องจากโปรดักชันเรามีนักแสดงหลายชั้นปีมารวมกัน ในการซ้อมของละครเรื่องนี้จะเริ่มจากการ Workshop นักแสดงเพื่อหาคาแรคเตอร์ของตัวละครจากนั้นดึงคาแรคเตอร์ที่ได้จากการ Workshop มาพัฒนาต่อด้วยการซ้อมร่วมกับบทเพื่อให้นักแสดงได้ทดลองค้นหาคาแรคเตอร์ที่ลงตัวกับเรื่องมากที่สุด การ Workshop และการซ้อมส่วนใหญ่จะไม่มีการวางบล็อกกิ้งที่ตายตัวเพราะนักแสดงจะสามารถเคลื่อนที่ไปได้ทั่วเวทีไปตามความรู้สึกของตัวละครเพื่อความเป็นธรรมชาติของการแสดง

การซ้อมจะเป็นการซ้อมไปพร้อมๆการทำงานของฝ่ายออกแบบเสียง ออกแบบเครื่องแต่งกาย รวมถึงฝ่ายออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉาก นักแสดงจะได้ทำความเข้าใจและคุ้นชินกับพื้นที่แสดงในส่วนของการทำงานในขั้นตอนนี้ นอกจากจะมีการซ้อมแล้ว ยังมีการส่งความคืบหน้าให้คณะอาจารย์ในภาควิชาตรวจจำนวน 4 ครั้งคือ ส่งครั้งที่1 (30%) ส่งครั้งที่2 (50%) ส่งครั้งที่3 (70%) ส่งครั้งที่4 (100%) เป็นการตรวจความคืบหน้าให้คณะอาจารย์ได้เข้าใจขั้นตอนการทำงานไปในทิศทางเดียวกับผู้จัดทำและนำข้อคิดเห็นที่ได้ในแต่ละครั้งไปปรับแก้และพัฒนาต่อตามที่เห็นสมควรเพื่อเพิ่มรายละเอียดให้กับละครมาก

ขึ้นนอกจากนั้นยังมีการซ้อมทบทวนตำแหน่ง อุปกรณ์ การเคลื่อนย้าย ในฉากต่าง ๆ ก่อนถึงวันส่งจริงเพื่อไม่ให้เกิดการติดขัดระหว่างทำการแสดงอีกด้วย ซึ่งรายละเอียดของการซ้อมทบทวนของเรื่องนี้จะแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอนคือ

(1) Technical rehearsal การเตรียมในส่วนของงานออกแบบอุปกรณ์ที่ใช้ในการประกอบฉาก พื้นที่ฉาก รวมไปถึงการรันคิวเทคนิคต่าง ๆ

(2) Quick-change rehearsal การซ้อมของนักแสดงและทีมเสื่อผ้า เพื่อฝึกซ้อมความคล่องตัวในการใส่เสื่อผ้าเพราะละครเรื่องนี้มีความถี่ต่อสู้อ่อนข้างเยอะรวมถึงอุปกรณ์อย่างเช่น ดาบที่นักแสดงจะต้องพกติดตัวและสามารถดึงออกมาใช้ได้อย่างคล่องแคล่วสามารถแก้ปัญหาได้เพื่อไม่ให้เกิดอุปสรรคในวันจริง

(3) Dress rehearsal เป็นการซ้อมเสมือนจริงทั้งการแต่งกาย แต่งหน้าทำผม และอุปกรณ์ที่ต้องใช้เสมือนจริง และทำการแสดงอย่างต่อเนื่องไม่มีหยุดพักจนจบเรื่อง

2.2.6.3 ขั้นตอนหลังการผลิต (Post production)

เป็นกระบวนการสุดท้ายหลังจากจบการแสดงทั้งหมดเป็นการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับผลงานการแสดงที่ผ่านมา นำมาเป็นความรู้ ทั้งข้อดี และข้อผิดพลาดของการแสดง เพื่อนำไปพัฒนาหรือต่อยอดในอนาคต

2.2.7 แนวคิดและทฤษฎีในการแสดงเรื่อง โรมิโอแอนด์จูเลียต

ในบทละครเรื่อง “โรมิโอแอนด์จูเลียต” ได้ใช้ทฤษฎีต่าง ๆ ในการเข้าถึงตัวละคร ไม่ว่าจะเป็นวิธีทฤษฎีของ Michael Chekov Uta Hagen และหลักการทฤษฎีอื่น ๆ เป็นต้น เพื่อค้นหาความต้องการ ความคิด ความรู้สึก ผ่านกระบวนการเหล่านี้ นอกจากนี้ผู้ศึกษาได้เห็นถึงความเหลื่อมล้ำในบทละครที่สะท้อนถึงสังคมไทยในปัจจุบันได้อย่างชัดเจน จึงนำประเด็นนี้มาสะท้อนให้ผู้ชมได้เห็นและใช้ในการพัฒนาตัวละคร เพื่อให้ละครเข้ากับสถานการณ์ในปัจจุบัน และผู้ชมสามารถเข้าถึงเนื้อหาของละครได้อย่างง่าย แนวคิดทฤษฎีที่ใช้มีดังนี้

2.2.7.1 ความเหลื่อมล้ำในสังคม

ความเหลื่อมล้ำในสังคมด้านต่าง ๆ โดยเฉพาะด้านเศรษฐกิจนั้นเป็น “ปัญหา” ที่เราต้องหา ทางแก้ไขหรือไม่ และถ้าต้องแก้ควรใช้วิธีอะไร เป็นคำถามที่ขึ้นอยู่กับอุดมการณ์หรือจุดยืนของคน

ในสังคม ปัจจุบันมีสำนักคิดใหญ่ 3 แห่งที่มีอิทธิพลต่อการกำหนดนโยบายและวิวัฒนาการของระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยม ได้แก่ เสรีนิยม (Liberalism) ความยุติธรรมทางสังคม (Social Justice) และสมรรถภาพมนุษย์ (Capabilities Approach) ความแตกต่างระหว่าง สำนักคิดทั้ง 3 ส่วนใหญ่อยู่ที่ การให้น้ำหนักกับ “เสรีภาพของปัจเจก” และ “ความยุติธรรมในสังคม” ไม่เท่ากัน สำนักคิดทั้ง 3 นี้มีความ “เท่าเทียมกันทางศีลธรรม” (Morally Equivalent) กล่าวคือ ไม่มีชุดหลักเกณฑ์สมบูรณ์ใด ๆ ที่จะช่วยเราตัดสินได้ว่าสำนักคิดใด “ดีกว่า” หรือ “เลวกว่า” กัน 22 ความเหลื่อมล้ำฉบับพกพา เนื่องจากต่างก็มีจุดยืนทางศีลธรรมด้วยกันทั้งสิ้น เพียงแต่ให้น้ำหนักกับคุณค่าหรือคุณธรรมต่าง ๆ ไม่เท่ากัน การตัดสินว่า จะเชื่อหรือประยุกต์ใช้แนวคิดของสำนักคิดใดสำนักคิดหนึ่งจึง น่าจะตั้งอยู่บนการประเมินผลได้และผลเสียของแต่ละแนวคิด เปรียบเทียบกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมที่เป็นจริง มากกว่า การใช้มาตรวัดทางศีลธรรมใด ๆ ที่เป็นนามธรรมโดยไม่คำนึง ถึงสถานการณ์จริง (สฤณี อาชวานันทกุล.2554:21-22)

โดยเรื่อง “โรมีโอแอนด์จูเลียต” ได้พูดถึงความเหลื่อมล้ำของชนชั้นในเขตนิวยอร์ก นำ ซึ่งก่อให้เกิดการกีดกันด้านสภาพแวดล้อมทางสังคม ฐานะชนชั้น และความคิด ส่งผลให้มนุษย์ต้องการอิสรภาพ รวมถึงต้องการแสดงจุดยืนในสังคม หรือที่เรียกกันว่า อัตถิภาวนิยม

2.2.7.2 อัตถิภาวนิยม (Existentialism)

อัตถิภาวนิยม คือ แนวคิดทางปรัชญาที่พิจารณาว่าปัจเจกตัวตนประสบการณ์ของปัจเจกแต่ละคน และความพิเศษอันเป็นหนึ่งเดียวของสิ่งที่กล่าวมาเป็นสิ่งสำคัญและเป็นพื้นฐานในการทำ ความเข้ากับธรรมชาติของการมีอยู่ของมนุษย์ปรัชญานี้จะแสดงให้เห็นถึงความเชื่อในอิสรภาพ และยอมรับในผลสืบเนื่องจากการกระทำของปัจเจก ความสำคัญ ของลัทธิอัตถิภาวนิยม แปลจากศัพท์ภาษาอังกฤษว่า “Existentialism” ปรัชญาลัทธินี้กำลังมีอิทธิพลอย่างกว้างขวางในวงวรรณกรรมทั่วโลก เป็นเหตุให้หนุ่มสาวมีความตื่นตัวและเรียกร้องเสรีภาพและความเป็นธรรม โดยเรียกร้องให้ทบทวนหลักเกณฑ์และมาตรการต่าง ๆ ที่ใช้กันอยู่ในสังคมนั้น ว่าได้รับอิทธิพลจากทางอื่น เป็นเหตุให้มีปัญหาเกิดขึ้นในสังคมโดยไม่จำเป็น และการแก้ปัญหาคำเนินไปอย่างไม่ถูกเป้าหมาย ลัทธิอัตถิภาวนิยมจึงเป็นลัทธิปรัชญาที่น่าสนใจศึกษามากที่สุดลัทธิหนึ่ง ในปัจจุบันคำว่า “อัตถิภาวะ” สารานุกรมปรัชญา กล่าวไว้ว่า มาจากศัพท์มคธ อัตถิ = เป็นอยู่ + ภาวะ = สภาพ ตรงกับศัพท์ภาษาอังกฤษ existence ซึ่งแปรรูปมาจากศัพท์ ภาษาลาตินว่า existential (ex = จาก + stare = ยืน) แปลว่า ความมีอยู่ ปรัชญาลัทธิอัตถิภาวนิยมจึงเป็นลัทธิที่เน้นเรื่องความมีอยู่ สารานุกรมปรัชญาให้คำอธิบายว่า “ลัทธิที่ถือว่าการค้นคว้าหา

สารัตถะ ทำให้ผู้คิดออกจากความเป็นจริง ความเป็นจริงที่แท้ก็คือ อรรถิภาวะ ของแต่ละบุคคลซึ่งมีสิ่งแวดล้อมและสภาพซึ่งตนเองได้สะสมไว้โดยการตัดสินใจเลือก ตั้งแต่ต้นมาจนถึงปัจจุบัน

จากแนวคิดที่กล่าวมาข้างต้นผู้ศึกษาได้เปรียบเทียบกับกลุ่มคนรุ่นใหม่มีความคิดเป็นของตนเองมากขึ้น พร้อมเปลี่ยนแปลงและไม่ยอมถูกกดขี่ที่กรอบทางความคิด เหมือนกับพวกกลุ่มหัวกบฏ (Youngblood) ในเรื่อง ‘โรมีโอแอนด์จูเลียต’ ในเวอร์ชันนี้มีผู้เชี่ยวชาญกล่าวถึงแนวคิดนี้อย่างมาก ผู้ศึกษาได้นำแนวคิดของ ฌ็อง-ปอล ซาร์ตร์ นักวรรณคดีและนักปรัชญาร่วมสมัยชาวฝรั่งเศส เป็นนักเขียนนวนิยาย บทละคร นักปรัชญา และผู้มีบทบาทสำคัญในแนวคิดทฤษฎีที่ว่าทุกคนนั้นอิสระและรับผิดชอบในการกระทำของตน (Existentialism) เป็นนักปรัชญาผู้ประกาศเสรีภาพของมนุษย์ในแง่ปัจเจกชน นับว่าเขาเป็นนักเขียนที่รู้จักกันอย่างกว้างขวางทั่วโลกคนหนึ่งในปัจจุบัน โดยที่มีจุดมุ่งหมายที่จะปรับปรุงระบบสังคมของมนุษย์ให้ดีขึ้นกว่าเดิม โดยเริ่มจากการศึกษาให้รู้จักตัวเองเสียก่อน แล้วยอมรับสภาพความเป็นจริงของตนเองแต่ละคน และเขายังเป็นนักคิดที่มีอิทธิพลต่อความคิดของคนรุ่นใหม่ เป็นผู้ทำให้มนุษย์แสวงหาความหมายที่แท้จริงของชีวิต จะทำให้คนรุ่นใหม่บางคนปฏิเสธค่านิยมแบบดั้งเดิมอันไม่พึงปรารถนา ซาร์ตร์ได้ปลูกฝังค่านิยมใหม่ ๆ ในจิตใจของคนรุ่นใหม่และงานของเขาก็นับว่าประสบความสำเร็จมากพอสมควรในสังคมโลกปัจจุบัน

ซาร์ตร์ปฏิเสธความเชื่อเรื่องพระเจ้า เรื่องอมฤตภาพของวิญญาณ และความมีตัวตนของวิญญาณ โดยถือว่าวิญญาณเป็นเพียงกระแสความรู้สึก (Consciousness) ตายแล้วก็หมดเรื่องกัน ซาร์ตร์เน้นในเรื่องการเผชิญหน้ากับปัญหาในปัจจุบัน เขาสอนให้แก้ปัญหาและรับผิดชอบต่อเหตุการณ์เฉพาะหน้า ให้รู้จักใช้เสรีภาพ และภูมิใจในเสรีภาพของตนเอง ให้รู้จักชีวิตและรับผิดชอบต่อชีวิตในปัจจุบันเท่านั้นพอแล้ว ไม่ต้องคิดอะไรไปมากกว่านี้ ไม่ยอมรับพระเจ้าเป็นผู้สร้างมนุษย์ เพราะความเชื่อเรื่องพระเจ้านี้ขัดกับความคิดเรื่องเสรีภาพของมนุษย์ นอกจากนั้นซาร์ตร์ยังได้ปฏิเสธเรื่องสวรรค์และกิเลส โดยคิดว่าเสรีภาพถูกสร้างขึ้นมาจากตัวมนุษย์เอง มนุษย์ถูกกำหนดให้เป็นอิสระ เสรีภาพเป็นสิ่งที่อยู่เหนือสิ่งใด ๆ มนุษย์จำเป็นต้องมีเสรีภาพโดยสมบูรณ์ (บ้านจอมยุทธ. 2543: ออนไลน์)

จากแนวคิดทฤษฎีที่กล่าวไว้ทั้งหมดเป็นแนวทางในการค้นหาตัวละคร ที่จะทำให้ละคร ‘โรมีโอแอนด์จูเลียต’ ในเวอร์ชันนี้มีความร่วมสมัยรวมถึงเป็นสัญลักษณ์ที่สะท้อนปัญหาเกี่ยวกับสังคมในปัจจุบันแนวคิดเหล่านี้ควบคู่ไปกับกระบวนการการสร้างสรรค์และค้นหาตัวละคร (Characterization) ของนักแสดงซึ่งแต่ละคนจะมีวิธีการที่แตกต่างกับออกไป

2.2.7.1 การสร้างสรรค์ตัวละคร

การที่นักแสดงจะเข้าใจและถ่ายทอดตัวละครออกมาได้นั้น นักแสดงจะต้องศึกษาโครงสร้างของละครที่นำไป ทำความเข้าใจในนิสัยใจคอของตัวละครทั้งหมดเสียก่อน โดยผู้ศึกษาได้ทำความเข้าใจนิสัยของตัวละครจากการตีความจากบท พร้อมกับเทียบเคียงประสบการณ์ของตนเองผ่านตัวละครนั้น ๆ เพื่อทำความเข้าใจและเรียนรู้ความรู้สึกนึกคิดของตัวละครให้ได้มากที่สุด โดยผู้ศึกษาใช้หลักการแนวทฤษฎีในค้นหาตัวละครดังต่อไปนี้

(1) Observation

ในการแสดงบทบาทของคนประเภทต่าง ๆ นักแสดงจะต้องช่างสังเกตรายละเอียดเกี่ยวกับทุกสิ่งทีคนเห็นในชีวิต หรือไปศึกษาและสังเกตการณ์พฤติกรรม กิริยา ท่าทาง อุปนิสัยส่วนตัว รูปลักษณะภายนอก การแสดงออกของคนในอาชีพต่าง ๆ บริบทต่าง ๆ วัยต่าง ๆ ในสิ่งแวดล้อมที่หลากหลายออกไปและวิเคราะห์หาสาเหตุที่ผลักดันให้เขามีบุคลิกอุปนิสัยใจคอและพฤติกรรมดังกล่าว ตัวอย่างเช่น สังเกตความแตกต่างระหว่าง นักวิชาการ A กับนักศิลปะ B โดยติดตามสังเกตทีละคนเป็นเวลาหลายวันและจดบันทึกไว้ตั้งแต่ลักษณะภายนอก ลักษณะภายใน การเดิน วิ่ง พุด นั่ง การสนทนากับผู้อื่น อารมณ์ต่าง ๆ โกรธ เศร้า หัวเราะ มีความสุข กลัว ท่าทางการใช้ชีวิตประจำวัน การแต่งตัว แต่งหน้า เสื้อผ้าที่เลือกใส่ องค์กรประกอบต่าง ๆ ในการแต่งตัวเช่น ชอบใส่แหวน ใส่สร้อย จังหวะการพูด หรือลักษณะเฉพาะตัวที่ชอบทำเช่น เสยผม กุมมือ คิ้วขมวด ชอบกัดปากเป็นต้น หรือรวมไปถึงชอบใช้สิ่งของอะไร สูดบุหรี่ยี่ห้ออะไร วิธีการอย่างไร อาหารที่ชอบรับประทาน แล้วพยายามวิเคราะห์หาว่าสิ่งที่เค้าต้องการในชีวิตคืออะไร มีปัญหาส่วนตัวหรือครอบครัวอะไรที่มีความสัมพันธ์อย่างไรกับคนอื่นที่อยู่ใกล้ตัว แสดงท่าทีอย่างไร และจากข้อมูลที่บันทึกมาทั้งหมดนี้นำมาหัดแสดงโดยแสดงให้ใกล้เคียงตัวจริงที่สุดโดยนึกถึงแรงผลักดันภายในใจทุกอย่าง การสังเกตคนคนเดียวอย่างต่อเนื่องจะทำให้รู้รูปแบบ pattern ของพฤติกรรมที่เขาทำเป็นประจำ (มัทนี รัตนิน. 2555: 18)

(2) Analysis

การวิเคราะห์ตัวละครในแต่ละเรื่องมีบทบาทความสำคัญต่างกันตามการแสดงในเรื่องและความสัมพันธ์กับตัวละครอื่นๆ

การวิเคราะห์ตัวละครหลักๆจะแบ่งออกเป็น 5 หัวข้อใหญ่คือ

- ลักษณะภายนอก

คือบุคลิกภายนอก ที่สามารถมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า รูปร่าง หน้าตา เช่นสีผิว สีผม สีตา ทรงผม รูปร่างหน้าตา การเดิน พูด นั่ง ยืน วิ่ง การแสดงอารมณ์ภายนอก โกรธ เศร้า หัวเราะ เสียใจ มีความสุข รับประทานอาหารอย่างไร บุคลิกที่ทำให้เป็นประจำเช่น การก้ำมือขณะเดิน ชอบเอียงคอเวลาคุยกับคนอื่น เป็นต้น คือการดูรายละเอียดภายนอกอย่างชัดเจนเพื่อนำมาวิเคราะห์เพื่อสร้างตัวละคร

- ลักษณะภายใน

อุปนิสัยใจคอของตัวละคร สิ่งที่ไม่เห็นได้จากภายนอกเช่น ความกล้าแสดง มั่นใจ ในตัวเอง เป็นคนจิตใจดี เป็นต้น

- ภูมิหลังตัวละคร

ความเป็นมาเส้นทางชีวิตของตัวละครนั้นๆส่งผลมาจนถึงปัจจุบัน เช่น เป็นตัวละครที่มีปัญหาชีวิตในวัยเด็กพ่อแม่แยกทางกันส่งผลให้เป็นคนที่ขาดความอบอุ่นต้องการความรักความใส่ใจมาก เป็นต้น ขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนที่สำคัญอย่างมากในการสร้างตัวละคร เนื่องจากละครเรื่องโรมิโอแอนดจูเลียตเวอร์ชันนี้ ผู้ศึกษาได้มีการปรับเปลี่ยนบริบทและสร้างสภาพสังคมสิ่งแวดล้อมขึ้นมาใหม่ทั้งหมด เป็นโลกในอนาคตที่เกิดจากการล่มสลายในอดีต หรือเรียกกันว่า โลกาวិวัฒน์ วิธีการนี้จะช่วยให้นักแสดงเห็นสภาพสังคม ฐานะ ชนชั้นของตัวละครอย่างชัดเจนรวมถึงมีผลต่อการใช้ชีวิตของตัวละคร โลกที่สร้างขึ้นจึงต้องสมจริง สมเหตุสมผล และมีทิศทางไปในทางเดียวกัน ช่วยให้นักแสดงตีความตัวละครถ่ายทอดเล่าเรื่องราวได้อย่างชัดเจนเข้าใจมากที่สุด

- ความสัมพันธ์ของตัวละครต่อตัวละครอื่น

จะช่วยให้เห็นถึงความสัมพันธ์เชิงลึกของตัวละครเช่น ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อกับลูกที่ไม่ค่อยสนิทกันมากเพราะพ่อไม่เคยเลี้ยงดูมาก่อน เป็นต้น

- ความต้องการของตัวละคร

เป็นทัศนคติเกี่ยวกับชีวิต ความต้องการหลักของตัวละครที่เป็นแรงผลักดันให้ตัวละครเกิดความรู้สึกนึกคิดหรือการกระทำต่างๆ เพื่อบรรลุเป้าหมายหลักของตัวเอง

ซึ่งการวิเคราะห์ตัวละครตามหลัก 5 ข้อนี้ทำให้ผู้ศึกษาได้มองเห็นภาพรวมและความสัมพันธ์ของตัวละครแต่ละตัว ส่งผลให้สามารถเข้าใจสิ่งที่จะเกิดขึ้นในละครในภาพใหญ่ได้ชัดเจนขึ้น

(3) Inner monologue

Inner monologue เป็นอุปกรณ์ที่สำคัญอย่างหนึ่งที่นักแสดงใช้ในการทำความเข้าใจตัวละครผ่านการประมวลผลของตัวละครว่า เกิดอะไรขึ้นกับพวกเขา พวกเขาารู้สึกอย่างไรกับสิ่งเกิดขึ้น และที่สำคัญที่สุด คำพูดที่กำลังจะพูดเกิดมาจากอะไร อะไรเป็นเหตุผลที่ทำให้ต้องพูดสิ่งนั้นออกมา อย่างเช่น การตอบสนองของคนอื่น คำพูดของพวกเขา การเห็นภาพต่าง ๆ การนึกถึงเรื่องราวในอดีตหรือสภาพแวดล้อมรอบตัวพวกเขา หากนักแสดงสามารถตอบคำถามเหล่านี้ได้อย่างชัดเจนจะทำให้นักแสดงสามารถเข้าใจความคิด ความรู้สึกภายในใจและรู้ว่าอะไรเป็นเหตุผลที่ทำให้ตัวละครตัดสินใจว่าจะทำอะไรต่อไป (Patrick Cullen. 2020: online) เช่นเดียวกันกับที่ Judith Light ได้กล่าวไว้ว่า

“Underneath this story is this third rail, this emotional third rail

that’s going on all the time, and you have to have the alacrity

and emotional capability to move from one piece to another

within the space of seconds, because that what’s happening

to this woman as she’s telling the story” (Judith Light. 2017: online)

ซึ่งการใช้ Inner monologue นี้ช่วยให้ผู้ศึกษาสามารถเชื่อมโยงความคิดและการกระทำของตัวละครที่เกิดขึ้นได้อย่างสมเหตุสมผลมากขึ้น รวมทั้งช่วยให้ผู้ศึกษาเข้าใจถึงทัศนคติ วิธีคิด และการมองโลกของตัวละคร

(4) Gesture

มนุษย์จะแสดงกิริยาท่าทางตามธรรมชาติเพื่อสื่อความต้องการ สะท้อนอารมณ์หรือความรู้สึกนึกคิดภายในใจออกมาอัตโนมัติ โดยท่าทางเหล่านี้มีมาตั้งแต่เกิด พัฒนาไปตามวัยและประสบการณ์ของแต่ละคน บางท่าทางก็เกิดจากการเลียนแบบบุคคลใกล้ชิด ซึ่งนักแสดงจะต้องหาว่าตัวละครมีนิสัย พฤติกรรม บุคลิกอย่างไร และควรจะมีกิริยาท่าทางอย่างไร

An actor in a realist drama embodies a character by developing an understanding about his or her behavior as written by the playwright. Embodiment, in this instance , refers to the development of a body image – “a system of perceptions, attitudes and beliefs pertaining to one’s own body” or in this case the body of the role being portrayed – including movement, gesture and speech. It is a labor intensive and complex process that uses analysis and rehearsal to discover motivations for the character’s behavior. (John Lutterbie.2010.9)

จากบทความดังกล่าว วิธีการแสดงออกและท่าทางของตัวละคร ทำให้ผู้ศึกษาได้รู้จัก และเข้าใจอุปนิสัยของตัวละครมากขึ้น อีกทั้งยังเป็นวิธีที่ช่วยให้ผู้ศึกษาได้ค้นหาพฤติกรรมใหม่ ๆ ทั้ง พฤติกรรมภายในและพฤติกรรมภายนอกเป็นการสร้างสรรค์ลักษณะเฉพาะของตัวละครได้ทำให้ตัวละครมี มิติมากขึ้น

(5) Affective memory

Affective memory ถูกสร้างเพื่อช่วยกระตุ้นความรู้สึก จากความทรงจำของ นักแสดง โดยนักแสดงจะต้องเริ่มจากการจดจำประสบการณ์ในชีวิตจริงที่มีความคล้ายคลึงกับสถานการณ์ ในละคร และเทียบมาเทียบเคียงเพื่อใช้ในการแสดง เพื่อช่วยให้นักแสดงสามารถเข้าถึงสถานการณ์ที่ตัวละครเจอในเรื่องได้มากขึ้น (Emrentia Eletitia van Heerden. 2007: 27- 28)

All you experience in the course of your life, all you observe and think, all that makes you happy or unhappy, all your regrets or satisfactions, all your love or hate , all you long for or avoid, all your achievements and failures , all you brought with you into this life at birth , your temperament , abilities , inclinations , etc., all are part of the region of your subconscious depths. There , being forgotten by you , or never known to you , they undergo the process of being purified of all egotism. They become feelings *per se*. Thus purged and transformed, they become part of the material from which your individuality creates the psychology, the

illusory 'soul' of the character. (Michael Chekhov: *To the Actor*)

จากคำนิยามของ Michael Chekhov ผู้ศึกษาได้ใช้ประสบการณ์ที่เคยพบเจอมาใช้เป็นเครื่องมือเพื่อเข้าถึงความรู้สึกของตัวละครเวลาที่เจอกับสถานการณ์ต่าง ๆ ในเรื่องได้ ไม่ว่าจะเป็นอย่างใด ความต้องการ ความคิด ความรู้สึก สามารถนำไปใช้ในระหว่างค้นหาตัวละครหรือการแสดงได้ อีกทั้งผู้ศึกษายังได้พบจุดร่วมระหว่างผู้ศึกษาและตัวละคร ซึ่งทำให้ผู้ศึกษาสามารถคิดวิเคราะห์ และ เข้าใจตัวละคร ทั้งเหตุการณ์ ภูมิหลัง ทศนคติ และ ความรู้สึกของตัวละครเป็นต้น

(6) PG Psychology gesture

PG Psychology gesture เป็นแบบฝึกหัดที่ช่วยในการหาตัวละคร โดยใช้ความต้องการของตัวละคร (objective) ควบคู่กับการกระทำ (Action) เช่น การดึง การผลัก การดัน เป็นต้น ซึ่ง Michael Chekhov ได้พัฒนาทฤษฎีมาจาก Stanislavsky และได้ผสมผสาน yoga, theosophy, psychology และ physiology ซึ่ง Robert leach ได้อธิบายเกี่ยวกับ PG Psychology gesture ไว้ว่า

The Psychological Gesture (PG) is the key to the actor's will, what drives her creativity. It is essentially a strong, well-shaped but simple movement – a gesture which uses the whole body. The actor thinks about the character in detail – the super objective, the events the character participates in, her desires, actions, rhythm – and finds a movement to express all this. The movement is repeated several times. It embodies the quintessence of the character. (Robert leach. 2008: 102)

ผู้ศึกษาได้ใช้วิธี PG Psychology gesture เพื่อช่วยในการค้นหาแรงกระตุ้น (Impulse) ภายในตัวละคร และทำให้ผู้ศึกษาสามารถรู้สึกและเข้าใจถึงความรู้สึกสภาวะของตัวละครได้ ซึ่งผู้ศึกษาใช้ PG Psychology gesture ในระหว่างกระบวนการหาตัวละครและจำความรู้สึกที่ทำไปหยิบมาใช้กับตัวละคร โดยกระบวนการทำงานนี้เป็นการทำท่าซ้ำ ๆ พร้อมกับพูดบทของตัวละคร การทำท่าซ้ำ ๆ จะทำให้ ค้นหามวลภาวะ และ ความต้องการของตัวละครได้ ซึ่งร่างกายจะสามารถจดจำความรู้สึกเหล่านี้ได้ หากผู้ศึกษารู้สึกว่าความต้องการของตัวละครไม่เสถียรนักก็จะสามารถทำท่าเพื่อเรียกความรู้สึกมวลภาวะความรู้สึกกลับมา

(7) Quality movement

ผู้ศึกษาได้ใช้ Quality movement ของ Micheal Chekhov เพื่อช่วยหาสภาวะของตัวละคร โดยใช้ Quality ของ moment ต่าง ๆ ในการค้นหาตัวละคร ผ่าน Quality ทั้ง 4 นั้นคือ Molding , Flowing, Flying และ Radiating ซึ่ง Lenard petit ได้กล่าวเกี่ยวกับแนวคิด Michael Chekhov ไว้ว่า

Michael Chekhov offers four distinct qualities of movement and each of these qualities is an archetype. The genius of this is that by working on one of these qualities you are working on so many different qualities at the same time . The names he has given them are Molding , Flowing, Flying and Radiating. These elements are the building blocks of the universe. We can use them to build our own universe. They are the building blocks of our art , forming relationships, actions, and ways of performing the character . They meet circumstances through quality and connect images to the reality of doing. (Lenard petit. 2021: 42-47)

จากทฤษฎีของ Michael Chekhov ผู้ศึกษาได้ใช้ Quality ทั้ง 4 นั้นคือ Molding , Flowing, Flying และ Radiating ซึ่งกระบวนการหาตัวละครผู้ศึกษาจะเลือก Quality ต่าง ๆ และลองเคลื่อนไหวตาม Quality พร้อมกับพูดบทของตัวละคร ซึ่งทำให้ผู้ศึกษาค้นพบเจอความรู้สึกใหม่ ๆ เช่น มวลสภาวะของตัวละคร ซึ่งทำให้ตัวละครนั้นมีมิติมากขึ้น เนื่องจากไม่ได้มาเพียงแค่ว่าความคิดแต่มาจากข้างในที่ถูกดึงออกมาจากใช้ Quality ซึ่งกระบวนการนี้ทำให้ผู้ศึกษาสามารถค้นหาสภาวะของตัวละครได้หลายรูปแบบ และเลือกสภาวะที่ใช่สำหรับตัวละคร และหากรู้สึกตัวละครไม่เสถียรก็จะนึกถึงความรู้สึก Quality ที่เคยทำ โดยวิธีที่นี้ผู้ศึกษาจะ จดจำความรู้สึกที่ใช่และนำไปใช้กับการซ้อมและการแสดงทุกครั้ง

(8) Atmosphere

Atmosphere (บรรยากาศ) เป็นอีกวิธีที่ช่วยเป็นแนวทางให้กับนักแสดงในการซ้อมและแสดง บรรยากาศเปรียบเสมือนพื้นที่รอบตัวเรา ซึ่ง Chekov ได้พูดเกี่ยวกับบรรยากาศว่า “Atmosphere means the space that is around us. The space we occupy. It is possible to manage a certain amount of space. We can work with the space that is immediately

around our bodies. (Lenard petit. 2021: 166) ผู้ศึกษาได้ใช้แนวคิดนี้ในการเข้าถึงสภาวะหรือมวลความรู้สึกผ่านบรรยากาศรอบตัว ซึ่งวิธีนี้ช่วยทำให้ผู้ศึกษามีสมาธิกับเหตุการณ์ข้างหน้าและรู้สึกถึงสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในละคร

(9) Concentration

สมาธิ คือ ความมั่นคงของนักแสดง ที่แน่วแน่ต่อเหตุผลและกระบวนการกระทำของตัวละครเมื่อนักแสดงมีความมั่นคงทางสติและสมาธิการแสดงเพื่อสื่อสารอารมณ์และความรู้สึกนั้นจะชัดเจนขึ้น อารมณ์และความรู้สึกเกิดจากความต้องการของตัวละครนั้น ๆ นักแสดงจำเป็นต้องรู้จักกับอารมณ์ต่าง ๆ และยิ่งไปกว่านั้นนักแสดงจำเป็นต้องรู้จักกับการสร้างสมาธิและกระบวนการสร้างความรู้สึก อารมณ์ได้ภายใต้บัลลังก์เพื่อสื่อสารได้อย่างสมบูรณ์จึงจำเป็นอย่างมากที่นักแสดงต้องเรียนรู้ที่จะควบคุมและจัดการกับความรู้สึกต่าง ๆ ฮิว แจ็กแมน (Hugh Jackman) ได้กล่าวไว้ว่า Meditation is all about the pursuit of nothingness. It's like the ultimate rest. It's better than the best sleep you've ever had. It's quieting the mind. It sharpens everything, especially your appreciation of your surroundings. It keeps life fresh (Hugh Jackman ม.ป.ป :online).

ตั้งข้อความข้างต้น ผู้ศึกษาได้นำแนวคิดดังกล่าวมาปรับใช้ในขณะซ้อมการแสดง โดยการทำสมาธิ รับส่งความรู้สึกระหว่างตัวละคร ผ่านทางสายตาทำอย่างตั้งใจ มีสมาธิ รับส่งความรู้สึกของตัวละครซึ่งกันและกัน

(10) Belief

ความเชื่อ เป็นจุดเริ่มต้นของอะไรหลายๆอย่างในการแสดง เมื่อเราสวมบทบาทเป็นตัวละคร เราจะอยู่ในโลกที่ต่างกันออกไป เราจะมองโลกต่างกันออกไป ซึ่งความเชื่อนี้แหละเป็นอีกอย่างหนึ่งที่สามารถเชื่อมโยงนักแสดงไปถึงตัวละคร และส่งต่อจากตัวละครไปสู่คนดูได้

ความเชื่อคือการยอมรับว่าสิ่งใดสิ่งหนึ่งเป็นความจริงหรือเป็นสิ่งที่เราไว้วางใจ ความเชื่อถือเรื่องธรรมชาติที่เกิดขึ้นกับมนุษย์และถือว่าเป็นวัฒนธรรมของมนุษย์อย่างหนึ่ง ทอม ฮิดเดิลสตัน (Tom Hiddleston) ได้กล่าวไว้ว่า

“... Be truthful. Be honest. Be open. Be brave. Don't force it. Trust your gut. Your gut will tell you if it doesn't feel right. If you believe it, they'll

believe it. That's the hardest part, and at the same time the simplest part, of being an actor. Believe it. Commit to that belief, commit to your imagination. And you'll soar." (Tom Hiddleston : online)

จากข้อความที่กล่าวไว้ข้างต้น กล่าวได้ว่าความเชื่อเป็นสิ่งที่ฟังดูง่าย แต่หากตัวละครเชื่อในสิ่งที่แตกต่างกับนักแสดงอย่างสิ้นเชิง ความเชื่อก็จะกลายเป็นอุปสรรคที่ยิ่งใหญ่ของนักแสดงในการเข้าถึงตัวละคร และอุปสรรคนี้จะทำลายความเชื่อมโยง จากนักแสดงสู่ตัวละคร จากตัวละครหนึ่งสู่ตัวละครอื่น ๆ และจากตัวละครอื่น ๆ ทุกตัวผู้ชม

การสร้าง ความเชื่อ หลายครั้งก็เกิดจากความเข้าใจ การใช้ประสบการณ์ต่างๆที่มีร่วมกันระหว่างนักแสดงตัวละคร ต่างกันไปในนักแสดงแต่ละคน จากข้อความดังกล่าว เราสามารถสร้างความเชื่อได้โดยการที่เรากล้าคิด กล้าทำ กล้ากระโจนลงไปในโลกที่เราไม่เคยอยู่ เผชิญกับสิ่งที่อยู่ตรงหน้าจริงๆและเชื่อในสัญชาตญาณของตนเอง เชื่อในสิ่งที่เราเชื่อและลองลุยไปกับมัน

(11) Relaxation

Relaxation คือองค์ประกอบหนึ่งที่เป็นเทคนิคเพื่อฝึกสร้างความผ่อนคลายให้สำหรับตัวผู้แสดง ลดอาการตื้นกลัวเวทีก่อนขึ้นแสดง สามารถฝึกได้ด้วยตัวเอง เควิน ไคลน์ (Kevin Kline) ได้กล่าวไว้ว่า The technique's many benefits for actors include minimized tension, centeredness, vocal relaxation, and responsiveness, mind/body connection and about an inch and a half of additional height. (Kevin Kline: online)

จากข้อความที่กล่าวไว้ข้างต้น ผู้ศึกษาเห็นถึงความสำคัญของการทำจิตใจและร่างกายให้ผ่อนคลายเพราะการแสดงละครเวทีเป็นการแสดงสดที่มีทั้งเทคนิคและทีมงานค่อนข้างมาก มักจะพบปัญหาความเร่งรีบ วุ่นวาย และเสียงจากภายนอก

สิ่งเหล่านั้นถือเป็นอุปสรรคในการทำสมาธิของนักแสดงอาจจะส่งผลให้เกิดความเครียด ตื่นเต้น ทอม เวลลิง ได้กล่าวไว้ว่า

"I have so much chaos in my life, it's become normal. You become used to it. You have to just relax, calm down, take a deep breath and try to see how you can make things work rather than complain about how they're wrong. (Tom Welling, American actor: online)

จากคำกล่าวข้างต้น ผู้ศึกษาได้นำแนวคิดนี้มาปรับใช้เกี่ยวกับการทำงานร่วมกัน เพราะการทำละครไม่สามารถทำได้ด้วยตัวคนเดียวได้ ความผ่อนคลายในการทำงานร่วมกับผู้อื่นจึงมีส่วนสำคัญที่ทำให้กระบวนการคืบหน้าไปได้อย่างดี

(12) Imagination

Imagination จินตนาการเป็นเครื่องมือสำคัญสำหรับการค้นหาตัวละคร นักแสดงสามารถสร้างตัวละครที่มีความหลากหลายและมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว ในด้านของศิลปะการแสดงจินตนาการเป็นเครื่องมือสำคัญมากที่จะใช้สร้างสรรค์ผลงาน จินตนาการเป็นเรื่องที่นักแสดงสามารถฝึกฝนได้ด้วยตัวเอง อลิสัน กอปนิค (Alison Gopnik) นักจิตวิทยาชาวอเมริกันที่กล่าวว่า มันคือความสามารถของมนุษย์ในการคำนึงถึงความเป็นไปได้ที่ไม่มีขีดจำกัด (ซึ่งไม่เกิดขึ้นจริงในที่แห่งนี้และไม่รวมถึงเหตุการณ์ที่เคยเกิดขึ้นในอดีต) (Alison Gopnik: online) จากคำกล่าวข้างต้น ผู้ศึกษามาปรับใช้ขณะซ้อมโดยการเริ่มจินตนาการภาพของตัวละครและสภาพแวดล้อมจากนั้นลองสวมบทบาทตัวละคร นักแสดงต้องใช้จินตนาการว่าถ้าตกอยู่ในสถานการณ์แบบนั้นจะมีการรับมืออย่างไร สตีเวน สปีลเบิร์ก ได้กล่าวไว้ว่า

I think the secret of great acting is that you have to bring your imagination and you have to bring it every day when you're working. Your imagination and your skills as an actor are what see you through, not what you're wearing or where you are. (Steven Spielberg: online)

จากคำกล่าวข้างต้น จินตนาการก็เป็นอีกหนึ่งเครื่องมือของนักแสดงที่ต้องฝึกฝนและใช้เทคนิคนี้อย่างต่อเนื่องรวมถึงจินตนาการถึงภูมิหลังตัวละครโดยอ้างอิงจากในบทละครเพื่อนักแสดงจะสามารถเข้าถึงบทบาทมากขึ้นและสามารถถ่ายทอดได้อย่างเป็นธรรมชาติ

(13) Improvisation

Improvisation หรือ การด้นสด เป็นหนึ่งในเทคนิคการฝึกฝนพื้นฐานของการแสดง ถูกนำมาใช้ในการละครเพื่อฝึกนักแสดงสำหรับละครเวทีและอาจเป็นส่วนสำคัญในกระบวนการซ้อม ซึ่งจะช่วยให้นักแสดงได้เจอกับความรู้สึกและความคิดของตัวละครอย่างไม่กดดันไม่บังคับตัวเอง การแสดงที่ออกมาจึงมีความธรรมชาติ จริงใจ และเป็นไปตามสัญชาตญาณของมนุษย์ Improvisation is the key to finding the logical real behavior of the character. In training, we use

improvisation to force the actors to think and speak truthfully (Lee Strasberg. 2012 : online)

จากที่กล่าวข้างต้นทฤษฎีการตันสตถือเป็นอีกหนึ่งเสน่ห์ของละคร เมื่อคุณไม่รู้ล่วงหน้า ความกระตือรือร้น และการตื่นตัวจะเกิดขึ้น ทำให้การเล่นมีสีสัน ไม่น่าเบื่อ ไม่ซ้ำซากจำเจ

(14) Sense memory

Sense memory หรือ การจำจากการรับรู้สัมผัส เป็นเทคนิคการใช้ความทรงจำทางประสาทสัมผัสเช่น สายตา เสียง กลิ่นรสหรือสัมผัสร่างกาย แรงแบบดาลใจจากประสบการณ์ชีวิตของนักแสดงเอง ควบคู่กับการใช้เสียงเพลงเพื่อเข้าถึงและกระตุ้นให้เกิดปฏิกิริยาทางอารมณ์ที่เหมาะสมในช่วงเวลาหนึ่ง ความทรงจำจะช่วยให้นักแสดงไปถึงเป้าหมายในฉากนั้น ๆ ของตัวละครได้

Our imaginations are fueled by life experiences. The more actors are willing to feel their lives fully, the easier it is to act. Building our emotional muscles to their full potential is just as important as developing our physical and vocal muscles. Sense memory helps us do this. I believe it is the key to both our physical and emotional life as actors. Without sense memory, we cannot act. (Susan Giosa. 2009 : online)

จากที่กล่าวข้างต้นทฤษฎีการจำจากการรับรู้สัมผัส ถือเป็นสิ่งที่มนุษย์ทั่วไปเกิดขึ้นได้ อยู่แล้วเพราะเราทุกคนล้วนแล้วแต่มีความทรงจำทางประสาทสัมผัส เพียงแต่ผู้ศึกษาได้นำทฤษฎีนี้มาปรับ และสร้างเป็นกระบวนการค้นหาตัวละครได้

(15) Uta Hagen's Nine Question

ผู้ศึกษาได้ทำแนวคิด Nine Question หนึ่งในเทคนิคของ ยูฮาร์ ฮาเกน (Uta Hagen) จะช่วยให้นักแสดงสามารถพัฒนาและจดจำรายละเอียดเรื่องราวของตัวละครในฉากนั้น ๆ ได้ ง่ายและรวดเร็ว

เทคนิคทั้ง 9 ข้อ มีดังนี้

- Who am I? (ฉันคือใคร)
- What time is it? (ตอนนี้เป็นเวลา)
- Where am I? (ฉันอยู่ที่ไหน)
- What surrounds me? (บรรยากาศรอบตัว)
- What are the given circumstances? (สถานการณ์ที่เกิดขึ้นตอนนี้)
- What are my relationships? (ความสัมพันธ์ของฉันกับคนอื่นๆในสถานการณ์ตอนนี้)
- What do I want? (ฉันต้องการ)
- What is in my way? (วิธีการของฉัน)
- What do I do to get what I want? (ฉันจะอย่างไรเพื่อให้ได้ความต้องการนั้น)

จากที่กล่าวข้างต้นผู้ศึกษาได้นำแนวคิดนี้ไปทดลองใช้เพื่อเข้าถึงบทบาทในแต่ละฉากของตัวละคร ส่งผลให้นักแสดงเสถียรกับตัวละครได้อย่างง่าย รวดเร็ว และมีสมาธิกับสถานการณ์ที่กำลังเกิดขึ้น

เนื่องจากละคร “โรมิโอแอนด์จูเลียต” เป็นละครแนว Text Based คือละครที่เน้นไปที่บทละครเป็นหลัก มีทิศทางการแสดงและลักษณะของตัวละครบรรยายไว้อย่างชัดเจน ทำให้ผู้ศึกษาจะต้องตีความบทละครอย่างละเอียด เพื่อที่จะเข้าใจสารของบทละครและตัวละครแต่ละตัวอย่างแท้จริง ทำให้สามารถนำเสนอและถ่ายทอดเรื่องราวของบทละครออกมาได้ โดยการตีความและสร้างสรรค์ตัวละคร ไม่ว่าจะป็นลักษณะนิสัย ท่าทางหรือความคิดของตัวละคร จะต้องอ้างอิงจาก บทพูด สิ่งที่ตัวละครกระทำและคำบรรยายจากในบทละคร

ดังนั้นแนวคิดและทฤษฎีที่กล่าวไว้ข้างต้นทั้งหมดนั้น จะเห็นได้ว่ามีแบบฝึกหัดและทฤษฎีมีหลายรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็นการใช้หลักการแบบ Method หรือการวิเคราะห์ตัวละคร ทุกอย่างอยู่ที่ความถนัดของนักแสดง ไม่มีถูกหรือผิด ขึ้นอยู่กับว่านักแสดงใช้จะศึกษาและใช้ทฤษฎีใดที่จะทำให้นักแสดงมีความเชื่อมั่นกับตัวละครมากที่สุด เพราะสิ่งสำคัญของนักแสดงคือความเข้าใจ ความคิด ความรู้สึกของตัวละคร

2.3 ข้อมูลสัมพันธ์ด้านการออกแบบฉากและอุปกรณ์ประกอบฉาก

ความเหลื่อมล้ำ คือ ความไม่เท่าเทียมกัน (inequality) เนื่องจากความไม่เท่าเทียมกันปรากฏในทุก ๆ เรื่อง ทุก ๆ พื้นที่ ทุก ๆ ภาคส่วน และ ทุก ๆ เวลา ดังนั้นจึงเป็นปรากฏการณ์ที่ไม่อาจจัดให้หมดสิ้นไปในสังคมได้ ความเหลื่อมล้ำทางสังคมเป็นสิ่งที่อยู่คู่กับสังคมมาอย่างยาวนาน สิ่งเหล่านี้ถือเป็นการผลิตซ้ำที่เกิดขึ้นจากหลายปัจจัยร่วมกันโดยเฉพาะปัจจัยทางโครงสร้างเศรษฐกิจ ที่เอื้อประโยชน์แก่เจ้าของทุนมากกว่ากลุ่มแรงงาน ทำให้แรงงานส่วนใหญ่ถูกกดขี่และได้รับค่าจ้างสวนทางกับคุณภาพชีวิต

วรวัธน์ โรจนพล ได้กล่าวถึงประเด็นทุนนิยมผูกขาดครอบงำของรัฐ ไว้ว่า “การหลอมรวม (fusion) พลังการผูกขาดของนายทุนผูกขาดเข้ากับรัฐ เป็นการสร้างกลไกในการขูดรีดทางเศรษฐกิจและการครอบงำทางการเมือง เพื่อสนับสนุนผลประโยชน์ของนายทุนผูกขาดและรักษาระบบทุนนิยมทั้งระบบ” โครงสร้างทางเศรษฐกิจที่บิดเบี้ยวนี้ส่งผลให้กลุ่มคนชั้นกลางไปจนถึงชนชั้นล่างไม่สามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุน แหล่งทรัพยากร รวมถึงการขึ้นมาเป็นส่วนหนึ่งของระบบเศรษฐกิจได้ (อ้างใน วรวัธน์ โรจนพล, 2559: 131)

ความเหลื่อมล้ำที่เกิดขึ้นกับสังคมไทยเกิดจากระบบเศรษฐกิจการเมืองที่เป็นปัจจัยสำคัญ เราพบว่าการแข่งขันในภาคเอกชนถูกลดลง อำนาจทางธุรกิจมีความกระจุกตัวอย่างมาก การทุจริตคอร์รัปชันเกิดขึ้นโดยง่าย โดยเฉพาะกับกลุ่มที่เอื้อประโยชน์ต่อกัน ปัจจัยที่ทำให้เกิดปัญหาความเหลื่อมล้ำยังคงมีอีกหลายมิติ เช่น ความเหลื่อมล้ำทางชาติพันธุ์ ความเหลื่อมล้ำทางผิวสี ความเหลื่อมล้ำทางเพศสภาพ ความเหลื่อมล้ำเพราะถิ่นที่อยู่อาศัย ความเหลื่อมล้ำด้านอายุ สังคม โอกาส และรวมถึงความเหลื่อมล้ำในศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ การดูถูกหรือรังเกียจคนจน ปัญหาทั้งหมดนี้เป็นสิ่งที่ส่งผลให้เกิดความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจตามมา และถ้าหากปัจจัยดังกล่าวยังมีมากเท่าไรความเหลื่อมล้ำยิ่งมีความทวีคูณมากยิ่งขึ้น (อ้างใน อำนาจ มงคลสืบสกุล. 2563: ออนไลน์)

2.3.1 แนวคิดและทฤษฎีในการออกแบบฉาก

บทละครเรื่อง “โรเมโอแอนด์จูเลียต” ในเวอร์ชันนี้เล่าถึงความขัดแย้งระหว่างชนชั้น ที่ช่วยขับเน้นให้เห็นถึงความเหลื่อมล้ำ ตามสารหลักของเรื่องทีกล่าวไว้ข้างต้น โดยปรับบริบทเป็นปี ค.ศ. 2500 สถานที่เกิดเหตุการณ์เล่าถึง เมืองนีโอ เวิร์นา (Neo Verona) ที่เป็นเมืองอุตสาหกรรมสำคัญในการแปรรูป Life-Seed ที่นำมาจากแกนกลางของโลก เพื่อแปรรูปและนำออกจำหน่ายกับประชาชนโดยมี “ตระกูลคาปูเลต” เป็นผู้นำของชนชั้นปกครอง ทำหน้าที่ในการควบคุมธุรกิจการส่งออกพลังงานจาก

Life-Seed ไปยังเมืองต่าง ๆ ในขณะที่ “ตระกูลมอนตะควิว” เป็นตระกูลใหญ่ของฝ่ายชนชั้นแรงงาน มีหน้าที่ควบคุมเครื่องจักรและการผลิต Life-Seed โดยเล่าผ่านเด็กผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งเชื่อว่าเป็น ผู้ถูกเลือก (The Chosen one) ผู้ที่ปรากฏรอยแผลเป็นตรงกับคำพยากรณ์ตามตำนานที่บอกเล่ากันมา ว่าเป็นบุคคลผู้ที่สามารถนำพาผู้คนทั้งหมดไปยังดินแดนแห่งพันธสัญญา (The promised land) ก่อนที่การล่มสลายของมนุษย์ (Exodus) จะมาถึง ความเชื่อที่มากับความคาดหวัง การแต่งงานกลายเป็นเพียงเครื่องมือทางการเมืองเพื่อหาผลประโยชน์ ปัญหาที่เกิดจากชนชั้น ความเหลื่อมล้ำทางสังคม ความเชื่อและอีกมากมาย ทำให้ทั้งคู่ต้องจับมือกันต่อสู้อุปสรรค เพื่ออนาคตที่พวกเขาสามารถเขียนชะตาชีวิตของตนเองได้อย่างอิสระ

คณะผู้ศึกษาได้ทำการประชุมวิเคราะห์และสรุปแนวคิดในการออกแบบ (Concept design) เพื่อนำไปต่อยอดในงานออกแบบว่า “ภายนอกพังทลาย โครงสร้างยังคงอยู่” ผู้ศึกษาได้นำแนวคิดในการออกแบบมาตีความเพื่อใช้ในการออกแบบฉาก โดยในบทละครได้กำหนดสถานที่หลักมาแล้วว่า เรื่องราวทั้งหมดเกิดขึ้นในเมืองนีโอ เวิร์นา (Neo Verona) โดยแบ่งเขตออกเป็น 3 เขต โดยเขตที่ 1 เป็นถิ่นที่อยู่ของชนชั้นปกครองและตระกูลคาปูเลต มีสภาพภูมิประเทศอยู่บนที่สูง ได้รับแสงสว่างมากที่สุด รวมถึงสิ่งก่อสร้างต่าง ๆ ที่มีความสมบูรณ์มากกว่าเขตอื่นเพราะมีการซ่อมแซมอยู่เสมอ เขตที่ 2 จัดตั้งกลางเมือง เขตอุตสาหกรรม ย่านการค้า โบสถ์คาโปเทีย ป้ายโฆษณา สิ่งก่อสร้างต่าง ๆ มีร่องรอยของการผุพัง และเขตสุดท้าย เขตที่ 3 เขตของชนชั้นแรงงาน เป็นพื้นที่ที่ได้รับแสงสว่างน้อยที่สุด อีกทั้งโครงสร้างของสิ่งก่อสร้างต่าง ๆ ผุพังเป็นอย่างมาก จึงแทนด้วยการนำสิ่งของหรือวัสดุรอบตัว เช่น เศษเหล็ก นำมาซ่อมแซม และประดิษฐ์สิ่งต่าง ๆ ขึ้นมาใหม่ ซึ่งสิ่งก่อสร้างเป็นสถาปัตยกรรมแบบโกธิค ที่ผุพังลงไปในแต่ละเขต ผู้ศึกษาจึงเริ่มศึกษาลักษณะของสถาปัตยกรรมโกธิค (Gothic) ที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อชนชั้น และนำทฤษฎีต่าง ๆ เหล่านี้มาใช้ในการออกแบบฉากและอุปกรณ์ประกอบฉาก ได้ดังนี้

2.3.1.1 สถาปัตยกรรมโกธิค (Gothic)

สถาปัตยกรรมโกธิคเริ่มขึ้นในฝรั่งเศสในคริสต์ศตวรรษที่ 12 และรุ่งเรืองต่อมาจนถึงคริสต์ศตวรรษที่ 16 ในระยะแรก สถาปัตยกรรมทรงนี้เรียกกันว่า "แบบฝรั่งเศส" (Opus Francigenum) คำว่า "กอทิก" เริ่มใช้ในตอนปลายยุคฟื้นฟูศิลปวิทยาในทางที่เป็นการหมิ่นลักษณะสถาปัตยกรรม ลักษณะเด่นของสถาปัตยกรรมแบบโกธิคที่เป็นที่รู้จักกันดีคือการใช้โค้งแหลมปลายสูง เพื่อแสดงถึงความต้องการของมนุษย์ในการสื่อสารและความศรัทธาต่อพระเจ้า มีส่วนค้ำยันผนังเป็นครีบบนภายนอกอาคาร ที่เรียกว่า “ครีบบัน” ช่วยรับน้ำหนักของโค้ง ส่วนน้ำหนักที่พุ่งออกมาจากด้านข้างของโค้งตรงส่วนข้างของ

โบสถ์อาศัยผนังครึ่งด้านนอกรับไว้ ช่วงแต่ละช่วงจึงมีระยะห่างไม่ได้มาก ดังนั้น ส่วนสัดของช่องระหว่างเสาศาและรูปทรงโบสถ์จะสูงชะลูดและแคบ เนื่องจากไม่ได้ใช้ผนังรับน้ำหนัก จึงสามารถเจาะช่องหน้าต่างซึ่งมักทำเป็นรูปวงกลมมีลวดลาย และประดับด้วยกระจกสีที่เรียกว่า หน้าต่างกุหลาบ (Rose Window) ได้มากขึ้น การก่อสร้างอาสนวิหารสถาปัตยกรรมโกธิค มีรูปแบบลักษณะการก่อสร้างเพื่อก่อให้เกิดความสะเทือนทางอารมณ์ ซึ่งทำให้เป็นสถาปัตยกรรมโกธิคเป็นที่นิยมในการสร้างสถาปัตยกรรมทางศาสนา (มุสตี ทิพทัส. 2562: ออนไลน์)

เริ่มสร้างเมื่อปี ค.ศ.1145 ในช่วงที่สถาปัตยกรรมกอธิกรุ่งเรืองจะสังเกตได้ถึงหอระฆังส่วนมัคนิยมสร้างหลังคาแหลมสูงเสียดฟ้า มีทรวดทรงสูงสง่า การตกแต่งทั้งภายนอกและภายในด้วยลวดลายที่ประณีตเป็นเนื้อหาใน พระคัมภีร์ไบเบิล นอกจากนี้ยังเปิดช่องหน้าต่างให้กว้างมากขึ้นกว่าเดิมด้วย เพื่อให้มีแสงสว่างภายในมากขึ้น ภายในโบสถ์มีความโอโถงกว้างขวางเพียงพอที่จะรองรับผู้จาริกแสวงบุญได้ถึงหนึ่งหมื่นคน รวมทั้งสามารถ เป็นที่หลบภัยได้ด้วย (อังกิน นพศักดิ์ ฤทธิ์ดี. 2559: 53,56)

ผู้ศึกษาถึงเห็นความเชื่อมโยงของสถาปัตยกรรมโกธิคที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อและศาสนา ซึ่งรูปแบบการก่อสร้างสถาปัตยกรรมโกธิคถูกนำมาใช้เพื่อวัตถุประสงค์ในกล่าวถึงความศรัทธาของมนุษย์อย่างเกรงกลัวที่ต้องการจะสื่อสารกับพระเจ้าและสถาบันศาสนาก็เป็นหนึ่งในสถาบันหลักที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคม ผู้ที่มีอำนาจในสังคมจึงใช้ศาสนาเป็นเครื่องมือในการชักจูงผ่านความเชื่อและศรัทธาในศาสนา ซึ่งสอดคล้องกับความเชื่อของตัวละครและเรื่องราวที่เกิดขึ้นในบทละครเรื่องนี้ สามารถสะท้อนแนวความคิดเรื่องราวที่ผู้ศึกษาต้องการนำเสนอได้เป็นอย่างดี

2.3.1.2 มหาวิหารนอร์เทอดาม (Notre Dame Cathedral)

อาสนวิหารนอร์เทอดามแห่งปารีส (Cathédrale Notre-Dame de Paris) เป็นอาสนวิหารประจำอัครมุขมณฑลปารีส ตั้งอยู่ทางฝั่งตะวันออกของกรุงปารีส ประเทศฝรั่งเศส คำว่า Notre Dame แปลว่า แม่พระ (Our Lady) ซึ่งเป็นคำที่ชาวคาทอลิกใช้เรียกพระนางมารีย์พรหมจารี ปัจจุบันอาสนวิหารก็ยังใช้เป็นโบสถ์โรมันคาทอลิกและเป็นที่ตั้งคาทอลิกของอาร์ชบิชอปแห่งปารีส อาสนวิหารนอร์-ตามถือกันว่าเป็นโบสถ์ที่สวยงามที่สุดในลักษณะโกธิคแบบฝรั่งเศส ความสำคัญของนอร์-ตามในเชิงประวัติศาสตร์สถาปัตยกรรม คือมีการเริ่มใช้ เสาค้ำยัน หรือเรียกว่า ครีบยัน (flying buttress) ในการพยุงน้ำหนักของอาคารเป็นหนึ่งใน 3 องค์ประกอบหลัก ร่วมกับอีก

2 องค์ประกอบ ได้แก่ วงโค้งแหลม (pointed arch) และเพดานโค้งกากบาทแบบมีคิ้ว (ribbed vault) องค์ประกอบทั้ง 3 ช่วยรองรับและกระจายน้ำหนักได้ดีกว่าสถาปัตยกรรมแบบโรมานเนสก์ก่อนหน้านั้น เมื่อสถาปัตยกรรมโกธิคมีตัวช่วยเรื่องน้ำหนัก ภาระจึงไม่ตกกับผนัง ผนังไม่จำเป็นต้องหนา และสามารถเจาะช่องหน้าต่างได้กว้างขึ้น ทำให้เกิดการประดับกระจกสี (stained glass) ซึ่งเป็นเอกลักษณ์หนึ่งของสถาปัตยกรรมแบบโกธิคตามมา (อ้างใน เอกสุตา สิงห์ลำพอง. 2564: ออนไลน์)

มหาวิหารนอร์เทอดามอาสนวิหารที่เก่าแก่ มีอายุกว่า 850 ปี ที่ถือกันว่าเป็นโบสถ์ที่สวยงามที่สุดในลักษณะโกธิคแบบฝรั่งเศส ได้รับการยกย่องให้เป็น “อัญมณีแห่งสถาปัตยกรรมโกธิคยุคกลาง” โดยทางยูเนสโก (UNESCO) ขึ้นทะเบียนให้เป็นมรดกโลก และเมื่อวันที่ 15 เมษายน ค.ศ. 2019 ได้เกิดเหตุเพลิงไหม้อาสนวิหารสร้างความเสียหายอย่างหนัก โดยไฟได้ไหม้ไหม้บริเวณด้านบนของอาสนวิหาร ทำให้ยอดแหลมของอาสนวิหารได้พังลง กระจกสีเกี่ยวกับเรื่องราวของพระเยซูและคริสต์ประวัติ งานแกะสลักไม้และภาพวาดเก่าแก่ก็ได้รับความเสียหายเช่นกัน ส่งผลให้โครงสร้างของอาสนวิหารไหม้เหลือเพียงโครงเหล็กเท่านั้น (Amarin. 2562: ออนไลน์)

ผู้ศึกษาเล็งเห็นความสำคัญของมหาวิหารนอร์เทอดาม เป็นลักษณะสถาปัตยกรรมโกธิค และมีคุณค่าในเชิงประวัติศาสตร์ศิลปะอย่างมาก โดยมหาวิหารถูกสร้างขึ้นบนซากปรักหักพังของโบสถ์โบราณสองแห่งก่อนหน้านี้ และเมื่อเวลาผ่านไปหลายร้อยปี มหาวิหารนอร์เทอดามได้รับความเสียหายและเสื่อมสภาพตลอดเวลาที่ผ่านมา จนกระทั่งเกิดเหตุการณ์ไฟไหม้ครั้งใหญ่ ทำลายหลังคาส่วนใหญ่ทั้งหมดลงไป เนื่องจากโครงสร้างหลักทำมาจากไม้ที่ติดไฟได้ง่าย ส่งผลให้หลังคาของมหาวิหารนอร์เทอดามเหลือเพียงโครงเหล็กเท่านั้น ผู้ศึกษาจึงได้เห็นความเชื่อมโยงของมหาวิหารนอร์เทอดามสถาปัตยกรรมโกธิค รวมถึงการผูกพันมาเป็นแรงบันดาลใจและในการออกแบบฉากในบริบทนี้

2.3.1.3 ความสำคัญของโบสถ์ที่มีอิทธิพลต่อบทละคร

บทละครเรื่อง “โรมิโอแอนด์จูเลียต” เรื่องราวจะเกิดขึ้นที่คาโปเทียเป็นส่วนใหญ่คาโปเทีย คือ สถานที่ส่วนรวมที่เอาไว้ประกอบพิธีกรรมต่าง ๆ ตั้งอยู่บริเวณเขต 2 ของเมืองนีโอ เวิร์นา (Neo Verona) คาโปเทียเป็นสถานที่ที่ประชาชนในเมืองนับถือและศรัทธา เพราะความเชื่อจากตำนานที่เล่าต่อกันมาเรื่องผู้ถูกเลือก (The Chosen one) ถูกเล่าขานกันมาเป็นเวลานานว่ามีอยู่จริง และกลายเป็นความหวังของคนทั้งเมือง ซึ่งความเชื่อเหล่านี้เป็นเพียงเรื่องเล่าที่คนชนชั้นสูง ใช้หลอกลวงชักจูงคนชนชั้นล่างเท่านั้น คาโปเทียจึงกลายเป็นสถานที่สำคัญที่ส่งผลต่อละครเรื่องนี้ สิ่งก่อสร้างในเมืองนีโอเว

โรนัว (Neo Verona) ทั้ง 3 เขต จะมีความแตกต่างกันทั้งด้านสภาพภูมิศาสตร์ สภาพแวดล้อม ไปจนถึงถึงการปกครอง

2.3.1.4 การเสียหายของวัสดุ (Failure Mechanisms)

เนื่องจากบทละครเรื่อง “โรมิโอแอนด์จูเลียต” เมืองนีโอเวโรนัว (Neo Verona) ในบริบทนี้ ถูกสร้างขึ้นมาหลายร้อยปี ผ่านการล่มสลาย ทำให้สิ่งก่อสร้างในเมืองที่สร้างจากเหล็กและปูนเป็นหลักเกิดการเสื่อมคุณภาพ และเกิดการชำรุดเสียหายตามอายุการใช้งาน และไม่สามารถใช้งานได้ตามปกติ ผู้ศึกษาจึงทำการศึกษารูปแบบของการเสียหายของวัสดุและนำมาเป็นหนึ่งในองค์ประกอบในการออกแบบฉากเพื่อก่อให้เกิดความสมจริงของเมืองนีโอ เวิร์นัว (Neo Verona) ตามบริบทที่นำเสนอขึ้นมาใหม่

- สาเหตุหลักของการเกิดความเสียหาย

(1) ปัจจัยภายนอกวัสดุ ได้แก่ การเลือกวัสดุไม่เหมาะสมกับสภาพการใช้งาน สิ่งแวดล้อม หรืออาจเกิดจากการใช้งานไม่ถูกวิธี จึงทำให้เกิดความเสียหาย

(2) ปัจจัยภายในเนื้อวัสดุ ได้แก่ เกิดจากความบกพร่องของกระบวนการผลิต ชิ้นงานมีส่วนผสมหรือคุณสมบัติต่ำกว่ามาตรฐาน สภาพผิวของวัสดุมีการเสื่อมสภาพ ทำให้วัสดุเกิดการแตกหัก

- การแตกหัก (FRACTURE)

แยกตัวของวัสดุ ทำให้วัสดุของแข็งเกิดการแตกเป็น 2 หรือ มากกว่า 2 ชิ้น

(1) การเกิดรอยร้าวที่ผิว (Crack initiation)

(2) การขยายตัวของรอยร้าวกลายเป็นรอยแตก (Crack propagation)

- การสึกหรอ (WEAR)

เกิดขึ้นได้เสมอเมื่อผิวของวัสดุชนิดหนึ่งเคลื่อนผ่านผิวอีกชนิดหนึ่ง จนทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงสภาพผิวของวัสดุ โดยการแยกหลุดตัวออกจากผิวหน้า ซึ่งเป็นการกระทำทางกลหรือเกิดจากปฏิกิริยาทางเคมีของวัสดุ ([สาขาวิชาวิศวกรรมอุตสาหการ 2557: ออนไลน์](#))

- สนิม (Rust)

พบได้กับชิ้นส่วนเหล็กหรือโลหะทุกชนิด เกิดจากปฏิกิริยาที่เหล็กทำกับน้ำและความชื้นในอากาศ ทำให้เหล็กค่อย ๆ แปรสภาพกลายเป็นออกไซด์ และ ปรากฏร่องรอยของไฮดรตเฟอริกออกไซด์ หรือ สนิมเหล็กที่ทำให้เหล็กเกิดการผุกร่อน มีความแข็งแรงลดลง เกิดเป็นคราบแดง ที่อาจเริ่มจากบริเวณหนึ่งแล้วค่อย ๆ ลุกลามไปจนทั่วอาณาบริเวณของแผ่นเหล็กได้อย่างรวดเร็ว สามารถเกิดขึ้นในทุกสภาพแวดล้อม มักจะเกิดขึ้นในบริเวณที่มีภาวะความเป็นกรดสูง

(1) สนิมสีเหลือง คือ สนิมที่เกิดจากสภาวะที่เหล็กได้รับความชื้นสูงอย่างมาก ส่งผลให้ออกไซด์ที่เกิดขึ้นบนเหล็กมีสีเหลือง ส่วนใหญ่จะพบในโครงสร้างเหล็กหรืออุปกรณ์ที่ทำจากโลหะหรือเหล็กที่ต้องเผชิญความร้อนจากน้ำเดือดเป็นระยะเวลานาน

(2) สนิมสีแดง คือ สนิมที่เหล็กสูญเสียอิเล็กตรอนเมื่อทำปฏิกิริยาทางเคมีกับน้ำ กัดกร่อนได้ค่อนข้างสูง พบบริเวณที่มีปริมาณออกซิเจนและน้ำมาก เช่น ชายหาด

(3) สนิมสีดำ คือ สนิมที่พบได้ในบริเวณที่มีออกซิเจนสูง เกิดขึ้นในพื้นที่ความชื้นต่ำ เกาะอยู่ที่พื้นผิวของโลหะอย่างไม่สม่ำเสมอ อาจเกิดจากการที่เหล็กได้รับการปนเปื้อนของสารเคมีบางอย่างที่เกิดขึ้น หรือ การเก็บในบรรจุภัณฑ์ที่ไม่มีคุณภาพ

(4) สนิมสีน้ำตาล คือ สนิมที่มักเกิดขึ้นในบริเวณที่มีน้ำและออกซิเจนสูง แต่มีความชื้นต่ำ มีลักษณะเป็นหย่อม ๆ กระจัดกระจายบนพื้นผิวโลหะ และมีความแห้งมากกว่าสนิมทุกชนิด (ไชยเจริญเทศ. 2563: ออนไลน์)

ช่วงเวลานุษยชาติกำลังจะล่มสลายจากความเห็นแก่ตัวของมนุษย์ สังคมที่กดขี่มนุษย์ด้วยกัน มีการปกครองโดยทรราช อำนาจนิยม หรือมีหายนะในด้านสิ่งแวดล้อมขนาดใหญ่ อย่างเช่น ไม่มีน้ำใช้ ยิ่งในภาวะที่เกิดการเปลี่ยนแปลงทรัพยากรต่าง ๆ เปลี่ยนแปลงไปหายากขึ้น คนบางกลุ่มเท่านั้นที่จะสามารถเข้าถึงทรัพยากรธรรมชาติได้ ดังนั้นจึงเกิดการจำกัดโอกาสในการเข้าถึงในคนบางกลุ่มขึ้นมา คนที่มีอำนาจกำลังตัดสินใจเรื่องต่าง ๆ แทนคนในสังคมโดยตรวจสอบไม่ได้ ส่งผลให้เกิดความเหลื่อมล้ำในสังคมเมื่อไหร่ก็ตามที่อำนาจใหญ่ ๆ ในสังคม ไปตกอยู่ในมือของใครบางคนหรือคนบางกลุ่มแบบเบ็ดเสร็จ ก็แปลว่าเรากำลังอยู่ในสังคมที่มีแนวโน้มจะเป็นดิสโทเปีย

2.3.1.5 ดิสโทเปีย (Dystopia)

หมายถึง "สถานที่เลวร้าย" ตรงกันข้ามกับแนวคิดสังคมแบบยูโทเปีย เป็นสังคมที่ไม่พึงประสงค์หรือน่าหวาดกลัว ปกครองด้วยระบบรวบอำนาจเบ็ดเสร็จ หรือมีภัยพิบัติทางธรรมชาติ เอ อี সামาน (A.E. Samaan) นักประวัติศาสตร์ นักเขียน และศิลปินผู้ให้ความสนใจในประเด็นทางสังคมและโครงสร้างทางการเมือง พูดถึงคำ 'ยูโทเปีย' และ 'ดิสโทเปีย' ว่า “ทุก ๆ เรื่องราวแบบ ยูโทเปีย ก็คือดิสโทเปีย คำว่า ‘ดิสโทเปีย’ เป็นการประดิษฐ์เหรียญอีกด้านของพวกโง่เง่าที่เชื่อว่า ‘ยูโทเปีย’ สามารถเกิดขึ้นและเป็นจริงได้” เราปฏิเสธไม่ได้ว่า ทุกคนปรารถนาโลกที่ปราศจากความขัดแย้งและความเจ็บปวด แม้เราไม่อาจมีโลกยูโทเปียจริง ๆ เพราะส่วนลึกของข้อบกพร่องในธรรมชาติของมนุษย์นั้นไม่อาจร่วมกันต่อสู้เพื่อเป้าหมายแบบเดียวกันได้ ต่อให้มันหมายถึงการได้อยู่ในจักรวาลอันสงบสุขร่วมกันก็ตาม

หากมองว่าโลกดิสโทเปียคือจินตนาการถึงโลกที่ทุกอย่างแย่ รัฐบาลสอดส่องผู้คน มาตรฐานการดำรงชีวิตตกต่ำ อยู่ภายใต้การปกครองแบบเผด็จการ ผู้คนถูกล้างสมอง ปกปิดข้อมูล ตำรวจรัฐทำร้ายประชาชน และชนชั้นนำกับคนธรรมดาแบ่งแยกแตกต่างกันชัดเจน และโลกยูโทเปียคือโลกที่ทุกอย่างที่แตกต่างออกไป แต่สิ่งหนึ่งที่น่าสังเกตคือ โลกดิสโทเปียหลายครั้งเกิดจากโลกอุดมคติ ('ยูโทเปีย') ที่ไม่อาจปกปิดจุดบกพร่องตามัดในสังคมเอาไว้ได้ และสังคมอุดมคติที่ว่าก็พังทลายจนกลายเป็นความโกลาหล (อังกา ปิยะวิทย์ เทพอำนวยสกุล. 2563: ออนไลน์)

ดิสโทเปียก็ไม่ได้เป็นภาวะที่เกิดขึ้นอย่างฉับพลัน ส่วนใหญ่สังคมจะค่อย ๆ ผุพัง และก้าวเข้าสู่ภาวะดิสโทเปียทีละน้อย พร้อมกับสร้างความคุ้นชินจนบ่อยครั้งเราก็ไม่อาจรู้ตัวว่าดิสโทเปียได้เกิดขึ้นแล้ว สอดคล้องกับเรื่องเรื่องราวของบทละคร ที่นำเสนอสถานะที่คนชนชั้นสูงค่อย ๆ เข้ามามีส่วนควบคุม และปกครองคนชนชั้นล่าง โดยที่คนชนชั้นล่างไม่รู้ตัว ผ่านตัวกลางคือโบลด์ โดยใช้ตำนานในการแทรกซึมความเชื่อต่าง ๆ ให้แก่ประชาชน เพื่อเอื้อผลประโยชน์ให้แก่พรรคพวกของตน ทำให้โครงสร้างทางสังคม ระบบต่าง ๆ ค่อย ๆ พังลงอย่างช้า ๆ และจะก่อให้เกิดการล่มสลายอย่างดิสโทเปียตามมาในที่สุด

เมืองนีโอ เวิร์น (Neo Verona) แบ่งออกเป็น 3 เขต โดยมีการดำเนินเรื่อง และเปลี่ยนแปลงสถานที่ไปตามบทละครตลอดเวลา เรื่องราวไม่ได้เกิดขึ้นในสถานที่เขตใดเขตหนึ่ง ผู้ศึกษาจึงได้ศึกษาค้นคว้าลักษณะของการจัดวางฉากบนโรงละคร ที่สามารถเปลี่ยนฉากและสถานที่ได้อย่างรวดเร็ว อีกทั้งสามารถสร้างสภาพแวดล้อมของเมืองได้อย่างสมจริง รวมถึงช่วยส่งเสริมนักแสดงให้มีพื้นที่ในการ

แสดงได้อย่างอิสระ ดังนั้นผู้ศึกษาจึงเลือกลักษณะพื้นที่เวทีแบบเปิดโล่ง (Bare Stage Theatre) มาใช้ในการออกแบบฉาก

2.3.1.6 Bare Stage Theatre

คือ เวทีเปล่า ที่สามารถมองเห็นการทำงานและการเปลี่ยนแปลงของทิวทัศน์จะเกิดขึ้นในมุมมองของผู้ชม การใช้อุปกรณ์ประกอบฉากและของตกแต่งขึ้นเดี๋ยวก็นำให้ผู้ชมรู้สถานที่ทั้งหมดได้ ฉากแบบแบร์ สเตจ (Bare Stage) สามารถสื่อสารการแสดงของนักแสดงที่ส่งให้แก่ผู้ชมได้อย่างดี เป็นการถ่ายทอดที่ทำให้ผู้ชมสามารถเพ่งสมาธิรวมถึงความสนใจไว้กับการแสดง มีความคาดหวังและการรอคอยกับการแสดงที่จะเกิดขึ้น ทำให้ผู้ชมสนใจท่าทางของนักแสดงได้อย่างเต็มที่ ฉากสามารถเปลี่ยนแปลงเป็นสถานที่ใด ๆ ก็ได้โดยไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนฉาก และไม่จำเป็นต้องมีโครงสร้างหลักที่ตายตัว จึงไม่เป็นการปิดกั้นจินตนาการของคนดูจนเกินไป ข้อดีของฉากรูปแบบนี้คือทำให้มีพื้นที่ว่างบนเวทีเยอะมากขึ้น ซึ่งทำให้ผู้กำกับและนักแสดงสามารถใช้พื้นที่ในการทำการแสดงได้หลากหลายรูปแบบ นักแสดงทำการแสดงได้อย่างอิสระ เหมาะกับการแสดงที่ต้องใช้นักแสดงเป็นจำนวนมาก หรือการแสดงที่มีการเปลี่ยนหลายสถานที่ เป็นต้น

“I can take an empty space and call it a bare stage. A man walks across this empty space whilst someone else is watching, and that is all that is needed for an act of theatre to be engaged.” (Peter Brook, The Empty Space, 2511)

ผู้ศึกษาได้นำทฤษฎีเหล่านี้มาเลือกใช้ เช่น การเลือกโครงสร้างของฉาก ลักษณะของพื้นที่ที่มีความผูกพันเวทีที่มีการใช้พื้นที่เปิดโล่ง รวมถึงอุปกรณ์ประกอบฉาก นำมาปรับใช้กับลักษณะเด่นของสถาปัตยกรรมโกธิค ซึ่งจะสามารถช่วยสร้างบรรยากาศให้แก่ละคร และยังทำให้ตัวละครสามารถรับรู้ถึงสภาพแวดล้อมของเมืองนีโอ เวิร์น่า (Neo Verona) ที่อาศัยอยู่ได้เป็นอย่างดี

2.3.2 แนวคิดและทฤษฎีในการออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉาก

บทละครเรื่อง “โรมิโอแอนด์จูเลียต” ในเวอร์ชันนี้ ผู้ออกแบบได้สังเกตเห็นถึงการพลิกผันของโชคชะตาของโรมิโอและจูเลียต จุดเริ่มต้นที่ทั้งคู่ได้มาเจอกันอาจจะเกิดจากผลของการกระทำของตัวละคร หรือเกิดจากโชคชะตาที่เป็นคนกำหนดให้มัน ทำให้เกิดเรื่องราวพลิกผันต่าง ๆ ตามมาแต่ทั้งคู่ก็เลือกที่จะกำหนดโชคชะตาของตนเอง ผู้ออกแบบจึงนำข้อมูลในบทละครมาเป็นพื้นฐานในการเลือก

ออกแบบ โดยมีแนวคิดในการออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉาก คือ “การพลิก และ การหมุน” การนำเทคนิคนี้มาใช้สามารถบ่งบอกเรื่องราวที่กำลังดำเนินอยู่ในเรื่อง ทั้งยังเป็นตัวบ่งบอกสถานที่อีกด้วย โดยมีใช้สถาปัตยกรรมโกธิคเพื่อจะได้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมในเมืองนีโอ เวิร์น่า (Neo Verona) โดยที่สภาพแวดล้อมและชนชั้นทางสังคมในบทธละคร จะเป็นตัวบ่งบอกให้ผู้ชมสามารถเข้าใจภูมิหลังของตัวละครมากยิ่งขึ้น รวมถึงสามารถช่วยให้เข้าใจเรื่องราวชีวิตของตัวละครและบทธละครที่กำลังดำเนินอยู่ได้อีกด้วย

2.3.2.1 สภาพแวดล้อม (Environment)

ทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่รอบตัวมนุษย์ทั้งที่มีชีวิตและไม่มีชีวิต รวมทั้งที่เป็นรูปธรรมสามารถจับต้อง และมองเห็นได้ และนามธรรม เช่น วัฒนธรรมแบบแผน ประเพณี ความเชื่อ มีอิทธิพลเกี่ยวโยงถึงกัน เป็นปัจจัยในการเกื้อหนุนซึ่งกันและกัน ผลกระทบจากปัจจัยหนึ่งจะมีส่วนเสริมสร้างหรือทำลายอีกส่วนหนึ่งอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ สิ่งแวดล้อมเป็นวงจรและวัฏจักรเกี่ยวข้องกันทั้งระบบ

สิ่งแวดล้อมแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ ได้แก่

- (1) สิ่งแวดล้อมที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ เช่น ป่าไม้ ภูเขา ดิน น้ำ อากาศ ทรัพยากร
- (2) สิ่งแวดล้อมที่มนุษย์สร้างขึ้นเช่น ชุมชนเมือง สิ่งก่อสร้างโบราณสถาน ศิลปกรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณี และวัฒนธรรม (หนังสือการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม. 2542: ออนไลน์)

เนื่องจากสภาพแวดล้อมของเมืองนีโอ เวิร์น่า แบ่งเขตออกเป็น 3 เขตแต่ละเขตมีสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกันออกไป โดยเขตที่ 1 สภาพแวดล้อมส่วนใหญ่เป็นชนชั้นสูงสามารถนำเข้าวัสดุต่าง ๆ เข้ามาได้โดยไม่ต้องคำนึงถึง รายได้ สิ่งของส่วนใหญ่ในเขตที่ 1 มีความหรูหรา เน้นสีทองเป็นหลัก จึงมีไว้เพื่อประดับยศไม่คำนึงถึงประโยชน์ใช้สอย เขตที่ 2 เป็นที่สถานที่ตั้งของคาเฟ่เทีย อุปกรณ์ประกอบฉากที่ปรากฏในเรื่องจึงเป็นสิ่งของที่ใช้ในการประกอบพิธีกรรมต่าง ๆ เพื่อสร้างบรรยากาศให้แก่เรื่อง เขตที่ 3 เป็นเขตของชนชั้นแรงงาน สิ่งแวดล้อมต่าง ๆ มีการ ผุพังและคนส่วนใหญ่มีรายได้น้อย จึงนำของรอบตัวมาประดิษฐ์ทำเป็นของใช้ และเน้นซ่อมแซมของที่พังให้กลับมาใช้งานได้ แทนการซื้อใหม่ด้วยสภาพแวดล้อมทั้ง 3 เขต ที่แตกต่างกันทำให้เกิดการแบ่งชนชั้นทางสังคมขึ้นมา ส่งผลให้มีความเหลื่อมล้ำระหว่างชนชั้นสูงและชนชั้นล่างมากขึ้น

2.3.2.2 การแบ่งชนชั้นทางสังคม (Social stratification)

การที่บุคคลในสังคมได้ถูกจัดแบ่งเป็นชั้น ๆ โดยมีระบบของอันดับชี้ให้เห็นว่า คนที่อยู่ในตำแหน่งหรือฐานะนั้น ๆ มีเกียรติหรือได้รับการยกย่องอยู่ในอันดับที่สูงกว่าเท่ากัน หรือต่ำกว่าบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่อยู่ในฐานะอื่น ในสังคมเดียวกัน ชั้นของบุคคลแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างของบุคคลหรือของกลุ่มบุคคลที่อยู่ในสังคม บุคคลที่มีฐานะทางสังคมคนละชั้นจะมีความเท่าเทียมกันในสิทธิหน้าที่ ความรับผิดชอบ อำนาจ อิทธิพล แบบแผนชีวิต ตลอดจนความสะดวกสบาย ความมีหน้ามีตาในสังคมแตกต่างกัน บุคคลที่เกิดมาและมีชีวิตอยู่ในสังคมจะต้องเป็นสมาชิกของชนชั้นใดชนชั้นหนึ่งเสมอ แต่บุคคลอาจเปลี่ยนฐานะของตนได้ กล่าวคือ เริ่มแรกอาจเป็นคนชั้นต่ำแต่ได้รับการศึกษาเล่าเรียน และรับราชการดำรงตำแหน่งสูง ก็จะสามารถเปลี่ยนเป็นคนชั้นสูงของสังคมได้ แต่บุคคลดังที่กล่าวนี้ พบเห็นได้ยากส่วนมากแล้วบุคคลที่เป็นสมาชิกของชนชั้นใด มักจะเป็นสมาชิกของชนชั้นนั้นไปตลอด

2.3.2.3 สตีมพังก์ (Steampunk)

ถือกำเนิดตั้งแต่ยุคปฏิวัติอุตสาหกรรมของยุโรป หรือราวปี 1900 เป็นต้นไป มีการใช้เครื่องจักรในการผลิตสินค้าอุตสาหกรรมมากขึ้น มีการสร้างรถไฟที่ขับเคลื่อนด้วยระบบไอน้ำและถ่านหิน มีการพัฒนาเครื่องยนต์และกลไกต่าง ๆ นับว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีครั้งใหญ่ของโลกก็ว่าได้ โลกเริ่มเข้าสู่ระบบทุนนิยมเพราะสามารถผลิตสินค้าได้มากขึ้นและรวดเร็วขึ้น เทคโนโลยีถูกเอามาใช้มากขึ้น ความรู้ทางวิทยาศาสตร์เปิดกว้างมากขึ้นและพัฒนาอย่างรวดเร็ว อาคารโดยส่วนมากทำจากไม้และอิฐ แต่อาจมีองค์ประกอบของเหล็กหรือสังกะสี มักเป็นสิ่งประดิษฐ์แบบทำมือ (Handmade) เอกลักษณ์มักจะเป็นที่อยู่อาศัยของชนชั้นล่างที่เก่าโทรมและเหมือนหีบศพต่าง ๆ มาเชื่อมเข้าด้วยกันจนกลายเป็นบ้านหลังหนึ่ง สตีมพังก์ (Steampunk) ส่วนใหญ่มักเป็นการจำลองเมืองดิสโทเปีย อาจเป็นการต่อสู้ระหว่างคนต่างชนชั้น หรือแม้แต่การต่อสู้ระหว่างมนุษย์กับหุ่นยนต์

จากการศึกษาบทละครตามพื้นฐานของบทละครเรื่องนี้มีรูปแบบการใช้อุปกรณ์ประกอบฉากที่สมจริงตามเหตุการณ์ สถานที่ และ ยุคสมัย ผู้ศึกษาจึงมีแนวคิดที่จะออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉากในรูปแบบที่สมจริง (Realistic Property) ตามบทละครและต้องคำนึงถึงความเหมาะสมสอดคล้องเข้ากับฉาก โดยผ่านกระบวนการการวิเคราะห์และตีความการเลือกใช้สิ่งของและการออกแบบตามแนวคิด การพลิก การหมุน การแบ่งชนชั้นทางสังคม สภาพแวดล้อมของตัวละคร ผ่านรูปแบบสถาปัตยกรรมโกธิค ผู้ศึกษาได้มีการปรึกษากับผู้ออกแบบในฝ่ายอื่น ๆ แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน

เพื่อให้ภาพรวมของงานออกแบบช่วยส่งเสริมให้ละครออกมาสมบูรณ์เกิดภาพที่สวยงามและส่งสารถึงผู้ชมให้เข้าใจแก่นของเรื่องได้ชัดเจน

2.3.3 ความหมายของฉากละครเวทีและอุปกรณ์ประกอบฉาก

2.3.3.1 ฉาก (Scenery)

คือ สิ่งแวดล้อมหรือสภาพแวดล้อมสำหรับละครเรื่องนั้น ๆ และเป็นพื้นที่สำหรับการแสดง โดยผ่านการออกแบบอย่างเฉพาะเจาะจงสำหรับละครเวทีเรื่องใดเรื่องหนึ่งผ่านการตีความของผู้กำกับการแสดง เพื่อจะช่วยให้ผู้ชมได้รับสารจากละคร ไม่ว่าจะเป็น สถานที่ในละคร ในเวลาใดเวลาหนึ่งที่แน่นอน ศักยภาพใด ยุคสมัยใด หรือฤดูกาลของที่เกิดเหตุการณ์เกิดขึ้น แสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงด้านกาลเวลาในฉากต่าง ต้องทำให้เห็นสภาพแวดล้อมของตัวละครอย่างเด่นชัด เช่น ฐานะ ชนชั้นของตัวละคร สภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์ สถานการณ์ทางด้านเศรษฐกิจ การเมืองและสังคม สถานที่ที่เกิดขึ้นบนเวทีคือ สถานที่ใดของเรื่อง เป็นเรื่องจริงที่เกิดขึ้นหรือเป็นจินตนาการของตัวละคร และต้องสามารถทำให้ทราบได้ว่าเป็น ด้านนอก (Exterior) หรือด้านใน (Interior) อยู่ในเขตใดของเมืองนีโอ เวอร์รอนา (Neo Verona) อีกทั้งฉากยังสามารถบ่งบอกฐานะทางสังคมและชนชั้นของตัวละคร เช่น ระดับความสูงที่แตกต่างกันของตระกูลคาปูเลต กับ ตระกูลมอนตาคิว หรือฉากสามารถบอกสภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์ของแต่ละเขต เช่น ความผูกพันของสิ่งก่อสร้าง วัสดุที่ใช้ก่อสร้าง การรับแสงในระดับความสูงที่ต่างกัน อีกทั้งฉากสามารถเปิด เผยภาวะจิตใจที่สำนึกต่าง ๆ ของตัวละคร เช่น สภาวะตกหลุมรัก เพื่อฝัน วิตกกังวล เสียใจ เป็นต้น

ฉากช่วยสร้างสภาพแวดล้อมให้แก่เนื้อเรื่อง โดยได้ออกแบบฉากรูปแบบเปิดโล่ง ที่เรียกว่า แบร์ สเตจ (Bare Stage) ผสมกับ แบบซิงเกิลเซต (Single set) ทำให้ฉากมีพื้นที่ด้านหน้าให้นักแสดงได้ใช้พื้นที่อย่างเต็มที่ ฉากด้านหลังเป็นโครงโปร่ง ที่นักแสดงสามารถเดินผ่านเป็นทางเข้า-ออกได้ ฉากจึงไม่ทึบและน่าอึดอัดเกินไป และมีการใช้บันไดติดล้อ ใช้เทคนิคการเลื่อนในการเปลี่ยนเป็นสถานที่ต่าง ๆ แทนการสร้างฉากที่เป็นสถานที่ตายตัว ช่วยให้ผู้ชมสามารถเพ่งสมาธิไปที่บุคลิกลักษณะตัวละครองค์ประกอบทางสัญลักษณ์ที่แฝงไว้ในจุดต่าง ๆ ของฉาก อุปกรณ์ประกอบฉาก เป็นจุดรวมความสนใจบนเวทีรวมถึงสามารถอธิบายทิศทางในการกำกับการแสดงได้ง่ายขึ้น

2.3.3.2 อุปกรณ์ประกอบฉาก (Property)

คือ ส่วนประกอบของฉากที่สำคัญบนเวที เป็นส่วนหนึ่งของการดำเนินเรื่องราวและมีความสำคัญต่อการแสดงออกของนักแสดงบนเวที อุปกรณ์ประกอบฉากทุกชิ้นต่างมีความหมายต่อตัวละครภายในฉากแต่ละฉากแตกต่างกันออกไป และสามารถบ่งบอกเรื่องราวการดำเนินชีวิตของตัวละคร สภาพแวดล้อม ฐานะ รสนิยมหรืออดีตของสถานที่และตัวละคร แสดงความสัมพันธ์ที่ตัวละครมีต่อสถานที่นั้น หรือความสัมพันธ์ที่ตัวละครมีต่อตัวละครเอง อุปกรณ์ประกอบฉากยังมีความสำคัญต่อทิศทางการเคลื่อนที่ของนักแสดง เสริมความชัดเจนของบุคลิกลักษณะของตัวละคร เช่น ลอร์ดคาปูเลตจะถือไม้เท้า ช้อนมีดตลอดเวลา ซึ่งแสดงถึงพลังอำนาจ และความระวังตัวอยู่เสมอ และสามารถเป็นอุปกรณ์ให้นักแสดงถือ ประดับตนเองหรือจะเป็นอุปกรณ์ที่เอาไว้ประดับตกแต่งฉากก็ได้ อีกทั้งเสียงที่เกิดจากอุปกรณ์เหล่านั้นยังสามารถสื่อความหมายทางความรู้สึกนึกคิดบรรยากาศและสภาพแวดล้อมของนักแสดงหรือตัวละครทำให้เกิดภาพชัดยิ่งขึ้น อีกทั้งอุปกรณ์ประกอบฉากสามารถช่วยให้นักแสดงสามารถจดจำทิศทางการเคลื่อนที่ของตนเองได้ แม่นยำขึ้น เพราะในการเคลื่อนที่ครั้งนั้นนักแสดงจะต้องรู้ว่าตนเองกำลังจะเดินไปหยิบสิ่งใด เพื่อไปสู่สถานการณ์ต่อไป โดยการออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉากจะอยู่ภายใต้หลักการเดียวกับการออกแบบฉาก อุปกรณ์ทุกชิ้นต้องผ่านการตีความ และทำงานควบคู่ไปกับการออกแบบฉาก อีกทั้งอุปกรณ์ ประกอบฉากยังเป็นส่วนที่ช่วยเติมเต็มส่วนต่าง ๆ ของฉากให้มีความสมบูรณ์ทั้งในด้านความสวยงามและความหมายหรือสัญลักษณ์

2.3.4 นักออกแบบฉากและนักออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉาก

2.3.4.1 นักออกแบบฉาก (Scene designer)

คือ ผู้ที่สร้างสรรค์ในแง่ของภาพที่ปรากฏขึ้นบนเวที ต้องมีความสามารถในการตีความหมายและเข้าใจบทละครอย่างละเอียดซึ่งต้องสอดคล้องกับการตีความหมายของผู้กำกับและผู้ออกแบบฝ่ายต่าง ๆ รวมไปถึงนักแสดง นักออกแบบฉากจำเป็นต้องศึกษาบทละครอย่างละเอียด ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของบุคลิกความรู้สึกนึกคิดของตัวละคร ความเป็นมาของสถานที่เกิดเหตุ เพื่อเป็นฐานข้อมูลในการออกแบบ มีความรู้และทักษะในเรื่องการมองเห็นภาพ การแยกสี องค์ประกอบ-ศิลป์ อย่างเช่น จุด เส้น สี รูปร่าง ขนาด สัดส่วน ความสมดุล น้ำหนัก แสงและเงา มีความรู้ในกรรมวิธีการสร้างฉาก รู้จักอุปกรณ์เครื่องมือต่าง ๆ และเลือกใช้ได้อย่างเหมาะสม เข้าใจในวิธีการอ่านงานออกแบบฉากซึ่งมีความคล้ายกับการอ่านงานออกแบบก่อสร้าง แต่จะมีลักษณะเฉพาะบางประการ อย่างเช่น การออกแบบฉาก

จะเน้นงานในด้านที่ผู้ชมสามารถมองเห็น หรือส่วนที่เรียกได้ว่าเป็นพื้นที่การแสดง จะใช้รูปแบบเวทีแบบผสมระหว่าง รูปแบบแบร์ สเตจ (Bare Stage) และรูปแบบซิงเกิล เซท (Single set) พื้นที่การแสดงโล่งกว้างในการทำการแสดง เนื่องจากนักแสดงจำนวนมาก มีโครงสร้างฉากด้านหน้าเป็นโครงโปร่ง นักแสดงสามารถเดินผ่านเป็นทางเข้าและทางออกได้ ไม่ระบุว่าเป็นสถานที่ใด สามารถเปลี่ยนแปลงเป็นสถานที่ใด ๆ ในเรื่องก็ได้ ส่วนโครงสร้างด้านหลัง จะเป็นส่วนของเทคนิคการติดตั้งฉากให้แข็งแรงทนทาน เนื่องจากมีฉากต่อสู้เพื่อความปลอดภัยของนักแสดง โดยด้านหลังฉากต้องไม่มีสิ่งกีดขวาง ขวางทางเดินเข้าออก นักแสดงจะมีที่นั่งพักระหว่างรอคิวแสดงบริเวณด้านข้างของเวที ดังนั้นบริเวณเวทีจะเป็นพื้นที่ในการแสดงทั้งหมด นักออกแบบฉากจำเป็นต้องออกแบบฉากให้สอดคล้องกับเนื้อเรื่อง เลือกว่าวัสดุที่จะนำมาใช้ ประเมินราคาให้อยู่ในงบประมาณที่กำหนดไว้ เขียนแบบอธิบายให้ละเอียดและชัดเจน เพื่อให้ช่างนำไปสร้างตามแบบได้ นำแบบฉากมาจัดสร้างโดยประสานกับผู้สร้างฉาก คือ ช่างศิลป์ ช่างไม้ ช่างโลหะ จากนั้นประสานงานกับเจ้าหน้าที่จัดฉากนำส่วนต่าง ๆ ของฉากมาประกอบและจัดตั้ง ควบคุมขั้นตอนต่าง ๆ รวมทั้งความปลอดภัยเพื่อให้ได้ฉากออกมาเหมือนแบบที่ออกแบบไว้ อีกทั้งยังต้องมีความสามารถทักษะในกรณีที่มีปัญหาต้องปรับเปลี่ยนแก้ไขทดแทนงาน ก็ต้องปรับเปลี่ยนตามความเป็นไปได้และเหมาะสมให้ผลงานออกมาใกล้เคียงกับแบบที่กำหนดไว้ได้มากที่สุด

2.3.2.2 นักออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉาก (Property man)

คือ ผู้จัดเตรียมอุปกรณ์ประกอบฉากและการแสดง ต้องมีความเข้าใจในบทละครอย่างละเอียดและลึกซึ้งจึงจะสามารถออกแบบให้ตอบโจทย์ของบทละครได้ ผู้ออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉาก ต้องเตรียมงานอย่างละเอียดถี่ถ้วนตามที่บทกำหนดไว้ หรืออุปกรณ์เพิ่มเติมที่ผู้ออกแบบตีความหรือเห็นว่าจะสามารถสื่อความหมายของการแสดงได้ดีมากขึ้น สามารถนำไปเสนอให้แก่ผู้กำกับการแสดงได้ ผู้กำกับการแสดงจะเป็นผู้เลือกอุปกรณ์ประกอบฉากที่เหมาะสมกับการแสดง โดยนักออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉาก จะต้องทำหน้าที่ในการจัดหา สิ่งของเหล่านั้นหรือสร้างขึ้นใหม่ในกรณีที่เป็นของที่เฉพาะเจาะจงไม่สามารถหาได้ อย่างเช่น ดาบ และอาวุธต่าง ๆ ที่ปรากฏบนเวทีมีราคาแพงอาจทำให้เกิดอันตรายต่อตัวนักแสดงได้ จึงจำเป็นต้องประดิษฐ์ขึ้นเองให้คล้ายกับของจริงมากที่สุด ในงบประมาณที่น้อยกว่า ผู้ออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉากต้องเตรียมพร้อม อุปกรณ์ต่าง ๆ ก่อนที่โรงละครจะเปิดประมาณ 1 ชั่วโมง หรือ 30 นาที ต้องตรวจสอบความเรียบร้อย ทำการเก็บรักษาอุปกรณ์ทุกชิ้นจนวาระสุดท้ายของการแสดง ควรประสานงานอย่างใกล้ชิดกับผู้กำกับการแสดง และผู้ออกแบบฉาก หากเกิดความบกพร่องเพียงเล็กน้อยอาจทำให้ความหมายหรือสัญลักษณ์ต่าง ที่บทละครต้องการจะสื่อ

ออกมาสูญหายไป รวมทั้งทำลายบทบาทของนักแสดงอีกด้วย ข้อมูลเบื้องต้นที่นักออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉากต้องปฏิบัติ ได้แก่

(1) อ่านและตีความบทอย่างละเอียด จดอุปกรณ์ประกอบที่ต้องใช้ตามที่บทกำหนด จัดทำตารางอุปกรณ์ประกอบเวทีและการแสดงหรืออุปกรณ์ที่บทกำหนดไว้ในแต่ละฉาก รวมถึงอุปกรณ์เพิ่มเติมที่ผู้ออกแบบอุปกรณ์ต้องการเสริมเข้าไปเพื่อสื่อความหมาย

(2) หากยังไม่สามารถหาอุปกรณ์ประกอบฉากได้ครบ ควรจัดหาสิ่งของที่มีลักษณะและน้ำหนักใกล้เคียงกับของจริง ใช้ในการฝึกซ้อมละคร เพื่อให้เกิดความเคยชิน

(3) จัดหาอุปกรณ์ประกอบฉาก หรือสร้างขึ้นใหม่ในกรณีที่เงินของที่เฉพาะเจาะจงไม่สามารถหาได้ตามที่บทละครกำหนด ให้ได้ภายในเวลาที่ได้ทำการจัดตารางไว้

(4) จัดเตรียมอุปกรณ์ประกอบฉากไว้ตามตำแหน่งที่กำหนดไว้ อย่างแม่นยำและตรวจตราอย่างละเอียด อย่างน้อย 30 นาที ถึง 1 ชั่วโมง ก่อนแสดง

(5) จดจำตารางในการใช้อุปกรณ์ในแต่ละฉาก ตรวจตราดูแลเครื่องประกอบฉาก เพื่อความแม่นยำ และป้องกันความผิดพลาดในระหว่างการแสดง

(6) เก็บรักษาอุปกรณ์ประกอบฉากและตรวจตราอุปกรณ์ทุกชิ้นอย่างละเอียดถี่ถ้วน ในทุกรอบการแสดง จนถึงวาระสุดท้ายของการแสดง

(7) ซ่อมแซม และบำรุงอุปกรณ์ประกอบการแสดงอย่างสม่ำเสมอให้อยู่ในสภาพเดิม เพื่อให้คงคุณภาพเหมือนตอนซ้อมการแสดงทุกประการ

(8) อุปกรณ์ประกอบการแสดงต่าง ๆ ที่หยิบยืมมา ให้ทำการตรวจสอบและส่งคืนให้ครบถ้วน บางส่วนส่งเข้าเก็บไปยังห้องเก็บฉาก บางชิ้นทำลายทิ้งด้วยวิธีต่าง ๆ หรือขายให้แก่ผู้ที่สนใจ เพื่อให้อุปกรณ์ได้ถูกใช้ประโยชน์ในงานอื่นสืบต่อไป

2.3.5 ข้อมูลที่ควรรู้ในการออกแบบฉากและอุปกรณ์ประกอบฉาก

ฉาก และอุปกรณ์ประกอบฉากเป็นหนึ่งในองค์ประกอบศิลป์ที่สามารถบอกเล่าและสื่อสารเรื่องราวในละครให้ผู้ชมได้เข้าใจและเห็นภาพชัดเจนมากขึ้น ฉากจะต้องก่อให้เกิดความพึงพอใจในเชิงศิลปะ สร้างจากความตั้งใจของผู้เขียนบทละคร การตีความของผู้กำกับการแสดง ฉากและอุปกรณ์ประกอบฉากต้องเอื้ออำนวยต่อองค์ประกอบศิลป์ต่าง ๆ ไม่มากเกินไปจนนักแสดงถูกกลืนไปกับฉาก ต้องสามารถช่วยให้เสื้อผ้าดูโดดเด่นมากขึ้นเมื่อมาอยู่บนฉาก ช่วยให้ผู้ออกแบบไฟสามารถสื่อสาร สิ่งที่ต้องการสื่อสาร ผ่านพื้นที่บนฉาก อาจจะเป็นการเลือกใช้วัสดุต่าง ๆ ที่สามารถรับแสงสีจากไฟได้อย่างดีอย่างเช่น ผู้ออกแบบเลือกใช้วัสดุเป็นไม้และเศษเหล็ก เนื่องจากเป็นวัสดุที่หาได้ง่าย ทนทาน ฉากต้องช่วยเสริมเนื้อหาของบทละคร เหมาะสมและมีความพอดีต่อความต้องการของบทละคร ต้องสามารถสื่อสารได้ว่าเรื่องเกิดขึ้นที่ใดอย่างไร ทางเข้าออกของนักแสดงเป็นอย่างไร สร้างสีสัน ชีวิตชีวา ช่วยให้เป็นที่ประสพการณ์ที่น่าตื่นตาตื่นใจแก่ผู้ชม ด้วยเทคนิคพิเศษต่าง ๆ ต้องอยู่บนพื้นฐานของความเรียบง่าย น้อยชิ้น แต่ยังสามารถสื่อความหมายของบทละครได้อย่างครบถ้วน ไม่มากเกินไปมิเช่นนั้นจะเกิดการแย่งสายตา ทำให้ผู้ชมสับสนงุนงงกับทุกสิ่งที่เกิดขึ้นบนเวที ฉากควรมีโครงสร้างที่แข็งแรง แต่ในส่วนของอุปกรณ์ประกอบฉากที่ต้องเคลื่อนที่ ควรจะมีความแข็งแรง มีความสะดวกในการขนย้ายและมีความปลอดภัย เพื่อให้สะดวกต่อนักแสดง เช่น ลดมุมแหลมคม วัสดุต้องมีความสร้างสรรค์ สวยงาม หาได้ง่ายและราคาอยู่ภายในงบประมาณที่กำหนด ซึ่งการที่ฉากและอุปกรณ์ประกอบฉากจะออกมาสมบูรณ์แบบนั้น ผู้ออกแบบต้องทราบข้อมูลเบื้องต้นดังนี้

2.3.5.1 รูปแบบฉาก (Form or types of stage setting)

หมายถึง ลักษณะโครงสร้างด้านหน้าของฉาก ซึ่งประกอบกันเข้าหลาย ส่วน เพื่อสร้างสถานที่แวดล้อม (Local) ให้แก่ตัวละครและเป็นเบื้องหลังให้แก่ตัวละครบนเวที ลักษณะโครงสร้างด้านหน้านี้เป็นแนวทางในการออกแบบฉากและการสร้างฉาก และมีส่วนสัมพันธ์กับรูปแบบการแสดง การเคลื่อนไหวของนักแสดง สถานการณ์ต่าง ๆ มีความผูกพันกับรูปแบบฉากโดยตรง

(1) ฉากภายใน (Interior) คือ ฉากที่แสดงว่าเป็นสถานที่ภายในของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ประกอบด้วยกำแพงอย่างน้อย 1 ด้าน หรือ มีเครื่องประดับการแสดง และเวทีเป็นสื่อความหมาย เช่น ของฉากภายในบ้าน ในสำนักงาน ในเครื่องบิน ในรถยนต์ บนเรือ เป็นต้น

(2) ฉากภายนอก (Exterior) คือ ฉากที่แสดงสถานที่ ที่เป็นภายนอกของอาคารที่อยู่อาศัย ได้แก่ ในสวน ชายคาบ้าน รั้วบ้าน หรือสามารถเห็นท้องฟ้าหรือปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ

(3) ฉากผสมระหว่างฉากภายในกับฉากภายนอก (Combination of interior and exterior setting) คือฉากที่มีลักษณะการออกแบบให้เห็นทั้งภายในและภายนอกไปพร้อม กัน โดยอาศัยผู้ออกแบบแสง ใช้แสงกำหนดขอบเขตการแสดง แบ่งตามลักษณะการใช้งานได้ 4 ประเภท ได้แก่

3.1) แบบซิงเกิลเซต (Single set) คือ ฉากที่มีความสมบูรณ์เพียงฉากเดียว ใช้สถานที่ เดียวดำเนินเรื่องราวตั้งแต่ต้นจนจบ

3.2) แบบมัลติเฟิลเซตส์ (Multiple sets) คือ ฉากหลายฉากที่อยู่บนพื้นที่เวทีเดียวกัน เรียงลำดับไว้ เมื่อถึงคิวฉากนั้น ๆ ก็จะมีการสลับหรือเลื่อนฉากถัดไปมาแทนที่ ฉากสามารถเข้ามาได้จากด้านข้างทั้งสองฝั่ง หรือติดตั้งบนพื้นยกระดับที่มีล้อเลื่อนเข้ามาสู่ตำแหน่งที่กำหนดไว้ บางส่วนถูกแขวนเก็บไว้ด้านบนเหนือเวที หรือเลื่อนขึ้นมาทางพื้นกล

3.3) แบบยูนิตีเซตส์ (Unit sets) คือฉากที่สร้างขึ้นในเชิงสัญลักษณ์ มี 1 ฉากบนพื้นที่เวที แต่มีกลไกในการเคลื่อนย้าย ประกอบใหม่หรือสลับทำให้เสมือนกับการเปลี่ยนสถานที่ เป็นแผงชุดเดียวกันหรือแผงเดียว พร้อมกับเปลี่ยนอุปกรณ์ประกอบฉาก

3.4) แบบซิมูลแทนเนียส ซีน เซตติ้งส์ (Simultaneous scene settings) คือ ฉากที่จัดต่อกันไปในพื้นที่เดียวกัน อาจเป็นสถานที่เดียวหรือหลายสถานที่ เป็นฉากสมจริงที่สมบูรณ์หรือฉากในเชิงสัญลักษณ์ อาจจะมีการยกพื้นหลายระดับ หรือสามารถแยกพื้นยกระดับได้ เพื่อให้เกิดภาพที่ชัดขึ้นเมื่อมีการเปลี่ยนสถานที่ในเรื่อง โดยใช้แสงในการจัดลำดับฉาก

2.3.5.2 ชนิดของฉาก

(1) แบบธรรมดา หรือ แบบพื้นฐาน (Neutral) เป็นการออกแบบฉากที่ง่ายที่สุด โดยการให้ฉากหลังเป็นพื้นสีธรรมดา ซึ่งควรระวังในเรื่องของการจัดแสง ไม่ให้แสงที่ใช้ส่องนักแสดงไปกระทบฉากหลัง ดังนั้นควรให้นักแสดงอยู่ห่างจากฉากหลัง หรือนำผ้ามาบังสีฉากมาใช้แทน

(2) เหมือนจริง (Realistic) การจัดฉากที่มีลักษณะการจัดเพื่อที่จะให้ดูสมจริงสมจังมากที่สุด อาจจะนำอุปกรณ์ประกอบฉากที่เป็นของจริงหรือของที่ทำขึ้นมาใช้แทนในการจัดฉาก ควรคำนึงถึงความเป็นจริงของสถานที่ ๆ นำมาจัดให้มากที่สุด

(3) ไม่เหมือนจริง (Abstract) เป็นการจัดฉากที่ไม่ได้คำนึงถึงความสมจริงของฉาก ลักษณะของฉากเป็นนามธรรม เพื่อถ่ายทอดความหมายและอารมณ์ของฉากนั้นออกมา หรือมีลักษณะเหมือนจริง (Surrealistic) หรือ เป็นแบบเพ้อฝัน (Fantasy) ดังนั้นในการจัดฉากประเภทนี้ควรคำนึงถึงรายละเอียดของวัสดุอุปกรณ์ประกอบฉากมากเป็นพิเศษทั้งนี้ควรคำนึงถึงวัตถุประสงค์ของรายการงบประมาณ และแนวคิดของผู้จัดเพื่อให้เกิดความสอดคล้องของฉากต่อเรื่องราวที่น่าเสนอ

2.3.5.3 สไตล์ของฉาก (Style)

คือ รูปแบบแนวคิดในการออกแบบฉากให้เข้ากับแนวทางการนำเสนอละคร มี 3 แบบ คือ

(1) เรปรีเซนต์เทชั่นนอล ฟอรัม (Representational Form) คือ ละครที่สมมุติว่าแสดงอยู่ในสถานที่ใดที่หนึ่ง ซึ่งมีกำแพงด้านที่สี่เปิดให้เห็นเหตุการณ์ในเรื่อง และนักแสดงต้องพยายามไม่เดินข้ามเส้นแนวมาด้านผู้ชม นักแสดงจะแสดงราวกับไม่มีผู้ชมอยู่ในนั้น ให้เหมือนกับว่าเหตุการณ์ ณ ตรงนั้นคือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในชีวิตจริง

(2) พรีเซนต์เทชั่นนอล ฟอรัม (Presentational Form) คือ ละครที่ถูกแสดงอย่างละคร เพื่อแสดงให้ผู้ชมเห็นว่า ละครที่กำลังเกิดขึ้นนั้นไม่ใช่ชีวิตจริง ไม่มีการแบ่งเขตเวทีกับผู้ชม

(3) มิกซ์ ฟอรัม (Mixed Form) คือ การผสมผสานระหว่างรูปแบบ เรปรีเซนต์เทชั่นนอล ฟอรัม (Representational Form) และพรีเซนต์เทชั่นนอล ฟอรัม (Presentational Form)

2.3.5.4 การออกแบบฉาก

คือ การออกแบบฉากมีเอกลักษณ์และแบบแผนของตนเองโดยเฉพาะการใช้สัญลักษณ์ และเครื่องหมายต่าง ๆ ตองนำไปใช้อย่างตรงกันและเป็นสากล ผู้ออกแบบฉากจะต้องเป็นผู้จัดทำขึ้น เพื่อให้เกิดความเข้าใจในขั้นตอน รูปแบบและวิธีการสร้างฉาก เสมือนเป็นข้อตกลงระหว่าง

ผู้ออกแบบฉาก กับผู้กำกับเทคนิค แบบฉากที่สำเร็จเรียบร้อยแล้ว ผู้กำกับเทคนิคจะสามารถนำไปอ่าน และสร้างได้โดยไม่มีปัญหาติดขัดใด ๆ ประกอบด้วยทั้ง 6 ส่วน ๆ ได้แก่

(1) แบบแปลน (Ground plan, Top view, Floor plan, Diagram) คือภาพที่บ่งบอกตำแหน่งเครื่องประกอบฉาก เครื่องประกอบการแสดงและเวทีตำแหน่งของฉาก ทางเข้าออกของนักแสดงระดับพื้นเวที ระดับยกพื้นต่าง ๆ ความกว้าง ความยาว ความลึก เป็นภาพที่มองจากด้านบนเหนือ เเวทีลงไป โดยใช้เครื่องหมายหรือสัญลักษณ์ต่าง ๆ เป็นตัวแทน บอกความสูงไว้เป็นตัวเลขกำกับไว้ในจุดต่าง ๆ

(2) ภาพสเกตช์ (Sketch design) คือ ภาพที่นำเสนอแนวคิดในการออกแบบฉากละครเรื่องนั้น ๆ ภายหลังจากการอ่านบทละคร วิเคราะห์บทละคร และค้นหาข้อมูล ทำให้ผู้ร่วมงานทุกคนมองเห็นภาพเป็นหนึ่งเดียวกัน

(3) ด้าน (Elevations) ภาพของฉากแต่ละด้านซึ่งมีตัวเลขกำกับให้เห็นความกว้าง ความยาว และความลึกของฉาก รวมทั้งอุปกรณ์ประกอบฉาก และโครงสร้างอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับฉาก

(4) รูปตัด (Section) และรูปขยาย (Detail drawing) คือรูปแสดงส่วนของฉาก หรือโครงสร้างฉากบางส่วนที่อยู่ภายใน ซึ่งเป็นส่วนที่มีขนาดเล็กเกินกว่าที่จะทำให้ผู้สร้างฉากเข้าใจ

(5) ภาพวาดสี (Paint elevations) คือภาพวาดของฉากที่ระบายสีตามที่ ผู้ออกแบบต้องการให้เกิดขึ้นจริงบนเวที เช่น สัตว์ส่วนของสี ลวดลายของกำแพง

(6) หุ่นจำลองฉาก (Model of setting) รูปแบบจำลองของฉากที่ผู้ออกแบบฉากจัดสร้างขึ้นเพื่อให้เห็นลักษณะสำคัญของโครงสร้างฉากที่ใช้แสดงจริงในรูปแบบสามมิติ

2.3.5.5 การวางฉาก แบ่งออกได้เป็น 4 แบบคือ

(1) ฉากแบน ในกรณีที่มีผู้แสดงน้อยคนนั่งกับที่ไม่มีการเคลื่อนไหว

(2) ฉากรูปตัวแอล ในกรณีที่มีผู้แสดงน้อย แต่มีการเคลื่อนไหว

(3) ฉากรูปตัวยู โดยมากมักจะเป็นฉากใหญ่ที่มีการเคลื่อนไหวมาก

(4) ฉากปิด มีผนังทั้ง 4 ด้าน ผนังบางด้านติดอยู่กับล้อเลื่อน เพื่อเปิดออกบางครั้ง

2.3.5.6 หลักในการจัดฉาก

ต้องการให้เกิดความลึกซึ้งในภาพ จะต้องวางวัสดุที่ทำให้เกิดระยะที่แตกต่างกันไปจนถึงฉากหลัง ซึ่งสามารถทำได้ ดังนี้

- (1) การจัดให้มี โฟกราวด์ ผู้แสดง และแบคกราวด์
- (2) สร้างฉากให้ลวงตาว่าเป็นระยะไกล สร้างขนาดของแบคกราวด์ให้เล็กลง
- (3) เพิ่มความละเอียดของโฟกราวด์ และลดความชัดของ แบคกราวด์
- (4) ให้แสงสว่างเป็นห้อง ๆ ไปจนถึงฉากหลัง

2.3.5.7 วัสดุที่ใช้ในการฉาก (Materials)

ต้องมีคุณสมบัติที่แข็งแรงทนทาน ง่ายต่อการเคลื่อนย้าย รับน้ำหนักได้ไม่เปราะบาง น้ำหนักเบา เหมาะกับการใช้งานในระยะเวลานาน นำมาดัดแปลงได้ง่าย สมราคา หาซื้อง่าย เช่น ไม้ ฝ้า พลาสติก โฟม กระดาษ เหล็ก โลหะ เชือก โดยนำมาใช้สร้างในส่วนของโครงสร้าง (Structure unit) ส่วนของพื้นผิวหรือฝาผนัง (Covering stock) ส่วนเครื่องโลหะสำหรับการยึด (Hardware) สีที่ใช้สำหรับ ตกแต่ง (Paints) และวัสดุเบ็ดเตล็ดชนิดต่าง ๆ (Accessory material)

(1) แพลต (Flat) คือ อุปกรณ์ประกอบฉากที่มีลักษณะเป็นแผ่นสี่เหลี่ยมแบน ๆ ขนาด 4 คูณ 10 ฟุต นำมาประกอบกันเข้าเป็นฝาผนังหรือเป็นห้องได้ สามารถทำจากวัสดุที่เป็นไม้อัด กระบอง กระดาษหรือผ้าใบ ส่วนมากมักใช้ไม้อัดเพราะมีความทนทาน

(2) ไซโครามา (Cyclorama) คือ วัสดุประกอบฉากที่มีลักษณะเป็นผ้าหรือวัสดุอื่นที่ไม่ มีรอยต่อซึ่งตั้งลงมาจากเพดานถึงพื้นของสตูดิโอ มีลักษณะการซึ่งฉากเป็นรูปตัว U คว่ำ ปกติจะมีสีเทา หรือสีขาวหม่น ๆ และจะมีลักษณะของสีที่ใกล้เคียงพื้นของสตูดิโอ ด้านล่างของฉากจะมีไฟที่เรียกว่า กราวด์ โรว์ (Ground row) ติดไว้เพื่อส่องฉากให้ดูกลมกลืนกับพื้นสตูดิโอด้วย ในการใช้ฉากแบบนี้ สามารถ ช่วยให้การรับรู้ถึงความลึกของฉาก หรือมีความรู้สึกที่สามารถมองภาพออกไปได้ไกลไม่มีที่ สิ้นสุด อีกทั้งยังสามารถนำไฟสีมาส่องให้เกิดภาพหรือรูปทรงต่าง ๆ ได้อีกด้วย

(3) วัสดุฉากสำเร็จ (Set Pieces) คือ การสร้างฉากที่มีรายละเอียด ไม่ว่าจะเป็นฝาผนัง เสา ประตู หน้าต่าง หรือบันได เพื่อประหยัดเวลาและงบประมาณ หรือวัสดุที่เรียกว่า ยกพื้น (Riser) เป็นวัสดุฉากที่ยกสูงจากพื้นขึ้นจากพื้นของสตูดิโอ จะมีลักษณะสี่เหลี่ยม วงกลม เป็นต้น

(4) วัสดุฉากประเภทแขวน (Hanging Unit) คือ วัสดุประกอบฉากประเภทแขวน เช่น ม่าน มู่ลี่ โคมไฟ ฉากกระดาศ มาตกแต่งเพื่อความสวยงามหรือฉาก และผนังที่ถูกแขวนไว้เหนือสตูดิโอ ในกรณีที่ยากต่อการปรับเปลี่ยนฉาก เพียงแค่ดึงฉากลงมาที่พื้นสตูดิโอ ก็สามารถใช้เป็นฉากประกอบได้ ทำให้ประหยัดเวลาและงบประมาณ

(5) วัสดุประกอบฉาก (Properties) คือ วัสดุทุกชนิดที่นำมาประกอบภายในฉาก ไม่ว่าจะเป็น เฟอร์นิเจอร์ โต๊ะ เติง ตะเกียง รูปภาพ หนังสือ ม่านหน้าต่าง จาน ชาม อาหาร แก้วน้ำ

2.3.5.8 อุปกรณ์ประกอบฉาก สามารถแบ่งได้ 8 ประเภท ดังนี้

(1) เครื่องประกอบฉาก (Set property, Construction props, Stage props, Furniture) คืออุปกรณ์ประกอบฉากที่มีขนาดใหญ่ มีน้ำหนักมาก สัมพันธ์กับฉากอย่างใกล้ชิดเป็นส่วนที่ติดตั้งไว้กับฉาก และสามารถดึงเข้าออกจากตัวฉากได้ มักอยู่บนเวทีในฉากตั้งแต่ต้นจนจบ

(2) ส่วนประกอบฉาก (Set pieces) คือ ส่วนประกอบที่ตั้งอยู่บนเวทีอย่างอิสระ ใ้รับน้ำหนัก ช่วยสร้างบรรยากาศ และช่วยให้เกิดความลึกบนเวที ซึ่งผู้ชมสามารถเห็นได้อย่างชัดเจน ส่วนประกอบเหล่านี้แม้จะมีความสัมพันธ์กับตัวละครในแง่ของความคิด ความรู้สึก อารมณ์ และทิศทาง การเคลื่อนไหว แต่ตัวละครจะไม่ได้มีการใช้หรือสัมผัสจริง

(3) เครื่องประกอบการแสดง (Hand property) คือวัสดุ สิ่งของ ที่เคลื่อนที่หรือ นำพาไปโดยนักแสดง มักเป็นสิ่งที่น้ำหนักเบา เคลื่อนย้ายได้ง่าย มีความหมายและความสัมพันธ์กับการแสดง

(4) ส่วนประกอบตัวละคร (Personal props) คือ สิ่งของชิ้นเล็ก ๆ ที่ติดตัวนักแสดง อยู่ตลอดระยะเวลาการแสดง เกี่ยวข้องกับนักแสดงโดยตรง สามารถบอกบุคลิกลักษณะรวมถึงรสนิยมของตัวละคร

(5) ส่วนประดับฉาก (Dressing หรือ Dress props) ได้แก่ สิ่งใดก็ตามที่ประดับ อยู่ในฉาก หรือผนังฉากโดยไม่ได้มีการจับ มีการใช้งานของนักแสดง จัดเป็นส่วนหนึ่งของฉาก

(6) เครื่องประดับเสื้อผ้าตัวละคร (Costume props) ได้แก่ เครื่องประดับเสื้อผ้า ตัวละคร ตัวใดตัวหนึ่งในฉาก ซึ่งนักแสดงอาจจะไม่ได้สวมใส่อยู่ แต่ถือไปทั่วเวทีด้วยตัวเอง Costume props จะแตกต่าง จาก Personal props ตรงที่เครื่องประดับตัวละครเป็นส่วนตัวที่ไม่เปลี่ยนแปลงไปตามแพชั่น มีความหมายกับตัวละครโดยตรง ส่วน Costume Props สามารถเปลี่ยนไปได้ตามแพชั่น

(7) โปะไฟและเครื่องใช้ไฟฟ้า (Light fitting) ได้แก่ โปะไฟหรือโคมไฟต่าง ๆ ที่ติดอยู่ภายใน ฉากและสามารถให้แสงสว่างได้ตามธรรมชาติของมัน

(8) เทคนิคพิเศษต่าง ๆ (Special effects) เป็นอุปกรณ์ที่ประกอบกิจกรรม ด้านข้างเวทีตาม วิศวกรรมแสดง โดยไม่ทำให้เกิดอันตรายต่อผู้ชม (วิสิณ บัวอินทร์ 2559: ออนไลน์)

2.4 ข้อมูลสัมพันธ์ด้านออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อการแสดงเรื่อง “โรมิโอ แอนด์ จูเลียต”

2.4.1 ความหมายของเครื่องแต่งกายเพื่อการแสดง

เครื่องแต่งกายเป็นเหมือนกับ ‘เวทมนตร์’ ที่ทำให้นักแสดงกลายเป็นคนอื่นได้ชั่วครู่ชั่วคราวเหมือนกับผ้าคลุมของ Prospero ซึ่งรวบรวมพลังเหนือธรรมชาติทั้งสายลม และ ทะเล เช่นเดียวกับ เครื่องแต่งกายของนักแสดงจะช่วยรวบรวมพลังแห่งจินตนาการ การแสดงออก อารมณ์ และการเคลื่อนไหว ไปสู่การสร้าง และ แสดงตัวละครออกไปให้แก่ผู้ชม (Rebecca Cunningham 1989 : 1)

การออกแบบเครื่องแต่งกายละครเรื่อง “โรมิโอแอนด์จูเลียต” นั้นได้รับแรงบันดาลใจจากความเหลื่อมล้ำ ความไม่เท่าเทียมกันของผู้คนในสังคม ซึ่งสิ่งเหล่านี้นำไปสู่ความขัดแย้ง และความขัดแย้งนั่นเอง ก่อให้เกิดความแตกต่างระหว่างชนชั้น สถานะทางสังคม และ การใช้ชีวิตประจำวัน ซึ่งเป็นสิ่งที่นักออกแบบมองว่าสามารถนำมาใช้ในการออกแบบเครื่องแต่งกายได้

2.4.2 ความหมายของนักออกแบบเครื่องแต่งกาย

นักออกแบบเครื่องแต่งกาย มีหน้าที่รับผิดชอบในการสร้างภาพลักษณ์ของนักแสดง โดยการสร้างสรรค์เครื่องแต่งกายให้กับแต่ละตัวละคร โดยการออกแบบ นั้นต้อง อาศัยการวิเคราะห์ การตีความ บทละคร บทบาทของตัวละคร คุณลักษณะหรืออุปนิสัยของตัวละคร รวมทั้งยังต้องคำนึงถึง ปัจจัย

ภายนอกอื่นอีก เช่น รูปแบบการแสดง รูปร่างของนักแสดง สถานที่ที่จะใช้แสดง และวัตถุประสงค์ในการนำเสนอการแสดงเป็นหลัก

2.4.2.1 การวิเคราะห์ตัวละคร

การวิเคราะห์ตัวละครต้องมองเห็นถึงความแตกต่างระหว่างตัวละครอย่างชัดเจน ทำให้ผู้ชมสามารถแยกแยะ และ เข้าใจในการแสดงออกของนักแสดงได้ โดยใช้

1. กำหนดช่วงเวลา สถานที่
2. กำหนดเพศ และ อายุ โดยประมาณ
3. กำหนดลำดับ หรือ สถานะทางสังคมของตัวละคร
4. สร้างบุคลิกภาพของตัวละคร
5. สะท้อนให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงของเวลา สถานะ บุคลิกภาพที่ตัวละครดำเนิน

ไปในระหว่างเล่น(Rebecca Cunningham 1989 : 2)

2.4.3 ข้อมูลที่ควรรู้ในการออกแบบเครื่องแต่งกาย

บทละครเรื่อง “โรมิโอแอนด์จูเลียต” ต้นฉบับนั้นเป็นของเชคสเปียร์ เรื่องราวเกิดขึ้นในเมืองเวโรน่า ว่าด้วยเรื่องความรักของหนุ่มสาว ที่มีอุปสรรคคือทั้งสองครอบครัวนั้นเป็นปฏิปักษ์ต่อกัน ซึ่งความขัดแย้งนั่นเอง ที่นำไปสู่โศกนาฏกรรมความรัก โดยบทละครเรื่องนี้ถูกดัดแปลงไปหลากหลายรูปแบบ แต่ในทุกเวอร์ชันนั้นก็ยังคงเล่าเรื่องราวของความรัก โดยในเวอร์ชันนี้ “โรมิโอแอนด์จูเลียต” ในแบบฉบับของเรานั้น ถูกวางให้เกิดขึ้นในโลกอนาคต ที่โลกที่เราเคยรู้จักนั้นล่มสลาย เมืองนีโอเวโรน่าถูกแบ่งออกเป็นสามเขต ซึ่งแต่ละเขตที่ถูกแบ่งออกไปนั้น มีความแตกต่างในเรื่องของชนชั้นอย่างชัดเจน และในเวอร์ชันนี้ เราได้เล่าความรักของโรมิโอและจูเลียต ผ่านเรื่องการเมืองและความไม่เท่าเทียม ซึ่งจูเลียตนั้นเกิดในตระกูลคาปูเลต ชนชั้นสูงสุดในเมืองนีโอเวโรน่าหรือเรียกได้ว่าเป็นชนชั้นปกครองและร่ำรวยที่สุด ส่วนโรมิโอนั้นเกิดในตระกูลมอนตะคิว ซึ่งเป็นชนชั้นต่ำสุดในเมืองนีโอเวโรน่า หรือเรียกได้ว่าเป็นชนชั้นแรงงาน

การออกแบบเครื่องแต่งกายละครเวทีเรื่อง “โรมิโอแอนด์จูเลียต” ในเวอร์ชันของเรานั้นจึงหยิบเอาความขัดแย้งของทั้ง 2 ตระกูล ที่เกิดขึ้นในเรื่องมาเป็นประเด็นสำคัญในการออกแบบผลงาน ผู้ศึกษาต้องการสื่อสารและแสดงให้เห็นถึงความขัดแย้งของทั้งสองตระกูล โดยการใส่สีและองค์ประกอบเสื้อผ้าให้แตกต่างกัน เพื่อสะท้อนให้เห็นถึงความไม่เท่าเทียมกันในสังคม ซึ่งมีแนวคิดดังต่อไปนี้

2.4.4 แนวคิดในการออกแบบเครื่องแต่งกายให้เข้ากับแนวการนำเสนอละคร

1. สี

การใช้สีในเรื่องนี้เกี่ยวข้องข้องกับการต่อสู้ในโคลอสเซียมของเหล่ากลาดิเอเตอร์เกิดขึ้นในสมัยโรมัน กีฬาต่อสู้ทุกชนิดจะถูกจัดขึ้นในโคลอสเซียม ไม่ว่าจะป็นสัตว์กับสัตว์ คนกับสัตว์ โดยเฉพาะคนกับคนที่ได้รับความนิยมมากเป็นพิเศษ ซึ่งการสู้แบบคนกับคน นี้เองคือจุดเริ่มต้นของการแบ่งเป็นสองฝั่ง นั่นคือการใช้สีน้ำเงินกับสีแดง มุมแดง และ น้ำเงิน เกิดขึ้นจากการแบ่งฝั่งนี้เอง นักสู้ระดับนายทหารชั้นสูงกับนักสู้ฝ่ายทาสจะต้องเดินออกมาจากคนละมุม ฝั่งทหารนั้นจะออกมาจากมุม (ประตู) ที่มีสีน้ำเงินอันถือว่าเป็นสีของพวกศักดินา ขณะที่ฝั่งทาสจะต้องเดินออกมาจากมุมสีแดงที่เปรียบเสมือนเลือด เพราะพวกเขาเป็นรองทุกประตู และจะต้องเสียเลือดอยู่ตลอด ดังนั้นสีแดงจึงเป็นสีที่เหมาะสมกับฝั่ง "ทำทนายอำนาจรัฐ" มากที่สุด โดยจุดนี้สังเกตได้จากธงชาติของหลาย ๆ ประเทศที่มักจะมีสีแดงเป็นหนึ่งในส่วนประกอบอยู่เสมอ

· สีแดง

มีความหมายทางสัญลักษณ์นั้นเป็นเหมือนสีของเลือดและไฟ ดังนั้นมันจึงเกี่ยวข้องกับพลังและสงคราม ความแข็งแกร่งและความกล้าหาญ

· สีน้ำเงิน

มีความหมายเชิงสัญลักษณ์ที่แสดงถึงความเป็นสุภาพบุรุษ มีความสุขุม หนักแน่น และยังหมายถึง ความสูงศักดิ์ ส่วนในทางศาสนาคริสต์ ก็เป็นสีประจำตัวแม่พระอีกด้วย โดยทั่วไป สีน้ำเงินหมายถึงโลก ซึ่งเราจะ เรียกว่า โลกสีน้ำเงิน (Blue Planet) เนื่องจากเป็นดาวเคราะห์ที่มองเห็น จากอวกาศโดยเห็นเป็นสีน้ำเงินสดใส เนื่องจากมีพื้นน้ำที่กว้างใหญ่ (ชยันธร ใจมูล 2019 : ออนไลน์)

2. รูปแบบ

“โรเมโอแอนด์จูเลียต” ในเวอร์ชันนี้ประเด็นหลักสำคัญอย่างหนึ่งที่เราต้องการสื่อถึงผู้ชมคือการที่ตัวละครในเรื่องนี้ไม่ยอมตกอยู่ภายใต้ของอำนาจ ทั้งใน สังคม และภายในครอบครัว ทิศทางการแต่งกายของตัวละครในเรื่อง จึงเน้นการปฏิวัติและเป็นขบถต่อสังคม เพื่อแสดงออกถึงตัวตนที่แท้จริงของตนเอง ด้วยเหตุนี้เราจึงเลือกใช้แนวคิดของ ‘พังค์ (Punk)’ มาเป็นหัวข้อใหญ่ในการออกแบบ

พังค์ (Punk) เป็นคำสแลงที่ใช้เรียกสิ่งของหรือบุคคลที่ไร้สาระหรือโจรกระโจก คำว่า Punk มีอิทธิพลต่อวัยรุ่นอย่างมากในยุค 70s ในช่วงกลางยุค 70s นั้น โลกยังคุกรุ่นด้วยไฟสงครามที่เพิ่งเลิกรา อังกฤษกำลังเปลี่ยนแปลงแนวทางของประเทศเข้าสู่การปฏิวัติอุตสาหกรรม โดยหันมาใช้เทคโนโลยีแทนแรงงานมนุษย์ จนขึ้นในสังคมทุก

แบ่งแยกอย่างเห็นได้ชัด สังคมชั้นสูงเสวยสุขอยู่บนท่ามกลางหยาดเหงื่อแรงงานของชนชั้นกรรมาชีพและชนชั้นกลาง ก่อให้เกิดความสับสนวุ่นวายขัดแย้งตามมาเป็นลำดับ

เพราะฉะนั้นในช่วงเวลานั้นวัยรุ่นในประเทศอังกฤษจึงพบกับความรุนแรงในยุคนั้นเป็นอย่างมาก จึงเกิดการรวมตัวของกลุ่มวัยรุ่น แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและสร้างสังคมของตนเองขึ้นมา โดยเอาแนวคิดของลัทธิอนาธิปไตยมาใช้ในการดำเนินชีวิต สร้างแฟชั่นที่หยุดโลก มีการเสพยา เจาะตามร่างกาย ตามร่างกาย ย้อมสีผม ตัดผมทรงแปลก ๆ เพื่อเป็นการแยกตัวออกจากสังคม ทำให้คนทั่วไปเรียกคนกลุ่มนี้ว่าเป็นพวก Punk (นัทรพัซซ์ น้อยส์วู้ด 2009 : 91)

2.4.4.1 ฟังก์ 70's (Punk)

เกิดขึ้นในประเทศอังกฤษช่วงปี.ศ. 1970 โดยวิเวียน เวสต์วูด (Vivien Westwood)

วิเวียน เวสต์วูด หรือชื่อเต็มว่า วิเวียน อีซาเบล สโรว์ เป็นชาวอังกฤษที่เกิดในครอบครัวชนชั้นแรงงาน ด้วยความที่สนใจทางด้านแฟชั่นจึงเลือกเรียนต่อทางด้านแฟชั่นและการทำเครื่องเงินจาก มหาวิทยาลัยศิลปะแฮร์โรว์ (Harrow Art School ปัจจุบันคือ University of Westminster) แต่เรียนไปได้เพียงเทอมเดียวก็ลาออกมาทำงาน ในตอนนั้นตัวเองรู้สึกว่าการแฟชั่นไม่น่าจะมีที่ให้เธอยืนเพราะมันเป็นเหมือนเรื่องราวของชนชั้นสูงเท่านั้น

ด้วยความคิด และความรู้สึกในช่วงนั้นทำให้ความขบถในตัวเธอได้ถูกขับออกมา กลายเป็นจุดเริ่มต้นแนวคิดการต่อต้านความอยุติธรรมในระบบชนชั้นของเมืองผู้ดี ซึ่งสะท้อนผ่านออกมาทางเสื้อผ้าที่ออกแบบ

วิเวียนได้เรียนรู้เรื่องการเย็บ ปะ ชุน ผ้าด้วยมือตัวเองตั้งแต่ยังเด็ก เมื่อครั้งที่เริ่มทำแบรนด์ใหม่ ๆ ก็ยังเย็บเสื้อผ้าด้วยจักรของตัวเอง จุดเปลี่ยนที่ทำให้ชื่อของ วิเวียน เวสต์วูด เริ่มเป็นที่รู้จักในวงกว้างเริ่มขึ้นมาจากตอนที่เธอ และมัลคอม แมคคลาเลน สามีนคนที่สองซึ่งกลายมาเป็นทั้งหุ้นส่วน และดีไซเนอร์ร่วมกัน ได้นำเสื้อผ้าไปให้กับวง The Sex Pistols วงดนตรีฟังก์(Punk) ชื่อดังในยุคนั้นที่ แมคคลาเลน เป็นผู้จัดการวงอยู่ได้สวมใส่ สิ่งที่เกิดขึ้นคือผลงานของทั้งคู่กลายเป็นกระแส และถูกใจชาวฟังก์ตลอดช่วงยุค 70s เมื่อพูดถึงเรื่องแฟชั่นของชาวฟังก์นั้น วิเวียนเคยกล่าวไว้ว่า “ฉันสร้างแฟชั่นฟังก์ขึ้นตั้งแต่มัน

ยังไม่ถูกเรียกว่าฟังก์ แต่ตลอดเวลานั้น ฉันไม่เคยมองตัวเองเป็นแฟชั่นดีไซน์เนอร์เลย ฉันแค่ใช้แฟชั่นเป็นหนทางแสดงความเป็นตัวตนต่อต้านสังคม แฟชั่นคือข้อแก้ตัวของฉันเมื่อต้องการพูดเรื่องการเมือง”

อย่างไรก็ดีเสื้อผ้าของวิเวียนหลายชิ้นถูกวิจารณ์ว่า “ใส่จริงไม่ได้” ทั้งความแปลกของวัสดุ ลวดลาย สัดส่วนโครงสร้างและแพตเทิร์นการตัดเย็บ แต่เธอก็ยังคงยึดมั่นในแนวทาง และความเชื่อของตัวเอง ดังเช่นคำกล่าวที่ว่า “เสื้อผ้าของฉันอาจดูนอกกลุ่มนอกทาง เพียงเพราะผู้คนไม่ได้คาดคิด แต่สิ่งที่ฉันทำก็เพื่อประณามความจืดชืดและความน่าเบื่อของแฟชั่นธรรมดาเหล่านั้น” (MILANESTAR 2019 : ออนไลน์)

2.4.4.2 CAMP

Camp ในความหมายนี้ มีต้นกำเนิดมายาวนานตั้งแต่ปี ค.ศ. 1964 จากบทความ Notes on ‘Camp’ โดย ซูซาน ซอนแทก (Susan Sontag) หญิงแกร่งที่เป็นทั้งนักเขียน ผู้สร้างภาพยนตร์ และนักเคลื่อนไหวทางสังคม ทั้งนี้ ซอนแทก พยายามอธิบายให้เราเข้าใจถึงความหมายและหัวใจสำคัญของรูปแบบความเชื่อเกี่ยวกับความงามรูปแบบใหม่ที่เรียกว่าแคมป์ โดยสไตล์แคมป์ดังกล่าวได้กลายเป็นส่วนประกอบสำคัญในงานศิลปะ ภาพยนตร์ ดนตรี และงานออกแบบเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายตลอดยุคสมัยในประวัติศาสตร์ ซึ่ง Notes on ‘CAMP’ ที่มีเนื้อหาใจความถึง ‘การมอบความรักให้กับความไม่ปกติ ลูกเล่น และการโอ้อวดเกินจริง สไตล์ที่ถูกขยายความให้ใหญ่ขึ้น ’ ราวกับว่าเธอได้ทำนายความแปลกประหลาดทางวัฒนธรรมที่เกิดขึ้นในปัจจุบันเอาไว้ล่วงหน้ากว่า 50 ปี

Camp เป็นความผิดธรรมชาติที่เวอร์วังอลังการและเกินจริง และในวงการแฟชั่นนั้นยังอาจหมายถึง “สิ่งที่ยากต่อการเข้าใจ” “การเสียดสี” “ความขี้เล่น” “ความขำขัน” ซึ่งต่อมาเนื้อหาในบทความชิ้นนี้เองที่ได้กลายมาเป็นหนึ่งในปัจจัยที่ทำให้เกิด Stonewall Riots ในปี 1969 หรือการประท้วงเพื่อสิทธิของกลุ่ม LGBT ในกรุงนิวยอร์กก่อนจะเข้าสู่ยุคแห่งการตื่นรู้ของสังคมต่อบทบาทของคนกลุ่มนี้นั่นเอง มันจึงไม่ได้และเป็นเพียงแค่สไตล์แฟชั่นหรือไร่ซึ่งรสนิยมยอดเยี่ยมแสนเซ็กซี่หรือบ๊อบอย่างที่คนบางกลุ่มมักให้นิยามหรือเข้าใจอย่างผิด ๆ อย่างที่พยายามยึดเหนี่ยวให้กับ CAMP (อิธิกร ศรียาสวิน 2019 : ออนไลน์)

2.5 ข้อมูลสัมพัทธ์ด้านการออกแบบแสงและเทคนิคพิเศษ

ในบทละครเรื่อง “โรเมโอแอนด์จูเลียต” ได้มีการอ้างอิงถึงเรื่องเกี่ยวกับประเด็นความเหลื่อมล้ำ เบื้องลึกของปัญหาความเหลื่อมล้ำทางสังคม แท้จริงแล้วมาจากความเห็นแก่ตัวของมนุษย์ ถ้าเกิดมนุษย์ เปิดใจ ยอมรับปัญหา ความแตกต่าง และมีความพร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงเพื่อสังคม โดยใช้ความรักมาเป็นพลังขับเคลื่อนสำคัญเพื่อแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น ทุกอย่างก็จะสามารถแก้ไขได้และอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข ในการออกแบบแสงละครเวทีเรื่อง “โรเมโอแอนด์จูเลียต” ได้นำเอาประเด็นความเหลื่อมล้ำเข้ามาใช้ ในการตีความสำหรับนักออกแบบแสงในประเด็นของความเหลื่อมล้ำนั้น สามารถนำมาใช้ในเรื่องของการ ออกแบบแสงให้กับสถานที่ ที่ใช้ในบทละคร สามารถเชื่อมโยงไปถึงทิศทางของแสงในแต่ละสถานที่ ที่มีความสว่างของแสงแตกต่างกันออกไป การเน้นความสว่างของตัวละคร บางตัวละครจำเป็นที่จะต้องมีความ สว่างมากให้กับตัวละคร เช่นตัวละครลอร์ดคาปูเลตที่ต้องใช้แสงสว่างมาก เนื่องจากตัวละครนี้เป็นตัวละครที่มีอำนาจในการบังคับผู้อื่น หรือ บางตัวละครในเวลาทำการแสดงจะไม่มีแสงลงเนื่องจาก ไม่อยาก ให้เปิดเผยตัวตน หรือสามารถตีความในเรื่องการอยู่เบื้องหลัง หรือจะเป็นในเรื่องของตำแหน่งของ นักแสดง กับตำแหน่งของแสงไฟที่ตกกระทบกับตัวนักแสดงที่มีความสว่างไม่เท่ากัน ที่สามารถตีความถึงความเหลื่อมล้ำได้ ทั้งหมดนี้ผู้ศึกษาได้นำเอาประเด็นของความเหลื่อมล้ำเข้ามาใช้ในบทละคร “โรเมโอ แอนด์จูเลียต” ผ่านการตีความในฐานะนักออกแบบแสง

จากประเด็นความเหลื่อมล้ำ เบื้องลึกของปัญหาทางสังคม ผู้ศึกษามองเห็นการเชื่อมโยงเรื่องราว ผ่านการแทนค่าสีและผสมสีกันให้กับแต่ละตระกูล โดยมีความหมายที่สอดคล้องกัน

โดยตระกูลคาปูเลตใช้การแทนค่าของสีฟ้า ซึ่งแสดงถึงความมั่นคง สติปัญญา ความฉลาด เนื่องจาก ตระกูลนี้เป็นตระกูลที่ใหญ่โต มีฐานะ เป็นชนชั้นที่อยู่บนสุดของเมือง และยังควบคุมชนชั้นอื่น ๆ และ ทรัพยากรของเมือง

ตระกูลมอนตะคิว ใช้การแทนค่าสีด้วยสีแดง ซึ่งแสดงถึงความมุ่งมั่น ความแข็งแรง หรือความ อันตราย หรือความเป็นผู้นำ ซึ่งจะเป็นได้ชัดในตระกูลมอนตะคิว ที่เป็นชนชั้นแรงงาน มีผู้นำโดยเลดี้มอน ตะคิว โดยตัวละครนี้จะเห็นได้ชัดถึงความมุ่งมั่นที่มีอยู่ในตัว และสีแดงยังถูกแทนค่าไปในตัวของโรเมโอ ซึ่งแสดงถึงความอันตรายจากการกระทำหลาย ๆ อย่างที่ตัวละครแสดงออก เป็นต้นเหตุที่ทำให้เกิดเรื่อง วุ่นวายต่าง ๆ ขึ้น

จากการที่ทั้งสองตระกูลมีสีที่แสดงถึงความหมายภาพการตีความแล้ว ทางผู้ศึกษายังตีความไปถึงช่วงที่ตัวโรมิโอและจูเลียตได้พบกัน ผ่านการใช้เทคนิคการผสมสี ซึ่งเทคนิคนี้สามารถสะท้อนไปถึงประเด็นเรื่องความเหลื่อมล้ำได้ โดยสีที่เอามาผสมกันคือสีของทั้งสองตระกูลคือสีฟ้าและสีแดง ทำให้เกิดเป็นสีม่วง ซึ่งจะได้เห็นในช่วงบางช่วงที่ตัวโรมิโออยู่กับจูเลียต การตีความหมายของสีม่วงแสดงให้เห็นถึงความลับหรือการปิดบัง ซึ่งเป็นต้นเหตุของการเกิดความเหลื่อมล้ำ เป็นประเด็นสำคัญที่ทำให้ทั้งสองตระกูลต้องมีการทะเลาะและต่อสู้กัน อีกทั้งสีม่วงยังถูกมองเป็นสีของยาพิษ หรืออาจจะเป็นสีที่สื่อถึงเสน่ห์ ความสง่างาม โดยจะถูกตีความผ่านตัวบทละครในแต่ละช่วงว่าความหมายแบบไหนที่เหมาะสมที่สุด

2.5.1 ข้อมูลสัมพัทธ์ด้านการออกแบบแสงสำหรับละครเรื่อง "โรมิโอแอนด์จูเลียต"

จากการที่ผู้ศึกษาได้วิเคราะห์และตีความบทละครเรื่อง "โรมิโอแอนด์จูเลียต" แล้ว ทางผู้ศึกษาได้ตีความและนำเสนอผลงานด้านที่สนใจผ่านการออกแบบแสงในละคร ออกมาในรูปแบบดังนี้

2.5.1.1 การผสมสี

จากบทละครเรื่อง "โรมิโอแอนด์จูเลียต" ได้มีการตีความหมายความรู้สึกนึกคิดของตัวละคร ผ่านการใช้คุณลักษณะของสีมาแทนค่า และยังได้แทนความหมายอารมณ์ความรู้สึกผ่านการจัดแสงแบบต่าง ๆ เช่น การผสมสีเพื่อตีความ การแบ่งสีเพื่อบ่งบอกความหมายหรือความรู้สึก

คุณลักษณะของสี มี 3 ประการ คือ

1. สีแท้ (hue) คือ สี 12 สีที่ปรากฏในวงสีธรรมชาติ
2. ความจัดของสี (intensity) คือ ความสดหรือความบริสุทธิ์ของสีแท้ความบริสุทธิ์ของสีแท้จะลดลงเมื่อถูกผสมด้วยสีขาว สีดำ หรือสีคู่ตรงข้าม (Walker.1980 : 246 - 247)
3. น้ำหนักของสี (values) หมายถึง น้ำหนักอ่อนแก่ของสีตามลำดับ น้ำหนักของสียังหมายถึงการเรียงลำดับน้ำหนักของสีแท้ด้วยตัวเอง โดยเปรียบเทียบน้ำหนักอ่อนแก่กับสีขาว - ดำการใช้สีสำหรับการออกแบบ จะใช้ให้เกิดความสวยงามตรงตามจุดประสงค์ มีหลักในการใช้อย่างกว้าง ๆ 2 ประการ คือ การใช้สีให้กลมกลืนกัน และการใช้สีให้ตัดกันในงานหนึ่ง ๆ อาจจะใช้สีให้กลมกลืนกันหรือตัดกันเพียงอย่างใดอย่างหนึ่ง หรืออาจจะใช้พร้อมกันทั้ง 2 อย่าง ทั้งนี้แล้วแต่ความประสงค์ของนักออกแบบ

การใช้สีให้กลมกลืนกัน เป็นการใช้สีหรือน้ำหนักของสีให้ใกล้เคียงกันหรือคล้ายคลึงกัน เช่น การใช้สี แบบเอกรงค์ (monochrome) เป็นการใช้สีเดียวที่มีน้ำหนักอ่อนแก่หลายลำดับ การใช้สีข้างเคียง (adjacent colors) เป็นการใช้สีที่เคียงกัน 2 – 3 สี ในวงสี เช่น สีแดง สีส้มแดง และสีม่วงแดง (ชะลูต นิยมเสมอ. 2531 : 60 - 61) การใช้สีใกล้เคียง (analogous colors) เป็นการใช้สีที่อยู่เรียงกันในวงสีไม่เกิน 5 สี ตลอดจนการใช้สีวรรณะร้อนและวรรณะเย็น (warm tone colors and cool tone colors) โดยการแบ่งครึ่งวงสี ผ่ากลางสีเหลืองและสีม่วง เพื่อแยกออกเป็นสองซีก ซีกที่มีสีแดงเป็นวรรณะร้อน ซีกที่มีสีเขียวเป็นวรรณะเย็น

การใช้สีให้ตัดกันเป็นการใช้สีหรือน้ำหนักของสีให้แตกต่างหรือตรงกันข้าม เช่น การใช้สีตรงข้าม (complementary colors) เป็นคู่สีที่ตรงข้ามกันในวงสีซึ่งเป็นสีที่ตัดกันอย่างแท้จริง การใช้สีเกือบตรงข้าม (split complementary colors) เป็นสีที่อยู่เกือบตรงข้ามกันในวงสี เช่น สีเหลืองเกือบตรงข้ามกับสีม่วงแดงและสีม่วงน้ำเงิน ใช้รวมกันทั้ง 3 สี การใช้สีตรงข้าม 2 คู่ที่อยู่เคียงกัน (double complementary colors) เช่น สีเหลืองตรงข้ามกับสีม่วง และสีม่วงแดงตรงข้ามกับสีเขียวเหลือง การใช้สีสามเส้า (triad colors) เป็นสี 3 สีที่มีระยะห่างเท่า ๆ กันในวงสี และการใช้สีสี่เส้า (square colors) เป็นสี 4 สีที่มีระยะห่างเท่า ๆ กันในวงสี (ชะลูต นิยมเสมอ. 2531 : 60 - 61) การใช้สีตัดกัน ควรคำนึงถึงความเป็นเอกภาพด้วยวิธีการใช้มีหลายวิธี เช่น ใช้สีให้มีปริมาณต่างกัน เช่น ใช้สีแดง 20% สีเขียว 80% หรือใช้เนื้อสีผสมในกันและกัน หรือใช้สีหนึ่งสีใดผสมกับสีคู่ที่ตัดกัน รวมทั้งการเอาสีที่ตัดกันมาทำให้เป็นลวดลายเล็ก ๆ สลับกัน (วิรุณ ตั้งเจริญ. 2527 : 32)

2.5.1.2 ความหมายของสี

การให้ ความหมายของสี แต่ละสีทำให้เกิดในส่วนของงานออกแบบและการเรียนรู้ที่มาจาก การรับรู้ตามธรรมชาติที่เกิดขึ้นเองในตัวมนุษย์ทุกคน ที่สามารถเชื่อมโยงระหว่างสีของตามธรรมชาติกับความรู้สึกตามสัญชาตญาณของเราได้ ดังนั้น สีแต่ละสีจึงมีความหมายในตัวเอง ที่บ่งบอกถึงอารมณ์และความรู้สึกต่าง ๆ แทนตัวตนได้เป็นอย่างดี

เพราะการสร้าง ความหมายของสีนั้น จำเป็นต้องเชื่อมโยงกับสิ่งที่มนุษย์ได้สัมผัสทางสายตากับความรู้สึกทั้งในระดับจิตวิทยาและจิตใต้สำนึกตามธรรมชาติ สำหรับในงานออกแบบสีไม่ได้มีหน้าที่แค่เฉพาะในเชิงการทำหน้าที่เท่านั้น แต่ต้องรวมถึงหน้าที่ในเชิงด้านอารมณ์ความรู้สึกพร้อมกันทั้งสองแบบ

ความหมายของสีฟ้า

เมื่อนึกถึงท้องฟ้า น้ำทะเลเรามักนึกถึง สีฟ้า รวมถึงสติปัญญา ความฉลาด ความไว้วางใจ ความศรัทธา เป็นสีที่มีประโยชน์ต่อจิตใจ ร่างกาย ความปลอดภัย ความสดใส ในการออกแบบ สีที่สื่อถึงความสงบ ความสดชื่นได้อีกด้วย นักออกแบบถือว่า สีฟ้าเป็นสีที่ปลอดภัยที่สุด

ความหมายของสีแดง

สีที่เรียกได้ว่าการอ้างอิงมาจากดวงอาทิตย์ ไฟและเลือดนั้น คือ สีแดง ที่เกี่ยวข้องกับพลังงาน ความอันตราย ความแข็งแรง ความมุ่งมั่น ความก้าวร้าว อันตราย ความเป็นผู้นำ ความมีชื่อเสียง ลาภยศ ตลอดจนความปรารถนา ความรัก สีแดง สื่อถึงพลังงานที่ช่วยกระตุ้นการเจริญอาหาร และความรู้สึกทางเพศ ทำให้วัตถุสิ่งของมีความโดดเด่น และสะดุดตาเมื่อแรกเห็น ประชาชนมีความตื่นตัว ในด้านความเชื่อตามหลักฮวงจุ้ย สีแดงมีพลังอำนาจในการป้องกันพลังงานที่ไม่ดี หรือสิ่งชั่วร้ายได้ รวมถึงการใช้สีแดงในการกระตุ้นให้คนตัดสินใจได้อย่างรวดเร็ว คือการใช้สีแดงในการออกแบบลงในข้อความและรูปภาพ เพราะเป็นสีที่สมบูรณ์แบบสำหรับการเน้นเฉพาะจุด ซึ่งพลังของสีแดงทำได้ดีทีเดียวในเรื่องนี้

ความหมายของสีเหลือง

สีเหลืองสื่อถึงความรื่นเริงเบิกบานใจ ความสดใสร่าเริง ความสุข พลัง อนาคต อุดมคติ ความหวัง แสงสว่าง ปัญญา ความคิดสร้างสรรค์ ความเจ็บป่วย สีเหลืองถือเป็นสัญลักษณ์สากลของการเตือนให้ระวัง ช่วยเชื่อมต่อความคิดในจิตใจได้สำนึกของเรา สีที่ส่งพลังงานออกไปสู่สมองของเราได้ไวที่สุด กระตุ้นความร่าเริง กระตุ้นกิจกรรมทางจิตใจ จึงใช้เพื่อเน้นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดในการออกแบบ

ความหมายของสีส้ม

สีส้มสื่อถึงจิตวิญญาณและความรู้ พลัง ความกระตือรือร้น การผจญภัย ความยุติธรรม ความรอบรู้ ความมีเสน่ห์ ความมั่นใจ ความปรารถนา ความคิดสร้างสรรค์ การให้กำลังใจ สีส้มจึงสื่อไปถึงการมองโลกในแง่ดี สุขภาพที่ดี ความบริบูรณ์ และที่สำคัญมีผลต่อจิตวิทยาช่วยกระตุ้นความหวือหวาในการออกแบบ

ความหมายของสีชมพู

สีที่เชื่อมโยงมาจากสีแดงที่มีพลังของความปรารถนา ความรัก คือสีชมพู ที่มีความอ่อนโยน ความน่าทะนุถนอม มีผลต่อความรู้สึกที่อ่อนหวาน ความสวยงาม การมีสุขภาพที่ดี เพศหญิง ความรัก หัวใจ และมิตรภาพในทางด้านจิตวิทยา สีชมพูมีพลังในการรักษา โดยเฉพาะกับผู้ที่ปัญหาทางอารมณ์ เพราะสีชมพูช่วยให้จิตใจสงบ ผ่อนคลายได้ดี ช่วยกระตุ้นให้รู้สึกถึงความรัก ความชื่นชม ความสนุกสนาน ความเสน่ห์ที่อ่อนโยน เป็นสีที่มีความน่ารักและงดงามยิ่งนักในการออกแบบ

ความหมายของสีม่วง

สีที่เป็นสัญลักษณ์แห่งความร่ำรวยรุ่งโรจน์ ฐานันดรศักดิ์ ความหรูหรา คือสีม่วง สีที่เหมาะสมกับการเฉลิมฉลอง เวทมนตร์คาถา ความลึกลับ ความเพ้อฝัน ความฟุ้งเฟ้อ ความทะเยอทะยาน สติปัญญา การปรุงแต่ง ความสง่างาม ความโอ้อวด การไว้อาลัย นอกจากนี้สีม่วงยังช่วยในการทำสมาธิ ช่วยให้ผ่อนคลายได้อย่างดีเลย ช่วยให้จิตใจสงบได้ รวมถึงยังช่วยกระตุ้นความคิดสร้างสรรค์ทางความฝันและสติปัญญา กระตุ้นความรู้สึกความอ่อนไหว ความโรแมนติก สื่อถึงความหรูหรา ความปรารถนา ภายใน สีม่วงยังมีความสัมพันธ์ที่ลึกลับ ความมหัศจรรย์ ในทางจิตวิทยาช่วยให้ผ่อนคลายได้ดี แต่สีม่วงเป็นสีที่หายากในธรรมชาติ ซึ่งหลายคนคิดว่าอาจเป็นสีที่ประดิษฐ์ขึ้นมาเองก็เป็นได้ที่ไม่ได้มีอยู่จริงในธรรมชาติ (jprint, 2563: ออนไลน์)

2.5.1.3. วิชาลอาร์ต

ภาพที่ 2.1 : วิชาลอาร์ต

ที่มา : Pinterest

" ทัศนศิลป์ (visual arts) คือ ศิลปะที่มองเห็นได้ การรับรู้ทางจักษุประสาท โดยการมองเห็น สสาร วัตถุ และสรรพสิ่งต่าง ๆ ที่เข้ามากระทบ รวมถึงมนุษย์ และสัตว์ จะด้วยการหยุดนิ่ง หรือ เคลื่อนไหวก็ตาม หรือจะด้วยการปรุงแต่ง หรือไม่ปรุงแต่งก็ตาม ก่อให้เกิดปัจจัยสมมติต่อจิตใจ และ อารมณ์ของมนุษย์ อาจจะเป็นไปในทางเดียวกันหรือไม่ก็ตาม มีขั้นตอนและกระบวนการในการถ่ายทอดที่มีลักษณะเฉพาะ เป็นการแปลความหมายทางศิลปะ ที่แตกต่างกันไปแต่ละมุมมอง ของแต่ละบุคคล ในงานศิลปะชิ้นเดียวกัน ซึ่งไร้ขอบเขตทางจินตนาการ ไม่มีกรอบที่แน่นอน ขึ้นกับอารมณ์ของบุคคลในขณะ ทัศนศิลป์นั้น " (wikipedia, 2564: ออนไลน์)

จากการวิเคราะห์บทละคร ผู้ศึกษาได้มองเห็นแนวคิดของการนำวิชาลอาร์ตมา ถ่ายทอดผ่านการออกแบบแสง ซึ่งวิชาลอาร์ตที่ใช้เป็นศิลปะที่มีความผสมผสานเกี่ยวกับ เทพนิยายความ สวยงาม และความตาย ที่ผู้ศึกษาดัดแปลงมาใช้ในการออกแบบแสง โดยใช้ในรูปแบบของแสงประกอบ ฉากเป็นส่วนใหญ่ เพื่อให้ฉากมีความเป็นวิชาลอาร์ตในด้านที่ผู้ศึกษามองไว้ โดยภาพรวมที่ออกมา นั้น การ ที่เห็นฉากที่มีแสงไฟเป็นองค์ประกอบ จะทำให้ภาพโดยรวมดูเป็นวิชาลอาร์ต ในความเข้ากันได้ระหว่างไฟ และฉาก ทำให้ฉากของบทละครในทุก ๆ ฉากดูเป็นวิชาลอาร์ตมากที่สุด

2.5.2 แสงในละครเวที

แสงในละครเวทีไม่ได้เกิดขึ้นมาพร้อมกับการละครในสมัยก่อน เนื่องจากในสมัยก่อนไม่ได้มีเทคโนโลยีที่ช่วยในการเล่นละครได้ จึงต้องใช้แสงที่เกิดจากธรรมชาติเท่านั้น โรงละครส่วนใหญ่จึงเป็นแบบ outdoor theater แต่เมื่อมีเทคโนโลยีเข้ามาช่วย การแสดงละครได้เริ่มมีการนำไฟเข้ามาช่วย จึงนำไปสู่การเล่นละครใน indoor theater ทั้งนี้การจัดแสงยังเพิ่มความเข้าใจในการรับชม และยังเพิ่มความสนุก ได้อรรถรส แก่ผู้รับชมอีกด้วย

2.5.3 ความหมายและหน้าที่ของนักออกแบบแสง

2.5.3.1 ความหมายของนักออกแบบแสง

การออกแบบแสงทางผู้ศึกษาคิดว่าผสมผสาน ระหว่างวิทยาศาสตร์และศิลปะ (ศิลปะของการใช้แสง) โดยที่ต้องประยุกต์ใช้ความรู้และเทคโนโลยีในหลาย ๆ ด้านมาประกอบกันด้วย โดยจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับอุปกรณ์ต่าง ๆ ของแสง และยังต้องมีการวิเคราะห์ การตีความบทละคร จากนั้นจะต้องสามารถบอกเล่าเรื่องราวผ่านการจัดแสงในละครเวที และบอกเล่าความหมายของการใช้แสงต่าง ๆ ในละครเวทีได้ โดยการทำงานทั้งหมดของนักออกแบบแสงควรไปในทิศทางเดียวกันกับนักออกแบบด้านอื่น ๆ เพื่อให้งานโดยรวมออกมาในทิศทางเดียวกัน

2.5.3.2 หน้าที่ของนักออกแบบแสง

เริ่มแรกคือการอ่านบทละคร และต้องวิเคราะห์ตีความ เพื่อให้เข้าใจบทในด้านของการออกแบบในทุก ๆ ฝ่าย จากนั้นถึงเริ่มสร้างสรรค์ นำเสนองานออกแบบ ในแต่ละฝ่ายจะต้องออกมาในทิศทางเดียวกัน สำหรับการออกแบบแสงแล้ว หน้าที่หลัก ๆ ของการจัดไฟ จะต้องช่วยให้คนดูเห็นภาพหรือเข้าใจรายละเอียดต่าง ๆ ที่นักแสดงหรือนักออกแบบไม่ได้เล่าถึง เช่น การบ่งบอกเวลาเช้า เย็น นอกจากนี้ยังมีหน้าที่อื่น ๆ อีกมากมาย เช่น การจัดแสงประกอบฉากเพื่อให้ฉากมีมิติมากขึ้น การจัดแสงเพื่อรับหน้านักแสดง การจัดแสงเพื่อให้สีชุดเสื้อผ้าดูเด่นชัด ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับว่านักออกแบบแสงจะสามารถบอกเล่าได้มากน้อยแค่ไหน

2.5.4 ทฤษฎีและข้อมูลที่ควรรู้ในการออกแบบแสง

ในการจัดแสงสำหรับเวทีการแสดงนั้นไม่มีข้อกำหนดตายตัวในเรื่องของค่าความสว่าง แต่จะมีองค์ประกอบหลัก ที่นอกเหนือจากการออกแบบแสงแล้ว ยังมีองค์ประกอบอื่นที่มีความสำคัญสำหรับการออกแบบระบบแสงสำหรับการแสดงบนเวทีเช่นกัน

2.5.4.1 Position (ตำแหน่งบนเวทีการแสดง)

ตำแหน่งบนเวทีการแสดงประกอบไปด้วย ตำแหน่งของนักแสดงและการเคลื่อนที่ของนักแสดง ซึ่งการออกแบบแสงไฟบนเวทีควรศึกษาตำแหน่งดังกล่าว เพื่อทราบถึงตำแหน่งและค่าความสว่างในการส่องแสงขณะทำการแสดง หากไม่ทราบตำแหน่ง ระบบแสงที่ออกแบบจะไม่สามารถตอบสนองต่อการแสดงบนเวทีได้ ดังนั้นขั้นตอนแรกในการออกแบบแสง คือการศึกษาตำแหน่งในการแสดง

2.5.4.2 Scene (บรรยากาศที่ใช้ประกอบการแสดง)

ในการแสดงบนเวทีนอกจากบทบาทและลีลาของนักแสดงแล้ว สิ่งที่สร้างความน่าสนใจให้กับเวทีการแสดงคือ บรรยากาศ โดยบรรยากาศของแสงช่วยเสริมให้การแสดงดูสวยงามและเสมือนจริงได้ โดยการออกแบบแสงสำหรับการสร้างบรรยากาศมีจุดข้อคำนึงดังนี้

2.5.4.3 Property (อุปกรณ์ประกอบฉากและการแสดง)

อุปกรณ์ประกอบฉากและการแสดงเป็นองค์ประกอบที่เสริมให้เรื่องราวในการแสดงสมบูรณ์มากขึ้น สำหรับองค์ประกอบด้านนี้สิ่งที่ผู้ออกแบบแสงต้องคำนึงถึงคือ ขนาดของวัตถุและสีของวัตถุ เพื่อให้แสงออกมาสอดคล้องกับอุปกรณ์ประกอบฉาก

2.6 ข้อมูลสัมพัทธ์ด้านการออกแบบเสียงและมัลติมีเดียละครเวทีเรื่อง “โรมิโอแอนด์จูเลียต”

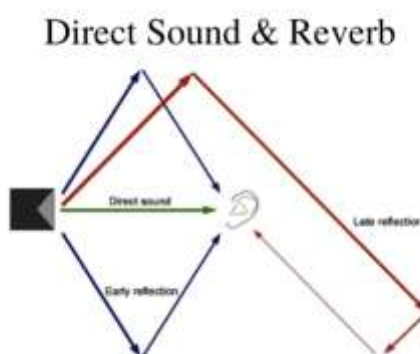
เมื่อผู้ศึกษาอ่านและวิเคราะห์บทละครเรื่อง “โรมิโอแอนด์จูเลียต” ร่วมกับผู้กำกับและทีมออกแบบศิลป์ด้านต่าง ๆ ผู้ศึกษามีความสนใจที่จะได้นำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับงานออกแบบเสียงและมัลติมีเดียในเรื่องความเหลื่อมล้ำทางสังคม ผ่านการออกแบบเสียงและเทคนิคพิเศษสำหรับละครเวที โดยต้องทำงานร่วมกันกับฝ่ายต่าง ๆ เพื่อที่จะให้เสียงและเทคนิคพิเศษออกมาสอดคล้องเข้ากับองค์ประกอบศิลป์บนละครเวที อาทิเช่น ตำแหน่งการฉายภาพบนฉากในเวทีที่ต้องอยู่บนพื้นผิววัสดุที่ทำให้ภาพออกมาชัดเจน หรือ ออกมาเบลอ เพื่อแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างของสื่อในแต่ละพื้นที่ การเลือกใช้แนวเพลงที่สอดคล้องกับเครื่องแต่งกายในยุคสมัยนั้น ๆ โดยที่สามารถบ่งบอกได้ถึงรสนิยมของคนในแต่ละพื้นที่ว่าแตกต่างกันอย่างไรด้วยเหตุผลใด และการทำงานกับจังหวะของแสงบนเวทีเช่นการเปลี่ยนฉากหรือเทคนิคพิเศษอย่างเสียงฟ้าผ่าที่เสียงกับแสงต้องเกิดในจังหวะที่ใกล้พร้อมกันหรือใกล้กัน ซึ่งผู้ศึกษามีหลักการและทฤษฎีในการดำเนินงานดังนี้

2.6.1 ข้อมูลสัมพัทธ์ด้านการออกแบบเสียงในละครเวทีเรื่อง “โรมิโอแอนด์จูเลียต”

1.) ความถี่เสียง เนื่องจากละครเวทีเรื่อง โรมิโอและจูเลียตมีการแบ่งชนชั้นที่ชัดเจนมาก ผู้ศึกษาจึงต้องคิดหาวิธีที่จะทำให้เห็นความชัดเจนของชนชั้น โดยการใช้ความถี่เสียงเป็นตัวบอกขนาดว่าสถานที่นี้มีขนาดใหญ่หรือเล็ก บ้านที่อยู่ในชนชั้นสูงต้องเป็นบ้านหลังใหญ่ ผู้ศึกษาจึงปรับให้เสียงมีความถี่ต่ำเพื่อให้เสียงที่เกิดขึ้นฟังดูเบา และอยู่ไกล เหมือนขนาดบ้าน และชนชั้นล่างที่อยู่กันเป็นชุมชนแออัด ผู้ศึกษาจึงปรับให้มีความถี่สูงเพื่อให้เสียงมีความดังและตึกกันจะได้บรรยากาศเหมือนอยู่ในที่แคบ

2.) Reverb เนื่องจากละครเวทีเรื่อง “โรเมโอและจูเลียต” ที่มีการแบ่งชนชั้นอย่างชัดเจนแต่ก็ยังมีตัวละครและสถานที่ที่ไม่มีชนชั้นอย่างเช่นโบสถ์ ผู้ศึกษาจึงจำเป็นต้องนำเทคนิค Reverb มาใช้ในโบสถ์ Reverb มีสององค์ประกอบหลักคือ สะท้อนต้น (หรือที่เรียกว่าสะท้อนเริ่มต้น) ประกอบด้วยกลุ่มแรกของ echoes ที่เกิดขึ้นเมื่อคลื่นเสียงตีผนัง เพดาน ฯลฯ เหล่านี้มักจะมีคามชัดเจนยิ่งขึ้นและเสียงที่มากขึ้นเช่น "ก้อง" กว่า "Reverb" คุณมักจะสามารปรับระดับของการสะท้อนต้น

ภาพที่ 2.1 : ทฤษฎีของ Reverb

ที่มา : เว็บ Pugin Pongsathorn Posayanonth

2.6.2 ข้อมูลสัมพันธด้านการออกแบบมัลติมีเดียในละครเวทีเรื่อง “โรเมโอแอนด์จูเลียต”

2.6.2.1 การฉายภาพ

เนื่องจากในละครเวทีเรื่อง “โรเมโอแอนด์จูเลียต” ในฉบับนี้เรื่องราวทั้งหมดเกิดขึ้นในโลกใหม่ และเป็นโลกที่มีความสร้างใหม่มากมายผู้ศึกษาจึงต้องการที่จะเล่าโครงสร้างความเป็นอยู่ต่าง ๆ ที่บนเวทีไม่สามารถบอกสิ่งต่าง ๆ พวกนี้ได้หมด จึงนำการฉายภาพเข้ามาฉายในบางช่วงของละครเวที โดยอธิบายโครงสร้างต่าง ๆ ด้วยบทของนักแสดงที่ถูกนำมาฉาย และภาพที่แสดงให้เห็นโลกนี้มากขึ้น นอกจากนี้การให้เห็นคุณภาพความคมชัดของภาพที่นำมาฉายที่สามารถบ่งบอกถึงฐานะของคนที่ใช้สื่อในการนำเสนอข้อมูล และเพื่อให้รับรู้ถึงยุคสมัยที่ไม่ใช่ยุคปัจจุบัน

2.6.2.2 การตัดต่อ

ก่อนที่จะได้ภาพที่ถูกนำไปฉายแบบที่ต้องการต้องผ่านกระบวนการตัดต่อ ซึ่งในยุคปัจจุบันการตัดต่อถูกพัฒนาไปไกลมากกว่าการตัดต่อในยุคนี้จึงไม่ใช่แค่การเรียงลำดับภาพเท่านั้นแต่สามารถทำอะไรได้มากมายในเชิงปรับแต่งวิดีโอ การตัดต่อ คือ การเชื่อมระหว่างช็อต 2 ช็อต โดยใช้ 1 ใน 3 รูปแบบ ดังนี้

(1) การตัดชนภาพ The Cut

คือ การตัดภาพชนกันจากช็อตหนึ่งต่อตรงเข้ากับอีกช็อตหนึ่ง วิธีนี้คนดูจะไม่ทันสังเกตเห็น

(2) การผสมภาพ The Mix หรือ The Dissolve

คือ การค่อย ๆ เปลี่ยนภาพจากช็อตหนึ่งไปยังอีกช็อตหนึ่ง โดยภาพจะเหลื่อมกัน และคนดูสามารถมองเห็นได้

(3) การเลือนภาพ The Fade

คือการเชื่อมภาพที่คนดูสามารถมองเห็นได้ มี 2 แบบ คือ การเลือนภาพเข้า fade in คือ การเริ่มภาพจากดำแล้วค่อย ๆ ปรากฏภาพซ้อนสว่างขึ้น มักใช้สำหรับการเปิดเรื่อง การเลือนภาพออก fade out คือการที่ภาพในท้ายช็อตค่อย ๆ มีดำสนิท มักใช้สำหรับการปิดเรื่องตอนจบ

นอกจากการใช้เทคนิคต่าง ๆ ที่ทำให้ภาพดูน่าสนใจขึ้นจากการตัดต่อ เนื้อหาที่สอดแทรกอยู่ในวิดีโอยังสามารถเป็นถึงการซ่อนนัยยะสำคัญที่คนมีอำนาจแอบใช้ในการปลุกฝังความคิดกับคนชนชั้นล่างหรือประชาชนทั่วไป

2.6.2.3 การถ่ายทำ

ในละครเวทีเรื่อง “โรเมโอแอนด์จูเลียต” มีโครงสร้างโลกในเรื่องมากมายผู้ศึกษาต้องการให้ผู้ชมเห็นโครงสร้างและสมจริง การถ่ายทำวิดีโอที่นำมาฉายนั้นจึงต้องนำนักแสดงที่มีบทบาทในเรื่องมาทำการถ่ายทำเป็นวิดีโอ

2.6.3 เสียงในละครเวที

เสียง ที่ใช้ในการแสดงละครนั้นเป็นการช่วยเน้นและเพิ่มความรู้สึกให้ผู้ชมเกิดจินตนาการให้สมจริง ทำให้เกิดอารมณ์ความรู้สึกต่าง ๆ ออกมาในแบบที่ละครเรื่องนั้นต้องการให้เป็น และยังสามารถช่วยพาอารมณ์ของนักแสดงไปถึงสิ่งที่สื่อ หน้าที่ของเสียงและดนตรีในโรงละครเวทีจะถูกนำมาใช้ได้ในหลายกรณี หลักจะถูกใช้ในการกระตุ้นอารมณ์และกระตุ้นการกระทำบนเวที เสียงที่นำมาใช้ในละครเวที “โรเมโอแอนด์จูเลียต” จะเป็นการใช้เสียงเพื่อให้ผู้ชมรับรู้ถึงสภาพอากาศ ช่วงเวลา สถานที่ต่าง ๆ รวมไปถึงใช้ในการเปลี่ยนฉาก ทำให้เห็นภาพของตัวละครออกมาชัดเจนยิ่งขึ้น เนื่องจากเมืองนีโอ เวโรน่า แบ่งออกเป็น 3 เขตและแบ่งชนชั้นกันอย่างเห็นได้ชัดในแต่ละเขตทำให้ค่านิยมการฟังเพลงในแต่ละเขตมีความแตกต่างกันออกไป เพลงที่เปิดในแต่ละเขตจึงสามารถบ่งบอกถึงชนชั้นได้

2.6.4 มัลติมีเดียในละครเวที

ในปี 2014 เริ่มมีการใช้โปรเจคเตอร์ฉายภาพในการแสดงละครเวทีหรือการแสดงเพิ่มขึ้นอย่างมาก ซึ่งการใช้โปรเจคเตอร์บนงานฉากละคร หรือการแสดง ยังให้ความคุ้มค่าทั้งเรื่องสีสันทันและคุณภาพของภาพที่ละเอียดกว่า

ในปัจจุบันการใช้โปรเจคเตอร์ทำฉากละครทำได้ง่ายขึ้น โปรเจคเตอร์บางรุ่นมี ฟังก์ชัน Keystone ทั้งแนวนอนและแนวตั้งแล้ว ยังออกแบบให้มี Cornerstone และ Pincushion ทำให้สะดวกในการตั้งเครื่อง ซึ่งเราไม่จำเป็นต้องตั้งเครื่องที่ตำแหน่งกลางจอเสมอไป

Cornerstone ที่สามารถแก้ความเพี้ยนของภาพ ในกรณีฉายไม่ตรงจอ ซึ่งในที่นี้ สามารถฉายข้าง ๆ จอ หรือในตำแหน่ง ขอบจอทางด้านซ้ายหรือขวา ทำให้สามารถใช้เป็นฉากละคร หรือ ฉากหลังได้สะดวก นอกจากนี้ คุณสมบัติดังกล่าว เมื่อผนวกกับเลนส์ และระยะฉาย ทำให้เราสามารถ ทำงาน

ได้ง่ายขึ้น อีกทั้งในปัจจุบัน กำลังส่องสว่างสูงเป็นหลัก หมื่นลูเมนส์ การทำฉากละคร หรือ ฉากหลังใด ๆ จึงทำได้สะดวกขึ้น ในงบประมาณที่จำกัด

การถ่ายภาพจากโปรเจคเตอร์ด้านหน้า โดยการวางตำแหน่งที่เหมาะสม และจัดแสงบนเวที ช่วยลบแสง จากโปรเจคเตอร์ ทำให้สามารถทำฉาก ที่เปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลา และสะดวกมากขึ้นและ หากมีงบประมาณเพียงพอ สามารถให้เครื่องฉายโปรเจคเตอร์ 2 เครื่อง ฉายจากขอบฉาก ซ้ายและขวา ใช้เทคนิคซ้อนภาพ จะทำให้ลบเงาตัวละครได้เกือบทั้งหมด

2.6.5 บทบาทและหน้าที่ของนักออกแบบเสียง

นักออกแบบและนักออกแบบเสียงเริ่มต้นการทำงานของพวกเขาศึกษาสคริปต์ รวบรวมข้อมูลเท่าที่พวกเขาสามารถทำได้เกี่ยวกับเสียงหรือดนตรีที่จะช่วยส่งเสริมกับงานด้านอื่น ๆ ทั้งหมดของการออกแบบ การประชุมช่วงต้นกับผู้กำกับและทีมงานออกแบบเป็นสิ่งสำคัญที่จะได้รับความเข้าใจที่ชัดเจนของแนวคิดการผลิต จะมีความคิดที่ชัดเจนมากเกี่ยวกับสิ่งที่มีผลกระทบ

2.6.6 บทบาทและหน้าที่ในการฉายมัลติมีเดียในละครเวที

บทบาทและหน้าที่ของนักออกแบบมัลติมีเดีย คือการที่เราสามารถใช้ “สื่อ” ในการเล่า เรื่องราวเหตุการณ์ที่ไม่ได้ปรากฏอยู่ในเรื่องให้ออกมา ส่วนมากนำไปใช้ในการฉายเป็นฉากหลัง หรือไว้ฉาย เหตุการณ์ที่เป็นเรื่องราวในอดีตต่าง ๆ ของตัวละครเป็นต้น ซึ่งนักออกแบบแต่ละคนก็จะมีวิธีการใช้ที่ต่างออกไป ทั้งในส่วนของวิธีการวางภาพเพื่อต้องการสื่อความหมาย หรือวิธีการใช้อีกมากมายในการทำให้ งานแสดงออกมาได้ตรงตามทิศทางที่ต้องการ

2.6.7 ทฤษฎีการถ่ายภาพ

สิ่งที่มีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในการสื่อความหมายจากผู้ออกแบบขึ้นงานไปสู่ช่างผู้ผลิตงานก็คือแบบงาน แบบงานจึงเป็นสิ่งที่แสดงถึงรูปร่าง ขนาดและรายละเอียดต่าง ๆ ของวัตถุที่ต้องการได้อย่างสมบูรณ์ และประกอบด้วยข้อมูลที่ต้องการทั้งหมดในการผลิตและตรวจสอบงานนั้น

แบบงานเป็นสื่อที่แสดงให้ช่างผู้ชำนาญงานได้รู้ถึงรูปร่างและขนาดของชิ้นงานที่จะทำนั้น โดยจะกำหนดข้อมูลที่จำเป็นสำหรับการทำงานลงในแบบงานนั้นด้วย เช่น วัสดุของชิ้นงาน ลักษณะงานสำเร็จ ซึ่งเป็นไปตามมาตรฐานงานเขียนแบบ ด้วยเหตุนี้ช่างที่ดีจึงจำเป็นต้องสามารถอ่านแบบหรือสร้างแบบงานได้เป็นอย่างดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งความสามารถอ่านแบบหรือสร้างแบบงานได้เป็นอย่างดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งความสามารถในการอ่านแบบได้ถูกต้องตามมาตรฐาน

มีหลายวิธีในการที่จะอธิบายรูปร่างของวัตถุหรือชิ้นงานที่ต้องการจะถ่ายทอดจากบุคคลหนึ่ง ไปสู่อีกคนหนึ่ง อาจอธิบายโดยคำพูดหรือถ้อยคำแทนการใช้ภาพถ่ายวัตถุนั้น หรืออีกวิธีหนึ่งที่นิยมใช้กัน คือ การแสดงโดยการเขียนรูปภาพของวัตถุที่เรียกกันว่า “แบบงาน (Drawing)”

แบบงานมาตรฐานที่ใช้แสดงที่อยู่ 2 ลักษณะ คือ

1.แบบงานภาพ 3 มิติ

2.แบบงานภาพ 2 มิติ

เมื่อเราจะกล่าวถึงลักษณะของวัตถุแต่ละอย่างแก่บุคคลทั่ว ๆ ไป เรามักจะเปรียบเทียบวัตถุนั้นกับสิ่งอื่นที่ทุกคนรู้จักกันเป็นอย่างดี แต่ในวงการช่างซึ่งต้องการคำจำกัดความที่แน่นอนของรูปชิ้นงาน เรามักจะใช้การเปรียบเทียบกับรูปทรงทางเรขาคณิต เช่น ทรงกลม ทรงเหลี่ยม ทรงกรวย เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อให้เกิดความง่ายต่อการเขียนและการอ่านแบบงาน อีกทั้งยังช่วยให้ช่างสามารถหาวิธีการในการผลิตชิ้นงานนั้นได้ง่ายขึ้นด้วย

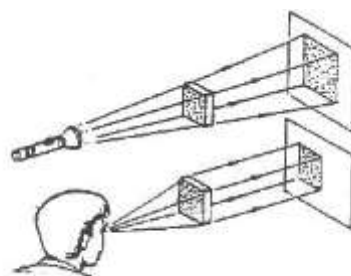
2.6.7.1 ภาพฉาย

การฉายภาพ หมายถึง ภาพที่มองจากชิ้นงานจริงฉายไปปรากฏรูปทรงบนระนาบรับภาพ โดยทั่วไปในการเขียนแบบชิ้นส่วนใด ๆ ถ้าจะให้มองเห็นได้ชัดเจนและดูเหมือนจริงนั้นสามารถเขียนได้ด้วยภาพ 3 มิติ ซึ่งแสดงเพียงภาพเดียวก็สามารถมองได้ชัดเจนทั้งสามด้านกำหนดรายละเอียดต่าง ๆ ได้ และนำไปทำการผลิตได้ด้วย แต่การเขียนภาพ 3 มิติ นั้นกระทำได้ยากต้องใช้เวลาในการเขียนแบบงานต้องมีเครื่องมือและอุปกรณ์ช่วยหลายอย่าง จึงไม่เหมาะสมที่จะนำวิธีการนี้มาเขียนแบบเพื่อสั่งงานผลิต

เพราะจะทำให้ต้นทุนการผลิตสูงขึ้น ภาพ 3 มิติ เหมาะสำหรับแสดงรูปร่างและการประกอบกันอยู่ของชิ้นงานในคราวที่จำเป็นมากกว่า

2.6.7.2 หลักการพื้นฐานของการฉายภาพ

ดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่า ภาพฉาย หมายถึง ภาพที่มองจากชิ้นงานจริงแล้วฉายไปปรากฏรูปทรงบนระนาบรับภาพ ดังนั้นการมองภาพแต่ละด้านดังได้กล่าวมาแล้วนั้นคือการมองภาพเพื่อนำไปสู่การฉายภาพนั่นเอง ซึ่งปกติแล้วแสงที่ฉายผ่านชิ้นงานจะกระทบกับระนาบรองรับภาพ เพราะฉะนั้นภาพที่เกิดขึ้นบนระนาบจะมีขนาดขยายใหญ่ขึ้นตามระยะทางของระนาบ

ภาพที่ 2.2 : ทฤษฎีของการฉายภาพ

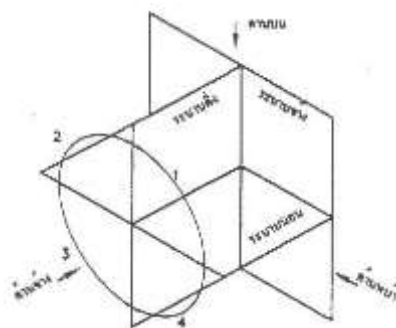
ที่มาภาพ : Charisa วิชาเทคนิคเขียนแบบเบื้องต้น

ลักษณะพื้นฐานของภาพฉาย

1. แสดงภาพแต่ละด้านเป็นภาพ 2 มิติ
2. เป็นภาพลายเส้น
3. ไม่มีความลึกบนภาพแต่ละด้าน

การมองภาพบนระนาบของภาพฉาย การฉายภาพของแต่ละด้านไม่ว่าจะอยู่ในมุมมองของการฉายที่ 1, 2, 3 และ 4 ก็ตาม การมองภาพฉายไปยังระนาบต่าง ๆ นั้นให้ยึดเกณฑ์ต่อไปนี้

1. ภาพด้านหน้าให้มองจากขวามือฉายไปยังระนาบตั้ง
2. ภาพด้านข้างให้มองจากซ้ายมือ ฉายไปยังระนาบข้าง
3. ภาพด้านบนให้มองจากด้านบน ฉายไปยังระนาบบน

ภาพที่ 2.3: ทฤษฎีของพื้นฐานภาพฉาย

ที่มาภาพ : Chaopriya วิชาเทคนิคเขียนแบบเบื้องต้น

2.6.7.3 การวางตำแหน่งของภาพฉาย

กล่องที่เกิดขึ้นนี้เป็นเพียงกล่องในจินตนาการเท่านั้น ซึ่งในการทำงานจริงจะไม่มีให้เห็น การที่เอารูปร่างของกล่องระนาบมาแสดงให้เห็น ก็เพื่อให้มองเห็นความสัมพันธ์กันของแต่ละด้านและให้สามารถเข้าใจถึงความเป็นมาของการฉายภาพเท่านั้น

กล่องระนาบนี้ ระนาบทั้ง 3 จะวางในตำแหน่งที่ถูกตัดโดยทั้ง 3 ระนาบจะวางเป็นมุมฉากต่อกันตามแนวแกน X,Y และ Z โดยจะจินตนาการให้ชิ้นงานที่เราจะฉายนั้นลอยอยู่ระหว่างระนาบทั้ง 3 นั้น เมื่อฉายภาพไปยังระนาบทั้ง 3 จะปรากฏเป็นภาพชิ้นงานแต่ละด้านเป็นภาพฉายเส้นตามลักษณะของชิ้นงานแต่ละด้านทั้ง 3 ด้าน จะมีความสัมพันธ์โดยถึงกัน เช่น ด้านข้างจะสูงเท่ากับด้านหน้า ด้านบนจะยาวเท่ากับความยาวของด้านหน้า

2.6.8 ทฤษฎีของเสียง

เสียง เป็นคลื่นกลที่เกิดจากการสั่นสะเทือนของวัตถุ เมื่อวัตถุสั่นสะเทือน ก็จะทำให้เกิดการอัดตัวและขยายตัวของคลื่นเสียงและถูกส่งผ่านตัวกลาง เช่นอากาศไปยังหู แต่เสียงสามารถเดินทางผ่านสสารในสถานะก๊าซ ของเหลวและของแข็งก็ได้ แต่ไม่สามารถเดินทางผ่านสุญญากาศได้ เมื่อการสั่นสะเทือนนั้นมาถึงหู มันจะถูกแปลงเป็นพัลส์ประสาท ซึ่งจะถูกส่งไปยังสมอง ทำให้เรารับรู้และจำแนกเสียงต่าง ๆ ได้ด้วยองค์ประกอบดังนี้

คุณลักษณะของเสียง

คุณลักษณะเฉพาะของเสียง ได้แก่ ความถี่ ความยาวช่วงคลื่น แอมพลิจูด และความเร็ว เสียงแต่ละเสียงมีความแตกต่างกัน เสียงสูง-เสียงต่ำ, เสียงดัง-เสียงเบา, หรือคุณภาพของเสียงลักษณะต่าง ๆ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับแหล่งกำเนิดเสียง และจำนวนรอบต่อวินาทีของการสั่นสะเทือน

ความถี่

ระดับเสียง (pitch) หมายถึง เสียงสูงเสียงต่ำ สิ่งที่ทำให้เสียงแต่ละเสียงสูงต่ำแตกต่างกันนั้นขึ้นอยู่กับความเร็วในการสั่นสะเทือนของวัตถุ วัตถุที่สั่นเร็วเสียงจะสูงกว่าวัตถุที่สั่นช้า โดยจะมีหน่วยวัดความถี่ของการสั่นสะเทือนต่อวินาที เช่น 60 รอบต่อวินาที, 2,000 รอบต่อวินาที เป็นต้น และนอกจากวัตถุที่มีความถี่ในการสั่นสะเทือนมากกว่า จะมีเสียงที่สูงกว่าแล้ว หากความถี่มากขึ้นเท่าตัว ก็จะมีระดับเสียงสูงขึ้นเท่ากับ 1 ออกเตฟ (octave) ภาษาไทย เรียกว่า 1 ช่วงคู่แปด

ความยาวช่วงคลื่น

ความยาวช่วงคลื่น (Wavelength) หมายถึง ระยะทางระหว่างยอดคลื่น สองยอดที่ติดกันซึ่งเกิดขึ้นระหว่างการอัดตัวของคลื่นเสียง (คล้ายคลึงกับยอดคลื่นในทะเล) ยิ่งความยาวช่วงคลื่นมีมาก ความถี่ของเสียง (ระดับเสียง) ยิ่งต่ำลง

แอมพลิจูด

แอมพลิจูด (Amplitude) หมายถึง ความสูงระหว่างยอดคลื่นและท้องคลื่นของคลื่นเสียง ที่แสดงถึงความเข้มของเสียง (Intensity) หรือความดังของเสียง (Loudness) ยิ่งแอมพลิจูดมีค่ามาก ความเข้มหรือความดังของเสียงก็ยิ่งเพิ่มขึ้น

คลื่น

หมายถึง ลักษณะของการถูกรบกวน ที่มีการแผ่กระจาย เคลื่อนที่ออกไป ในลักษณะของการกวัดแกว่ง หรือกระเพื่อม และมักจะมีการส่งถ่ายพลังงานไปด้วย คลื่นเชิงกลซึ่งเกิดขึ้นในตัวกลาง (ซึ่งเมื่อมีการปรับเปลี่ยนรูป จะมีความแรงยืดหยุ่นในการติดตัวกลับ) จะเดินทางและส่งผ่านพลังงานจากจุดหนึ่งไปยังอีกจุดหนึ่งในตัวกลาง โดยไม่ทำให้เกิดการเคลื่อนตำแหน่งอย่างถาวรของอนุภาคตัวกลาง คือไม่มีการส่งถ่ายอนุภาคนั้นเอง แต่จะมีการเคลื่อนที่แกว่งกวัด (oscillation) ไปกลับของอนุภาค อย่างไรก็ตาม สำหรับการแผ่รังสีคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้า และการแผ่รังสีแรงดึงดูดนั้นสามารถเดินทางในสุญญากาศได้ โดยไม่ต้องมีตัวกลาง ลักษณะของคลื่นนั้นจะระบุจาก สันคลื่น หรือ ยอดคลื่น (ส่วนที่มีค่าสูงขึ้น) และ ท้องคลื่น (ส่วนที่มีค่าต่ำลง) ในลักษณะ ตั้งฉากกับทิศทางเดินคลื่น เรียก "คลื่นตามขวาง" (transverse wave) หรือ ขนานกับทิศทางเดินคลื่น เรียก "คลื่นตามยาว" (longitudinal wave)

ตัวกลางของคลื่น

ตัวกลางที่คลื่นใช้ในการแผ่กระจายออก แบ่งออกเป็นประเภทได้ตามคุณลักษณะต่อไปนี้

- ตัวกลางเชิงเส้น มีคุณสมบัติที่ขนาดของผลรวมคลื่น ที่จุดใด ๆ ในตัวกลางมีขนาดเท่ากับผลบวกของขนาดของคลื่นต่างขบวนกัน

- ตัวกลางจำกัด คือ ตัวกลางที่มีขนาดจำกัด

- ตัวกลางเนื้อเดียว คือ ตัวกลางที่มีคุณสมบัติเหมือน ๆ กันในทุกตำแหน่ง

- ตัวกลางไอโซทรอปิก คือ ตัวกลางที่มีคุณสมบัติ ไม่ขึ้นกับทิศทาง

คุณสมบัติของคลื่น

คลื่นทุกประเภทจะมีพฤติกรรมร่วมกันภายใต้สภาวะปกติ โดยมีคุณสมบัติ

พื้นผิว

- การสะท้อน (reflection) คลื่นเปลี่ยนทิศทางโดยการสะท้อนเมื่อตกกระทบ

หนึ่ง

- การหักเห (refraction) คลื่นเปลี่ยนทิศทางเมื่อเคลื่อนที่จากตัวกลางหนึ่งไปยังอีกตัวกลาง

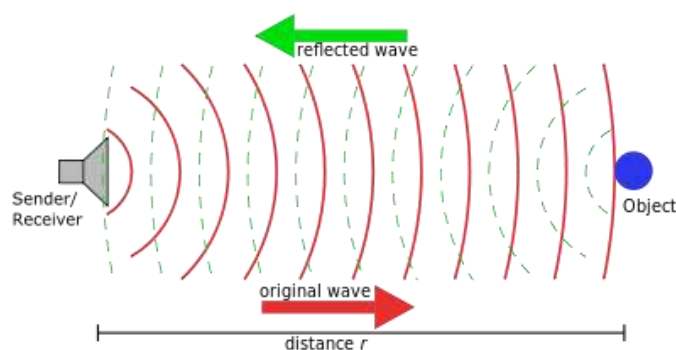
- การเลี้ยวเบน (diffraction) คลื่นเคลื่อนที่ขยายวงออกเรื่อย ๆ เช่น ลำคลื่นที่วิ่งผ่านออกจากช่องแคบ ๆ จะมีลักษณะขยายขนาดลำออก

- การแทรกสอด (interference) เกิดจากการซ้อนทับกันของคลื่น เมื่อวิ่งมาต่อกัน

ห่างจากกัน

- การกระจาย (dispersion) องค์ประกอบที่ความถี่ต่างกันของคลื่น จะมีการแยกตัวออก

- การแผ่เชิงเส้นตรง (rectilinear propagation) การเคลื่อนที่ของคลื่นเป็นเส้นตรง

ภาพที่ 2.4: ทฤษฎีของคลื่นเสียง

ที่มาภาพ : เว็บไซต์ Pugin Pongsathorn Posayanonth

2.6.9 สรุปความคิดของผู้ออกแบบ

หลังจากที่ศึกษาบทละคร “โรเมโอแอนด์จูเลียต” และวิเคราะห์บทละครอย่างละเอียด ในความคิดของผู้ศึกษา ผู้ศึกษาได้วิเคราะห์ถึงความเหลื่อมล้ำของชนชั้นที่เกิดขึ้นในเมือง “นีโอ เวิร์น” นำมาสู่การคิดวิธีการแสดงถึงความเหลื่อมล้ำในรูปแบบของเสียงและมัลติมีเดียดังนี้

1. ในด้านของเสียง

- ชนชั้นแรงงานจะใช้ดนตรี EDM trance ที่มีจังหวะที่เร่งความเร็ว แสดงถึงความเร่งรีบในการทำงานของคนชนชั้นล่างว่าเขาต้องทำงานอย่างหนักอยู่ตลอดเวลา
- ชนชั้นสูงจะใช้ดนตรีแนว EDM แบบสดใสดังถึงการใช้ชีวิตอย่างสนุกมีความสุข และความเป็นอยู่ที่สุขสบาย และ Effect ที่ใช้จะเป็นการ compressor เสียงให้รู้สึกเหมือนเป็นสถานที่เปิดกว้างและมีขนาดใหญ่
- ชนชั้นกลาง(นักบวช) จะใช้แนวดนตรีแนว Acappella แสดงถึงการเป็นแหล่งรวมจิตใจ Effect ที่ใช้จะเป็นการ Reverb เพื่อเพิ่มความก้องกังวานของเสียง ให้ความรู้สึกเหมือนอยู่ในพื้นที่ปิดขนาดเล็ก

2. ในด้านมัลติมีเดีย

- ชาว(ชนชั้นแรงงาน) จะถูกปรับให้สีซีด และนำ Effect แบบเดียวกับวิดีโอ VSH ที่ทำให้ภาพไม่ชัด มีลายน้ำวิ่งขึ้นลงตลอดคลิป เพื่อแสดงถึงอุปกรณ์การถ่ายทำที่เก่าและใกล้จะพัง
- ชนชั้นสูง จะมีภาพที่ชัดและ Effect ที่ใช้จะทำให้เห็นขอบสีน้ำเงิน และสีแดงรอบตัวคน เพื่อแสดงถึงอุปกรณ์ที่ล้ำหน้ากว่า และใหม่กว่า

ซึ่งในการทำงานร่วมกัน ผู้ออกแบบเสียงจะเข้าพบกับผู้กำกับและทีมงานออกแบบเพื่อหารือรายละเอียดเนื่องจาก “โรเมโอแอนด์จูเลียต” ในบริบทนี้ ได้มีการสร้างโลกและปรับบริบทของเรื่องขึ้นมาใหม่ โดยหลังจากหารือให้ทิศทางของการออกแบบออกมาในทิศทางเดียวกันแล้ว ขั้นตอนการซ้อมก่อนการแสดง ผู้ออกแบบเสียงต้องคอยชมการซ้อม และทดลองการใช้เสียงในแต่ละฉากว่าให้ความรู้สึกออกมาอย่างไร ต้องหารือกับผู้กำกับและนักแสดงหลังซ้อมเสร็จเสมอเพื่อให้รู้ถึงความรู้สึกของนักแสดงในแต่ละฉากว่ามีความรู้สึกแบบที่ผู้กำกับต้องการหรือไม่

บทที่ 3

การพัฒนาสร้างสรรค์ผลงาน

3.1 การพัฒนาสร้างสรรค์ผลงานด้านการกำกับการแสดง

3.1.1 ขั้นตอนการทำงานก่อนการกำกับการแสดง

3.1.1.1 การคัดเลือกบทละคร

การคัดเลือกบทละครเป็นขั้นตอนแรกของผู้เริ่มศึกษากระบวนการทำละครเวที โดยมีวิธีเลือกจากองค์ประกอบ 2 อย่างหลัก ๆ ดังนี้

1) เลือกจากการทำความเข้าใจตนเอง

เนื่องจากผู้ศึกษามีจุดตั้งต้นความสนใจบทละครเรื่องนี้จากความชอบละครเรื่อง “โรเมโอแอนด์จูเลียต” ในแง่ของความรักคลาสสิกที่เป็นอมตะอยู่ในทุกยุคทุกสมัย ทำให้ผู้ศึกษาตั้งคำถามว่าทำไมความรักของทั้งสองคนถึงทรงพลังและน่าดึงดูดผู้คนมากเช่นนี้ เพราะผู้ศึกษาไม่สันถัดและรู้จักกับความรักแบบเสน่หามาตลอดชีวิต 20 ปี จึงเป็นเหตุให้ผู้ศึกษาหยิบยกบทละครเรื่องนี้มาทำงานหลายครั้ง ตั้งแต่เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยผ่านงานกำกับและงานแสดงจากวิชาต่าง ๆ ตลอดมา

ดังนั้นเพื่อเป็นการกะเทาะและทำความเข้าใจตัวเองในมุมมองด้านความรัก ผู้ศึกษาจึงเลือกนำบทละครเรื่องนี้มาเป็นจุดตั้งต้นในการศึกษาการสร้างสรรค์ผลงานละครเวทีในครั้งนี้

2) เลือกจากปัจจัยและตัวแปรอื่น ๆ

ตัวแปรอื่น ๆ ในที่นี้หมายถึงนักแสดงที่อยู่ในรุ่น นักออกแบบที่อยู่ในรุ่น นักแสดงรุ่นน้อง นักแสดงรุ่นพี่ สถานที่จัดแสดง และบริบททางสังคม เป็นองค์ประกอบที่มีผลในการตัดสินใจเป็นอย่างมาก เพื่อให้บทละครมีมิติและประเด็นที่น่าสนใจ

นักแสดงที่อยู่ในรุ่น มีประชากรส่วนใหญ่เป็นผู้หญิง จึงเป็นเรื่องยากลำบากที่จะหานักแสดงจากเพื่อนในรุ่นมาเป็นนักแสดงทุกคนในเรื่อง เพราะตามบทประพันธ์ดั้งเดิมนั้นนักแสดงส่วนใหญ่เป็นผู้ชาย หรือแม้กระทั่งผู้หญิงสมัยก่อนก็ให้นักแสดงที่เป็นผู้ชายแต่ยังเสียงละอ่อนเป็นผู้แสดง ดังนั้น

จึงมีการตีความเรื่องตัวละครขึ้นมาใหม่โดยให้ตัวละครบางตัวได้ปรับมาเป็นผู้หญิง หรือ ยกตัวละครผู้หญิงบางตัวละครขึ้นมาให้มีบทบาทโดดเด่นยิ่งขึ้นซึ่งมีทั้งหมด 3 ตัวละครที่ถูกปรับเพื่อนำเสนอใจดังนี้

ตัวละคร	สิ่งที่ปรับ
โรเมโอ	<p>เปลี่ยนโรเมโอเป็นผู้หญิง ให้เห็นสถานะของเด็กธรรมดาที่ถูกเลี้ยงแบบเด็กผู้ชาย ถูกผลักดันให้ทำหน้าที่ยิ่งใหญ่ ทั้งที่ตัวเองไม่ยอมทำ</p> <p>เพื่อสะท้อนมุมมองให้เห็นว่า ผู้ปกครองมีอิทธิพลส่งผลต่อเด็กอย่างมาก การเลี้ยงดูโดยการไม่ได้ให้ความอบอุ่นทำให้เด็กมีปัญหา จากการที่พยายามฝืนสิ่งที่เขาเป็นเป็นเหตุให้เขาหาตัวตนของตัวเองไม่เจอ และต้องการความรัก ความอบอุ่น</p> <p>ในแง่ตัวละครจึงมีความซับซ้อน และการเป็นผู้หญิงทำให้โรเมโอครั้งนี้มีความอ่อนหวานและอ่อนไหวทางความรู้สึกมากยิ่งขึ้น รวมถึงความรักของโรเมโอกับจูเลียตในครั้งนี้ จะได้แง่มุมเรื่องความรักเป็นของคนสองคน ไม่มีพรมแดนเรื่องเพศเข้ามาเกี่ยวข้อง ไม่ว่าใครจะเป็นเพศไหน ถ้าใจส่งถึงกัน เข้าใจกัน เต็มเต็มให้กัน นั่นคือความรัก</p>
เบนโวลีโอ	<p>เปลี่ยนเบนโวลีโอเป็นผู้หญิง ให้เห็นสถานะของเด็กสาวที่พยายามตามหาความฝัน ความรักโดยไม่เคยยอมแพ้ แม้ว่าจะต้องเป็นรักข้างเดียว แต่เธอก็ก้าวเดินต่อไปข้างหน้าเสมอ แม้ผลสุดท้ายต่อให้โลกเผด็จการ ที่ผู้ใหญ่สร้างขึ้นมาใช้พวกเธอเป็นเครื่องมือ จะทำให้เธอพังทลายและสูญเสียทุกอย่าง เธอก็จะเป็นคนยืนหยัดและสู้กับมัน</p> <p>เพื่อสะท้อนมุมมองให้เห็นแนวความคิดเรื่องที่ว่า “ไม่ว่าจะล้มชุกกี่ครั้งก็ยิ่งลุกขึ้นมาเสมอ” ที่มักจะอยู่ในฟังก์ชันของตัวละครนำชาย จริง ๆ แล้วไม่จำเป็น ทุกคนสามารถลุกขึ้นสู้เพื่อความฝันของตนเองได้ และสังคมที่ผลักดันทำร้ายเยาวชนด้วยกฎระเบียบที่ไม่ยุติธรรมไม่สามารถควบคุมเยาวชนได้ แต่เป็นการเติมไฟเชื้อเพลิงให้เยาวชนลุกขึ้นสู้เพื่อต่อต้าน</p> <p>ในแง่ตัวละครในครั้งนี้เบนโวลีโอจะมีบทบาทสำคัญมากยิ่งขึ้นของในการเป็นตัวแทนเยาวชนในปัจจุบัน รวมถึงความซับซ้อนทางอารมณ์ที่ทุก ๆ อย่างจะเข้ามาถาโถมความคิดและความรู้สึก</p>

<p>เลดี้มอนตะคิว</p>	<p>ถูกยกระดับความสำคัญขึ้นให้แม่เลี้ยงเดี่ยว ที่เป็นผู้นำของมอนตะคิว พรรคแรงงานของชนชั้นแรงงาน เป็นผู้นำที่ลุกขึ้นต่อสู้กับชนชั้นสูงที่นำโดยลอร์ดคาปูเลต เพื่อเรียกร้องหาความเท่าเทียมในสังคมผ่านการต่อสู้ทั้งทางด้านกำลังและกฎหมาย</p> <p>เพื่อสะท้อนมุมมองให้เห็นว่า ผู้หญิงก็มีพลังสิทธิเสรีภาพที่จะเรียกร้องต่อสู้ ไม่ได้มีแค่ด้านอ่อนไหว ที่ต้องการได้รับการปกป้องดูแล ทั้งยังเป็นตัวแทนของผู้ปกครองที่วางกรอบให้ลูก เพื่อให้ดำเนินไปตามแบบแผนที่ตนวาง แต่ได้เห็นความจริงและเรียนรู้ว่าการตั้งกรอบการเลี้ยงลูกที่ลึบให้ความรักและความอบอุ่นผ่านการกระทำ เป็นสิ่งที่สำคัญกว่าการขีดเส้นชีวิตให้ลูกและเข้มงวดกับลูกมากเกินไปเพราะความรัก¹</p> <p>ในแง่ของตัวละครจึงเป็นแม่ที่ซับซ้อนอย่างมากจากภาระหน้าที่ ที่เกินกว่าผู้หญิงคนหนึ่งจะรับไหว ทั้งยังมีโครงสร้างที่ชัดเจนจากการเป็นแม่ที่เข้มงวด ไปถึงแม่ที่พังทลายเพราะสิ่งที่ตัวเองทำ จนถึงเวลาที่ต้องปล่อยลูกตัวเองไป</p>
-----------------------------	---

นักแสดงรุ่นน้อง และ นักแสดงรุ่นพี่ นอกจากจะต้องเป็นบุคคลที่เหมาะสมกับบทบาทตัวละครในเรื่องราวแล้วนั้น ต้องเป็นคนที่มีความสมบัติที่พร้อมจะลงมือลงแรงกับการทำละครเวที เนื่องจากไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการได้รับคะแนนหรือการประเมินในรายวิชา ดังนั้นผู้ศึกษาจึงต้องดูแลเอาใจใส่ และขอบคุณในความเต็มที่จะช่วยเหลือเป็นอย่างมาก

สถานที่จัดแสดงของละครเวทีเรื่อง “โรเมโอแอนด์จูเลียต” คือ หอนาฏลักษณะ ชั้น 5 ตึกคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีลักษณะแบบเวทีแบบโพรซีเนียม (The Proscenium, or Picture-Frame Stage) คือ เวทีที่แบ่งโซนนักแสดงกับคนดูอย่างชัดเจนโดยจะมีกรอบแบ่งนั้น เดิมทีก่อนจะถูกนำมาใช้เป็นโรงละครถูกสร้างขึ้นเพื่อเป็นห้องประชุม ดังนั้นโครงสร้างหลายๆ อย่างจึงไม่ได้สอดคล้องกับการทำงานมากนัก ดังนั้นเวลาทำงานจึงต้องดูข้อกำหนดเรื่องพื้นที่อยู่มาก แต่เนื่องจากละครเรื่อง “โรเมโอแอนด์จูเลียต” มีการใช้พื้นที่หลักเป็นรูปแบบ เวทีเปล่า (Bare Stage) หรือการปล่อยพื้นที่ส่วนใหญ่ให้ว่าง และปล่อยให้นักแสดงผู้สวมบทบาทเป็นตัวละครเป็นคนเปลี่ยนสถานที่ จึงทำให้การจัดการกับพื้นที่ข้อจำกัดลดน้อยลงเพราะสามารถสร้างลูกเล่นโดยตัวนักแสดงได้

บริบททางสังคมเป็นส่วนที่ทำให้ประเด็นของละครชัดเจนมากยิ่งขึ้น เนื่องจากเพื่อให้ตอบสนองกับสังคมในปัจจุบันที่ปัญหาความเหลื่อมล้ำ เป็นสิ่งที่ปัญหาหนักที่สุดในขณะนี้ ผู้ศึกษาจึงปรับบริบทในสังคมของเรื่องราวให้อยู่ในโลกที่เรียกว่า “ดิสโทเปีย (Dystopia)” เป็นแนวคิดที่เชื่อว่าในอนาคตโลกของเราอาจจะเกิดเหตุร้ายแรงที่ถูกก่อขึ้นโดยมนุษย์ เช่น สงครามโลกครั้งที่ 3 โรคระบาดทางชีวภาพ ความก้าวหน้าของเทคโนโลยีที่คุมมนุษย์แทน หรืออื่นๆ จนสภาวะความเป็นอยู่ของโลกล่มสลายไปแล้วนั้นมนุษย์ที่เหลืออยู่จะถูกปกครองอยู่ในโลกของเผด็จการอำนาจนิยม ที่คนเป็นใหญ่จะมีสิทธิในการกระทำทุกอย่าง ส่วนคนชนชั้นล่างจะถูกลดทอนสิทธิและเสรีภาพในความเป็นคนไป ซึ่งการเลือกบริบทนี้มีเหตุจาก 2 ปัจจัยหลัก ๆ คือ

1) สะท้อนให้เห็นว่าความเหลื่อมล้ำอยู่ในทุกยุคทุกสมัยไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนานเท่าไร เหมือนบทละครเรื่อง “โรมิโอแอนด์จูเลียต” ที่อยู่ในทุกช่วงเวลา

2) เพื่อขับประเด็นเรื่องความเหลื่อมล้ำให้มากขึ้น เพราะโลกดิสโทเปียถูกสร้างขึ้นมาเพื่อผลักดันเรื่องราวนี้เป็นอย่างมาก

3.1.1.2 การวิเคราะห์บทละคร

ในเริ่มต้นนั้นผู้ศึกษาได้ศึกษาเกี่ยวกับการวิเคราะห์บทละครเวทีเรื่อง “โรมิโอแอนด์จูเลียต” ฉบับดั้งเดิมเพื่อทำความเข้าใจเรื่องราวของบทละครก่อนที่จะนำมาดัดแปลงเป็นฉบับที่ใช้ศึกษาค้นคว้าโดยการแบ่งเป็นองค์ประกอบดังนี้

1) โครงเรื่อง

บทละครเรื่อง “โรมิโอแอนด์จูเลียต” ของวิลเลียม เชกสเปียร์ มีโครงสร้างแบ่งออกเป็น 5 องก์ โดยมีทั้งหมด 24 ฉาก กับอารัมภบท (Prolouge) 2 ครั้ง ดังนี้

องก์	ฉาก
อารัมภบทที่ 1	อธิบายเรื่องราวโรมิโอกับจูเลียตความรักชะตาลิขิตที่เกิดขึ้นในตระกูลที่ไม่ลงรอยกัน
องก์ 1	ฉาก 1
จุดเริ่มต้น ของโชคชะตา	- การต่อสู้ของสองตระกูล - บทลงโทษจากการทะเลาะวิวาท - ปัญหาความรักของโรมิโอ
	ฉาก 2
	- การสู้ขอของปารีส - บัตรเชิญงานแต่งงานที่บังเอิญผ่านตาโรมิโอ - การตัดสินใจทำลายความรัก
	ฉาก 3
	- จูเลียตถูกบังคับให้ไปคู่ตัวกับปารีสในงานแต่งงาน

	<p>ฉาก 4</p> <ul style="list-style-type: none"> - โรมีโอถูกเชิญชวนจากเพื่อนให้เข้างานเต้นรำ - ลางร้ายก่อนเริ่มงานเต้นรำ ที่โรมีโอปล่อยให้ผ่านไป <p>ฉาก 5</p> <ul style="list-style-type: none"> - งานเต้นรำ - รักแรกพบของหนุ่มสาว - การรับรู้ว่ารักแรกคือศัตรู
<p>อารัมภบทที่ 2</p>	<p>อธิบายความรักที่ร้อนแรงและบริสุทธิ์ของหนุ่ม-สาว</p>
<p>องก์ 2</p> <p>ความรัก</p> <p>ของหนุ่มสาว</p>	<p>ฉาก 1</p> <ul style="list-style-type: none"> - โรมีโอหนีไม่ไหวหนีเพื่อนไปหารัก <p>ฉาก 2</p> <ul style="list-style-type: none"> - หนุ่ม-สาวแสดงความรักต่อกันที่ระเปียงบ้าน โดยนัดหมายแต่งงานกัน <p>ฉาก 3</p> <ul style="list-style-type: none"> - โรมีโอขอให้บาทหลวงช่วยประกอบพิธีแต่งงานให้กับตน <p>ฉาก 4</p> <ul style="list-style-type: none"> - สารทำรบจากติบอลท์ ที่โรมีโอไม่สนใจ - แม่นมมาตรวจสอบว่าโรมีโอรักจูเลียตจริงหรือไม่

	<p>ฉาก 5</p> <ul style="list-style-type: none"> - ข่าวกความพร้อมเรื่องงานแต่งของโรมีโอถึงจูเลียต <p>ฉาก 6</p> <ul style="list-style-type: none"> - การแต่งงานของหนุ่มสาว
<p>องก์ 3</p> <p>หายนะ จากความรัก</p>	<p>ฉาก 1</p> <ul style="list-style-type: none"> - การต่อสู้ของสุภาพบุรุษสองตระกูลที่ไม่ลงรอยกัน - ความตายของเมอร์คิวซิโอ - ความตายของติบอิลท์ - การเนรเทศ บทลงโทษของโรมีโอ <p>ฉาก 2</p> <ul style="list-style-type: none"> - จูเลียตทราบข่าวการถูกเนรเทศของโรมีโอ - สุดท้ายความรักที่มากกว่าความเกลียดและความโกรธ ทำให้จูเลียตขอให้แม่นมไปพาโรมีโอมาหาตน <p>ฉาก 3</p> <ul style="list-style-type: none"> - โรมีโอหนีมากลบดานอยู่ที่โบสถ์ - แม่นมมาตามจากคำขอของจูเลียต - โรมีโอขอฆ่าตัวตายชดใช้ความผิด - บาทหลวงต่อว่าตักเตือนการกระทำที่สิ้นคิดของโรมีโอ และขอให้โรมีโอไปปลอบจูเลียตในคืนวิวาห์ของทั้งคู่

	<p>ฉาก 4</p> <ul style="list-style-type: none"> - ลอร์ดคาปูเล็ตยินยอมคำขอร้องของปารีส และให้คำมั่นว่าจะจัดงานแต่งงานให้เร็วที่สุด <p>ฉาก 5</p> <ul style="list-style-type: none"> - การลาจากของหนุ่มสาว - จูเลียตปฏิเสธคำขอแต่งงานจากปารีส - การทะเลาะกันของตระกูลคาปูเล็ต
<p>องค์ 4</p> <p>การตัดสินใจ</p> <p>ของหญิงสาว</p>	<p>ฉาก 1</p> <ul style="list-style-type: none"> - การพบกันของจูเลียตและปารีส - จูเลียตขอความช่วยเหลือจากบาทหลวง ด้วยข้อเสนอที่ตนตัดสินใจมา - แผนการของบาทหลวง <p>ฉาก 2</p> <ul style="list-style-type: none"> - การเล่นละครตบตา คนในตระกูลของจูเลียต <p>ฉาก 3</p> <ul style="list-style-type: none"> - การตัดสินใจตีเมียพิเศษของจูเลียต <p>ฉาก 4</p> <ul style="list-style-type: none"> - เข้าวันแต่งงาน

	<p>ฉาก 5</p> <ul style="list-style-type: none"> - การสูญเสียจูเลียตของตระกูลคาปุเล็ต
<p>องก์ 5</p> <p>บทสรุป</p> <p>ของโศกชะตา</p>	<p>ฉาก 1</p> <ul style="list-style-type: none"> - ข่าวการตายของจูเลียตที่ถึงหูของโรมิโอ - โรมิโอตามหาฮาพิซ <p>ฉาก 2</p> <ul style="list-style-type: none"> - ความผิดพลาดของแผนการบาทหลวง <p>ฉาก 3</p> <ul style="list-style-type: none"> - ความตายของปารีส - ความตายของโรมิโอ - ความตายของจูเลียต - จุดจบของการต่อสู้ การคืนดีกันของสองตระกูล

ซึ่งสำหรับนักศึกษาโครงสร้างการเล่าเรื่องตามต้นฉบับมีความยาวค่อนข้างมาก และทางที่นักศึกษามีความตั้งใจว่าจะนำเสนอละครที่มีความยาวไม่เกิน 2 ชั่วโมง ดังนั้นนักศึกษาจึงได้ทำการตัดทอนเรื่องราวและเรียบเรียงตามสารหลักของเวอร์ชันใหม่นี้ โดยเลือกส่วนที่สำคัญในการเล่าเรื่องมาเรียบเรียงขึ้นใหม่เพื่อให้สอดคล้องกับประเด็นมากยิ่งขึ้นโดยการคัดเหลือ 2 องก์ มีทั้งหมด 10 ฉาก และ 1 อารัมภบท ดังนี้

องค์	ฉาก
อารัมภบท	<p>Romeo's Nightmare</p> <ul style="list-style-type: none"> - ฝันร้ายของโรเมโอที่เห็นความตายของคนที่ยังไม่แน่ใจว่าใช่ตนเองหรือไม่ - การตั้งคำถามกับความรัก - ปัญหาของเมืองนีโอ เวิร์รอน่า (Neo Verona) - การถูกบังคับจากเลดี้มอนตะคิแวมแม่แท้ ๆ ให้เป็นในสิ่งที่ไม่อยากเป็น
องค์ 1	<p>ฉาก 1 (The battle of two houses)</p> <ul style="list-style-type: none"> - การต่อสู้กันของสองตระกูล - บทลงโทษจากการทะเลาะวิวาทที่ไม่เท่าเทียม - ปัญหาความรักของโรเมโอและผองเพื่อน - การยื่นข้อเสนอให้ปารีสได้ดูทำการตัวจูเลียตสำหรับการเป็นเจ้าสาวในอนาคตที่งานแต่งงานในค่ำคืนนี้ เพื่อผลประโยชน์เชิงธุรกิจของลอร์ดคาปูเลต - จดหมายเชิญเข้าสู่งานแต่งงานที่บังเอิญถึงมือของเหล่าผองเพื่อนกับโรเมโอ - โรเมโอเห็นนิมิตถึงผู้หญิงในฝัน - แม่มมแจ่งข่าวการดูตัวให้จูเลียตทราบในระหว่างแต่งตัวให้จูเลียตสำหรับงานแต่งงาน <p>ฉาก 2 (Love at first sight)</p> <ul style="list-style-type: none"> - ผองเพื่อนพยายามรบเร้าให้โรเมโอเข้าร่วมงานแต่งงาน - โรเมโอที่ปฏิเสธมาตลอดเพราะกลัวว่านิมิตที่เห็นจะเป็นจริง เปลี่ยนใจเพราะอยากสนุกกับเพื่อนและคิดเพียงว่าฝันก็อาจจะเป็นแค่เพียงฝัน - งานแต่งงานติบอท์กับปารีสทะเลาะกันแย่งอำนาจ

	<ul style="list-style-type: none"> - โรมิโอเห็นจูเลียตในงานเต้นรำแล้วตกหลุมรัก - ปารีสโดนปฏิเสธความรักจากการพยายามเข้าหาจูเลียต ซึ่งความล้มเหลวไม่ได้ทำให้ ปารีสท้อแท้แต่กลับกลายเป็นการสุ่มไฟรัก - การพบกันโดยบังเอิญเหมือนชะตาฟ้าลิขิตของโรมิโอกับจูเลียตในงานเต้นรำ - ดิบอลท์ที่เห็นโรมิโอในงาน ไม่พอใจที่ตระกูลถูกศัตรูแอบเข้ามาพยายามเกียรติ จึงไปหาลอร์ดคาปูเลต เพื่อขอวิวาทแต่ถูกห้ามเอาไว้ - แม่มตามหาจูเลียต ทำให้โรมิโอกับจูเลียตหนีออกจากงานเลี้ยงด้วยกัน - โรมิโอกับจูเลียตที่หนีออกมาพลอดรักกัน และได้รู้ความจริงว่าทั้งคู่เป็นศัตรูกัน <p>ฉาก 3 (Balcony scene)</p> <ul style="list-style-type: none"> - โรมิโอที่หักห้ามใจไม่ใหรัักจูเลียตไม่ได้ ตัดสินใจตามไปถูกเมอร์คิวซิโห้ามไว้ - เมอร์คิวซิโที่ไม่สามารถห้ามโรมิโออยู่ได้ตัดสินใจล้าเส้นความเป็นเพื่อน นั่นก็ไม่สามารถ อดรั้งโรมิโอไว้ได้ กลับกลายเป็นทำเบนโวลิโอแอบหัวใจสลายโดยพยายามไม่แสดงออก - โรมิโอได้เข้ามาในสวน แล้วพบจูเลียตที่กำลังเฝ้าถึงตนบนระเบียง - ทั้งคู่พลอดรักและเอย่จากคำมั่นสัญญาว่าจะแต่งงานกันในวันพรุ่งนี้ - แม่มมที่ตามจูเลียตในบ้านไม่พบ ออกมาเจอทั้งคู่ที่พลอดรักกันอีกรอบ <p>ฉาก 4 (Secret Marriage)</p> <ul style="list-style-type: none"> - เลดี้มอนตะคิวพบความจริงว่าบาทหลวง คือผู้อยู่เบื้องหลังแผนการเรื่องตำนานความเชื่อ และคำทำนาย - การโต้เถียงทางความคิดของเลดี้และภาดา - โรมิโอมาพบภาดาเพื่อขอให้ทำพิธีแต่งงานให้ตนกับจูเลียต
--	--

	<ul style="list-style-type: none"> - แม่นมถูกจูเลียตลากตัวมาเพื่อยืนยันว่าโรมีโอพูดจริงตามสัญญาไหม - แม่นมเข้าไปตรวจสอบความหนักแน่นในความรักของโรมีโอ - แม่นมพาจูเลียตเข้าพิธีแต่งงาน - ขณะที่กำลังจะเสร็จสิ้นพิธี เสียงสัญญาณเตือนภัยเหตุทะเลาะวิวาทดังขึ้น <p>ฉาก 5 (The war of love and hate)</p> <ul style="list-style-type: none"> - แชมสันและเกรกอรีหนีจากการทะเลาะกับเมอร์คิวซิโอและเบนไวลิโอไม่พ้น - ดิบอลท์เข้ามาทำให้เรื่องราวบานปลายขึ้น - โรมีโอเข้ามาพยายามไกล่เกลี่ยแต่ไม่เป็นผล กลับกลายเป็นทำให้เมอร์คิวซิโอเดือดดาล - เมอร์คิวซิโอกับดิบอลท์สู้กันอย่างดุเดือด ไม่มีใครสามารถเข้าไปห้ามเหตุการณ์ได้ - เมอร์คิวซิโอถูกแทง ต่อว่าความซื่อสัตย์ของโรมีโอ โกรธสาปแช่ง 2 ตระกูลที่ทำลายชีวิตของตน ก่อนจะได้พบจูเลียตในชุดเจ้าสาว ความโกรธและความเศร้าปะทุในใจก่อนจะตายที่อ้อมกอดของเบนไวลิโอด้วยคำขอโทษ - โรมีโอเสียสติพยายามเข้าไปบร่ำฆ่าฟันดิบอลท์ที่ตกใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น - ลอร์ดคาปูเลตและเลดี้มอนตะคิว จับเด็กของแต่ละฝั่งเป็นตัวประกัน ในขณะที่เจ้าเมืองพยายามไกล่เกลี่ย - ดิบอลท์รู้ความจริงว่าลอร์ดคาปูเลตคือพ่อแท้ ๆ ของตน ในขณะที่เรื่องกำลังจะสงบ โรมีโอฉวยโอกาสฆ่าดิบอลท์ - โรมีโอได้สติและเข้าใจแล้วว่าตนเองคือต้นเหตุของชะตากรรมที่โหดร้าย เลดี้มอนตะคิว จึงบอกให้โรมีโอหนีไป
<p>องก์ 2</p>	<p>ฉาก 1 (Juliet's nightmare)</p> <ul style="list-style-type: none"> - ข่าวประกาศการเนรเทศโรมีโอผู้มีความผิดจากการฆ่าดิบอลท์ ส่วนเรื่องการตายของเมอร์คิวซิโอไม่ถูกพูดถึงในข่าว

	<ul style="list-style-type: none"> - จูเลียตรำพึงรำพันถึงสิ่งที่ฟุ้งเกิดขึ้นมันเหมือนฝันร้าย - โรมีโอที่หนีไปกลับมาพบเพื่อบอกลาก่อนถูกเนรเทศ จูเลียตที่มีใจหนึ่งโกรธและเกลียด แต่ไม่สามารถชนะความรักที่มีต่อโรมีโอได้ จึงคร่ำครวญและพยายามยื้อไม่ให้โรมีโอจากไป - โรมีโอสัญญาว่าจะได้พบกันอีกครั้งก่อนจากไป <p>ฉาก 2 (Before Mantua)</p> <ul style="list-style-type: none"> - เลดีมอนตะคิวมาดักกรอพบโรมีโอ เพื่อขอโทษทุกเรื่องที่เคยทำให้ลูกต้องเจ็บปวด และส่งลูกให้ไปเลือกและใช้ชีวิตอย่างที่ต้องการก่อนที่จะได้กลับมาพบกันในซักวัน ในขณะที่ลอร์ดคาปุเลตเข้ามาสั่งให้จูเลียตต้องแต่งงานกับปารีส <p>ฉาก 3 (Poison for Juliet)</p> <ul style="list-style-type: none"> - ในงานแต่งงานของปารีสกับจูเลียต ปารีสพยายามทำให้จูเลียต รักรักตนด้วยวิธีต่าง ๆ รวมถึงการยอมเปลี่ยนตัวเองให้คล้ายโรมีโอ แต่จูเลียตไม่ต้องการรู้สึกเพียงว่าถ้าอยากแต่งงานกันเธอ เขาจะรับไปเพียงแต่ตัวไม่มีทางได้หัวใจของเธอไป - ปารีสไม่ยอมแพ้ ตั้งค้ำมั่นว่าจะทำให้ซักวันจูเลียตหันมามองที่ตนก่อนจากไป - จูเลียตให้นมตามไปดูปารีสเพื่อจะได้ขอความช่วยเหลือจากภาดา - ภาดาเสนอแผนให้จูเลียตกินผลไม้ที่มีฤทธิ์ทำให้แก่ลงตายได้ โดยไม่รู้เลยว่าเบนโวลิโอ แอบได้ยีนแผนการทุกอย่าง - จูเลียตกลับบ้านรบเร้าให้แม่มนมเล่นิทานเรื่อง “สโนว์ไวท์” ให้ฟัง ก่อนจะกินแอปเปิล
--	---

	<p>ฉาก 4 (Poison for Romeo)</p> <ul style="list-style-type: none"> - ภวังค์ฝันร้ายของโรเมโอมีเสียงของแม่มด และวิญญาณของเมอร์คิวซิโอบีบติบอท์กำลังพูดตั้งคำถามถึงสิ่งที่เกิดขึ้น ให้โรเมโอตื่นมามองความจริง - เบนโวลีโอบล็อกโรเมโอจากฝันร้าย และ แจ้งข่าวว่าจูเลียตตายแล้ว - โรเมโอไล่เบนโวลีโอบอกกลับไปเพราะรับความจริงไม่ได้จึงตัดสินใจเรียกหมอยามาขอยาพิษ เพื่อจะได้ดื่มตามจูเลียตไป - หมอยาได้พูดความจริงที่ไม่มีใครรู้ให้โรเมโอฟังว่า เรื่องตำนานรวมถึงเรื่องพลังงานทุกอย่างเป็นเรื่องแต่ง ก่อนที่จะให้ยาพิษ - โรเมโอสับสนว่าความจริงคืออะไร หมอยาจึงบอกว่าเรื่องนั้นโรเมโอต้องพิสูจน์ด้วยตัวเอง <p>ฉาก 5 (The end)</p> <ul style="list-style-type: none"> - โรเมโอมาที่สุสานของคาปุเลตพบร่างไร้วิญญาณของจูเลียตพรวดเพื่อเสียใจ และรำลึกถึงเหตุการณ์เก่า ๆ ก่อนจะดื่มยาพิษ - ในจังหวะที่โรเมโอดื่มยาพิษ จูเลียตฟื้นขึ้นมาพอดี ทั้งคู่ตกใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น ชะตากรรมที่เล่นตลกของทั้งคู่ - จูเลียตที่พุ่มพายอยู่กับการจากไปของโรเมโอ ได้ยินและเห็นใครบางคนกำลังจะเดินเข้ามาจึงคว้ากริชของโรเมโอเพื่อป้องกันตัว - เมื่อมองกริชจูเลียตเลยได้คำตอบว่าโลกที่ตนอยู่ไม่สำคัญอีกแล้ว ขอตายไปอยู่ในโลกความฝันของโรเมโอดีกว่าจึงนำกริชปักลงที่ขั้วหัวใจของตน - ร่างที่จูเลียตมองเห็นปรากฏตัวขึ้นคือ เบนโวลีโอ ตอนนี้เธอเห็นทุกอย่าง และเธอได้เรียนรู้แล้วว่าความรักและความฝันมันพังทลายไปแล้ว เพราะชีวิตจริงไม่ได้ง่ายอย่างที่ฝัน สักคมทุกสิ่งเป็นเรื่องราวที่โหดร้าย เธอจึงได้ตัดสินใจแล้วว่า ต่อจากนี้อนาคตของบ้านเมือง เธอจะเปลี่ยนและสร้างด้วยตัวเอง - เบนโวลีโอหยิบกริชขึ้นมาแล้วกรีดที่ข้อมือของตัวเองให้กลายเป็นรอยแผลเป็น
--	---

เพราะฉะนั้นจากการวิเคราะห์โครงสร้างใหญ่ของเรื่องเล่าในครั้งนี้จึงทำให้เห็นโครงสร้างเรื่องราวแบบคู่ขนานที่ทั้งสององก์มีจุดเชื่อมอะไรดังนี้

องก์ 1 ถูกขับเคลื่อนด้วยตัวเอกโรเมโอที่ตั้งคำถามกับความรัก ได้พบสถานการณ์ที่เป็นอุปสรรค ปมขัดแย้ง เพื่อหาคำตอบของคำถามเหล่านั้น จนได้พบการสูญเสียคนสำคัญที่ทำให้เป็นจุดเปลี่ยนที่ใหญ่ที่สุดตอนจบองก์ 1

องก์ 2 ที่ถูกเล่าและขับเคลื่อนผ่านจูเลียตที่ได้ตั้งคำถามด้วยลักษณะวิธีการเล่าแบบเดียวกับโรเมโอแต่เป็นมุมมองของจูเลียตที่ผ่านเรื่องราวบางอย่างมาแล้ว เพื่อสรุปผลให้กับตอนจบที่เบนโวลีโอได้คำตอบจากการได้เห็นรับทราบเรื่องราวทุกอย่างจากสังคม และจากการสูญเสียของโรเมโอกับจูเลียต

นอกจากนั้นผู้ศึกษาได้แบ่งจังหวะของการเล่าเรื่องออกเป็นดังนี้

1.1) การเปิดเรื่อง (Exposition)

ความสำคัญในการเปิดเรื่องคือการเป็นจุดเริ่มต้นในการเริ่มเรื่องราวที่ต้องดึงความสนใจจากคนดูให้เขารู้ว่าเรากำลังเล่าเรื่องราวอะไร โดยสำหรับละครเรื่อง “โรเมโอแอนด์จูเลียต” การเปิดเรื่องของละครเริ่มด้วยปัญหาหลักของเรื่องที่เกิดจาก “การตั้งคำถาม” ของโรเมโอที่สงสัยว่าความรักคืออะไรกันแน่ ต่อด้วยช่วงของการอธิบายถึงสภาพสังคมที่อยู่ในตอนนี้เพื่อเป็นการอธิบายให้ผู้ชมว่าขณะนี้เรื่องราวดำเนินที่ไหน มีชีวิตแบบไหนผ่านปัญหาที่รังพร และต้องการทางแก้ที่เล็ดมอมตะควินามาให้โรเมโอ และดำเนินยาวไปอีกจนจบฉากที่ 1 หรือการที่จูเลียตทราบที่ต้องไปดูตัวกับปารีสในงานแต่งงานที่ จะมาถึง

1.2) พัฒนาการ และ ความขัดแย้งของเรื่อง (Development / Conflict)

พัฒนาการ และ ความขัดแย้งของเรื่องเป็นองก์ประกอบสำคัญที่ค่อย ๆ ขับเคลื่อนพัฒนาตัวละครไปในทิศทางต่าง ๆ ที่ตัวละครได้วางไว้ ซึ่งปัญหาเหล่านั้นอาจจะมาจากตนเองหรือผู้อื่นก็ได้ ซึ่งพัฒนาการในละครเรื่องนี้เริ่มตั้งแต่ฉาก 2 ที่โรเมโอตัดสินใจเข้างานแต่งงานเป็นเหตุให้ได้พบกับจูเลียต และ เจอจุดเปลี่ยนในชีวิตมากมาย จนถึงฉาก 5 ฉากสุดท้ายขององก์ 1 โศกนาฏกรรมที่เกิดขึ้นจากการไม่ยับยั้งซึ่งใจที่นำไปสู่วิกฤตการณ์

1.3) วิกฤตการณ์ (Crisis)

เมื่อเหตุการณ์ต่าง ๆ เริ่มดำเนินไปถึงจุดที่ตึงเครียดที่สุดของเรื่องราว อันสืบเนื่องมาจากช่วงของปมปัญหาที่พัฒนาความคิดและการกระทำของตัวละครนั้น คือในช่วง องก์ 2 หลังจากเหตุการณ์หลังโศกนาฏกรรมครั้งใหญ่ โรมีโอถูกเนรเทศ จูเลียตถูกบังคับแต่งงานกับคนที่ไม่ได้รัก ทำให้ทั้งคู่ไม่รู้ว่าจะหาทางออกที่ดีที่สุดที่จะผ่านปัญหาในครั้งนี้คืออะไร เป็นช่วงเวลาที่ยาวนานมาถึงฉาก 2 ในองก์ 2

1.4) จุดสูงสุดของเรื่องราว (Climax)

หลังจากที่เรื่องราวอันน่าอัดอัดไม่มีทางออกได้ดำเนินมาถึงจุดที่ตัวละครใช้ความสุดโต่งทางอารมณ์และความคิดเข้ามาเพื่อจัดการกับปัญหา เป็นเหตุให้ทิศทางหรือเรื่องราวถูกผลักดันให้ไปสู่จุดที่หนักหนาทางความรู้สึกมากที่สุด ซึ่งอยู่ในองก์ 2 ฉาก 3 ตอนที่จูเลียตตัดสินใจยอมทิ้งพันธะทุกอย่างที่ตนมีเพื่อกินผลไม้พิษที่ทำให้สามารถแก่ลงตายได้ สำหรับแผนการที่คาดว่าโรมีโอจะมาช่วย โดยไม่รู้เลยว่าผลไม้พิษนั้นสามารถช่วยได้จริงหรือเปล่า เป็นผลไม้ยาพิษหรือไม่และโรมีโอจะมาช่วยจริง ๆ หรือเปล่า ซึ่งเธอไม่มีทางรู้ได้เลย

1.5) การคลี่คลายปัญหา (Denouement or Resolution)

หลังจากการปะทะกันทางอารมณ์ที่สุดโต่ง ทำให้ตัวละครเลือกทางเดินชีวิตแล้ว นั้น สิ่งที่จะเกิดขึ้นต่อคือเรื่องราวจะดำเนินคลี่คลายปมปัญหาลง เพื่อเป็นเหตุให้ตัวละครได้เรียนรู้จุดจบจากสิ่งที่เกิดขึ้นจากร່ອງราวทั้งหมด โดยจะอยู่ในองก์ 2 ฉาก 4 ที่โรมีโอได้รับรู้ความจริงที่ว่า จูเลียตตายไปแล้วจากเบนโวลีโอ และปัญหาที่เกิดขึ้นทั้งหมดเป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นจากคำโกหกทั้งสิ้น ทำให้ใจของโรมีโอนั้นแตกสลาย

1.6) ตอนจบ (Ending)

เป็นช่วงสุดท้ายของบทละคร ที่ตัวละครจะได้เรียนรู้จากความผิดพลาด จากการคลี่คลายปมทั้งหมดของเรื่องราว โดยในเรื่องโรมีโอและจูเลียตองก์ 2 ฉาก 5 นั้น โรมีโอและจูเลียตไม่สามารถก้าวข้ามความจริงบนโลกที่โหดร้ายกับความรักของทั้งคู่ได้ จึงทำให้ทั้งคู่ได้จบชีวิตลง แต่เบนโวลีโอที่รู้เรื่องทุกอย่างได้เรียนรู้แล้วว่าสิ่งที่เกิดขึ้นความโหดร้ายทั้งหลายมันควรถึงเวลาหยุดแล้วหมดเวลาสำหรับเรื่องราวความฝันและความรัก มองความเป็นจริงแล้วสร้างอนาคตด้วยตัวเอง

ส่วนเรื่องประเด็นความเหลื่อมล้ำที่ถูกแทรกในตลอดทั้งเรื่องก็ทำให้เห็นโครงสร้างที่เป็นการสะท้อนภาพของสังคม จากการพัฒนาตัวละครไปสู่จุดจบแบบโศกนาฏกรรม เพื่อเป็นประเด็นสำคัญของเรื่อง

โดยผู้ศึกษาได้นำแนวคิดสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาความเหลื่อมล้ำในสังคมไทยมาผูกอยู่ในโครงของบทละครที่ถูกเรียบเรียงใหม่ไว้ในแต่ละช่วง ดังนี้

องค์และฉาก ในละคร	โครงสร้างทางเศรษฐกิจที่เอื้อประโยชน์แก่เจ้าของทุนมากกว่าแรงงาน	โครงสร้างภาษีเป็นอุปสรรคในการกระจายรายได้อย่างเป็นธรรม	โครงสร้างความเหลื่อมล้ำในการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมส่งผลต่อโอกาสทางเศรษฐกิจทางสังคม	การกระจายทรัพย์สินไม่มีประสิทธิภาพ	โอกาสการเข้าถึงแหล่งทุนของผู้มีรายได้น้อยมีจำกัด
Prologue	เลดี้มอนตะคิว พุดถึงสภาพสังคมที่ชนชั้นสูงตักตวงผลประโยชน์จากชนชั้นล่าง	-	-	-	เลดี้มอนตะคิวกล่าวไว้ว่า ชนชั้นสูงมีสิทธิในการกักตุนทรัพยากร ส่วนชนชั้นล่างได้ใช้แต่ทรัพยากรที่ปันเปื้อน
องค์ 1 ฉาก 1	ลอร์ดคาปูเลตได้บอกกับปารีสไว้ว่าสภาพความเป็นอยู่แบบชนชั้นสูงถูกสร้างมาจากบรรพบุรุษและไม่ยอมให้ใครมา	การกำหนดเรื่องภาษีอาจจะเป็นเพียง 1 ในแผนการสำหรับจัดการชนชั้นล่าง	การปฏิบัติตัวที่ไม่เท่าเทียมของ-เจ้าเมือง จากการดูแลเอาใจใส่ชนชั้นสูงมากกว่า การคุยกันเรื่องธุรกิจลับหลังของลอร์ดคาปูเลต กับ ปารีส	ซึ่งการสั่งสมอำนาจส่งต่อกันมารุ่นต่อรุ่น ทำให้เห็นว่าเงินรวมถึงแหล่งทรัพยากรหมุนอยู่ที่เดียว	การจัดงานสำหรับชนชั้นสูง ทำให้เห็นว่าแม้ผู้มีอำนาจถึงจะติดต่อเพิ่มโอกาสในการเข้าถึงทรัพยากรต่าง ๆ ได้ แต่คนชนชั้นล่างไม่มีสิทธิในการเข้าถึงทรัพยากรส่วนนี้

	ทำลาย โครงสร้าง อำนาจนี้		น้องชายของเจ้า เมือง ให้เห็นว่ารัฐ ได้รับเงินทุน สนับสนุนจากชน ชั้นสูง การจัดงานเลี้ยงเพื่อ ประชุมหาแผนการ ยับยั้งการขยายตัว ต่อของชนชั้นล่าง เป็นการวางแผนเพื่อ ใช้อำนาจโดยทาง มิชอบ		
องค์ 1 ฉาก 2	แนวคิดที่ถูก ปลูกฝังในตัว ของดิบอลท์ที่ อยากพัฒนา ตระกูลตัวเองให้ ยิ่งใหญ่ขึ้น สะท้อนให้เห็น โครงสร้างที่ถูก สร้างขึ้นเพื่อ ผลักดันชน ชั้นสูงไปเรื่อย ๆ	-	มีการปกปิดการใช้ อำนาจเป็นความลับ อยู่ในงานเต้นรำ	การตีมูลค่าอย่าง สิ้นเปลืองของ ชนชั้นสูง สะท้อนให้เห็นว่า ทรัพยากรถูก จัดการไม่มี ประสิทธิภาพ	ในวิดีโอเชิญชวนชน ชั้นสูงร่วมงานของ ลอร์ดคาปูเลตนั้น มี การพูดถึงทรัพยากร ทรงคุณค่าที่มีเพียงชน ชั้นสูงเท่านั้นที่มีสิทธิ จะได้ตีมูลค่า
องค์ 1 ฉาก 3	-	-	-	-	-

<p>องก์ 1 ฉาก 4</p>	<p>ภاتاลาวเร็นซ์ ได้พูดถึงความ ยากลำบากของ การเป็นชนชั้น ล่าง ที่ทำได้แค่ การเป็นเบี้ยรับ ใช้ชนชั้นสูง</p>	-	-	<p>การที่โรเมโอ บอกว่าเลดี้มอน- ตาคิว หมกมุ่น เรื่อง Life-seed สะท้อนให้เห็น ปัญหาการ จัดการเรื่อง ทรัพยากรที่ไม่ เพียงพอสำหรับ ชนชั้นล่าง</p>	<p>การถามหาแหวนของ แม่นมกับโรเมโอ ไม่ใช่แค่เพียงโรเมโอไม่ มีเวลาหาแหวน แต่ การที่แม่นมเลือก แหวนสวยที่เหมาะสม กับความชอบของ จูเลียตนั้นสะท้อน ให้เห็นว่า คนชนชั้นสูง ที่มีเงินมีสิทธิ ครอบครองสิ่งสวยงาม</p>
<p>องก์ 1 ฉาก 5</p>	<p>การปกปิดฐานะ ของดิบอลท์ เรื่องที่เป็นลูก ของลอร์ดคาปุ เลตกับแม่ที่เป็น คนชนชั้นล่าง เป็นการรักษา สถานะชนชั้นสูง เพื่อที่ต้องการ ให้โครงสร้าง ของชนชั้นสูงที่มี อำนาจผูกขาด ยังแข็งแรง</p>	-	<p>ลอร์ดคาปุเลต เข้ามาจับโรเมโอ อย่างรุนแรง ทั้ง ๆ ที่ คนในฝั่งตัวเองเป็น ฝ่ายผิดนั้นถูกเจ้า เมืองมีวิธีการตัดสิน ที่ไม่ยุติธรรมจากการ จัดการกับ สถานการณ์ที่ พยายามให้ทั้งสองฝั่ง หยุดทั้ง ๆ ที่ควรจะ ใช้อำนาจเข้าควบคุม คนผิด</p>	-	<p>การปกปิดฐานะของดิ บอลท์เรื่องที่เป็นลูก ของลอร์ดคาปุเลตกับ แม่เป็นคนชนชั้นล่าง เป็นการสะท้อนให้เห็น ว่า ความร่ำรวยจาก การเป็นนายทุน สามารถมีทรัพยากร ครอบครองได้มากกว่า นั้น ได้รวมถึง มนุษย์ ที่ กลายเป็นทรัพยากร สนองความต้องการ ซึ่งเท่ากับว่าในอีก มุมมองคนชนชั้นล่าง ไม่ถูกวัดว่าเป็นมนุษย์</p>

					เป็นเพียงทรัพย์สินอีก เช่นกัน
องค์กร 2 ฉาก 1	การกระจาย ข่าวสารที่ไม่ ยุติธรรม เพื่อปกป้อง โครงสร้างชน ชั้นสูง	-	ผู้มีอำนาจสามารถ พลิกแพลงคดีได้	สาเหตุจากการที่ เด็กถูกผลักดัน ให้ทำในสิ่งที่เด็ก ไม่อยากทำคือ การกระจาย ทรัพยากรที่ไม่มี ประสิทธิภาพ	การที่ผู้ใหญ่ผลักดัน เด็กตามตำนานเพื่อให้ ดินแดนพันธสัญญา เพื่อนำความสมดุล กลับมา สะท้อนให้ เห็นว่า คนชนชั้นล่างมี ต้นทุนชีวิตและ ทรัพยากรที่น้อยมาก
องค์กร 2 ฉาก 2	การร่วมมือของ ลอร์ดคาปูเลต และเจ้าเมืองที่ หลอกขายสินค้า ปนเปื้อน สะท้อนให้เห็น	-	จูเลียตพูดเรื่องเฉลย การร่วมมือหลอก ขายสินค้าปนเปื้อน ให้เขตสามของ ลอร์ด- คาปูเลตกับเจ้าเมือง	การขายสินค้า ปนเปื้อนให้ชน ชั้นล่าง ทำให้ เห็นถึงปัญหา การจัดสรรที่ไม่มี คุณภาพ	การขายสินค้า ปนเปื้อนที่ไม่มี คุณภาพ แสดงถึงสิทธิ ในการเข้าถึง ทรัพยากรที่มีเพียงชน ชั้นสูงที่จะได้รับ

	ถึงโครงสร้างทางสังคมที่เอื้อผลประโยชน์แก่ชนชั้นสูง		แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ที่พึ่งพาอาศัยกันของคนชนชั้นสูงกับผู้มีอำนาจ		
องก์ 2 ฉาก 3	-	-	-	-	-
องก์ 2 ฉาก 4	ความจริงเรื่องผู้ถูกเลือก และเรื่อง Life-seed ที่เป็นเรื่องโกหก ถูกเปิดเผย แสดงให้เห็นถึงโครงสร้างทางสังคม จอมปลอมที่เอื้อเพื่อให้ชนชั้นสูง	-	ตอนนี้โรเมโอจะได้รู้ว่าเรื่องราวทุกอย่างล้วนเป็นเรื่องโกหกสะท้อนให้เห็นถึงอำนาจของกระบวนการยุติธรรมจอมปลอมที่หลอกผู้คนชนชั้นล่าง	-	ในช่วงนี้ผมอยากกล่าวไว้ว่าคนชนชั้นล่างต้องต่อสู้เพื่ออนาคตที่ดีกว่า ในขณะที่เรื่องทำให้เห็นว่าชนชั้นสูงแคร์สถานะภาพ เป็นการสะท้อนให้เห็นว่าชนชั้นสูงมีโอกาสมากกว่าในการใช้ชีวิต
องก์ 2 ฉาก 5	การลุกขึ้นสู้ของเบนโวลีโอ สะท้อนให้เห็นถึงปัญหาโครงสร้างที่ไม่เป็นธรรมต้องถูกทำลายลง	-	การลุกขึ้นสู้ของเบนโวลีโอ ทำให้เห็นว่าความยุติธรรมที่เกิดเป็นการปลุกเชื้อไฟในตัวเยาวชนให้ลุกขึ้นสู้	-	-

นอกจากนี้ผู้ศึกษายังมีข้อมูลแรงบันดาลใจที่ใช้ในการสร้างบริบท สำหรับละครเวที เรื่อง “โรมีโอแอนดจูเลียต” ผ่านโครงสร้างทางสังคม แนวคิดความเชื่อต่าง ๆ ดังนี้

แนวคิดความเชื่อใน Dystopia ของ Final Fantasy 7

กลุ่มคนที่เชื่อว่าการใช้พลังงานมาโกะนั้นกำลังทำให้แก่นของจิตวิญญาณของโลกหมดไป การเติบโตขึ้นของแก่นจิตวิญญาณถูกเรียกว่า "ไลฟ์สตรีม" (Lifestream) ซึ่งระบุอยู่ในปรัชญาชื่อ การศึกษาชีวิตแห่งดวงดาว ในปรัชญานี้ได้กล่าวว่าการแสพพลังงานนี้ไม่ได้เป็นเพียงพลังงานชีวิตของโลก เท่านั้น แต่ยังเป็นแหล่งพลังของทุกชีวิตที่อาศัยอยู่บนโลกด้วย เมื่อชีวิตใด ๆ ได้เกิดขึ้นบนโลกนี้ พลังงาน ส่วนหนึ่งจากโลกจะถูกดึงไปเพื่อให้ชีวิตนั้นดำเนินต่อไป เมื่อชีวิตนั้นเติบโตขึ้น ประสบการณ์ต่าง ๆ จะ ทำให้จิตวิญญาณของชีวิตนั้นเติบโตขึ้นด้วย ต่อมาหากชีวิตนั้นดับลง จิตวิญญาณที่เติบโตและเต็มไปด้วย ประสบการณ์ของชีวิตนั้นจะกลับคืนสู่โลก ทำให้ไลฟ์สตรีมเติบโตขึ้น ดังนั้นผู้ที่เชื่อหลักคำสอนของปรัชญา นี้ได้โต้ตอบชินระ ว่าการกระทำของชินระที่กำลังทำอยู่คือการดูดพลังงานของโลกให้หมดไปอย่างช้า ๆ ผลลัพธ์สุดท้ายจะทำให้ชีวิตทุกชีวิตบนโลกดับสลายลง

The Promised Land

ดินแดนแห่งพันธสัญญา ดินแดนที่ตำนานได้กล่าวขานว่าเป็นสถานที่ซึ่งเหล่าเซพธาได้ ออกตามหา เพื่อความสุขสูงสุดที่รอคอยอยู่ ณ ดินแดนแห่งนั้น แต่ความสุขที่แตกต่างกันตามปัจเจกบุคคล นั้นก็ทำให้ดินแดนแห่งพันธสัญญาของแต่ละคนนั้นแตกต่างกันไป

ชินระเชื่อว่าดินแดนแห่งพันธสัญญาคือสถานที่ที่มีพลังมาโคอยู่อย่างมหาศาล ซึ่งหาก พวกเขาค้นพบจะนำพลังมาโคที่ไร้ขีดจำกัดมาผลิตพลังงานได้มากและเกิดผลประโยชน์มหาศาลต่อบริษัท ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงต้องการตัวของเผ่าโบราณเพื่อช่วยพวกเขาตามหาดินแดนแห่งพันธสัญญา

เซพธาเชื่อว่าดินแดนแห่งพันธสัญญา คือสถานที่ที่เขาจะใช้แบล็คมาทึเรียเรียกเมเท โอเพื่อเข้าสู่ความเป็นพระเจ้าของดาวดวงนี้ได้ ด้วยเหตุนี้ดินแดนแห่งพันธสัญญาของเซพธาจึงเป็นเคร เตอร์ตอนเหนือ ซึ่งเมื่อชินระเดินทางตามเซพธามาถึงที่นี้ พวกเขาก็ได้พบกับมาทึเรียเรียกมาทึเรียเรียกมาโคปริมาณมหาศาลของเครเตอร์ตอนเหนือนี้ ดินแดนแห่งพันธสัญญาของชินระจึงหมายถึงที่แห่งนี้ เช่นกัน และรูปสี่ภาคภูมิใจที่ตัวเขาค้นพบดินแดนที่พ่อตนเองตามหามาตลอด

นักศึกษาเรื่องราวของดวงดาวในคอสมอแค่นย่อนเชื่อว่าหน้าที่ของเซทราคือการตามหาดินแดนที่จะมอบความสุขสูงสุดให้แก่พวกเขา และเชื่อว่าสำหรับเซทราแล้วมันคือการหลบอย่างสงบและกลับคืนสู่ดวงดาวไป นั่นคือดินแดนแห่งพันธสัญญาก็คือไลฟ์สตรีม สถานที่ ๆ ทุกคนจะต้องกลับไปนั่นเอง

สรุปจาก Final Fantasy 7 มีเรื่องราวความเชื่อเกี่ยวกับจิตวิญญาณพลังงานของชีวิตที่ส่งผลต่อการใช้ชีวิต และดินแดนในตำนานที่อุดมสมบูรณ์คือความหวังของมนุษยชาติ ซึ่งใกล้เคียงกับความเชื่อจริงที่ว่าด้วยแนวคิดและความเชื่อเรื่องกำเนิดมนุษย์ จากพันธสัญญาเดิมที่มีเนื้อความ ดังนี้

แนวคิดและความเชื่อเรื่องกำเนิดมนุษย์ จาก พันธสัญญาเดิม

เมื่อแรกเริ่มนั้นพระเจ้าทรงเนรมิตสร้างฟ้าและแผ่นดิน แผ่นดินยังเป็นที่ร้างไร้รูปร่าง ความมืดมิดปกคลุมอยู่เหนือทะเลลึก และลมพายุแรงกล้า พัดอยู่เหนือน้ำ

พระเจ้าตรัสว่า "จงมีความสว่าง" และความสว่างก็อุบัติขึ้น พระเจ้าทรงเห็นว่าความสว่างนั้นดี ทรงแยกความสว่างออกจากความมืด พระเจ้าทรงเรียกความสว่างว่า "วัน" ทรงเรียกความมืดว่า "คืน" มีเวลาค่ำ มีเวลาเช้า นับเป็นวันที่หนึ่ง

พระเจ้าทรงสร้างโลกและสรรพสิ่งต่างๆอย่างต่อเนื่อง จนกระทั่งล่วงเข้าวันที่หก พระเจ้าตรัสว่า "เราจะสร้างมนุษย์ขึ้นตามภาพลักษณ์ของเรา ให้มีความคล้ายคลึงกับเรา ให้เป็นนายปกครองปลาในทะเล นกในท้องฟ้า สัตว์เลี้ยง สัตว์ป่า และสัตว์เลื้อยคลานบนพื้นดิน"

พระเจ้าทรงเอาฝุ่นจากพื้นดินมาปั้นให้มีรูปร่างลักษณะเช่นเดียวกับพระองค์ จากนั้นจึงเป่าลมหายใจสู่ก่อนดินนั้น และทรงตั้งชื่อมนุษย์คนแรกว่า อัดัม

พระองค์ทรงนำ อัดัม มาไว้ในสวนเอเดน เพื่อเพาะปลูกและดูแลสวน จากนั้นทรงบัญชาว่า “ท่านจะกินผลไม้จากต้นไม้ทุกต้นในสวนได้ แต่อย่ากินจากต้นไม้แห่งความรู้ดีรู้ชั่ว วันใดที่ท่านกินผลจากต้นนั้น ท่านจะต้องตาย”

แต่ไม่นานหลังจากนั้น พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสว่า “มนุษย์อยู่เพียงคนเดียวนั้น ไม่ดีเลย เราจะสร้างผู้ช่วยที่เหมาะสมกับเขาให้” แล้วพระองค์จึงเอาดินมาปั้นเป็นสัตว์ป่าและนกทุกชนิด พร้อมกับนำมาให้กับมนุษย์ มนุษย์จึงตั้งชื่อสัตว์เหล่านั้น แต่มนุษย์ก็ยังไม่พบผู้ช่วยที่เหมาะสมกับตน

ดังนั้น พระเจ้าจึงบันดาลให้มนุษย์หลับสนิท และทรงเอากระดูกซี่โครงของเขามา
หนึ่งซี่ เพื่อสร้างเป็นผู้หญิงมีชื่อว่า เอวา แล้วนำมาให้มนุษย์

เมื่อได้เห็น อדם จึงพูดว่า “นี่คือ กระดูก จาก กระดูก ของฉัน และ เนื้อ จาก เนื้อ
ของฉัน นางจะมีชื่อว่า หญิง เพราะนางมาจากชาย”

เพราะฉะนั้น ชายจะละบิดามารดาของตนไปผูกพันกับภรรยา และทั้งสองจะเป็นเนื้อ
เดียวกัน

งูเป็นสัตว์เจ้าเล่ห์ที่สุดในบรรดาสัตว์ป่าที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสร้าง มันถามเอวาว่า
"จริงหรือที่พระเจ้าตรัสห้ามว่าอย่ากินผลจากต้นไม้ใด ๆ ในสวนนี้" เอวาตอบงูว่า "ผลของต้นไม้ต่าง ๆ ใน
สวนนี้ เรากินได้ แต่ผลของต้นไม้ที่อยู่กลางสวนเท่านั้น" พระเจ้าตรัสห้ามว่า "อย่ากินหรือแตะต้องเลย
มิฉะนั้นท่านจะต้องตาย"

งูบอกกับหญิงว่า "ท่านจะไม่ตายดอก พระเจ้าทรงทราบ ว่า ท่านกินผลไม้นั้นวันใด ตา
ของท่านจะเปิดในวันนั้น ท่านจะเป็นเหมือนพระเจ้า คือรู้ดีรู้ชั่ว"

เอวาเห็นว่า ต้นไม้นั้นมีผลน่ากิน งงตามชนมมอง ทั้งยังน่าปรารถนาเพราะให้ปัญญา

นางจึงเด็ดผลไม้มากิน แล้วยังให้สามีซึ่งอยู่กับนางกินด้วย เขาก็กิน

ทันใดนั้น ตาของทั้งสองคนก็เปิดและเห็นว่าตนเปลือยกายอยู่ จึงเอาใบมะเดื่อมาเย็บ
เป็นเครื่องปกปิดร่างไว้

เมื่อพระเจ้าทราบเรื่องทรงพิโรธ และตรัสว่า “เราจะทำให้เจ้าและหญิงเป็นศัตรู
กัน ให้ลูกหลานของเจ้าและลูกหลานของนางเป็นศัตรูกันด้วย เราจะเหยียบหัวของเจ้าและเจ้าจะกัดสัน
เท้าของเขา"

พระเจ้าตรัสกับเอวาว่า "เราจะเพิ่มความทุกข์ทรมานในการคลอดบุตรแก่ท่าน ท่าน
จะคลอดบุตรด้วยความเจ็บปวด ท่านจะไฝหาสามีแต่เขาจะเป็นนายเหนือท่าน"

พระองค์ตรัสกับอดัมว่า "เพราะท่านได้ฟังเสียงของภรรยา และกินผลจากต้นไม้ที่เรา
ห้ามมิให้กิน แผ่นดินจะถูกสาปแช่งเพราะท่าน ท่านจะต้องหากินจากแผ่นดินด้วยความทุกข์ยากทุกวัน

ตลอดชีวิต แผ่นดินจะผลิตต้นหนามและกอหนามและท่านจะกินพืชที่งอกในทุ่งนา ท่านจะมีอาหารกินก็ ด้วยหยาดเหงื่อบนใบหน้า จนกว่าท่านจะกลับเป็นดินอีก เพราะท่านถูกปั้นมาจากดิน ท่านเป็นฝุ่นดินและ จะกลับไปเป็นฝุ่นดินอีก"

จากนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "คูชิ มนุษย์มารู้ตัวแล้ว เหมือนเราผู้หนึ่งแล้ว บัดนี้ อย่าปล่อยให้เขาขึ้นมาเด็ดผลจากต้นไม้แห่งชีวิตมากินแล้วมีชีวิตตลอดไปเลย"

ในวาระสุดท้าย พระผู้เป็นเจ้าทรงขับไล่มนุษย์ทั้งคู่ออกจากสวนเอเดน ให้ออกไป เพาะปลูกในที่ดินซึ่งเขาถูกปั้นมา พระองค์ทรงขับไล่มนุษย์และทรงตั้งบรรดาทูตผู้ถือดาบเพลิง และตั้ง ดาบเพลิงซึ่งหมุนได้ไว้รอบทิศทาง เพื่อป้องกันทางที่ทั้งคู่จะกลับเข้าไปสู่ ต้นไม้แห่งชีวิต

เพราะฉะนั้นจากแนวคิดและความเชื่อเรื่องต่างๆ พอได้นำมาทบทวนหาจุดเชื่อมโยง ที่ใกล้เคียงกันในเนื้อเรื่องผ่านกระบวนการกลั่นกรองทางความคิดต่างๆ จึงได้ผลลัพธ์ออกมาเป็นภุมิ หลังและสถานที่ในโลกของละครเรื่อง “โรมิโอแอนด์จูเลียต” ดังนี้

ภุมิหลัง

มีตำนานเล่าว่า ราวปี ค.ศ.2000 ได้เกิดสงครามครั้งยิ่งใหญ่ที่ทำลายล้างโลกมนุษย์ ส่งผลให้อารยธรรมและความเจริญต่าง ๆ ที่มวลมนุษยชาติได้สั่งสมสร้างขึ้นไว้นั้น ต้องล่มสลายลงเกือบ ทั้งหมด โลกเคลื่อนเข้าสู่ยุคมืด และผู้คนที่รอดชีวิตก็ต่างต้องเผชิญภัยพิบัติและความยากลำบากอัน ร้ายแรง

ภายใต้ช่วงเวลาของโลกกำลังจะเข้าสู่การแตกสลายนี้เอง ผู้คนที่รอดชีวิตพยายามสร้าง ความเจริญขึ้นมาใหม่เพื่อให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ พวกเขาค้นพบ Life Stream ที่เป็นแหล่ง ทรัพยากรธรรมชาติจากแกนกลางของโลกที่มีประโยชน์กับการดำรงชีวิตและสร้างอารยธรรมใหม่

ในโลกใหม่ที่เกิดขึ้นด้วยพลังงานจาก Life Stream นี้ อารยธรรมต่าง ๆ หลอม รวมเข้าเป็นหนึ่งเดียวกัน พร้อมกับที่เกิดกระบวนการประยุกต์วิวัฒนาการจากโลกอดีตเข้ามา เพื่อให้เกิด เป็นวิวัฒนาการใหม่

หลายสิบปีต่อมา เวโรน่า กลายเป็นเมืองหลวงสำคัญ และเป็นผู้นำของเมืองอุตสาหกรรมที่ดูดพลังงานของ Life Stream จากแกนโลกออกมาใช้เพื่อจำหน่ายและกระจายไปยังเมืองต่าง ๆ

ตระกูลคาปูเลต กลายเป็นตระกูลสำคัญที่ถือครองธุรกิจเกือบจะทั้งหมดของเวโรน่า ในขณะที่ตระกูลมอนตะควิ เป็นผู้นำของชนชั้นใช้แรงงาน

ในขณะเดียวกันนั่นเอง มันทูวา ก็เป็นเมืองทรัพยากรสำคัญที่เต็มไปด้วยธรรมชาติ จนถึงขั้นว่ากันว่า เป็นเมืองที่เทียบค่าได้กับ ดินแดนพันธสัญญา ที่ปรากฏอยู่ในความเชื่อโบราณ

สถานที่ เมืองเวโรน่า หลังการเกิดขึ้นของสงครามโลกครั้งใหญ่ในปี ค.ศ. 2050

นีโอ เวโรน่า	มันทูวา
1. Dystopia	1. Utopia
2. เมืองเหล็ก เมืองอุตสาหกรรม	2. เมืองทรัพยากร เมืองธรรมชาติ
3. ความเชื่อ	3. ความเชื่อ
· มีการผลิตความเชื่อ ศาสนาใหม่ที่หลอมรวมทุกความเชื่อเข้าด้วยกัน	· ใช้ชีวิตตามครรลองของธรรมชาติ ไม่เบียดเบียนธรรมชาติ
4. สกปรก	4. สวยงาม
5. คนแบ่งแยกชนชั้น	5. คนไม่แบ่งแยกชนชั้น
6. ไม่มีพืชขึ้น	6. มีต้นไม้ ต้นแอปเปิล
7. มีสงครามของคนในพื้นที่อยู่ตลอด	7. คนอาศัยอยู่อย่าง เงียบสงบ
8. ประยุกต์ใช้เทคโนโลยีจากอดีต	8. ใช้พลังงานธรรมชาติ
9. ทุนนิยม	9. เสรี - ประชาธิปไตย

1) แก่นเรื่อง

สำหรับการสร้างสรรค์ผลงานละครเวทีนั้น แก่นเรื่อง ถือเป็นสิ่งสำคัญในการที่ผู้ศึกษาต้องชัดเจนที่จะนำเสนอออกไปให้กับผู้ชม โดยในบทละครหนึ่งเรื่อง ผู้ประพันธ์ไม่ได้กำหนดแก่นเรื่องที่ชัดเจนเพียงแค่งานเดียว จึงเป็นหน้าที่ผู้กำกับการแสดงที่จะค้นหาและคัดเลือก แก่นเรื่องที่จะนำเสนอ

ซึ่งบทละครเรื่อง “โรมิโอแอนด์จูเลียต” ได้มีแก่นเรื่องที่ว่า “เบื้องลึกของปัญหาความเหลื่อมล้ำทางสังคม แท้จริงแล้วมาจากความเห็นแก่ตัวของมนุษย์ ถ้าเกิดมนุษย์เปิดใจ ยอมรับปัญหาความแตกต่าง และ มีความพร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงเพื่อสังคม โดยใช้ความรักมาเป็นพลังขับเคลื่อนสำคัญ เพื่อแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น ทุกอย่างก็จะสามารถแก้ไขได้และอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข” ทำให้ผู้ศึกษาได้คำนึงถึง คำสำคัญ (Keyword) สำหรับเรื่องราวนี้อีกคือ ความเหลื่อมล้ำ การยอมรับ ความรักและความฝัน ความจริงกับหน้าที่ ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า ไม่ว่าปัญหาชีวิตจะหนักหนาแค่ไหนถ้าเราใช้ความรักอย่างมีสติจากคนที่เห็นอกเห็นใจกัน ปัญหาความเหลื่อมล้ำที่คนแบ่งแยกช่องว่างของผู้คนก็จะได้เติมเต็มช่องว่างและลดกำแพงเข้าหากัน

2) ความขัดแย้ง

ความขัดแย้งของบทละครเรื่องนี้เป็นจุดเด่นที่ทำให้เรื่องของความเหลื่อมล้ำมีอิทธิพลกับการเล่าเรื่องคือความเหลื่อมล้ำทางชนชั้นของมนุษย์ ที่ผู้คนแบ่งแยกกันเพราะผลประโยชน์ไม่มีความเห็นอกเห็นใจกัน จนนำไปสู่หายนะที่น่าสลดใจ

3) ภาษา

ดั่งที่ทราบมาบทละครนี้ถูกประพันธ์ในลักษณะของกลอนเปล่า และ บทกลอนสมัยรัชกาลที่ 6 ที่มีความต่างกับการใช้ภาษาในปัจจุบัน รวมถึงการเปรียบเทียบเปรียบเทียบต่างๆเป็นความสวยงามทางภาษาที่เป็นเอกลักษณ์ที่ไม่ควรลบลหายไป ผู้ศึกษาจึงเก็บความหมายทางภาษาโดยการที่ให้บทพูดลักษณะคมคายอยู่ที่โรมิโอกับจูเลียต อันเป็นเด็กสองคนที่หลีกเลี่ยงจากความจริงมาอยู่ในความฝัน

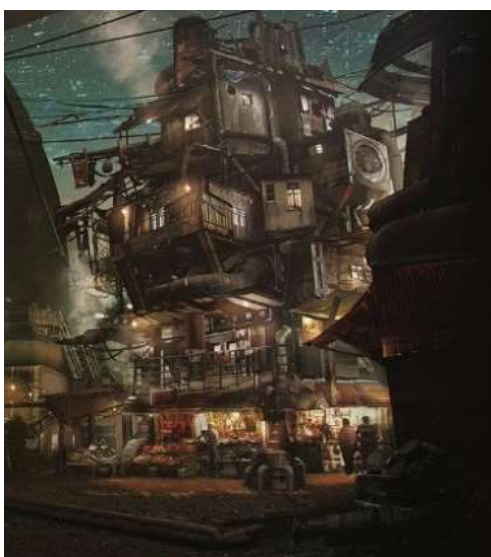
4) ภาพ

สำหรับเรื่องภาพในขณะที่ผู้ศึกษายังไม่ได้มีโอกาสสร้างสรรค์ผลงานภาพบนเวที แต่สิ่งสำคัญที่ช่วยให้ทิศทางการทำงานไปทางเดียวกันคือเรื่องของภาพที่แสดงให้เห็นละคร “โรมิโอแอนด์จูเลียต” ในบริบทแบบใหม่ ผ่านภาพที่เป็นแรงบันดาลใจสถานที่ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในเรื่องราวเพื่อเป็นต้นแบบ และ เห็นกลิ่นอายของเรื่องราวดังนี้

ภาพเปรียบเทียบเมือง Neo verona

ที่มา : Pinterest

ภาพเปรียบเทียบเขต 3 ชั้นแรงงาน

ที่มา : Pinterest

ภาพเปรียบเทียบเขต 2 โบสถ์

ที่มา : Pinterrest

ภาพเปรียบเทียบเขต 1 ชั้นสูง

ที่มา : Pinterrest

3.1.1.3 การคัดเลือกนักแสดง

การคัดเลือกนักแสดงเป็นขั้นตอนที่สำคัญของผู้กำกับที่จะหาผู้ที่เหมาะสมกับบทบาท เพื่อมาช่วยเล่าเรื่องให้สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น โดยการที่จะคัดเลือกนักแสดงต้องมีขั้นตอนดังนี้

1) การวิเคราะห์ตัวละคร

ตัวละครในเรื่อง “โรมิโอแอนด์จูเลียต” สำหรับผู้ศึกษาแบ่งออกเป็น 3 ฝั่งคือ มอนเตคิว (ชนชั้นแรงงาน) คาปุเลต (ชนชั้นสูง) และ อื่นๆ โดยหลักการวิเคราะห์ผู้ศึกษาถอดความ ตัวละครออกมาในแง่ของแนวคิดและลักษณะเด่น ดังนี้

คาปุเลต	มอนเตคิว	อื่นๆ
ลอร์ดคาปุเลต <ul style="list-style-type: none"> · ทุนนิยม / อนุรักษ์นิยม · มีอำนาจ เผด็จการ · ความเจ้าเล่ห์ 	เลดี้มอนเตคิว <ul style="list-style-type: none"> · เสรีนิยม · มีสภาวะความเป็นผู้นำ · คุสง่า และ พร้อมลุย 	เจ้าเมือง (ปรินซ์) <ul style="list-style-type: none"> · เป็นหุ่นเชิดของบ้านคาปุเลต · มีอำนาจ เจ้าเล่ห์ เยือกเย็น
จูเลียต <ul style="list-style-type: none"> · เชื่อเรื่องของสุชนิยม ไม่อยากให้คนทะเลาะกัน เพราะปฏิเสธที่พ่อตัวเองเป็นทุนนิยมและสิ่งที่พ่อทำกับแม่ ทำให้จูเลียตอยากมีชีวิตที่ได้รับความรัก และทำให้ความรักเป็นสิ่งสำคัญ · ไร้เดียงสา เพื่อฝัน 	โรมิโอ <ul style="list-style-type: none"> · สุชนิยม ไม่เห็นด้วยเรื่อง ของการที่ต้องทะเลาะกันของสองตระกูล เชื่อในเรื่องความรัก คนเราควรจะรักและอยู่ด้วยกันแบบสันติ · ขับซ้อนทางความคิด 	ปารีส <ul style="list-style-type: none"> · เป็นคนที่โตมาพร้อมกับการมีทุกอย่างเลยทำอะไรตามใจ ไม่มีความเห็นของตัวเองเป็นเหมือนหุ่นเชิด · มีความพยายามที่จะพิสูจน์ตัวเอง เพราะต้องการได้รับการยอมรับจากคนรอบข้าง

<ul style="list-style-type: none"> · ฉลาด · มั่นใจในตัวเอง · ดื้อเงียบ <p>ติบอลท์</p> <ul style="list-style-type: none"> · เชื่อตามลอร์ดคาปูเลต เป็นทุนนิยมหัวรุนแรง / ตาต่อตาฟันต่อฟัน (ลักษณะการพูดสั้น ห้วน เสียงดัง) · กายภาพความแข็งแรง · ความหยิ่งทะนงในศักดิ์ศรี · ความทะเยอทะยาน และกระหาย <p>ในอำนาจ</p> <p>แซมสัน</p> <ul style="list-style-type: none"> · เข้าใจและเชื่อในเรื่องทุนนิยม เป็นสิ่งที่ถูก แต่คิดว่ามีวิธีที่ดีกว่าในการเรียกร้องโดยไม่ต้องเสียเลือดเนื้อ ปกติ 	<ul style="list-style-type: none"> · ชอบตั้งคำถาม · ความเป็นผู้นำ มั่นใจในตนเองที่เป็นเปลือกที่ถูกสร้างไว้ <p>เมอร์คิวซิโอ</p> <ul style="list-style-type: none"> · เชื่อตามเลดี้มอนตะคิว เป็นประชาธิปไตยหัวรุนแรง / รักพวกพ้อง มีไหวพริบฉลาด · เป็นคนอบอุ่นกับคนที่รัก ช่างสังเกตและใส่ใจ · เป็นคนสนุกสนาน · เป็นคนรักแรง เกลียดแรง · ใช้ลีลาเป็นเครื่องมือ รักษาระยะห่างความสัมพันธ์ที่เกินเพื่อนกับโรเมโอ <p>เบนโวลีโอ</p> <ul style="list-style-type: none"> · เข้าใจและเชื่อในเรื่องประชาธิปไตยเป็นสิ่งที่ถูก แต่เชื่อมั่นในตัวเลดี้มอนตะคิว 	<ul style="list-style-type: none"> · โหยหาความรัก · วางตัวในสังคมได้ดี · มีความเป็นผู้ดี
---	---	---

<p>จะอยู่เป็นเพื่อนกับ เกรกอรี / คู่จ๋ออด หน้าม่านกับเกรกอรี</p> <ul style="list-style-type: none"> · ฉลาด ชี้เกี่ยจ · รักพวกพ้อง <p>เกรกอรี</p> <ul style="list-style-type: none"> · เข้าใจและเชื่อในเรื่องทุนนิยม เป็นสิ่งที่ถูกต้อง - คู่จ๋ออดหน้าม่านกับแซมสัน · โง่ ชอบโดนกลั่นแกล้ง · รักพวกพ้อง <p>แม่มม</p> <ul style="list-style-type: none"> · เป็นคนที่อยู่ตรงกลางของชน ชั้นสูงและชนชั้นล่าง จึงสนับสนุนการ กระทำของโรเมโอและจูเลียต เพราะ เห็นว่าจะสามารถลดช่องว่างระหว่างชน 	<p>เห็นเป็นแรงบันดาลใจที่เป็น แบบอย่างในการใช้ชีวิต</p> <ul style="list-style-type: none"> · รักความยุติธรรม · กล้าได้ กล้าเสียทุก เรื่อง เว้นความรัก · มีความแข็งกระด้าง เป็นเปลือกหุ้มความอ่อนไหว ในจิตใจเพื่อปกปิดความรักที่ มีให้ เมอร์คิวซิโอ 	<p>ลอร่าเร็นซ์</p> <ul style="list-style-type: none"> · เป็นคนที่อยู่ตรงกลางของชนชั้นสูง และชนชั้นล่าง จึงสนับสนุนการกระทำ ของโรเมโอ และ จูเลียต เพราะเห็นว่าจะ สามารถลดช่องว่างระหว่างชนชั้น เป็นคน รักษาที่ยืนของตัวเอง จึงไม่เป็นคนลงมือ ทำอะไรด้วยตัวเอง
---	---	---

<p>ซัน เป็นคนรักชาติที่ยืนของตัวเอง จึงไม่ เป็นคนลงมือทำอะไรด้วยตัวเอง</p> <p>แต่แม่นมต่างจากภคินาเรนซ์ที่ความ สนิทกับจูเลียตที่เลี้ยงดูกันมา จึงอยาก ให้จูเลียตได้ดีจริงๆ</p> <ul style="list-style-type: none"> · รักจูเลียตเหมือนลูกแท้ ๆ ยอม ทำทุกอย่างเพื่อคนที่รัก · เฮฮา เข้ากับผู้คนง่ายไม่ถือตัว · เป็นคนที่มีทุกช่วงอายุในตัวเอง เพราะต้องเป็นทั้งแม่ เพื่อนสนิท พี่สาว ให้จูเลียต 		<ul style="list-style-type: none"> · เป็นคนลึกลับซับซ้อน · มีความคิดวางแผน อยู่ในหัว ตลอดเวลา · มีความน่าเชื่อถือ · ดูใจดี มีเมตตา โอบอ้อมอารี · ภายนอกดูไม่อันตราย <p>หมอยา</p> <ul style="list-style-type: none"> · เป็นน้องชายของลวเรนซ์ที่ถูก เนรเทศออกไป เพราะการต่อสู้กับชน ชั้นสูง แล้วได้รู้ความจริงเกี่ยวกับความ จอมปลอมในเมืองนีโอ เวโรน่า หลังถูก เนรเทศจึงได้รู้ว่าทุกสิ่งไม่สำคัญต่อไป เอา ชีวิตรอดและอยู่กับความจริงในปัจจุบันก็ พอ · เป็นคนลึกลับ อิมคริม · ดูไม่น่าเชื่อถือ · รู้สึกได้ถึงความอันตราย จากการ เป็นคนที่ชีวิตผ่านความเป็นความตายมา นับไม่ถ้วน · คู่มืออำนาจน่าเกรงขาม
---	--	---

ซึ่งปัจจัยที่ส่งผลในการคัดเลือกนักแสดงที่เหมาะสมนั้นสำคัญมาก เนื่องจากละครเวทีที่ผู้ศึกษาจัดแสดงเป็น โครงการของนิสิตชั้นปีที่ 4 ทำให้ขอบเขตของการหานักแสดงจึงอยู่ภายในสาขาวิชาเป็นหลัก โดยแบ่งบทละครออกเป็น 2 ส่วนคือ บทละครสำหรับนิสิตชั้นปีที่ 4 ที่จะมาร่วมเป็น 1 ในผู้ศึกษาโครงการวิชาจึงควรเป็นบทที่มีความซับซ้อนทางความคิด และน่าสนใจที่จะศึกษา ดังนั้นผู้ศึกษาจึงเปิดบทสำหรับการคัดเลือกนักแสดงสำหรับปี 4 ที่ถูกแบ่งออกเป็น 2 ครั้ง จากบทละครทั้งหมด 3 เรื่องดังนี้

การคัดเลือกครั้งที่ 1

1.1 โรมิโอ

การออ디션ครั้งแรกของบทนี้ ยังไม่ได้ปรับเปลี่ยนบริบทให้โรมิโอเป็นผู้หญิง จึงเป็นนักแสดงชายเข้ามาทดลอง ซึ่งผลลัพธ์จากการออ디션ยังไม่มีคนแสดงถึงความน่าสนใจของตัวละคร ในแง่ของความเข้าใจและการแสดงออกทางความรู้สึก การรับรู้และแสดงออกของความรัก

1.2 เมอร์คิวซิโอ

การออ디션บทเมอร์คิวซิโอ มีนักแสดงที่เข้าร่วมทดสอบเสนอมุมมองของตัวละครตัวนี้ที่มีความรู้สึกมากเกินกว่าเพื่อน ซึ่งเป็นมุมมองที่น่าสนใจและถูกเก็บมาพัฒนาเข้ากับเนื้อเรื่อง ส่วนนักแสดงคนนี้มีบทบาทที่เหมาะสมมากกว่า

1.3 ภาตาลอวเร็นซ์

ไม่มีคนเข้ารับการศึกษาคัดเลือก

1.4 จูเลียต

มีนักแสดงหลากหลายคนที่สนใจบทนี้เป็นอย่างมาก ซึ่งมีบางคนที่มีเสน่ห์หน้าจิ้มตามอง เพียงแต่ว่าในครั้งนี้โรมิโอยังไม่สามารถเลือกได้ว่าจะจะเป็นใคร จึงยังไม่เลือกจูเลียตเพื่อหาคนที่มีความเหมาะสมและเข้ากันมากกว่า

1.5 แม่นม รับบทโดย นางสาวเวธนี กนกวัฒนะพันธุ์ (ยิ้ม)

สาเหตุที่เลือกยิ้มมาเป็นนักแสดงบทแม่นม มาจากการที่ยิ้มเป็นคนที่น่าสนใจตรงที่สามารถดึงความเป็นทุกอย่างสำหรับจูเลียตออกมาได้ไม่ว่าจะเป็นเพื่อน พี่สาว หรือความรักในแบบของ

แม่ที่พร้อมจะสละตัวเองเพื่อลูกได้ และความไม่ใช่ผู้ใหญ่ ไม่เด็กของยัมทำให้มีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะถูกคัดเลือกมารับบทละครเรื่องนี้ เพื่อแสดงบทละครเรื่องนี้ในแบบฉบับที่ถูกตีความขึ้นมาใหม่

ซึ่งจากการคัดเลือกในรอบแรกทำให้เห็นปัญหาว่าบทละครมีความลึกที่ต้องตีความออกมาได้น่าสนใจถึงจะเหมาะสมกับบทละครนั้น ๆ ผู้ศึกษาจึงฝากให้ทุกคนได้ทำการบ้านมากขึ้น โดยให้ข้อมูลเกี่ยวกับบริบทที่เปลี่ยนไปและสิ่งที่ต่างจากละครเรื่อง “โรมิโอแอนด์จูเลียต” ครั้งอื่น ๆ รวมถึงการตัดสินใจที่เปลี่ยนตัวละครโรมิโอและเบนโวลีโอให้เป็นผู้หญิง และเปิดรับอดีตชั้นบทอื่นเพิ่มดังนี้

การคัดเลือกครั้งที่ 2

2.1 โรมิโอ รับบทโดย นางสาวธิดา เกื้อกุลพิทักษ์ (ธิดา)

สาเหตุที่เลือกธิดาในการรับบทโรมิโอนั้น มาจากการที่ธิดามีความเข้าใจกับบทละครเป็นอย่างมาก ว่าตัวละครมีลักษณะอย่างไร ความคิดแบบไหน จึงน่าสนใจมาก ๆ ที่จะนำธิดามาลองเล่นบทนี้ด้วยการที่มีสมองคิดที่ชาญฉลาด มาตามหาหัวใจความลึกซึ่งสัญชาตญาณดิบของคนที่อยู่เหนือเหตุผล ตามคำตอบที่ว่า โรมิโอมองโลกในแบบที่ควรจะเป็น

2.2 จูเลียต รับบทโดย นางสาวกัลยรัตน์ อุบลรัตน์ประทีป (จินเจน)

สาเหตุที่เลือกจินเจนในการรับบทจูเลียต มาจากความต่างที่ชัดเจน จินเจนมีการนำเสนอจูเลียตในแบบที่ไม่เคยเห็นมาก่อน ความไร้เดียงสาของเด็กผู้หญิงที่ไม่สนใจใคร พลังงานความสนุกสนานที่มีเสน่ห์กับบทละครแบบนี้ การใช้เสียงและรูปคำที่มีเอกลักษณ์เหมาะกับบทละคร เป็นส่วนผสมที่ลงตัวจะสร้างชีวิตจูเลียตในแบบใหม่

2.3 เบนโวลีโอ รับบทโดย นางสาวมิเชล แอลจีล่า รพี ไอ. กินโตะ (มิเชล)

สาเหตุที่เลือกมิเชลมารับบทเบนโวลีโอนั้น มาจากความสามารถในการแสดงออกทางความรู้สึก รวมถึงความสามารถกายภาพที่ยืดหยุ่นสามารถปรับตัวเข้ากับบทเบนโวลีโอที่ต้องมีการเต้นรำ การต่อสู้ได้อย่างดีเยี่ยม และการที่นักแสดงอยากพิสูจน์ตัวเองว่ามีความสามารถไม่ใช่คนที่เล่นแต่บทเด็กนั้นตรงกับเบนโวลีโอที่ต้องการพิสูจน์ให้คนเห็นว่าตนเป็นผู้ทำได้

2.4 เลดี้มอนตะคิว รับบทโดย นางสาวนงนภสร มงคลฤกษ์ (สเปรย์)

สาเหตุที่เลือกสเปรย์มาเป็นเลดี้มอนตะคิว มาจากพลังใจที่แข็งแกร่งของสเปรย์ ความเด็ดเดี่ยวเด็ดขาด เต็มที่กับบทละคร และความเชื่อมั่นในสิ่งที่ตัวเองคิด เป็นภาพสะท้อนให้เห็นถึงผู้หญิงที่เด็ดเดี่ยว แข็งแกร่ง และมีความเป็นผู้นำทางความคิดที่เต็มไปด้วยอุดมการณ์เหมือนเลดี้มอนตะคิว

2.5 เมอร์คิวซิโอ

สำหรับการออกดิฉันบตอนนี้ยังไม่มีคนตีความและแสดงออกมาได้น่าสนใจเท่าที่ควร และเหมาะสมกับบทละครเรื่องอื่นมากกว่า

2.6 ภาตาลอเวรินซ์

สำหรับการออกดิฉันบตอนนี้ยังไม่มีคนตีความและแสดงออกมาได้น่าสนใจเท่าที่ควร และเหมาะสมกับบทละครเรื่องอื่นมากกว่า

และในส่วนบทละครอื่นๆหลังจากที่นิสิตชั้นปีที่ 4 ได้ครอบครองกันไปหมดแล้ว การคัดเลือกนักแสดงบทที่เหลือจึงค้นหาจากความสามารถของรุ่นน้องที่เรียนอยู่ในชั้นปี 1-3 และมีการขอความช่วยเหลือจากพี่บัณฑิตที่จบการศึกษาไปแล้วกลับมาช่วยเล่นละคร โดยมีนักแสดงที่ได้รับบทดังนี้

3.1 เมอร์คิวซิโอ รับบทโดย นายรัชกฤษ อารยชาญศิริ (กรีซ)

สาเหตุที่เลือกกรีซ ในบทเมอร์คิวซิโอ เนื่องจากมีพลังสดใสรุ่งเรืองเหมาะกับตัวละคร ทั้งยังมีเสน่ห์เวลาอยู่บนเวที รวมถึงความอบอุ่นที่สามารถดูแลปกป้องความสำคัญได้เป็นคุณสมบัติที่เหมาะสมที่จะอยู่ตรงกลางระหว่างโรมีโอกับเบนไวลิโอ

3.2 ทิบอลท์ รับบทโดย นายภควัต ดงพระจันทร์ (นิวเอิร์ธ)

สาเหตุที่เลือกนิวเอิร์ธ ในทิบอลท์ เนื่องจากลูกของน้องและคาแรคเตอร์ที่ดูเป็นผู้ชายสูงใหญ่ที่มีพลังและอำนาจ มีภูมิฐานและสง่า จึงเหมาะจะมาเป็นหัวหน้าของกลุ่มวัยรุ่นของคาปุเล็ต

3.3 ปารีส รับบทโดย นายเพลงไท นิยมไทย (เพลงไท)

สาเหตุที่เลือกเพลงไท ในบทปารีส เนื่องจากเพลงไทมีลูกของการเป็นเด็กหนุ่มชื่อ ไม่มีพิษมีภัย แต่มีเสน่ห์ของความเป็นผู้ชายแบบสุภาพบุรุษ ความเป็นผู้ดีและเด็กที่อยู่ในกฎระเบียบ เหมือนปารีสที่เป็นเงาของพี่ชายที่อยากพิสูจน์ตัวเอง

3.4 แชมสัน รับบทโดย นายกัญธราภณ ขำสีทอง (อู่มัวร์)

สาเหตุที่เลือกอู่มัวร์ ในบทแชมสัน เนื่องจากอู่มัวร์เป็นคนมีพลังงานสูง ร่าเริง มีความวุ่นวายแผ่รังสีออกมาเหมาะที่จะเป็นตัวป่วนสร้างสีสันให้กับเรื่องราว แบบแชมสันที่เป็นคนกวน ๆ นอกจากนี้ยังมีเคมีที่เล่นกับคู่แสดงสนุกน่าสนใจ

3.5 เกรกอรี รับบทโดย นายศรุต อมศิริ (ดลย์)

สาเหตุที่เลือกดลย์ ในบทเกรกอรี เนื่องจากดลย์เป็นคนที่ดูเซื่องช้า ตามเหตุการณ์ไม่ค่อยทัน คล้ายกับเกรกอรีที่ตามเรื่องราวความปั่นป่วนของแชมสันไม่ทัน ซึ่งเคมีการเล่นกับคู่สนุกและน่าสนใจ รวมถึงมีความตั้งใจในการพัฒนาความสามารถ

3.6 ลอร์ดคาปูเลต รับบทโดย นายวิศิษฐ์ จันทรภาพ (ปลีก)

สาเหตุที่เลือกปลีก ในบทลอร์ดคาปูเลต เนื่องจากปลีกเป็นคนที่เสียดัง มีพลัง มีอำนาจ ดูเป็นคนมีฐานะและใช้อำนาจแบบเผด็จการ ซึ่งน่าสนใจมากถ้านำพลังงานนี้มาปรับเปลี่ยนให้วิธีการแสดงออกซับซ้อนและเป็นผู้ใหญ่ขึ้น จะได้ลอร์ดคาปูเลตผู้นำชนชั้นสูงที่เจ้าเล่ห์

3.7 ภาตาลอวเร็นซ์ และหมอยา รับบทโดย นายศิขณุมิ ลิมป์ลีลากุล (พีแวย์ลธ์)

สาเหตุที่เลือกพีแวย์ลธ์ ในบทภาตาลอวเร็นซ์และหมอยา เนื่องจากบทนี้มีความซับซ้อนค่อนข้างมาก เกินกว่าทักษะและประสบการณ์ที่เด็กมหาลัยที่จะสามารถศึกษาค้นคว้าได้ จึงขอความช่วยเหลือจากพีแวย์ลธ์ที่มีประสบการณ์และความคิดที่ลึกซึ้งเหมือนภาตาลอวเร็นซ์ รวมถึงคาแรคเตอร์การเป็นคนสบาย ๆ อบอุ่นที่ดูไม่มีอันตราย แต่สามารถเล่นละครให้ลึกถึงมุมอีกด้านที่ไม่มีใครรู้ได้ทำให้บทละครมีมิติและน่าสนใจมากยิ่งขึ้น

3.8 ปรีนซ์ (เจ้าเมือง) รับบทโดย นายชัยภัทร ทิพยยานุกุล (บอมภัทร)

สาเหตุที่เลือกบอมภัทร ในบทปรีนซ์ เนื่องจากบอมภัทรมีความเป็นผู้ใหญ่และมีพลังที่สามารถถ่วงดุลฝั่งให้ทั้งสองฝั่งได้ จึงทำให้เหมาะแก่การนำมาพัฒนาเพิ่มมิติความเจ้าเล่ห์ที่เจ้าเมืองไม่มี พิชัย เป็นบุคคลอันตรายได้น่าสนใจ

ซึ่งจากการคัดเลือกทุกคนที่เป็นบทนักแสดงนำยังมีน้องที่สมัครใจเข้ามาช่วยเหลือจากการรับบทเป็นนักแสดงสมทบที่คอยเข้ามาช่วยจัดการเรื่องซิ่นหม่อมพล และ การเคลื่อนฉากต่างๆดังนี้

4.1 นางสาววิรัชญา สอนฉิมพลี (ออปอ)

4.2 นางสาวนัทธ์ชนัน เสถียร (แม่แม่)

4.3 นางสาวศุภริตา มติศร (นาว)

4.4 นายเสกสรรค์ ผดุงแพทย์ (เสก)

โดยการคัดเลือกนักแสดงทั้งหมดนั้นผ่านกระบวนการทดสอบ วัตถุประสงค์ความเข้าใจและความเชื่อมโยงกับตัวละคร รวมถึงความเข้ากันของเคมีคู่แสดง เพื่อให้นักแสดงในบทละครทุกคนพร้อมที่จะสนับสนุนกันในบทละคร

3.1.1.4 การคัดเลือกทีมงานออกแบบ

สำหรับการคัดเลือกผู้ออกแบบศิลปะการแสดงนั้น มีส่วนสำคัญเป็นอย่างมาก เนื่องจากงานออกแบบเป็นองค์ประกอบทางศิลปะที่คอยเติมเต็มและสร้างจินตนาการ นามธรรมต่างๆของเรื่องราว ให้ออกมาเป็นรูปธรรมที่ผู้กำกับและนักแสดงสามารถจับต้องได้ และเป็นภาพที่ผู้ชมจะได้เห็น โดยเฉพาะในละครเรื่อง “โรเมโอแอนด์จูเลียต” งานออกแบบมีส่วนสำคัญอย่างมากที่จะสร้างจินตนาการให้กับผู้ชม ได้เชื่อว่าตอนนี้เรื่องราวที่เกิดขึ้นบนเวทีเป็นเรื่องราวของ “โลกใบใหม่” ดังนั้นผู้ศึกษาจึงได้แบ่งทีมงานนักออกแบบเพื่อการแสดงไว้ดังนี้

1) ผู้ออกแบบฉาก ได้แก่ นางสาวณัฐภรณ์ ฤทธิจิตรภรณ์ (ปิ่นท)

สาเหตุที่เลือกปิ่นทเป็นผู้ออกแบบฉาก เนื่องจากแรกเริ่มปิ่นทได้อธิบายถึงศิลปะโครงสร้างที่จะมาเป็นฉากที่น่าสนใจ เกี่ยวกับสถาปัตยกรรมแบบ “นีโอ โกธิค” ที่ทำให้เห็นภาพของโกธิคในโครงสร้างที่ถูกเปลี่ยนจากอิฐปูนเป็นหลัก ในแง่ของภาพทำให้เห็นความแปลกใหม่ ความไม่ได้ตั้งอยู่ในพื้นฐานที่พบในปัจจุบัน รวมถึงปิ่นทยังได้ตีให้เห็นถึง ของเก่าที่ถูกทำใหม่และโครงสร้างที่พังทลายเปลือกจนเหลือเพียงเนื้อใน ซึ่งเหมาะกับบริบทโลกใหม่ที่พังทลาย

2) ผู้ออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉาก ได้แก่ นางสาววัชรภรณ์ บุญสวัสดิ์ (วีวี)

สาเหตุที่เลือกวีวีเป็นผู้ออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉาก เนื่องจากวีวีได้คิดค้นเทคนิคที่จะเกิดบนเวที ที่สร้างมิติความหมายที่น่าสนใจ ในเรื่องของการพลิก เหลี่ยมมุมต่างๆของอุปกรณ์ประกอบฉากเพื่อให้เห็นเนื้อแท้ ความจริงที่ซ่อนอยู่ ความพังทลายที่ปกปิดในความสวยงาม ซึ่งสอดคล้องและไปด้วยกันได้ดีกับผู้ออกแบบฉาก

3) ผู้ออกแบบเครื่องแต่งกาย ได้แก่ นางสาวทอฝัน เลวงดีพงศ์ (ทอฝัน)

สาเหตุที่เลือกทอฝันเป็นผู้ออกแบบเครื่องแต่งกาย เนื่องจากทอฝันได้นำเสนอรูปแบบของชุดในละครเวทีที่สร้างมิติมุมมองใหม่สำหรับละครเรื่องนี้ได้อย่างน่าสนใจจากแนวคิดเรื่อง พังกร์โรค ที่เป็นการแสดงให้เห็นถึงความกบฏของคนที่พร้อมจะแหกกฎเกณฑ์แนวคิด ด้วยแนวคิดกับความรักที่ว่า “Sweet Poison” ความรักก็เหมือนขนมอบยาพิษ ซึ่งตรงกับความคิดของผู้กำกับที่มีมุมมองทัศนคติกับความรักของโรมีโอกับจูเลียตที่ว่า “รักนักมักทำลาย”

4) ผู้ออกแบบเครื่องแต่งกาย ได้แก่ นางสาวนัฐพร ตั้งตรงทรัพย์ (ใจเอ๋ย)

สาเหตุที่เลือกใจเอ๋ยเป็นผู้ออกแบบเครื่องแต่งกาย เนื่องจากใจเอ๋ยได้นำเสนอแนวคิดของเครื่องแต่งกายที่เกิดจาก ความขัดแย้ง โดยแสดงออกผ่านสี ผ่านเนื้อสัมผัส และให้คำนิยามการทะเลาะของสองบ้านที่เป็นเหมือนนรกกับสวรรค์ ทำให้ผู้ศึกษาเห็นว่าสามารถนำความขัดแย้งนี้ไปต่อยอดให้กลายเป็นเรื่องความขัดแย้งของชนชั้นต่อได้ และ รูปแบบเครื่องแต่งกายที่ใจเอ๋ยสนใจมีลักษณะแตกต่างจากทอฝันอย่างชัดเจน โดยที่ถ้านำงานของสองคนมาวางเทียบกันจะเห็นถึงความต่างของรูปแบบการแต่งกาย

5) ผู้ออกแบบแสง ได้แก่ นายธรรมรัตน์ ญาณสุธี (พिता)

สาเหตุที่เลือกพिताเป็นผู้ออกแบบแสง เนื่องจากพिताได้นำเสนอแสงที่มาจากสวรรค์ ตัวแทนของพลังที่มีอำนาจ ที่ไม่มีใครจับต้องได้ทำให้เห็นถึงเรื่องราวความรักที่ชะตาลิขิตให้ได้พบรัก และพบหยามะ ซึ่งเป็นสิ่งที่น่าสนใจมากกับการทำแสงให้เกิดพลังบนเวที นอกจากนี้ในช่วงที่พิตานำเสนอภาพไฟในเรื่อง “เนเวอร์แลนด์” ในรูปแบบแสงบนท้องฟ้าช่วงเวลาพลบค่ำ (Twilight) ที่ทำให้เห็นถึงบรรยากาศความรัก ความโรแมนติก ความอบอุ่นซึ่งให้ความรู้สึกเป็นคู่ตรงข้ามกับพลังจากสวรรค์ ดังนั้นการรังสรรค์ผลงานที่จะเกิดขึ้นในละครเวทีจึงมีมิติและน่าสนใจ

6) ผู้ออกแบบเสียงและมัลติมีเดีย ได้แก่ นายสายน้ำ รักธรรม (นิปุม)

สาเหตุที่เลือกนิปุมเป็นผู้ออกแบบเสียงและมัลติมีเดีย เนื่องจากนิปุมได้นำเสนองานเสียงที่นิปุมยกตัวอย่างแนวเพลงมาคือเรื่องของ Old school ที่ทำให้เห็นถึงสังคมยุคที่ความเหลื่อมล้ำเกิดขึ้นชัดเจนจนผู้คนออกมาแสดงถึงจุดยืนชนชาติ ความเป็นตัวเองซึ่งน่าสนใจกับละครเรื่องนี้ นอกจากนี้นิปุมยังนำเสนอเกี่ยวกับเทคนิคบนเวทีอย่างการใช้บรรยากาศของไฟนีออน เพื่อช่วยสร้างมิติให้คนดูเห็นถึงความเป็นชนชั้นล่างที่ต่างจากบน

ซึ่งจากการคัดเลือกนักออกแบบที่มาสังสรรค์เติมแต่งจินตนาการลงผลงานละครเวทีนี้ทำให้ได้นักออกแบบที่มีประสิทธิภาพและความเข้ากันของงานศิลปะที่ค่อนข้างมีทิศทางความชอบในทางเดียวกัน ในรูปแบบที่ล้ำสมัยไม่เหมือนใคร และมุ่งเน้นเห็นเรื่องของความขัดแย้ง ความเหลื่อมล้ำต่างๆที่เกิดขึ้นของสองตระกูลเป็นผลต่องานออกแบบทั้งหมด

3.1.2 การกำกับการแสดง

สำหรับกระบวนการทำงานกับละครเวทีเรื่อง “โรมิโอแอนด์จูเลียต” ผู้ศึกษาได้แบ่งขั้นตอนการทำงานออกเป็น 4 ครั้งด้วยกัน เพื่อดูภาพรวมของชิ้นงานหาข้อผิดพลาดเพื่อปรับปรุงพัฒนาทักษะ ความเข้าใจ การสื่อสารให้ละครเวทีมีมิติและน่าสนใจมากยิ่งขึ้น

3.1.2.1 กระบวนการทำงานของผู้กำกับและสรุปผลสำหรับการส่งความคืบหน้า การแสดงครั้งที่ 1 (30%)

1) การซ้อมอ่านบทร่วมกัน

สำหรับการส่งความคืบหน้า 30 เปอร์เซ็นต์คือการเริ่มเข้าสู่กระบวนการซ้อมละคร ครั้งแรก เพราะฉะนั้นโดยแรกเริ่มการศึกษบทละครผ่านการบทร่วมกันจึงเป็นสิ่งที่สำคัญ เพราะการอ่านบทเรื่องกันจะทำให้เราได้เห็นภาพรวมของเรื่องร่วมกัน เกิดการถกเถียงประเด็นในบทละครเพื่อให้เข้าใจ และดำเนินงานไปทิศทางเดียวกัน ซึ่งจากการศึกษาอ่านบทละครร่วมกันในครั้งแรก สำหรับเรื่องนี้ที่มีการดัดแปลงปรับเปลี่ยนบริบทและปรับเรื่องโครงสร้าง จึงมีเริ่มอยู่เพียง 3 ฉากเท่านั้น การอ่านครั้งแรกจึงยังไม่เห็นภาพรวมของเรื่องราวเท่าที่ควรแต่เห็นภาพคาแรคเตอร์ของตัวละครแต่ละตัว รวมถึงความสัมพันธ์กับตัวละครอื่นๆชัดเจนขึ้น

2) การให้นักแสดงจำบท

การที่นักแสดงจำบทได้แม่นยำเป็นวิธีที่สำคัญสำหรับบทละครที่มีลักษณะเป็นแบบบทละครที่เน้นเรื่องการพูด (Text-based) เพราะบทพูดเป็นคำพูดที่ทำให้นักแสดงสามารถวิเคราะห์ทำความเข้าใจความรู้สึกความต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด โดยเฉพาะเวลาเล่นจริงการจำบทพูดได้แม่นยำให้นักแสดงสามารถเลือกได้ว่า จะพูดคำไหนด้วยความรู้สึกแบบไหน และสื่อความหมายทิศทางไหน

3) การจัดตำแหน่งการเคลื่อนไหว

สำหรับการจัดตำแหน่งการเคลื่อนไหวเป็นหน้าที่สำคัญของผู้กำกับ เพราะผู้กำกับเป็นคนที่มีมองภาพรวมของเรื่องและเห็นทุกอย่างที่นักแสดงที่เป็นคนเล่นไม่เห็นดังนั้นการวางภาพของผู้ศึกษาในเรื่องนี้จึงเริ่มจากจัดตำแหน่งการเคลื่อนไหวที่ทำให้ภาพบนเวทีดูไม่แข็ง โดยการตีความจากบทละครที่เป็นการยืนพูดกันเฉย ๆ ให้นักแสดงเล่นออกมาเป็นฉากที่มีชีวิตของตัวละคร

4) การตีความ

การตีความเป็นขั้นตอนที่อยู่ควบคู่กับการวิเคราะห์บทละคร แต่เนื่องจากแรกเริ่มบทละครมีความยาวเริ่มแรกให้ 3 ฉากทำให้การตีความให้เห็นภาพรวมเป็นไปได้ยาก เพราะยังมีทิศทาง

เรื่องราวในอนาคตที่ไม่สามารถรู้ได้ว่าเรื่องราวจะดำเนินไปแบบไหน ทำให้ผู้ศึกษาต้องตีความเป็นตามฉากไปพร้อมๆกับการซ้อมของนักแสดงซึ่งการตีความตามฉากร่วมกันทำให้ผู้ศึกษาได้พบเจอบททิศทางของเรื่องในแนวทางใหม่ๆที่น่าสนใจมากขึ้น ซึ่งทำให้ผู้กำกับมีแนวทางในการตัดสินใจที่จะเลือกสิ่งที่เหมาะสมเข้ากับตัวละคร และ เข้ากับทิศทางที่ผู้กำกับอยากให้เรื่องราวดำเนินไป

โดยการตีความแต่ละฉากในช่วงการส่งความคืบหน้าครั้งที่ 1 นั้นผู้ศึกษาได้เห็นเรื่องของการเมืองที่ซ่อนอยู่ภายใต้คำพูดของตัวละคร จึงสามารถนำมาปรับเข้ากับภาระกระทำของตัวละครที่อยู่ในฉากเพื่อให้ฉากที่ถูกแสดง เห็นถึงความเหลี่ยมล้ำของกลุ่มคนที่ชัดเจน

5) การซ้อมอย่างละเอียด

ในช่วงที่ใกล้ทำการส่งความคืบหน้าในแต่ละครั้งจะมีการซ้อมแบบละเอียดที่แบ่งเป็น 2 ขั้นตอนคือ การซ้อมแบบวางบท(การซ้อมที่ไม่หยิบบทละครขึ้นมาดู เล่นจากการที่จำบทละครและตำแหน่งบนเวที) และ การซ้อมแบบไม่หยุด(การเล่นละครยาวอาจจะตั้งแต่นเรื่องจนจบเรื่อง หรือ ต้นขึ้นที่ต้องการจนจบขึ้นที่ต้องการ) เพื่อให้นักแสดงทีมงานได้จดจำและวิเคราะห์ภาพรวมของการเล่นละครว่ามีขาดตกบกพร่อง หรือส่วนไหนที่จะแก้ไขหรือไม่

สรุปผลการส่งความคืบหน้าการแสดงครั้งที่ 1 สำหรับในส่วนของผู้กำกับ การดำเนินเรื่องยังมีขาดตกบกพร่อง ยังไม่เห็นทิศทางของเรื่องแล้วว่าเรื่องนี้ถูกเล่าด้วยมุมมองไหน รวมถึงในบางฉากวิธีการเลือกทิศทางให้ตัวละครยังไม่สมเหตุสมผล และยังไม่มีส่วนดึงดูดใจผู้ชม การจัดตำแหน่งบนเวทีที่มาจากการเล่นของผู้กำกับทำให้นักแสดงเคลื่อนไหวไม่ธรรมชาติ รวมถึงภาพที่เห็นยังไม่บ่งบอกถึงเรื่องราวความเหลี่ยมล้ำหรือให้เห็นความแตกต่างของอำนาจจาก 2 ตระกูล

นอกจากนั้นบทละครมีความน่าสนใจ การใช้กลอนของตัวละครอยู่ในตำแหน่งที่เหมาะสมและช่วยให้ภาพรวมของฉากดูมีเสน่ห์และน่าติดตามขึ้น

3.1.2.2 กระบวนการทำงานของผู้กำกับและสรุปผลสำหรับการส่งความคืบหน้าการแสดงครั้งที่ 2 (50%)

จากข้อผิดพลาดในการส่งความคืบหน้าการแสดงครั้งที่ 1 ทำให้ผู้ศึกษาได้เห็นจุดด้อยในการขึ้นนำของตัวเอง ดังนั้นผู้ศึกษาจึงนำข้อผิดพลาดมาพัฒนาในช่วงของการส่งความคืบหน้าครั้งที่ 2 ที่

จะส่งในรูปแบบของเรื่องสั้นที่ถูกจัดแสดงใน งานเทศกาลปล่อยผี เพื่อเชิญชวนให้ผู้ชมสนใจมาติดตามรอดูละคร

โดยการจัดทำเรื่องสั้นผู้ศึกษาได้วางแผนกับทีมงานสร้างเส้นเรื่องที่จะถูกเล่าขึ้นมา โดยมีวัตถุประสงค์ที่อยากให้คนดูเห็นว่า “โรมิโอแอนด์จูเลียต” ในครั้งนี้แตกต่างจากที่ผ่าน ๆ มา กับให้นักแสดงได้ค้นหาเบื้องลึก แง่มุมต่าง ๆ ความต้องการ ความกลัวของตัวละครเพื่อที่จะได้นำไปพัฒนาต่อยอดความเข้าใจในตัวละคร

ซึ่งจากการวางแผนในลักษณะนี้ได้แก้ปัญหาและปรับปรุงข้อผิดพลาดในเรื่องของกรเล่าเรื่อง และ การกำหนดทิศทางของตัวละครให้น่าสนใจมากขึ้นผ่านเรื่องสั้นที่มีโครงสร้างดังนี้

โครงเรื่องสำหรับเทศกาลปล่อยผีของ ละครเวทีเรื่อง “โรมิโอแอนด์จูเลียต”

ก่อนแรก คุยกับคนดู

- โรมิโอกับจูเลียตจะมาทำหน้าที่หลักเป็น Narrator คอยเล่าให้คนดูเห็นภาพของโรมิโอกับจูเลียต ในเวอร์ชันต่าง ๆ ได้แก่

1. Gnomeo and Juliet (การ์ตูนหุ่นเซรามิก)
2. Warm bodie (ซอมบี้)
3. Romeo + Juliet 1996 (ลีโอนาร์โด ดิคาปริโอ)

- ก่อนจะเฉลยว่าจริง ๆ เวอร์ชันนี้เป็นแบบไหน นั่นก็คือ ตัว Narrator

ที่เป็น โรมิโอกับจูเลียต เฉลยเองกับคนดู

- พอทั้งคู่เฉลย สมาชิกสองบ้านออกมาทะเลาะท่ามกลางความซุลมุน

ได้เห็นโรมิโอ กับ จูเลียตพบกัน

- แล้วพอโรมิโอ กำลังจะจูบกับจูเลียต เสียงฟ้าผ่าก็ดังขึ้น

• จบก่อนแรก

ก่อน Transition

- หลังจากฟ้าผ่าบาทหลวงค่อยเข้ามา นักแสดงคนที่เหลือเริ่มไปเตรียมตัวสแตนด์บาย
อ้อนวอนแก่พระเจ้าให้แผนการผ่านลุล่วงไปด้วยดี

- เมื่อจบการอ้อนวอน เสียงฟ้าผ่าก็ดังขึ้น

• จบทรานซิชัน

ก่อนสอง ฝันร้าย

- หลังจากฟ้าผ่ารอบนี้ โรเมโอจะสะดุ้งตื่นมาจากแท่นบูชา แล้วพูดถึงฝันร้ายของตน

- แล้วพลังแห่งฝันร้ายก็ถูกส่งผ่านและไหลต่อไปกับคนอื่น ให้คนอื่นได้พูดฝันร้ายของ
ตัวเอง

- สุดท้ายฝันร้ายทั้งหมดก็กลับมาที่โรเมโอ และทำให้โรเมโอสงสัยว่า หรือว่าอาจจะ
เพราะเป็นเรา ที่เป็นเหตุแห่งชะตากรรมนั้น

- จบที่ ฟ้าผ่าหลัง บทพูดบทสุดท้ายแล้วไฟก็จะค่อย ๆ เพดลงจนมืดสนิท

• จบก่อนสอง

Mood and Tone สำหรับการเล่าเรื่อง

- Romantic comedy ก่อนจะเกิดจุดหักมุมไปเป็น Dramatic romantic

โดยวิธีการเล่า แบบ Montage ใช้ภาพเล่าเรื่อง / ใช้ Monologue บทพูดความรู้สึก
ที่พรั่งพรูกับคนอื่น อาจจะเป็นตัวละครอื่นหรือคนดู / ใช้ Soliloquy บทรำพึงรำพันพูดกับตัวเอง

ซึ่งผลลัพธ์ของการส่งความคืบหน้าครั้งที่ 2 ทำให้เห็นถึงพัฒนาการเล่าเรื่องคือ การมี
ลำดับขั้นตอนการเล่าเรื่องที่ชัดเจน มีสารที่จะสื่อถึงคนดูโดยวิธีการต่างๆ นักแสดงสามารถเข้าใจบทบาท
ตัวละครได้มากขึ้น เห็นภาพรวมเรื่องของโลกใหม่ผ่านงานออกแบบต่างๆ โดยเฉพาะเรื่องของไฟที่ส่งผลให้
เรื่องราวมีพลังมากขึ้น กับ เสื้อผ้าที่สนับสนุนให้นักแสดงเข้าถึงบทบาทได้มากขึ้นจากการได้เห็น

ภาพลักษณ์ที่เป็นเปลือกของตนเอง และทำให้ผู้ชมเห็นถึงโลกยุคใหม่ที่ถูกสร้างไว้ รวมถึงความต่างชั้นของสองตระกูลที่เป็นชนชั้นแรงงานกับชนชั้นสูง

ในส่วนที่ยังไม่ได้พัฒนาคือเรื่องของการจัดวางภาพให้นักแสดงเล่นอย่างธรรมชาติ และให้เกิดความหมายในเรื่องของความเหลื่อมล้ำ และการลงรายละเอียดเพิ่มเกี่ยวกับตัวละคร เพื่อให้นักแสดงสามารถถ่ายทอดความเป็นตัวละครได้ลึกซึ้งมากขึ้น นอกจากนี้ยังมีเรื่องของการใช้พื้นที่ทางเข้า-ออกของนักแสดง หรือตำแหน่งบนเวทีของนักแสดงในแต่ละฉากที่ยังสามารถพัฒนาให้เกิดมิติมุมมองได้มากยิ่งขึ้น

3.1.2.3 กระบวนการทำงานของผู้กำกับและสรุปผลสำหรับการส่งความคืบหน้าการแสดงครั้งที่ 3 (70%)

สำหรับการทำงานสำหรับการส่งความคืบหน้าการแสดงครั้งที่ 3 บทละครจากที่มีเพียง 3 ฉากได้เพิ่มมาครบ 1 องค์กรทำให้ผู้ศึกษาและทีมงานสามารถวิเคราะห์และตีความได้มากขึ้นลึกซึ้ง แต่ยังไม่เพียงพอสำหรับการทำความเข้าใจทั้งเรื่อง เพราะในขณะนี้ข้อมูลให้วิเคราะห์เพียงครั้งเดียว ดังนั้นจากข้อชี้แนะตอนการส่งความคืบหน้าครั้งที่ 2 ทำให้การทำงานสำหรับการส่งครั้งที่ 3 มีลักษณะดังนี้

1) การกำหนดทิศทางตำแหน่งของนักแสดง

เพื่อให้เห็นถึงเรื่องความเหลื่อมล้ำ ภาพมุมมองตำแหน่งของนักแสดงบนเวทีที่ผู้ศึกษาเลือกจึงเป็นภาพที่เห็นถึงความสูง-ต่ำของตัวละคร เพื่อให้เห็นสภาวะของการอยู่ข้างบน และ การอยู่ข้างล่างที่ส่งผลต่อความรู้สึกคนดูในแง่ที่ว่าคนข้างล่างที่ดูตัวเล็กพยายามไขว่คว้าสิ่งที่อยู่สูงกว่าตนเองอย่างยากลำบาก หรือเรื่องทางเข้า-ออกของตัวละครที่มักจะให้ฝั่งชนชั้นล่างปรากฏจากด้านล่างเวที ในขณะที่ชนชั้นสูงอยู่ข้างบนไม่ต้องลำบากอะไร ยกเว้นจูเลียตที่อยากจะหนีออกจากความเป็นชนชั้นสูงจึงพยายามปีนลงมาข้างล่าง

2) การปล่อยให้นักแสดงเคลื่อนไหวตามความรู้สึก

หลังจากที่มีการกำหนดเรื่องของตำแหน่งของนักแสดงบนเวทีเพื่อให้ได้ภาพที่มีความหมายผู้ศึกษาจึงให้สิทธินักแสดงได้ผจญภัยบนพื้นที่ในการหาทางเดินไปสู่ภาพที่ผู้กำกับวางไว้ด้วย

ความต้องการของตัวละคร เพื่อให้การเคลื่อนที่ไปอยู่แต่ละจุดต่างๆมาจากความต้องการของตัวละคร และความรู้สึกที่เป็นธรรมชาติของนักแสดงที่ไม่ได้ถูกปิดกั้น

3) การทดลองให้นักแสดงได้ค้นหาตัวละครด้วยวิธีต่าง ๆ

หลังจากที่ผ่านมาผู้ศึกษาได้ลองให้นักแสดงได้ลองกระโจนเข้าหาตัวละครบนเวทีมาตลอดนั้นได้สังเกตเห็นว่า ในบางฉากที่มีความซับซ้อนหรือฉากที่นักแสดงไม่เข้าใจ ไม่เคยมีประสบการณ์ที่ตัวละครได้พบ ทำให้นักแสดงติดกับดักอยู่กับตัวเองไม่สามารถแสดงออกได้อย่างเต็มที่ จึงสร้างกิจกรรมการทดลองให้นักแสดงได้สวมบทบาทเป็นตัวละครแล้วลองเข้าไปอยู่ในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงหรือส่งผลต่อความรู้สึกกับตัวละครร่วมกับคู่แสดง ทำให้นักแสดงได้ค้นหาทำความเข้าใจ ได้รู้สึกกับสถานการณ์เพื่อที่จะได้เก็บเป็นคลังประสบการณ์ไว้ใช้ในการแสดง และได้เห็นความสัมพันธ์ของตัวละครที่ตนได้รับบทบาทกับตัวละครอื่นในแง่มุมที่ลึกซึ้งขึ้น

ซึ่งการจัดการทดลองต่างๆทำให้ผู้ศึกษาและคณะผู้จัดทำทุกคนได้ค้นพบเจอมิติมุมมองใหม่ที่สามารถนำมาพัฒนาในละครให้ตัวละคร บทละคร และประเด็นที่จะสื่อมีมิติที่ลึกและชัดเจนขึ้นโดยเฉพาะในเรื่องของความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นนั้นส่งผลให้เห็นประเด็นความเหลื่อมล้ำในโครงสร้างทางสังคมเช่น

ติบอลท์ซึ่งเป็นเด็กที่เกิดจากลอร์ดคาปูเล็ตกับผู้หญิงในชนชั้นแรงงาน ไม่เคยล่วงรู้ความจริงว่าใครคือพ่อผู้ให้กำเนิด ถูกเลี้ยงดูเป็นเด็กกำพร้าเพราะลอร์ดคาปูเล็ตต้องวางตัวเป็นผู้ศรัทธาอำนาจทางสังคม รวมถึงการเป็นสายเลือดที่ไม่บริสุทธิ์จะไม่ถูกยอมรับ

นางนมที่เป็นคนจากชนชั้นเขตสามที่ขึ้นมาทำงานเป็นคนรับใช้ให้ชนชั้นสูง ถูกบังคับให้มีความสัมพันธ์ลับๆจากเจ้านาย สะท้อนให้เห็นว่าคนชนชั้นสูงไม่ได้มองคนชนชั้นล่างว่าเป็นมนุษย์

ปารีสและติบอลท์ เด็กหนุ่มผู้ทะเยอทะยานอยากพิสูจน์ตัวเองเพื่อขึ้นเป็นคนที่กุมอำนาจ ต่อจากลอร์ดคาปูเล็ตและเจ้าเมือง เพื่อรักษาความสงบสุขจากการถูกชนชั้นล่างพยายามก่อความวุ่นวาย สะท้อนให้เห็นว่าเด็กสายเลือดใหม่ๆของฝั่งชนชั้นสูงถูกปลูกฝังให้เติบโตมารักษาสถานภาพ รักษา ระบบ

สาเหตุการเสียชีวิตของผู้นำมอณะคิวคนเก่า พ่อผู้ให้กำเนิดโรเมโอมาจากภรรยาของตนเอง(เลดี้มอณะคิว) เนื่องจากถูกชักจูงไปเป็นข้ารับใช้ชนชั้นสูง จึงทิ้งอุดมการณ์เพื่อไปอยู่ในที่สบายแม้จะทำให้ผู้อื่นลำบาก

ภาตาลอวเร็นซ์กับการต้องอยู่เป็นนกสองหัว ทำให้ศาสนาความเชื่อไม่มีอำนาจทำอะไรต่อหน้าได้ เพราะจะถูกเล่นงานโดยชนชั้นสูง จึงทำให้ศาสนามีหน้าที่แค่การเป็นผู้ควบคุมความเชื่อของผู้คนไม่ให้ขัดขืนชนชั้นสูง

เพราะฉะนั้นจากมิติมุมมองที่ผู้ศึกษา กับ นักแสดงได้ค้นคว้า ถกเถียงกันทำให้โครงสร้างในสังคมของเรื่องราวมีมิติมุมมองที่ลึกซึ้ง ส่งผลให้การเล่นของนักแสดงมีการแสดงออกที่ผ่านกระบวนการทางความคิดที่ซับซ้อนและหน้าสนใจ

4) การฝึกซ้อมเทคนิคพิเศษ ทักษะทางกายภาพ

สำหรับบทละครเรื่อง “โรเมโอแอนด์จูเลียต” มีฉากที่นักแสดงต้องใช้ความสามารถทางกายภาพอยู่หลายฉาก ซึ่งความสามารถทางกายภาพที่ต้องฝึกฝนคือเรื่องของการต่อสู้ และการเต้นรำ ดังนั้นเนื่องจากการที่ผู้ศึกษาไม่ได้มีความสามารถทางได้การเต้น หรือการต่อสู้จึงได้รับความช่วยเหลือจากสมาชิกในโปรดักชั่นมาเป็นผู้ออกแบบการต่อสู้ และ ผู้ออกแบบการเต้น คือ

นายวิสิทธิ์ จันทรภาพ (ปลั๊ก) ผู้ออกแบบการต่อสู้

นายรัชกฤษ รัฐวรธรรม (กันดั้ม) ผู้ช่วยผู้ออกแบบการต่อสู้

นายเพลงไท นิยมไทย (เพลงไท) ผู้ออกแบบการเต้น

นายภควัต ดงพระจันทร์ (นิวเอิร์ธ) ผู้ช่วยผู้ออกแบบการเต้น

เพราะฉะนั้นผู้ศึกษาจึงได้มีผู้ช่วยในการออกแบบ และฝึกซ้อมเทคนิคในการแสดงฉากพิเศษให้นักแสดงได้ใช้ร่างกายจดจำการเคลื่อนไหวต่างๆ รวมถึงการใช้ฉากพิเศษทั้งการต่อสู้และงานเต้นรำในการผลักดันให้เข้าถึงอารมณ์คนดูมากยิ่งขึ้น รวมถึงการสร้างภาพที่ซ่อนความหมายแฝงของเรื่องราวไว้เช่น

ในฉากเด่นจังหวะที่โรเมโอพบจูเลียตให้โรเมโออยู่ในตำแหน่งที่ต่ำกว่าจูเลียต เพื่อให้เห็นถึงความรักที่มาจากคนชนชั้นล่างที่มีใจให้คนชนชั้นสูงรวมถึง การระเบิดของฝูงชนอย่างช้า ๆ (Slow motion) ให้มีลักษณะเหมือนดอกไม้ไฟที่ให้ความหมายความรักของสองคนนี้เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วและรุนแรง พร้อมทั้งหายไปอย่างรวดเร็ว เป็นต้น

สรุปผลการส่งความคืบหน้าการแสดงครั้งที่ 3 นั้นเห็นพัฒนาการเรื่องราวที่ชัดเจนขึ้น ในแง่ของเรื่องราวที่ถูกเรียบเรียงได้อย่างน่าสนใจ ทำให้เห็นว่าองค์ 1 มีวิธีการที่หลากหลายที่สามารถดึงความสนใจของคนดูให้ไม่หลุดออกจากเรื่องได้ มีการวางตำแหน่งทิศทางที่มากขึ้น แต่สามารถพัฒนาได้อีกในแง่การจัดการกับพื้นที่มีบางจุดที่ควรปรับปรุงเพื่อให้กฎเรื่องตำแหน่งบน-ล่าง ทางเข้า-ออกชัดเจนขึ้น รวมถึงควรทดลองกับฉากและอุปกรณ์ประกอบฉากที่เป็นของจริงเพื่อให้เห็นว่าจะมีอุปสรรคในการเคลื่อนย้ายฉากแต่ละอย่างหรือไม่

3.1.2.3 กระบวนการทำงานของผู้กำกับและสรุปผลสำหรับการส่งความคืบหน้าการแสดงครั้งที่ 4 (100%)

เนื่องจากสถานการณ์โรคระบาดโควิด-19 ทำให้กำหนดการเดิมที่ผู้ศึกษาสามารถเข้ามาเริ่มกระบวนการต่อได้ต้องหยุดชะงักลงเป็นเวลาเกือบ 2 เดือน ดังนั้นในระหว่างที่ไม่สามารถเข้าพื้นที่สำหรับการฝึกซ้อมการแสดงได้ กระจวบเหมาะกับการบดละครเรื่อง “โรเมโอแอนด์จูเลียต” ในส่วนองค์ 2 เสร็จสมบูรณ์ผู้ศึกษาจึงปรับเปลี่ยนย้ายกระบวนการซ้อมไปอยู่ในรูปแบบออนไลน์

ในการฝึกซ้อมรูปแบบออนไลน์ ผู้ศึกษาได้สังเกตเห็นถึงปัญหาเรื่องความห่างของนักแสดง เป็นพื้นที่การซ้อมที่ส่งผลให้นักแสดงไม่สามารถมีสมาธิในการซ้อมได้อย่างเต็มที่ กระบวนการซ้อมจึงมุ่งเน้นไปในทางการวิเคราะห์และทำความเข้าใจเรื่องราวทั้งหมด ซึ่งส่งผลให้ผู้ศึกษาและทีมงานเห็นภาพรวมโครงสร้างเรื่องที่ดำเนินตั้งแต่ต้นจนจบ โดยเฉพาะในส่วนของนักแสดงที่เห็นพัฒนาการตัวละครตั้งแต่ต้นจนจบ ทำให้รู้ว่าวัตถุประสงค์ในการมีอยู่ของตัวละครสำหรับในการดำเนินเรื่องราวคืออะไร เป็นผลให้สามารถเล่นโดยเข้าใจความรู้สึกในแต่ละฉากได้ดียิ่งขึ้น

เพราะฉะนั้นในช่วงหลังจากการวิเคราะห์บทพร้อมกันในกระบวนการออนไลน์นั้น ผู้ศึกษาสามารถเข้าใช้พื้นที่การซ้อมได้ในข้อแม้เรื่องของการจำกัดคนเข้าพื้นที่ทำให้ตารางการซ้อมต้องเข้มงวดและรัดกุมเพื่อให้สามารถดำเนินการได้ทันก่อนกำหนดส่งผู้ศึกษาจึงมีมาตรการดังต่อไปนี้

1) มุ่งเน้นจัดการทำในส่วนของนิสิตชั้นปีที่ 4 ให้เรียบร้อย

เนื่องจากข้อจำกัดคนในการใช้พื้นที่การนำรุ่นน้องหรือรุ่นพี่เข้ามาจึงต้องทำตารางที่แบ่งจำนวนคนที่สามารถเข้ามาร่วมงานได้กับ อีก 2 โปรดักชันที่ต้องส่งความคืบหน้าเหมือนกัน ดังนั้นนิสิตชั้นปีที่ 4 ผู้เป็นเจ้าของผลงานการค้นคว้า จึงเป็นผู้ที่สามารถเข้าพื้นที่ที่ซ่อมได้ตามปกติเลยต้องเร่งกระบวนการในช่วงที่รุ่นน้องไม่สามารถเข้ามาทำงานได้ให้เสร็จเร็วขึ้น เพื่อให้เวลาที่สามารถนำรุ่นน้อง-รุ่นพี่เข้ามาฝึกซ่อมร่วมกันจะสามารถให้มีความสำคัญในส่วนที่มีรุ่นน้อง-รุ่นพี่ได้

2) ยกเลิกการใช้รุ่นน้องสำหรับการเป็นนักแสดงสมทบและการเปลี่ยนฉากสำหรับการส่งความคืบหน้าครั้งที่ 4

เนื่องจากการจำกัดคนเข้าพื้นที่ทำให้ผู้ศึกษาได้ให้นักออกแบบผู้ที่สามารถเข้าพื้นที่ได้ตามข้อกำหนดการเป็นนิสิตปีที่ 4 ได้ลงซ่อมและจดจำแทนรุ่นน้องแทน

3) ลดการซ่อมฉากพิเศษที่ใช้ทักษะทางกายภาพ

การซ่อมฉากต่อสู้ และงานเต้นรำเป็นฉากที่ต้องใช้เวลาการฝึกซ้อมยาวนานและเป็นการเสียเวลาสำหรับการซ้อมเนื้อเรื่องหลักในส่วนอื่น ดังนั้นจึงซ่อมเพียงเล็กน้อยเพื่อให้รู้ตำแหน่งในฉากว่าเกิดเรื่องในแต่ละฉากอย่างไร แทนการให้ความสำคัญกับเทคนิคต่าง ๆ

ดังนั้นจากเหตุการณ์อุปสรรคต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในการส่งความคืบหน้าครั้งที่ 4 จึงทำให้มีวิธีการจัดกระบวนการซ่อมที่มุ่งเน้นเพื่อให้ได้ประสิทธิภาพมากที่สุด โดยใช้เวลาน้อยที่สุดด้วยวิธีการดังนี้

1) การซ่อมทะลุไปข้างหน้าจนจบเรื่อง ก่อนกลับมาทวนสิ่งที่เคยทำ

เนื่องจากการส่งความคืบหน้าครั้งที่ 3 ผู้ศึกษาได้ทำละครจบลงที่องก์ 1 ฉากสุดท้าย ดังนั้นในการส่งความคืบหน้าครั้งที่ 4 ผู้ศึกษาจึงเริ่มจากการซ่อมองก์ 2 ให้เสร็จเรียบร้อยก่อนที่จะกลับไปปรับปรุงองก์ 1 เพราะการที่นักแสดงและผู้ศึกษาได้ทำการแสดงไปถึงตอนจบ จะทำให้ผู้ศึกษาและคณะผู้จัดทำได้เห็นและลองดูภาพรวมของเรื่องทั้งหมดอย่างแท้จริง ซึ่งสามารถทำให้กลับไปวิเคราะห์เรื่องราวที่เคยผ่านมาในองก์ 1 ได้อย่างละเอียดมากยิ่งขึ้น

2) การซุ่มกับอุปกรณ์ประกอบฉาก

เป็นครั้งแรกที่นักแสดงจะได้ทดลองใช้งานอุปกรณ์ประกอบฉากที่จะได้อยู่บนเวทีจริง ทำให้นักแสดงได้สำรวจและค้นหาว่าสิ่งที่อยู่บนฉากที่นักแสดงต้องยืนเดิน หรือทำอะไรบางอย่างกับสิ่งของเหล่านั้นคืออะไร และนอกจากนั้นยังเป็นสิ่งที่ทำให้ผู้กำกับสามารถจัดวางบนเวทีเพื่อที่จะทำให้เกิดภาพที่ช่วยเสริมจินตนาการกับคนดูว่าคือที่ไหน และเคลื่อนที่อย่างไร

3) การซุ่มกับเทคนิค

นอกจากนักแสดงจะมีบทบาทที่ต้องจัดการบนเวทีแล้ว ยังมีเรื่องของเทคนิคมีลดีมีเดีย ที่มีทั้งแสง สี เสียงและอื่นที่ต้องจัดการสำหรับการส่งความคืบหน้าครั้งที่ 4 ดังนั้นการซุ่มกับจังหวะทางเทคนิคต่าง ๆ จึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับนักแสดง และผู้ควบคุมเพื่อให้เรื่องราวประสานกันได้อย่างลงตัว

4) การซุ่มใหญ่

คือการซุ่มละครแบบคล้ายกับการเล่นจริงไม่ว่าจะเรื่องขององค์ประกอบศิลป์ฉาก อุปกรณ์ประกอบฉาก เสื้อผ้า เทคนิค ซึ่งในการส่งความคืบหน้าครั้งที่ 4 นั้นการซุ่มใหญ่ไม่ได้ใช้ องค์ประกอบที่สมบูรณ์เพราะนักออกแบบยังไม่ต้องทำผลงานให้สำเร็จ มุ่งเน้นให้เห็นถึงภาพรวมว่าจะมีทิศทางประมาณไหน ดังนั้นชิ้นงานบางอย่างจึงไม่ใช่ของจริง การซุ่มใหญ่ครั้งนี้จึงมีวัตถุประสงค์ให้ทุกคนได้ทดลองทำตามทุกขั้นตอนการแสดงเพื่อหาข้อผิดพลาดว่าต้องเตรียมซุ่มจุดไหนเป็นพิเศษก่อนการส่งความคืบหน้า

3.1.2.4 การแสดงครั้งที่ 1

เนื่องจากเหตุการณ์โรคระบาดโควิด-19 ได้กลับมาเป็นครั้งที่ 2 ทำให้การแสดง หลังจากการส่งความคืบหน้าครั้งที่ 4 ต้องยกเลิกไป ดังนั้นในการแสดงส่งความคืบหน้าครั้งที่ 4 จึงถือเป็นการแสดงครั้งที่ 1 ของละครเรื่อง “โรเมโอแอนด์จูเลียต”

3.1.3 ขั้นตอนการทำงานหลังการกำกับการแสดง

คือขั้นตอนหลังจบการแสดงที่ผู้กำกับและผู้ศึกษา กลับมาทบทวนทางความคิดเพื่อสรุปผลของการพัฒนาละครเวทีเรื่อง “โรเมโอแอนด์จูเลียต” ในรูปแบบเล่มหนังสือวิทยานิพนธ์

3.2 การสร้างสรรค์ผลงานด้านการแสดง

3.2.1 ขั้นตอนการตีความ (Interpretation)

หลังจากได้อ่านบทละคร ผู้ศึกษาต้องทำการบ้านเกี่ยวกับบท ไม่ว่าจะเป็นการตีความตัวละคร สภาพสังคม โลกของตัวละคร เพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และหาจุดตรงกลางเพื่อเล่าประเด็นที่อยากจะเล่าให้กับคนดู ซึ่งหลังจากผู้ศึกษา ได้ตีความบทละครในฐานะนักแสดงและปรึกษากับทุกฝ่ายในโปรดักชั่น ได้สรุปประเด็นการเล่าเรื่องคือ “ความเหลื่อมล้ำ” ผ่านความรักของโรมีโอกับจูเลียต โดยตัวละครในเรื่องนี้มีมุมมองทางสังคมกับความรักที่สอดคล้องกัน ถือเป็นตัวแทนของความรักและการเมือง อย่างที่กล่าวข้างต้น กลุ่มผู้ศึกษาจึงนำการตีความบทละครไปต่อยอดในการสร้างตัวละครต่อ

3.2.1.2 การค้นคว้า (Research)

สืบเนื่องจากสภาพสังคมในเรื่องโรมีโอแอนด์จูเลียต ในเวอร์ชันนี้มีความเหลื่อมล้ำ ความคล้ายคลึงกับสถานการณ์สังคมในประเทศ ผู้ศึกษาจึงจำเป็นต้องค้นคว้าหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องหรือสามารถเชื่อมกับลักษณะต่างๆของตัวละคร ผู้ศึกษาจึงได้ทำตารางเปรียบเทียบและค้นคว้าศึกษา เป็นตารางเปรียบเทียบความเหลื่อมล้ำทางสังคมไทย กับนีโอ เวิร์ด เพื่อนำมาต่อยอดพัฒนาตัวละครดังนี้

ตารางเปรียบเทียบความเหลื่อมล้ำทางสังคมไทย VS สังคมนีโอเวิร์ด

สาเหตุของความเหลื่อมล้ำ	สังคมไทย	สังคมนีโอเวิร์ด
โครงสร้างทางเศรษฐกิจที่เอื้อประโยชน์แก่เจ้าของทุนมากกว่าแรงงาน	กรณีของประเทศไทย ซึ่งระบบเศรษฐกิจทำงานอยู่ภายใต้ระบบทุนนิยม ประเทศมีปัญหาความเหลื่อมล้ำมากเป็นอันดับต้น ๆ ของโลก ในแง่ของรายได้ที่เกิดขึ้นให้กับกลุ่มคนต่าง ๆ ในเศรษฐกิจนั้นทำได้ไม่ดี คือ คนส่วนน้อยได้ประโยชน์มากจากการเติบโตของเศรษฐกิจ ขณะที่คนส่วนใหญ่ไม่ได้ประโยชน์	ตระกูลคาปูเลตมีอำนาจครอบงำมากที่สุดเพราะเป็นผู้ถือครอง Life-seed มากที่สุด

	<p>อย่างที่ควร เกิดปัญหาความเหลื่อมล้ำและ ช่องว่างระหว่างคนรวยกับคนจนก็ยังมีมากขึ้น</p>	
<p>โครงสร้างความเหลื่อมล้ำในการเข้าถึง กระบวนการยุติธรรม ส่งผลต่อโอกาสทาง เศรษฐกิจทางสังคม</p>	<p>คดีของชัยภูมิ ป่าแส เยาวชนชาติพันธุ์ลาหู่ อ้างว่าจากการตรวจค้นรถยนต์ที่นายชัยภูมิกับเพื่อนเดินทางมา พบยาเสพติดจำนวนมาก ขณะที่นายชัยภูมิเองพยายามหลบหนีและปาระเบิดใส่เจ้าหน้าที่ทหาร จึงต้องยิงเพื่อป้องกันตัวเอง</p> <p>สวนทางกับภาพหนึ่งที่นายชัยภูมิยื่นให้เจ้าหน้าที่ตรวจค้นรถอย่างสงบที่สำคัญ หลังเกิดเหตุเมื่อคดีขึ้นสู่ศาล กล้องวงจรปิดที่บ้านที่ก เหตุการณ์กลับอันตรธานไป กรณีนี้ชัยภูมิมีทนายสิทธิเข้าไปช่วย แต่ปัญหาเป็นเรื่องอื่น เช่น ต้นทุนความน่าเชื่อถือในสังคม ชัยภูมิ ป่าแส ความน่าเชื่อถือของเขาต่ำ เพราะเป็น “ชาวเขา” (อ้างใน ประชาไท.2019: ออนไลน์)</p>	<p>การใช้กฎหมายกับคนชั้นชนสูงอาจไม่มีผล ทุกครั้งที่เกิดการทะเลาะวิวาทกันระหว่างสองตระกูล ผังมอนตะคิวงจะได้รับคำกล่าวหาก่อนเสมอโดยไม่ฟังเหตุผล ส่วนคาปูเลตจะได้รับการตรวจสอบก่อนและการยกโทษให้ในภายหลังอาจเป็นผลจากที่เจ้าเมืองหรือผู้ตัดสินจะได้รับผลประโยชน์จากชนชั้นสูง</p>
<p>การกระจายทรัพย์สินไม่มีประสิทธิภาพ</p>	<p>ประเทศไทยไม่มีตัวเลือกในการฉีดวัคซีน ทำให้ผู้คนไม่สามารถเลือกวัคซีนที่มีประสิทธิภาพให้กับตัวเอง</p>	<p>คนชั้นสูงเลือกที่จะเก็บ Life seed บริสุทธิ์ไว้กับตัวเอง และปล่อย Life seed ที่ไม่มีประสิทธิภาพให้ชนชั้นอื่น</p>
<p>โอกาสการเข้าถึงแหล่งทุนของผู้มีรายได้น้อยมีจำกัด</p>	<p>โครงการเราชนะ เกิดขึ้นมาเพื่อช่วยเหลือประชาชน ด้วยการลดค่าใช้จ่ายในการดำเนินชีวิต เนื่องจากสถานการณ์การแพร่ระบาดระลอกใหม่ของโรคโควิด-19 ทางรัฐบาลได้ย้ำหนักหนาว่าการเปิดโครงการเราชนะครั้งนี้เพื่อจะเยียวยาประชาชนในทุกกลุ่มอาชีพ อีสรະที่ไต้ผลกระทบจริง ๆ แต่กั้ต้องอยู่ภายในเงื่อนไขที่ว่า จะต้องไม่เป็นผู้ที่มีรายได้สูงเพื่อจะได้ให้เม็ดเงินเยียวยาเหล่านี้เข้าไปช่วยเหลือผู้มีรายได้น้อยจริง ๆ ฉะนั้นผู้ที่มีรายได้สูง</p>	<p>คนที่อยู่ในชนชั้น 3 ไม่สามารถเข้าถึงไลฟ์สไตล์ได้อย่างเท่าเทียมแบบคนในชนชั้น 1 เหตุเพราะคนในชนชั้น 3 ส่วนมากมีอาชีพใช้แรงงานทำให้นายหน้าที่มีทุนเดิมสูงมีโอกาเข้าถึงแหล่งพลังงานไลฟ์สไตล์ได้มากกว่า</p>

	<p>ไม่ได้รับสิทธิ์นี้ แต่กลับให้ลงทะเบียนทางแอปพลิเคชันซึ่งผู้มีรายได้น้อยไม่มีแม้กระทั่งโทรศัพท์ด้วยซ้ำ</p>	
--	--	--

จากการเปรียบเทียบของตารางนี้ ทำให้ผู้ศึกษาสามารถเข้าใจถึงความเหลื่อมล้ำระหว่างนีโอ เวิร์ดและประเทศไทย ซึ่งทำให้ผู้ศึกษาสามารถนำไปเทียบเคียงกับตัวละคร และใช้ในการแสดงไปจนถึงการวิเคราะห์ตัวละครดังนี้

การวิเคราะห์ตัวละครโรเมโอ

1) นางสาวธิดา เกื้อกุลพิทักษ์ รับบท โรเมโอ

1.1) ลักษณะภายนอก

- เพศหญิง อายุ 18 ปี สูง 167 ซม. ผอมตรง แสกข้าง ผมสีดำลอนแดง ยาวประป่า มีสายตาที่มุ่งมั่นแต่ในขณะเดียวกันก็ดูมีความสงสัย ตั้งคำถามเหมือนมีอะไรในใจตลอดเวลา
- มักใส่เสื้อผ้าสีโทนมืดแดง ขาว ที่ตกแต่งด้วยเครื่องประดับเงิน หมุด เหล็กและหนัง ใส่กางเกงขายาวทะมัดทะแมงที่ทำให้เคลื่อนไหวได้สะดวก มีเครื่องประดับเป็นเข็มขัดหนัง กำไลหนัง ปักมุด แหวนที่ทำจากเหล็ก รองเท้าบูทหนังสีดำและแจ็กเก็ตสีแดงกำมะหยี่ที่ตกแต่งด้วยห่วงเหล็กต่าง ๆ
- มีรอยแผลเป็นอยู่ที่ข้อมือทั้งสองข้างและหัวใจ
- บุคลิกห้าว ๆ กระฉับกระเฉง คล่องแคล่ว ว่องไว ไม่มีความอ่อนข้อ

1.2) ลักษณะภายใน

- รักสันโดษไม่ค่อยชอบเจอผู้คน ชอบอยู่คนเดียวหรือคนที่สนิทและสบายใจด้วย
- แสดงกิริยาก้าวร้าวเมื่อไม่พอใจ
- มีความเพ้อฝัน เชื่อเรื่องสุขนิยม
- กล้าได้กล้าเสีย อยากหาคำตอบหรืออยากรู้เรื่องอะไร โรเมโอจะทำแล้วบุกเลย
- อยากรู้อยากลอง เพราะเป็นคนที่ชอบตั้งคำถาม โรเมโอจึงเป็นคนที่อยากรู้อยากลองอะไรใหม่ ๆ เสนอ อยากไปที่ ๆ ไม่เคยไป อยากเห็นอะไรที่ไม่เคยเห็น

- ไม่ค่อยสนใจอะไรที่ไม่เกี่ยวกับตัวเองหรือเรื่องของตัวเองกำลังสงสัยอยู่
- เอาแต่ใจตัวเอง ไม่ค่อยฟังใคร

1.3) ภูมิหลังตัวละคร

โรเมโอเป็นลูกของลอร์ดมอนตะคิว กับ เลดี้มอนตะคิว โรเมโอไม่เคยเจอพ่อเลย เพราะเขาถูกลอร์ดคาปูเลตฆ่าตั้งแต่โรเมโอยังอยู่ในท้องแม่ โรเมโอโตมากับการที่มีแม่ที่เป็นหัวหน้าพรรคแรงงานเลี้ยงดูมาพร้อมกับเมอร์คิวซิโอและเบนโวลิโอ ทั้งสองคนเป็นเพื่อนที่โรเมโอสนิทที่สุดในชีวิต พวกเขาคอยช่วยเหลือโรเมโอไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไรก็ตาม โรเมโอถูกเลี้ยงมาเพื่อที่จะให้เป็นผู้นำคนต่อไปของมอนตะคิว แม่จะคอยเก็บโรเมโอไว้ใกล้ตัว พาโรเมโอไปไหนมาไหนด้วยตั้งแต่เด็กไม่ว่าจะเป็นดูแลคนงานและประชาชนในเขต 3 หรือไปทำธุระที่เขต 2 แม่จะคอยสอนโรเมโอทุกอย่างที่เลดี้มอนตะคิวคนต่อไปควรจะเป็น แต่จะมีหนึ่งสิ่งที่แม่ไม่เคยพาโรเมโอไปด้วย คือนาน ๆ ครั้งแม่จะต้องเข้าไปที่เขต 1 นั่นจะเป็นที่เดียวที่แม่จะไม่พาโรเมโอไปด้วย แม่จะพาโรเมโอไปมากที่สุดแค่ที่เขต 2 เท่านั้น โรเมโอได้รู้จักกับภาดาและชอบแอบไปหาภาดาบ่อย ๆ เวลาแม่ไม่อยู่หรือไม่ต้องตามไปทำอะไรกับแม่ ที่โบสถ์ โรเมโอได้เห็นแม่ ลูก ครอบครัวอื่นมาหาภาดา เขากอดกัน ลูบหัว แสดงความรักให้กัน โรเมโอรู้สึกแปลกใจและชอบความรู้สึกที่อบอุ่นนั้นมาก โรเมโอถามภาดาว่านั่นมันคืออะไร ภาดาบอกว่ามันเรียกว่า ความรัก พร้อมกับลูบหัวโรเมโอ โรเมโอชอบความรู้สึกนั้นมาก มันเป็นความรู้สึกแปลกใหม่ที่ไม่เคยได้สัมผัสมาก่อน เย็นวันนั้นโรเมโอรีบกลับไปหาแม่ แล้วจะเข้าไปกอด แม่ตบหลังโรเมโอเล็กน้อยก่อนจะถามว่าเป็นอะไรแล้วถามว่าวันนี้ไปไหนมาทำไมไม่มาช่วยกันทำงาน โรเมโอบอกแม่ว่าอยากกอดแม่ อยากได้ความรัก แม่เงิบ มองโรเมโอหนึ่ง ๆ แล้วเดินจากไป วันหนึ่งในคลาสเรียนการต่อสู้ มีการสอบแข่งขันให้ทุกคนในคลาสสู้กัน โรเมโอชนะได้ 1 ที่ โรเมโอดีใจมากรีบกลับไปบอกแม่ แม่ยินดีและชื่นชมโรเมโอ แต่ไม่รู้จะทำไมโรเมโอไม่ได้รู้สึกถึงความรักจากการชื่นชมนั้นเลยแม้แต่น้อย

กลางดึกคืนหนึ่งในตอนที่โรเมโออายุ 13 ปี ในขณะที่โรเมโอหลับอยู่ดี ๆ เขาก็รู้สึกเหมือนกับมีใครเอามีดมากรีดที่หัวใจและข้อมือทั้งสองข้างของเขา โรเมโอกรีดร้องด้วยความเจ็บปวดเลือดไหลเต็มทีนอนของโรเมโอ เมอร์คิวซิโอรีบวิ่งมาดูโรเมโอ ในขณะที่เบนโวลิโอไปตามแม่ให้มาดู

หลังจากคืนนั้นโรเมโอกลายเป็นคนที่มีรอยแผลเป็นอยู่ที่ข้อมือทั้งสองข้างและหัวใจของโรเมโอ ทุกคนมองว่ารอยแผลเป็นนั่นคือ Stigmata เริ่มเกิดข่าวลือว่าโรเมโอคือผู้ถูกเลือกที่จะนำพาสมดุกลกลับมาสู่เมืองนีโอ เวิร์นา ทุกคนเริ่มปฏิบัติกับโรเมโอไปเปลี่ยนไป ทุกคนเริ่มจับตามองทุกการกระทำของโรเมโอเริ่มคาดหวังให้โรเมโอรับผิดชอบอะไรหลาย ๆ อย่างที่เกิดขึ้นในเมือง มีคนมากมายเข้ามาขอช่วยเหลือ ทุกครั้งที่ไปที่โบสถ์จากเป็นที่ที่เคยสบายใจ ไปแล้วได้เห็นความรักความอบอุ่นที่คน

มอบให้กัน ทุกคนกลับเข้ามาทำตัวแปลก ๆ โรมีโอจึงเริ่มไม่อยากจะใคร ไม่อยากยุ่งกับใครเยอะ เกิดเป็นความอึดอัดและกดดันขึ้นในตัวโรมีโอ

โรมีโอไม่ชอบสิ่งที่เกิดขึ้น โรมีโอรู้สึกว่าคุณอื่นมองโรมีโอในแบบที่พวกเขาคาดหวังให้โรมีโอเป็น ไม่ใช่สิ่งที่โรมีโอเป็นจริง ๆ โรมีโออยากเป็นแค่คนธรรมดาที่ได้รับความรักจากคนรอบข้าง หลายคนทบัสต์บอกว่าสิ่งที่โรมีโอได้รับนั่นแหละคือความรักจากพระเจ้าที่มอบให้โรมีโอ โรมีโอยังไม่เข้าใจความหมายของความรัก มันทำให้โรมีโอสับสน ทำไมทุกครั้งที่เราเห็นคนอื่นรักกันมันดูอบอุ่นและมีความสุข แต่ความรักที่ทุกคนบอกว่าโรมีโอได้รับจากพระเจ้านั้นกลับทำให้รู้สึกอึดอัด กดดันและทรมานได้มากขนาดนี้

โรมีโอเริ่มตั้งคำถามกับความรัก และพยายามหาทางพิสูจน์ให้ได้ว่าสิ่งนี้มันไม่ใช่ความรักที่แท้จริง โรมีโอไม่ใช่ผู้ถูกเลือก สิ่งที่พระเจ้ามอบให้เขามันไม่ได้เรียกว่าความรัก

1.4) ความต้องการตัวละคร

ต้องการพิสูจน์ว่าความรักที่แท้มีจริง

1.5) ความสัมพันธ์ของตัวละคร

ความสัมพันธ์ระหว่างจูเลียต

รักแรกพบ เป็นความรักที่ตามหา รู้สึกว่าความรู้สึกที่เรามีให้จูเลียตจะสามารถพิสูจน์สิ่งที่เราเชื่อมาตลอด สามารถสร้างความสงบสุขให้เมืองนี้ได้โดยไม่ต้องใช้กำลัง เป็นคนที่เราอยากอยู่ด้วยไปตลอดชีวิต และมีค่ามากที่สุดในชีวิตของเรา

ความสัมพันธ์ระหว่างเลดี้มอนเตคิว

ตอนเด็กอยู่กับแม่ตลอด เรียนรู้วิถีคิด วิธีการทำงานต่าง ๆ ของแม่ จนโตขึ้นเกิดคำถามเกี่ยวกับความรักของแม่ที่มีให้เรา ว่าแม่รักเราไหมหรือเห็นเราเป็นแค่เครื่องมือในการต่อกรกับตระกูลคาปุเล็ต

โรมีโออยากได้รับความรักจากแม่มาก รู้สึกว่าความรักที่บริสุทธิ์สามารถหาจากครอบครัวได้ง่ายที่สุด แต่แม่กลับไม่รักเราเลย จึงโกรธแม่และเอาตัวออกห่าง เริ่มทำตัวคือ ไม่อยากยุ่งกับ

แม่ เริ่มคิดต่างและหาวิธีพิสูจน์ให้แม่ได้เห็นว่าคุณรักมันมีอยู่จริง ๆ เราไม่จำเป็นต้องใช้กำลังในการแก้ไข ปัญหาเสมอไปได้ อยากให้แม่มองและรักเราในฐานะลูก ไม่ใช่ผู้นำตระกูลคนต่อไป

ความสัมพันธ์ระหว่างเมอร์คิวซิโอ

เป็นเพื่อนที่สนิทที่สุดในชีวิต เมอร์คิวคอยอยู่ข้าง ๆ โรมีโอในทุกเรื่อง ไปไหนมาไหนด้วยกันตลอด บางครั้งเมอร์คิวค็ก็เป็นทีที่พึ่งทางใจของโรมีโอ เป็นทีที่ปรึกษาในหลายเรื่อง เขามักจะมีมุมมองอีกอย่างทีต่างออกไปให้โรมีโอได้คิดเสมอ มีบางครั้งที่โรมีโออยากอยู่คนเดียว แต่ไม่ว่าจะแอบไปอยู่ไหนเมอร์คิวค็ก็จะตามหาจนเจอเสมอ โรมีโอรู้สึกเชื่อใจเมอร์คิวค็มากในทุกเรื่อง เขาเป็นคนเดียวทีโรมีโอรู้สึกว่าจะไม่ว่ายังไงเขาก็จะอยู่ข้างโรมีโอ แต่ก็มีบางจุดทีตัวโรมีโอก็ไมแนกับความรู้สึกของเมอร์คิวซิโอจนต้องรักษาระยะห่างบางอย่างไว้เหมือนกัน

ความสัมพันธ์ระหว่างเบนโวลีโอ

เป็นน้องสาวคนละพ่อคนแม่แต่โตด้วยกันมาตั้งแต่เด็ก เลยรู้สึกสนิทกับน้องมาก รู้ทุกเรื่อง คุยกันทุกเรื่อง ยกเว้นความรู้สึกของเบนทีมีให้กับเมอร์คิวซิโอ รู้สึกว่าเป็นเรื่องทีน้องรู้สึกแต่ไม่ยอมพูดออกมา เป็นเรื่องเดียวทีไม่เคยถูกพูดถึงในกลุ่มของเรา โรมีโอรักเบนมาก น้อยใจทีบางครั้งเบนเลือกเข้าข้างแม่มากกว่าเรา

ความสัมพันธ์ระหว่างแมนม

เป็นคนที่คอยดูแลจูเลียต เป็นความสัมพันธ์ทีเราอยากมีกับแม่เราบ้าง ทุกครั้งทีเห็นแมนมมองจูเลียตรู้สึกได้ถึงความเป็นห่วงและความรักของแม่ทีมีให้ลูก นับถือแมนมในฐานะแม่ของคนทีเรารัก แมนมเป็นคนที่คอยช่วยเหลือและสนับสนุนจูเลียตทุกอย่าง และเป็นหนึ่งในไม่กี่คนที่คอยสนับสนุนความรักของโรมีโอกับจูเลียต

ความสัมพันธ์ระหว่างลอร์ดคาปูเลต

ผู้นำตระกูลคาปูเลต เป็นคนเล่ห์เหลี่ยมและสร้างภาพเก่งมาก พยายามจะหาทางเปิดโปงความลับ และหาเหตุผลของการกระทำที่แท้จริงของตระกูลคาปูเลต รู้สึกว่าเป็นคนที่สู้ซึ่ง ๆ หน้าด้วยไม่ได้เราจะต้องค่อย ๆ สร้างปัญหาภายในให้กับเขา จนเรื่องมันแดงขึ้นมาเอง มันต้องมีสักเรื่องที่เป็นความลับสุดยอดของลอร์ด และเรื่องीलอร์ดไม่สามารถควบคุมได้อยู่

ความสัมพันธ์ระหว่างติบอลท์

เป็นคนในตระกูลคาปูเลตที่เป็นเหมือนคู่แข่งกันมาตลอด ติบอลท์เป็นคนเจ้าอารมณ์มาก อะไรนิดหน่อยก็โกรธ โมโหและชอบใช้กำลังในการแก้ไข้ปัญหา

ความสัมพันธ์ระหว่างแซมสัน เกรกอรี

เป็นลูกน้องติบอลท์ คอยขัดแย้งขัดขา Youngblood ตลอดเวลาจะทำอะไร เจอกันที่ไรมีเรื่องทุกที

ความสัมพันธ์ระหว่างภاتاลาวเร็นซ์

เป็นคนที่อบอุ่นที่สุดที่เคยเจอ ภاتاเป็นคนแนะนำให้เราารู้จักกับความรัก ในความรู้สึกของโรเมโอภاتاเป็นเหมือนพ่อ คอยให้คำแนะนำ ช่วยเหลือและดูแลโรเมโอ โรเมโอไว้ใจและรักภاتاมาก

ความสัมพันธ์ระหว่างหมอยา

คนแปลกหน้าที่โรเมโอไปหาระหว่างเดินทางกลับนีโอเวโรน่าเพื่อขอซื้อยาพิษ แต่กลับได้รับได้รับความจริงบางอย่างเกี่ยวกับเมืองนีโอเวโรน่า และทำให้โรเมโอมองเมืองนี้เปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง

ความสัมพันธ์ระหว่างเจ้าเมือง

ทั้ง ๆ ที่เป็นผู้ที่ปกครองเมืองนีโอเวโรน่า แต่กลับเป็นคนที่ไม่ม้ออำนาจอะไรเลย ดูภายนอกเหมือนจะเป็นคนดี แต่เป็นผู้ใหญ่ที่ไม่มีความน่าเคารพเลยสำหรับโรเมโอ

การวิเคราะห์ตัวละครจูเลียต

2) นางสาวกัลยรัตน์ อุบลรัตน์ประทีป รับบท จูเลียต

2.1) ลักษณะภายนอก

- จูเลียตลูกสาวคนเดียวแห่งตระกูลคาปูเลต อายุ 16 ปี ผนวยตรงถึงกลางหลัง ผมหีสบลอนด์ แวตาสดใสสีน้ำตาลเข้ม รูปร่างทรงไข่ ริมฝีปากไม่เล็กมากกำลังพอดี จมูกโด่งเป็นสัน รูปคิ้วเป็นทรงสีน้ำตาลอ่อนไม่หนามาก ผิวพรรณดี ผิวสีน้ำตาล ส่วนสูง 160 เซนติเมตร น้ำหนัก 48 กิโลกรัม หุ่นสมส่วนมีน้ำมีนวลไม่ผอมจนเกินไปและไม่อ้วนจนเกินไป

- จูเลียตมักจะแต่งตัวด้วยชุดกระโปรง ใส่คอร์เซ็ท โทนสีเสื้อผ้าไปจะไปทางสีขาว น้ำเงิน ซึ่งสีน้ำเงินเป็นสีประจำของตระกูลคาปูเลต มักจะสวมใส่เครื่องประดับมากมายที่บ่งบอกถึงฐานะที่ร่ำรวยของเธอ จูเลียตไม่ค่อยได้ใส่ชุดสบาย ๆ ชุดที่สบายที่สุดคงจะเป็นชุดนอน เพราะพ่อชอบพาจูเลียตไปทำความรู้จักกับตระกูลอื่น ๆ ผู้มีอำนาจในเมืองนีโอ เวอร์นาอยู่เสมอ ทำให้การแต่งตัวของจูเลียตส่วนใหญ่จะเป็นแนวทางการชุดเต็มเครื่องประดับเต็ม ใส่เสื้อผ้าแต่งตัวที่ดูแพงตลอดเวลา

- หากมองจูเลียตจากภายนอกจะดูเหมือนเป็นคนหนึ่งๆ ไม่ค่อยยิ้มแย้มกับคนแปลกหน้า ไม่พูดคุยเริ่มบทสนทนากับใครก่อน จนอาจทำให้ดูเหมือนเหยียดหยิ่งเข้าถึงยากในสายตาผู้อื่น แต่นี่คือพฤติกรรมเมื่ออยู่กับพ่อหรือโดนบังคับให้ไปงานสำคัญต่าง ๆ แต่เมื่อจูเลียตอยู่คนเดียวในห้องนอนของตนเองหรืออยู่กับแม่นม จูเลียตจะเป็นเด็กที่ร่าเริงที่ยิ้มแย้มและพูดมากช่างถามตลอดเวลา กริยาท่าทางจะกระฉับกระเฉงคล่องแคล่วเมื่ออยู่ในพื้นที่ปลอดภัยหรือสบายใจต่อตนเอง

2.2) ลักษณะภายใน

- ถึงแม้จูเลียตจะเกิดในครอบครัวที่ร่ำรวยสุขสบายมีพร้อมทุกอย่างแต่นั้นไม่ได้ทำให้จูเลียตมีความสุขเลยกลับทำให้เธอรู้สึกโดดเดี่ยวมากยิ่งขึ้น หลังจากแม่เสียชีวิตไปเมื่อตอนจูเลียตอายุ 7 ปี พ่อก็ทำแต่งงานไม่สนใจให้ความรักกับเธอ จะมีแต่แม่นมที่คอยดูแลอยู่ด้วยตลอดเปรียบเสมือนแม่แท้ ๆ จูเลียตเป็นเด็กช่างคิดช่างถามช่างสังเกต มีโลกส่วนตัวสูง พูดจาตรงไปตรงมา มีจินตนาการสูงมีความคิดฟุ้งซ่านเพ้อฝัน เป็นคนคิดมากเก็บรายละเอียด เมื่ออยู่คนเดียวในพื้นที่ส่วนตัวและสบายใจจูเลียตจะมักพูดทุกสิ่งทีคิดในหัวออกมาแทนการคิดในหัว ชอบพูดคนเดียว มีความเด็ดเดี่ยวในหัวใจสูง กล้าหาญ มีความ

ยุติธรรมรักความเท่าเทียม ไม่ชอบอยู่ในกรอบหรือถูกบังคับ ค่อนข้างดื้อและหัวรั้น ใช้ความรู้สึกนำทางเป็นหลัก เชื่อมั่นในความรักและรักแท้

2.3) ภูมิหลังตัวละคร

- ลูกสาวคนเดียวของลอร์ดคาปูเลต เกิดในตระกูลคาปูเลตเป็นตระกูลที่ร่ำรวยและมีอำนาจมากที่สุดในเมืองนีโอ เวิร์น่า ตอนเด็ก ๆ เป็นครอบครัวที่อบอุ่นพ่อแม่เลี้ยงดูเราอย่างดีดูแลเอาใจใส่ด้วยความรัก วันเกิดอายุครบ 7 ปี พ่อจัดงานวันเกิดให้ยิ่งใหญ่โต วันนั้นเป็นวันที่มีความสุขมาก ๆ พ่อให้ของขวัญเป็นกบติดผม 1 อัน เป็นเพชรดาว 3 ดวง ความหมายของกบนั้นคือ พ่อ แม่ ลูก อยู่ด้วยกัน 3 คนตลอดไป แต่หลังจากนั้นไม่นาน 1 ปี แม่ก็เสียชีวิตด้วยโรคประจำตัว พ่อหลังจากที่เคยดูแลเอาใจใส่ก็กลับเปลี่ยนไปเป็นคนละคน บ้างงานทำงานอย่างหนักไม่สนใจ จัดหาแม่นมให้มาดูแลจนแม่นมเป็นเหมือนแม่แท้ ๆ อีกคนหนึ่ง ไม่ว่าเราจะพูดหรือบอกถึงสิ่งที่เราต้องการพ่อไม่เคยสนใจไม่รับฟังมีเหตุผลของตนเอง ชอบบังคับเราให้ทำตามในสิ่งที่พ่อต้องการเท่านั้น จูเลียตยิ่งโตขึ้นยิ่งอึดอัดไม่มีชีวิตเป็นของตัวเอง ใช้ชีวิตอยู่ในกรอบแบบแผนที่พ่อได้เตรียมวางเอาไว้ ก็จะมีแต่แม่นมที่เข้าใจเราทุกอย่างดูแลเราอย่างดีเสมอมา เราสามารถพูดได้ทุกเรื่องกับแม่นม เพราะแม่นมคือความสบายหนึ่งเดียวของเรา จูเลียตมีความคิดที่อยากจะทำหลุดพ้นออกไปจากที่นี่ เธอมีความเชื่อในความรัก เชื่อว่ารักแท้มีจริง

2.4) ความต้องการตัวละคร

- ต้องการหลุดพ้นจากพ่อและออกไปใช้ชีวิตกับความรักที่เลือกเองตามเส้นทางของตนเอง

2.5) ความสัมพันธ์ระหว่างตัวละคร

ความสัมพันธ์ระหว่างโรเมโอ

เจอกับโรเมโอครั้งแรกที่งานเลี้ยงหน้ากากของตระกูลคาปูเลตเป็นงานเลี้ยงที่พ่อจัดขึ้นเพื่อให้จูเลียตจับคู่กับปารีส ตั้งแต่ครั้งแรกที่จูเลียตเจอโรเมโอก็รู้สึกถูกชะตาตั้งแต่แรกเห็น บุคลิกการแต่งตัวการเข้าหาที่ไม่เหมือนใคร จูเลียตสนใจในตัวโรเมโอมาก โรเมโอเปรียบเสมือนรักแรกพบของ

เธอ ไม่ว่าจะเป็นการพูดคุยที่ถูกคอกัน จวบจากโรมโอยังคงตราตรึงอยู่ในหัวใจ ถึงแม้จะฟังพบเจอกัน แต่คนนี่แหละคือคนที่เธอใฝ่รอมานาน คนที่เป็นทั้งรักแรกพบและรักแท้ของเธอ

ความสัมพันธ์ระหว่างลอร์ดคาปูเลต

ก่อนหน้าที่แม่จะตายจูเลียตสนิทกับพ่อมาก พ่อคอยดูแลใส่ใจจูเลียตตลอด ไม่ว่าจะเจ็บป่วยไม่สบายขนาดไหนก็มักจะหาหมอที่เก่งที่สุดมารักษาอย่างรวดเร็วเสมอ งานวันเกิดทุก ๆ ปี จะต้องจัดงานอย่างใหญ่โต ก่อนนอนจะต้องมาหาบอกรักส่งเข้านอนทุกคืน แต่พ่อแม่ตายทุกอย่างกลับเปลี่ยนไป พ่อทำงานหนักมากขึ้นไม่มีเวลาสนใจดูแลพูดคุยกับจูเลียตเหมือนอย่างเคย ให้ความสำคัญกับธุรกิจอำนาจความยิ่งใหญ่ของตนเองตลอดเวลา แม้กระทั่งการที่จะเข้ามาพูดคุยกับเราก็จะเป็นการพูดคุยแต่เรื่องงานเท่านั้นให้เราไปทำความรู้จักกับคนอื่นเพียงเพื่อจะจับเราแต่งงานเหมือนชายลูกตัวเองให้กับผู้มีอำนาจคนอื่นเพียงเพื่อความยิ่งใหญ่ของตนเองใน นิโอ เวโรน่า หลายวันหลายปีเข้า ความสัมพันธ์ระหว่างจูเลียตกับพ่อยิ่งห่างกันมากขึ้นเรื่อย ๆ มีแต่ความอึดอัดไม่เข้าใจกัน พ่อไม่เคยจะถามจูเลียตเลยสักครั้งว่าต้องการอะไรหรือเป็นอะไร มีแต่วางกรอบให้จูเลียตเดินไปตามทางที่พ่อต้องการเท่านั้นโดยไม่มีสิทธิ์มีเสียงอะไร พ่อจึงถือเป็นคนคนหนึ่งที่เป็นคนทำให้จูเลียตอยากออกไปจากที่นี่มากที่สุด

ความสัมพันธ์ระหว่างแม่นม

แม่นมเปรียบเสมือนแม่แท้ ๆ ของจูเลียต จูเลียตเจอกับแม่นมครั้งแรกตอนอายุ 9 ปี แม่นมเป็นคนที่ดูแลเอาใจใส่อยู่กับจูเลียตแทบจะตลอดเวลา จูเลียตไปไหนก็จะคอยมีแม่นมตามประกบเสมอ แม่นมเป็นเหมือนทั้งเพื่อน พี่สาว และแม่ในคราวเดียวกัน จูเลียตสนิทกับแม่นมมากๆ ใจเปิดใจคุยกับแม่นมทุกเรื่องไม่เคยมีความลับอะไรกับแม่นมเลย แม่นมถือว่าเป็นตัวละครสำคัญอย่างมากในการขับเคลื่อนให้จูเลียตได้ทำตามใจตัวเอง

ความสัมพันธ์ระหว่างปารีส

พ่อจะคอยแนะนำพูดถึงให้ฟังอยู่บ่อย ๆ เจอกับปารีสครั้งแรกที่งานเลี้ยงต้นรำแต่จูเลียตไม่สนใจปารีสเลย เพราะจากที่จูเลียตเคยเจอมาผู้ชายที่พ่อแนะนำมาให้แต่ละคนไม่เคยต่างจากพ่อเข้าหาเพราะความสัมพันธ์ทางธุรกิจอำนาจไร้ซึ่งความจริงใจต่อกัน ทำให้จูเลียตสร้างกำแพงกับผู้ชายที่พ่อหาให้ทุกคนรวมถึงปารีสด้วย

ความสัมพันธ์ระหว่างติบอลท์

เป็นคนที่พอรับเลี้ยงมารู้จักเล่นด้วยกันมาตั้งแต่เด็ก จูเลียตมองติบอลท์เป็นที่ชายคนหนึ่ง จูเลียตไม่ได้สนิทกับติบอลท์มากเท่าไรเพราะติบอลท์ค่อนข้างเป็นคนเงิบ ๆ สุขุมดูเข้าถึงยาก แต่เมื่อเกิดเรื่องอะไรไม่ดีติบอลท์จะเป็นคนที่เข้ามาปกป้องเธอเสมอ

ความสัมพันธ์ระหว่างภคตอลอเวรินซ์

เป็นที่รู้จักของใครหลายคนในเมือง นีโอ เวโรน่า เป็นผู้นำศาสนาชั้นนำคำสอนต่าง ๆ จูเลียตไม่ได้สนิทเป็นการส่วนตัวไม่ค่อยได้เจอพูดคุยกันมากเพราะอยู่คนละเขตเมือง แต่ภคตาก็เป็นบุคคลที่เธอเคารพ

ความสัมพันธ์ระหว่างแซมสันและเกรกอรี

แซมสันกับเกรกอรีเป็นเพื่อนเล่นกันมาตั้งแต่เด็ก ๆ โตมาด้วยกัน แต่พอยิ่งโตขึ้นจึงทำให้ห่างกันบ้างเพราะสถานะและหน้าที่ที่แตกต่างกัน

วิเคราะห์ตัวละครเบนโวลีโอ

3) นางสาว มิเชล แอลจิล่า รพี ไอ. กินโตะ รับบท เบนโวลีโอ

3.1) ลักษณะภายนอก

เบนโวลีโอ เป็น ผู้หญิงอายุ 16 ปี ส่วนสูง 153 ซม. เกิดอยู่ในตระกูลมอนตะคว เมืองนีโอ เวโรน่า เธอเป็น Youngblood ที่แสบซ่าและแข็งแกร่ง เป็นเด็กสาวที่กำลังเติบโตเป็นผู้ใหญ่ เป็นคนที่ชอบใช้ความรุนแรงและชอบต่อสู้ เป็นคนรักสนุกสนาน เป็นผู้หญิงที่ดูมั่นใจในตัวเอง เชื่อมมั่นในตัวเอง อีกทั้ง คนอื่นชอบมองว่าเธอเหมือนเด็กเพราะบุคลิกและส่วนสูงเหมือนเด็ก

เบนเป็นคนชอบแต่งตัวฟังก์ ๆ เบรี่ยว ๆ จัดจ้าน ซึ่งสิ่งที่เบนโปรดปราน คือ สีชมพู และ สีดำ เวลาที่เธอแต่งตัวเธอชอบที่จะแต่งตัวที่สามารถเคลื่อนไหวได้สะดวก ไม่ว่าจะเป็นการทำงาน การไปเที่ยวงานเลี้ยง หรือการต่อสู้ก็ตาม จะต้องสามารถเคลื่อนไหวได้อย่างคล่องแคล่ว เบนเป็นคนชอบทำสัฟม์ ซึ่งเธอยอมสัฟม์เป็นสีแดงมะฮอกกานี และชอบทำทรงผมที่สามารถเคลื่อนไหวได้สะดวก

โดยไม่ต้องหวังว่าจะปิดหน้า เธอเป็นคนแต่งหน้าจัดตามแฟชั่น รวมถึงชอบการกรีดอายไลน์เนอร์ อีกทั้งเป็นชอบทาสีเล็บ และ สวมใส่รองเท้าบูทยาวสีแดง

3.2) ลักษณะภายใน

ถึงลักษณะภายนอกดูเหมือนคนรักสนุกสนานแต่จริง ๆ เวลาที่เธอทำงานเธอเป็นคนจริงจังมาก เวลาที่ใครล้อหรือดูถูกเบนจะไม่สามารถควบคุมอารมณ์ได้ทำให้เบนมักจะมีเรื่องกับฝั่งคาปูเลตอยู่ตลอดเวลา รวมถึงเธอเป็นคนที่ไม่ชอบเวลาใครมาเหยียดหรือดูถูกถูกลดตัวเอง และสิ่งที่เบนเกลียดที่สุดคือการไม่ได้รับความเป็นธรรมหรือการกดขี่เอาเปรียบผู้อื่น ทำให้เบนเกลียดขั้นสูงเป็นอย่างมาก เบนไม่ชอบเวลาตัวเองเป็นฝ่ายโดนกระทำ ทำให้เธอชอบเอาคืนเวลาที่ใครแกล้งเธอหรือหาเรื่องเธอจะเอาเรื่องให้ถึงที่สุด และจะแก้แค้นทุกครั้งที่มีโอกาส

เบนโวลีโอเป็นหญิงสาวที่อยากมีความเป็นผู้ใหญ่เพราะไม่อยากให้เมอร์คิวซิโอมองเธอเพียงแค่น้องสาว จริง ๆ แล้วเบนโวลีโอมีความคิดเป็นผู้ใหญ่มากแต่เธอไม่รู้ตัว ถึงเบนเป็นคนที่คุณเหมือนจะแสบซ่าและเข้มแข็งแต่จริง ๆ เธอเป็นคนที่ย่อนไหวง่ายมาก ๆ โดยเฉพาะเรื่อง “ความรัก” เธอจะไม่แสดงความรู้สึกเสียใจหรือความอ่อนแอให้คนอื่นรับรู้ แต่จะเลือกที่จะปิดบังด้วยรอยยิ้มของเธอ

3.3) ภูมิหลัง

เบนเกิดมาในตระกูลของมอนตะคิว พ่อและแม่ของเธอเป็นเพื่อนสนิทกับเลดี้มอนตะคิว ซึ่งเป็น Youngblood ทั้งคู่ พ่อของเธอเสียชีวิตตั้งแต่ยังเล็กเพราะเหตุการณ์ทะเลาะวิวาทระหว่างมอนตะคิว และคาปูเลต ทำให้เบนอยู่กับแม่เพียงสองคน แต่ทว่าแม่ของเธอล้มป่วยและอาการหนักขึ้นเรื่อย ๆ จนเสียชีวิตเพราะไม่มีหมอมารักษาเนื่องจากหมอยู่อยู่กับรักษาคนที่เขต 1 ซึ่งเหตุการณ์นี้เลยทำให้เบนโวลีโอ เกลียดชังและมีความแค้นกับคาปูเลตเป็นอย่างมาก ต่อมาเลดี้มอนตะคิวได้รับเลี้ยงเบนโวลีโอ ทำให้เธอได้รู้จักลูกของเลดี้นั้นคือ “โรเมโอ” เบนและโรเมโออยู่ด้วยกันจนเหมือนเป็นพี่น้องสายเลือดเดียวกัน จนกระทั่งเบนอายุ 10 ปี เลดี้ก็ได้รับเลี้ยงเมอร์คิวซิโอเข้ามา ทำให้ทั้งสามคนกลายมาเป็นเพื่อนสนิทกัน เบนและพวกพ้องมักจะไปด้วยกันเสมอ เป็นพวกพ้องที่รู้ทุกสิ่งทุกอย่างและรักกันมากจนสามารถสละชีวิตแทนกันได้ แต่เบนมีความลับอย่างหนึ่งที่ไม่เคยบอกเพื่อนนั่นก็คือเธอนั้นแอบรักเมอร์คิวซิโอโดยที่เธอก็รู้ว่าเมอร์คิวซิโอนั้นแอบชอบโรเมโอ ทำให้เธอเลือกที่จะซ่อนความรู้สึกไว้ภายใต้รอยยิ้มของเธอเพื่อที่จะเก็บความสัมพันธ์แบบนี้ตลอดไป

เบนโวลีโอ เป็น youngblood ที่มีความฝันอันแรงกล้าที่จะพัฒนาเมืองนีโอเวโรน่า เพราะการได้ทำงานให้กับเลดี้ ทำให้เบนเห็นถึงปัญหาของเมืองนีโอเวโรน่า เห็นถึงความเหลื่อมล้ำของเมืองนี้ ซึ่งเป็นสาเหตุที่ทำให้พ่อและแม่ของเธอต้องเสียชีวิต ทำให้เบนมีความฝันที่จะทำให้ทำให้ตระกูลมอนตะควิได้มีอิสรภาพและไม่ต้องโดนกดขี่จากเหล่าชนชั้นสูง

เบนโวลีโอมักจะถูกพวกคาปูเลตมาหาเรื่องเธอตลอดเวลา ซึ่งเป็นสิ่งที่เบนโวลีโอรำคาญที่สุด แต่บางครั้งพวกคาปูเลตทำให้เธอหงุดหงิดจนไม่สามารถควบคุมอารมณ์และเกิดเรื่องทะเลาะวิวาททุกครั้ง ซึ่งเมอร์คิวซิโอจะเป็นคนห้ามเธอและช่วยเหลือเธอตลอด แต่ทุกครั้งที่มีเกิดการทะเลาะวิวาทเจ้าเมืองมักจะโทษฝั่งมอนตะควิเสมอ และไม่ฟังเหตุผลของตระกูลมอนตะควิทั้งสิ้น ทำให้มอนตะควิต้องโดนรับโทษทุกครั้ง ส่วนตระกูลคาปูเลต เจ้าเมืองมักจะปล่อยและยกโทษให้เสมอ ซึ่งเบนไม่เห็นด้วยกับความไม่ยุติธรรมนี้ ด้วยความที่เธอเป็นคนไม่ชอบเวลาที่เป็นฝ่ายที่ถูกกระทำอยู่ฝ่ายเดียวเลยมักจะเอาคืนและแก้แค้นพวกคาปูเลตกลับทุกครั้งที่มีโอกาส

3.4) ความต้องการตัวละคร

การได้รับการยอมรับจากสังคมและความรัก

3.5) ความสัมพันธ์ระหว่างตัวละคร

ความสัมพันธ์ระหว่างโรเมโอ

โรเมโอเป็นเหมือนเพื่อนและพี่สาวในคนเดียวกัน เพราะเติบโตด้วยกันตั้งแต่เล็ก ๆ ทำให้แค่มองตาก็ก็น่าใจกันได้ เบนคอยอยู่เคียงข้างโรเมโอตลอดเวลา เวลาที่โรเมโอชอบหนีเลดี้ เบนจะคอยปกป้องและคอยเก็บงานให้โรเมโอทุกครั้ง ซึ่งเบนเข้าใจในตัวโรเมโอทุกอย่าง และสงสารที่โรเมโอต้องมาเป็นผู้ถูกเลือกทั้งที่โรเมโอไม่อยากจะเป็นอย่างนั้น บางครั้งเบนอยากจะรับภาระนั้นมาไว้ที่ตนเอง เพราะอยากเห็นพี่สาวหรือเพื่อนมีความสุข

ความสัมพันธ์ระหว่างเมอร์คิวซิโอ

เมอร์คิวซิโอเป็นเหมือนพี่ชายและเพื่อนอีกทั้งเป็นคนที่เป็นคนรัก เบนและเมอร์คิวซิโอมักจะซุ่มต่อสู้อยู่ด้วยกันตลอด ทำให้ทั้งคู่รู้จักจังหวะการต่อสู้ของตนเอง อีกทั้งยังรู้เล่ห์กลของกันและกัน เบนไม่เคยบอกความรู้สึกให้กับเมอร์คิวซิโอ เพราะเธอรู้ว่าเมอร์คิวซิโอชอบโรเมโอ เธอรู้ว่ามันยากที่จะให้

เมอร์คิวซิโอสั้นมาสนใจเธอ แต่เธอรู้สึกว่าแค่ได้อยู่ใกล้ๆ เธอก็มีความสุขแล้ว เธอคอยดูแลและคอยอยู่เคียงข้างเมอร์คิวซิโอสื่ออยู่เสมอ เบนชอบเวลาที่อยู่กับเมอร์คิวซิโอสื่อเพราะเขาคอยปกป้องและดูแลเธอ ทำให้เธอแอบหวังอยู่เล็กๆ ๆ ว่าเมอร์คิวซิโอสื่อจะชอบเธอสักวันหนึ่ง

ความสัมพันธ์ระหว่างเลดี้มอนตะคิว

เลดี้มอนตะคิวสำหรับเบนโวลีโอสื่อเป็นเหมือนแม่และผู้นำที่เบนเคารพและนับถือ เลดี้เป็นเหมือนแสงสว่างให้กับเบน เพราะเลดี้รับอุปการะเบนที่เป็นเด็กกำพร้าและคอยสั่งสอนและดูแลเบนมาตลอด ซึ่งเบนใฝ่ฝันอยากเป็นผู้นำเหมือนกับเลดี้

ความสัมพันธ์ระหว่าง แซมสันและเกรกอรี

แซมสันและเกรกอรีเป็นพวกคาปูเลต ชอบหาเรื่องเบน ทั้งคู่ชอบกวนประสาทเบนอยู่บ่อยครั้ง จึงทำให้เบนหงุดหงิดบ่อยครั้งและเกิดการทะเลาะวิวาทอยู่บ่อยครั้ง

ความสัมพันธ์ระหว่างติบอลท์

ติบอลท์เป็นคนที่เบน ไม่อยากจะยุ่งและมีเรื่องมากที่สุด เพราะติบอลท์เป็นคนที่หัวรุนแรง และยากที่จะสู้จะด้วย

ความสัมพันธ์ระหว่างลอร์ดคาปูเลต

เป็นบุคคลที่เบนกลัวมาก เพราะลอร์ดมีอำนาจที่เบนไม่สามารถสู้ได้เลย และรู้สึกตัวเองไร้อำนาจในการต่อสู้กับลอร์ด

ความสัมพันธ์ระหว่างจูเลียต

ครั้งแรกที่เบนเจอกับจูเลียตเธอก็รู้สึกไม่ถูกชะตา บวกกับจูเลียตนั้นเป็นคนจากคาปูเลตซึ่งทำให้เบนยิ่งไม่อยากยุ่งกับเธอ ยิ่งพอเธอรู้อาณาจักรโรมโอสื่อจูเลียต เธอรู้อีกโอรธแต่ไม่สามารถทำอะไรได้เพราะเป็นสิ่งที่ทำให้โรมโอสื่อมีความสุข แต่ทว่าความรักของโรมโอสื่อกลับทำให้เบนต้องสูญเสียเมอร์คิวซิโอสื่อ ซึ่งเหตุการณ์นี้ยิ่งทำให้เบนเกลียดจูเลียตและเลือกที่จะแก้แค้นเธอรวมถึงโรมโอสื่อที่เป็นต้นเหตุของการตายเมอร์คิวซิโอสื่อ

ความสัมพันธ์ระหว่างเจ้าเมือง

เบนโวลีโอไม่ชอบเจ้าเมืองเนื่องจากเจ้าเมืองชอบเข้าข้างฝั่งคาปูเลต และรู้สึกเกลียดที่เจ้าเมืองไม่มีความเป็นธรรม และใช้อำนาจเพื่อผลประโยชน์ของตัวเอง

ความสัมพันธ์ระหว่างภاتا

เบนเคยศรัทธาในตัวภاتا แต่หลังจากรู้ความลับที่ภاتاจะช่วยให้จูเลียตกับโรมีโออยู่ด้วยกัน ทำให้เบนนั้นหมดความเชื่อถือและหมดศรัทธาในตัวภاتا

การวิเคราะห์ตัวละครเลดี้ มอนตะคิว

4) นางสาวนงนภสร มงคลฤกษ์ รับบท เลดี้มอนตะคิว

4.1 ลักษณะภายนอก

เลดี้มอนตะคิวผู้นำชนชั้นแรงงานในเขต 3 เพศหญิง อายุ 46 ปี ผมหยาวตรงถึงกลางหลัง ผมสีดำ ตาสีดำ หน้าเรียว ปากเป็นกระจับ จมูกคม ผิวสีน้ำตาล ส่วนสูง 170 เซนติเมตร น้ำหนัก 49 กิโลกรัม สดส่วนดี มีกลิ่นเนื้อที่มาจากการฝึกต่อสู้

เลดี้มอนตะคิวมักจะแต่งตัวที่ให้ความคล่องตัว ซึ่งส่วนใหญ่เป็นกางเกงเพราะต้องเตรียมรับมือให้พร้อมทุกสถานการณ์ สีที่มักจะเห็นบนเสื้อผ้าของเลดี้คือ สีดำ และสีแดง ลักษณะภายนอกของเลดี้มอนตะคิวค่อนข้างมีความเคร่งขรึมไม่ค่อยพูดแต่หากจะให้พูดก็หนักแน่น เป็นผู้หญิงที่ทั้งสวยและเก่งแต่เข้าถึงได้ยาก ในฐานะของผู้นำเธอเป็นที่ยอมรับในสังคม เลดี้มอนตะคิวต้องดูแลคนส่วนมาก ทำให้ในฐานะแม่คนจะมองว่าห่างเหินกับลูกสาวเพราะเธอไม่ค่อยที่จะมีเวลาวางดูแลโรมีโอ คนมักพูดกันว่าเลดี้มอนตะคิวเห็นงานและอุดมการณ์มาเหนือกว่าทุกสิ่ง ลึกๆแล้วเธอรู้สึกโดดเดี่ยวและไร้ที่พึ่ง บางครั้งก็รู้สึกว่างเปล่าภายในจิตใจของตัวเอง และมีความรู้สึกฝังใจกับความสูญเสียที่ผ่านมา

4.2 ลักษณะภายใน

สภาวะทางจิตใจค่อนข้างบอบช้ำจากการสูญเสียคนที่รักไปสาเหตุจากความขัดแย้ง สภาวะภายนอกเป็นคนค่อนข้างเก็บตัวไม่สูงส่งหรือระบายปัญหาให้ใครรู้ ชอบเก็บทุกเรื่องไว้กับตัวเพราะไม่ค่อยเชื่อใจใครในเรื่องของความสัมพันธ์ ถึงจะเป็นคนที่ภายนอกอาจดูเคร่งขรึมแต่จริงๆแล้วก็

มีความอ่อนแออยู่ภายในจิตใจเกี่ยวกับเรื่องโรเมโอ เป็นแม่ที่รักลูกมากแต่ไม่เคยแสดงความรักให้กับลูก เพราะต้องการจะให้โรเมโอเป็นคนที่เข้มแข็ง ด้วยความรักมากจึงทำให้ตัวละครต้องการจะปกป้องภัยอันตรายให้ห่างจากลูก แต่กลับกลายเป็นยึดเยียดความกดดันไปที่ตัวโรเมโอรวมถึงการยึดเยียดอุดมการณ์ที่ลูกไม่ต้องการโดยไม่รู้ตัว จนทำให้เกิดรอยร้าวในจิตใจระหว่างทั้งคู่

4.3 ภูมิหลัง

เลดี้มอนตะคิวเกิดมาในครอบครัวมอนตะคิว พ่อของเลดี้มอนตะคิวก็คือผู้นำหัวหน้าพรรคแรงงานในเขต 3 และแม่ของเลดี้ก็คือคนที่อาศัยอยู่ในเขต 3 พ่อและแม่ของเลดี้มอนตะคิวเสียชีวิตตอนที่เลดี้อยู่ในช่วงของวัยรุ่นเหตุการณ์มาจากความขัดแย้งเกี่ยวกับเรื่องของ Life Seed และพวกชนชั้น 1 ซึ่งหลังจากที่พ่อซึ่งเป็นผู้นำพรรคแรงงานได้เสียชีวิตลงเป็นเหตุจำเป็นให้เลดี้มอนตะคิวต้องสานต่อเจตนาที่พ่อของเธอได้ทำไว้ ในระหว่างที่เธอเติบโตมาก็ได้รับคำสั่งสอนจากพ่อของเธอเพื่อเป็นการปูทางให้เธอได้เรียนรู้ที่จะเป็นผู้นำคนต่อไปและเลดี้มอนตะคิวยังมีเพื่อนสนิทที่คลุกคลีกันตั้งแต่ยังเด็ก ได้ร่วมกันก่อตั้ง Youngblood ขึ้นมาเพื่อรวมเด็กวัยรุ่นในชนชั้นแรงงานที่มีความคิดเห็นเหมือนกันเกี่ยวกับการเรียกร้องเรื่อง Life Seed และสิทธิ์ที่ควรจะได้ ภายใต้การหนุนหลังจากผู้นำชนชั้นแรงงาน สมัยการดูแลของพ่อเลดี้มอนตะคิวจะเป็นไปในรูปแบบของการประนีประนอมและการยอมให้กับลอร์ดคาปูเลตอยู่เสมอ นั่นทำให้เลดี้มอนตะคิวและกลุ่มของเธอมีความคิดเห็นเหมือนกันที่ต้องการจะล้มล้างอำนาจแบบเดิม ๆ ของลอร์ดคาปูเลตและเรียกร้องความยุติธรรมให้กับชนชั้นเขต 3

เมื่อถึงเวลาที่เลดี้มอนตะคิวได้เป็นผู้ดูแลผู้คนในชนชั้นเขต 3 อย่างเต็มตัวเธอก็ได้แต่งงานกับเพื่อนที่ร่วมก่อตั้ง Youngblood ด้วยกันมาหลังจากนั้นสถานการณ์ของเขตที่ 3 และเขตที่ 1 ก็มักจะมีปัญหาความขัดแย้งกันอยู่เสมอเพราะทั้งสองตระกูลต่างต้องพึ่งพาทรัพยากรเดียวกันคือ Life Seed เลดี้มอนตะคิวและสามีของเธอพยายามอย่างหนักเพื่อที่จะต่อสู้เพื่อความเท่าเทียมที่คนในเขต 3 ควรจะได้ ไม่นานก็มีข่าวการตายอย่างลับ ๆ ของผู้นำมอนตะคิวหลุดออกมาทำให้ทุกคนต่างคิดไปกันว่าเลดี้มอนตะคิวอาจเสียชีวิตแล้วเพราะเธอเป็นเพียงแค่ม้าผู้หญิงคนนึงซึ่งมีศัตรูอยู่รอบตัวมากมาย แต่หลังจากนั้นตัวเลดี้ก็ได้ออกมาประกาศกับทุกคนว่าคนที่เสียชีวิตก็คือสามีของเธอ และได้ประกาศต่อว่าตัวเธอกำลังตั้งท้อง เหตุการณ์นี้ทำให้คนในเขต 3 ทุกคนต่างเห็นใจเลดี้มอนตะคิวเป็นอย่างมาก

เลดี้ใช้โอกาสนี้ในการปลุกกระดมคนให้เห็นถึงความเหลื่อมล้ำที่เกิดขึ้นกับทุกคนจนทำให้หลายคนไม่ได้รับโอกาสหรือความปลอดภัยในชีวิตเพราะมีอำนาจที่มองไม่เห็นอยู่เหนือทุกคนคอยกดขี่และเธอทำให้คนในชนชั้นแรงงานเห็นถึงความเข้มแข็งของเธอทุกคนยอมรับในตัวของเธอเหมือนตะคิ

4.4 ความต้องการของตัวละคร

นำอุดมการณ์จนสำเร็จภารกิจและหลุดพ้นจากความเจ็บปวดในอดีต

4.5 ความสัมพันธ์ระหว่างตัวละคร

ความสัมพันธ์ระหว่างโรเมโอ

ไม่ค่อยมีเวลาที่ให้ความรักในแบบที่แม่ควรจะทำให้กับลูก การเลี้ยงลูกในแบบของเลดี้-มอนตะคิคือการทำให้เป็นแบบอย่าง เพื่อให้โรเมโอเรียนรู้การทำงานของแม่ตั้งแต่เกิด และผลักดันให้โรเมโอเป็นคนที่ยากให้เป็น ตั้งความหวังกับลูกมากไปจนกลายเป็นความกดดัน เลดี้มีสภาวะจิตใจที่บอบช้ำจากการสูญเสีย ทำให้เลดี้กลัวว่าจะต้องสูญเสียโรเมโอไปอีกคน จึงพยายามที่จะปกป้องลูกจากอันตรายทุกอย่าง แต่ไม่เคยที่จะอธิบายหรือเล่าเหตุการณ์รายละเอียดให้ลูกฟังเพราะมองว่าลูกยังเด็กเกินกว่าที่จะเข้าใจเรื่องนั้น

ความสัมพันธ์ระหว่างลอร์ดคาปูเลต

ลอร์ดคือผู้นำของคนในชนชั้น 1 เป็นนายทุนของคนในเขต 3 เป็นศัตรูของเลดี้มอนตะคิคนที่สร้างความแค้นของเลดี้มอนตะคิและทำให้พ่อของเธอต้องตาย เลดี้และลอร์ดคาปูเลตมีความขัดแย้งกันมาตลอดตั้งแต่ก่อนที่เลดี้จะขึ้นเป็นผู้นำ จนสามีของเธอตาย หลังจากนั้นการต่อสู้ของเลดี้เป็นไปในรูปแบบของการทำสงครามประสาทกับลอร์ด เพราะเลดี้มีความกล้าได้กล้าเสียและรู้ความลับหลายอย่างของลอร์ด แต่ไม่มีอำนาจพอที่จะเปิดโปงและเอาผิดได้ เลดี้พยายามที่จะสนับสนุนกลุ่ม Youngblood ให้โค่นล้มอำนาจของตระกูลคาปูเลต ในขณะที่เดียวกันก็พยายามที่จะกันตัวโรเมโอให้ห่างจากลอร์ดคาปูเลต

ความสัมพันธ์ระหว่างเบนโวลีโอ

เบนโวลีโอเปรียบเหมือนลูกสาวอีกคน เป็นเด็กที่น่ารักและเชื่อฟังเลดี้มาโดยตลอด คอยดูแลโรเมโอให้อยู่ในสายตาของเลดี้และช่วยให้โรเมโอทำภารกิจที่เลดี้มอบหมายสำเร็จในทุกครั้ง เบนโวลีโอคือเด็กกำพร้าที่เลดี้รับมาอุปการะตั้งแต่ยังเล็กทำให้เกิดความผูกพันและความจงรักภักดี เลดี้มอนตะควิลีเลี้ยงดูเบนโวลีโอมาพร้อมกับโรเมโอ คอยสั่งสอนทุกอย่างไม่ต่างจากที่สอนโรเมโอ

ความสัมพันธ์ระหว่างเมอร์คิวซิโอ

คือเด็กที่เติบโตมาในเขต 3 และอยู่ในกลุ่ม youngblood เป็นคนที่เลดี้มอนตะควิลีไวใจมากอีกคนหนึ่ง ด้วยความสนิทกันทั้งสามคนของ โรเมโอ เมอร์คิว และเบนโวลีโอ เลดี้จะฝากเมอร์คิวดูแลโรเมโอเสมอเวลาที่ต้องเดินทางหรือออกไปทำอะไรที่ไกลจากสายตาของเลดี้ เพราะโรเมโอชอบหนีออกจากบ้าน แต่ถ้ามีเมอร์คิวไปด้วยเลดี้ก็จะวางใจได้ เมอร์คิวเป็นเด็กที่มีฝีมือในสายตาของเลดี้ทั้งความคิดและทักษะการต่อสู้ ขาดแค่การฝึกฝนตัวเองและการได้รับการอบรมสั่งสอน เลดี้เชื่อว่าเมอร์คิวซิโอจะสามารถปกป้องโรเมโอได้จนถึงวันที่โรเมโอพร้อมจะเป็นผู้นำ

ความสัมพันธ์ระหว่างภาดาอวเร็นซ์

คือเพื่อนเก่าของเลดี้ในสมัยเด็ก เป็นคนที่รู้จักนิสัยและภูมิหลังของเลดี้ดีที่สุด เพราะสมัยก่อนทั้งคู่เป็นเพื่อนกัน แต่เพราะเลดี้ต้องขึ้นมาเป็นผู้นำที่ยึดถืออุดมการณ์เป็นหลัก และลวเร็นซ์ที่เป็นภาดาอวเร็นซ์ของทั้งคู่จึงเปลี่ยนไป และหลังจากโรเมโอมีเลือดไหล ทุกคนเชื่อว่าโรเมโอคือผู้ถูกเลือก เลดี้มองว่าภาดาอวเร็นซ์นี้ในการเอาโรเมโอมาเป็นเครื่องมือที่จะทำให้ทุกคนเชื่อเรื่องเล่าที่ภาดาอวเร็นซ์สร้างขึ้น เลดี้ได้แต่มองห่าง ๆ คอยจับตาดู แต่ไม่ลงมือทำอะไรเพราะเธอเชื่อว่าเธอและภาดาอวเร็นซ์เหมือนกัน แค่วิธีการเท่านั้นที่ต่าง

ความสัมพันธ์ระหว่างดิบอลท์

เด็กในเขต 1 ที่เลดี้รู้ที่มาเป็นอย่างดี เลดี้รู้ว่าดิบอลท์คือเด็กเลือดผสมจากเขต 3 และเป็นลูกของลอร์ดคาปูเลต ถึงแม้เลดี้จะรู้มาตลอดว่าที่มาของดิบอลท์เป็นแบบนี้ เธอก็ไม่เคยคิดที่จะเปิดโปงลอร์ดคาปูเลตเพียงแต่เก็บความลับนี้ไว้ จนถึงวันที่ลอร์ดคาปูเลตทำร้ายโรเมโอ เลดี้จึงจำเป็นต้อง

เล่นงานลอร์ดคาปูเลตโดยใช้ติบอลท์เป็นเครื่องมือเพราะเลดี้รู้ว่าลอร์ดคาปูเลตไม่มีวันยอมให้ติบอลท์ตายด้วยน้ำมือของเลดี้มอนตะควิเด็ตขาด

5) การวิเคราะห์ตัวละครแม่นม

นางสาว เวรนี กนกวัฒน์นะพันธ์ รับบท แม่นม

5.1) ลักษณะภายนอก

แม่นม เป็นผู้หญิง อายุ 30 ปี รูปร่างสมส่วน ผอมยาวดำสนิท แม่นมเป็นคนเจ้าระเบียบการแต่งตัวและทรงผมจึงต้องเรียบร้อย สามารถทำงานได้อย่างสะดวกสบาย และเนื่องจากหน้าที่ของเธอคือดูแลคุณหนูจูเลียตจึงทำให้ตัวเองดูน่าเชื่อถือ สุขุม และมีความเป็นผู้ใหญ่กว่าอายุจริง เธอเกิดในตระกูลมอนตะควิ ปัจจุบันเป็นแม่นมของคุณหนูจูเลียตอาศัยอยู่ในบ้านคาปูเลต

5.2) ลักษณะภายใน

แม่นมเป็นคนกล้าคิดกล้าทำ พูดคำไหนคำนั้น นิสัยของเธอขัดจากบุคลิกภายนอกอย่างสิ้นเชิง เธอเป็นคนใจดี อธิษาศัยดี เฮฮา สนุกสนาน ชอบที่จะพูดคุยกับคนใหม่ๆ อยู่เสมอ อีกด้านหนึ่งของเธอเนื่องจากเธอมาจากเขต 3 และต้องมาทำงานที่เขต 1 สายตาที่คนอื่นมองเธอมักจะดูถูกเหยียดหยาม และรังแกในช่วงแรกเธอจึงมีความอ่อนไหวมาก บางครั้งก็แอบร้องไห้คนเดียวไม่กล้าที่จะปรึกษาใครเพราะหน้าที่ที่เธอทำต้องพบปะผู้คนและเป็นเหมือนเกราะปกป้องให้จูเลียตตั้งนั้นเวลาที่เธอไม่สบายใจจึงพยายามแสดงออกว่าตัวเองปกติดี ความรู้สึกของแม่นมที่โดนดูถูกโดนบีบบังคับต่าง ๆ จากคนเขต 1 นั้นเป็นเหมือนปมในใจของเธอพอเธอเจอกับจูเลียตที่ตกอยู่ในสถานการณ์ไม่ต่างกันทำให้เธอมีเป้าหมายที่ชัดเจนว่าอยากจะเป็นอิสระ อยากให้จูเลียตไปให้ไกลจากที่นี่ เธอคิดว่าบางทีการเป็นอิสระก็อาจจะทำให้คนคนหนึ่งเป็นตัวเองได้มากขึ้นและไม่ต้องปิดบังความรู้สึกอะไร ออกไปใช้ชีวิตเป็นตัวของตัวเองให้มีความสุขที่สุดก็พอ

5.3) ภูมิหลัง

แม่นม อายุ 30 ปี เพศ หญิง อาชีพ พี่เลี้ยง แม่นมเกิดในเขต 3 ตระกูลมอนตะควิ เธอเกิดมาในครอบครัวที่มีฐานะปานกลางขั้นต่ำคือพอมีพอกินใช้ชีวิตเป็นวัน ๆ ไป แต่เนื่องจากอยู่ในเขต 3 ผู้คนก็จะแบ่งปันกันถ้อยทีถ้อยอาศัย ทุกคนก็จะมีแรงสู้จากกำลังใจของคนในเขต พ่อกับแม่ของเธอ

ทำงานขนส่ง Life Seed จากเขต 3 สู่เขต 1 บางครั้งเธอเองก็ต้องไปช่วยพ่อแม่ พวกเขาทำงานอย่างหนัก แต่ก็ได้รับรายได้ที่ไม่ดีเท่าที่ควร พวกเขาจึงพยายามทำทุกทางเพื่อให้ครอบครัวได้อยู่อย่างสบาย จนวันหนึ่งมีประกาศจากเขตที่ 1 รับสมัครคนเลี้ยงเด็กที่บ้านของลอร์ดคาปูเลต ตอนนั้นเธออายุ 12 ปี โดพอที่จะรับรู้ถึงความลำบากของทางบ้าน และนี่เป็นเหมือนหน้าที่ที่เธอจำเป็นต้องทำเพื่อแบ่งเบาภาระให้พ่อแม่ เธอรีบไปที่บ้านคาปูเลตและสมัครเป็นคนเลี้ยงเด็กทันที นั่นคือจุดเริ่มต้นที่ทำให้เธอได้เจอกับจูเลียต

แม่นมมีอัธยาศัยที่ดีและมีการพูดที่น่าเชื่อถือทำให้เธอได้ทำงานที่บ้านคาปูเลต ช่วงแรกที่แม่นมเจอกับจูเลียตเธอไม่สนใจและไม่ยอมพูดคุยด้วย สุดท้ายแม่นมได้รู้ถึงสาเหตุว่าเด็กคนหนึ่งที่ต้องมาเจอเรื่องร้ายแรงทั้งแม่เสียชีวิต ส่วนพ่อก็ทำเหมือนกับว่าเธอเป็นนกตัวหนึ่งที่ต้องอยู่แต่ในกรงไม่สามารถเป็นอิสระได้ แม่นมรู้อย่างนั้นจึงเอ็นดูและพยายามดูแลเธออย่างดีเหมือนกับเป็นพี่สาวคนนึง จนจูเลียตไว้ใจและเชื่อฟังเธอในที่สุด แม่นมกับจูเลียตกลายเป็นคนที่สนิทกันมาก จูเลียตมักจะขอคำแนะนำต่างๆจากแม่นม นั่นถือเป็นความสบายใจของแม่นมที่จูเลียตกล้าเปิดเผยและปรึกษาเธออยู่เสมอ ในบางครั้งหากจูเลียตทำผิดแม่นมจะช่วยปิดบังเพื่อให้เธอได้ทำตามสิ่งที่ต้องการอย่างเป็นอิสระ เพราะทั้งคู่รู้ว่าถ้าลอร์ดคาปูเลตจับได้จูเลียตก็จะถูกพ่อของเธอบีบบังคับให้ทำสิ่งที่ไม่อยากทำอยู่เสมอ

แม่นมดูแลจูเลียตมาเรื่อย ๆ เหมือนโตมาด้วยกัน แม่นมเรียนรู้ที่จะอยู่กับครอบครัวคาปูเลตได้มากขึ้นส่วนจูเลียตก็โตขึ้นเป็นเด็กสาวที่น่ารักจนทั้งคู่เกิดความผูกพัน เธอตระหนักได้ว่าคนรวยที่มีพร้อมทุกอย่างแบบคุณหนูจูเลียตกลับไม่มีความสุขเพราะไม่มีคนสนับสนุนในสิ่งที่เธอเลือก และยังถูกพ่อบังคับในหลาย ๆ สิ่งที่ไม่อยากทำ บางเรื่องก็เกินกว่าที่เด็กคนนึงจะรับได้ แม่นมเห็นถึงสิ่งเหล่านี้มาตลอด เธอจึงอยากเติมเต็มทุกอย่างให้คุณหนูทั้งสิ่งที่คุณหนูอยากทำและสิ่งที่คุณหนูขาด คือการได้เป็นเหมือนแม่แท้ๆของคุณหนู และทำให้คุณหนูหลุดพ้นจากที่นี่เสียที

5.4) ความต้องการตัวละคร

อยากให้จูเลียตเป็นอิสระ หลุดพ้นจากที่นี่ ได้ไปทำตามสิ่งที่ตัวเองเลือกและต้องการจริง ๆ

5.5) ความสัมพันธ์ระหว่างตัวละคร

ความสัมพันธ์ระหว่างจูเลียต

คุณหนูจูเลียตสูญเสียแม่ไปตั้งแต่เธอยังเด็กแม่เข้ามาเป็นเหมือนเพื่อน พี่สาว และแม่นมเอ็นดูจูเลียตมาก เวลาที่จูเลียตมีเรื่องอะไรที่ไม่สบายใจนมจะเป็นคนช่วยแก้ปัญหาอยู่เสมอในทุก ๆ เรื่อง รวมไปถึงเรื่องความรักของจูเลียต เธอพยายามสนับสนุนอย่างมาก เพราะนี่คือคนที่จูเลียตได้เลือกเองโดยไม่มีใครมาบังคับ และนมก็เห็นว่าจูเลียตมีความสุขมากเช่นกัน

ความสัมพันธ์ระหว่างลอร์ดคาปูเลต

ลอร์ดคาปูเลตพ่อของจูเลียต เป็นคนที่รับแม่นมเข้ามาทำงาน ความสัมพันธ์ของทั้ง 2 ค่อนข้างซับซ้อน และลึกซึ้งในบางครั้ง ลอร์ดและแม่นมมีท่าทีที่ชอบและสบายใจที่พูดคุยกัน แต่เนื่องจากเขาเป็นแค่เจ้านายลูกน้องกันอีกทั้งแม่นมยังมาจากเขต ที่ 3 ดังนั้นจึงต้องหยุดความสัมพันธ์ไว้แค่นั้นในทุก ๆ ครั้งที่ลอร์ดใช้อารมณ์กับจูเลียตมากเกินไปแม่นมจะเป็นเหมือนคนคอยเตือนสติลอร์ดว่านี่คือลูกไม่ใช่ลูกน้อง

ความสัมพันธ์ระหว่างโรเมโอ

ครั้งแรกที่แม่นมได้เจอกับโรเมโอเธอกังวลมากเพราะโรเมโอเป็นคนจากเขต 3 ไม่มีทางที่โรเมโอกับจูเลียตจะรักกันได้นมเป็นห่วงว่าจูเลียตจะเป็นอันตรายเป็นคนคนนี้ แต่หลังจากที่นมได้พูดคุยกับจูเลียตเธอก็ได้รู้ว่าจูเลียตรักและมีความสุขที่ได้เจอกับโรเมโอ แม่นมพยายามลงใจโรเมโออย่างถึถ้วนเพราะไม่อยากให้คุณหนูต้องมาเสียใจทีหลัง สุดท้ายแล้วแม่นมก็ได้รู้ว่าโรเมโอก็แค่เด็กผู้หญิงธรรมดาคนหนึ่งที่สามารถทำทุกอย่างได้เพื่อคนที่เธอรัก แม่นมเชื่อว่าโรเมโอจะดูแลจูเลียตแทนเธอและพาเธอเป็นอิสระได้

ความสัมพันธ์ระหว่างภาดาอวเร็นซ์

ภาดาเป็นคนที่นำพาความเชื่อต่างๆมาให้แม่นม แม่นมเคารพและเกรงใจภาดา มากเธอมักจะไปที่โบสถ์เวลามีเรื่องทุกข์ใจ ไปนั่งนิ่ง ๆ สวดมนต์และปรึกษาภาดาอยู่เสมอ แม่นมกับภาดา มีความสัมพันธ์ที่คล้ายคลึงกันคือเป็นคนเติมเต็มให้กับโรเมโอและจูเลียต ภาดาเป็นเหมือนพ่อให้กับโรเมโอ ส่วนแม่นมก็เป็นเหมือนแม่ให้กับจูเลียต ทั้งคู่จึงเข้าใจเป็นอย่างดีถึงความรักที่เด็กผู้หญิง 2 คนนี้มีให้กัน

และอิสรภาพที่พวกเขาอยากมีมาทั้งชีวิต จนถึงในวันแต่งงานถึงแม้ว่าแม่นมก็อาจจะยังไม่แน่ใจบางในเรื่องของชนชั้นของทั้งคู่ที่เป็นศัตรูกันแต่ภคาก็จะคอยเป็นอีกคนที่เผชิญปัญหานี้ไปด้วยกันทำให้แม่นมสบายใจขึ้นมาได้บ้าง

ความสัมพันธ์ระหว่างแซมสัน

แซมสันเป็นเด็กที่มาจากเขตที่ 3 เช่นเดียวกับแม่นม ต้องเข้ามาเป็นพี่เลี้ยงเหมือนกันแต่เนื่องจากเขายังเด็กและอายุใกล้ๆกับจูเลียตเลยเป็นเพื่อนเล่นกันมาตั้งแต่เด็ก ๆ แซมสันจะเป็นคนคอยช่วยแม่นมดูแลจูเลียตตอนที่นมไม่ว่างหรือมีงานที่สำคัญ ในมุมมองของนม แซมสันจะกล้าหาญและเฮฮามากกว่าเกรกอรี่ เธอจึงเลี้ยงดูแซมสันให้เหมือนพี่ชายคนโตของจูเลียตและเกรกอรี่

ความสัมพันธ์ระหว่างเกรกอรี่

เกรกอรี่เป็นเด็กที่มาจากเขตที่ 3 เข้ามาเป็นพี่เลี้ยงเหมือนกัน เขาอายุน้อยกว่าจูเลียตแค่ไม่กี่ปีแทบจะเป็นเพื่อนกัน เกรกอรี่ค่อนข้างขี้กลัว อ่อนไหว และเชื่อคนง่าย แต่ก็จะเป็นน้องชายที่ใจดีคอยแบ่งปันและดูแลพี่ๆเสมอ แม่นมเลี้ยงดูให้เหมือนเป็นน้องคนสุดท้อง

ความสัมพันธ์ระหว่างปารีส

ครั้งแรกที่แม่นมรู้จักกับปารีสเป็นเพียงแค่ข่าวลือว่าผู้ชายคนนี้เป็นอย่างไร จากข่าวลือแม่นมคิดว่าปารีสดูจะเข้ากับคุณหนูได้มีทุกอย่างที่เหมาะสมกับคุณหนู แต่พอได้มาเจอแม่นมคิดว่าทุกอย่างที่ครบถ้วนของปารีสก็ไม่สามารถทำให้คุณหนูของเธอมีความสุขได้ แต่แม่นมก็เห็นถึงความดีในตัวปารีสอยู่เสมอ จนถึงวันสุดท้ายที่ปารีสจะได้แต่งงานกับคุณหนูปารีสก็ยังคงเป็นผู้ชายที่ซื่อสัตย์กับความรักที่เขามีให้กับคุณหนู เพียงแต่ว่าความรักนั้นต้องใส่ใจแลงใจ ไม่ใช่อยู่แบบไม่มีความสุขและรักอยู่เพียงข้างเดียว

3.2.2 กระบวนการซ้อมเพื่อการแสดง

ตารางการทำงานในกระบวนการซ้อม

นางสาวธิดา เกื้อกุลพิทักษ์ รับบท โรมิโอ

ประเด็นของตัวละคร	จุดร่วมระหว่างนักแสดงกับตัวละคร	จุดต่างระหว่างนักแสดงกับตัวละคร	วิธีการค้นหาตัวละคร	ผลที่ได้จากการทำ
อายุ	ยังอยู่ในวัยรุ่น	ตัวละครอายุ 18 ปี นักแสดงอายุ 22 ปี	ใช้เหตุการณ์เปรียบเทียบในอดีตที่อยู่ในวัยเดียวกันในการเทียบเคียงเรื่อง สถานการณ์ต่างๆของตัวละครเพื่อให้ระดับความเครียด ความจริงจังเหมาะสมกับเรื่อง	ปรับระดับความจริงจัง เข้าใจความคิด ความรู้สึกของตัวละครที่มีต่อสถานการณ์ที่เกิดขึ้นได้เหมาะสมมากขึ้น
มุมมองความรัก	เชื่อว่าความรักคือสิ่งที่มนุษย์ทุกคนควรได้รับ	ตัวละครให้ความสำคัญกับความรักมากที่สุด นักแสดงให้ความสำคัญกับความสุขมากที่สุด	ลองใส่ความรักในรายละเอียดของสิ่งต่าง ๆ รอบตัว สังเกตถึงความรักในชีวิตประจำวันมากขึ้น	มองเห็นความรักในหลากหลายมุมมองมากขึ้นทำให้มีตัวเลือกในการมองความรักมาทดลองใช้กับตัวละครมากขึ้น
การใช้พลังกำลัง	ไม่ชอบใช้กำลังในการแก้ไขปัญหา	ตัวละครมีทักษะในการต่อสู้ นักแสดงไม่มีทักษะในการต่อสู้	ฝึกฝนทักษะการต่อสู้ที่ตัวละครใช้ ออกกำลังกาย เล่นกีฬามากขึ้น	มีสมรรถภาพร่างกายที่แข็งแรงขึ้นและพร้อมในการปรับใช้กายภาพให้เข้ากับตัวละครได้ดีขึ้น

Body Focus	-	ตัวละครใช้ body focus ที่เชิงกราน นักแสดงใช้ body focus ที่สมอง	ปรับ body focus เป็นเชิงกราน ใช้ body focus ตรงนี้มากขึ้น คิดให้น้อยลงในการตัดสินใจทำอะไร	กายภาพ active มากขึ้น ใช้กายภาพในการแสดงมากขึ้น เพิ่มความคล่องแคล่วของกายภาพ
ความเจ้าบทย่ากอลน	-	ตัวละครมีความเจ้าบทย่ากอลน ความโรแมนติกในคำพูด นักแสดงเป็นคนพูดจาห้วน ๆ โผงผาง ไม่ค่อยมีศิลปะในการพูด	ดูหนังรักเพิ่มมากขึ้น ศึกษาตัวละครอื่น ๆ ที่มีศิลปะในการใช้คำพูด ดูหนัง ละครที่มีการใช้ภาษาสวยงาม	สามารถปรับภาษาของตัวละครให้เข้าปากนักแสดงได้มากขึ้น สามารถแบ่งจังหวะการพูดให้ดูเป็นธรรมชาติได้ดีขึ้น
การมองโลก	มีโลกภาพฝันในอุดมคติ ตั้งคำถามกับสภาพสังคมว่าทำไมมันถึงเป็นแบบนี้	ตัวละครมองโลกในอุดมคติ แบบที่ตัวละครคิดว่ามันควรจะเป็น นักแสดง มองโลกตามความเป็นจริง แบบที่มันเป็นอยู่	ทำความเข้าใจความคิดของตัวละคร ปรับโฟกัสจากที่มองโลกอย่างที่มีมันเป็น ให้เป็นโฟกัสที่โลกในอุดมคติของเราเป็นหลักแล้วค่อยสะท้อนไปที่สภาพแวดล้อมที่กำลังเป็นไป	เริ่มเข้าใจการมองโลกและจุดเริ่มต้นของตัวละครในการตั้งคำถามและเห็นสิ่งที่ตัวละครอยากจะเปลี่ยนแปลง
เชื่อในความรักรัก	เชื่อว่าความรักเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่สำหรับมนุษย์และโลกใบนี้	ตัวละครเชื่อว่าความรักเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่และเป็นคำตอบของทุกปัญหาที่กำลังเกิดขึ้น ถ้าเราตามหาความรักที่แท้จริงได้ เราจะเจอกับความสุขและ	ลองนำความรักมาตั้งเป็นหลักในการมองโลก พยายามตามหาความรักที่เป็นรูปธรรมให้กับตัวเอง เทียบเคียงความรักให้เป็นการกระทำต่างๆ ลองใช้ความรักเป็นคำตอบในการใช้	ยังไม่ค่อยเข้าใจความรักมากขึ้น ไม่รู้สึกเห็นด้วยกับสิ่งที่คิดได้ เพราะรู้สึกว่ามันมีวิธีการแก้ไขปัญหาอื่นๆที่ทำได้และเข้าใจได้ง่ายมากกว่าในการมานั่งตอบปัญหาด้วยความรัก ไม่รู้สึกว่ามันคือคำตอบ

		<p>สามารถนำพาความสงบมาสู่ทุกคนได้</p> <p>นักแสดงเชื่อว่าความรักเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่และเป็นพลังในการขับเคลื่อนมนุษย์ แต่เราไม่สามารถไปกำหนดความรักได้ มันเป็นสิ่งที่อยู่นอกเหนือความควบคุมของเรา</p> <p>ความรักสามารถส่งผลทั้งในด้านดีและด้านลบ ดังนั้นสิ่งที่เป็นการตอบของปัญหาต่างๆคือตัวเราเองที่ควรจะมีสติในการกระทำ และรู้ตัวเสมอไม่ให้ถูกความรักครอบงำ</p>	<p>แก้ไขปัญหาต่างๆไม่ว่าจะเล็กน้อยแค่ไหน</p>	<p>ของทุกปัญหา แต่ก็พอจะทำให้เข้าใจความคิด และโลกในอุดมคติของตัวละครมากขึ้น</p>
ครอบครัว	โตมากับครอบครัว	<p>ตัวละครโตมาโดยมีแม่เป็นผู้ปกครองเพียงคนเดียว โตมากับแม่และไม่ได้รับความรักจากแม่</p>	<p>ลองศึกษาถามจากคนรอบตัวที่ไม่เคยเจอพ่อตัวเอง ใช้การสร้างพ่อจากสิ่งที่คนอื่นพูดถึง ลองนึกภาพเอาไว้ว่ามีพ่อพ่อเราจะเป็นยังไง พ่อสูงเท่าไร เสียงพ่อจะเป็นยังไง ถ้าพ่อยังอยู่ตรงนี้เป็นยังไง</p>	<p>เข้าใจถึงความรู้สึกที่มีอะไรบางอย่างขาดหายไป สิ่งที่เราได้แต่คิดอยู่ในใจ ว่าถ้ามีจะเป็นยังไง ได้แต่จินตนาการอยู่ในหัวของเราเท่านั้น ไม่เคยได้กลิ่นไม่เคยได้จับหรือสัมผัส</p>

		<p>พ่อเสียชีวิตตั้งแต่ยัง ไม่เกิดเลยไม่มี father figure</p> <p>นักแสดง โตมาใน ครอบครัวที่ ครบถ้วน พ่อแม่ให้ ความรักและความ อบอุ่น ดูแลเป็น อย่างดี</p>	<p>มี workshop ให้หลับตาแล้ว เดินกับคู่ที่เป็นผู้ชายตัวใหญ่ ตอนนั้นเรารู้สึกว่าพ่อใน จินตนาการของเราอบอุ่นมาก เขาเป็นคนที่พาเราไปทำ อะไรรอบนอก พาเราไปเล่น ในฐานะเด็กคนนึง เหมือนที่ เด็กคนอื่นได้เล่นกัน เรามี ความสุขมาก เสียใจมากที่ ต้องจากพ่อไป โกรธที่ต้อง กลับมาอยู่กับแม่ในความเป็น จริง</p>	<p>อะไรทั้งนั้น เป็นสิ่งที่ขาด หายไป สิ่งที่เราอยากมีใจจะขาด แต่รู้อย่างไรก็ไม่มัน เกิดขึ้นจริงได้</p>
--	--	--	--	--

ตารางการทำงานในกระบวนการซ่อมตัวละครโรมิโอ

ที่มา : ผู้ศึกษา (ธิดา เกื้อกุลพิทักษ์)

ตารางการทำงานในกระบวนการซ้อม

นางสาวกัลยรัตน์ อุบลรัตน์ประทีป รับบท จุเลียต

ประเด็นของ ตัวละคร	จุดร่วมระหว่าง นักแสดงกับตัว ละคร	จุดต่างระหว่าง นักแสดงกับตัว ละคร	วิธีการค้นหาตัวละคร	ผลที่ได้จากการทำ
อยู่ใน ครอบครัวที่ ร่ำรวยมี อำนาจอย่าง มากแม่ตาย อยู่กับพ่อมา ตั้งแต่เด็ก แต่ถูกเลี้ยงดู ด้วยแม่นม		ครอบครัวไม่ได้มี ฐานะร่ำรวย และ ไม่มีอำนาจเป็นคน ธรรมดา ไม่มีแม่ นม ถูกเลี้ยงดูด้วย แม่แท้ ๆ	<ul style="list-style-type: none"> - ตีความบริบทสังคมเมือง และตัวละคร สร้างภาพ จินตนาการขึ้นมาและเห็นภาพ นั้นให้ชัดเจน - การเดิน Balance space ทำความเข้าใจกับตัวละครอื่น ๆ รู้จักสังคมอื่น ๆ สิ่งของและ สถานที่ใน Stage - เมื่อมีการทำการ Workshop สร้างสังคมเขตแต่ละเมืองไม่ว่า จะเป็น มอนตะควิว คาปูเลต สังคมที่แบ่งออกเป็น เขต1 เขต2 เขต3 ต้องอยู่ทุกการ Workshop เพื่อสังเกตและ จดจำความเป็นอยู่และ รายละเอียดต่าง ๆ ให้ได้มาก ที่สุด 	ได้รู้จักตัวละครมากขึ้น เห็นภาพครอบครัวของ ตัวอย่างชัดเจน ได้รู้ แนวทางความสัมพันธ์ ต่างๆของตัวละคร

<p>สภาวะภายในตัวละครที่เกิดความเปื้อนหน่ายในสภาพสังคมที่อึดอัดถูกบังคับให้อยู่ในกรอบและการมองเห็นความแตกต่างของสถานะทางสังคมที่ชัดเจน</p>	<p>เห็นความเหลื่อมล้ำของสังคม เห็นความไม่ยุติธรรมของสังคมได้อย่างชัดเจน</p>	<p>ไม่เคยถูกกดดันหรือโดนบังคับให้ต้องทำอะไร ครอบครัวยังจะพร้อมสนับสนุนและให้กำลังใจทุก การตัดสินใจของเราเสมอ</p>	<p>- Workshop สร้างสถานการณ์ให้ใช้ชีวิตอยู่ในตระกูลคาปูเลต ไม่สามารถออกไปไหนได้ การโดนกดดันจากพ่อให้ทำตามคำสั่งทุกอย่าง</p> <p>- สร้างสถานการณ์จูเลียตหนีไปเที่ยวเขต 2 กับเขต 3 กับแมนม ทำให้เห็นความเหลื่อมล้ำต่างๆของสังคม</p>	<p>เห็นภาพของละครเรื่องนี้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น ได้รู้สภาวะความรู้สึกตัวละคร รับรู้รายละเอียดเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่สามารถหยิบนำมาพัฒนาตัวละครได้</p>
<p>ตัวละครมีความเชื่อในความรักอย่างมาก เชื่อว่ารักแท้มีจริง เชื่อว่าสักวันหนึ่งจะหลุดพ้นจากพ่อและกรอบของสังคมนี้</p>	<p>เชื่อในความรักของทุกรูปแบบ เป็นสิ่งที่มีจริงและจับต้องได้</p>	<p>เป็นคนที่มีความคิดและใช้ชีวิตที่อยู่นอกกรอบอยู่แล้ว ไม่เคยอยู่ในกรอบความกดดันจากใคร</p>	<p>- การศึกษาเพิ่มเติมจากการดูหนังรักต่าง ๆ</p> <p>- มีการจับคู่กับนักแสดงที่เล่นเป็นโรมิโอ สังเกตซึ่งกันและกันจดจำรายละเอียดภายนอกของเขาให้ได้มากที่สุด การสัมผัสต่างๆ เช่น ผมยาวขนาดไหน ริมฝีปากเป็นยังไง</p> <p>- Workshop การส่งบทกันโดยไม่คำนึงถึงบล็อกกิ้ง ทำตามความต้องการตัวเองเต็มที่ อยากทำอะไรทำเลย โฟกัสกับ</p>	<p>มองรายละเอียดของความรู้สึกต่าง ๆ มากยิ่งขึ้น ได้เห็นความสวยงามของความรัก ได้รู้จักตัวละครโรมิโอเพิ่มมากขึ้น เจอที่เราชอบอะไรในตัวโรมิโอ นำพาให้การแสดงส่งบทเข้าซีนต่าง ๆ ได้เห็นความสัมพันธ์ของตัวละครสองคนนี้ที่บางทีเราก็นึกไม่ถึง ส่วนตัวเป็นคนค่อนข้างคิดเยอะ</p>

			<p>คู่นักแสดงให้รายละเอียด หาจุดที่น่าสนใจของเขา</p>	<p>กับความรักแต่พอได้ลอง Workshop ต่าง ๆ เห็นความอิสระของอารมณ์มากขึ้นกล้ากระโจนกล้าทำในสิ่งที่ตัวเองไม่เคยคิดมาก่อน ได้เห็นความรักในตัวละคร</p>
<p>ตัวละครมีความแพ้อินจินตนาการสูง รักความอิสระและมีความคิดนอกกรอบ กล้าหาญเด็ดเดี่ยว</p>	<p>มีจินตนาการสูง ชอบแพ้อิน รักอิสระ ชอบพูดคนเดียว มีความกล้าหาญชอบคิดนอกกรอบ</p>		<p>- การตีความตัวละครอย่างละเอียด หว่าตัวละครจะมีความรู้สึกนึกคิดอย่างไร</p> <p>- วิเคราะห์หาจุดร่วมจุดต่างของตัวละคร เพื่อหาจุดที่สมดุลกันและได้รู้จักตัวละครมากขึ้น</p>	<p>รู้ความคิดและแนวทางการแสดงออกของตัวละคร เห็นว่าตัวละครจะมีปฏิกิริยาอย่างไรเมื่อเจอสถานการณ์นี้ เห็นกายภาพวิธีคิดชัดเจนมากยิ่งขึ้น นำปรับไปใช้กับการแสดงได้</p>
<p>ตัวละครต้องพูดคุยก่อนสื่อสารความหมายให้เข้าใจ</p>	<p>เป็นคนชอบพูดไปเรื่อย ชอบจำบทความ อาจมีบ้างที่พูดบทกลอนออกมาในชีวิตประจำวัน เล่น ๆ</p>	<p>ไม่ได้พูดคุยก่อนบทกลอนกับใครอย่างจริงจัง</p>	<p>- นักแสดงต้องฝึกซ้อมจำบทละครได้อย่างแม่นยำ</p> <p>- หาความหมายความต้องการของตัวละครกับบทกลอนทุกประโยคที่พูดออกไป</p> <p>- ฝึกรับส่งบทกลอนให้มีความธรรมชาติที่สุด ต้องพูดบทกลอน แต่ไม่ให้ความรู้สึกเป็นพูดบทกลอน</p>	<p>พูดเป็นธรรมชาติ ไม่มีการต้องนึกบทก่อนพูด รู้ว่าจะต้องสื่อสารส่งสารอย่างไรในการพูดคุยกันในแต่ละประโยค</p>

<p>สภาวะตัวละคร ตัดสินใจ ยอมทิ้งทุกอย่าง เพื่อการ เปลี่ยนแปลง</p>	<p>เป็นคนเด็ด เดี่ยวถ้าตัดสินใจ จะทำอะไรแล้ว มักจะทำอย่าง เต็มที่และสุด ความสามารถ</p>		<p>- วิเคราะห์หาความต้องการตัวละคร</p> <p>- Workshop สร้าง ความสัมพันธ์หาความสัมพันธ์ กับตัวละครอื่นๆอย่างลึกซึ้ง โดยเฉพาะกับโรเมโอ</p> <p>- ก่อนการเข้าซ้อมชิ้นต่าง ๆ จะมีการฟังเพลงสร้างมวล อารมณ์ทบทวนสิ่งที่ตัวละคร เจอมา</p>	<p>ได้เข้าใจตัวละครอย่าง ลึกซึ้ง เห็นจุดเปลี่ยนตัว ละคร ความต้องการ ต่างๆที่ชัดเจนมากยิ่งขึ้น รู้ว่าจะต้องแสดงออก อย่างไรเมื่ออยู่กับตัว ละครอื่น ๆ หรือ เหตุการณ์ต่าง ๆ</p>
<p>ตัวละคร ตัดสินใจฆ่า ตัวตาย</p>		<p>รักตัวเองมาก ไม่เคยมีความคิดที่ จะฆ่าตัวตาย</p>	<p>- ทบทวนสิ่งที่ตัวละครเผชิญ ตีความเข้าใจตัวละครให้ลึกซึ้ง</p> <p>- ศึกษาเพิ่มเติมหาข้อมูลจาก หนังหรือบทความต่างๆของผู้ที่ ต้องการฆ่าตัวตายเขามี ความรู้สึกรักคิดอย่างไร</p> <p>- Workshop ได้ลองใช้ชีวิตอยู่ กับโรเมโอ ทำให้ได้พบเจอ ความสุขที่แท้จริง แต่หลังจาก นั้นเหตุการณ์ค่อย ๆ ย้อนกลับ เผชิญหน้ากับความจริง</p>	<p>เห็นสภาวะอารมณ์ของ ตัวละคร สามารถนำ การศึกษา Workshop ต่าง ๆ มาสร้างมวล อารมณ์ให้ตัวละครได้</p>

ตารางการทำงานในกระบวนการซ้อมตัวละครจูเลียต

ที่มา : ผู้ศึกษา (กัลยรัตน์ อุบลรัตน์ประทีป)

ตารางการทำงานในกระบวนการซ่อม

นางสาว มิเชล แอลจีล่า รพี ไอ. กีนโตะ รับบท เบนโวลีโอ

ประเด็นของ ตัวละคร	จุดร่วมของตัว ละคร	จุดต่างระหว่าง นักแสดงกับตัว ละคร	วิธีการค้นหาตัวละคร	ผลที่ได้จากทำ
สถานะของ ตัวละครที่ ต้องเติบโต เป็นผู้ใหญ่	อยากมีความ เป็นผู้ใหญ่	นักแสดงมีท่าทาง และจังหวะที่มี ความเป็นเด็ก	ใช้การวาดพื้นเพื่อช่วยให้มี น้ำหนักและดูเป็นผู้ใหญ่ เพราะผู้ศึกษาติดการเดินแบบ ลอย ๆ เลยทำให้ดูเด็ก	การวาดบนพื้นทำให้ นักแสดงดูโตขึ้น เพราะ ร่างกายของนักแสดงมี ความหนักแน่นกับพื้นดิน และทำให้จังหวะการเล่น ของนักแสดงเปลี่ยนซึ่ง ทำให้นักแสดงดูเป็น ผู้ใหญ่
สถานะของ ตัวละครที่มี ความรักข้าง เดียว	การแอบรักข้าง เดียว	-	- เทียบเคียงกับเหตุการณ์ที่ นักแสดงเคยเจอ - Touching	ทำให้เจอความสัมพันธ์ ของตัวละคร เห็นมวล ความรู้สึก ความคิด และ ทัศนคติเกี่ยวกับความรัก ของเบนโวลีโอ ผ่านการ เทียบเคียงประสบการณ์ และ touching
การสูญเสีย	สูญเสียคนรัก	เบนโวลีโอ สูญเสียเมอร์คิวซิ- โอ นักแสดง	ใช้วิธีการ Affect memory	นักแสดงได้ใช้ความทรง จำที่เคยผ่านมามา เทียบเคียงกับตัวละคร ทำให้นักแสดงรู้สึก เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นจริง

		สูญเสียแม่ของ ตัวเอง		
สภาวะ หลังจากเจอ การสูญเสีย	ทัศนคติความคิด และเป้าหมาย เปลี่ยน	เบนโวลีโอ หลังจากเจอการ สูญเสีย ความคิด ของเธอก็เปลี่ยนไป และเต็มไปด้วย ความแค้นรวมถึงมี เป้าหมายที่จะ กำหนดชะตาด้วย เอง นักแสดง การสูญเสียทำให้ นักแสดงเปลี่ยน ทัศนคติที่ทำให้ ตัวเอง ต้อง เข้มแข็ง และ สามารถยืนด้วย ตัวเองได้	- ใช้quality ต่างๆในการหา มวลภาวะของตัวละคร - การอ่านบทตั้งแต่ต้นจนจบ พร้อมกับฟังเพลง	- การค้นหาตัวละครทำให้ เจอสภาวะของตัว ละคร ซึ่งทำให้นักแสดง รู้สึกและเข้าใจ ผ่านบท เพลง และร่างกาย - การใช้ Quality ต่างๆ ทำให้เจอสภาวะหลาย รูปแบบ โดยลองใช้ Molding และRadiating ในการค้นสภาวะของตัว ละคร

<p>ภาวะของตัวละครที่มีอิสระและสามารถกำหนดชะตาตัวเองได้</p>	<p>-</p>	<p>เบนโวลีโอ เป็นคนที่สามารถออกจากกรอบของตัวเองและสังคมทำให้เธอมีอิสระและเลือกที่จะกำหนดชะตาตัวเองไม่ใช่คนอื่น</p> <p>นักแสดง นักแสดงไม่สามารถกำหนดชะตาตัวเองได้และมักจะโทษในโชคชะตาของตัวเอง</p>	<p>-การอ่านบทตั้งแต่ต้นจนจบพร้อมกับฟังเพลง</p> <p>- pg psychology gesture</p>	<p>-pg psychology gesture การใช้วิธีนี้ช่วยให้หาความต้องการและสภาวะของตัวละครผ่านท่าทางที่ทำซ้ำๆจนจำความรู้สึกและนำมากับการแสดง</p> <p>-การอ่านบทตั้งแต่ต้นจนจบพร้อมกับฟังเพลงเพลงจะช่วยขับเคลื่อนความรู้สึกข้างในและทำให้เราสามารถจินตนาการเหมือนอยู่กับเหตุการณ์ตรงนั้นจริงๆ</p>
--	----------	---	---	--

ตารางการทำงานในกระบวนการซ้อมตัวละครเบนโวลีโอ

ที่มา : ผู้ศึกษา (มิเชล แอลจีล่า รพี ไอ.กินโตะ)

ตารางการทำงานในกระบวนการซ่อม

นางสาว นงนภสร มงคลฤกษ์ รับบท เลดีมอนตะคิว

ประเด็นของ ตัวละคร	จุดร่วมระหว่าง นักแสดงกับตัว ละคร	จุดต่างระหว่าง นักแสดงกับตัว ละคร	วิธีการค้นหาตัวละคร	ผลที่ได้จากการทำ
<p>ยี่ต อุดมการณ์ เป็นหลัก</p>	<p>มีเป้าหมาย ชัดเจนเวลาทำ ภารกิจ มีความ ตั้งใจอยากจะทำ งานที่ทำสำเร็จ ลุล่วง</p>	<p>ตัวละคร</p> <p>- ยี่ตถืออุดมการณ์ เป็นหลัก ภารกิจ ต้องมาก่อนเป็น อันดับแรก</p> <p>นักแสดง</p> <p>- ถือว่าอุดมการณ์ เป็นสิ่งสำคัญที่จะ ช่วยให้เรามี เป้าหมายในการใช้ ชีวิตแต่ไม่ยี่ตถือ มากจนทำให้การ ใช้ชีวิตไม่มี ความสุข</p>	<p>- อ่านบทตั้งแต่ต้นจนจบเพื่อ ตีความตัวละครและ สถานการณ์ในเรื่อง</p> <p>- ศึกษาภูมิหลังของตัวละคร</p>	<p>เข้าใจสถานการณ์ใน สังคมที่ตัวละครต้องเจอ ตั้งแต่เด็กทำให้เข้าใจ เหตุผลในการกระทำ หลายอย่างที่ตัวละครทำ และทำให้การแสดงมี เลเยอร์มากขึ้น</p>

<p>ความเป็นผู้นำ</p>	<p>มีความกล้าตัดสินใจในสถานการณ์ที่คับขัน</p>	<p>ตัวละคร</p> <ul style="list-style-type: none"> - ต้องนำคนจำนวนมากเพื่อภารกิจที่ยิ่งทำให้เป็นความหวังของหลายคน <p>นักแสดง</p> <ul style="list-style-type: none"> - ไม่สามารถดูแลคนจำนวนมากได้ <p>ขาดภาวะความเป็นผู้นำ</p>	<ul style="list-style-type: none"> - ดูภาพยนตร์ที่มีตัวละครและคาแรคเตอร์ที่สามารถนำโครงสร้างคาแรคเตอร์มาปรับให้เหมาะสมกับตัวเอง - ใช้น้ำหนักของเสียงและร่างกายทั้งหมดให้อยู่ที่พื้นเพื่อให้หน้าเสียงและท่าทางการขยับร่างกายมีน้ำหนักมากขึ้น 	<p>เสียงที่ใช้มีความหนักแน่นขึ้นไม่เป็นเสียงโทนสูง การเคลื่อนไหวร่างกายช้าลงก็ทำให้การพูดช้าลงและฟังเข้าใจมากขึ้นดูเป็นธรรมชาติและไม่ขัดแย้งกับวัยของตัวละคร</p>
<p>สภาวะข้างในจิตใจเมื่อต้องเจอเหตุการณ์ที่ไม่เป็นไปตามที่คิด</p>	<p>เมื่อต้องเจอเหตุการณ์ที่ไม่เป็นไปตามที่คิดไว้จะพยายามคิดหาทางออกและความเป็นไปได้ที่จะสามารถแก้ปัญหาได้</p>	<p>ตัวละคร</p> <ul style="list-style-type: none"> - เกิดความฝืดไม่มูฟออนและส่งผลกระทบต่อชีวิตทั้งชีวิต <p>นักแสดง</p> <ul style="list-style-type: none"> - ส่งผลต่อจิตใจ ณ ช่วงเวลานึง แต่ไม่ส่งผลต่อทั้งชีวิต 	<ul style="list-style-type: none"> - นึกถึงเรื่องราวในอดีต 	<p>นักแสดงรู้สึกถึงความเจ็บช้ำในช่วงเวลานั้นแต่ระดับความเจ็บปวดอาจจะไม่เท่ากับช่วงเวลานั้นเพราะเป็นแค่ความทรงจำไม่ใช่สถานการณ์จริงหลังจากนั้นนักแสดงมีหน้าที่ทำงานกับตัวละครต่อไป</p>

<p>ความ เจ็บปวดจาก การสูญเสีย</p>	<p>เคยผ่าน เหตุการณ์ สูญเสียพ่อไป ตั้งแต่วัยเด็ก</p>	<p>ตัวละคร</p> <p>- หลังจากเสียพ่อ ไปต้องรับผิดชอบ ภาระหน้าที่หลาย อย่างต่อจากพ่อ ทำให้เกิดความ กดดันและมีภาวะ ที่เก็บความเจ็บไว้ กับตัวจน ความรู้สึกกัดกิน ตัวเอง</p> <p>นักแสดง</p> <p>- หลังจากสูญเสีย พ่อไปก็มีแม่ที่คอย ดูแลให้ความรัก ความใส่ใจจนไม่ได้ รู้สึกว่าขาดอะไรไป นึกถึงพ่อใน มุมมองที่ดีและไม่ เก็บความเจ็บไว้จน ทำร้ายตัวเอง</p>	<p>- ทำ Workshop เหตุการณ์ที่ เล็ดมือนตะคิวต้องสูญเสียพ่อ ไป หลังจากที่ยื่นมาเป็นผู้นำ และแต่งงาน สามีของเธอก็ได้ ลักลอบรับผลประโยชน์จากคา ปูเลตและทำให้เธอต้องฆ่าสามี ของเธอเอง เป็นอีกเหตุการณ์ ที่เธอต้องสูญเสียคนที่รักไป</p>	<p>หลังจากทำ Workshop ครั้งนี้ผู้ศึกษามีความ เข้าใจความรู้สึกนึกคิด ของตัวละครมากขึ้นทำ ให้อุณหภูมิหลังของตัวละคร ชัดเจนขึ้น</p>
---	--	---	---	--

ตารางการทำงานในกระบวนการซ้อมตัวละครเล็ดมือนตะคิว

ที่มา : ผู้ศึกษา (นางนภสร มงคลฤกษ์)

ตารางการทำงานในกระบวนการซ้อม

นางสาว เวรณี กนกวัฒน์นะพันธ์ รับบท แม่นม

ประเด็นของตัวละคร	จุดร่วมระหว่างนักแสดงกับตัวละคร	จุดต่างระหว่างนักแสดงกับตัวละคร	Workshop	ผลที่ได้จากการ Workshop
ความรักของแม่ที่มีต่อลูก	นักแสดงมีสัญชาตญาณความเป็นแม่	ไม่เคยมีลูก	ผู้กำกับให้นักแสดงทำ Workshop โดยใช้วิธี Improvisation โดยให้นักแสดงอยู่ในสถานการณ์ที่ชุลมุนจนพลัดหลงจากลูกตัวเองและลูกเสียชีวิต ตัวละครทำอะไรขณะเกิดเหตุ และทำอะไรเมื่อพบร่างของลูก	เมื่อได้เป็นตัวละครและต้องไปเผชิญสถานการณ์นั้นเอง เข้าใจความรู้สึกของคนเป็นแม่มากขึ้น ลูกเหมือนโลกทั้งใบของเขา วันนี้อาจเป็นวันสุดท้ายที่เราได้อยู่กับลูกก็ได้ เพราะฉะนั้นเราต้องดูแลเขาให้ดีที่สุด
ความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งของลอร์ดคาปูเล็ตกับแม่นม	นักแสดงเคยมีความสัมพันธ์ที่อยู่ในระดับลึกซึ้ง	สภาวะดังกล่าวของตัวละครมีเรื่องซับซ้อนและความไม่แน่นอนทางจิตใจ	ผู้กำกับให้นักแสดงร่วมกันทำ Workshop โดยให้นักแสดงจับคู่และใช้การ Touching ไปเรื่อย ๆ ตามเพลงที่เปิด รับรู้ถึงสัมผัสที่อีกคนส่งมาให้ผ่านร่างกาย	ดึงความรู้สึกที่ได้จากการสัมผัสมาประกอบกับภูมิหลังของตัวละครทำให้เกิดการแสดงออกทางความสัมพันธ์ชัดเจนมากขึ้นในฉากที่ตัวละครต้องเจอกัน
การสูญเสียคนรัก	-	สภาวะดังกล่าวของตัวละครต้องจัดการกับความรู้สึกและจัดการสถานการณ์	ผู้กำกับให้นักแสดงร่วมกันทำเวิร์คชอป ผ่านฉากการฆ่าตัวตายของจูเลียต โดยให้แม่นม	เมื่อได้ให้ตัวละครไปเผชิญในสถานการณ์ มีความอยากมากที่ตัวละครจะแสดงออกมาให้ชัดแย้งกับความรู้สึก

		ของตัวเองในได้ เมื่อรู้ว่าลูกกำลังจะ ฆ่าตัวตาย	พยายามจัดการกับสถานการณ์ แม้จะรู้ว่าลูกกำลังจะฆ่าตัวตาย	ภายในของตัวเอง เกิด สภาวะผืนใจทำหลาย ๆ สิ่งที่รู้อยู่แล้วว่าผลจะ เป็นอย่างไร และมันคือ ความต้องการของตัว ละคร
--	--	--	--	--

ตารางการทำงานในกระบวนการซ้อมตัวละครแมนม

ที่มา : ผู้ศึกษา (เวรณี กนกวัฒน์พันธุ์)

3.2.3 กระบวนการทำงานของนักแสดง

3.2.3.1 Pre-production

โรเมโอ รับบทโดย นางสาวธิดา เกื้อกุลพิทักษ์

ตัวละครโรเมโอเป็นตัวละครที่มีภาพจำค่อนข้างชัด เมื่อเปลี่ยนบริบทและตีความใหม่ โดยเฉพาะเรื่องเพศของตัวละครที่เปลี่ยนเป็นผู้หญิง ทำให้ผู้ศึกษาจะต้องผสมผสานโรเมโอในรูปแบบบริบทใหม่แต่ก็ยังคงต้องรักษาภาพจำและความเป็นโรเมโอดั้งเดิมไว้ให้ได้เช่นกัน

จากการศึกษา ผู้ศึกษาได้เริ่มจากการตีความบทและทำความเข้าใจกับโลกที่ต้องสร้างขึ้นใหม่ หลังจากนั้นก็เริ่มศึกษาถึงความเป็นตัวละครโรเมโอ จากโรเมโอเวอร์ชันต่าง ๆ ทั้งที่เป็นละครเวทีดั้งเดิมจากเนชั่นนอล เธียเตอร์ (National Theatre) ในปีต่าง ๆ ไปจนถึงหนังต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็น Romeo + Juliet (1996), Gnomeo & Juliet (2011), Romeo and Juliet 2013 หรือ Romeo x Juliet เวอร์ชันอนิเมะ ซึ่งจากการที่ผู้ศึกษาได้ดูโรเมโอ จูเลียตในหลากหลายเวอร์ชันทำให้ผู้ศึกษามองเห็นถึงเอกลักษณ์ของ โรเมโอ และเลือกบางจุดนำมายึดไว้ในการสร้างตัวละครต่อได้ แต่ในขณะเดียวกันก็เห็นวิธีการดัดแปลงและปรับเปลี่ยนตัวละครให้เข้ากับบริบทที่แตกต่างกัน

ผู้ศึกษานำข้อมูลและลักษณะของตัวละครที่ได้มาวิเคราะห์คู่กับบริบทของตัวเอง สร้างความเข้าใจเกี่ยวกับตัวละครในบริบทนี้จากตัวบทและลองลงเล่นจริง ผู้ศึกษาเจอปัญหาเกี่ยวกับการสร้าง world of the play ในช่วงแรกเนื่องจากการมีการศึกษาเรื่องราวของโรเมโอจูเลียตในหลายเวอร์ชัน

ต่าง ๆ แต่ยังไม่ได้มีการมานั่งคุยกันอย่างถี่ถ้วนว่าบริบทที่เราทำเป็นแบบไหน ทำให้นักแสดงแต่ละคนเล่นกันในแนวทางที่แตกต่างไปและตัวโรเมโอที่จะต้องเข้าซีนกับทุกคนเกิดสับสนแนวทางในการเล่น ภาพรวมของเรื่อง ทำให้ยังไม่สามารถผสมผสานและหาโรเมโอที่ลงตัวสำหรับตัวละครนี้ได้ในช่วงแรก

เนื่องจากบทละครนี้เป็นบทที่เล่าเรื่องผ่านทางตัวโรเมโอเป็นหลัก ซึ่งในจุดที่เริ่มเรื่อง แม้จะเป็นจุดเริ่มต้นของเรื่องแต่สำหรับตัวละคร เรื่องได้เริ่มหลังจากชีวิตของตัวละครเริ่มได้ไกลแล้ว ดังนั้นผู้ศึกษายังไม่สามารถเข้าถึงตัวโรเมโอในตอนแรกเริ่มได้อย่างพอดี มักจะมีจุดที่มากไปและน้อยไปเสมอ ซึ่งสำหรับการที่เป็นส่วนเริ่มต้นของเรื่อง การเริ่มเรื่องนั้นส่งผลกับการไปต่อของเรื่องและตัวละครอื่นพอสมควร ผู้ศึกษาจึงได้เริ่มทำ shadow scene ของ scene แรก ดูว่าก่อนหน้านี้ตัวละครผ่านอะไรมา ทำให้ในขณะนี้ตัวละครอยู่ในสภาวะอะไร และให้ความสำคัญกับจุดนั้นมากขึ้น

ผู้ศึกษาได้พูดคุยกับนักแสดงคนอื่นและทางแนวทางในการแก้ไขปัญหาด้วยกันในการตกลง สร้างภาพใหญ่ของละครไปให้ในทิศทางเดียวกัน ใช้องค์ประกอบเครื่องแต่งกายมาในการช่วยให้เข้าถึงตัวละครแต่ละตัวและภาพรวมของตัวละครแต่ละตัวมากขึ้น

จูเลียต รับบทโดย นางสาวกัลยรัตน์ อุบลรัตน์ประทีป

หลังจากผ่านการถูกคัดเลือกได้รับบทนี้แล้ว ผู้ศึกษาได้ทำการอ่านบทละครต้นฉบับ และศึกษาลักษณะตัวละครจากบทละครนั้น มีการศึกษาเพิ่มเติมจากการดูหนังหลายเรื่องมากมาย เช่น Romeo + Juliet (1996) Letters to Juliet (2010) Gnomeo & Juliet (2011) และ Warm Bodies (2013) ส่วนด้านละครเวทีที่ศึกษาเพิ่มเติมนั้นจะเป็น Romeo and Juliet ,Stratford (2017) และ Romeo and Juliet (2019) ,Shakespeare's Globe

และเมื่อได้มีการ First read บทละครพร้อมทุกฝ่ายแล้ว ผู้ศึกษาได้ทำความเข้าใจบทละครเวอร์ชันนี้ที่มีการปรับเปลี่ยนบริบท ได้ทำการพูดคุยโครงเส้นเรื่องต่าง ๆ ให้เข้าใจไปในทิศทางเดียวกันเห็นภาพเดียวกันจากทั้งทีมออกแบบและผู้กำกับว่าต้องการให้เป็นอย่างไร ทำให้ผู้ศึกษาได้ข้อมูลมาตีความตัวละครเห็นแนวทางของตัวละครว่าควรพัฒนาไปทางไหนให้เหมาะสมกับละครเรื่องนี้

เบนโวลีโอ รับบทโดย มิเชล แอลจีล่า รพี ไอ. กินโตะ

หลังจากที่ผู้ศึกษาได้อ่านบทจบผู้ศึกษาการได้วิเคราะห์และตีความตัวละคร แต่ทว่าผู้ศึกษายังไม่รู้ว่าทิศทางของตัวละครเบนโวลีโอว่าจะสามารถไปทางไหนได้บ้าง เพราะเบนโวลีโอเวอร์ชันนี้กับเวอร์ชันเดิมของเชกสเปียร์มีความแตกต่าง คือ

1. เบนโวลีโอเปลี่ยน “เพศสภาพ” เพราะตามบทเชกสเปียร์ เบนโวลีโอเป็น “ผู้ชาย”
2. โรมิโอแอนด์จูเลียตเวอร์ชันนี้เปลี่ยนบริบทจากเดิมของเชกสเปียร์ ซึ่งสภาพสังคมใน “นีโอ เวิร์ด” ทำให้เห็นถึงความเหลื่อมล้ำ ชนชั้น และฐานะ ทำให้เบนโวลีโอเวอร์ชันนี้ไม่เหมือนกับเวอร์ชันอื่น ๆ ที่ผ่านมา เพราะสภาพแวดล้อมของตัวละคร
3. เบนโวลีโอเวอร์ชันนี้มีความรักให้กับเมอร์คิวซิโอ ซึ่งยังไม่มีเบนโวลีโอเวอร์ชันไหนทำเกี่ยวกับความรักของเบนที่มีให้กับเมอร์คิวซิโอ
4. เพราะผู้ศึกษายังไม่รู้จักสองเบนโวลีโอจะเจอเหตุการณ์อย่างไรต่อ

ซึ่งทั้งหมดที่กล่าวเลยส่งผลถึงนิสัย อุดมคติ และ มุมมองของตัวละคร และนั่นทำให้ผู้ศึกษาต้องค้นหาตัวละครเบนโวลีโอในเวอร์ชันนี้ ซึ่งผู้ศึกษาได้ค้นหาและศึกษาการตีความของเบนโวลีโอในเวอร์ชันต่าง ๆ เช่น Romeo + Juliet (1996) Gnomeo & Juliet (2011) และ Romeo and Juliet 2013 และนำสิ่งที่ผู้ศึกษาสนใจมาสร้างแรงบันดาลใจให้แก่ตัวละครของเบนโวลีโอ ตัวอย่างเช่น Gnomeo & Juliet (2011) สิ่งที่ผู้ศึกษาชอบในเบนโวลีโอในเวอร์ชันนี้ คือ การทวิส (Twist) หรือ การเปลี่ยนเป็นคนละคนเพราะเหตุการณ์อะไรบางอย่าง ซึ่งทำให้ผู้ศึกษาอยากเก็บมาต่อยอดกับตัวละคร รวมถึงนำเสนอผู้กำกับ

กระบวนการในค้นหาตัวละครผู้ศึกษาได้ใช้วิธีต่างๆไม่ว่าจะเป็นการวิเคราะห์บทของตัวละคร ว่าแต่ละบทที่เบนพูดนั้นหมายความว่าอย่างไร การวาดรูปตัวละครซึ่งการวาดตัวละครทำให้ผู้ศึกษาเห็นสภาพสังคมได้มากขึ้นรวมถึงอารมณ์และความรู้สึกของเรื่อง หรือ การทำ Workshop ต่างๆ เช่น การ improvisation ทำให้ผู้ศึกษาเห็นความสัมพันธ์ การเป็นอยู่ สภาพแวดล้อมของตัวละคร ทุกครั้งที่ทำ Workshop ผู้ศึกษาจะเก็บเกี่ยวประสบการณ์ให้มากที่สุด และเอามาพัฒนาต่อยอดกับตัวละคร ซึ่ง

กระบวนการหาตัวละคร ทำให้ผู้ศึกษาเห็นสภาพความเป็นอยู่ของเบนโวลีโอ ไม่ว่าจะเป็นสภาพสังคม ความสัมพันธ์ระหว่างตระกูลมอนตะคิวและคาปูเลต เป็นต้น

เลดีมอนตะคิว รับบทโดย นงนภสร มงคลฤกษ์

หลังจากได้รับบทละคร ผู้ศึกษาจะต้องทำการวิเคราะห์บทและตัวละครที่ได้รับเพราะ ส่วนตัวผู้ศึกษาได้เคยชมผลงานที่มาจากบทละครเรื่อง “โรเมโอแอนด์จูเลียต” ในหลากหลายรูปแบบ ทำให้มีความเข้าใจเกี่ยวกับโครงสร้างบทอยู่แล้วในเบื้องต้น เพียงแต่ตัวละครเลดีมอนตะคิวในงานเขียนและ ภาพยนตร์ไม่ได้มีการนำเสนอตัวละครนี้อย่างชัดเจนเป็นงานของนักแสดงที่จะต้องหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับ ตัวละครเพิ่มเติม

จากการประชุมกันหลายฝ่ายทำให้เห็นภาพชัดเจนขึ้นในการปรับเปลี่ยนบริบทของ ละครให้มีความน่าสนใจมากขึ้นเพราะบทละครเรื่อง “โรเมโอแอนด์จูเลียต” เป็นละครที่ค่อนข้างมีภาพจำ มากอยู่แล้วการปรับเปลี่ยนบริบทให้โรเมโอและจูเลียตเป็นผู้หญิงและเพิ่มการนำเสนอความเหลื่อมล้ำใน สังคมผ่านการเล่าเรื่องยิ่งทำให้ละครน่าสนใจ ในช่วงแรกของการซ้อมคือช่วงที่หนักไปทางการค้นหาตัว ละครส่วนใหญ่เพราะเลดีมอนตะคิวคือตัวละครที่ไม่สามารถศึกษาได้จากการอ่านบทหรือดูภาพยนตร์ ผู้ ศึกษาจึงใช้เวลาในช่วงแรกนี้ไปกับการทำ Workshop ร่วมกับนักแสดงคนอื่น

แม่มม รับบทโดย เวย์นี่ กนกวิวัฒนะพันธ์ุ

หลังจากที่ผู้ศึกษาได้อ่านบทละครจบ ผู้ศึกษาการได้วิเคราะห์และตีความใหม่ เนื่องจาก “โรเมโอแอนด์จูเลียต” มีมาหลายเวอร์ชัน ในเวอร์ชันของกลุ่มผู้ศึกษามีการสร้างโลกใหม่ขึ้นมา ชื่อว่าเมือง “นีโอ เวย์โรน่า” ผู้ศึกษาจึงเลือกสร้างตัวละครนี้ขึ้นมาใหม่ให้เข้ากับสภาพสังคม มีมิติ และ แตกต่างจากเวอร์ชันอื่น รวมไปถึงบทละครเวอร์ชันนี้ได้นำเสนอมุมมองใหม่ของตัวละครแม่มม เห็นถึง ความรักความผูกพัน ผลกระทบที่แม่มมต้องเจอจากการสูญเสียจูเลียต

ในกระบวนการการค้นหาตัวละครของผู้ศึกษาจึงต้องเข้มงวดและใช้วิธีการที่ หลากหลายWorkshopควบคู่กับการวิเคราะห์ตามบทละคร เพราะมีหลายจุดที่ผู้ศึกษาแตกต่างและไม่เคย เผชิญหน้าสถานการณ์แบบเดียวกับตัวละคร เพื่อให้ผู้ศึกษาเสถียรกับตัวละครมากที่สุด

3.2.3.2 การส่งความคืบหน้าการแสดงครั้งที่ 1 (30%)

โรเมโอ รับผิดชอบโดย นางสาวธิดา เกื้อกุลพิทักษ์

ในการส่งครั้งนี้ผู้ศึกษายังบกพร่องในเรื่องของการเตรียมอารมณ์และสมาธิ ก่อนเข้าฉากยังหาความเข้มข้นทางอารมณ์ในแต่ละสถานการณ์ไม่ได้ จึงจะต้องทำการบ้านเพิ่มเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับตัวละครที่ไม่ได้อยู่ในเรื่องว่าระหว่างนั้นตัวละครไปทำอะไรมาบ้าง เจออะไรและทำให้ตัวละครรู้สึกอย่างไร

ในซีน Prologue ผู้ศึกษาจะต้องตั้งคำถามเกี่ยวกับความรักของโรเมโอให้มากขึ้น แต่ในขณะที่เดียวกันก็ต้องเป็นความจริงจังในระดับที่เด็กวัยรุ่น 17-18 จริงจัง รวมถึงกายภาพที่ต้องผ่อนคลายมากกว่านี้

ผู้ศึกษาได้รับคำแนะนำในการให้ศึกษาประสบการณ์ต่างๆของตัวละคร วิธีการของตัวละครในการแสดงออกและการวางตัวกับตัวละครอื่นๆในเรื่องว่าความสัมพันธ์เป็นอย่างไรและเราจะแสดงออกกับเขาอย่างไร เมื่อได้วิธีการเหล่านั้นมาให้เอามาดูกับบทว่าถ้าความสัมพันธ์เราเป็นแบบนี้ เราใช้วิธีการนี้แบบตัวละครนี้ แรงจูงใจของโรเมโอในการพูดหรือทำต่าง ๆ จะสามารถเป็นอย่างไรได้บ้าง

ในซีนที่ได้เจอกับจูเลียตยังดูไม่มีเคมีที่เข้ากันสักเท่าไรทั้งในตอนแรกที่ได้เจอกันก็ยังไม่เป็นรักแรกพบ ดูเหมือนอยู่ดีก็รักกันเลย ยังไม่ค่อยสมเหตุสมผลและดูไม่เป็นธรรมชาติ ในซีนระเบียบงที่จับกันก็ยังไม่มีความเคมีที่เข้ากัน ยังมองไม่เห็นความรักและความสัมพันธ์ของสองคนนี้

ซึ่งในซีนนี้ผู้ศึกษาได้รับคำแนะนำให้ลองเปลี่ยนจังหวะการเล่นให้เร็วขึ้นตามจังหวะของคนทีเวลาลงรัก แล้วจะมีจังหวะการหายใจที่ถี่ขึ้น การกระทำ การพูดทุกอย่างก็จะเร็วขึ้นตามไปด้วย

ในซีนเพื่อนยังชั่งน้ำหนักของความสัมพันธ์ไม่ถูกเท่าไรว่า เราควรจะสบายๆกับเพื่อนแค่ไหน จริงจังกับเรื่องทีพูดเท่าไหน เรามีระยะห่างกับเพื่อนเราเท่าไร เรารู้ไหมว่าเพื่อนในกลุ่มแต่ละคนคิดต่อกันยังไง

ตรงนี้ต้องใช้การตีความร่วมกันใหม่อีกครั้งและลองทำ ลองเล่นจริงค้นหาในด้วยกันในซีนเพื่อหาตรงกลางของความสัมพันธ์ทั้งสามคน

จูเลียต รับบทโดย นางสาวกัลยรัตน์ อุบลรัตน์ประทีป

ในการส่งความคืบหน้าครั้งแรกนักแสดงรู้สึกตื่นเต้นอย่างมากเนื่องจากตัวบทละครยังเสร็จไม่สมบูรณ์ทำให้ตีความตัวละครจากบทเท่าที่มีอยู่ สร้างตัวละครจากการตีความความเข้าใจจากตนเองเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งเป็นการส่งครั้งแรกที่ต้องลองผิดลองถูกแต่ก็สนุกมากที่ได้ค้นหาตัวละครจากการไม่มีกรอบกำหนดใด ๆ เกิดขึ้น

การส่งครั้งนี้ได้รับความคิดเห็นว่า ตัวนักแสดงมีปัญหาการเล่นจังหวะส่งบทที่ซ้ำจนเกินไป เนื่องจากละครเรื่องนี้คนดูค่อนข้างรู้อยู่แล้วว่าเนื้อเรื่องเป็นยังไง เมื่อเกิดการยึดจังหวะเกิดขึ้นทำให้คนดูรู้สึกไปแล้วแต่ตัวนักแสดงยังไม่ไป จึงทำให้ชินดูยึดและเกิดความน่าเบื่อ มีการแสดงที่รู้จังหวะบทพูดของนักแสดงคนอื่นก่อน การใช้ช่องเสียงที่ดูสละสลวยจนเกินไป และในเรื่องความสัมพันธ์กับโรเมโอไม่ค่อยเห็นความรักเกิดขึ้นเท่าที่ควรจากการพบเจอกันครั้งแรกในซีนงานเลี้ยง บล็อกกิ้งการพบเจอกันในครั้งแรกดูเป็นการจัดวางมากเกินไปไม่มีความเป็นธรรมชาติ ไม่เห็นความพลุ่งพล่านในตอนที่ถูกกับโรเมโอครั้งแรก การรับส่งบทลอนระหว่างโรเมโอและจูเลียตจะต้องรู้สึกกับบทมากกว่านี้และควรสื่อความหมายให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ช่วงเหตุการณ์ก่อนเข้าซีนต่างๆของตัวละครหายไปทำให้ขาดการต่อเนื่องของอารมณ์

สำหรับคำชมในครั้งนี้ นักแสดงแสดงออกมาได้อย่างสดใสสมวัย คาแรคเตอร์มีความน่ารัก การแสดงมีความเป็นธรรมชาติหล่อนวมตัวละครเข้ากับตัวเองได้ดี บทพูดออกมาได้ชัดถ้อยชัดคำ ฟังรู้เรื่องและสื่อความหมายดี ความรักระหว่างโรเมโออาจจะยังเห็นไม่มากแต่ก็เห็นทิศทางการพัฒนาของความสัมพันธ์ไปในทางที่ดีขึ้น การแสดงตีความตัวละครออกมาใหม่ไม่เหมือนเวอร์ชันอื่นได้อย่างน่าสนใจและน่าติดตาม

เบนโวลีโอ รับบทโดย มิเชล แอลจีลา รพี ไอ. กินโตะ

หลังจากส่ง 30% ผู้ศึกษารู้สึกว่าย่างหาแก่นของตัวละครเบนโวลีโอไม่เจอ เนื่องจากแต่ละซีนที่เล่นรู้สึกตัวละครไม่ใช่คนเดียวกัน ซีนที่รู้สึกว่าคุณศึกษามีความเป็นเบนโวลีโอมากที่สุดคือตอนต่อสู้ แต่ซีนอื่นๆรู้สึกว่าย่างไม่ใช่ ซีนที่รู้สึกว่ามีปัญหามากที่สุดคือ เบนโวลีโอกับพวกพ้อง ผู้ศึกษาได้รับข้อเสนอแนะในการส่งความคืบหน้าครั้งที่ 1 ว่าความสัมพันธ์เพื่อนยังเห็นไม่ชัด รวมถึงตอนเบนโวลีโอเห็น

เมอร์คิวซิโอบกับโรเมโออยู่ด้วยกันความรู้สึกยังไม่ชัดเจน ซึ่งซินนี่เป็นซินที่ผู้ศึกษารู้สึกไม่ปลอดภัยและยังรู้สึกไม่ผ่อนคลาย สาเหตุเพราะ

1. ผู้ศึกษาไม่รู้จะทำอะไร เนื่องจากเป็นตัวละครที่เน้นการฟังมากกว่าการพูด รวมถึงมักจะคอยฟังอยู่ห่าง ๆ ทำให้บางครั้งตัวละครนี้เหมือนหายไป

2. ผู้ศึกษายังไม่รู้และไม่แน่ใจว่าเบนโวลีโจะจะสามารถจะแสดงความรู้สึกเกี่ยวกับความรักแบบไหนและขนาดไหน ไม่ว่าจะป็นตอนอยู่กับเพื่อน หรือตอนอยู่คนเดียว

การส่งครั้งนี้ถึงแม้ว่าผู้แสดงรู้สึกเล่นไม่ได้ดีและยังหาเบนโวลีโไม่เจอ แต่ทำให้ผู้ศึกษาได้พบแนวทางของตัวละครว่าจะไปทางไหน นั่นคือตัวละครเบนโวลีโจะเติบโตตามสถานการณ์ต่าง ๆ ซึ่งทำให้ผู้ศึกษาอยากค้นหาและสนุกกับตัวละครเบนโวลีโ ว่าสุดท้ายตัวละครนี้จะป็นอย่างไรต่อ และนั่นคือหน้าที่ของผู้ศึกษาที่จะต้องหาเอง

เลดีมอนตะคิว รับบทโดย นงนภสร มงคลฤกษ์

การส่ง 30% นักแสดงมีความเครียดมากเพราะยังไม่สามารถเข้าถึงลักษณะของตัวละครได้ทำให้ตัวเลือกที่นักแสดงเลือกใช้ยังไม่เหมาะสมกับซินที่ส่ง การส่งครั้งนี้มีปัญหาหลักคือการให้ Dynamic ในซินเพราะในช่วงต้นเรื่องนักแสดงมีหน้าที่ต้องส่งสารให้กับคนดูให้ได้มากที่สุดหากนักแสดงพูดเร็วเกินไปก็จะทำให้สารที่ต้องการจะส่งให้คนดูตกหล่นหรือคลาดเคลื่อน

บทของเลดีมอนตะคิวในช่วงต้นเรื่องเป็นบทที่ยาวในระดับหนึ่งการที่นักแสดงจะต้องประคองซินนี้ให้มีน้ำหนักและน่าติดตามเป็นเรื่องที่ทำทนายมากเพราะในช่วงแรกของการซ้อมป็นเหมือนการทดลองหาจุดที่ลงตัวระหว่างตัวละครและนักแสดง จากข้อเสนอแนะของอาจารย์ทุกท่านได้ให้คำแนะนำว่านักแสดงใช้ความรู้สึกมากเกินไปจนลืมความต้องการของตัวละครทำให้ซินเปิดดูมีแต่ความโกรธคนดูรู้สึกเครียด ผลักออกจากเรื่องและไม่น่าติดตาม นักแสดงต้องเพิ่มพลังให้กับซินนี้มากขึ้นทำให้คนดูเห็นความรักของแม่ที่มีต่อลูกในขณะที่เดียวกันก็ต้องแสดงให้มีพลังและดูน่าสนใจกว่านี้

แม่นม รับบทโดย เวย์นี่ กนกวัฒน์พะพันธุ์

จากการส่ง 30% ผู้ศึกษารู้สึกสนุกในการเล่นไม่ค่อยมีความกังวล มีสติ ประคองฉากนี้ไปได้แม้ว่ามีชุดที่ต้องเปลี่ยนในฉากเป็นอุปสรรคเพราะยังซ้อมไม่มากพอ แต่ตัวละครยังไม่มิมิติมากเท่าที่ควรบางความรู้สึกของตัวละครไปไม่ถึงเป้าหมายในฉากนั้น ๆ คาแรคเตอร์และวิธีการแสดงออกก็ยังไม่ชัดเจนยังมีความลังเลว่าจะเป็นตัวเองหรือเป็นตัวละคร

ด้านการเข้าคู่กับนักแสดงร่วมในฉากรู้สึกมีความเป็นแม่ลูกกันมากกว่าเพื่อน มีการรับส่งกันซ้ำกว่าปกติอาจเพราะยังกังวลเรื่องชุดที่ต้องช่วยกันเปลี่ยนในฉาก ทำให้ความสนุกของฉากลดลงไปผู้ชมรู้สึกเบื่อแต่ผู้แสดงร่วมก็สามารถแก้ไขสถานการณ์ได้อย่างเป็นธรรมชาติ

โดยภาพรวมทั้งหมดตัวละครดูน่าสนใจเพราะผู้ศึกษาสร้างคาแรคเตอร์ขึ้นมาใหม่ แต่ยังไม่ชัดเจนและมากพอที่จะประคองไปได้ตลอดทั้งเรื่อง

3.2.3.3 การส่งความคืบหน้าการแสดงครั้งที่ 2 (50%)

โรเมโอ รับบทโดย นางสาวธิดา เกื้อกุลพิทักษ์

ในช่วง 50% ผู้ศึกษาได้รับโจทย์ให้หาวิธีการแสดงออกของตัวละครให้หลากหลายขึ้น ซึ่งระหว่างทางก็ได้ลองทำอะไรหลายๆอย่างไม่ว่าจะเป็นการปรับกายภาพให้เข้ากับตัวละครมากขึ้น ใช้มือและแขนให้มากขึ้น ทำยีนให้มีความมั่นคงมากขึ้น ซึ่งบางอันก็เป็นสิ่งที่ตรงข้ามกับกายภาพของผู้ศึกษาเป็นอย่างมาก จริงต้องค่อยๆใช้เวลาในการปรับเปลี่ยนและลองสังเกตคนรอบตัวที่คิดว่ากายภาพเขาน่าสนใจและเหมาะกับการเอามาปรับใช้กับตัวละครโรเมโอ เพื่อให้เกิดความหลากหลายในวิธีการของตัวละครมากขึ้น

ในช่วงนี้ผู้ศึกษาได้ทำการบ้านเกี่ยวกับฝันร้ายของโรเมโอเพิ่ม เป็นการทำความเข้าใจตีความบทในตอนนี เนื่องจากเป็นบทพูดที่ต้องพูดคนเดียว พูดกับตัวเอง พูดเป็นห่วงๆไม่ปะติดปะต่อกัน ผู้ศึกษาจึงต้องสร้างความเชื่อมโยงของแต่ละเรื่องเองในหัว เพื่อที่จะถ่ายทอดสารของฝันร้ายในช่วงนี้ให้ออกมาได้ ซึ่งใน 50% เป็นการเล่าเรื่องฝันร้ายของแต่ละคน ผู้ศึกษาได้รับ-ส่งความรู้สึกกับเพื่อนนักแสดงในฝันร้ายของแต่ละตัวละครที่เรื่องราวไม่ได้เชื่อมโยงกัน แต่มีความรู้สึกที่ส่งต่อกันไปเรื่อย ๆ แทน ผู้ศึกษาจึงได้นำสิ่งนี้มาลองปรับใช้กับบทฝันร้ายในฉากแรกของตัวเอง

จูเลียต รับบทโดย นางสาวกัลยรัตน์ อุบลรัตน์ประทีป

ในการส่งรอบนี้นักแสดงได้มีการเข้าใจตัวละครมากขึ้น รู้ถึงความรู้สึกนึกคิดของตัวละคร ความต้องการของตัวละคร นักแสดงทำการบ้านกับการตีความตัวละครอย่างหนัก ศึกษาเรื่องโรมิโอ แอนด์จูเลียตหลากหลายเวอร์ชัน เพื่อนำมาพัฒนาตัวละครค้นหาลักษณะท่าทางบุคลิกของตัวละคร

สำหรับการแสดงรอบนี้นักแสดงมีความวิตกกังวลอย่างเห็นได้ชัด การแสดงในช่วงแรกจะเป็นการแสดงที่ยังไม่เข้าบทบาทตัวละครมากนักเป็นเหมือนพิธีกรออกมาแนะนำแนวทางของละครเรื่องนี้ ช่วงท้ายจึงจะเปลี่ยนเข้าบทบาทคาแรคเตอร์ของตัวละคร เมื่อถึงเวลาแสดงจริงนักแสดงไม่ได้มีการพูดผิด ลืมบท หรือ ลืมบล็อกกิ้งแต่อย่างใด แต่กลับรู้สึกว่าตนเองแสดงมาได้ไม่ค่อยเป็นธรรมชาติ ไม่มีความสบายใจหลังแสดงจบ ซึ่งอาจจะเป็นเพราะคาดหวังในตนเองต้องทำให้ดีและกดดันตัวเองเกินไป

ความคิดเห็นในการส่งครั้งนี้ เห็นทิศทางคาแรคเตอร์ของตัวละครชัดเจนขึ้น พูดได้ชัด ถ้อยชัดคำ เข้าใจในสิ่งที่ตัวละครนี้กำลังจะสื่อสาร เห็นความน่าสนใจของละครเรื่องนี้ที่ปรับเปลี่ยนบริบทเป็นความรักที่ไม่จำกัดเพศ นักแสดงมีการพูดเร็วไปบ้างในบางช่วง แต่โดยรวมถือว่าออกมาดี เห็นแนวทางของเรื่องและตัวละครที่ผู้ศึกษาเสนอออกมา

เบนโวลีโอ รับบทโดย มิเชล แอลจิลาร์พี ไอ. กินโตะ

50% เป็นการแสดงในเทศกาลปล่อยผี ซึ่งทำให้ผู้ศึกษาเห็นถึงสิ่งที่เบนโวลีโอกลัวที่สุดนั่นก็คือ การเห็น “เมอร์คิวซิโอบกับโรมิโอรักกัน” ซึ่งในกระบวนการซ้อมบทปกติจะไม่เห็นถึงมุมกลัวของเบนโวลีโอ ทำให้การแสดงในเทศกาลปล่อยผีนั้นผู้ศึกษาได้มองเห็นอีกมุมหนึ่งของเบนโวลีโอที่ไม่ได้มีแค่ร้ายแรง แข็งแกร่ง หรือ แสบซ่า แต่เป็นผู้หญิงที่กำลังกลัวความเจ็บปวด กลัวความฝันที่ตนเองฝันมันจะเป็นจริง สำหรับตัวผู้ศึกษานั้นรู้สึกว่ามันยากมาก ๆ ทุกครั้งที่เล่นการแสดงปล่อยผี เพราะสิ่งสำคัญนอกจากความรู้สึกข้างในแล้วคือ บทพูดที่ต้องมีความหมายทุกคำ บางครั้งเรากลัวจะใช้เวลามากเกินไปจนทำให้ผู้ศึกษาเผลอพูดบทเร็ว ซึ่งผู้ศึกษาได้รู้ถึงปัญหานี้เลยพยายามอยู่กับความรู้สึก ณ ขณะนั้น และรู้สึกไปกับการความต้องการของตัวละครตลอดเวลา

กระบวนการซ้อม 50% ทำให้ได้เรียนรู้เกี่ยวกับการใช้ พื้นที่และความรู้สึก ให้ไปในทิศทางเดียวกัน ซึ่งผู้ศึกษาได้ลองหาความต้องการของตัวละครผ่านพื้นที่ สิ่งที่ยากสำหรับการเล่นปล่อยผีคือการเปลี่ยนความรู้สึกฉับพลันจากฉากแรกที่มีความสนุกสนานไปสิ้นฝันร้าย เนื่องจากมีเวลาน้อยในการ

เตรียมพร้อมในการทำอารมณ์ ทำให้ผู้ศึกษาต้องมีสมาธิอย่างมากเพื่อที่จะเล่นชิ้นฝันร้ายได้และพยายามดึงบรรยากาศรอบข้างมาเป็นพลังในการแสดง

การส่ง 50% ครั้งนี้รู้สึกว่าคุณศึกษาลเล่นไม่ค่อยดี เนื่องจากกดดันตัวเอง ทำให้ผู้ศึกษาได้เรียนรู้ว่าบางครั้งการกดดันไม่ใช่ทางออกที่ดี แต่คือการสนุกและผจญภัยไปกับตัวละคร

เลดี้ มอนตะคิว รับบทโดย นงนภสร มงคลฤกษ์

การส่ง 50% ครั้งนี้ผู้ศึกษามีการทำกรบ้านอย่างหนักเกี่ยวกับภูมิหลังของตัวละคร เลดี้ทำให้การทำงานร่วมกันกับแสดงคนอื่น ๆ มีความคล่องตัวมากขึ้นผ่อนคลายกับบทและเล่นออกมาให้เป็นธรรมชาติที่สุด ปรับวิธีการพูดให้ดูมีพลังมากขึ้น ส่งผลให้ซีนที่ออกมาน่าสนใจ คนดูสามารถรับสารได้ครบขาดแต่รายละเอียดเล็กน้อยที่จะช่วยเสริมให้ซีนนี้น่าติดตาม

สิ่งที่ยังขาดในการส่ง 50% คือการที่นักแสดงต้องไปทำการบ้านเพิ่มเกี่ยวกับอายุและการจัดการสถานการณ์ของตัวละครเลดี้ ผู้ศึกษาต้องกลับไปทำความเข้าใจให้ได้ว่า เวลาที่เลดี้มอนตะคิว ซึ่งเป็นผู้นำของเขต 3 สามารถคุมคนจำนวนมากได้แต่ไม่สามารถควบคุมลูกของตัวเองได้ตัวละครควรจะรู้สึกยังไง และนักแสดงต้องทำความเข้าใจความรักในแบบของแม่ที่รักลูกและรักศักดิ์ศรีของตัวเองในเวลาเดียวกัน จากคำแนะนำในครั้งนี้นักศึกษามองเห็นว่าเป็นประโยชน์กับการทำงานของนักแสดงมาก เพราะเป็นจุดที่นักแสดงยังไม่มีทำความเข้าใจตัวละครที่มีภูมิหลังนอกเหนือจากในบทซึ่งต้องผ่านการตีความนอกรอบ

แม่นม รับบทโดย เวนนี่ กนกวัฒน์พะพันธุ์

จากการส่ง 50% เป็นการแสดงในเทศกาลปล่อยผี ซึ่งเป็นรูปแบบการแสดง Teaser คือมีตัวละครในเรื่องทุกตัวและแสดงเนื้อหาของเรื่องบางส่วนที่จะนำไปสู่ละครจริง กลุ่มผู้ศึกษาได้ปรึกษากันจนได้ข้อสรุปว่าจะนำเสนอในหัวข้อ “ความฝัน” แต่เป็นความฝันที่เกิดจากความต้องการที่แน่วแน่ของตัวละครเป็นความรู้สึกๆ ในจิตใจของตัวละครที่ในบทละครไม่ได้พูดถึง

ในกระบวนการซ้อมกลุ่มผู้ศึกษาจึงเริ่มเขียนบทจากความรู้สึกของตัวละครของแต่ละตัวละครขึ้นมาเป็นความยาวประมาณ 1-2 นาที พอได้ลองเล่นกับผู้ร่วมแสดงคนอื่น การส่งครั้งนี้เริ่มเห็น

ทิศทางมากขึ้นทุกคนใช้การฟังจากบทพูดของคนอื่น บวกกับสถานการณ์ที่สร้างขึ้นมาเป็นความสูญเสียครั้งใหญ่ของเมืองจุดนี้มาช่วยในการสื่ออารมณ์ออกมาได้ดี

โดยรวมการส่ง 50% ผู้ศึกษาได้รับพลังจากผู้แสดงร่วมอย่างมาก สภาพแวดล้อมในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นช่วยสร้างความรู้สึกได้อย่างชัดเจน แต่ผู้ศึกษามีความกังวลเรื่องการสื่ออารมณ์ที่มากเกินไปจนทำให้สารที่ต้องการจะสื่อให้กับผู้ชมตกหล่นไป

3.2.3.4 การส่งความคืบหน้าการแสดงครั้งที่ 3 (70%)

โรเมโอ รับผิดชอบโดย นางสาวธิดา เกื้อกุลพิทักษ์

ผู้ศึกษายังไม่สามารถเล่นซีนฝันร้ายได้ตามที่ต้องการ ในการส่ง 70% จึงได้รับการบ้านในการพูดบทนี้ให้หมายความในทุกคำ ทุกประโยค ผู้ศึกษาค่อนข้างมีปัญหาในการเล่นซีนที่ต้องพูดคนเดียว ซึ่งก่อนหน้านี้ได้มีการพยายามคิด วิเคราะห์และทำความเข้าใจมามากแล้ว หลังจากนั้นผู้ศึกษาจึงตัดสินใจที่จะลองเล่นและทำดู เป็นการทดลองในการเล่นแต่ละรอบ เล่นให้บ่อยขึ้นลองเปลี่ยนอะไรเล็กน้อยแล้วก็เล่นอีก เน้นการลองทำจริงให้มากขึ้น

หลังจากการส่งผู้ศึกษาได้มีการปรับบท และเรียง Timeline ฝันร้ายของโรเมโอใหม่ เพื่อให้เห็นภาพชัดเจนว่าฝันร้ายของโรเมโอ นั้น เป็นภาพนิมิตบางอย่างที่กำลังจะเกิดขึ้น ได้มีการทำ check point ในแต่ละจุดของเรื่องเพื่อที่จะทำให้ตัวโรเมโอขับเคลื่อนและสร้างความกดดัน ความกลัวภายในใจของตัวละครมากขึ้นซึ่งในการ Check Point จุดต่าง ๆ ตามความฝันของโรเมโอจะมีการใช้อองค์ประกอบแสงและเสียงเข้ามาช่วยเพื่อให้ภาพเหตุการณ์ชัดเจน

สำหรับจุดเริ่มหาจุดที่คลิกกันได้มากขึ้น นักแสดงทั้งสองคนดูมีเคมีที่เข้ากันมากขึ้นเมื่อเปลี่ยนจังหวะการแสดงและการพูดให้เร็วขึ้นก็เป็นแรงขับเคลื่อนในการจับกันหรือต้องการกันมากขึ้นตามไปด้วยกับเพื่อน เริ่มหาความสมดุลระหว่างกันได้ว่าจะไปในทิศทางไหน มีการวางตัวระหว่างกันอย่างไร รู้สึกต่อกันอย่างไรแล้วมีวิธีการจัดการกับสถานการณ์ตรงหน้าในความสัมพันธ์นี้ยัง

จูเลียต รับบทโดย นางสาวกัลยรัตน์ อุบลรัตน์ประทีป

เป็นการส่งที่เห็นทิศทางของเรื่องได้อย่างชัดเจนอย่างมากว่าจะนำเสนอไปในทิศทางไหนเห็นคาแรคเตอร์ของตัวละครอื่น ๆ ได้อย่างชัดเจนรวมถึงตัวละครของผู้แสดงอีกด้วย การส่ง 70% ได้มีการทำฉากบันไดที่จะใช้จริงในการแสดงนำมาใช้จริง ได้เห็นภาพต่าง และได้รู้จักกายภาพของตัวละคร ใส่ชุดอะไร จะเดินไปทางไหนกริยาท่าทางการพูดอย่างไร ได้ลองทำงานกับชุด อุปกรณ์ประกอบฉาก ฉากต่าง ๆ ในครั้งแรก เห็นพัฒนาการของตัวละครและละครเรื่องนี้เป็นอย่างมาก

ความคิดเห็นในครั้งนี้อาจโดยรวมออกมาดี แต่สิ่งที่มีปัญหาอย่างมากของเรื่องขอ บทละครการพูดสื่อสารน้ำเสียงต่าง ๆ ที่ไม่ค่อยชัดเจน เนื่องจากว่าละครเรื่องนี้เป็นละครแนว Text based ให้ความสำคัญกับบทอย่างมากเพราะบททุกบททุกคนพูดมีความหมายหมดทุกอย่าง หากสื่อสารมาได้ไม่ชัดเจนอาจทำให้คนดูไม่เข้าใจและสารที่จะสื่อออกมาผิดเพี้ยนได้ ตัวนักแสดงในการส่งครั้งนี้ควรมีความกล้ากับพ่อมากกว่านี้ ยังดูเป็นเด็กไม่ค่อยกล้าสู้ต่อความคิดเห็นของตนเองมากเท่าที่ควร ฉากกระเบียงห้องจูเลียตดีมากเล่นได้เป็นธรรมชาติสื่อสารได้ดี เห็นความรักความสัมพันธ์รักชาติตรงนี้อาไว้ คาแรคเตอร์ มีความสนุกสนานน่าสนใจ แต่ในเรื่องความสัมพันธ์กับแม่นมบางเกินไปควรแน่นมากกว่านี้ โดยรวมวันนี้ถือว่ามอลดีรักษาไว้และพัฒนาศึกษาอย่างต่อเนื่อง

เบนโวลีโอ รับ บท โดยมิเชล แอลจีล่า รพี ไอ. กินโตะ

การส่งครั้งนี้ทำให้เห็นปัญหาหลักคือ ด้วยความที่เรื่องโรมิโอแอนด์จูเลียต เป็น Text based เวลาที่พูดบทนั้นจะต้องพูดอย่างหมายความว่า ต้องพูดช้าและชัด และไม่พูดทับคำกัน เนื่องจากสิ่งสำคัญนอกจากความรู้สึกรักของตัวละครแล้ว คือ Diction เพราะหาก Diction ไม่ชัด สารที่จะบอกคนดูก็จะไม่ชัดไปด้วย ซึ่งผู้ศึกษาเวลาที่ใช้อารมณ์มากในการแสดง เช่นเวลาโกรธ หรือ เสียใจ จะไม่สามารถควบคุมให้พูดชัดได้ และเป็นเหตุที่ทำให้สารไม่ชัด ทำให้ผู้ศึกษาจะต้องลดการการตะโกนด้วยอารมณ์และต้องพูดให้หมายความ

การส่ง 70% ได้เพิ่มกล่องเป็นตัวแทนของบันได ทำให้มี level ในการแสดง ซึ่งทำให้ผู้ศึกษารู้สึกอิสระและสนุกไปกับการแสดง ทำให้ชินเบนโวลีโอและพวกพ้องเห็นความสัมพันธ์ตัวละครมากยิ่งขึ้น นอกจากนั้นผู้ศึกษาได้รับคอมเม้นท์ว่า ชื่นกอดระหว่างเบนโวลีโอและเมอร์คิวซิโอสามารถรู้สึกกับ

Moment มากกว่านี้ได้ รวมถึงผู้ศึกษาสามารถมีอิสระได้มากขึ้น ซึ่งผู้ศึกษาได้รับคำชมว่าขึ้นต่อผู้ทำได้ดีมาก ชอบการตีลังกาของผู้ศึกษา รวมถึงเห็นการพัฒนาของผู้ศึกษาที่ดูเหมือนผู้ใหญ่ขึ้น

การส่ง 70% ทำให้ผู้ศึกษาเห็นหลายสิ่งหลายของเบนโวลีโอ และรู้สึกเสถียรกับตัวละครมากขึ้น รวมถึงทำให้รู้ว่า เบนโวลีโอจะสามารถไปทิศทางไหนได้ ผู้ศึกษารู้สึกพอใจกับผลลัพธ์ที่ส่งครั้งนี้มากเพราะรู้สึกพัฒนาตัวละครได้มากขึ้นจากเดิม อีกทั้งการส่ง 70% นั้นส่งไปถึงจุด Turning point ของเบนโวลีโอซึ่งการ Turning point ของเบนโวลีโอทำให้เธอมีการเปลี่ยนแปลงทางด้าน ความคิด เป้าหมาย และ ความรู้สึก เพราะความรักของโรเมโอกับจูเลียตที่ได้พรากเมอร์คิวซิโอไปจากเธอ ทำให้เกิดเป็นจุด Turning point ของตัวละคร ซึ่งทำให้เบนโวลีโออยากจะแก้แค้นและทำให้ความรักของโรเมโอกับจูเลียตไม่พบกับการสมหวัง รวมถึงทำให้เบนโวลีโอต้องการที่จะเปลี่ยนแปลงเมืองนีโอ เวิร์นด้วยตัวของเธอเอง

การส่งครั้งนี้ทำให้ผู้ศึกษาอยากจะค้นหาและเรียนรู้เกี่ยวกับเบนโวลีโอมากขึ้น รวมถึงอยากจะรู้ว่าเบนโวลีโอในองค์สองจะเป็นอย่างไร เบนโวลีโอจะรู้สึกอย่างไรกับโรเมโอหากเจอกันอีกครั้ง และเธอจะแสดงความรู้สึกอย่างไรกับโรเมโอต่อ รวมถึงมีอีกหลายสิ่งหลายอย่างที่ควรเรียนรู้และค้นหาเกี่ยวกับเบนโวลีโอมากขึ้น

เลดี้ มอนตะคิว รับบทโดย นงนภสร มงคลฤกษ์

การส่ง 70% ผู้ศึกษามีความเสถียรกับตัวละครมากแล้วทำให้ไม่มีปัญหาเกี่ยวกับเรื่องคาแรคเตอร์สามารถแบ่ง Dynamic ได้ดีในซีนเปิดเรื่อง นักแสดงสามารถอยู่ในสถานการณ์ของเรื่องได้ดีมีการเลือกข้อยส์ที่นำมาใช้ในการแสดงหลากหลายมากขึ้น เนื่องจากนักแสดงจำบทได้แม่นยำเลยไม่มีความกังวลเกี่ยวกับบท ส่วนปัญหาเรื่องการควบคุมพลังในตัวของเลดี้มอนตะคิว ทั้งต้องเข้าคิวบู๊กับดิบอลท์และลอร์ดคาปูเลต ผู้ศึกษาต้องอาศัยการซ้อมหลายครั้งเพื่อความแม่นยำ เพราะท่าทางและอาวุธที่ใช้ในการต่อสู้เป็นสิ่งที่ตัวนักแสดงไม่คุ้นเคย การที่จะทำให้ดูคล่องแคล่วและเป็นธรรมชาติต้องอาศัยการฝึกซ้อมกับคนที่มีความชำนาญ

สิ่งที่นักแสดงได้เรียนรู้เกี่ยวกับการส่ง 70% ครั้งนี้คือการอยู่กับสถานการณ์ของเรื่องให้ได้มากที่สุดเพราะตัวละครเลดี้มอนตะคิวไม่ใช่ตัวละครที่ต้องอยู่ในฉากตลอดเวลา ทำให้มักจะมีปัญหาเกี่ยวกับการทำสมาธิ เพื่อที่จะสามารถอยู่กับสถานการณ์ของเรื่องให้ได้มากที่สุด เสื้อผ้า เครื่องแต่งกาย เสียง ฉาก แสง ทำให้บรรยากาศในเรื่องส่งอารมณ์ให้กับนักแสดงเป็นอย่างดี

นอกเหนือจากที่กล่าวมาข้างต้น การส่ง 70% ยังมีปัญหาในเรื่องของคิวเข้าออกของนักแสดงในแต่ละฉาก คิวบูที่ต้องใช้อาวุธในฉากต้องเพิ่มการฝึกซ้อมให้ดูแข็งแรงมากขึ้น

แม่นม รับบทโดย เวนนี่ กนกวัฒน์พันธุ์

จากการส่ง 70% ผู้ศึกษาเข้าถึงตัวละครได้มากขึ้นพบว่าตัวละครมีความคล้ายคลึงในบางจุดกับผู้ศึกษา จึงใช้วิธีการ 9 Question Actors need to Ask themselves เป็นหนึ่งในวิธีการ Workshop ของ Uta hagen ที่จะสามารถเสถียรกับตัวละคร เข้าใจว่าตัวละครกำลังจะทำอะไรในแต่ละสถานการณ์ได้อย่างชัดเจน

ในการส่งครั้งนี้มีจุดสำคัญต่าง ๆ ของตัวละครเยอะมาก ทั้งเรื่องการตัดสินใจให้จูเลียตแต่งงาน การถูกลอร์ดคาปูเลตทำร้าย และสูญเสียจูเลียต ผู้ศึกษาไม่สามารถที่จะควบคุมและปรับเปลี่ยนอารมณ์ได้ ทำให้กังวลและจมอยู่กับฉากต่าง ๆ ที่จะแสดง เช่น เล่นฉากแต่งตัวที่ตัวละครต้องสนุกมาก ๆ ไม่ได้ เพราะมัวกังวลกับฉากต่อไปที่ต้องแบกรับความอึดอัดจากการแต่งงานของจูเลียตเป็นต้น ถือเป็นปัญหาหลักอย่างมากในการส่งครั้งนี้

โดยภาพรวมผู้ศึกษาไม่พอใจกับความรู้สึกอารมณ์ในฉากมากเท่าไร ยังไม่สามารถควบคุมสมาธิได้ดีนัก แต่ในเรื่องของคาแรคเตอร์ของตัวละครชัดเจนมากขึ้นแล้ว

3.3 การพัฒนาการสร้างสรรค์ด้านการออกแบบฉากและออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉาก

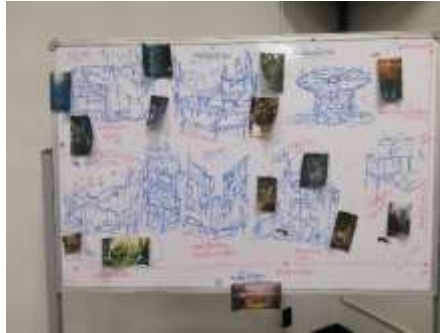
3.3.1 ช่วงเตรียมพร้อมก่อนทำโปรดักชัน

3.3.1.1 การศึกษาบทละคร

จากการอ่านบทละครเรื่อง โรมิโอแอนด์จูเลียต เรื่องราวเกิดขึ้นที่ เมืองนีโอ เวโรน่า (Neo Verona) ที่เป็นเมืองอุตสาหกรรมสำคัญในการแปรรูป Life-Seed เล่าถึงเรื่องราวความรักของโรมิโอจากตระกูลมอนตะคิ้ว ที่ตกหลุมรักจูเลียตจากตระกูลคาปูเลตตั้งแต่แรกเห็น แต่เส้นทางความรักของทั้งคู่ก็ไม่ได้โรยไว้ด้วยกลีบกุหลาบอย่างที่วาดฝันไว้ ความขัดแย้งของทั้ง 2 ตระกูล เกิดขึ้นมาอย่างยาวนานเกินกว่าจะปรองดองกันได้ในช่วงเวลาอันสั้น ปัญหาภายนอกต่าง ๆ ที่มากระทบจนทำให้เกิดเหตุโศกนาฏกรรมขึ้น แต่ก็ไม่สามารถทำลายความรักที่ทั้ง 2 มีให้กันได้ ทำให้ผู้ศึกษาสังเกตเห็นแก่นสำคัญของเรื่องนี้ ได้ความว่าถึงแม้ภายนอกจะเสื่อมสลายไป ความมั่นคงจากภายในต่างหากที่ยังคงอยู่ ซึ่งสิ่งนี้นำไปสู่

แนวคิดการออกแบบเกี่ยวกับโครงสร้างของสิ่งก่อสร้าง ความผูกพัน ความไม่สมบูรณ์ เพื่อส่งเสริมเรื่องราวของบทละครและความรู้สึกของตัวละคร

ภาพที่ 3.1 ผู้ศึกษาร่างภูมิหลังของเมืองนีโอ เวโรน่า

ที่มา : ผู้ศึกษา

3.3.1.2 การกำหนดทิศทางการนำเสนอฉากละครเวที

ละครเวทีเรื่อง “โรมิโอแอนดจูเลียต” คณะผู้ศึกษาในฝ่ายออกแบบฉากและอุปกรณ์ประกอบฉาก ได้ทำการประชุมวิเคราะห์และสรุปแนวคิดในการออกแบบ (Concept Design) เพื่อนำไปต่อยอดในงานออกแบบว่า “ภายนอกพังทลาย โครงสร้างยังคงอยู่” โดยได้รับแรงบันดาลใจมาจากปัญหาภายนอกทั้งด้านชนชั้น ความเหลื่อมล้ำ ความเชื่อ ความขัดแย้งของ 2 ตระกูล ที่ทำให้ความรักของทั้งคู่ไม่สมบูรณ์ แต่ความไม่สมบูรณ์นั้นกลับยังคงสวยงาม ดังนั้นผู้ศึกษาจึงได้วิเคราะห์และออกแบบฉากที่สามารถบอกเล่าเรื่องราวของโรมิโอกับจูเลียตเกิดขึ้นในบทละคร โดยนำเสนอผ่านสถาปัตยกรรมแบบโกธิค ที่ผู้ฟังลงไปในแต่ละเขต

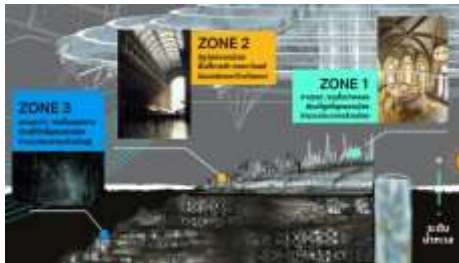

ภาพที่ 3.2 : อาสนวิหารนอร์เทอดามแห่งปารีส (Cathédrale Notre-Dame de Paris)

ที่มา : pinterest

3.3.1.3 การวิเคราะห์และค้นคว้าข้อมูลสำหรับการออกแบบฉากและอุปกรณ์ประกอบฉาก

จากบทละครเรื่อง “โรเมโอแอนด์จูเลียต” ไม่ได้ระบุสถานที่ตั้งของเรื่องและเวลาที่เกิดขึ้นอย่างชัดเจน ในบทละครเดิมนั้นเรื่องราวเกิด ณ เมืองเวโรน่า (Verona) ประเทศอิตาลี ในคริสต์ศตวรรษที่ 16 แต่บริบทใหม่นั้น เกิดขึ้น ณ เมืองนีโอ เวิร์น่า (Neo Verona) ประเทศอิตาลี ในปีคริสต์ศตวรรษที่ 2500 ซึ่งผู้ศึกษาจำเป็นต้องสร้างสภาพแวดล้อมของเมืองขึ้นมาใหม่ เพื่อเป็นการสร้างภูมิหลังให้แก่เมือง ทำให้ผู้กำกับกำกับ นักแสดง และนักออกแบบฝ่ายอื่นๆเห็นภาพไปในทิศทางเดียวกันและนำข้อมูลของเมืองไปต่อยอดในส่วนต่าง ๆ โดยมีต้นแบบมาจากสถาปัตยกรรมโกธิคแตกต่างกันไปแต่ละเขตของเมือง โดยมีสถานที่ต่าง ๆ ดังนี้

ภาพที่ 3.3 แผนผังเมืองนีโอ เวิร์น่า (Neo Verona)

ที่มา : ผู้ศึกษา

1. เขตที่ 1 เขตชนชั้นปกครองและตระกูลคาปูเลต

เป็นเขตที่มีแต่ชนชั้นปกครองอยู่เท่านั้น เช่น ท่านเจ้าเมือง และเป็นที่อยู่ของตระกูลคาปูเลต ตั้งอยู่บริเวณส่วนที่สูงที่สุดของเมือง เป็นบริเวณที่ได้รับแสงแดดมากที่สุด มีการตกแต่งแบบสถาปัตยกรรมโกธิคที่หรูหราสมฐานะ และมีความสมบูรณ์มากที่สุด สีประจำเขต คือ สีน้ำเงิน ทอง

ภาพที่ 3.4 สภาพแวดล้อมภายนอก เขต 1

ที่มา : pinterest

1.1) บ้านตระกูลคาปูเลต

สถานที่ที่ใช้ในการรวมตัวของชนชั้นสูง ในการจัดงานเลี้ยงบ่งหน้าเพื่อวางแผนหาผลประโยชน์แอบแฝง เกิดขึ้นที่สวนหลังบ้าน ห้องรับแขก ตามที่บทละครได้กล่าวไว้

ภาพที่ 3.5 สภาพแวดล้อมภายในบ้านตระกูลคาปูเลต

ที่มา : pinterest

ภาพที่ 3.6 สภาพแวดล้อมภายในบ้านตระกูลคาปูเลต

ที่มา : pinterest

1.2) ห้องนอนจูเลียต

เป็นสถานที่ที่จูเลียตและแม่นมได้ใช้เวลาด้วยกัน อีกทั้งห้องนอนยังมีระเบียงยื่นออกไป ยังสวนหลังบ้าน ซึ่งเป็นสถานที่สำคัญที่ทำให้โรเมโอได้พบรักกับกับจูเลียต ตามที่บทละครกล่าวไว้

ภาพที่ 3.7 สถาปัตยกรรมภายในห้องนอนจูเลียต

ที่มา : pinterest

ภาพที่ 3.8 ระเบียงห้องนอนจูเลียต

ที่มา : pinterest

2. เขตที่ 2 เขตจัตุรัสการเมือง

เป็นเขตอุตสาหกรรม โดยมีโรงงานอุตสาหกรรมแปรรูป Life-Seed ตั้งอยู่บริเวณย่านการค้าขาย ตลาด รวมถึง คาเฟ่เทีย (สถานที่ประกอบพิธีกรรม) ป้ายประกาศโฆษณาเพื่อการติดต่อสื่อสาร เป็นพื้นที่ส่วนรวมที่ประชาชนทุกเขตสามารถเข้ามาใช้พื้นที่ได้ จะอยู่บริเวณส่วนที่กลางของเมือง เป็นบริเวณที่ได้รับแสงแดดบางส่วน สถาปัตยกรรมโกธิคในเมืองมีร่องรอยของการผูกพัน เนื่องจากเป็นสถานที่มักเกิดการปะทะกันของกลุ่ม Youngblood ทั้ง 2 ตระกูล

ภาพที่ 3.9 สถาปัตยกรรมภายนอก เขต 2

ที่มา : pinterest

ภาพที่ 3.10 สถาปัตยกรรมภายนอก เขต 2

ที่มา : pinterest

2.1) คาโพเทีย

สถานที่ประกอบพิธีกรรมต่าง ๆ ของเมือง แต่ในขณะเดียวกันคาโพเทียก็เป็นเครื่องมือที่คนชนชั้นสูง ใช้ควบคุมคนชนชั้นล่างผ่านความเชื่อตามตำนานที่บอกต่อกันมา ซึ่งในบทละครมีหลายเรื่องราวเกิดขึ้น ณ ที่นี้ โบสถ์จึงเป็นอีกสถานที่สำคัญที่จำเป็นต้องมีในเรื่อง

ภาพที่ 3.11 สถาปัตยกรรมภายในคาโพเทีย

ที่มา : pinterest

ภาพที่ 3.12 สถาปัตยกรรมภายในคาโพเทีย

ที่มา : pinterest

3. เขตที่ 3 เขตชนชั้นแรงงาน และตระกูลมอนตะควิว

เป็นเขตของชนชั้นแรงงานในเมือง และเป็นที่อยู่ของตระกูลมอนตะควิว โดยมีผู้นำคือ เลดี้ มอนตะควิว (Lady Montague) ตั้งอยู่บริเวณใต้พื้นดินของเมือง อยู่ใกล้กับบริเวณที่ชุด Life - Seed จึงไม่ได้รับแสงสว่างจากธรรมชาติเหมือนเขตอื่น ๆ ทำให้เขต 3 มีแสงประดิษฐ์จากไฟฟ้า ไฟ LED เพื่อสร้างแสงสว่างอยู่ตลอดเวลา ซึ่งกลายเป็นจุดเด่นที่ทำให้เขตนี้มีความคึกคัก มีเสน่ห์ ชวนให้หลงใหล สิ่งก่อสร้างดูเก่าทรุดโทรม เครื่องเรือนต่าง ๆ ที่ปรากฏในเขตที่ 3 มีองค์ประกอบของเหล็กหรือสังกะสี จะเป็นของที่นำเศษต่าง ๆ จากโรงงานอุตสาหกรรมมาประดิษฐ์ใหม่ โดยการเชื่อมเข้าด้วยกันจนกลายเป็นของที่ต้องการ

ภาพที่ 3.13 สภาพแวดล้อมของเขต 3

ที่มา : pinterest

ภาพที่ 3.14 สภาพแวดล้อมของเขต 3

ที่มา : pinterest

แนวคิดในการออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉาก

ละครเวทีเรื่อง “โรเมโอแอนด์จูเลียต” ในเรื่องนี้ได้ถูกเปลี่ยนแปลงบริบทสภาพแวดล้อมใหม่ โดยเบื้องต้นผู้ศึกษาได้ทำการศึกษาข้อมูล วิเคราะห์ และตีความเกี่ยวกับบทละครร่วมกับผู้ศึกษาฝ่ายอื่นๆ ได้แก่ ฉาก เครื่องแต่งกาย แสง และมัลติมีเดีย จึงได้มีความเห็นออกมาว่า “โรเมโอแอนด์จูเลียต” พุดถึงเรื่องระบบชนชั้น การไม่ถูกกันของทั้งสองฝั่งตระกูล ความเชื่อ ซึ่งสรุปแนวคิดในการออกแบบ (Concept Design) เพื่อนำไปต่อยอดในงานออกแบบว่า “หนึ่งการตัดสินใจของคุณสามารถพลิกผันทั้งชีวิตของคุณได้” และมีคีย์เวิร์ด (Keyword) คือ “การพลิก และ การหมุน” เพื่อต่อยอดการออกแบบด้านอุปกรณ์ประกอบฉาก และกำหนดขอบเขตของการออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉาก โดยอ้างอิงจากฉากด้วย เนื่องจากฉากโดยรวมของเมืองนีโอ เวอร์นา (Neo Verona) เป็นรูปแบบสถาปัตยกรรมโกธิค (Gothic) ส่งผลให้อุปกรณ์ประกอบฉากจะต้องออกแบบมาให้สอดคล้องกันกับฉากจากที่ผู้ศึกษาได้กำหนดอุปกรณ์ประกอบฉากในแต่ละฉากตามบทละคร สามารถกำหนดออกเป็น 3 เขตดังนี้

1. เขตที่ 1 เขตชนชั้นปกครองและตระกูลคาปูเลต

เขตที่ 1 เป็นเขตที่มีฐานะร่ำรวย ชนชั้นสูงของเมืองอาศัยอยู่ ทำให้สามารถส่งนำเข้าเฟอร์นิเจอร์รวมทั้งต้นไม้จากนอกเมืองนีโอ เวอร์นา (Neo Verona) ได้ตามความต้องการ

1.1) ห้องนอนจูเลียต

ภาพที่ 3.15 เฟอร์นิเจอร์ในห้องจูเลียต

ที่มา : pinterest

2. เขตที่ 2 เขตจัตุรัสกลางเมือง

สถานที่หลักที่เกิดขึ้นในเขต 2 หลัก ๆ ของเรื่อง ได้แก่ จัตุรัสกลางเมือง ประกอบไปด้วยป้ายประกาศ ป้ายโฆษณา และ คาเฟ่เทีย สถานที่ประกอบพิธีกรรมต่าง ๆ โดยจะมีแท่นบูชาสำหรับใช้ทำพิธีกรรม เช่น พิธีวิวาห์ เป็นต้น

2.1) คาเฟ่เทีย

ภาพที่ 3.16 อุปกรณ์ประกอบฉากในคาเฟ่เทีย

ที่มา : pinterest

3. เขตที่ 3 เขตชนชั้นแรงงาน และตระกูลมอตะคิว

ในเขตที่ 3 จะมีความพิเศษจากเขตอื่น เนื่องจากเขตที่ 3 ส่วนใหญ่เป็นชนชั้นแรงงานฐานะยากจน ส่งผลให้ไม่มีเงินพอจะซื้อเฟอร์นิเจอร์ได้ตามต้องการ จึงต้องสร้างขึ้นมาจากเศษเหล็กหรือเศษต่างๆในโรงงานอุตสาหกรรม

ภาพที่ 3.17 เฟอร์นิเจอร์ในเขตที่ 3

ที่มา : pinterest

3.3.2 การส่งความคืบหน้า 30%

1) หาสถานที่ที่เป็นแรงบันดาลใจเพื่อนำมาใช้ในการออกแบบฉากและอุปกรณ์ประกอบฉาก

ผู้ศึกษาได้ค้นคว้าหาสถานที่ที่มีลักษณะคล้ายสถาปัตยกรรมแบบโกธิค มีใช้วัสดุใหม่อย่าง เหล็ก กระจก เช่น อาสนวิหารนอร์เทอดามแห่งปารีส (Cathédrale Notre-Dame de Paris), เดอะ แกรนด์ พาเลซ- ปารีส (The Grand Palais, Paris), เดอะ คริสตัล พาเลซ ลอนดอน (The Crystal Palace, London) มาใช้เป็นแรงบันดาลใจในการออกแบบฉาก

ภาพที่ 3.18 ภาพ The Grand Palais, Paris, The Crystal Palace, London

ที่มา : ผู้ศึกษา

ภาพที่ 3.19 ภาพ อาสนวิหารนอร์เทอดามแห่งปารีสไฟไหม้

ที่มา : pinterest

3.3.3 การส่งความคืบหน้า 50%

เมื่อผู้ศึกษาได้แนวทางการออกแบบฉากและอุปกรณ์ประกอบฉากจากการหาแรงบันดาลใจข้างต้น จึงนำเอาแรงบันดาลใจในเหล่านั้นมาใช้ในการออกแบบในรูปแบบของโกธิค (Gothic) ผสมผสานกับวัสดุใหม่ รวมถึงมีการใช้เทคนิคการผูกพันและการพลิกหมุน เพื่อให้เกิดความน่าสนใจมากยิ่งขึ้น โดยมีการใช้พื้นที่ทำการแสดงแบบแบร์ สเตจ (Bare stage)

1.) บ้านตระกูลคาปุเล็ตและห้องนอนจูเลียต

ภาพที่ 3.20 ภาพภายในบ้านคาปุเล็ตในแนวความคิดการผูกพัน

ที่มา : ผู้ศึกษา

ภาพที่ 3.21 ภาพภายในห้องนอนจูเลียตในแนวความคิดการผูกพัน

ที่มา : ผู้ศึกษา

ภาพที่ 3.22 ภาพเฟอร์นิเจอร์ภายในห้องนอนจูเลียตในแนวความคิดการพลิกหมุน

ที่มา : ผู้ศึกษา

2.) คาเฟ่เทีย

ภาพที่ 3.22 ภาพเฟอร์นิเจอร์และภายในคาเฟ่เทีย ในแนวความคิดการผูกพันและการพลิกหมุน

ที่มา : ผู้ศึกษา

3.) ลานหน้าคาโพเทีย

FRONT YARD
CHURCH

ภาพที่ 3.23 ภาพลานหน้าคาโพเทีย ในแนวคิดการผูกพัน

ที่มา : ผู้ศึกษา

ภาพที่ 3.24 ภาพแบบร่างฉากและบันได

ที่มา : ผู้ศึกษา

เนื่องจากในบทละครเรื่อง “โรเมโอแอนด์จูเลียต” บริบทนี้ ผู้ชมเห็นเรื่องราวจะเกิดขึ้นในเขตที่ 1 และเขตที่ 2 เท่านั้น แต่ยังมีกล่าวถึงเขตที่ 3 และมันดูว่าซึ่งสถานที่ดังกล่าวจะไม่ปรากฏให้เห็นบนเวที

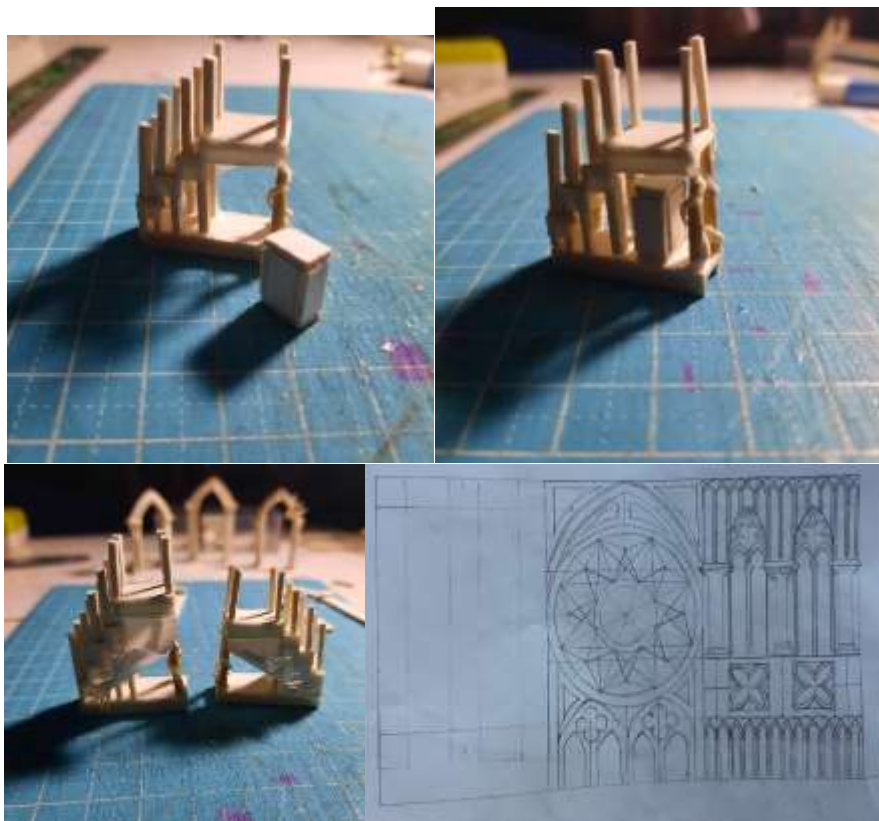
3.3.4 การส่งความคืบหน้า 70%

เมื่อได้แบบร่างของฉากแล้ว ผู้ศึกษาได้สร้างหุ่นจำลองฉาก (White Model) ขนาด 1:50 เพื่อเป็นการจำลองให้เห็นถึงขนาดของฉากบนเวทีและเห็นทางเข้าออกของนักแสดง ทำให้ง่ายต่อการทำงานของผู้กำกับและยังทำงานร่วมกับฝ่ายแสงในการใส่ตำแหน่งการวางแสงต่าง ๆ บนฉากอีกด้วย

ภาพที่ 3.25 หุ่นจำลองฉาก ขนาด 1:50

ที่มา : ผู้ศึกษา

ภาพที่ 3.26 หุ่นจำลองบันไดและแบบร่างแท่นบูชา ขนาด 1:50

ที่มา : ผู้ศึกษา

3.3.5 การส่งความคืบหน้า 100%

ผู้ศึกษาได้สร้างหุ่นจำลองแบบลงสี (Color Model) ในขนาด 1:25 เพื่อเป็นแนวทางที่ชัดเจนในการผลิตฉากบนเวทีจริง ทำให้เห็นทั้งการใช้สี การจัดสถานที่ การจัดวางอุปกรณ์ประกอบฉาก รายละเอียดต่างๆ เห็นถึงทางเข้าออกและพื้นที่ที่จะใช้สำหรับนักแสดง โดยฉากรวมถึงอุปกรณ์ประกอบฉากที่ปรากฏบนเวที จะให้ความรู้สึกสื่อถึงเมืองดิสโทเปียที่พังทลาย

ภาพที่ 3.27 หุ่นจำลองฉาก ขนาด 1:25

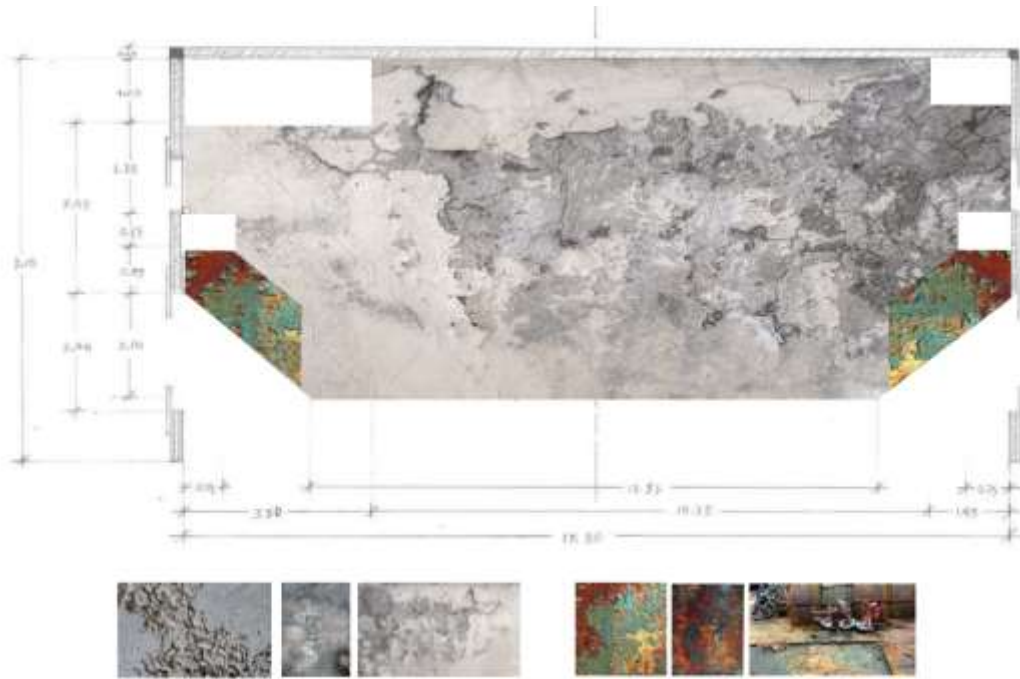
ที่มา : ผู้ศึกษา

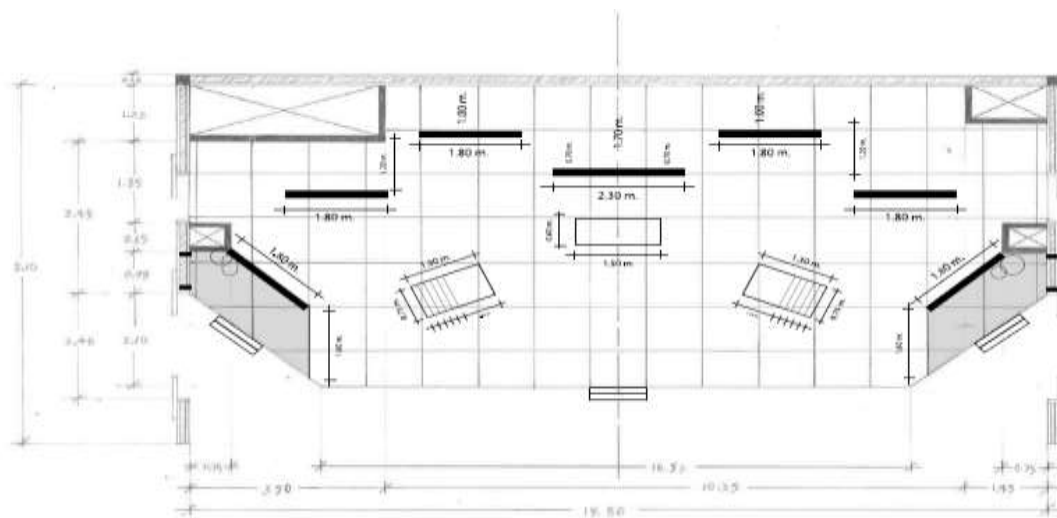
ภาพที่ 3.28 แบบจำลองฉาก

ที่มา : ผู้ศึกษา

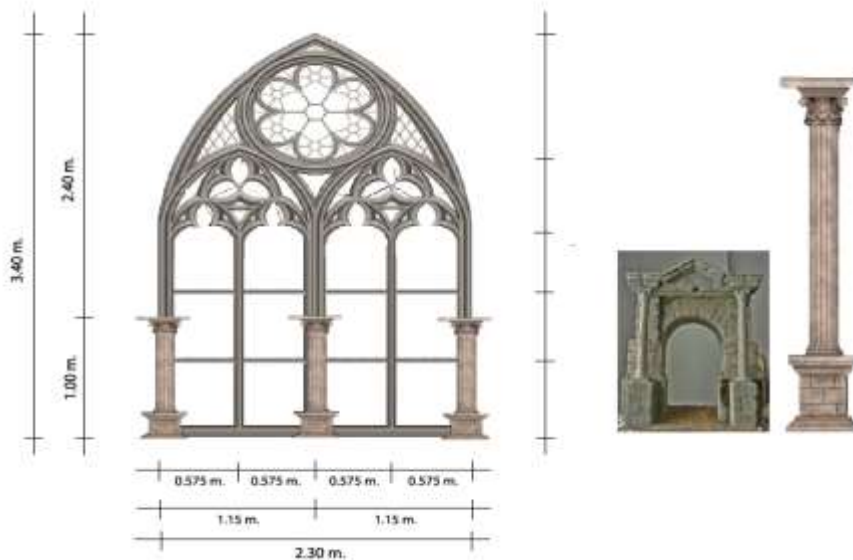
ภาพที่ 3.29 แบบจำลองพื้นเวที

ที่มา : ผู้ศึกษา

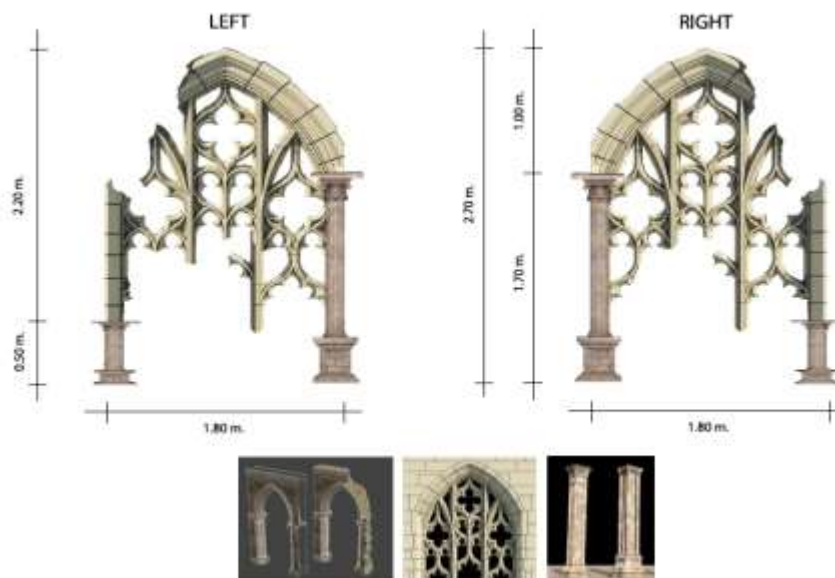
ภาพที่ 3.30 แบบแปลนเวที

ที่มา : ผู้ศึกษา

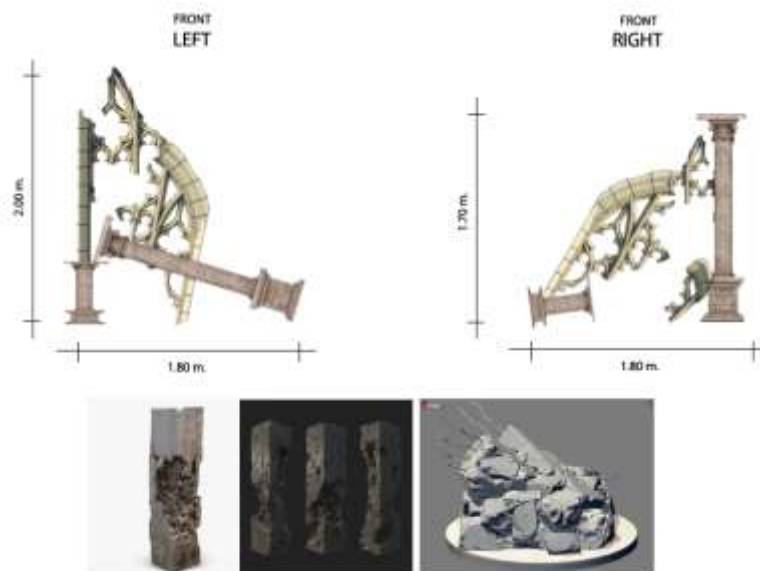
ภาพที่ 3.31 แบบจำลองโครงสร้างฉาก 1

ที่มา : ผู้ศึกษา

ภาพที่ 3.32 แบบจำลองโครงสร้างฉาก 2

ที่มา : ผู้ศึกษา

ภาพที่ 3.33 แบบจำลองโครงสร้างฉาก 3

ที่มา : ผู้ศึกษา

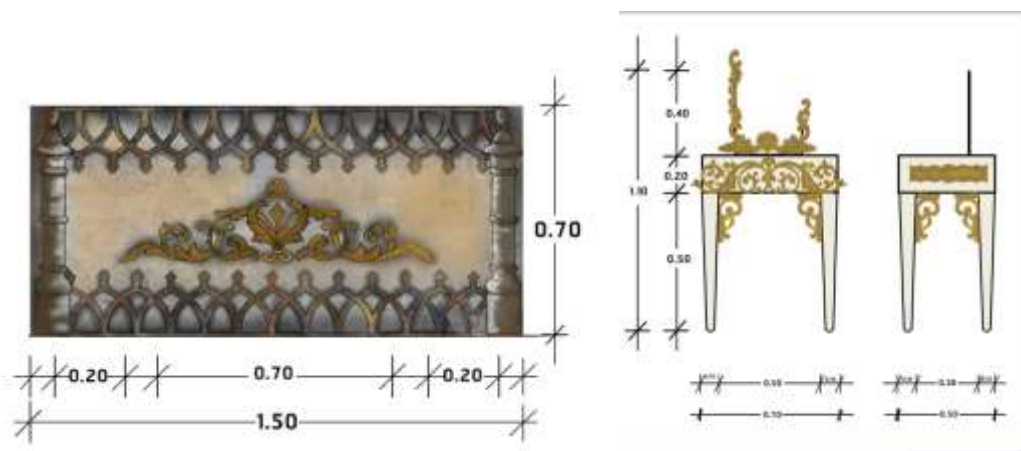
ภาพที่ 3.34 แบบจำลองโครงสร้างฉาก 4

ที่มา : ผู้ศึกษา

ภาพที่ 3.35 แบบจำลองบันไดติดล้อ

ที่มา : ผู้ศึกษา

ภาพที่ 3.36 แบบจำลองแท่นบูชาและโต๊ะเครื่องแป้ง

ที่มา : ผู้ศึกษา

ทั้งนี้ละครเวทีเรื่อง “โรเมโอแอนด์จูเลียต” มีการใช้บันไดติดล้อรวมถึงแท่นบูชาติดล้อมาเป็นอุปกรณ์ในการเปลี่ยนสถานที่และวัตถุประสงค์การใช้งานของแต่ละตัวละคร เพื่อจะสื่อถึงเรื่องราวของเรื่องได้อย่างชัดเจนมากขึ้น ดังนั้นผู้ออกแบบจึงได้นำเก้าอี้ที่มีลักษณะต่างกันมาประกอบใช้แทนบันได

และใช้เคาน์เตอร์ติดล้อแทนแท่นบูชา เพื่อช่วยให้นักแสดงคุ้นชินกับการใช้งานและคุ้นชินกับการใช้พื้นที่บนเวทีได้มากยิ่งขึ้น

ภาพที่ 3.37 แบบจำลองเก้าอี้ที่มีลักษณะต่างกันใช้แทนบันได

ที่มา : ผู้ศึกษา

ภาพที่ 3.38 แบบจำลองเคาน์เตอร์ติดล้อแทนแท่นบูชา

ที่มา : ผู้ศึกษา

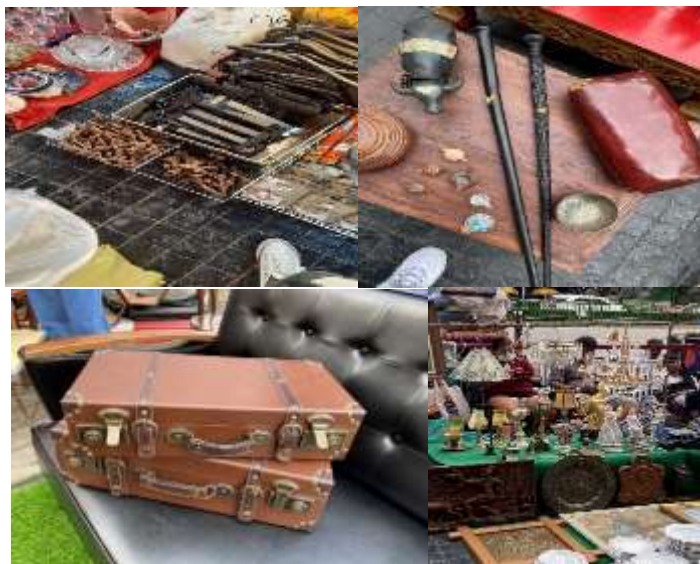
ขั้นตอนการผลิต

1) การผลิต ผู้ศึกษาได้ทำสี ซ่อมแซม เคาน์เตอร์ติดล้อ มีการคุยรายละเอียดกับร้านทำบันได โดยใช้ภาพแต่ละด้านของบันได (Elevation) ให้แก่ช่างใช้เป็นแบบในการผลิต รวมถึงผู้ศึกษาได้ทำการจัดหาซื้อสิ่งของเพื่อใช้เป็นอุปกรณ์ประกอบฉาก

ภาพที่ 3.39 ทำสี ซ่อมแซม เคาน์เตอร์ติดล้อ

ที่มา : ผู้ศึกษา

ภาพที่ 3.40 จัดหาซื้อสิ่งของเพื่อใช้เป็นอุปกรณ์ประกอบฉาก

ที่มา : ผู้ศึกษา

ภาพที่ 3.41 ขั้นตอนในการผลิตบันไดตื้อ

ที่มา : ผู้ศึกษา

ภาพที่ 3.42 ขั้นตอนการส่งมอบบันไดตื้อ

ที่มา : ผู้ศึกษา

ภาพที่ 3.43 ซิงผ้าเพื่อใช้เป็นบริเวณฉายเทคนิคพิเศษ

ที่มา : ผู้ศึกษา

2) การติดตั้ง เมื่อผู้ทำฉากได้ทำการผลิตบันไดติดล้อที่เป็นส่วนหนึ่งของฉาก รวมถึงแท่นบูชาที่ทำจากเคาน์เตอร์ติดล้อเสร็จเรียบร้อยแล้ว ผู้ศึกษาได้ทำการนำเข้ามาติดตั้งในโรงละครตามแบบแปลนที่ได้กำหนดไว้ ทั้งนี้ยังมีการแก้ไขปรับปรุงตำแหน่งจัดวาง ทิศทางองศาของบันได วิธีการเคลื่อนย้าย เปลี่ยนฉากบางส่วนเพื่อให้สะดวกต่อการเคลื่อนไหวของนักแสดงและความเหมาะสมกับการรับชมของผู้ชม

ภาพที่ 3.44 แก้ไขตำแหน่งการจัดวางฉาก

ที่มา : ผู้ศึกษา

อุปกรณ์ประกอบฉาก

1) การวิเคราะห์อุปกรณ์ประกอบฉากในแต่ละสถานที่

เนื่องจากฉากของละครเวทีเรื่อง “โรมิโอแอนด์จูเลียต” ได้ถูกออกแบบให้เป็นสถาปัตยกรรมโกธิค และรูปแบบของเวทีเป็นแบบแบร์ สเตจ (Bare Stage) ซึ่งอุปกรณ์ประกอบฉากเป็นส่วนหนึ่งที่ทำหน้าที่เป็นวัสดุตกแต่งฉากด้วย ทั้งนี้ยังมีการนำแนวคิดของการพลิกและการหมุนของโซคชะตา มาใช้ในการออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉาก สอดคล้องกับเรื่องราวในบทละครที่ดำเนินเปลี่ยนสถานที่และระยะเวลาในเหตุการณ์ของเรื่องที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วทำให้ผู้ศึกษาจึงต้องทำอุปกรณ์ประกอบฉากที่มีการเคลื่อนไหวที่สะดวกต่อการเปลี่ยนในแต่ละฉาก โดยใช้การติดล้อเข้ามาช่วยออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉากเพื่อให้เกิดฟังก์ชันการใช้งานที่อเนกประสงค์ และให้ผู้ชมได้เห็นภาพของสถานที่ที่หลากหลายอีกด้วย

ภาพที่ 3.45 ภาพฉากและอุปกรณ์ประกอบฉากขณะใช้ซ้อมการแสดง
ที่มา : ผู้ศึกษา

ทั้งนี้ในการออกแบบฉากและอุปกรณ์ประกอบฉากที่สามารถเคลื่อนย้ายหรือพลิกหมุนได้ ผู้ออกแบบฉากต้องการที่จะนำเสนอแนวคิดตามที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น โดยได้สร้างให้แก่ด้านของฉากและอุปกรณ์ประกอบฉาก มีวัตถุประสงค์การใช้งานที่ต่างกันออกไป

สถานที่	คำอธิบาย	รูปภาพประกอบ
ลานหน้าคาโพเทีย (เขต2)	ลักษณะภายนอกด้านหน้า: บิลบอร์ด วัตถุประสงค์การใช้งาน: ฉายมัลติมีเดีย	
	ลักษณะภายนอกด้านหน้า: บันได วัตถุประสงค์การใช้งาน: สถานที่หนึ่ง บริเวณเขต 2	
ห้องนอนจูเลียต	ลักษณะภายนอกด้านหน้า: บันได วัตถุประสงค์การใช้งาน: ระเบียงห้องนอนจูเลียต	
	ลักษณะภายนอกด้านหน้า: โต๊ะเครื่องแป้ง วัตถุประสงค์การใช้งาน: ใช้แต่งหน้าและแต่งตัว	

ห้องนอนจูเลียต	ลักษณะภายนอกด้านหน้า: แท่นบูชา วัตถุประสงค์การใช้งาน: เตียนนอนจูเลียต	
คฤหาสน์คาปูเลต	ลักษณะภายนอกด้านหน้า: บ้านโต วัตถุประสงค์การใช้งาน: บ้านโตคฤหาสน์คาปูเลต	
คาโปเทีย	ลักษณะภายนอกด้านหน้า: แท่นบูชา วัตถุประสงค์การใช้งาน: ใช้สำหรับทำพิธีภายในคาโปเทีย	

<p>สุสานตระกูลคาปุเล็ต</p>	<p>ลักษณะภายนอกด้านหน้า: แท่นบูชา วัตถุประสงค์การใช้งาน: ที่วางศพจูเลียต</p>	
----------------------------	--	--

ภาพที่ 3.1 ตารางอุปกรณ์ประกอบฉาก

ที่มา : ผู้ศึกษา

นอกจากนี้อุปกรณ์ประกอบฉากที่เป็น Hand Property ผู้ศึกษาวิเคราะห์จากสิ่งทีบละครได้กำหนดมาและวัตถุต่างๆในสถานที่ที่ตัวละครเกิดการกระทำกับอุปกรณ์ประกอบฉากนั้นๆดังนี้

สถานที่	อุปกรณ์ประกอบฉาก (Hand Property)	รูปภาพประกอบ
คาเฟ่	กระเป๋า	
	ดอกไม้	
	กริช	

ห้องนอนจูเลียต	ผลไม้อาบยาพิษ	
คฤหาสน์คาปูเลต	ไปป์	
ลานหน้าคาโพเทีย (เขต2)	กล่องยา	
	จดหมาย	
ระหว่างทางไปมันตูวา	ยาพิษ	

ภาพที่ 3.2 ตารางอุปกรณ์ประกอบฉาก

ที่มา : ผู้ศึกษา

3.3.6 ช่วงก่อนทำการแสดง

ช่วงก่อนทำการแสดงประมาณ 1 ชั่วโมง ผู้ศึกษาจะต้องตรวจสอบความเรียบร้อยของฉาก และอุปกรณ์ประกอบฉาก หากเกิดข้อผิดพลาดหรือเกิดความไม่เรียบร้อยใดๆ ผู้ศึกษาจะต้องทำการแก้ไข ข้อผิดพลาดเหล่านั้นเพื่อให้เกิดความปลอดภัยต่อนักแสดงและทีมงาน ทั้งนี้ผู้ศึกษาได้ทำการสร้างรายการ ตรวจสอบอุปกรณ์ประกอบฉากที่ต้องจัดเตรียม สำหรับนักแสดงให้ Stage Manager เป็นผู้จัดเตรียมก่อนทำการแสดงจริง

ชิ้น	ฉาก	พร็อพ	plan
วิกิล็อกเมือง บิลบอร์ด	จัดฉากตามเมือง		
คืนร้ายไวรมิโอ	โน โบโล	ถังบูซา	
SCENE 1			
2 บ้านทะเลาะกัน	สถานพำโนโล		
ออร์แกนปารีส	คฤหาสน์คานปูเล็ค		
บิลบอร์ด ช่วงงานเลี้ยง	สถานพำโนโล	รถหนวย	
แจ้งความมาย	ห้องนอนจูเลียต	เสื้อดำ	
แค่หัวจูเลียต	ห้องนอนจูเลียต	โต๊ะเครื่องแป้ง	
SCENE 2			
เมฆา	คฤหาสน์คานปูเล็ค	กล่องยา	
งานเลี้ยง	คฤหาสน์คานปูเล็ค	บุทโกล	
SCENE 3			
ระเบียง	ระเบียงห้องนอนจูเลียต		
SCENE 4			
แต่งงานไวรมิโอ & จูเลียต	โน โบโล	อลังโก้	
SCENE 5			
เฉลีควาย	สถานพำโนโล		
2 บ้านทะเลาะกัน			

ชิ้น-สถานที่	ฉาก	พร็อพ	plan
SCENE 6			
บิลบอร์ด ช่วงนรกทไวรมิโอ	จัดฉากตามเมือง		
คืนร้ายจูเลียต	ห้องนอนจูเลียต	เตียง	
ออร์แกนจูเลียต / เล็คคินไวรมิโอ			
SCENE 7			
แต่งงานปารีส & จูเลียต	โน โบโล	รถไม้หน้าคาแปลลๆ	
จูเลียตใส่รถไม้หน้าคาแปลลๆ		คริส	
เล่นกีตาร์ / จูเลียตตาย	ห้องนอนจูเลียต	รถไม้หน้าคาแปลลๆ	
SCENE 8			
แม่มด	ทางไปมันควา		
ทอมอยา	ทางไปมันควา	อาพิซ	
SCENE 9			
สุสาน	สุสานคานปูเล็ค	อาพิซ คริส	

ภาพที่ 3.46 รายการตรวจสอบอุปกรณ์ประกอบฉากและการเปลี่ยนฉาก

ที่มา : ผู้ศึกษา

3.3.7 ช่วงการแสดง

ในช่วงการแสดงมีการใช้เทคนิคบนฉากและอุปกรณ์ประกอบฉากดังนี้

สถานที่	รายการฉาก และอุปกรณ์ประกอบฉาก	รูปภาพประกอบ
เขต 2 จัตุรัสกลางเมือง : วิดีโอเจ้าเมือง		
คาโปเทีย : ฝันร้ายโรมิโอ	แท่นบูชา	
ลานหน้าคาโปเทีย : 2 ตระกูลทะเลาะกัน		
คฤหาสน์คาปูเลต : ลอร์ดคาปูเลตคุยกับปารีส	ไปป์	
เขต 2 จัตุรัสกลางเมือง : ชาวงานเลี้ยง	จดหมาย	

ห้องนอนจูเลียต	เสื้อผ้า โต๊ะเครื่องแป้ง	
ลานหน้าคาโพเทีย : เมฆา	กล่องยา	
คฤหาสน์คาปุเลต : งานเลี้ยง	บูธดีเจ	
ระเบียงห้องนอนจูเลียต		
คาโพเทีย : งานแต่งงานโรเมโอ กับจูเลียต	ดอกไม้	
ลานหน้าคาโพเทีย : เมอร์คิวซิโอดตาย		

<p>เขต 2 จัตุรัสกลาง เมือง : ชาวเนรเทศโรมิโอ</p>		
<p>ห้องนอนจูเลียต</p>	<p>เตียงนอน</p>	
<p>คาเฟ่เทีย : งานแต่งงานปารีสกับ จูเลียต</p>	<p>ผลไม้หน้าตาแปลกๆ กริช</p>	
<p>ห้องนอนจูเลียต : แม่มมเล่านิทาน/จู เลียตตาย</p>	<p>ผลไม้หน้าตาแปลกๆ</p>	
<p>ระหว่างทางไปมันดู วา : แม่มด/หมอยา</p>	<p>ยาพิษ</p>	
<p>สุสานตระกูลคาปุเลต</p>	<p>ยาพิษ กริช</p>	

ภาพที่ 3.3 ตารางการเปลี่ยนฉากและอุปกรณ์ประกอบฉาก

ที่มา : ผู้ศึกษา

ภาพการแสดงความคืบหน้า 100%

ภาพที่ 3.47 ภาพการแสดงความคืบหน้า 100%

ที่มา : ผู้ศึกษา

3.3.8 ช่วงหลังการแสดง

หลังจากการแสดงสิ้นสุดลง ผู้ศึกษาต้องทำการขนย้ายฉากและอุปกรณ์ประกอบฉากไป เก็บไว้ยังห้องเก็บอุปกรณ์ เพื่อทำความสะอาดและตรวจสอบความเรียบร้อยของโรงละครให้อยู่ในสภาพปกติ เพื่อให้กลุ่มถัดไปได้พร้อมใช้งาน

3.4 การพัฒนาสร้างสรรค์ผลงานด้านการออกแบบเครื่องแต่งกาย

3.4.1 ช่วงเตรียมพร้อมก่อนทำโปรटकชั่น

3.4.1.1 การศึกษาบทละครดั้งเดิม

โรเมโอแอนด์จูเลียต (Romeo and Juliet) เป็นละครโศกนาฏกรรมประพันธ์โดย วิลเลียม เชกสเปียร์ (William Shakespeare) แต่งในปี ค.ศ. 1595 พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงแปลเป็นภาษาไทยและจัดพิมพ์ครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. 2465

“ละครสลดใจเรื่อง “โรเมโอและจูเลียต” ของเชกสเปียร์ เป็น เรื่องที่มีคนรู้จักแพร่หลายมากอยู่เรื่องหนึ่ง, และเป็น เรื่องที่มักมีผู้นำออกแสดงในโรงละคร ต่าง ๆ ในประเทศยุโรป, ไม่แต่จำเพาะในประเทศอังกฤษ, ทั้งในประเทศอื่นๆอีกด้วย. นอกจากที่ถ้อยคำสำนวนและโวหารไพเราะจับใจ, เนื้อเรื่องก็จับใจคนดูโดยมากเช่นกัน เป็นเรื่องที่มีการแสดงความรักอย่างยิ่งใหญ่ระหว่างหนุ่มสาว ความรักซึ่งไม่ยอมหยุดชะงักเพราะอุปสรรคใด ๆ , เป็น ความรักอันบริสุทธิ์ผ่องใสไร้ราศีโทษ, อันบันดาลให้คู่รักกลายเป็นวีรชนผู้ยอมเสียสละทุกสถาน, หมายถึงชีวิตของตนเอง, เพื่อพลีให้แก่ความรัก”

“เรื่อง “โรเมโอและจูเลียต” นี้ นักปราชญ์อังกฤษสันนิษฐานกันว่า เชกสเปียร์ได้เนื้อเรื่องมาจากนิทานที่ได้มีผู้แต่งขึ้นตามเขาประวัติการที่เกิดขึ้นจริง ๆ ในเมืองเวโรนา ในประเทศอิตาลีราวปีคริสต์ศักราช ๑๓๐๓ (พ.ศ.๑๘๔๗)” (พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว 1922 : คำนำ)

จากการอ่านบทละครดั้งเดิมเรื่อง “โรเมโอแอนด์จูเลียต” ผู้ศึกษาทั้งสองคนได้มองเห็นเรื่องในภาพที่แตกต่างกันออกไปดังนี้

1) หลังจากได้อ่านบทละครดั้งเดิม ผู้ศึกษา มองเห็นถึง keyword คือ กลุ่มหลง ขาดสติ และความตาย และ Theme ของเรื่องในประโยคที่ว่า “จงรักอย่างมีสติ” ผู้ศึกษาได้มองเห็นถึงความรักอันยิ่งใหญ่ของคนทั้งสองคน แต่ในขณะที่เดียวกันผู้ศึกษาก็มองว่า ความรักที่มากเกินไปซึ่งอาจเกิดจากความลุ่มหลง บางครั้งก็ทำให้คนนั้นขาดสติ ไร้เหตุผล หากเราไม่ควบคุมให้อยู่ในความพอดี อาจนำไปสู่อันตรายต่อทั้งตนเองและกับคนรักได้

ในส่วนของ Concept Design ผู้ศึกษาได้นึกถึงคำว่า “Sweet Poison” เปรียบเสมือนกับแอปเปิลในสวนเอเดน แอปเปิลเคลือบยาพิษของสโนว์ไวท์ หรืออาจเป็นขนมต่าง ๆ ที่เคลือบไว้ด้วย

น้ำตาลสีแสนสดใส ชวนให้เราอยากหยิบมาชิม เมื่อได้ทานครั้งหนึ่งแล้วเราอาจเสพติดมันโดยไม่รู้ตัว และเมื่อเราได้รับมันมากเกินไปโดยไม่ควบคุม สิ่งหอมหวานเหล่านี้สุดท้ายอาจกลายเป็นยาพิษที่สามารถทำร้ายเราได้ เช่นเดียวกับกับความรัก

ผู้ศึกษาได้นึกถึงคู่รักคู่หนึ่ง จึงได้ยกมาเป็นแรงบันดาลใจ เพื่อที่จะเห็นภาพโรเมโอและจูเลียตในมุมมองของผู้ศึกษาได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น นั่นคือ “ซิดและแนนซี่ (Sid and Nancy)” คู่รักที่ได้ชื่อว่าเป็น “โรเมโอและจูเลียต” ในโลกของพังค์ (Punk)

ภาพที่ 3.48 : การนำเสนอต่อผู้กำกับในการคัดเลือกผู้ออกแบบ

ที่มา : ผู้ศึกษา

2) หลังจากได้อ่านบทละครดั้งเดิมหลังจากได้อ่านบทละครดั้งเดิม ผู้ศึกษา มองเห็นถึง keyword คือ ชัดแย้ง ทางเลือก ผสมผสาน และ Theme ของเรื่องจากประโยค “บางสิ่งไม่ได้เกิดมาคู่กัน เหมือนความรักที่ไม่ได้สมหวังเสมอไป”

โดยมี Concept Design มากจาก สวรรค์ และ นรก โดยดั่งสี มาเป็นสีแดงดำ และ น้ำเงินทอง มาเป็นสีและรูปแบบในของชุด โดยมองว่าโลกคือสิ่งที่อยู่ตรงกลาง สุดท้ายแล้วตามความเชื่อ มนุษย์ทุกคนก็เป็นคนเลือกเองว่าจะไปทางไหน

ภาพที่ 3.49 : การนำเสนอต่อผู้กำกับในการคัดเลือกผู้ออกแบบ
ที่มา : ผู้ศึกษา

3.4.1.2 กำหนดทิศทางการนำเสนอละครเวที

จากการอ่านวิเคราะห์บทละครเรื่อง “โรเมโอแอนด์จูเลียต” ผู้ศึกษาได้ทำการปรึกษาพูดคุยกับผู้กำกับ และทีมงานฝ่ายต่าง ๆ โดยได้รับคำแนะนำและอยู่ภายใต้ความดูแลของอาจารย์ จึงมีความเห็นตรงกันว่ายังคงบริบทละครเป็นต่างชาติ แต่เป็นเมืองนีโอ เวิร์น่า ซึ่งบทถูกประพันธ์ขึ้นใหม่โดยอาจารย์ ดร.พันธุ์ชนะ สุนทรพิพิธ โดยเรื่องราวในฉบับนี้ถูกวางให้เกิดขึ้นในโลกอนาคต ปี ค.ศ.2500 ในเวลาที่โลกที่เราอยู่ปัจจุบันนั้นได้ล่มสลาย เมืองนีโอ เวิร์น่าถูกแบ่งออกเป็นสามเขต ซึ่งแต่ละเขตที่ถูกแบ่งออกไปนั้น มีความแตกต่างในเรื่องของชนชั้นอย่างชัดเจน จูเลียตนั้นเกิดในตระกูลคาปูเล็ต ชนชั้นสูงสุดในเมืองนีโอ เวิร์น่าหรือเรียกได้ว่าเป็นชนชั้นปกครองและร่ำรวยที่สุด ส่วนโรเมโอนั้นเกิดในตระกูลมอนตะคิว ซึ่งเป็นชนชั้นต่ำสุดในเมืองนีโอ เวิร์น่า หรือเรียกได้ว่าเป็นชนชั้นแรงงาน

3.4.1.3 การวิเคราะห์และค้นคว้าข้อมูลอ้างอิงสำหรับการออกแบบเครื่องแต่งกาย

มีการออกแบบภายใต้ขอบเขตการนำเสนอเครื่องแต่งกายภายใต้แนวคิด Punk (พังก์) เนื่องจากสไตล์พังค์นั้นมีทิศทางด้านการแต่งกายในการเน้นปฏิวัติ มีแก่นความคิดเรื่องการเป็นตัวตนจากภายในจนไปถึงอิสระที่อยู่นอกกรอบสังคมได้อย่างที่ตัวเองเป็น โดยดึงแก่นความคิดนี้ของพังก์มาเป็นเสื้อผ้าให้เกิดความขัดแย้งอย่างเป็นรูปธรรมของทั้ง 2 ตระกูล นั่นคือการเลือกใช้เสื้อผ้าในแนวคิด Punk70's และ CAMP ซึ่งเสื้อผ้าเหล่านี้ต้องสามารถเป็นสื่อกลางในการสื่อสารความหมายต่อผู้ชม ให้เห็นถึงความแตกต่างที่ชัดเจน ทั้งฐานะทางสังคม ชนชั้น บุคลิก อายุ ของตัวละครแต่ละตัว เพื่อให้ผู้ชมได้เข้าใจตัวเนื้อเรื่องบทละครได้มากขึ้น

3.4.2 การส่งความคืบหน้า 30%

เมื่ออ่านบทละครและทำความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อหาของเรื่องแล้ว จึงได้มาปรึกษากันในฝ่ายของคอสตูมว่า เราอยากจะเสนอเสื้อผ้าของเราออกมาในรูปแบบไหน เพื่อสื่อสารกับคนดูได้มากที่สุด เนื่องจากในเวอร์ชันนี้เป็นรูปแบบใหม่ และเป็นโลกใหม่ที่เรากำลังช่วยกันสร้างกันมา จึงใช้เวลาในช่วงนี้นาน และได้ทำงานร่วมกับฝ่ายฉากเพื่อตกลงภาพและบรรยากาศในเมืองนีโอ เวิร์น่า ในช่วงนั้นเราจึงหาความหมาย และนิยามของคำว่า พังก์ (Punk) ซึ่งแนวความคิดของพังค์นั้น ทำให้เรานึกถึงประเด็นความเหลื่อมล้ำทางสังคมในเรื่อง เรามองว่าในเวอร์ชันนี้ ยังคงไว้ซึ่งเรื่องของความรัก แต่เราก็ต้องการที่จะพูดถึงความไม่เท่าเทียมกันนี้ในสังคมด้วย หากไม่ชัดเจนมากในบท เราก็ต้องการจะแสดงออกผ่านเสื้อผ้าของเรา เพื่อให้คนดูได้รับรู้ถึงสถานการณ์ในเรื่องที่กำลังเกิดขึ้น เพื่อสะท้อนว่าสิ่งเหล่านี้ ก็เป็นสถานการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นกับบางประเทศเช่นเดียวกัน

WHAT IS PUNK

ทิศทางทางร่างกาย เน้นปฏิบัติ และเป็นพหุต่อสังคม และเพื่อแสดงออกถึงตัวเองที่แท้จริงของตนเอง

- มองความน่าเกลียดจากสายตาคาทอลิกไป ให้อึดเป็นความงามที่อยู่ภายใน
- การสร้างแฟชั่น โดยการรื้อทำตาข่ายพ่นเติม เพื่อสร้างเอกลักษณ์และสไตล์ของตัวเอง
- ใช้ใช้ / เติม / ร่วมกับผ้าที่เป็นหนัง หรือการเจาะตามร่างกาย เพื่อแสดงถึงการอยู่ร่วมกับความเจ็บปวดเป็นเรื่องปกติ
- เน้น ใช้เครื่องประดับเงิน ไม่นิยมสีทอง

PUNK 1970

จุดกำเนิดของ Punk 70 โดยกำเนิดมาจากวงดนตรี The Sex Pistols ในอังกฤษ และ The Ramones ในอเมริกา ซึ่งได้แรงบันดาลใจมาจาก The Beatles และ The Rolling Stones

จุดเด่น: ความเป็นอิสระ, ความรุนแรง, การทำลายล้าง, การต่อต้าน, การประท้วง, การแสดงออกทางเพศ, การแสดงออกทางเพศ, การแสดงออกทางเพศ

CAMP / KITSH

มีแนวคิดโดยเน้นเรื่องความสวยงามที่เกินจริง, การแสดงออกทางเพศ, การแสดงออกทางเพศ, การแสดงออกทางเพศ, การแสดงออกทางเพศ, การแสดงออกทางเพศ

แนวคิดของ Punk

- เลียนเลียนสังคม
- เล่นใหญ่
- เอาของไว้รสนิยม
- เอาท่าให้สวย
- LGBTQ
- ไว้เส้นแบ่งกันทางเพศ

ภาพที่ 3.50 : การศึกษาเรื่องpunk
ที่มา : ออนไลน์

หลังจากนั้น เราก็ได้ปรึกษากันว่า ก่อนการทำงาน ในช่วงแรกนั้น เราอยากอธิบายและต้องการให้ได้เห็นภาพ สังคม ผู้คน ชีวิตความเป็นอยู่ในเมืองเวโรนาในอีกหลายร้อยปีข้างหน้า เราจึงหาภาพตัวอย่าง ของผู้คนในเมือง ทั้งเขต 1 ของตระกูลคาปูเลต ชนชั้นปกครอง เขต 2 เหล่าประชาชน ศาสนา ทหาร และ เขต 3 ของตระกูลมอนตะควิ และชนชั้นแรงงาน เพื่อให้เห็นความเหลื่อมล้ำและความขัดแย้งกันทางเสื้อผ้าของทั้ง 2 ตระกูลอีกด้วย

ภาพที่ 3.51 : ภาพการแต่งกายของประชาชนเขต1 และ ชนชั้นปกครอง
ที่มา : Pinterest

ภาพที่ 3.52 : ภาพการแต่งกายของประชาชนเขต2
ที่มา : Pinterest

ภาพที่ 3.53 : ภาพการแต่งกายของประชาชนเขต3

ที่มา : Pinterest

ภาพที่ 3.54 : การศึกษาค้นคว้าเรื่องสีแดง และ สีน้ำเงิน
ที่มา : ออนไลน์

ต่อมาผู้ศึกษาทั้งสองจึงได้กำหนด Form ของเสื้อผ้าของทั้งสองตระกูลให้มีความแตกต่างกัน โดยสร้างสรรค์ขึ้นมาจากการเลือกทิศทางการแต่งกาย ในรูปแบบของ ฟังก์ และ แคมป์ ซึ่งมอนตะคิวนั้น จะมีลักษณะที่ดูแล้วไม่เป็นแบบแผน เน้นใช้สีดำ หนังกและหมุด มีรอยฉีกขาดและรูด เป็นการแต่งตัวที่สร้างคาแรคเตอร์ให้กับตัวละครแต่ละคนอย่างชัดเจนโดยอ้างอิงจากการแต่งกายในรูปแบบ ฟังก์ ส่วนคาปูเลตจะมีลักษณะเป็นแบบฟอร์ม แบบแผน แต่ในขณะเดียวกันก็มีความพิริ้วไหว หรุหราระยิบระยับ และ ทับซ้อนกันหลายชั้น ดังนี้

มอนตะคิว	คาปูเลต
----------	---------

ภาพ 3.55 : ความแตกต่างระหว่างมอนตะคิว และ คาปูเลต
ที่มา : Pinterest

ภาพที่ 3.56 : ความแตกต่างระหว่างมอนเตควิว และ คาปูเลต

ที่มา : Pinterest

โดยในครั้งนี้ เราได้วิเคราะห์ตัวละครแต่ละตัว ลักษณะนิสัย ความต้องการ จุดมุ่งหมาย และเมื่อได้วิเคราะห์แล้วเราจึงได้กำหนดสีให้แก่ตัวละครแต่ละตัวให้แตกต่างกัน รวมไปถึงแบบฟอร์มเสื้อผ้า และอาวุธอีกด้วย จำแนกได้ดังนี้

ภาพที่ 3.57 : ภาพวิเคราะห์ตัวละครเลดี้มอนเตควิว

ที่มา : ผู้ศึกษา

เครื่องแต่งกายที่ผู้ศึกษาออกแบบให้กับตัวละครเลดี้มอนตะคิว ตัวละครนี้เป็นตัวละครที่มีความเป็นผู้นำสูง มีความกดดันจากความคาดหวังของผู้อื่น ทำให้รู้สึกว่าจะตนเองต้องเป็นผู้นำ แข็งแกร่ง ไม่อ่อนข้อต่อใครง่าย ๆ มีอุดมการณ์ที่แข็งแกร่ง ผู้ออกแบบจึงเลือกให้เสื้อผ้าของเลดี้มีการปกปิด เสริมไหล่ และใส่เสื้อคลุมที่ใหญ่กว่าตัว เพื่อให้ดูสง่า ดูน่าเกรงขาม เพื่อปกปิดตัวตนภายในตลอดเวลา เพราะจริงๆ แล้วผู้หญิงคนนี้มีอ่อนไหว เคยมีความรัก และมีความเป็นแม่สูงมาก จึงเลือกให้เสื้อผ้าภายในนั้นมีความเปิดเผยถึงสัดส่วนความเป็นผู้หญิง และประกอบด้วยลูกไม้บนเสื้อผ้า ที่แสดงถึงความอ่อนโยน แต่ต้องปกปิดมันเอาไว้ด้วยเสื้อคลุมหนัง ที่กลัดไว้ทั้งเข็มและหมุด เพื่อแสดงให้เห็นว่าตนเองนั้นแข็งแกร่ง ไม่ยอมให้ใครได้เข้าไปเห็นตัวตนที่แท้จริง

สีของเลดี้มอนตะคิวนี้เป็นสีแดงเข้ม สีแดงนั้นเป็นเหมือนกับสีประจำตระกูลมอนตะคิวและเหล่าชนชั้นแรงงานผู้ออกแบบตั้งใจว่าเสื้อคลุมของเลดี้จะเป็นสีแดงเข้ม เปรียบเสมือนว่าทุกครั้งที่เธอออกไปต่อกรกับเหล่าชนชั้นสูง เธอไม่ได้ไปเพื่อความต้องการของตัวเองเธอเอง แต่เธอแบกรับสัญลักษณ์แทนตระกูล และผู้คนชนชั้นแรงงานไว้ อารูธของเลดี้คือกริชเล็กประจำตัว ซึ่งจะเก็บไว้ใช้เมื่อยามจำเป็นเท่านั้น

ภาพที่ 3.58 : ภาพวิเคราะห์ตัวละครโรเมโอ

ที่มา : ผู้ศึกษา

เครื่องแต่งกายที่ผู้ศึกษาออกแบบให้กับตัวละครโรเมโอ ผู้ศึกษานั้นได้วิเคราะห์ว่าโรเมโอนั้นต่างจากเลดี้โดยสิ้นเชิง เธอไม่ใช่คนที่ยึดถือในอุดมการณ์ โรเมโอเป็นคนช่างฝัน แต่ความฝันเหล่านั้นของโรเมโอกลับถูกปิดกั้นเพราะการที่เธอเกิดมาพร้อมกับสัญลักษณ์พิเศษ ที่เป็นเครื่องหมายว่าเธอจะเป็นผู้นำ

ตระกูลไปสู่ความยิ่งใหญ่ ดังนั้นเธอจึงเป็นความหวังเดียวของเลดี้มอนตะคิวิ การเลือกใช้เสื้อผ้าของโรเมโอ ผู้ออกแบบจึงเลือกใช้เสื้อผ้าที่มีความทะมัดทะแมง เป็นผู้หญิงที่ดูเท่ และดูเหมือนเป็นอิสระ แต่ขัดกับเครื่องประดับต่าง ๆ บนร่างกาย เช่น สร้อยคอที่เปรียบเหมือนกับโซ่ หรือผ้าที่ข้อมือ เปรียบเสมือนการถูกผูก ถูกรัดไว้

สีของตัวละครโรเมโอนั้นเป็นสีแดงอ่อน หรือชื่อสี Chilli Red หรือเป็นสีแดงของพริก ผู้ศึกษาตั้งใจให้เฉดสีแดงของโรเมโอ มีความคล้ายกับสีของเลดี้มอนตะคิวิ ซึ่งเป็นแม่ แต่อ่อนลงมา เปรียบเสมือนกับเมล็ดพันธุ์ที่เลดี้ตั้งใจบ่มเพาะไว้เพื่อสานต่ออุดมการณ์ของเธอนี้ที่มีต่อตระกูลมอนตะคิวิ ซึ่งแท้จริงแล้วผู้ออกแบบมองว่า โรเมโอนั้นไม่มีสีใดที่เป็นสีพิเศษของตนเอง เสื้อผ้าที่เธอเลือกเองมักประกอบด้วยสีดำ ขาว หรือเทา แต่สีแดงที่เกิดขึ้นบนเสื้อผ้าของเธอนั้น จะเป็นเสื้อผ้าที่เธอถูกสวมใส่ด้วยคนอื่น

ภาพที่ 3.59 : ภาพวิเคราะห์ตัวละครเบนโวลิโอ

ที่มา : ผู้ศึกษา

เครื่องแต่งกายที่ผู้ศึกษาออกแบบให้กับตัวละครเบนโวลิโอผู้ศึกษามองว่าตัวละครตัวนี้เป็นตัวละครที่มีความสนุกสนาน ร่าเริงสดใส มีความเป็นผู้หญิง เบนโวลิโอเป็นผู้หญิงที่เก่งในการต่อสู้ ชุกชอน เคลื่อนไหวได้อย่างรวดเร็ว เสื้อผ้าของตัวละครนี้จึงมีการออกแบบให้ดูเคลื่อนไหวง่ายและมีความเป็นหญิงสาวที่กำลังจะพยายามจะก้าวข้ามวัยเด็กไปสู่วัยผู้ใหญ่ เสื้อผ้าของตัวละครนี้จึงดูเปรี้ยว ไม่ซ้ำใคร และมีสีสัน

ผู้ศึกษาได้ใส่รายละเอียดในเสื้อผ้าของเบนโวลีโอและเลดี้มอนตะควิให้ชั้นในสุดของเสื้อผ้าเหมือนกัน ต่างกันที่ของเลดี้จะเป็นลูกไม้แต่ของเบนโวลีโอเป็นลายพิมพ์ดอกไม้เนื่องจากตัวละครนี้มีความต้องการที่จะเป็นเหมือนเลดี้มอนตะควิเลดี้ ผู้ซึ่งเปรียบเสมือนเป็นความใฝ่ฝันของเธอ ผู้ศึกษาจึงออกแบบให้สองตัวละครนี้นั้นมีความคล้ายกันแต่รูปแบบของเสื้อผ้านั้นแตกต่างกันเพื่อแสดงถึงความแตกต่างกันของช่วงวัย

ผู้ศึกษาตั้งใจให้ตัวละครเบนโวลีโอเป็นตัวแทนของความรัก เพราะผู้ศึกษามองว่าตัวละครตัวนี้ หลายครั้งก็ถูกขับเคลื่อนความต้องการของตนเองด้วยความรัก ผู้ศึกษาจึงเลือกใช้สีของตัวละครตัวนี้เป็นสีชมพู หรือชื่อสีว่า Ruby ซึ่งแปลว่า ทับทิม เป็นอัญมณีชนิดหนึ่ง จากการศึกษาข้อมูลนั้น ผู้ศึกษาได้เจอความหมายหนึ่งของอัญมณีทับทิมซึ่งกล่าวไว้ว่า

“ทับทิมกับความเชื่อในด้านความรัก ว่ากันว่า ทับทิมคืออัญมณีที่ทำให้สุขสมหวังในความรักเพราะสีแดงของทับทิมเป็นสีแห่งความรักและอารมณ์ ทับทิมจะมีพลังช่วยกระตุ้นให้กล้าแสดงออกและกล้าแสดงความรู้สึกมากขึ้น” (เพชรพลอยจีวเวลรี่ 2016 : ออนไลน์)

ภาพที่ 3.60 : ภาพวิเคราะห์ตัวละครเมอร์คิวซิโอ

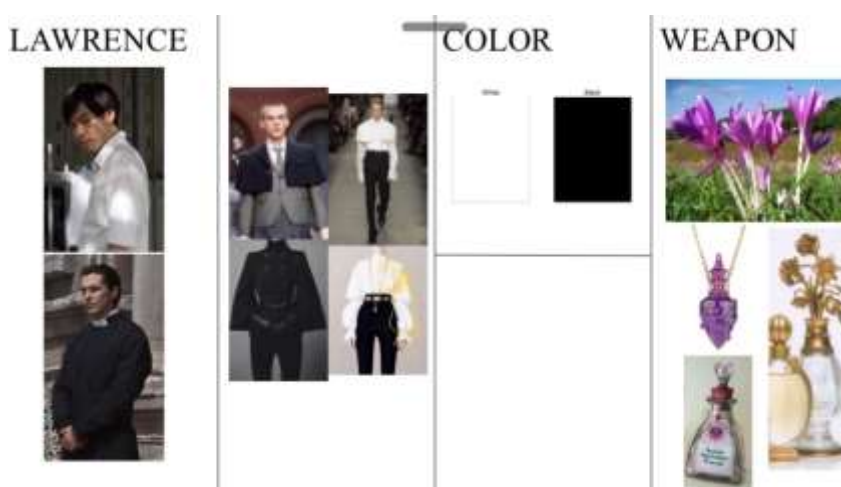
ที่มา : ผู้ศึกษา

เครื่องแต่งกายที่ผู้ศึกษาออกแบบให้กับตัวละครเมอร์คิวซิโอ ตัวละครนี้เป็นผู้ชายเพียงคนเดียวในกลุ่มของเหล่า Young blood เป็นตัวละครที่เก่งในการต่อสู้ แข็งแกร่ง เสื้อผ้าของตัวละครนี้จึงต้องออกแบบให้ง่ายต่อการเคลื่อนไหว ตามเสื้อผ้าประดับไปด้วยเหล็ก โข่ และหมุด ทำให้ดูไม่เป็นมิตรและพร้อมกับการต่อสู้ตลอดเวลา แต่ตัวละครนี้ก็มีความเป็นสุภาพบุรุษ รักพวกพ้อง และอ่อนโยนต่อคนที่

ตนเองรัก ผู้ศึกษาจึงเลือกให้ตัวละครนี้ มีสีประจำตัวคือสีน้ำตาล เพื่อแสดงให้เห็นถึงความอบอุ่น นุ่มนวล แต่ก็คู่มิความเป็นชาย ความหมายของสีน้ำตาล อ้างอิงจากเว็บไซต์ beger ได้ให้ความหมายของสีน้ำตาลไว้ว่า

ความเป็นมิตร ความอบอุ่น ความจริงใจ ความแข็งแรง ความซื่อสัตย์ ความไวใจ ความเรียบง่าย ความเป็นผู้ใหญ่ ความเสมอภาค ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นความหมายที่เป็นอุปนิสัยที่ผู้ศึกษาได้มองเห็นในตัวละครนี้

ภาพที่ 3.61 : ภาพวิเคราะห์ตัวละครลอว์เรนซ์
ที่มา : ผู้ศึกษา

เครื่องแต่งกายที่ผู้ศึกษาออกแบบให้กับตัวละครลอว์เรนซ์ ตัวละครนี้ได้รับแรงบันดาลใจมาจากบาทหลวง แต่ผู้ออกแบบต้องการให้เป็นบาทหลวงที่เป็นรูปแบบใหม่ ดูไม่เป็นบาทหลวงที่เคร่งในศาสนามากนัก เสื้อผ้าของตัวละครนี้นั้นจะถูกซ่อนกันหลายชั้น ดูพริ้วไหว ให้ความรู้สึกซับซ้อน และลึกลับ ตัวละครนี้ใช้ชีวิตอยู่ในเขตที่สอง ซึ่งเป็นเขตของศาสนาและทหาร จึงไม่มีสีใดที่บ่งบอกตัวตนที่แท้จริงของตัวละครนี้ ผู้ศึกษาจึงเลือกให้เป็นสีดำและขาว ให้ความคล้ายคลึงกับตัวละครโรเมโอ ผู้ซึ่งรักลอว์เรนซ์ เสมือนพ่อแท้ ๆ

อาวุธของลอว์เรนซ์คือยาพิษผู้ศึกษาเลือกใช้เป็นสีม่วงเพราะเป็นสีที่เกิดจากการผสมกันของสีแดงและสีน้ำเงินเปรียบเสมือนกับยาพิษนี้เกิดจากการขัดแย้งกันของทั้งสองตระกูลซึ่งนำไปสู่การได้รับพิษอันถึงแก่ความตายในที่สุด โดยลอว์เรนซ์นั้นก็อยู่ในเบื้องหลังทั้งหมด ผู้ศึกษาได้แรงบันดาลใจมาจากดอก Colchicum Autumnal (Autumn Crocus) จากการแปลโดยผู้ศึกษาประวัติศาสตร์ได้กล่าวถึง

ดอกไม้ชนิดนี้ว่า เป็นดอกไม้ที่ชาวโรมันนิยมปลูกบนหลุมฝังศพ เพราะชาวโรมันยุคนั้นนิยมเชื่อว่า ดอก
โครคัสสามารถทำให้ผู้ตายได้จุติใหม่ โดยมีชีวิตที่ดีกว่าเดิม ในปัจจุบันดอกโครคัสพบเห็นได้ในสนามหลัง
บ้าน และสนามของโรงเรียน ดอกไม้ชนิดนี้นั้นดูภายนอกอาจดู ไร้พิษ เพราะจากสีสันทที่สวยงาม จึงอาจ
ล่อลวงผู้ที่พบเห็นให้เข้าไปอยู่ใกล้มันโดยไม่รู้ตัว

ภาพที่ 3.62 : ภาพวิเคราะห์ตัวละครเจ้าเมือง

ที่มา : ผู้ศึกษา

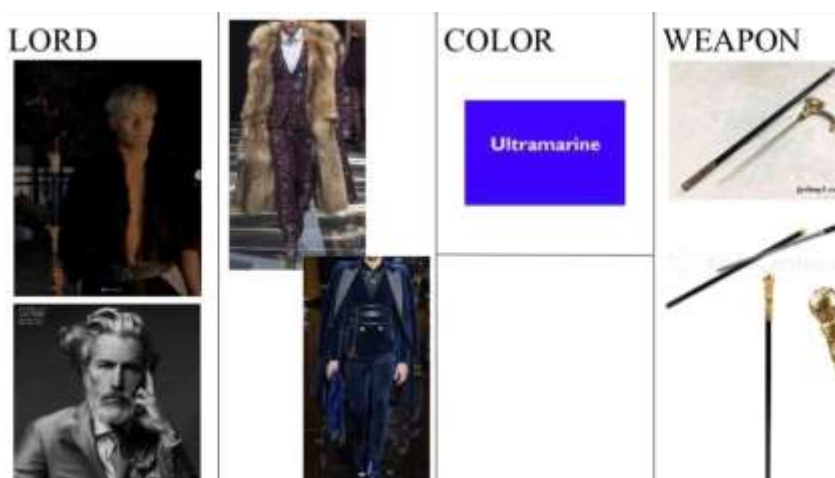
เครื่องแต่งกายที่ผู้ศึกษาออกแบบให้กับตัวละครเจ้าเมือง ตัวละครเจ้าเมือง เป็นตัวละครที่มี
อำนาจสูงที่สุด จึงเลือกเครื่องแต่งกายที่มีความหรูหราโดยใช้ลายผ้าที่เกิดจากการปัก และ เลือกสีน้ำเงิน
และ ทอง ให้เป็นสีของตัวละครนี้ และเนื่องด้วยลักษณะของตัวละคร ไม่ต้องใช้ท่าทาง และ ไม่ต้องมีการ
ต่อสู้ จึงไม่ต้องทำให้เครื่องแต่งกายนั้นจำเป็นต้องมีความทะมัดทะแมงมากนัก จึงเลือกผ้าคลุมยาวลากพื้น
และเสริมไหล่ของตัวสูทให้ใหญ่กว่าปกติ เพื่อเพิ่มบุคลิกของตัวละครให้มีความน่าเกรงขามมากยิ่งขึ้น

ภาพที่ 3.63 : ภาพวิเคราะห์ตัวละครปารีส

ที่มา : ผู้ศึกษา

เครื่องแต่งกายที่ผู้ศึกษาออกแบบให้กับตัวละครปารีสนั้นมีความคล้ายคลึงกับของเจ้าเมืองมากเนื่องจากไม่ได้มีฐานะทางสังคมที่แตกต่างกันมากนัก จึงได้เลือกผ้าคลุมแบบสั้นให้กับปารีส และเลือกรูปแบบให้มีความเป็นวัยรุ่นให้มากกว่าเจ้าเมือง เนื่องด้วยตัวละครปารีสนั้นยังอยู่ในช่วงอายุวัยรุ่น แต่ก็ยังคงมีน้ำเงิน ทอง และ คงความหรูหรา และลายผ้าจากการปักไว้ด้วย

ภาพที่ 3.64 : ภาพวิเคราะห์ตัวละครลอร์ดคาปูเลต

ที่มา : ผู้ศึกษา

เครื่องแต่งกายที่ผู้ศึกษาออกแบบให้กับตัวละครลอร์ดคาปูเลตนั้นผู้ศึกษาได้วิเคราะห์ว่าตัวละครลอร์ดคาปูเลตนั้น มีอำนาจไม่ได้ต่างจากตัวละครเจ้าเมือง ซึ่งอาจมีอำนาจมากกว่าด้วยซ้ำ เนื่องจากใช้เงินทองในการซื้ออำนาจจากเจ้าเมือง ผู้ศึกษาจึงออกแบบเครื่องแต่งกายให้ตัวละครนี้ มีความหรูหราไม่แพ้เจ้าเมืองโดยตัวสูทนั้นยังคงรายละเอียดลากปักผ้าเอาไว้ด้วย และมีเสื้อคลุมตัวยาวที่แต่งด้วยขนสัตว์ อีกชั้นหนึ่งเพื่อให้ดูน่าเกรงขาม และ มีอำนาจ โดยสีที่เลือกให้กับเจ้าเมืองนั้นคือสีน้ำเงิน Ultramarine

“Ultramarine Blue ที่เป็นสีน้ำเงินจัดและสว่างสุด เป็นสีน้ำเงินที่ไม่มีเขียวผสม สีเหมือนน้ำทะเลลึก จัดเป็นสีที่เข้มและออกโทนน้ำเงินสดมาก ซึ่งนับเป็นเฉดน้ำเงินจัดจ้าน” (Lamune : ออนไลน์ 2019)

ซึ่งตามความตั้งใจของผู้ศึกษานั้นตั้งใจไว้ว่าสีน้ำเงินคือสีของคาปูเลต ซึ่งความภักดีของแต่ละตัวละครนั้นจะลดหลั่นกันไปตามความเข้มของสีน้ำเงิน

ภาพที่ 3.65 : ภาพวิเคราะห์ตัวละครติบอลท์

ที่มา : ผู้ศึกษา

เครื่องแต่งกายที่ผู้ศึกษาออกแบบให้กับตัวละครติบอลท์เนื่องจากตัวละครติบอลท์นั้นเป็นเด็กที่มาจากเขตที่ 3 ผู้ศึกษาจึงเลือกเครื่องแต่งกายของตัวละครติบอลท์นั้น มีความดิบมากกว่าตัวละครตัวอื่น แต่ยังคงลักษณะผ้าที่มีการปักไว้อยู่เพื่อไม่ให้ดูต่างจากตัวละครอื่นในตระกูลเกินไป นอกจากนี้ผู้ศึกษายังได้ซ่อนเครื่องหนัง และ โลหะ ไว้ในเครื่องประดับของตัวละครติบอลท์เพื่อเพื่อสื่อว่าตัวละครติบอลท์นั้นแตกต่างจากตัวละครอื่นในตระกูล ซึ่งที่ที่เลือกให้ติบอลท์นั้นคือสี Sapphire Blue ซึ่งเป็นสีของอัญมณีที่ได้ชื่อว่าอัญมณีแห่งความจริงใจ เพราะตัวละครติบอลท์นั้นมีความจงรักภักดีแก่ตระกูลคาปูเลตมาก และ อัญมณีนี้ยังขึ้นชื่อเรื่องความแข็งแรง จึงเป็นเหตุผลที่ผู้ศึกษาเลือกสีนี้ให้แก่ตัวละครติบอลท์

ภาพที่ 3.66 : ภาพวิเคราะห์ตัวละครจูเลียต

ที่มา : ผู้ศึกษา

เครื่องแต่งกายที่ผู้ศึกษาออกแบบให้กับตัวละครจูเลียต เนื่องจากตัวละครจูเลียตนั้นมีความสงสัย ใคร่รู้เกี่ยวกับอำนาจของตระกูล มีความคิดที่แตกต่างจากคนในตระกูล แต่ก็ยังเป็นลูกสาวคนเดียวของลอร์ดคาปูเลต ผู้ศึกษาจึงได้เลือกเครื่องแต่งกายที่ให้ความรู้สึกเหมือนการโดนบังคับ การโดนจำกัด โดยใช้ คอร์เซ็ท (corset) มาเป็นสัญลักษณ์ในการถูกบีบบังคับ แต่ยังคงลวดลายผ้าที่เกิดจากการปัก และ ความหรูหราไว้อยู่ โดยสีที่เลือกให้กับตัวละครจูเลียตคือสีฟ้าอ่อน โดยเหตุผลเพราะตัวละครจูเลียตนั้นไม่ได้มีความภักดีต่อตระกูลเท่าคนอื่นในตระกูล

ภาพที่ 3.67 : ภาพวิเคราะห์ตัวละครแม่นม

ที่มา : ผู้ศึกษา

เครื่องแต่งกายที่ผู้ศึกษาออกแบบให้กับตัวละครแม่นม ผู้ศึกษาได้เลือกเครื่องแต่งกายที่มีลักษณะกระชับกระเฉงแต่ยังคงความเป็นผู้หญิงเอาไว้ เพราะตัวละครแม่นมเป็นตัวละครที่ต้องเคลื่อนไหวมาก แต่ก็ยังคงความหรูหราเอาไว้อยู่ ซึ่งสีที่เลือกให้ตัวละครแม่นมนั้นคือสี Aegean Blue ซึ่งให้ความรู้สึกสบายใจ เหมือนที่จูเลียตนั้นสบายใจเมื่อได้อยู่กับแม่นม

ภาพที่ 3.68 : ภาพวิเคราะห์ตัวละครแซมสัน
ที่มา : ผู้ศึกษา

เครื่องแต่งกายที่ผู้ศึกษาออกแบบให้กับตัวละครแซมสัน ผู้ศึกษาได้เลือกเครื่องแต่งกายที่มีความทะมัดทะแมงสูงเนื่องจากตัวละครแซมสันเป็นตัวละครที่มีการเคลื่อนไหวเยอะมากตัวนี้

ลักษณะของเครื่องแต่งกายนั้นมีความคล้ายคลึงกับตัวของเกรกอรี่ ทำให้ดูเหมือนเครื่องแบบประจำตัวของทั้ง 2 คน และได้เลือกสีน้ำเงินให้กับตัวละครนี้เพราะเป็นตัวละครหนึ่งที่มีความจงรักภักดีแก่ตระกูล และ เจ้านายเป็นอย่างมาก

ภาพที่ 3.69 : ภาพวิเคราะห์ตัวละครเกรกอรี่
ที่มา : ผู้ศึกษา

เครื่องแต่งกายที่ผู้ศึกษาออกแบบให้กับตัวละครเกรกอรี่ ผู้ศึกษาได้เลือกเครื่องแต่งกายที่มีความทะมัดทะแมงสูงเนื่องจากตัวละครเกรกอรี่ซึ่งเป็นตัวละครที่มีการเคลื่อนไหวเยอะมากอีกตัวหนึ่งของเรื่องลักษณะของเครื่องแต่งกายนั้นมีความคล้ายคลึงกับตัวของแซมสัน ทำให้ดูเหมือนเครื่องแบบประจำตัวของทั้ง 2 คน และได้เลือกสีน้ำเงินให้กับตัวละครนี้เพราะเป็นตัวละครหนึ่งที่มีความจงรักภักดีแก่ตระกูล และ เจ้านายเป็นอย่างมาก

3.4.4 การส่งความคืบหน้า 70%

จากการได้อ่านและวิเคราะห์บทละคร มาจนถึงการจำแนกกลุ่ม เสื้อผ้าของทั้งสองตระกูลให้แตกต่างกัน ผู้ศึกษาทั้งสองคนจึงได้เริ่มทำการร่างออกมาในรูปแบบของการสเก็ตช์ เพื่อหยิบเอารายละเอียดของเสื้อผ้าที่ใช้เป็นแรงบันดาลใจแต่ละชิ้นเข้ามาใช้กับตัวละครแต่ละตัวให้เหมาะสมกับลักษณะนิสัย ความต้องการ และบ่งบอกความเป็นตัวละครนั้น ๆ โดยได้ทำการร่างสเก็ตช์ออกมาในหลายรูปแบบ เพื่อเป็นการประกอบการตัดสินใจให้ได้ชุดที่เหมาะสมกับตัวละครมากที่สุด

หลังจากการได้สเก็ตช์แล้ว ขั้นตอนต่อมาคือการเริ่มผลิตให้กลายมาเป็นเสื้อผ้าจริง เราจึงได้ลองเทียบเคียงเสื้อผ้าที่มีในสเก็ตช์ กับเสื้อผ้าที่ต้องการใช้จริง เพื่อไปสู่ขั้นตอนการผลิต และวางแผนสถานที่ที่จะหาสามารถซื้อผ้า เสื้อผ้าสำเร็จรูป หรือเครื่องประดับชิ้นนั้น ๆ ได้

ภาพที่ 3.70 : การวาง Reference ของเสื้อผ้าเพื่อการผลิต

ที่มา : ผู้ศึกษา

เมื่อผู้ศึกษาทั้งสองคนได้ตกลงรูปแบบการแต่งกายโดยได้ลงความเห็นชอบร่วมกัน รวมถึงการได้เข้าปรึกษาอาจารย์ท่านอื่น ๆ แล้ว จึงเริ่มลงพื้นที่ตามแหล่งเสื้อผ้าต่าง ๆ เพื่อหาเครื่องแต่งกายให้ตรงตามที่ได้ออกแบบไว้

ภาพที่ 3.71 : ศูนย์การค้าไชน่าเวิลด์

ที่มา : ผู้ศึกษา

ภาพที่ 3.72 : แพลตตินั่มแฟชั่นมอลล์

ที่มา : ผู้ศึกษา

ภาพที่ 3.73 : อาคารบางซื่อจิ้งจิ้น (ตึกแดง)
ที่มา : ผู้ศึกษา

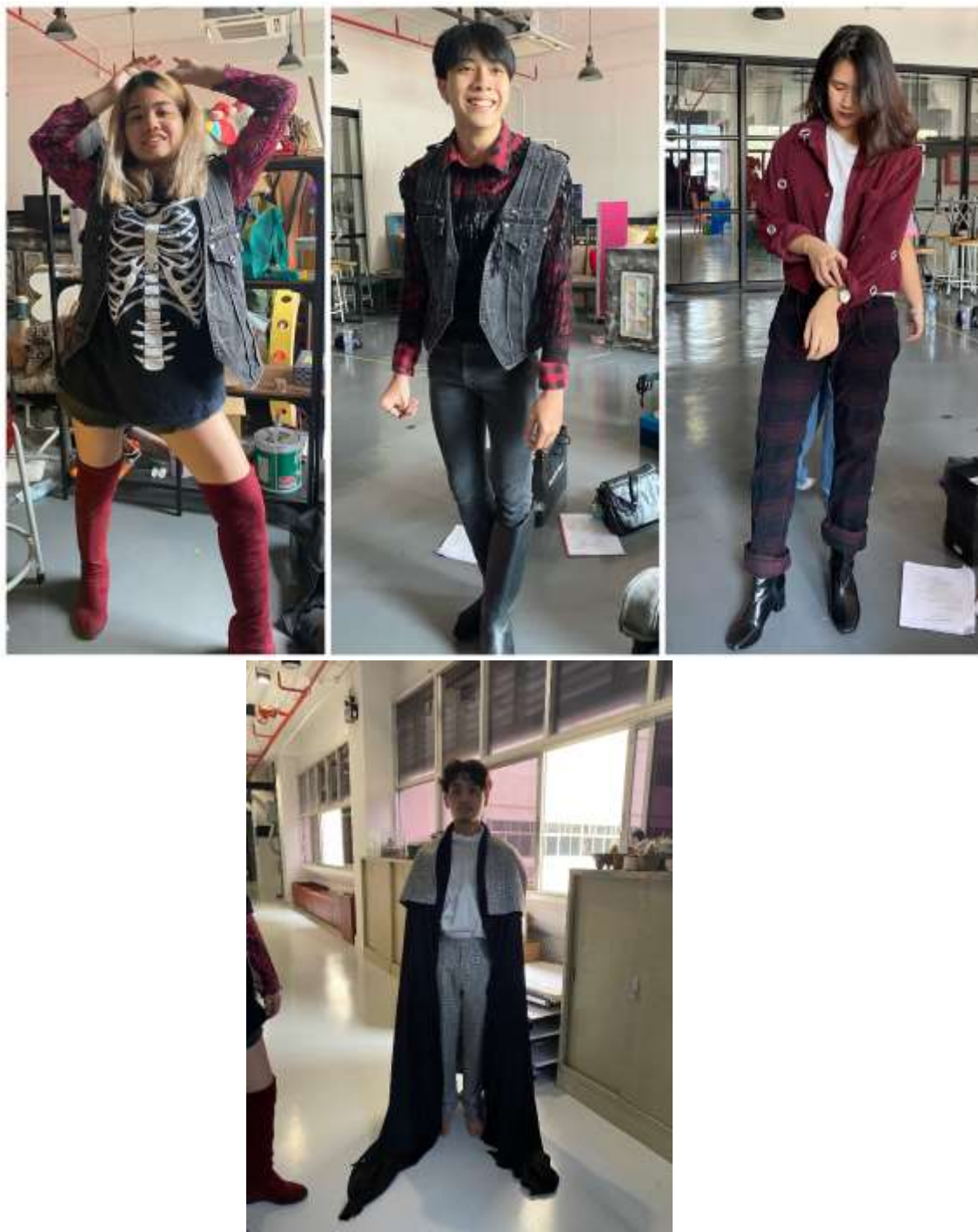
ภาพที่ 3.74 : ร้านเสื้อผ้ามือสอง เกรตเอ เราคือแพชั่น
ที่มา : ผู้ศึกษา

ภาพที่ 3.75 : ตลาดห้วยขวาง

ที่มา : ผู้ศึกษา

หลังจากผลิตและหาซื้อเสื้อผ้าในแบบที่ต้องการได้แล้ว จึงได้นำมาลองสวมให้กับนักแสดงแต่ละคน ซึ่งก็เกิดปัจจัยอื่น ๆ ที่ช่วยในการตัดสินใจเสื้อผ้าแต่ละชิ้น นั่นคือความเหมาะสมเมื่ออยู่บนเวที ไม่ว่าจะเป็นความสะดวกต่อการเคลื่อนไหวบนเวทีของนักแสดง ซึ่งเครื่องประดับบางอย่างนั้น จำเป็นต้องเลือกเอาออก เพราะอาจเกิดอันตรายขึ้นบนเวทีได้ หรือสีของเสื้อผ้าหลาย ๆ ชิ้นที่เมื่ออยู่บนเวทีแล้ว ดูสว่างเกินไปจนไม่เข้ากับนักแสดงคนอื่น ๆ หรือมืดเกินไปจนทำให้นักแสดงนั้นกลายเป็นจุดด้อยบนเวที รวมไปถึงการแต่งหน้า และทรงผม ซึ่งส่งผลต่อภาพลักษณ์ของตัวละคร

ภาพที่ 3.76 : การพิตติ้งเสื้อผ้ากับนักแสดง
ที่มา : ผู้ศึกษา

3.4.5 การส่งความคืบหน้า 100%

เนื่องจากสถานการณ์ โควิด-19 ที่ผ่านมามีผลกระทบต่อกระบวนการทำละครเวทีที่หยุดชะงัก และจึงจำเป็นต้องเลื่อนการแสดงออกไป และไม่สามารถเดินทางไปยังมหาวิทยาลัย ผู้ศึกษาทั้งสองจึงต้องส่งความคืบหน้าให้แก่อาจารย์ในช่องทางออนไลน์ และไม่สามารถเดินทางไปตามสถานที่ต่าง ๆ เพื่อซื้อสินค้าเพิ่มเติมได้ เนื่องจากร้านค้าและตลาดปิด เพราะสถานการณ์โรคระบาด

เมื่อสถานการณ์ดีขึ้นหลังจากกระบวนการทำทั้งหมดได้หยุดไปเป็นเวลาประมาณสองถึงสามเดือน เราจึงได้กลับเข้ามาเริ่มทำงานอีกครั้งในมหาวิทยาลัย แต่มีข้อจำกัดของจำนวนคนเข้าตึก พวกเราจึงมีเวลาเตรียมการส่ง 100% เพียงเวลาสองอาทิตย์เท่านั้น เราจึงได้ใช้เสื้อผ้าที่มีอยู่ เป็นเสื้อผ้าที่ได้ทำการปรึกษากับอาจารย์แล้วว่าสามารถใช้ได้บนเวที และในการส่งครั้งนี้มีการปรับเปลี่ยนบทละคร เพิ่มจำนวนตัวละคร ซึ่งทำให้ผู้ศึกษาไม่สามารถจัดเตรียมเสื้อผ้าบางส่วนทันเวลาได้

ผู้ศึกษาได้จัดทำตารางเสื้อผ้าในแต่ละฉาก โดยจะใช้วิธีการจัดหาเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายที่ตรงตามลักษณะของตัวละครให้ได้มากที่สุด ซึ่งบางชุดที่ไม่สามารถเตรียมการได้ทันผู้ศึกษาจึงต้องตกแต่งเพิ่มเติมหรือเลือกรูปแบบของเสื้อผ้าให้ได้ใกล้เคียงกับที่ต้องการมากที่สุด

	Titus	ลูเซีย	แอนโทนี	มาร์เซีย	พรอซเปอ	จูเลีย	สเก็ท	อานา	ไทเทส	เซบัส	มาร์เซีย	อาร์กัส	อเล็ก
Prologue Romeo's Nightmare													
Act 1 sc 1 The battle of two house													
Act 1 sc 2 Love at First sight													
Act 1 sc 3 Balcony scene													
Act 1 sc 4 Secret marriage													
Act 1 sc 5 The war of Love and hate													

Act 2 sc 1. Juliet's Nightmare													
Act 2 sc 2. Before Mantua													
Act 2 sc 3. Poison for Juliet													
Act 2 sc 4. Poison for Romeo													
Act 2 sc 5. The end													

3.5 การพัฒนาสร้างสรรค์ผลงานด้านการออกแบบแสงและเทคนิคพิเศษละครเวทีเรื่อง “โรมิโอแอนด์จูเลียต”

3.5.1 ช่วงเตรียมพร้อมก่อนทำโปรดักชั่น

3.5.1.1 การศึกษาบทละคร

จากการอ่านบทละครเรื่อง “โรมิโอแอนด์จูเลียต” เนื้อเรื่องบางส่วนถูกดัดแปลงใหม่ เพื่อไม่ให้ซ้ำจากบทละครเดิม โดยในส่วนนี้ก่อนออกแบบจะต้องสร้างโลกขึ้นมาใหม่ทั้งหมด โดยเรื่องราวทั้งหมดจะอยู่ภายในเมืองที่ใช้ชื่อว่า นีโอ เวิร์ด อยู่ในยุคหลังโลกล่มสลายทำให้มนุษย์ขาดแคลนทรัพยากร มนุษย์จึงได้มีการคิดค้นทรัพยากรใหม่โดยใช้ชื่อว่า Life seed โดยมีตระกูลคาปูเล็ตเป็นชนชั้นปกครอง และตระกูลมอนตะคิวเป็นชนชั้นแรงงาน ทางผู้ศึกษาได้ทำการวิเคราะห์เกี่ยวกับคำสำคัญที่สามารถสื่อถึงเรื่องราวทั้งหมดของละคร เพื่อที่จะใช้ในการทำงานร่วมกับฝ่ายอื่นๆโดยได้มาทั้งหมดดังนี้ ความศรัทธา ความบริสุทธิ์ พลังอำนาจ

3.5.1.2 การกำหนดทิศทางการนำเสนอละคร

ความสำคัญของเรื่อง คือสารที่เกิดขึ้นในละครที่ผู้จัดต้องการสื่อถึงผู้ชม และยึดเป็นธีมหลักในการทำงานของฝ่ายออกแบบองค์ประกอบศิลป์ โดยใจความสำคัญที่ได้จากเรื่องโรมิโอ แอนด์จูเลียต คือ "รักที่ไร้ผลทมิฬ คือแรงดึงดูดไร้ซึ่งพันธนาการ" ซึ่งได้มาจากที่ 2 ตระกูลไม่ถูกกัน แต่กลับมีคนทั้ง 2 ตระกูลนี้สามารถที่จะรักกันได้

3.5.1.3 วิซวลอาร์ต

ทางผู้ศึกษาได้มองได้งานวิซวลอาร์ตที่เกี่ยวกับความสวยงามและความตายผสมผสานเข้าด้วยกัน และงานอื่นๆที่เกี่ยวกับเทพนิยาย ที่ใช้แสงสีทองอยู่ในผลงาน แทนถึงความบริสุทธิ์ ซึ่งสามารถตีความหมายถึงความบริสุทธิ์ในความรักของโรมิโอและจูเลียต ถึงแม้ว่าทั้งสองตระกูลจะไม่ถูกกันก็ตาม และในเรื่องของการนำเอาเรื่องเกี่ยวกับเทพนิยายมาใช้เป็นการนำเสนอ ทางผู้ศึกษามองเห็นถึงการที่บทละครเรื่องโรมิโอแอนด์จูเลียตเป็นหนึ่งในบทละครที่เป็นที่น่าจดจำและเป็นที่น่ารู้จักสำหรับใครหลาย ๆ คน ซึ่งสามารถเทียบได้กับเทพนิยายต่าง ๆ ที่ถึงแม้เวลาจะผ่านไปนาน แต่ก็ยังมีคนรู้จักอยู่เช่นกัน

ภาพที่ 3.1 : วิซวลอาร์ต

ที่มา : pinterest

3.5.1.4 การวิเคราะห์และค้นคว้าข้อมูลอ้างอิงสำหรับการออกแบบแสง

การออกแบบแสงการทำละครเวทีนั้น ผู้ศึกษาจำเป็นที่จะต้องศึกษาข้อมูล เกี่ยวกับสถานที่ เวลา แสงที่เกิดขึ้นจริงในช่วงเวลาต่างๆเพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานในการออกแบบแสง บทละครเรื่อง “โรมิโอแอนด์จูเลียต” ได้นำสถานที่ที่มีอยู่จริงมาดัดแปลง ซึ่งต้นแบบก็คือ ช่วงยุคกลาง สถาปัตยกรรมโกธิค แต่ในบทละครเรื่อง “โรมิโอแอนด์จูเลียต” ได้มีการสร้างเมืองและสภาพแวดล้อมทั้งหมดขึ้นมาให้ โดยอิงตามสถาปัตยกรรมโกธิคเป็นเค้าโครงเดิม ในด้านของนักออกแบบแสง จึงต้องออกแบบและกำหนดทิศทางของแสงขึ้นมาใหม่ทั้งหมด โดยนักออกแบบฉากได้ทำการแบ่งเมืองที่ร่วมกันออกแบบด้วยกันทั้งหมดเป็นสามเขต ซึ่งจะไล่ตามความสูงจากระดับน้ำทะเล โดยเขตชนชั้นปกครองและตระกูลคาปูเลตอาศัยอยู่จะเป็นเขตที่สูงที่สุด และเขตที่ตระกูลมอนตะคิวยาอาศัยอยู่จะเป็นเขตที่อยู่ต่ำที่สุด และตรงกลางระหว่างทั้งสองตระกูลเป็นเขต 2 การออกแบบแสงทั้งสามเขตนี้จะแตกต่างกันในแต่ละเขตว่าด้วยเรื่องของทิศทางของแสงที่ตกกระทบ

1) เขตชนชั้นปกครองและตระกูลคาปูเลต

เป็นเขตที่มีแสงส่องผ่านมาได้มากที่สุดเนื่องจากเป็นเขตแรกที่ได้รับแสงจากแสงพระอาทิตย์ ในเขตนี้มีความอุดมสมบูรณ์มากที่สุด ทางด้านของสถาปัตยกรรม

ภาพที่ 3.2 แสงของ เขต 1

ที่มา : pinterest

2) ห้องนอนจูเลียต

ห้องนอนจูเลียตอยู่ในตัวบ้านของบ้านคาปูเลต เป็นสถานที่ย่อยที่อยู่ในเขตที่หนึ่ง จากในบทละครจะเห็นสถานที่นี้บ่อยครั้ง แสงธรรมชาติสามารถเข้าจากหน้าต่างของระเบียงห้องได้ และมีแสงจากไฟฟ้าส่วนใหญ่จะใช้เป็นโคมสีเหลืองและสีทอง

ภาพที่ 3.3 แสงในห้องนอนจูเลียต

ที่มา : pinterest

3) คาโพบีเย

โบสถ์คาโพบีเยนั้นตั้งอยู่ในเขตสอง แต่มีความสำคัญในบทละคร เนื่องจากมีการพูดถึงสถานที่นี้บ่อยครั้ง โบสถ์คาโพบีเยจะปรากฏในละครอยู่บ่อยครั้ง จึงเป็นสถานที่ ที่สำคัญในการแยกออกมาจากเขตที่สองให้พูดถึง การออกแบบแสงในโบสถ์ ยังคงใช้แสงจากธรรมชาติอยู่ ไม่ได้สว่างมากนัก เนื่องจากถูกบดบังโดยเขตที่หนึ่ง และตัวโบสถ์ไม่ได้มีที่ให้แสงส่องผ่านมากนัก แสงจะสว่างเป็นเพียงบางจุดเท่านั้น

ภาพที่ 3.4 แสงในโบสถ์คาทอลิก

ที่มา : pinterest

4) เขตจัตุรัสกลางเมือง

เขตจัตุรัสกลางเมืองตั้งอยู่ในเขตที่สอง เป็นเขตอุตสาหกรรม โดยมีโรงงานอุตสาหกรรมแปรรูป Life-Seed ตั้งอยู่ย่านการค้าชายตลาดคาทอลิก (สถานที่ประกอบพิธีกรรม) ป้ายประกาศโฆษณาเพื่อการติดต่อสื่อสารเป็นพื้นที่ส่วนรวมที่ประชาชนทุกเขตสามารถเข้ามาใช้พื้นที่ได้ จะอยู่บริเวณส่วนที่กลางของเมือง เป็นบริเวณที่ได้รับแสงแดดบางส่วน

ภาพที่ 3.5 แสงของ เขต 2

ที่มา : pinterest

5) เขตชนชั้นแรงงาน และตระกูลมอตะคีว

เป็นเขตที่อยู่ล่างสุดในสามเขต เขตนี้จะไม่สามารถรับแสงจากธรรมชาติได้เนื่องจากถูกบังโดยเขตที่หนึ่งและเขตที่สอง ดังนั้นแสงสว่างที่เกิดขึ้นในเขตที่สามนั้นเกิดได้จากแสงประดิษฐ์ต่าง แต่เนื่องจากในเขตที่สามไม่ปรากฏในบทละคร จึงเป็นเพียงข้อมูลให้อ้างอิงจากทั้งสามเขต

ภาพที่ 3.6 แสงของ เขต 3

ที่มา : pinterest

3.5.2 การส่งความคืบหน้า 30%

เริ่มจากการหาข้อมูล การตีความหมาย และการแทนค่า ในการออกแบบแสงภายใต้แนวคิดที่นักออกแบบร่วมกันทำว่า "รักนักมกทำลาย" ข้อมูลทุกอย่างจึงสามารถไปในทิศทางเดียวกันกับนักออกแบบด้านอื่น การออกแบบแสงตอนเริ่มแรกนั้น เริ่มจากการหา mood ของแต่ละสถานที่ในบตละคร จากนั้นให้ความหมายและที่มาของแสงนั้นว่าเลือกใช้เพราะอะไร การหาความหมายมาอ้างอิงต้องมีความเชื่อมโยงกับบตละครหรือสถานที่ในละครด้วย โดยเริ่มแรกทางผู้ศึกษาเริ่มหาไอเดียจากภาพรวมขององค์ประกอบโดยรวมของบตละครว่ามีข้อจำกัดที่ต้องใช้ใช้อย่างไรบ้าง ยกตัวอย่างเช่น การออกแบบแสงในเขตที่หนึ่ง ต้องมีแสงพระอาทิตย์หรือแสงธรรมชาติเข้าถึง หรือเขตที่สองต้องมีแสงธรรมชาติเข้าถึงได้ แต่ความสว่างไม่เท่าเขตหนึ่ง และเขตสองต้องใช้การตกกระทบของเงา เนื่องจากแสงได้ผ่านจากเขตหนึ่ง จึงมี

การตกกระทบของเงาในเขตที่สอง และข้อจำกัดอีกอย่างคือในเขตที่สองเป็นเขตอุตสาหกรรม ทางผู้ศึกษา จึงต้องหาแนวคิดรูปภาพต่าง ๆ ภายใต้ข้อจำกัดต่าง ๆ ที่โครงสร้างของเรื่องได้กำหนดไว้

ภาพที่ 3.7 ไอเดียการออกแบบแสงในแต่ละเขต

ที่มา : pinterest

3.5.3 การส่งความคืบหน้า 50%

หลังจากที่มองเห็นภาพรวมของแสงในแต่ละสถานที่แล้ว ในการทำงานขั้นต่อไปคือการนำไอเดียที่นักออกแบบแสงต้องการนำเสนอ เข้าไปรวมกับงานออกแบบด้านฉาก และอุปกรณ์ประกอบฉาก ดังนั้นแนวคิดบางอย่างในการหาข้อมูลจาก 30% จึงถูกนำออกไป เนื่องจากไม่สามารถนำมารวมเข้ากับงานออกแบบของฉากได้ ในการออกแบบ 50% ต้องใช้แนวคิดจาก 30% มาต่อยอด เพื่อให้มีความเชื่อมโยงเดียวกันกับนักออกแบบฉาก การต่อยอดแนวคิดคือการหารูปจากสถานที่จริง โดยมีข้อกำหนดจากสถาปัตยกรรมแบบโกธิค ในยุคกลาง ผู้ศึกษาจึงต้องหาข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับยุคสมัยนั้น เพื่อที่จะสามารถนำแนวคิดที่มีอยู่มาต่อยอดเพื่อที่จะทดลองนำเสนอ เพื่อทดลองความเชื่อมโยงกับนักออกแบบฝ่ายอื่นๆ ว่าสามารถเชื่อมโยงและไปต่อกันได้หรือไม่ยกตัวอย่างการพัฒนาแนวคิด เช่น แสงในโบสถ์ (คาโพเทีย) จากโกธิค ยุคกลาง ทางผู้ศึกษาจำเป็นต้องหารูปแนวคิดสถานที่จริง บวกกับข้อจำกัดในการออกแบบแสงในเขตที่ 2 ที่ว่าแสงจากธรรมชาติส่องผ่านจากเขตที่ 1 มายังเขตที่ 2 และโบสถ์ในบทละครเป็นโบสถ์เก่า แสงที่เกิดขึ้นภายในตัวโบสถ์ จึงเกิดได้จากการเล็ดลอดของแสงที่ผ่านมาจากหน้าต่าง และช่องโหว่ของตัวอาคารที่ผุพัง การที่แสงตกกระทบฉากซึ่งทำให้เกิดเงาจะมีส่วนช่วยให้ฉากไม่แบน และยังดูมีมิติอีกด้วย

ภาพที่ 3.8 ไอเดียการออกแบบแสงในคาโพเทีย

ที่มา : pinterest

3.5.4 การส่งความคืบหน้า 70%

จากการที่ได้พัฒนาแนวคิดต่อมาเรื่อย ๆ จนสามารถที่จะนำเสนอได้อย่างชัดเจนแล้ว ในการออกแบบแสงใน 70% ทางผู้ศึกษาจึงหาเทคนิคพิเศษเพิ่มเติมเกี่ยวกับการออกแบบแสงบางอย่าง เพื่อเพิ่มความหมาย หรือความชัดเจนของสารที่จะสื่อให้ผู้ชมได้เข้าใจได้ง่ายขึ้น

3.5.4.1 เทคนิคที่เพิ่มขึ้นมา มีการใช้โกโบ (Gobo) เข้ามาในโบสถ์ เพื่อที่จะเจาะจงสถานที่ให้ชัดเจนมากขึ้น โดยแสงจะสามารถบ่งบอกสถานที่นี้ได้โดยไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนฉาก

ภาพที่ 3.9 เทคนิคพิเศษ Gobo

ที่มา : pinterest

3.5.4.2 เทคนิคการเน้นความชัดเจนของแสงเงา คือการใช้เครื่องสโมค (Smoke lighting) เพื่อให้เห็นลำแสงของแสง อีกทั้งยังบ่งบอกถึงทิศทางของแสงเพื่อบอกเวลาได้อีกด้วย เทคนิคนี้ถือว่าเป็นเทคนิคที่สำคัญอย่างหนึ่ง เนื่องจากใช้อยู่บ่อยครั้ง

ภาพที่ 3.10 เทคนิคพิเศษ smoke lighting

ที่มา : pinterest

3.5.5 การส่งความคืบหน้า 100%

	location	characters		media	light fx
prologue	โบสถ์	โรมิโอ		-	-
scene 1	โบสถ์	โรมิโอ/ เลดี้มอนตะคิว		-	-
scene 2	ลานหน้า โบสถ์	โรมิโอ/ เมอร์คิวซิโอ/ เบนไวลิโอ		-	-
scene 3	บ้าน คาปุเลต	ลอร์ดคาปุเลต/ ปารีส		-	-
scene 4	ภวังค์	โรมิโอ		-	-

scene 5	ห้องจูเลียต	จูเลียต/แม่มม		-	-
---------	-------------	---------------	--	---	---

	location	characters		media	light fx
scene 6	หน้าบ้าน คาปุเลต / กลางคืน	โรเมโอ/ เมอร์คิวซิโอ / เบนโวลีโอ		-	-
scene 7	งานเลี้ยง	โรเมโอ/จูเลียต		-	-
scene 8	ภวังค์	โรเมโอ/จูเลียต		-	-
scene 9	นอกรงานเลี้ยง / กลางคืน	เมอร์คิวซิโอ/เบนโวลีโอ		-	-
scene 10	ระเบียง	โรเมโอ/จูเลียต		-	-

scene 11	โบสถ์ / กลางคืน	บาทหลวง/ เลดี้ มอนตะควิว		-	-
	location	characters		media	light fx
scene 12	โบสถ์/เช้า	บาทหลวง/ แม่นม		-	-
scene 13	โบสถ์	บาทหลวง/ปารีส/ จูเลียต		-	-
scene 14	ห้องจูเลียต	จูเลียต/แม่นม		-	-

scene 15	ภวังค์	จูเลียต		-	-
	location	characters		media	light fx
scene 16	ภวังค์	โรมิโอ/จูเลียต			
scene 17	ภวังค์	เบนโวลีโอ			

3.6 การพัฒนาการสร้างสรรค์ด้านการออกเสียงและมัลติมีเดีย

3.6.1 ช่วงเตรียมพร้อมก่อนทำโปรटकชั้น

3.6.1.1 การศึกษาบทละคร

จากการอ่านบทละครเรื่อง “โรเมโอแอนด์จูเลียต” เรื่องราวเกิดขึ้นที่ เมืองนีโอ เวิร์ (Neo Verona) ที่เป็นเมืองอุตสาหกรรมสำคัญในการแปรรูป Life-Seed โดยในเรื่องจะเล่าถึงเรื่องราวความรักของ โรเมโอจากตระกูลมอนตะคิวกีที่ตกหลุมรักจูเลียตจากตระกูลคาปูเลตตั้งแต่แรกเห็น แต่เส้นทางความรักของทั้งคู่ก็ไม่ได้โรยไว้ด้วยกลีบกุหลาบอย่างที่วาดฝันไว้ ความขัดแย้งของทั้ง 2 ตระกูลที่เกิดขึ้นมาอย่างยาวนานเกินกว่าจะปรองดองกันได้ในช่วงเวลาอันสั้น ปัญหาภายนอกต่าง ๆ ที่มากระทบจนทำให้เกิดเหตุโศกนาฏกรรมขึ้น แต่ก็ไม่สามารถทำลายความรักที่ทั้ง 2 มีให้กันได้ ทำให้ผู้ศึกษาเล็งเห็นแก่นสำคัญของเรื่องนี้ ได้ความว่าถึงจะแตกต่างกันแต่ก็ยังมีบางสิ่งเหมือนกัน นำไปสู่การคิดออกแบบเกี่ยวกับสิ่งที่แตกต่างกันแต่มีความหมายที่เหมือนกัน ผู้ศึกษาจึงคิดว่าสิ่งของเก่าที่ตกุ่นและสิ่งของใหม่ที่ถูกพัฒนาขึ้นแต่ทั้ง 2 สิ่งนี้มันคือสิ่งเดียวกัน ดังนั้นผู้ศึกษานำแนวคิดนี้มาต่อยอดในการออกแบบเสียงและมัลติมีเดียให้เห็นความแตกต่างของเสียงและภาพได้อย่างชัดเจน

3.6.1.2 การกำหนดทิศทางการนำเสนอเสียงและมัลติมีเดีย

ละครเวทีเรื่อง “โรเมโอแอนด์จูเลียต” ผู้ออกแบบเสียงและมัลติมีเดีย มีแนวคิดที่จะนำไปต่อยอดว่าเมือง “นีโอ เวิร์” เป็นเมืองอุตสาหกรรมที่ไม่มีต้นไม้ ทำให้เสียงดนตรีที่เกิดขึ้นในเมืองต้องไม่มีเสียงจากเครื่องดนตรีปกติ ทำให้ผู้ศึกษาจำกัดให้ดนตรีในเมืองนี้เป็นดนตรีอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic) เท่านั้น และดนตรีที่ได้ยินเพื่อช่วยส่งเสริมตัวละครในด้านอารมณ์จะเป็นเสียงเพลงที่มาจากเครื่องดนตรีปกติ เพื่อให้เห็นความแตกต่างที่มีความเหมือนกัน เปรียบเหมือนทั้ง 2 ตระกูลที่ฐานะต่างกันแต่มีความรักเหมือนกัน ผู้ศึกษามีแนวคิดต่อยอดไปอีกว่าจะใช้วิธีไหนที่สามารถทำให้รู้ถึงความแตกต่างของฐานะได้ จึงได้นำแนวดนตรีอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic) ที่เป็นแบบเก่าและแบบใหม่ใส่เข้าไปในเรื่อง หลังจากนั้นจึงมีการประชุมและสรุปแนวคิดกับผู้ออกแบบฉากเพื่อที่จะหาวิธีฉายภาพเข้าไปบนเวทีได้ โดยให้เห็นเมืองนี้มากขึ้นจากการนำเสนอความขัด ความเบลอลของภาพฉายและสิ่งที่เกิดขึ้นในการฉายภาพ ทั้งเทคนิคพิเศษในสื่อมัลติมีเดียที่ทำให้เห็นความเก่าล้ำสมัยกับความใหม่ล้ำสมัยอย่างชัดเจน

ภาพที่ 3.1 : inspiration & concept design

ที่มา : ผู้ศึกษา

3.6.1.3 การวิเคราะห์บทละครและการค้นคว้าข้อมูลอ้างอิงเพื่อใช้ในการออกแบบเสียงและมัลติมีเดีย

หลังจากการอ่านบทผู้ศึกษาต้องคอยดูการซ้อมในแต่ละฉาก เพื่อจะได้รู้ว่าตรงไหนควรใส่เพลงแบบไหนในการเสริมความรู้สึกแต่ละเหตุการณ์ให้ออกมาในทิศทางที่ต้องการ จึงมีการประชุมและวิเคราะห์กับผู้กำกับ ให้ได้ภาพออกมาตามกับผู้กำกับต้องการมากที่สุด ทำให้สามารถสรุปภาพที่ฉายออกมาได้ดังนี้

ภาพถ่ายที่ 1) คือการที่เจ้าเมืองออกมาพูดถึงการทะเลาะกันของ 2 ตระกูล และอธิบายเหตุผลของการทะเลาะกันในครั้งนี้ ซึ่งทำให้เห็นเมืองนีโอ เวิร์นารวมถึงความเป็นอยู่ของชนชั้นสังคม และวิถีชีวิตของผู้คนกับ Life-seed

ภาพที่ 3.2 : คลิปวิดีโอเปิดเรื่อง

ที่มา : ผู้ศึกษา

ภาพถ่ายที่ 2) การที่ลอร์ดคาปูเลตเชิญชวนคนมาในงานเลี้ยงของคาปูเลตที่หอรูทรา มี Life-Seed ไม่จำกัดทำให้เห็นถึงฐานะที่ร่ำรวยของตระกูลคาปูเลต และเห็นความเหลื่อมล้ำในเมืองนีโอ เวิร์น

ภาพที่ 3.3 : คลิปวิดีโอเจ้าเมือง

ที่มา : ผู้ศึกษา

ภาพฉายที่ 3) คือการประกาศข่าวเนรเทศโรเมโอออกจากเมือง เพื่อให้เห็นอายุ และแหล่งที่มาของตัวละครว่ามาจากเขตไหน ได้รู้ถึงความร้ายแรงของการเนรเทศ และกฎหมายในเมือง “นีโอ เวิร์ด”

ภาพที่ 3.4 : คลิปวีดิโอข่าว

ที่มา : ผู้ศึกษา

ในด้านของการใช้เสียง เนื่องจากเรื่องราวในเรื่องเกิดขึ้นในสถานที่ที่แตกต่างกันทำให้ผู้ศึกษาคิดวิธีการใช้เสียงเพื่อสามารถแบ่งสถานที่ต่าง ๆ ออกมาดังนี้

- 1) ลานหน้าโบสถ์ จะใช้เสียงปกติไม่ปรับแต่งเพิ่ม
- 2) โบสถ์ เนื่องจากโบสถ์เป็นสถานที่ปิด มีโถงขนาดใหญ่ทำให้เสียงที่เกิดขึ้นในโบสถ์ต้องเพิ่มความก้องเข้าไปให้เสียงมีความกังวาน
- 3) บ้านคาปูเลต ผู้ศึกษาต้องการแสดงถึงความใหญ่โตของบ้านคาปูเลตทำให้เสียงที่เกิดขึ้นในบ้านถูกกดให้เบาด้วยการใช้ย่านความถี่ต่ำของเสียง เพื่อให้เสียงที่ได้ยินมีลักษณะเหมือนเกิดขึ้นมาจากสถานที่ไกล ๆ

ภาพที่ 3.5 : สรุปผลงานทั้งหมดฝ่ายเสียงและสื่อมัลติมีเดีย

ที่มา : ผู้ศึกษา

บทที่ 4

สรุปผลการค้นคว้าและการสร้างสรรค์ผลงาน

4.1 ผลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าและสร้างสรรค์ผลงานละครเวทีเรื่อง “โรมิโอแอนด์จูเลียต”

4.1.1 ด้านการกำกับการแสดง

4.1.1.1 ข้อเสนอแนะจากการส่งความคืบหน้าครั้งที่ 4 (100%)

ข้อเสนอแนะจากการส่งความคืบหน้าครั้งที่ 4 เนื่องจากการทำละครยังไม่สมบูรณ์จากปัจจัยหลายๆอย่าง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของวิธีการซ้อม หรือเวลาการซ้อมก็ตาม ทำให้ในครั้งนี้มีเรื่องให้ต้องกลับมาคิดปรับปรุงหรือพัฒนาอีกมากโดยแบ่งเป็นประเด็นได้ดังนี้

1) การจัดการกับพื้นที่ด้วยอุปกรณ์ประกอบฉาก

เนื่องจากอุปกรณ์ประกอบฉากที่ใช้ในการแสดงที่เป็นบันไดขนาดใหญ่ขึ้นได้สองอัน พึ่งถูกนำมาให้ลองใช้เมื่อ 1 สัปดาห์ก่อนการส่งความคืบหน้าจึงทำให้มีเวลาในการทำความเข้าใจและศึกษาเพื่อให้ใช้อุปกรณ์ได้อย่างคุ้มค่าได้น้อย ส่งผลให้การใช้อุปกรณ์ประกอบฉากในพื้นที่ไม่มีความสำคัญเท่าที่ควร เพราะสามารถใช้เพื่อให้คนดูสามารถจินตนาการเห็นสถานที่ของฉากได้มากกว่านี้ ด้วยวิธีการเคลื่อน การพลิกมุมต่าง ๆ

2) การตีความในช่วงองก์ 2

เนื่องจากเป็นครั้งแรกที่ได้แสดงบทละครช่วงครึ่งหลังที่เป็นบทสรุปทำให้การตีความมีความหลากหลายและน่าสนใจ แต่อาจจะยังไม่มั่นคงจากบางอย่างที่อาจจะไม่ตรงตามสิ่งที่ผู้ประพันธ์ได้วางเอาไว้เป็นการมองลึกเกิน หรือบางอย่างยังถูกขับเคลื่อนไปไม่ถึงสิ่งที่ควรจะเป็น

3) โหมเมนต์พิเศษในบางช่วงที่สำคัญไม่ถูกขับเคลื่อน

เนื่องจากการส่งครั้งนี้ยังไม่สมบูรณ์จากระยะเวลาการทำที่จำกัด และจำนวนคนที่จำกัด ในฉากที่เป็นเหตุการณ์สำคัญอย่างการพบเจอกันของโรมิโอกับจูเลียตในงานเต้นรำ ที่ต้องทำให้คนดูเห็นโมเมนต์ความรู้ที่คนสองคนตกหลุมรักกันจริง ๆ ยังไม่ประสบความสำเร็จเพราะเป็นฉากที่ไม่สามารถ

ซ้อมได้เต็มความสามารถ ดังนั้นจึงเป็นจุดที่ต้องกลับไปพัฒนา และ ตอนจบการตายของโรเมโอและจูเลียต ยังไม่สำคัญเท่าการตายของเมอร์คิวซิโอบกับบิโบลท์ เนื่องจากผู้ศึกษาไม่ได้มีเวลาให้การซ้อมมากนักมากนัก รวมถึงเป็นฉากที่ห่างไกลตัวและความเข้าใจของผู้ศึกษาในแง่ประสบการณ์ร่วมเป็นอย่างมาก จึงฝากให้นักแสดงได้ทดลองเล่นจากการเก็บประสบการณ์ความรู้สึกของทั้งเรื่องมาเป็นแรงผลักดันให้ตัวเองต้องฆ่าตัวตายดู ซึ่งผลลัพธ์ออกมายังไม่เป็นที่พอใจมากนักต้องเพิ่มการทำงานให้มากขึ้น

4) การซ้อมกับเทคนิคพิเศษ

การซ้อมกับเทคนิคพิเศษอย่างจิ้งหะดนตรี กับจิ้งหะของมัลติมีเดียค่อนข้างมีปัญหาเป็นอย่างมาก ในแง่ไม่ตรงจิ้งหะช้าบ้างเร็วบ้าง และเทคนิคทางการเคลื่อนย้ายฉากที่เป็นบันไดทั้งสองตัวขนาดใหญ่สามารถเคลื่อนที่ได้ เป็นอุปสรรคทำให้เรื่องดำเนินไปได้ไม่ราบรื่น คนดูเกิดความรู้สึกช้าเพราะเสียเวลากับการเคลื่อนย้ายบันไดขนาดใหญ่ในระยะทางที่ไกลและไม่หลากหลายมากพอที่จะสร้างจินตนาการถึงสถานที่ในฉากให้กับผู้ชม ส่งผลให้คนดูรู้สึกงงกับสิ่งที่เกิดขึ้นและผลออกจากละคร ซึ่งอาจจะเป็นผลมาจากการซ้อมที่ไม่เพียงพอ และการจัดวางที่น่าสนใจ

4.1.1.2 สรุปผลกระบวนการทำละครเรื่อง “โรเมโอแอนด์จูเลียต”

ในแง่ของการกำกับการแสดงละครเวทีเรื่อง “โรเมโอแอนด์จูเลียต” ที่เล่าเรื่องราวความรักของวัยรุ่นที่สะท้อนให้เห็นถึงปัญหาของสังคมอย่างความเหลื่อมล้ำภายใต้แนวคิดที่ว่า “เบื้องลึกของปัญหาความเหลื่อมล้ำทางสังคม แท้จริงแล้วมาจากความเห็นแก่ตัวของมนุษย์ ถ้าเกิดมนุษย์เปิดใจ ยอมรับปัญหา ความแตกต่าง และมีความพร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงเพื่อสังคม โดยใช้ความรักมาเป็นพลังขับเคลื่อนสำคัญเพื่อแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น ทุกอย่างก็จะสามารถแก้ไขได้และอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข” นั้นจากกระบวนการฝึกซ้อม การวิเคราะห์และตีความที่ผ่านมามีทำให้สารได้ถูกขับเคลื่อนออกมาได้จากในช่วงสุดท้ายของเรื่องจากการที่ความตายของโรเมโอและจูเลียต ทำให้เบนโวลีโอได้ตัดสินใจที่จะเปลี่ยนแปลงโลกใบนี้ให้ดียิ่งขึ้นด้วยมือของตนเอง เป็นการปลุกพลังให้ผู้คนมีกำลังใจที่จะลุกขึ้นสู้กับปัญหา

ถึงแม้ว่าปัญหาโรคระบาดโควิด-19 ที่ส่งผลให้การแสดงละครเวทีถูกยกเลิก เป็นผลให้สารที่อยากจะบอกให้ผู้คนลุกขึ้นสู้กับปัญหาความเหลื่อมล้ำไม่ได้ถูกสื่อสารออกไป และส่งผลให้กระบวนการทำงานไม่สามารถดำเนินไปจนจบ ผู้ศึกษาก็คาดหวังไว้ว่าผู้ที่ได้เข้ามาอ่านนิทานนิพนธ์เล่มนี้จะได้แนวคิดและความรู้กลับไปเป็นแรงบันดาลใจในการใช้ชีวิต

ส่วนในแง่ของผลงานด้านการกำกับแสดงตั้งแต่การเริ่มกระบวนการมีปัญหามากมายเกิดขึ้น รวมถึงยังมีหลายส่วนที่ควรได้รับการปรับปรุงแก้ไขจากการชี้แนะจากการส่งความคืบหน้าครั้งที่ 4 ดังนั้นผู้ศึกษาจึงทำการรวบยอด ผลลัพธ์ที่เป็นปัญหาที่มีมาทั้งหมดในกระบวนการจัดทำละครเวทีตั้งแต่เริ่มกระบวนการได้ดังนี้

ปัญหาที่หนึ่ง

ผู้ศึกษาและทีมงานไม่สามารถเข้าใจและตีความบทละครในภาพรวมตั้งแต่ต้นจนจบได้เพราะบทละครที่มีการเรียบเรียงใหม่ต้องใช้เวลาในการประพันธ์ ทำให้การทำงานมีความล่าช้าจากการที่ผู้กำกับไม่มีความมั่นใจว่าในฉากนี้ตัวละครควรเลือกไปทิศทางไหน ด้วยความรู้สึกแบบไหน ส่งผลให้การพูดอธิบายนักแสดงมีช่องโหว่และดูไม่สมเหตุสมผล

แนวทางแก้ไขปัญหาที่หนึ่ง

วิธีการแก้ปัญหาคือการหยุดการคิดวิตกว่าจะดำเนินเรื่องราวแบบไหนทำอะไรได้ทำอะไรไม่ได้มาเป็นการลิสต์เป็นหัวข้อว่าจะลองแบบไหนดูบ้าง แล้วทำทุกวิธีเพื่อให้เห็นว่าแต่ละวิธีมีข้อดีข้อด้อยแตกต่างกันไปอย่างไรก่อนจะเลือกวิธีที่เหมาะสมที่สุด

ปัญหาที่สอง

ปัญหาเรื่องการจัดการกับเวลาซ้อมที่เกิดการบริหารได้อย่างไม่มีประสิทธิภาพ ทำให้การวางตารางไม่มีความสำคัญเพราะการซ้อมไม่ตรงตามเวลามีล่าช้าหลายครั้ง จนหลายฉากที่วางไว้ในตารางไม่ได้ลงมือทำ ส่งผลให้นักแสดงหลายคนอาจจะรู้สึกเบื่อกับการนั่งรอไม่ถึงเวลาทำการแสดง

แนวทางแก้ไขปัญหาที่สอง

วิธีการแก้ปัญหาคือผู้ศึกษาต้องหมั่นทบทวนตาราง และจัดลำดับความสำคัญให้ดีกว่าควรให้ความสำคัญกับส่วนไหนก่อน รวมถึงการทำงานมาให้รัดกุมว่าในการทำแต่ละครั้งทำเพื่ออะไร และมีวิธีการเพื่อให้ถึงเป้าหมายได้รวดเร็วที่สุด มีประสิทธิภาพมากที่สุด รวมทั้งการปรึกษาคูครูที่ปรึกษา และครูผู้สอนวิชาการแสดงเพื่อขอคำแนะนำในการตรวจสอบและหาวิธีการในการสนับสนุนนักแสดงให้เป็นไปตามเป้าหมาย

ปัญหาที่สาม

ปัญหาเรื่องการสื่อสารทำงานร่วมกับผู้อื่น เนื่องจากนักแสดงหรือทีมงานทุกคนมีหลากหลายแนวคิด ความคิดที่เป็นของตัวเองที่มีศักยภาพเป็นอย่างมาก รวมถึงตัวผู้กำกับที่มีความคิดในแบบของตัวเอง ดังนั้นในบางครั้งที่ความคิดเห็นของแต่ละคนไม่ตรงกันจึงทำให้เกิดปัญหาที่ไม่สามารถหาข้อสรุปได้ รวมถึงผู้กำกับเองเป็นคนที่สื่อสารกับคนอื่นไม่เก่งทำให้เกิดบรรยากาศที่ไม่ดีระหว่างคนในการทำงาน ซึ่งส่งผลต่อบรรยากาศในการทำงาน

แนวทางการแก้ไขปัญหาที่สาม

สิ่งที่ผู้ศึกษาและทีมงานได้ทำคือการทำทำความเข้าใจเพื่อแก้ปัญหาคือการมีสติอยู่กับสถานการณ์และรับฟังเรื่องราวต่างๆอย่างมีสมาธิ ลดกำแพงความเป็นตัวเองลงมาแล้วเปิดใจรับฟังความเห็นผู้อื่นให้มากขึ้น เพื่อช่วยกันหาข้อสรุปที่อยู่ตรงกลางให้คนที่ทำงานร่วมกันสามารถทำงานไปต่อได้อย่างสบายใจ

ปัญหาที่สี่

ความตั้งใจที่มากเกินไปของผู้กำกับส่งผลให้การจัดตารางการซ้อมไม่มีคุณภาพ เพราะผู้กำกับพยายามทำให้ทุกอย่างเสร็จรวดเร็วโดยการอัดการซ้อมและแผนงานทุกอย่างเข้าด้วยกัน ทำให้การมาซ้อมแต่ละครั้งเป้าหมายมีความยุ่งเหยิง ใช้การซ้อมนักแสดงในส่วนที่ไม่จำเป็นเยอะเกินไป เช่น ในบางครั้งที่การซ้อมอาจจะเพียงเพื่อปรับแก้จุดเล็กน้อยที่ไม่สำคัญ อาจจะฝากเป็นการบ้านให้นักแสดงไปทำแล้วทดลองสังเกตดูตอนเล่นได้เป็นต้น ส่งผลให้บรรยากาศการซ้อมดูเบื่อหน่ายและเกิดความท้อใจ

แนวทางการแก้ไขปัญหาที่สี่

วิธีการแก้คือการทำที่ผู้กำกับต้องให้ความสำคัญกับเนื้องานให้ถูกจุด จัดลำดับความสำคัญก่อนหลัง แล้วผ่อนคลายความเครียดโดยการออกไปพักผ่อนคุยเล่นกับนักแสดงและทีมงานบ้างในเวลาพัก มีปฏิสัมพันธ์กับคนอื่น ๆ พูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน ว่าอยากให้ปรับตัวเข้าหากันอย่างไร เพื่อให้ทุกฝ่ายสบายใจที่จะทำงานอยู่ร่วมกัน

เพราะฉะนั้นสิ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับการได้ทำผลงานครั้งนี้ในฐานะผู้นำโครงการที่คอยควบคุมจัดการทุกอย่าง คือการที่ผู้ศึกษาได้ทดลองท้าทายขีดความสามารถที่มีและได้รับความรู้รวมถึงประสบการณ์ที่สำคัญต่อการพัฒนาตนเองสู่การทำงานข้างนอก นั่นคือเรื่องของ “การสื่อสาร” ถ้าหากการทำละครคือการสื่อสารกับผู้ชมแล้วนั้นการทำละครที่ไม่ได้ทำเพียงคนเดียวก็ต้องสื่อสารกับเพื่อนร่วมงานด้วยเช่นกัน ดังนั้นผู้ศึกษาจึงอยากให้ผู้อ่านและผู้ที่กำลังศึกษาการทำงานในลักษณะนี้ให้ความสำคัญกับการสื่อสารกับผู้อื่นจากการเปิดกว้างทางความคิด รับฟังสิ่งที่เพื่อนร่วมงานนำเสนอ วิเคราะห์ถ้อยแถลงหาข้อมูลที่มีมุมมองใหม่และคัดเลือกสิ่งที่ดีมีประสิทธิภาพตามที่ต้องการ แล้วสื่อสารข้อมูลเหล่านั้นออกไปให้ชัดเจน เพื่อให้การทำงานสามารถดำเนินไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ

4.1.2 สรุปผลการศึกษาด้านการแสดงการส่งความศึบหน้าครั้งที่ 4

โรเมโอ รับบทโดย นางสาวธิดา เกื้อกุลพิทักษ์

สำหรับการส่ง 100% เป็นการส่งที่มีความครบถ้วนมากที่สุด เนื่องจากเป็นรอบที่ได้ทำงานกับบทอย่างเต็มที่จริง ๆ เพราะเพิ่งได้บทครบจนจบเรื่องหลังจากส่ง 70% ทำให้เราเข้าใจภาพรวม เส้นทางชีวิตของโรเมโอทั้งหมดและสามารถหาจุดเชื่อมโยงกับโรเมโอเจอและสมดุลงมากขึ้น ทั้งนี้ผู้ศึกษารู้สึกว่าโรเมโอในช่วงองก์ 2 มีความใกล้เคียงและเชื่อมโยงกับตัวเองมากที่สุด เมื่อได้ทำงานกับโรเมโอในช่วงเวลานั้น จึงทำให้สามารถเอาตัวเองเข้าถึงโรเมโอและเชื่อมโยงต่อไปยังส่วนอื่นๆของตัวละครได้ ปัญหาต่าง ๆ จากองก์แรกก็ค่อย ๆ ดีขึ้นเมื่อเราเข้าใจการเดินทางของตัวละครทั้งหมดตั้งแต่ต้นจนจบ เจอจุดเปลี่ยนของตัวละครแต่ละจุด ทำให้เห็นความแตกต่างของโรเมโอในช่วงต้นเรื่อง กลางเรื่องและจบเรื่องอย่างชัดเจน เห็นภาพชัดมากขึ้นในท้ายองก์ 2 จากการตัดสินใจเลือกทำอะไรหลาย ๆ อย่างของตัวละครทำให้สามารถคิดย้อนไปได้ว่าก่อนหน้านี้ตัวละครคิดยังไง เชื่อในอะไร ทำไมเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นถึงกระทบจิตใจและส่งผลกระทบต่อตัวละครได้มากขนาดนี้ ไปจนถึงจุดสูงสุดคือความตายที่ตัวละครตัดสินใจฆ่าตัวตาย ก็ทำให้เราเจอความเชื่อและความต้องการสูงสุดของตัวละครจริง ๆ

สรุปกระบวนการทำงาน

จากกระบวนการที่ผ่านมาทั้งหมด ผู้ศึกษาได้ทดลองการค้นหาตัวละครในรูปแบบต่างๆมากมาย จากตอนแรกก็รู้สึกตัวเองมีจุดที่เชื่อมโยงกับตัวละครค่อนข้างชัด และเมื่อมีจุดที่เหมือนกันมาก ๆ ในเรื่องของวิธีการคิด สิ่งที่อยู่ในหัว และเมื่อเรามีสิ่งที่เหมือนกันมาก ๆ มันก็มักจะมีอีกจุดที่แตกต่างกันอย่างมากร่วมกัน ซึ่งก็คือวิธีการแสดงออกอย่างสุดโต่งของโรเมโอ การตัดสินใจทำ

อะไรโดยไม่คิดให้รอบคอบ การเป็นคนที่ไม่คิดอะไรก็ตัดสินใจทำเลยโดยไม่ไตร่ตรองให้ดีกว่าก่อน เชื่อในตัวเอง มากเกินไปจนลืมนึกถึงคนอื่น ลืมนึกถึงสถานการณ์ ความเป็นจริงต่าง ๆ รอบตัว จึงทำให้ช่วงหนึ่งของ กระบวนการทำงานผู้ศึกษาให้ความสนใจไปให้กับจุดที่ต่างนั้นมากเกินไป จนลืมนึกถึงที่ตัวเองมีอยู่แล้ว เมื่อผู้ ศึกษารู้ตัวและกลับไปโฟกัสที่จุดเหมือน ก็ทำให้บางอย่างที่รู้สึกว่ายากและเป็นอุปสรรค ไม่ได้ยากเท่ากับที่ เราคิด เป็นอีกหนึ่งวิธีการที่ทำให้เราสามารถเชื่อมโยงไปถึงตัวละครได้ แต่เรากลับมองข้ามมันไป จาก กระบวนการที่ผ่านมาทั้งหมด โรเมโอทำให้ตัวผู้ศึกษาได้รู้จักตัวเองมากขึ้น ได้เห็นตัวเองในมุมที่ไม่คิดว่า จริง ๆ แล้วเรามีสิ่งนี้อยู่ในตัว เหมือนจะเกือบทำให้ผู้ศึกษาก้าวข้ามผ่านอะไรบางอย่างในตัวเองได้ แต่มัน ยังไม่สุด เนื่องจากเพิ่งมารู้สึกเข้าถึงตัวละครจริง ๆ ก็หลังจาก 70% ที่ได้บทมาครบแล้ว และด้วยเวลา จึง ทำให้ไม่ได้ทำงานกับบทตรงนั้นอย่างเต็มที่มาก ใช้เวลาส่วนมากไปกับจุดต่างของเรากับโรเมโอในช่วงองค์ แรกมากกว่า ซึ่งเป็นจุดหนึ่งที่ย้ายตายมาก ๆ เพราะรู้สึกว่ามันมีอะไรบางอย่างในตัวละครที่จะสร้างความ แปลกใหม่ให้กับผู้ศึกษาได้

การส่งความคืบหน้าครั้งที่ 4

จูเลียต รับบทโดย นางสาวกัลยรัตน์ อุบลรัตน์ประทีป

ในการส่ง 100% ครั้งนี้เป็นการส่งการแสดงที่สมบูรณ์มากที่สุด ผู้ศึกษาจะต้อง เตรียมพร้อมอารมณ์ ความรู้สึก ร่างกาย และกายภาพตัวละครให้มีความพร้อมมากที่สุด ผู้ศึกษาได้เรียนรู้ ตัวละครตัวนี้อย่างมากและพัฒนาตัวละครนี้มาโดยตลอด ทำให้การส่งในครั้งนี้ผู้ศึกษาได้ทำออกมาอย่าง เต็มที่มากกว่าที่ผู้ศึกษาได้ศึกษาตัวละครตัวนี้มา

ความคิดเห็นในการส่งการแสดงครั้งนี้องค์แรกไม่ค่อยมีความหน้าเป็นห่วงทำออกมา ได้ดี ส่วนมากจะเป็นในเรื่องขององค์ 2 เป็นส่วนใหญ่ จูเลียตควรที่จะสู้คนมากกว่านี้หนักแน่นมากกว่านี้ เหมือนว่าในองค์ 2 ส่วนใหญ่ในแต่ละฉากจะมีมวลอารมณ์ที่ค่อนข้างเศร้าเกิดขึ้นในตัวละครจูเลียต จึง อาจทำให้มวลความรู้สึกเศร้ามันกลืนอารมณ์ความรู้สึกอื่น ๆ ไป การพูดบทกลอนทุกครั้งของจูเลียตควร จะเห็นภาพในจินตนาการชัดเจนทุกครั้งแต่เหมือนการแสดงออกมาคนดูยังไม่ค่อยเห็นภาพตามเท่าที่ควร บล็อกกึ่งตอนเล่านิทานกับแม่נםไม่ค่อยมีความธรรมชาติดูจัดวางและไม่ค่อยส่งผลต่ออารมณ์คนดูมาก เท่าที่ควร ช่วงตอนเล่านิทานกับแม่נםเป็นเหมือนการลาตายของจูเลียตแต่เหมือนตัวละครนี้ยังไม่ส่ง อารมณ์การลาตายได้มากขนาดนั้น ช่วงสุดท้ายที่จูเลียตต้องฆ่าตัวตายตามโรเมโอด้วยการหยิบกริชมาแทง ตัวเองอารมณ์ของตัวละครยังไม่ถึงเท่าที่ควร การมองเห็นคนรักตายต่อหน้าต่อตายังแสดงอารมณ์ออกมา

ได้ไม่ถึงจุดที่ควรจะเป็น การพร่ำพรรณนาพูดบทย่าง ๆ ก่อนจะฆ่าตัวตายต้องความรู้สึกของตัวละครต้องฟังหลายมากกว่านี้กับทุกสิ่งทุกอย่างที่จุลเจียดได้เจอมานำพาไปถึงการฆ่าตัวตายตามคนรักไป แต่สิ่งที่เป็นข้อดีของการส่งครั้งนี้ตลอดการแสดงตั้งแต่ต้นจนจบสามารถนำพาคนดูให้ติดตามได้และไปจนถึงในองก์ 2 ที่คนดูจะเห็นความคิดได้รู้จักตัวละครจุลเจียดมากขึ้นเห็นความมีมิติของตัวละครตัวนี้ เห็นความรักเส้นทางของตัวละครได้อย่างชัดเจน ปัญหาความอึดอัดของบ้านคาปูเลต เห็นความคิดการแสดงออกการตัดสินใจว่าทำไมตัวละครถึงเลือกที่จะทำแบบนี้

สรุปกระบวนการที่ผ่านมา

ตลอดระยะเวลาการทำงานทั้งหมดที่ผ่านมาผู้ศึกษาได้รู้จักตัวละครนี้อย่างมากจากการตีความบทละครและการได้ค้นหาตัวละครจากการส่งการแสดงในทุก ๆ ครั้ง ได้เห็นการพัฒนาทางความคิดและอารมณ์ของตัวละครได้ชัดเจนมากขึ้นจากการ Workshop ซ้อม และแสดง ตัวละครจุลเจียดค่อนข้างเป็นตัวละครที่สับสนโต้งในการใช้อารมณ์ความรู้สึกนำพาชีวิตอย่างมากใช้ความคิดค่อนข้างน้อย ทำให้ผู้ศึกษาต้องปรับความแตกต่างของตัวละครให้เข้ากับตัวเองเพื่อหาวิธีการให้เชื่อตัวละครนั้นอย่างสุดใจจากละครเรื่อง “โรมิโอแอนดจูเลียต” ได้ให้แนวคิดและประสบการณ์อย่างมากแก่ผู้ศึกษาไม่ว่าจะเป็นทั้งเรื่องครอบครัว การใช้ชีวิต และความรัก ได้วิเคราะห์เห็นโครงสร้างของสังคมความเหลื่อมล้ำของชนชั้นที่ไม่ใช่เรื่องไกลตัว ไม่ใช่แค่เรื่องในบทละคร แต่สามารถพบจริงได้ในปัจจุบัน

การส่งความศึบหน้าครั้งที่ 4

เบนโวลีโอ รับ บท โดยมิเชล แอลจีลาร์พี ไอ. กิโนโตะ

การส่ง 100% ทำให้ผู้ศึกษาอยู่กับตัวละครตั้งแต่ต้นจนจบเรื่อง ซึ่งทำให้ผู้ศึกษาเหมือนได้เติบโตพร้อมกับเบนโวลีโอตามทุกสถานการณ์ที่เธอเจอ การส่ง 100% ทำให้รู้สึกเหมือนแสดงจริง เพราะมีอุปกรณ์ประกอบฉากบันได ไฟ และ เสื้อผ้า ยอมรับว่าผู้ศึกษาคัดดัน กังวล และเครียดมาก แต่ ผู้ศึกษาพยายามที่จะปล่อยสิ่งที่คิดทิ้งไป และพยายาม relax ให้มากที่สุด หลังจากส่ง 100% ผู้ศึกษารู้สึกว่าตัวเองสามารถเล่นได้มากกว่านี้ ผู้ศึกษารู้สึกยังไม่พอใจกับผลลัพธ์ของวันนี้ เพราะผู้ศึกษารู้สึกว่าความรู้สึกของตัวละครมาไม่หมดเหมือนตอนซ้อมใหญ่ โดยเฉพาะองก์ 1 ซีนแรก ๆ ซึ่งข้อเสนอแนะที่ได้รับจาก 100% คือ ก่อนความรู้สึกของความรักของเบนโวลีโอและความรู้สึกอื่น ๆ ที่ซับซ้อนหายไป ต้องเพิ่มความซับซ้อนทางด้านความรู้สึกในการแสดงให้มีความซับซ้อนให้มากขึ้น รวมถึงขยายความรู้สึกแก่น

ให้มากกว่านี้ เพราะต้องนำความรู้สึกตั้งแต่ต้นสะสมจนทำให้ตอนสุดท้ายหลังจากเกิดเหตุการณ์ต่าง ๆ จะต้องมีความรู้สึกถึงจุดที่เบนโวลีโอเลือกที่จะแก้แค้น

ระหว่างกระบวนการซ้อม 100% ทำให้ค้นพบความสัมพันธ์เบนโวลีโอและโรเมโอ ที่แต่ก่อนเคยเป็นพี่น้องที่รักกันมาก แต่พอเกิดเหตุการณ์ที่เมอร์คิวซิโอเสียชีวิต ทำให้เบนโวลีโอตัดความสัมพันธ์โรเมโอและเลือกที่จะแก้แค้นแทน โดยเธอเป็นคนวางแผนทุกอย่าง และหลอกโรเมโอว่าจูเลียตเสียชีวิตแล้ว ซึ่งแผนของเธอก็สำเร็จไปด้วยดีและทำให้โรเมโอกับจูเลียตพบกับจุดจบนั้นคือความตาย อีกทั้งผู้ศึกษาค้นพบตัวเบนโวลีโอในตอนสุดท้ายว่าเส้นทางหลังจากการแก้แค้นเสร็จคือการเปลี่ยนแปลงนีโอ เวิร์น โดยเธอทำบาดแผลให้ตัวเอง เพื่อแสดงว่าเธอสามารถเขียนอนาคตของนีโอ เวิร์นมาได้ แม้ว่าโชคชะตาไม่ได้เลือกเธอก็ตาม แต่เธอจะทำด้วยตัวของเธอเอง

สรุปกระบวนการที่ผ่านมา

ทำให้เห็นตัวละครเบนโวลีโอเป็นตัวละครที่มีความคิดแบบปรัชญาอัตถิภาวนิยม เนื่องจากตั้งแต่เล็กเธอถูกสังคมกดขี่และไม่มีอำนาจพอที่จะเปลี่ยนแปลง เธอพยายามที่อดทนกับโชคชะตาที่เธอกำลังจะเจอ จนกระทั่งเธอได้สูญเสียคนสำคัญของเธอไป ทำให้เธอไม่เชื่ออะไ่อีกเลย นอกจากตัวของเธอและชะตาที่เธอกำหนดเอง ผู้ศึกษารู้สึกดีใจอย่างมากที่ได้เล่นเป็นตัวละครเบนโวลีโอ การได้ค้นหาและรู้จักเธอเป็นอะไรที่สนุกมาก ๆ เหมือนเป็นการผจญภัย ที่จะต้องเจอทั้งอุปสรรคต่าง ๆ ระหว่างทาง เพื่อพบกับสมบัติที่รอคอย ผู้ศึกษารู้สึกว่าตัวเบนโวลีโอมีคล้ายคลึงตัวผู้ศึกษามาก แต่สิ่งที่ผู้ศึกษาไม่เหมือนกับเบนโวลีโอคือ เบนโวลีโอเป็นคนที่เลือกที่จะเขียนชะตาด้วยตัวเอง ซึ่งเป็นสิ่งทำให้ผู้ศึกษาอยากนำข้อคิดนี้ของเบนมาปรับใช้ในชีวิตจริงเป็นอย่างมาก การผจญภัยครั้งนี้ทำให้ผู้ศึกษาได้เรียนรู้เติบโต และ พัฒนา พร้อมกับตัวละคร

การส่งความคืบหน้าครั้งที่ 4

เลดีมอนตะคิว รับบทโดย นางสาว นงนภสร มงคลฤกษ์

จากการส่ง 100% ผู้ศึกษาเห็นถึงความแตกต่างระหว่างการส่ง 70% กับ 100% อย่างชัดเจนเพราะหลังจากที่กระบวนการซ้อมต้องหยุดไปเนื่องจากสถานการณ์โควิด ทำให้ผู้ศึกษาไม่สามารถเป็นตัวละครได้อย่างสมบูรณ์หรือเทียบเท่ากับที่เคยทำได้เมื่อ 70% จากข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษาได้ข้อสรุปว่านักแสดงมีหน้าที่ต้องควบคุมให้การแสดงหรือการซ้อมคงที่หรือดีขึ้นกว่าครั้งก่อนที่

ผ่านมาในส่วนของตัวละครผู้ศึกษาเห็นว่าตนเองยังขาดบทบาทความเป็นแม่และการใช้อำนาจของตัวละครยังทำออกมาได้ไม่ค่อยดีทำให้สารที่ตัวละครต้องส่งถึงคนดูไม่เป็นไปตามที่ควรจะเป็น หากมีโอกาสแก้ไขผู้ศึกษามีความตั้งใจที่จะลองเป็นตัวละครในอีกหลาย ๆ รูปแบบเพื่อให้การแสดงออกมาอย่างสมบูรณ์ที่สุด

สรุปกระบวนการที่ผ่านมา

โดยภาพรวมของการส่งทั้งหมด ผู้ศึกษาเห็นว่าตัวเองยังมีข้อบกพร่องเรื่องพลังที่ใช้สำหรับการแสดงผลมาจากร่างกายของนักแสดงที่ต้องฝึกฝนร่างกายให้มีความพร้อมสำหรับการแสดง 1-2 ชั่วโมงบนเวทีโดยผู้ศึกษาต้องเรียนรู้ที่จะแบ่งพลังใช้ให้เหมาะสมกับแต่ละฉากรวมถึงการจัดการร่างกายในขณะที่ทำการแสดงทั้งบอดี้และโพลีซันในการยืน ผู้ศึกษามักจะเผลอใช้บอดี้และร่างกายในแบบที่ถนัดโดยลืมนึกถึงตัวละคร แต่มักจะเป็นแค่เพียงช่วงขณะไม่เกิดขึ้นกับทั้งเรื่อง อีกทั้งผู้ศึกษายังได้เรียนรู้การเป็นนักแสดงชั้นปีที่ 4 ที่นอกจากจะต้องเตรียมความพร้อมในส่วนหน้าที่นักแสดงยังต้องอาศัยความร่วมมือของน้อง ๆ และทุกฝ่าย ในฐานะนักศึกษาชั้นปีที่ 4 มักจะมีความกดดันและความกังวลทำให้หลายครั้งการแสดงที่ออกมายังไม่เป็นผลดีมากเท่าไร หากผู้ศึกษาสามารถตัดสิ่งที่รบกวนจิตใจออกแล้วตั้งสมาธิไปที่การทำงานแสดงมากขึ้นจะทำให้ผู้ศึกษาสามารถทำการแสดงออกมาได้อย่างผ่อนคลายและดูเป็นธรรมชาติมากขึ้น

การส่งความคืบหน้าครั้งที่ 4

แม่นม รับบทโดย นางสาว เวรณี กนกวัฒน์นะพันธ์

จากการส่ง 100% ผู้ศึกษาต้องควบคุมให้ตัวละครเสถียรตลอดทั้งเรื่องรวมถึงเรื่อง Blocking และช่วง Transition ทำให้ผู้ศึกษามีความกังวลจนลืมนรายละเอียดของตัวละคร เนื่องจากตัวละครแม่นมเป็นตัวละครที่คอยสร้างความสนุกและสีสันให้กับเรื่องนี้การแสดงออกของแม่นมจึงดูสุดไสร่าเริง แต่เหตุการณ์ที่เธอเจอมันมีความกดดัน อึดอัด เครียดซึ่งค่อนข้างยากที่จะแสดงออกมาและสื่อสารกับผู้ชมได้อย่างครบถ้วน อีกส่วนที่ยังทำออกมาได้ไม่พอใจคือเรื่องคำพูด ทุก ๆ คำพูดของตัวละครนี้แฝงไปด้วยความหมายที่ลึกซึ้งเห็นได้ชัดในฉากการฆ่าตัวตายของจูเลียต แม่นมต้องเล่นิทานไปพร้อมกับความรู้สึที่หนักอึ้งในใจของเธอ เป็นต้น สิ่งนี้ทำให้ผู้ศึกษากังวลมากและยังทำออกมาได้ไม่ดีเท่าที่ควร

สรุปกระบวนการที่ผ่านมา

โดยภาพรวมของการส่งครั้งนี้ ผู้ศึกษาหลงลืมกับรายละเอียดเล็ก ๆ น้อย ๆ เป็นส่วนมาก ซึ่งจุดนี้กลายเป็นจุดที่สำคัญที่สุดของเรื่องและตัวละคร หากทำออกมาโดยไม่รอบคอบและไม่รู้สึกกับการกระทำนั้น ๆ ตัวละครก็จะแสดงออกมาแบบไม่มีมิติจะดูเหมือนนักแสดงคนหนึ่งที่ถูกไปตามบท เดินไปตามจุดต่าง ๆ ที่ซ้อมไว้แบบไม่มีความประสงค์หรือเข้าออกตามลำดับของเรื่องอย่างที่เคยฝึกซ้อม ทั้งหมดนี้เป็นผลมาจากความกังวลและขาดการทบทวนของนักแสดง จึงเกิดปัญหาต่าง ๆ ในการแสดง เช่น เรื่องความคาดหวังเพราะในฉากหนึ่งนักแสดงฝึกซ้อมหลายครั้งพอลองเล่นไปเรื่อย ๆ เมื่อถึงจุดที่ตัวละครต้องทำบางสิ่งหรือรู้สึกบางสิ่งนักแสดงกลับไม่ปล่อยให้ตัวละครทำงาน แล้วเอาตัวเองมาคิดแทน ตัวละครเลยทำงานได้ไม่เต็มที่สิ่งที่จะสื่อสารไม่ออกและดูไม่น่าเชื่อถือ ผู้ศึกษาจึงต้องทบทวนตัวละครนี้อย่างละเอียดทุกอย่างอีกครั้ง

4.1.3 สรุปผลการศึกษาด้านการออกแบบฉาก

4.1.3.1 ข้อเสนอแนะจากการส่งความคืบหน้า ครั้งที่ 4

ในการส่งความคืบหน้าของฉากของละครเรื่อง “โรมิโอแอนด์จูเลียต” ผู้ออกแบบฉากได้ทำการส่งแบบจำลองฉาก แบบจำลองบันไดติดล้อ แบบร่างฉาก แพลนพื้นที่ ให้แก่อาจารย์ และได้รับข้อเสนอแนะเพื่อนำไปปรับปรุงก่อนนำไปสู่ขั้นตอนการผลิต ได้รับข้อเสนอดังนี้ ควรย้ายตำแหน่งขององค์ประกอบด้านหน้าเวทีมาไว้ที่ด้านล่างเวที เพื่อเป็นการแบ่งใช้พื้นที่ให้เหมาะสม ควรทำให้พื้นที่ที่มีพื้นที่เป็นส่วนเดียวกัน โดยการนำส่วนที่เป็นสนิมด้านข้างออก ควรใช้บันไดติดล้อที่สามารถหมุนปรับเปลี่ยนได้ให้เกิดภาพสถานที่ที่มากขึ้นได้อีกด้วย

4.1.3.2 สรุปผลกระบวนการทำฉากละครเรื่อง “โรมิโอแอนด์จูเลียต”

ในการสร้างฉากของละครเรื่อง “โรมิโอแอนด์จูเลียต” ผู้ออกแบบฉากต้องอ่านบทละครและวิเคราะห์เรื่องราวของเรื่องอย่างละเอียด นำข้อมูลที่ได้มาสร้างภูมิหลัง บรรยากาศ แพนผังเมืองที่อยู่อาศัยของตัวละคร เพื่อสร้างเมืองนีโอ เวิร์นา (Neo Verona) ให้สอดคล้องกับเรื่องราวที่เกิดขึ้นในบริบทใหม่ ซึ่งในขั้นตอนการรวบรวมความคิดวางแผนนี้ จำเป็นต้องทำงานร่วมกับทุกฝ่ายเพื่อให้ได้ความคิดไปในทิศทางเดียวกัน และเมื่อได้ข้อมูลที่จะนำไปสู่กระบวนการออกแบบฉากแล้ว ผู้ออกแบบจึงได้ออกแบบฉากตามแนวคิดที่ได้กำหนดไว้ รวมถึงคำนึงถึงความเหมาะสมต่าง ๆ เนื่องจากข้อกำหนดด้าน

จำนวนนักแสดง ทำให้ไม่สามารถออกแบบฉากที่มีทุกสถานที่ที่เกิดขึ้นในบทละครได้ ดังนั้นฉากจึงจำเป็นต้องจะต้องสะดวกต่อการเปลี่ยนฉาก การเคลื่อนไหวของนักแสดง อีกทั้งยังคงสร้างบรรยากาศให้แก่ละครเวทีได้อย่างเต็มที่อีกด้วย ซึ่งสามารถอธิบายปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างการทำกระบวนการได้ดังนี้

1. เนื่องจากบทละครเรื่องนี้มีการสลับเปลี่ยนฉากไปมาอย่างรวดเร็ว ผู้ออกแบบฉากจึงได้ออกแบบบันไดติดล้อขึ้นมา เพื่อใช้เป็นอุปกรณ์แทนการสร้างฉากที่มีรูปแบบตายตัว ซึ่งบันไดติดล้อนี้สามารถช่วยแก้ปัญหาการเปลี่ยนสถานที่ได้จริง อีกทั้งสามารถเพิ่มความน่าสนใจให้แก่ฉากอีกด้วย แต่การใช้บันไดติดล้อนี้ก็ยังมีปัญหาที่เกิดขึ้นเช่นกัน เนื่องจากการเคลื่อนย้ายจำเป็นต้องใช้เวลาในการเปลี่ยนฉากแต่ละครั้ง จึงเกิดช่องว่างระหว่างการแสดง วิธีการเคลื่อนย้ายบันไดมีการหมุนหลายครั้ง เกิดเสียงดังระหว่างการเคลื่อนย้าย ทำให้ผู้ชมเสียสมาธิ และเกิดความคาดเคลื่อนของตำแหน่งที่กำหนดไว้ ทำให้องศาของบันไดคดบังวิสัยทัศน์ของผู้ชม ผู้ออกแบบจึงต้องปรับเปลี่ยนวิธีการเปลี่ยนฉากให้เกิดการเคลื่อนย้ายน้อยที่สุด มีการฝึกซ้อมกับผู้ช่วยที่ทำหน้าที่เปลี่ยนฉากให้เกิดความคุ้นชินกับบันได จะช่วยลดเวลาในการเคลื่อนย้ายบันไดในแต่ละครั้ง รวมถึงไม่เกิดเสียงรบกวนนักแสดงและผู้ชม

2. โครงสร้างของฉากที่ทุกส่วนของฉากโปร่ง ไม่มีมีส่วนปิดทึบทำให้นักแสดง รวมถึงผู้ช่วยฝ่ายต่าง ๆ ทำให้ไม่สามารถใช้พื้นที่ด้านหลังฉากในการซ่อนตัวนักแสดงหรือนั่งรอระหว่างที่มีการทำการแสดงได้ ผู้ออกแบบฉากจึงต้องจัดการพื้นที่ข้างเวทีในเป็นพื้นที่สำหรับการเตรียมตัว โดยได้เตรียมเก้าอี้สำหรับนั่งรอให้เพียงพอสำหรับทุกคน ทำการติดตารางลำดับการแสดง (Breakdown) ที่บอกวิธีการเปลี่ยนฉากและรายการอุปกรณ์ประกอบฉากเอาไว้ เพื่อให้แต่ละฝ่ายได้ตรวจสอบความเรียบร้อยในแต่ละฉาก

การออกแบบฉากในครั้งนี้ ในตอนแรกนั้นผู้ออกแบบยังมองไม่เห็นถึงข้อกำหนดต่าง ๆ จึงได้ออกแบบฉากที่มีความสมจริง มีทุกสถานที่ที่กล่าวในบทละคร แต่เมื่อได้รับคำปรึกษากับอาจารย์จากนักออกแบบหลาย ๆ ฝ่ายด้วยกัน ก็ได้รับคำแนะนำมาปรับเปลี่ยนให้เกิดเป็นฉากที่สมบูรณ์ขึ้น และเนื่องด้วยสถานการณ์ปัญหาโรคระบาดโควิด-19 ส่งผลให้ไม่สามารถเข้ามหาวิทยาลัยเพื่อทำการผลิตฉากได้ กระบวนการในการผลิตถูกเลื่อนไปจากกำหนดการที่วางไว้ อีกทั้งไม่สามารถให้รุ่นน้องที่ต้องการเป็นผู้ช่วยฉากเข้ามามีส่วนร่วมในการผลิตฉากได้เพราะมาตรการกำหนดจำนวนคนเข้าอาคารในแต่ละวัน ปัญหาที่เกิดขึ้นยาวนานและไม่มีที่ท่าที่สถานการณ์จะดีขึ้น เกิดการปรึกษาหาวิธีการแก้ไขหลายครั้งแต่ก็ไม่สามารถทำให้ละครแสดงได้ตามเดิม ทำให้ละครเวทีถูกยกเลิก ฉากที่ได้มีการผลิตไปแล้วรวมถึงสิ่งของที่ได้ทำการจัดซื้อไปแล้วนั้น ทางผู้ออกแบบได้นำมอบให้แก่มหาวิทยาลัย เพื่อให้ผู้อื่นได้ใช้ประโยชน์ให้คุ้มค่าต่อไป

4.1.4 สรุปผลการศึกษาด้านการออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉาก

4.1.4.1 ข้อเสนอแนะจากการส่งความคืบหน้า ครั้งที่ 4

ในการส่งความคืบหน้าครั้งที่ 4 นั้นผู้ศึกษาได้ส่งแบบขนาดของแท่นบูชา แบบโต๊ะเครื่องแป้งและรับข้อเสนอแนะว่าให้ปรับเปลี่ยนอุปกรณ์ประกอบฉากบางชนิดให้เหมาะสมมากขึ้น โดยนำโต๊ะเครื่องแป้งที่แยกออกมาในตอนแรกให้รวมกับช่องว่างบันไดเป็นชิ้นเดียวกัน เพื่อสะดวกต่อนักแสดงในการขนย้ายและให้บนเวทีมีพื้นที่มากขึ้น รวมถึงตกแต่งอุปกรณ์ประกอบฉากให้สอดคล้องกับความเป็นโกธิคมากขึ้น รวมทั้งเพิ่มการใช้ลูกเล่นบันไดให้เกิดมิติมุมต่างๆให้หลากหลายมากขึ้น

4.1.4.2 สรุปผลกระบวนการทำอุปกรณ์ประกอบฉากละครเรื่อง “โรมิโอแอนด์จูเลียต”

ในการสร้างอุปกรณ์ประกอบฉากละครเรื่อง “โรมิโอแอนด์จูเลียต” ขั้นตอนของการทำงานอุปกรณ์ประกอบฉากนั้นต้องสนับสนุนส่วนของฉากอยู่ตลอด เนื่องจากยุคที่ผู้ออกแบบนำมาใช้ทำการแสดงเป็นยุคที่เป็นอนาคตข้างหน้า ทำให้การจัดหาอุปกรณ์ประกอบฉากให้ตรงไปตามยุคสมัยนั้นเป็นสิ่งที่ยาก เป็นสิ่งที่เราจำเป็นต้องจินตนาการออกมาและหากการอ้างอิงตามบริบทของเรื่อง ซึ่งการทำอุปกรณ์ประกอบฉากแต่ละชิ้นต้องใช้เวลาและบางชิ้นมีราคาที่สูง ดังนั้นผู้ออกแบบจึงต้องทำของเลียนแบบบางอย่างขึ้นมาเพื่อให้ได้ตรงตามยุคสมัยที่ต้องการและประหยัดงบประมาณ ผู้ออกแบบจึงต้องคอยจัดการรวมความคิดและการวางแผนให้รอบครอบเพื่อให้ผลงานการออกแบบนั้นไปในทิศทางเดียวกัน และการออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉากนั้นถือเป็นเรื่องที่ละเอียดเป็นอย่างมาก เพราะต้องสร้างบรรยากาศในเรื่องให้เกิดขึ้นเสมือนอยู่ในสมัยนั้น ๆ และต้องเลือกให้เหมาะสมกับตัวละครแต่ละตัว ไม่มากและไม่น้อยจนเกินไป เนื่องจากเรื่องได้ดำเนินเรื่องไปอย่างรวดเร็วจึงทำให้อุปกรณ์ประกอบฉากต้องทำหน้าที่ในการเปลี่ยนฉากโดยต้องคำนึงถึงปัจจัยหลักทั้งความเหมาะสมกับฉากเอง บริบทที่เกิดขึ้นในเวทีหรือต้องเหมาะสมกับจำนวนนักแสดงบนเวทีด้วย ผู้ออกแบบจึงต้องเน้นการรวมความคิดจากผู้ออกแบบทุกฝ่าย ผู้กำกับการแสดง และนักแสดง เพื่อเกิดความเข้าใจกันทุกฝ่าย โดยคำนึงถึงแนวคิดที่มาใช้ร่วมกันอยู่ตลอด การเป็นผู้ออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉากช่วยฝึกความรับผิดชอบต่อหน้าที่เป็นอย่างมาก การจัดเก็บอุปกรณ์ประกอบฉากและตรวจเช็คทุกครั้งหลังการซ้อมหรือการแสดง บางครั้งทำให้อุปกรณ์ประกอบฉากบางชิ้นสูญหาย ดังนั้นผู้ออกแบบจึงต้องหมั่นตรวจความเรียบร้อยของอุปกรณ์ประกอบฉากให้ถี่ถ้วนหลังจากการใช้ทุกครั้ง ฝึกการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าเพื่อให้ภาพรวมเป็นไปตามที่ตั้งใจไว้ แต่เนื่องด้วยสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งเวลาและปัญหาโรคระบาดโควิด-19 ส่งผลให้ละครเวทีถูกยกเลิก กระบวนการ

ทำงานในหลาย ๆ อย่างที่อยากทำก็ไม่ได้ทำขึ้นมาและอุปกรณ์ประกอบฉากบางชิ้นที่ซื้อมาก็ไม่ได้ใช้แสดงจริง

4.1.5 สรุปผลการผลศึกษาด้านการออกแบบเครื่องแต่งกาย

4.1.5.1 ข้อเสนอแนะจากการส่งความคืบหน้าครั้งที่ 4

ในส่วนของการออกแบบเครื่องแต่งกาย เนื่องจากกระบวนการทั้งหมดได้หยุดชะงักลงที่การส่งความคืบหน้าครั้งที่ 4 หรือ 100% เราจึงขอยกปัญหาและการปรับปรุงที่ได้จากการส่งครั้งนี้ มาเป็นแนวทางการแก้ไข ได้ดังนี้

1. สีของเสื้อผ้าไม่ส่งเสริมให้นักแสดงโดดเด่น

เนื่องจากการทำเสื้อผ้าของผู้ศึกษาทั้งสองนั้น ได้แบ่งสีให้ทั้งสองบ้านแตกต่างกัน โดยที่ฝั่งมอนตะควิว เลือกใช้เป็นสีแดง ส่วนของฝั่งคาปูเลต เลือกใช้เป็นสีน้ำเงิน จึงทำให้การเลือกใช้สีในเสื้อผ้าต้องเป็นสีที่ต่างทางความอ่อนและเข้มของเสื้อผ้า ซึ่งเสื้อผ้าที่นำมาใช้บางตัวนั้น ก็เข้มเกินจนไม่เห็นสีที่ตั้งใจจะให้เห็น หรือบางตัวก็อ่อนเกินไปจนมองเห็นเป็นสีขาว แนวทางการแก้ไขคือการเลือกหาสีที่ต้องการใช้มาลองใช้กับไฟที่ใช้แสดงจริงก่อน เพราะหากใช้ไม่ได้จริง ต้องหาสีอื่นที่สามารถนำมาเทียบเคียงกันได้

2. เสื้อผ้านักแสดงบางคนยังไม่ครบ

จากสถานการณ์โควิด - 19 ที่ทำให้การทำงานไปต้องหยุดชะงักไป ทำให้ผู้ศึกษาไม่สามารถเลือกหาเสื้อผ้าให้ทันการใช้งานได้ แนวทางการแก้ไขคือหาเสื้อผ้าในรูปแบบที่ใกล้เคียงที่สุดนำมาใช้ก่อน เพื่อให้เห็นภาพบนเวทีและเพื่อเป็นการซ้อมให้นักแสดงได้ชินกับเสื้อผ้าของตัวเองบนเวที

3. ส่วนสูงที่ไม่เท่ากันของนักแสดง

เป็นเพราะรองเท้าที่ใช้ส่วนมากในเรื่องนั้นเป็นส้นสูง ทำให้เกิดปัญหาคือนักแสดงบางคนมีส่วนสูงที่สูงเกินไปกว่านักแสดงชาย แนวทางการแก้ไขคือหาอุปกรณ์หรือรองเท้าที่ช่วยเสริมสันที่สะดวกต่อการแสดง

4.1.5.2 สรุปผลกระบวนการทำละครเรื่อง “โรมิโอแอนด์จูเลียต”

การทำละครเวทีเรื่อง “โรมิโอแอนด์จูเลียต” ในรูปแบบนี้ ถือว่าเป็นการทำทนายมากสำหรับผู้ศึกษาทั้งสองคน ส่วนหนึ่งเป็นเพราะต้องตีความ วิเคราะห์ และสร้างโลกของละครเรื่องนี้ขึ้นมาใหม่ทั้งหมด จึงต้องใช้เวลาเป็นอย่างมากในช่วงแรก แต่สุดท้ายเมื่อได้ศึกษา และมองดูละครเรื่องนี้อย่างตั้งใจ ถึงแม้ว่า “โรมิโอแอนด์จูเลียต” จะเป็นเรื่องราวที่พูดถึงความรัก แต่สิ่งที่เราได้สอดแทรกลงไปทั้งในบทละคร การกำกับการแสดง การแสดง รวมไปถึงการออกแบบ พวกเราได้นำคำว่า “ความเหลื่อมล้ำ” ให้

ออกมาเป็นรูปธรรมให้มากที่สุด ทั้งการใส่สัญลักษณ์ทางสี เช่น สีแดง และสีน้ำเงิน กับความขัดแย้งกันในรูปแบบของเสื้อผ้า โดยการเลือกใช้เสื้อผ้าของทั้งสองตระกูลในเรื่องให้แตกต่างกัน เพื่อให้เห็นถึงทั้งฐานะสถานะทางสังคม แนวทางการใช้ชีวิต รวมไปถึงอุปนิสัยและลักษณะภายในของตัวละคร

และเนื่องจากสถานการณ์ โควิด-19 ทำให้นักแสดงแต่ละคนไม่สามารถเข้ามาทำการลองชุดได้ เพราะการจำกัดจำนวนคนขึ้นตึก และในบางชุดนั้นยังไม่เสร็จสมบูรณ์ทันขึ้นแสดงในการส่งความคืบหน้าครั้งที่ 4 จนกระทั่งสถานการณ์ไม่ดีขึ้นและทางกลุ่มผู้ศึกษาได้มีข้อตกลงร่วมกันและเสนอต่อคณาจารย์ว่า เราจะยกเลิกการแสดง เราจึงไม่สามารถเห็นภาพรวมของชุดทั้งหมดที่จะใช้ในการแสดงได้ แต่ตัวผู้ศึกษาเองต้องการเห็นภาพรวมผลงานการทำที่ชัดเจน เราจึงใช้วิธีการนำเสื้อผ้าทั้งหมดขึ้นพืดดั่งกับหุ่น และนำมาเรียงกันเพื่อให้เห็นผลของการออกแบบว่า เราสร้างความแตกต่าง และความเหลื่อมล้ำ ให้เห็นเป็นสิ่งรูปธรรมขึ้นบนเสื้อผ้าได้

หลังจากการได้ลองสร้างสรรค์ผลงานเสื้อผ้าออกมาทั้งหมดนั้น เราอยากให้ทุกคนได้รู้เห็นว่าสถานการณ์ในเมืองนีโอ เวิร์ดไม่ได้แตกต่างมากนักกับประเทศไทยในปัจจุบัน โดยเฉพาะเรื่องของ “ความเหลื่อมล้ำ” ของชนชั้น และเนื้อหาเล็ก ๆ เรื่องที่เราได้ใส่ลงไปละครนั้น มันช่างคล้ายคลึงกับชีวิตความเป็นอยู่ของพวกเราในปัจจุบันเหลือเกิน เพราะเรื่องราวเหล่านี้ก็อาจจะเห็นได้ชัดเจนขึ้นในสถานการณ์ โควิด-19 ที่เกิดขึ้น ทั้งการไม่เท่าเทียมในการเข้าถึงการรักษา การใช้ผลประโยชน์จากโรคระบาดนี้เพื่อคนในชนชั้นปกครอง ผลกระทบที่ไม่คิดว่าจะกระทบมาถึงตัวพวกเราในฐานะนักศึกษาชั้นปีที่ 4 สถานการณ์นี้ก็ทำละครของพวกเรานั้น ถูกเลื่อนการแสดงออกไปไม่รู้ต่อกี่รอบจนกระทั่งละครของพวกเราจำเป็นต้องยกเลิกการแสดงทั้งหมด ด้วยระยะเวลาที่จำกัด และความปลอดภัยของผู้ชม รวมไปถึงทีมงานทั้งหมด แต่สิ่งเหล่านี้คือสิ่งที่พวกเราตั้งใจที่จะสร้างสรรค์ผลงาน และสื่อสารเรื่องราวเหล่านี้ให้แก่ผู้ชม อาจสะท้อนใจให้ใครหลาย ๆ คนได้รู้สึก หรือบางทีละครเวทีเรื่องนี้ อาจช่วยเปลี่ยนแปลงสังคมได้บ้าง ไม่มากก็น้อย

4.1.6 ด้านการออกแบบแสง

4.1.6.1 ข้อเสนอแนะจากการส่งความคืบหน้าครั้งที่ 4

ในการส่งความคืบหน้าครั้งที่ 4 นั้นยังมีปัญหาที่เกิดขึ้น ทำให้การดำเนินงานอาจยังไม่ราบรื่นเท่าที่ควร แต่สุดท้ายทุกคนก็ทำหน้าที่ของตัวเองอย่างเต็มที่ โดยในประเด็นที่ทำให้เกิดปัญหาในช่วงที่ส่งความคืบหน้านั้นคือ เรื่องของการจัดการเวลาของแต่ละฝ่าย ทำให้ในช่วงท้ายก่อนส่งเหลือเวลาไม่มากพอในการซ้อมด้วยกัน ในเรื่องของนักแสดง และทีมออกแบบ เช่น การเข้าออกของนักแสดง การเข้าออกของฉาก การรันกับคิวไฟต่าง ๆ ด้วยเวลาหนึ่งวันในการเตรียมตัวและพร้อมส่งความคืบหน้า แต่ละฝ่ายจะดูวุ่นวายในหน้าที่ของตัวเอง ทั้งนี้ทั้งนั้นควรเผื่อเวลาในการจัดการงานของตัวเอง เพื่อไม่ให้เกิดความวุ่นวาย และมีเวลาทำสมาธิก่อนส่งความคืบหน้าในวันนั้น

4.1.6.2 สรุปผลการศึกษา

จากกระบวนการที่ผ่านมาในการทำงานของนักออกแบบแสง ต้องเรียนรู้กระบวนการทำงาน ความคิด การวิเคราะห์ การตีความ และการทำงานร่วมกับผู้อื่น กระบวนการทำงานในแต่ละขั้นตอน จำเป็นต้องมีเหตุผลมีสามารถเชื่อมโยงกับบทละครได้ด้วย ดังนั้นทุก ๆ ขั้นตอนในการทำงานต้องใส่ใจทุกรายละเอียด การทำงานด้านการออกแบบแสงจะเริ่มทำงานได้ในช่วงท้าย ๆ หรือก่อนแสดงละครเพียงไม่กี่สัปดาห์ ก่อนหน้านั้น หน้าที่ของนักออกแบบแสงคือ ค้นคว้าวิเคราะห์ ตีความ ออกแบบผลงาน

นอกจากนี้ท้ายที่สุดนักออกแบบยังต้องใช้ความแม่นยำในการบังคับแสงบนเวที ในระหว่างทำการแสดง ซึ่งสามารถทำได้ในโปรแกรมทั้งหมด ทั้งการออกแบบ แก้วผลงาน หรือจำลองภาพให้ใกล้เคียงกับสิ่งที่คิดไว้ได้มากที่สุด

เนื่องจากในปีที่เราจะได้รับผลกระทบจากโควิด-19 ทำให้การแสดงได้ถึงยกเลิกไป แต่กระบวนการทำงานทุก ๆ อย่างยังคงปรากฏอยู่ในวิทยานิพนธ์เล่มนี้ เพื่อที่จะได้ถูกบันทึกไว้ให้คนรุ่นหลังได้เข้าใจในกระบวนการต่าง ๆ และพัฒนาจากความผิดพลาดที่ได้เกิดขึ้นจากรุ่นปัจจุบัน

ส่วนในแง่ของผลงานด้านการออกแบบแสงตั้งแต่การเริ่มกระบวนการทำละคร มีปัญหามากมายเกิดขึ้นมากมาย ดังนั้นผู้ศึกษาจึงสรุปผลลัพธ์ที่เป็นปัญหาที่มีมาทั้งหมดในกระบวนการจัดทำละครเวทีตั้งแต่เริ่มกระบวนการได้ดังนี้

ปัญหาที่หนึ่ง

การที่ทางผู้ศึกษามองภาพรวมในการออกแบบแสงไม่ออก หรือหาจุดยึดในการเริ่มการทำงานไม่ได้หลังจากได้มีการสรุปการตีความและวิเคราะห์บทละครเรียบร้อยแล้ว

แนวทางแก้ไขปัญหาที่หนึ่ง

วิธีการแก้ปัญหาคือการติดตามงานของนักออกแบบคนอื่น โดยจะเน้นไปที่นักออกแบบฉาก เนื่องจากฉากและแสงจำเป็นต้องทำงานด้วยกัน เพราะท้ายที่สุดแล้วภาพรวมที่ออกมา นั้นแสงกับและฉากคือภาพใหญ่ที่ผู้รับชมสามารถมองเห็นได้เป็นอย่างแรก หากว่ายังมองไม่เห็นจุดเริ่มต้นของการออกแบบแสงแล้วนั้น ใช้วิธีการทำงานร่วมกับฉาก หากภาพแนวความคิดจากสถานที่ที่มีอยู่จริง จากนั้นค่อยคัดกรองส่วนที่ต้องการมาใช้ในละครเวที

ปัญหาที่สอง

ปัญหาด้านการปรับเปลี่ยนตำแหน่งการแสดงและการเข้าออกของนักแสดงระหว่างการซ้อม เนื่องด้วยระหว่างการซ้อมได้มีการปรับเปลี่ยนบทและตำแหน่งการยืนบนเวทีของนักแสดง และการปรับเปลี่ยนฉากในแต่ละซีน ด้วยการที่การซ้อมละครต้องมีการแก้ไขอยู่เป็นเรื่องธรรมดาอยู่แล้ว และการแก้ไขจะถูกแก้ไขมาเรื่อย ๆ จนถึงการส่งความคืบหน้าครั้งที่ 4 ก็อาจมีการแก้ไขได้อยู่เสมอ ดังนั้นนักออกแบบแสงจึงจำเป็นต้องมีความจำ และการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้ดี

แนวทางแก้ไขปัญหาที่สอง

วิธีการแก้ปัญหาคือการเข้ามาดูข้อมูลอยู่เสมอ และที่สำคัญควรเสนอแนวคิดให้ผู้กำกับ เพื่อช่วยให้ผู้กำกับมองภาพออกมาใกล้เคียงกับเรามากที่สุด เพื่อให้เป็นภาพเดียวกันกับสิ่งที่ผู้กำกับตั้งใจไว้ การแก้ไขปัญหสำหรับนักออกแบบแสง ต้องมีการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้ดี เพราะไม่ใช่เพียงแค่ปัญหาที่เกิดกับนักแสดงยืนไม่ตรงบล็อกไฟที่วางไว้ แต่อาจมีปัญหาด้านเทคนิคระหว่างการเล่นจริงก็เป็นได้ ควรมีไหวพริบและสติระหว่างที่ทำการแสดง หรืออาจจะเป็นการสำรองแผนเพื่อเกิดปัญหานั้นได้ก็จะดีมาก

ปัญหาที่สาม

ปัญหาด้านการใช้เทคนิคพิเศษ จากการหาแนวความคิดที่จะใช้เทคนิคพิเศษเข้ามาเสริม นั้น เนื่องด้วยการทดลองในการใช้เทคนิคพิเศษที่ตั้งใจจะทำนั้น เวลาในการทดลองทำมีไม่มากนัก ที่จะสามารถทดลองกับนักแสดงและไฟบนพื้นที่เวทีจริง การทดลองจะสามารถทำได้ในการส่งความคืบหน้าเท่านั้น ทำให้เทคนิคบางอย่างที่คิดไว้ตั้งแต่แรกจำเป็นต้องถูกตัดออก เพราะไม่ชัดเจนพอ หรือเทคนิคพิเศษบางอย่างอาจยังส่งสารไม่ถึงคนดูไม่ถึง

แนวทางการแก้ไขปัญหาที่สาม

เนื่องจากเวลาในการทดลองนั้นมีไม่มากนัก นักออกแบบจึงจำเป็นต้องริบหาแนวความคิด และเตรียมตัวเพื่อที่จะทดลองเทคนิคพิเศษต่าง ๆ ที่คิดไว้ ตั้งแต่แรก ๆ ในการส่งความคืบหน้า เพื่อที่จะได้มีเวลาในการแก้ไข ยังมีเวลามากเท่าไร เทคนิคนั้น ๆ ก็ยิ่งสมบูรณ์มากขึ้นเท่านั้น และยังทำให้ผู้กำกับ และนักแสดงเห็นภาพและคุ้นเคยในระการทำการแสดงอีกด้วย

ในท้ายที่สุดสิ่งที่ได้เรียนรู้จากการทำงานในฐานะนักออกแบบแสง คือการเรียนรู้ที่จะแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า ซึ่งในการทำงานรูปแบบนี้ เราไม่รู้เลยว่าอะไรจะเกิดขึ้น ปัญหาทางเทคนิคต่าง หรือเรื่องของเวลาในการเตรียมอุปกรณ์ที่ใช้ในการจัดไฟมีเวลาน้อย ซึ่งทั้งนี้ขึ้นอยู่กับเวลาในการทำงานด้วย ดังนั้นจึงจำเป็นต้องมีทีมช่วยทำไฟ และการประสานงานกันของทีมก็เป็นส่วนที่สำคัญอย่างหนึ่ง เพราะจะช่วยให้เวลาในการทำงานเร็วขึ้น ส่วนในเรื่องของการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ซึ่งขึ้นอยู่กับสถานการณ์นั้น โดยหลักการแล้ว หากเราเข้าใจระบบอุปกรณ์และโปรแกรมก็สามารถที่จะแก้ไขปัญหา

เพราะหน้าที่เกิดขึ้นทางเทคนิคได้ ส่วนในเรื่องของเวลาการทำงานที่น้อยแล้ว ปัญหานี้จะถูกแก้โดยการเตรียมพร้อมที่ดีของนักออกแบบแสง หากเตรียมพร้อมมาดีก็ไม่ต้องกังวลปัญหานี้

สรุปแล้วการทำงานของนักออกแบบแสงนั้นจำเป็นที่จะต้องมีความรู้และความเข้าใจในอุปกรณ์และโปรแกรม และที่สำคัญที่สุดคือแรงใจในการทำงานและสติ การที่ไม่ย่อท้อต่อการทำงานและปัญหาที่เกิดขึ้น ไม่ยากเลยที่จะเป็นนักออกแบบแสงที่ประสบความสำเร็จในการทำงานได้

4.1.7 ด้านการออกแบบเสียงและมัลติมีเดีย

4.1.7.1 ข้อเสนอแนะจากการส่งความคืบหน้าครั้งที่ 4

1. เสียงเพลงที่ดังเกินไปทำให้นักแสดงต้องตะโกนแข่งกับเสียงเพลง
2. เสียงเพลงที่เกิดขึ้นในเรื่องมีเอกลักษณ์ชัดเจน
3. จังหวะในการเปิดเพลงที่ไม่ตรงกับบทของนักแสดง

4.1.7.2 สรุปผลการศึกษา

ในการออกแบบเสียงและเทคนิคพิเศษ ในละครเวทีเรื่อง “โรมิโอแอนด์จูเลียต” ผู้ออกแบบต้องอ่านบทละครและวิเคราะห์อย่างละเอียด จากนั้นประชุมกับทีมออกแบบฝ่ายอื่น ๆ ปรึกษากับฝ่ายออกแบบเครื่องแต่งกาย เพื่อให้เห็นภาพตัวละครที่ชัดเจน เพื่อนำมาออกแบบเสียงให้เข้ากับเครื่องแต่งกายของนักแสดงและสภาพแวดล้อมในเมือง “นีโอ เวิร์น” ปรึกษากับฝ่ายฉาก เพื่อให้รู้ว่าจอที่ใช้ในการถ่ายภาพสามารถฉายตรงไหนได้บ้าง และฉายใส่อะไรเพื่อให้สอดคล้องกับเมือง “นีโอ เวิร์น” ในบริบทใหม่ หลังจากประชุมกับผู้ออกแบบฝ่ายต่าง ๆ แล้ว ผู้ออกแบบได้ปรึกษากับผู้กำกับว่าสิ่งใดที่เราต้องการให้คนดูเห็นและเข้าใจ เพื่อจะนำข้อมูลต่าง ๆ ไปใส่ในวิดีโอที่ใช้ในการถ่ายภาพ ในด้านการออกแบบเสียงจำเป็นที่จะต้องคอยดูต่อนักแสดงซ้อมว่าตรงไหนควรใช้เสียงแบบไหนให้แต่ละฉากได้อารมณ์ออกมาตามแบบที่ผู้กำกับต้องการ ผู้ออกแบบจึงต้องฟังความคิดเห็นจากผู้กำกับและนักแสดงเสมอเพราะเสียงเพลงที่เกิดขึ้นในเรื่องส่งผลถึงอารมณ์ของนักแสดง การเป็นผู้ออกแบบเสียงและเทคนิคพิเศษช่วยฝึกความรับผิดชอบหน้าที่และฝึกการทำงานร่วมกับผู้อื่น ต้องคอยเตรียมอุปกรณ์ก่อนเครื่องเสียงในตอนซ้อมและถามความเห็นของนักแสดงอยู่เสมอว่าเสียงที่ได้ยินทำให้รู้สึกอย่างไร ได้ฝึกการแก้ปัญหามากมายที่เกิดขึ้น ซึ่งปัญหาที่เกิดขึ้นสามารถสรุปได้ดังนี้

1) การใช้เทคนิคในการใช้เสียงที่เยอะเกินไปทั้ง สโลว์ (slow), กดเสียงย่านความถี่ต่ำ และเร่งความเร็ว ที่ต้องปรับเทคนิคต่าง ๆ ด้วยตัวเองทำให้เสียงที่ได้ยินในแต่ละรอบในการแสดงไม่เหมือนเดิมบางที่เริ่ม สโลว์ (slow) กดเสียงย่านความถี่ต่ำน้อยเกินไปทำให้จากที่ควรจะเป็นก็กลายเป็นดัง ส่งผลให้นักแสดงต้องใช้เสียงที่ดังขึ้นแข่งกับเสียง ผู้ออกแบบจึงทำการคุยกับนักแสดงนับจังหวะว่า นักแสดงพูดกันตรงนี้ใช้เวลาานเท่าไรและนำไปตัดต่อในโปรแกรมให้ตรงไหนใช้เทคนิคอะไรบ้าง วิธีแก้ปัญหานี้จำเป็นอย่างมากที่ต้องซ้อมกับนักแสดงบ่อย ๆ เพื่อให้นักแสดงชินกับจังหวะของเพลงเพื่อที่จะได้รู้ว่าเมื่อไหร่คือจังหวะที่ต้องพูด

2) เนื่องจากมีการถูกปรับเปลี่ยนบทละครหลายครั้งทำให้การจำคิวในการเปิดเสียง ประกอบค่อนข้างสับสน และ ระยะเวลาในการซ้อมที่น้อยลง ในขณะที่บทละครมีความยาวมากขึ้น ทำให้ผู้ออกแบบตัดทอนเสียงที่สามารถนำกลับมาใช้ซ้ำอีกครั้ง เพลงที่ให้ความรู้สึกเดียวกันกับเหตุการณ์ต่างๆ ที่ให้ความรู้สึกคล้ายๆกัน และคอยจดคิวในการเปิดเสียงให้ใหม่อยู่เสมอ ทั้งคิวในการเปิด ระดับความดังของเสียง จบด้วยการ fade หรือ cut

3) ฉากที่ถูกนำมาเป็นจอในการฉายภาพไม่ได้มีขนาดเป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าแต่เป็นลักษณะสี่เหลี่ยมคางหมู และเครื่องฉายที่อยู่ด้านบนทำให้ภาพที่ฉายออกมาใหญ่เกินกว่าฉากที่ใช้เป็นจอฉายภาพ ผู้ออกแบบได้ทำการติดตั้งเครื่องฉายให้อยู่กับที่ไม่ขยับเครื่องฉาย เพื่อที่จะนำไปวัดกับตัวคลิปและปรับให้มันพอดีกับฉากที่ถูกนำมาเป็นจอฉายภาพ ได้รับการช่วยเหลือจากผู้ออกแบบฝ่ายฉากในการวางตำแหน่งของฉากที่นำมาเป็นจอฉายภาพให้อยู่ตรงจุดฉายมากที่สุด

การออกแบบเสียงและเทคนิคพิเศษต้องอาศัยการดูตอนซ้อมมาก ๆ เพื่อทดลองว่าเสียงแต่ละเสียงช่วยส่งความรู้สึกของนักแสดงถึงคนดูมากน้อยแค่ไหน มีการเปลี่ยนแปลงอยู่เรื่อย ๆ จึงต้องปรึกษากับผู้กำกับอยู่ตลอดเวลา และมีการปรับแก้ เปลี่ยนใหม่ของเสียงอยู่ตลอด จึงทำให้การดูการซ้อมของนักแสดงมีความจำเป็นมาก ๆ หากเกิดความผิดพลาดขึ้นตรงจุดไหนผู้ออกแบบและผู้กำกับสามารถทดลองสิ่งต่าง ๆ ได้ในตอนซ้อม การประชุมกับผู้ออกแบบฝ่ายต่าง ๆ เพื่อกำหนดทิศทางของเรื่องให้ออกมาในทางเดียวกัน การรับฟังความคิดเห็นของนักแสดงหลังจากซ้อมเสร็จว่าเสียงตรงจุดไหนทำให้เกิดความรู้สึกแปลกหรืออารมณ์ที่ขัดกับนักแสดงและนำมาปรับแก้ เนื่องจากสถานการณ์ โควิด-19 ส่งผลให้เกิดการซ้อมน้อยลง การที่หยุดยาวและกลับมาทำใหม่ บ่อยครั้งทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทั้งพลังงานของนักแสดง บทของของเรื่อง และคิวในการเปิดเสียง ทำให้การแก้ปัญหาต่าง ๆ มีความกระชับขึ้น

4.1.8 สรุปผลการศึกษาของโปรดักชัน “โรเมโอแอนด์จูเลียต”

สิ่งที่ผู้จัดทำในแต่ละฝ่ายได้กล่าวมา ทั้งหมดนี้คือการทบทวนกระบวนการทำงานจริงจากผู้ศึกษา และบันทึกไว้สำหรับผู้อ่าน เพื่อเป็นประโยชน์ และหวังเป็นอย่างยิ่งว่า เนื้อหาทั้งหมดนี้จะช่วยให้ผู้อ่านได้เกิดความเข้าใจ และสามารถติดตามเรื่องราว ตลอดจนเข้าใจความคิดและวิธีการนำเสนอของกลุ่มผู้ศึกษาที่กำลังพูดเพื่อสะท้อนให้เห็นถึงปัญหา “ความเหลื่อมล้ำ” นั้นไม่ได้เกิดขึ้นเพียงแคในละครหรือบนเวที แต่กำลังเกิดขึ้นจริงในสังคมไทยปัจจุบัน ถึงแม้ละครของพวกเราจะได้ขึ้นแสดงจริง พวกเราหวังเป็นอย่างยิ่งว่า วิทยานิพนธ์เล่มนี้จะสามารถสื่อสารและถ่ายทอดออกไปยังผู้ที่ได้เข้ามาศึกษาให้เข้าใจ และได้เห็นสารจากพวกเรา โดยในวันหนึ่ง อาจจะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงได้ในโลกแห่งความจริง ที่ไม่ใช่แค่ในละคร รวมถึงการตกตะกอนทางความรู้ที่ได้จากการศึกษาโครงการวิจัยในครั้งนี้จะสามารถเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาทักษะการทำละครสืบต่อไป

จากกลุ่มเด็กวัยรุ่นวัยยี่สิบที่ ออกมาผจญภัยทำละครด้วยกัน
บนปัญหาที่พวกเขาต้องพบเจอจากการได้เรียนรู้ในการทำงานร่วมกัน

เป็นเวลากว่า 1 ปีของพวกเขาที่ได้อยู่ร่วมทุกข์ร่วมสุขกันมา
อาจจะมีกระทบกระทั่งกันบ้างตามประสาวัยรุ่นเลือดร้อน
แต่ก็ไม่เคยมีใครทิ้งกันไปไหนบนเส้นทางการผจญภัยที่มีแต่ปัญหา

ตอนนี้ ถึงแม้ว่าละครของพวกเขาจะไม่มีโอกาสได้จัดแสดง
แต่มีมิตรภาพ การต่อสู้ และประสบการณ์ของพวกเขาจะไม่สูญเปล่า

ความผิดหวังจะถูกแปรเปลี่ยนเป็นแรงผลักดันเพื่อให้ทุกคนก้าวผ่านปัญหา
แล้วก้าวเดินต่อไปเป็นผู้ใหญ่ที่แข็งแกร่งพร้อมรับมือกับอนาคตที่มีปัญหา
และความท้าทายที่ยิ่งใหญ่ครั้งต่อไป

บรรณานุกรม

10 ความหมายของสี แต่ละสี ต่อความรู้สึกในการออกแบบ. (ออนไลน์):

<https://jprint.co.th/color-meaning/> 3 กรกฎาคม 2563

กรรณิกา จรรย์แสง และคณะ. (2562). การเนรเทศและอนาจักร. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : สามัญชน

ความหมายของสี. (ออนไลน์):

<https://sites.google.com/site/wichathasn/neuxha-kar/si>

เจ้าของร้าน. (2557). ฮอโลแกรม-hologram-คืออะไร?. (ออนไลน์):

<https://www.printtosme.com/article/82/> 17 ธันวาคม 2557

ชยันธร ใจมูล. (2562). อำมาตย์ ปะทะ รากหญ้า : ไซปรีสนาที่มาจุดกำเนิดมมแดง –
น้ำเงิน ในกีฬาชกมวย. (ออนไลน์)

<https://today.line.me/th/v2/article/xJZ7pj>

ชุตินา มณีวัฒนา. (2562). การสร้างภาพบนเวทีและการออกแบบเพื่อการแสดง. (ออนไลน์):

http://www.elfar.ssru.ac.th/chutima_ma/pluginfile.php/35/block_html/

ฐิติ บุรกรรมโกวิท. (2541). โรมิโอและจูเลียต พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงแปล
และประพันธ์เป็นภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 9. องค์การค้าของคุรุสภาจัดพิมพ์จำหน่าย

ณัฐวุฒิ มาตรชัยเคน. (2562). เทคนิคการจัดการแสดง. (ออนไลน์)

<https://sites.google.com/site/mintorn605/products-services>.

เทคนิคการเล่าเรื่องสร้างมิติด้วยแสง...เงา. (ออนไลน์)

<https://www.bigcamera.co.th/bcarticle/articleitem/view/> 22 พฤษภาคม
2558

ไทยรัฐออนไลน์. (2563). ดาราสาวท่านหนึ่งโพสต์การวางตัวเป็นกลางในสังคมสำคัญมากกว่า
ความคิดเห็น. (ออนไลน์):

<https://www.thairath.co.th/entertain/news/1955296>

ไทยรัฐออนไลน์. (2563). **หนุ่มเครียดงานเงินเจอวิกฤติ โลกไฟสตลาโลก ญาติทำใจไม่ได้เห็นเขาไป
กับตา.** (ออนไลน์):

<https://www.thairath.co.th/news/society/1830768>

ชัยยุทธน์ ประดิษฐ์แท้. อ้างถึงใน **ศิลปะการแสดงนิพนธ์ โครงการศึกษาการผลิตละครเวทีเรื่อง
ฤดูป่วยไข้.** 2562

ธีระชน พลโยธา. (2556). **เอกสารประกอบการสอน รายวิชา มศว 36 6 จิตวิทยาสังคม.** พิมพ์ครั้งที่
ที่ 1. โครงการผลิตตำราและเอกสารประกอบการสอน คณะจิตวิทยา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

นพมาศ แวหงส์. (2556). **ปริทัศน์ศิลปการละคร.** พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ โครงการเผยแพร่ผลงาน
วิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

นพวรรณ เลิศธรรมาภรณ์. (2561). **เศรษฐศาสตร์การเมือง ความเหลื่อมล้ำและไม่เป็นธรรมทางสังคม.**
(ข้อมูลฉบับที่ก). งานอบรมพัฒนา “ครูกับการสร้างพลเมืองประชาธิปไตย”

นพศักดิ์ ฤทธิดี. (2559). **ประวัติศาสตร์ศิลปะและสถาปัตยกรรมภายใน History of Art Interior
Architecture.** คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

นันทพัชร น้อยสวัสดิ์. (2552). **สไตล์นอกรีต ในงานออกแบบ.** ฉบับที่ 1. วารสารศิลปกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปีที่ 13

นิลรัตน์ ปัทม. (2559). **สัญลักษณ์แห่งความทรงจำ.** พิมพ์ครั้งที่ 1. วิทยานิพนธ์หลักสูตรปริญญา
ศิลปมหาบัณฑิต สาขาวิชาทัศนศิลปศึกษา มหาวิทยาลัยศิลปากร

บทความจาก บริษัท ไชยเจริญเทคโนโลยี จำกัด. (2563). **การเสียหายของวัสดุ.** (ออนไลน์):
www.chi.co.th/article/article-2117/

ปิยะวิทย์ เทพอำนวยสกุล. (2563). **ยูโทเปีย และ ดิสโทเปีย เหริยสองด้านของโลกใบเดียวกัน.**
(ออนไลน์):
www.sm-thaipublishing.com/content/8051/utopia-vs-dystopia

ณัฐภัทร พางาม. (2548). **เทคนิคการจัดแสดง.** (ออนไลน์):

http://www.research-system.siam.edu/images/602/05_ch2.pdf

ผู้สตี ทิพทัส. (2562). **สถาปัตยกรรมกอธิกศิลปะ**. (ออนไลน์):

[https://th.wikipedia.org/wiki/%E0%B8%AA%E0%B8%96%E0%B8%B2%E0%](https://th.wikipedia.org/wiki/%E0%B8%AA%E0%B8%96%E0%B8%B2%E0%9C%9C)

พันแสน วงจตุรพักตร์ (2562). **โปรเจคเตอร์สำหรับฉากละคร (Stage Projector)**. (ออนไลน์):

<http://panom1.com/cinemaathome/nec-projectors/stage-projector/>

พันธ์ชนะ สุนทรพิพิธ. (2560). **เอกสารประกอบการสอนรายวิชา ศกต 105 ประวัติศาสตร์การ**

ละครโลก. พิมพ์ครั้งที่ 1. โครงการผลิตตำราและเอกสารประกอบการสอน

คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

พี่น้อง. (2542). **Steampunk ลูกผสมระหว่างเทคโนโลยีและความวินเทจ**. (ออนไลน์):

<http://www.dek-d.com/writer/36998/>

พีรพงศ์ เสนไสย. (2560) **หลักการเขียนบทการแสดง**. มหาสารคาม : ภาควิชาศิลปะการแสดง

คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

เพชรพลอยจิวเวลรี่. (2559). **พลอยทับทิม ความหมายคืออะไร?** (ออนไลน์):

<http://www.petchployjewelry.com/พลอยทับทิม-ความหมายคืออะไร/>

มัทนี รัตน์นิน . (2555). **ศิลปะการแสดงละคร (Acting) หลักเบื้องต้นและการฝึกซ้อม**. พิมพ์ครั้งที่

1. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

รสสุคนธ์ กองเกตุ. (2558). **กระบวนการสอนการแสดง**. สถาบัน The Drama Academy By

ครูเงาะ. (ออนไลน์):

http://www.research-system.siam.edu/images/401/05_ch2.pdf

วรวัลย์ วิจารณ์พล. (2559). **ทฤษฎีผูกขาดครอบครองอำนาจรัฐ**. (ออนไลน์):

<http://www.polsci-law.buu.ac.th/pegjournal/document/3-1/6.pdf>

วิกิพีเดีย. (2564). **ทัศนศิลป์**. (ออนไลน์):

[https://th.wikipedia.org/wiki/%E0%B8%97%E0%B8%B1%E0%B8%A8%E0%](https://th.wikipedia.org/wiki/%E0%B8%97%E0%B8%B1%E0%B8%A8%E0%9C%9C)

สถาพร ศรีสังข์. (2564). **เหตุแห่งความเหลื่อมล้ำ (3)**. (ออนไลน์):

<https://siamrath.co.th/n/218974>

- สาขาวิชาวิศวกรรมอุตสาหการ สาขาวิชาวิศวกรรมอุตสาหการ คณะวิศวกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีปทุมวัน. (2557). การวิเคราะห์ความเสียหายของโลหะ. (ออนไลน์):
http://ie.pit.ac.th/sunetr/images/data_teching/met/failure_analysis_2557.
- สายพิณ ศุภุทธมงคล. (2557). โลกของโซฟี. พิมพ์ครั้งที่ 13. กรุงเทพมหานคร : โครงการจัดพิมพ์คปไฟ/ มูลนิธิเพื่อการศึกษาประชาธิปไตยและการพัฒนา
- สารบัญบ้านจอมยุทธ. (2543). ปรัชญาการศึกษาอัตถิภาวนิยม. (ออนไลน์)
https://www.baanjomyut.com/library_2/educational_philosoph/03.html
- หนังสือการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม. (2542). ความหมายสิ่งแวดล้อม. (ออนไลน์):
<http://oho.ipst.ac.th/bookroom/snet6/envi1/envi1-1.htm>
- อานันท์ชนก พานิชพัฒน์. (2539). ภาพพจน์ในโศกนาฏกรรมของเชกสเปียร์. พิมพ์ครั้งที่ 1. โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- อำนาจ มงคลสืบสกุล. (2563). ความเหลื่อมล้ำในสังคมไทยกับสิทธิมนุษยชน. (ออนไลน์):
<http://ucl.or.th/?p=3472>
- เอกสุตา สิงห์ลำพอง. (2564). มหาวิทยาลัยนอร์เทอดตาม คุณค่าในเชิงประวัติศาสตร์ศิลปะ. (ออนไลน์):
https://www.silpa-mag.com/on-view/article_31273
- Amarin. (2019). เปิดประวัติ มหาวิทยาลัยนอร์เทอดตาม แห่งกรุงปารีส. (ออนไลน์):
<https://www.amarintv.com/news/detail/14521>
- Associate Professor Dr. Mohd Kipli bin Abdul Rahman. (2015). การแสดงพื้นบ้านกับเรื่องเล่า ความเชื่อ และพิธีกรรม. (ออนไลน์):
<https://www.sac.or.th/interconference/2015/?p=612>
- CHATCHAI R. (2019). ดิจิตอล เอฟเฟค (Digital Effect) มีหน้าที่อะไร. (ออนไลน์):
<https://www.sounddd.shop/digital-effect/>
- Grisana Pungpeng. (2017). นักแสดง กับการพัฒนาทักษะทางด้านจินตนาการ (1). (ออนไลน์):
<https://scn.ncath.org/articles/imagination-skills-development-for-performers/>

John Lutterbie. (2010). **TRANSFORMING GESTURE TO SIGN IN THE THEATRE.**
Department of Theatre Arts Stony Brook University.

Judith Light. (2017). **Working in the Theatre: Solo Performance.** (ออนไลน์):
<https://www.youtube.com/watch?v=20ES8Se9h00>

KHANAKON PHETTRAKUL. (2019). **รู้ไว้ก่อนกระทำความ CAMP ธีมงานประจำปีของ MET GALA 2019.** (ออนไลน์):
<https://www.ellethailand.com/content/what-is-camp-met-gala-2019>

Kittiphol Saraggononda. (2020). **ละคร ขนชั้น และการเมือง : ว่าด้วยแนวคิดเบื้องหลัง นาฏกรรมใน ‘การละครของผู้ถูกกดขี่.** (ออนไลน์):
<https://thematter.co/thinkers/between-the-line/theatre-of-the-oppressed/121324>

Lamune. (2019). **Ultramarine Blue.** (ออนไลน์):
<https://web.facebook.com/lamuneshop/posts/2418266361583084/>

Lenard Petit . (2010). **The Michael Chekhov Handbook.** New York : Taylor & Francis
e-Library

Lucidstage. (2019). **ความหมายของละครเวที.** (ออนไลน์):
<https://www.lucidstage.com/%E0%B8%84%E0%B8%A7%E0%B8%B2%>

MILANESTAR. (2019). **วิเวียน เวสต์วูด “คุณแม่สายฟังก์” หนึ่งในคุณแม่ตัวอย่างที่ใช้ชีวิตได้ดีที่สุดในทุกด้าน.** (ออนไลน์):
<https://www.soul4street.com/วิเวียน-เวสต์วูด-คุณแม่ส/>

Patrick Cullen. (2020). **What is an Inner Monologue?.** (ออนไลน์):
<https://www.stagemilk.com/what-is-an-inner-monologue/>

Peter Brook. (1968). **The Empty Space.** (ออนไลน์):
https://www.academia.edu/4928784/Brook_Peter_The_Empty_Space

Post Today. (2019). สาเหตุความเหลื่อมล้ำในสังคมไทย. (ออนไลน์):

<https://www.posttoday.com/economy/news/581969>

Rebecca Cunningham. (2020). **The magic garment**. พิมพ์ครั้งที่ 3. Waveland Press, Inc.

Robert leach. (2008). **Theatre studies**. New York : Taylor & Francise-Library.

Robert Leach. (2008). **Theater Studies the basics**. พิมพ์ครั้งที่ 1. British library
cataloging in publication data

Thwiki. (2015). การออกแบบเสียง. (ออนไลน์):

https://www.thwiki.press/wiki/Sound_designer

V-Reformer. (2012). ความเหลื่อมล้ำของระบบภาษีไทย (2). (ออนไลน์):

http://v-reform.org/v-report/tax_review2/b

อธิกร ศรียาสวิน. (2562). **#CAMP หรือ #ไม่CAMP เรื่องของแบรนด์ กับโลกแห่งอสังการเล่น
ใหญ่ไฟกระพริบ**. (ออนไลน์):

<https://www.marketingoops.com/reports/industry-insight/camp/>

ภาคผนวก ก

บทละครเวทีเรื่อง โรมิโอแอนด์จูเลียต ต้นฉบับ

No. PA 12

โรเหมโอ และ จูเสียมต

วิสเสียม เฮกส์เบียร์

สมเด็จพระมหาธีรราชเจ้า

มหาวชิราวุธ

พระมหากษัตริย์เจ้าแผ่นดินสยาม
ทรงอุปถัมภ์และพระราชทานเป็นท้าวไทย

จัดพิมพ์จำหน่าย

โดย

สำนักพิมพ์ ตสจวิทยา

เลขที่ ๑๒๕ วิทยุมา สี่แยกกรมตำรวจ ถนนวิภาวดี พารามอเตอร์ โทร. ๒๕๕๘

ราคาเล่มละ ๒๕ บาท

๒๕๖๑

คำนำ

สำนักพิมพ์ คลังวิทยา ได้แจ้งความประสงค์มายัง
กองวรรณคดีและประวัติศาสตร์ ขออนุมัติจัดพิมพ์หนังสือ
เวียง rome และสุเลียม ซึ่งพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้า
เจ้าอยู่หัวทรงแปลและประพันธ์ขึ้นในภาษาไทยจำหน่ายแก่ผู้
ที่สนใจ เพราะฉบับที่พิมพ์ครั้งก่อนๆ นั้นขาดตลาดหาไม่
ได้แล้ว กรมศิลปากร พิจารณาแล้วไม่ขัดข้องยินยอมอนุญาต
ให้จัดพิมพ์จำหน่ายได้ดังประสงค์ และในการพิมพ์ครั้งนี้ได้
รักษากฎวิธี ตามฉบับที่พิมพ์เมื่อ พ.ศ. ๒๔๖๕ โดยมีได้
แก้ไข เพื่อให้เห็นพระราชนิยมของพระองค์ท่านผู้ทรงพระราชนิพนธ์.

กรมศิลปากร

๗ เมษายน ๒๕๐๔

คำนำ

ละครสดใจเรื่อง "โรมิโอและจูเลียต" ของเชกส์เปียร์ เป็นเรื่องที่มีคนรู้จักแพร่หลายมากอยู่เรื่องหนึ่ง, และเป็นเรื่องที่มีผู้นำมาออกแสดงในโรงละครต่างๆ ในประเทศยุโรป, ไม่แต่จำเพาะในประเทศอังกฤษ, ทั้งในประเทศอื่น ๆ อีกด้วย. นอกจากนี้ที่ถ้อยคำสำนวนและโวหารไพเราะจับใจ, เนื้อเรื่องก็จับใจคนโดยมาก. เป็นเรื่องแสดงความรักอย่างใหญ่ยิ่งระหว่างหนุ่มกับสาว, ความรักซึ่งไม่ยอมหยุดขงักเพราะอุปสรรคใด ๆ, เป็นความรักอันบริสุทธิ์ผ่องใสไร้ราศีโทษ, อันบันดาลให้คู่รักกลายเป็นวีระชนผู้ยอมเสียสละทุกสถาน, แม้ถึงชีวิตของตนเอง, เพื่อเป็นพลีแก่ความรัก.

เรื่อง "โรมิโอและจูเลียต" นี้ นักปราชญ์อังกฤษสันนิษฐานกันว่า เชกส์เปียร์ได้เนื้อเรื่องมาจากนิทานที่ได้มีผู้แต่งขึ้นตามเค้าประวัติการที่ได้เกิดขึ้นจริง ๆ ในเมืองเวโรนาในประเทศอิตาลีราวปีคริสตศักราช ๑๓๐๓ (พ.ศ. ๑๘๔๗). ส่วนละครของเชกส์เปียร์นั้น ได้แสดงออกโรงเป็นครั้งแรกในปีคริสตศักราช ๑๕๙๖ (พ.ศ. ๒๓๓๘), แต่จะได้แต่งขึ้นเมื่อใดหาปรากฏ

ในแง่ใด ๆ ไม่. ในฉบับที่พิมพ์ขึ้นครั้งแรก เรื่องลครนั้นหาได้จัดแบ่งไว้เป็นองก์ไม่, คงมีแบ่งแต่เป็นตอน ๆ ตามสถานที่ซึ่งต้องเปลี่ยนไปในเวลาดำเนินเรื่องเท่านั้น. การแบ่งเป็นองก์ได้มีผู้จัดทำขึ้นต่อภายหลัง.

ในที่นี้บางทีจะไม่เป็นการนอกเรื่องเกินไปนัก ถ้าข้าพเจ้าจะขอชี้แจงว่า วิถีเล่นลครในสมัยเมื่อเรกส์เบียร์มีชีวิตอยู่นั้น, หาเหมือนกับวิถีเล่นลครพูดในยุโรปสมัยนี้ไม่. ในสมัยของเรกส์เบียร์ลครเล่นคล้ายงูมากกว่าอย่างอื่น. คือมียกพื้นเป็นเวทีสำหรับเป็นที่ลครเล่น, มีที่คนดูเป็นวงรูปเกือกม้าอยู่ข้างหน้าเวที, และบนเวทินั้นมีประตูเข้าออกจากในโรง, และมีน้ำต่างกับเถยสำหรับเอี่ยมออกมาได้จากในโรง. ส่วนฉากนั้นหาได้มีเขียนอย่างหนึ่งอย่างใดไม่; อย่างมากก็มีแต่่านมากันเข้าสักผืน ๑ ตามที่ต่องการ. เมื่อถึงตอนใดสมมุติว่าสถานที่เป็นห้องก็ยกเครื่องเรือนออกมาตั้งตามที่ต้องการ, และเมื่อจบตอนนั้นแล้วก็ยกแอบไปเสียบเท่านั้น. เพื่อให้รู้ว่าตอนใดเป็นสถานที่ใดมีป้ายเขียนบอกสถานที่นั้น ๆ ออกมาแฉวน. บนเวทินั้นคนดูบางคนขึ้นไปนั่งดูลครก็มี. ส่วนเครื่องแต่งตัวก็มีได้พยายามเลยที่จะให้เหมือนเครื่องในสมัยแห่งเวียง; ตัวลครแต่งเสื้อผ้าที่เห็นงาม

ตามสมัยของตนนั่นเอง. ในสมัยโน้นละครเป็นผู้ขายทั้งหมด, ไซ้เด็กขายเป็นตัวผู้หญิงแทน, เช่นเดียวกับงิ้ว. เมื่อการเล่นเป็นอย่างที่กล่าวมาแล้วนั้น, เรื่องละครแม่ที่ยาว ๆ อย่างเรื่อง "โรมิโอและจูเลียต" นี้ ก็อาจเล่นให้จบเรื่องได้ภายในเวลาประมาณสองชั่วโมงเท่านั้น. มาในชั้นหลัง ๆ, เมื่อได้เกิดมีฉากเขียนเป็นรูปสถานที่ต่าง ๆ และต้องเปลี่ยนฉากทุก ๆ ตอน, เรื่องละครยาว ๆ จะเล่นให้จบตลอดเรื่องที่เดียวไม่ไหวได้, มักต้องตัดตอนออกเสียบ้างบางตอน, แต่มิให้เสียรูปเดิม.

นามแห่งตัวละครสำคัญ ๆ ในเรื่อง "โรมิโอและจูเลียต" โดยมากเชกส์เปียร์ใช้นามตามที่ปรากฏในเรื่องนิทานที่กล่าวแล้วข้างบนนี้, แต่มีตัดแปลงนามเพื่อให้เข้ากับคนอังกฤษในสมัยนั้นบ้าง, เช่นนามสกุลของโรมิโอ เชกส์เปียร์ใช้ว่า "มอนตะกิว", ซึ่งตามของอิตาเลียนเดิมเป็น "มอนเตคิโอ"; นามสกุลของจูเลียต เชกส์เปียร์ใช้ว่า "คาปุเล็ต", ซึ่งตามของอิตาเลียนเดิมเป็น "คาเบ็ตเล็ตตะ"; นามเจ้าผู้ครองนครเวโรนา เชกส์เปียร์เรียกว่า "เอ็สเคลัส", แต่ส่วนเจ้าผู้ครองนครเวโรนาในสมัยคริสตศก ๑๓๐๓ นั้น ปรากฏว่าชื่อ "บาร์โตโลเมโอ เดลลา สกาลา", ตั้งนี้เป็นต้น. ส่วนตัวละครที่มีใช้ตัวสำคัญ

เป็นแต่ตัวประกอบเรื่อง, และเชกส์เปียร์คิดเพิ่มเติมขึ้นเอง, เช่น พวกทนายและคนใช้ เป็นต้น, มักมีนามเป็นอย่างอังกฤษ, เช่นเดียวกับที่ปรากฏในละครอื่น ๆ ทั้งปวงของเชกส์เปียร์. ในการเขียนนามบุคคลต่าง ๆ ในเรื่องนี้ ข้าพเจ้าเขียนตามสำเนียงอังกฤษทั้งนั้น, เพราะผู้แต่งเดิมเขาเป็นอังกฤษ.

แต่ถึงเชกส์เปียร์จะได้เอาเนื้อเรื่องเก่ามาผูกขึ้นเป็นบทละคร และได้ใช้นามบุคคลตามที่มิในเรื่องนั้นก็ดี, นักปราชญ์ผู้ที่ได้เทียบเรื่องเก่ากับบทละครของเชกส์เปียร์แล้ว ลงความเห็นว่เชกส์เปียร์ได้ใช้เรื่องเก่าเป็นแต่เพียงโครงเท่านั้น, ส่วนการแสดงลักษณะแห่งบุคคลและดำเนินเรื่อง, อีกทั้งใจหาญและวิธีประพันธ์ที่ทำให้ไพเราะจับใจ เป็นของเชกส์เปียร์เองโดยแท้.

เรื่อง "โรมิโอและจูเลียต" ยังไม่เคยมีผู้ใดแปลเป็นภาษาไทยเป็นบทละครตามรูปเดิมของเชกส์เปียร์เลย. เมื่อเป็นเช่นนี้ ข้าพเจ้าก็ข้อมจะตั้งภูตักอยู่ที่ว่าได้ทงทำการอันยากปานใด, เพราะการที่ทำอะไรที่ไม่มีใครได้เคยทำเป็นการนำทางมาก่อนแล้วข้อมจะเป็นการยากกว่าทำตามอย่างผู้อื่นเขา. แต่อาศัยเหตุที่ได้ทราบว่านักเลงหนังสือ ได้มีความเมตตากล่าวแล้วว่า เรื่องละครของเชกส์เปียร์ ที่ข้าพเจ้าได้แปลไว้แล้วก่อนนี้สองเรื่อง

พอใช้ได้, ข้าพเจ้าจึงจับแปลเรื่องนี้อีก. แน่ทีเดียวตัวข้าพเจ้าเองต้องเป็นคนสุดท้ายที่จะหาญกล่าวว่คำแปลนี้ถูกต้อง หรือใกล้เคียงเต็มมากที่สุด, แต่ข้าพเจ้ากล่าวได้ว่า ข้าพเจ้าได้ตั้งใจแปลให้ใกล้เคียงเต็มมากที่สุดที่ภาษาและโวหารจะยอมให้แปลได้. อย่างไรก็ตามก็ดี, ถึงคำแปลนี้จะบกพร่องปานใดก็คงจะยังดีกว่าที่จะไม่มีผู้พยายามแปลเสียเลย. เมื่อข้าพเจ้าได้แปลแล้วขณะนี้, ผู้ใดเป็นปริญาารอบรู้ในภาษาอังกฤษจริงๆ, แม้ได้อ่านคำแปลของข้าพเจ้าสอมนกับฉบับภาษาอังกฤษ, ก็อาจที่จะแลเห็นได้ว่าแห่งใดบ้างยังบกพร่องอยู่, แล้วก็จะได้มีโอกาสแก้ไขข้อบกพร่องนั้น ๆ เพื่อประโยชน์ของผู้ศึกษาต่อไปข้างหน้า.

ในที่สุดข้าพเจ้าขอกล่าวไว้ว่า ในการประพันธ์คำกลอนภาษาไทยในเรื่องลครนี้ ข้าพเจ้าตั้งใจให้ใกล้เคียงสำนวนและโวหารเดิมของเชกส์เปียร์ มากกว่าคำนึงถึงความไพเราะทางภพยภาษาไทย, ฉะนั้นถ้าท่านผู้ใดเป็นจินตะกวีในสยามภาษา, แต่มิได้รอบรู้ในภาษาอังกฤษโดยชำนาญพอที่จะอ่านภาษาอังกฤษเก่าอย่างที่ใช้ในหนังสือของเชกส์เปียร์, ขอจงได้เมตตาอย่าแคะไค้ค่อนบทรกลอนของข้าพเจ้า ก่อนที่ได้ลอบสวนดูให้เรียบร้อยดีว่า บทกลอนนั้น ๆ ใกล้เคียงหรือไกลกับความเต็มที่มีในบทลคร

จ

ของเชกส์เปียร์ปานไต. ท่านผู้ใดที่ได้ตรวจสอบเทียบมทกลอน
ภาษาไทยของข้าพเจ้ากับบทอังกฤษเดิมของเชกส์เปียร์แล้ว และ
กล่าวทักท้วงตรงที่ใด ๆ. ข้าพเจ้าจะยินดีรับคำทักท้วงเช่นนั้น
ด้วยความเคารพ, และขอภัยในล้นความบกพร่องของข้าพเจ้า
ด้วย.

พระที่นั่งทิฆามานปฐม,

พระราชวังสนามจันทร์, นครปฐม.

วันที่ ๑ มิถุนายน, พ.ศ. ๒๔๖๕.

คำอำนวย

๑ บทกวีลครของ เชกสเปียร์ประณีต	กวีเลิศประเสริฐศรี กวีเลื่อง ณ โลกา
๑ กล่าวเรื่องอุกฤษ์พง มีบุตรสองรา	ศะบูรณวิวาทา ฤดีรักษะโดยธรรม
๑ แต่แสนจะสงสาร รับบาปบิดาทำ	รติพรากเพราะเวรกรรม กลิราญประหารกัน
๑ หนุ่มสาวก็จำพราก จนปราศะขั้ว	จรจากสมรพันธ์ บ่มีเสื่อมมโนสมร
๑ ข้าเพียรประพนธ์บท เพื่อเพิ่มวรัถษร	วรรณฤจะกากร ณ สยามะภาษา
๑ ข้าขออำนวยให้ พระอินทร์ศักดิ์นา	วราชะชาชา วิเศษจีวโลยวรรณ
๑ เพื่อเป็นพยานรัก ยืนจนประจบพร	ฤดีร่วมสิเนห์กัน ชะชีวิตมูสลาช ฯ

ณ สยาม

ตัวละคร

เฮ็สเคล็ส, เจ้านครเวโรนา.

ปารีส, ขุนนางหนุ่ม, ญาติของเจ้านคร.

มอนตะคิว }
คาปูเล็ต }   หัวหน้าสกุล ๒ สกุล, ที่เป็นอริแก่กัน.
คนชราแห่งสกุลคาปูเล็ต.

โรเมโอ, บุตรของมอนตะคิว.

เมอร์คิวซิโอ, ญาติของเจ้านคร, และมิตรของโรเมโอ.

เบนโวลีโอ, หลานของมอนตะคิว, และมิตรของโรเมโอ.

ทิบออลต์, หลานของคูนหญิงคาปูเล็ต.

ภاتا ลอเรนซ์, นักบวชคณะฟรานซิสกัน.

ภاتا จอน, นักบวชคณะเดียวกัน.

บัลดะสาร์, คนใช้ของโรเมโอ.

แสมป์สัน }
เกรเกอร์ }   ทนายของคาปูเล็ต.

บีเตอร์, คนใช้ของนางนมของจูเลียต.

เอบระแสม, ทนายของมอนตะคิว.

เบิกโรง
ตัวเบิกโรงออก

ตัวเบิกโรง กล่าวถึงสกุลสอง, กิตติศักดิ์เสมอกัน,
อยู่ร่วม ณ ถิ่นบรรพบุรุษเวเวโรนา,
จากโทษเก่าแก่โทษใหม่ก็เกิดมา,
จนญาติวงศ์าคณะมิตรระผิดใจ.
จากเมืองอุทร โทษวิแรงกำแหงไซ้
เกิดบุตรชะไมใจมนะรักสมัคสมาน;
กล่าวเรื่องชะไมบุตรฤกษ์สุดจะสงสาร
สองบุตรระวายปราณและระงับกลีบร.
เรื่องสองสมรสสมรสอีกชีวิตมรณ,
อีกสองบิดาร้อนโทษโกรอบรู้วาย,
จนบุตรสุดชีวิตะโกรระจิงหาย.
เป็นเรื่องแสดงกาย ณ เขตสองนาพิภพ;
หากท่านประกอบขันติสดับและทักนา,
ใดพร้อมก็เหล่าข้าจะอุสาหะแก้ไข.

[เจ้าโรง.]

คนชายชา.

นักดนตรีสามคน.

เด็กคนใช้ของปารีส.

เด็กคนใช้อีกคน ๓.

นายกองตระเวน.

คุณหญิงมอนตะคิว, ภรรยาของมอนตะคิว.

คุณหญิงคาปูเล็ต, ภรรยาของคาปูเล็ต.

จูเลียต, บุตรีของคาปูเล็ต.

นางนมของจูเลียต.

นาครแห่งเวโรนา; ญาติมิตรของทั้งสองสกุล; แยกไปในการระบำ.

ทหาร, พลตระเวน, และคนใช้อีกหลายคน.

ตัวเบิกโรง.

สถานที่: เวโรนา; มันทูวา.

องกก ๑
ตอนที่ ๑

เวโรนา. ลานแห่งหนึ่ง.
แซมปีสัน และ เกรกอรี. ทนายของคาปูเล็ต, ออก,
มีดาพและเสโลห์ประจำกายพร้อม.

แซม. เกรกอรี, ให้ตายดี. เราไม่ยอมชนด้านละ.
เกร. จริง, หากไม่เราจะเลยกลายเป็นคนโสมมไป.
แซม. กูตั้งใจจะกล่าวว่า, ถ้าเราเกิดโทโฮละก็, เราก็
ต้องซัก.

[ขยับคาง]

เกร. เออ, ถ้ายังไม่ตาย, จะซักคั้นซักงอเท่าใดก็พอส
ทำเนา,
แซม. กูจะทำเร็วนัก, ถ้าถูกคนมัด.
เกร. แต่จะมัดให้เพื่อนทำนะไม่สู้ได้เร็วนัก.
แซม. อ้ายหมาพวกมอนตะคิดตัวเดียวก็มัดกูได้.

- เกร. การผิดก็คือล่อให้วิ่ง, และผู้ที่กล้าต้องยืนอยู่กับที่; ฉะนั้นถ้าเพื่อนถูกผิด, เพื่อนก็คงวิ่งหนีละ.
- แสม. อ้ายหมาพวกนั้นมันได้แต่ผิดให้กูยืนอยู่กับที่: กูจะเป็นกำแพงสำหรับผู้ชายหรือผู้หญิงของมอนตะคิอ, มันแสดงว่าเพื่อนเป็นอ้ายหน้าซื่อแพ้; เพราะผู้อ่อนแอที่สุดต้องเข้าหากำแพง.
- แสม. ก็จริง; ฉะนั้นผู้หญิง, เป็นผู้ที่อ่อนแอที่สุด, จึงถูกผลักเข้าหากำแพง: ฉะนั้นกูจะผลักผู้ชายของมอนตะคิอออกจากกำแพง และผลักผู้หญิงของเขาเข้าหากำแพง.
- เกร. การวิวาทกันเป็นแต่ใน รั้วช่างนายของ เรากับพวกเรานี้เป็นทนายต่างหาก.
- แสม. มันก็เหมือนกัน, กูจะสำแดงตนเป็นคนตัวใหญ่: เมื่อกูได้ต่อสู้กับพวกผู้ชายของเขาแล้ว, กูจะต่อสู้พวกผู้หญิง: กูจะสังหารมันให้หมด.
- เกร. สังหารพวกหญิงสาวด้วยหรือ?
- แสม. เออ, สังหารหญิงสาว, หรือสังหารพรหมจารี; จะมีก็อย่างไรก็ตามใจเถิด.

[องค์ ๑. ค. ๑]

โรมิโอและจูเลียต

- เกร. มันก็จะตองนี่ก็อย่างที่มีนัรผู้สัคนั้นแหละ.
- แซม. กูนะ มัน ตองรู้ สึก ตลอด เวลาที่ กูยังยืน ตรงอยู่ ได้; และใคร ๆ ก็รู้ว่ากูเป็นคนแข่งนัก.
- เกร. เหวะหัดที่เพื่อนไม่เป็นปลา; ถ้าเป็นละก็คงเป็น ปลาฆ่าลาแน่ละ. ชักเครื่องมือเถิด; คนก็กมฮน. ตะควมมานี่ลองคนแล้ว.

เอบระแฮม และ บัลเดซาร์ ออก.

- แซม. เครื่องประหารของกูชักออกไว้แล้ว; จิวาตเถอะ; กูจะหนุนหลัง.
- เกร. อย่างไร? กลับหลังหันจึงหนีนะหรือ?
- แซม. อย่างลัวกุเลย.
- เกร. อะๆ; กูหรือจะกลัวมึง!
- แซม. เราอยู่ในที่ถูกเถอะ; ให้พวกมันวิ่งก่อน.
- เกร. กูจะหนีหน้าเมื่อกูผ่านไป, แล้วมันจะว่าอะไรก็ ตามใจมัน.

- ๒๐   โรเมโอและจูเลียต   [องก์ ๑. ๓.๑]
- แสม.   ไม่ใช่. แล้วแต่มันจะบังอาจ. กูจะกัดหัวแม่มือให้มัน; ถ้ามันขืนทน, มันต้องตายละ.
- เฮบ.   นายกัดหัวแม่มือให้เราฉนั้นหรือ?
- แสม.   ฉันทกัดหัวแม่มือของฉนั้นจริง.
- เฮบ.   ก็นายกัดหัวแม่มือให้เราหรือ?
- แสม.   [พูดขบขันกับเกรกอรี]   เราอยู่ในที่ถูกรหรือผิดถ้ากูตอบว่าเฮ?
- เกร.   ผิด.
- แสม.   ห้ามได้, ฉันทไม่ได้กัดหัวแม่มือให้นาย; แต่ฉันทกัดหัวแม่มือของฉน.
- เกร.   นายก่อวิวาทหรือ?
- เฮบ.   วิวาทหรือ! ห้ามได้!
- แสม.   ถ้านายวิวาท, ฉนาก็เล่นกับนาย; ฉนารับใช้นายที่ตีเท่ากับนายของนาย.
- เฮบ.   ก็ไม่ดีกว่า.
- แสม.   ก็แล้วอย่างไรล่ะ?

เป็นโวลิโอ ออก.

- เกร. [พูดบ่นกับแสมป์สัน] บอกว่า “ดึกว่า” เกอะ:
ญาติของนายเวรามาโน่นคนหนึ่งแล้ว.
แสม. ดึกว่าอีกนะนาย.
เอบ. โททก!
แสม. ชักดาฟ, ถ้าเป็นลูกผู้ชาย, เกรกอรี, อย่าลืม
อ้ายท่าพันฉวีระของแก. [ต่อลู้กัน]
เบ็น. เลิก. อ้ายถ่อย! [ชักดาฟออกบ่นคำทของทว
ทนาย] เก็บดาฟ, อ้ายพวกมึงมีรูปร่างอะไร..

คิมบอลด์ ออก.

- คิม. เกะ! ชักคัสตราโยอยู่หว่างโพรว์ทีโยไฮ?
หันมา, และมองดูความตายเกิด, เป็นโวลิโอ.
เบ็น. ฉนั้นเพียงห้ามพวกโง่, จงเก็บดาฟของเพื่อนยา
หรือใช้เพื่อพรวกทาสะเหล่านนี้ด้วยกันนา.
คิม. ชักดาฟและเจรวาตงบ! กูเกลียดคำนั้น
เช่นเกลียดคนรก, ปวงมอนตะคิว, อึกมึงมัน.
เอามึงตะ, อ้ายชลาต! [ต่อลู้กัน]

พวกห้องทั้งสองสกุลออกมาอีก, และ
ต่างเข้าต่อสู้กัน; แล้วนาครและกอง
ตระเวนจึงออก, ต่างคนถือพลอง.

นายตระเวน พลอง, ขวาน, และจ้าวฟัน! ฟาด! ตีพวกกดีวราญ!
ตีพวกคาปูเล็ต! ตีพวกมอนตะควิดาญ!
คาปูเล็ต, สรวมเส้อยาว, และคุณหญิง
คาปูเล็ตออก.

คาปู. นี่เสียงอะไรพาล? เฮ้ย, ตาพยาบาลของกูไหน!
คุณหญิง ก. ไม่แท้, ไม่แท้! ท่านจะเรียกตาพามาทำไม?
คาปู. เอาตาพามาไวๆ! อ้ายเด้ามอนตะควิดมัน
ถือตาพามาแกว่งไกวเหมือนไม้เท้าสี่มือฉัน

มอนตะควิด กับ คุณหญิงมอนตะควิด ออก.

มอน. อ้ายคาปูเล็ตฉกรรจ์! - อย่าห้ามไว้; ให้นั้นจร.
คุณหญิง ม. ไม่ให้ท่านมายฉมันเพื่อหาเสียนศัตบุร.

เจ้าเฮ็สเคลล์แลบริวารออก.

เจ้า. พดกกำเริบรอนญ, เป็นศัตบุรแห่งสันตี,
ก่อเหตุจลาจลให้เพื่อนบ้านวราญฤติ -

อย่างไม่เห็นขี้? เฮ้ย, พวกมึง, เดวิดชาน,
 ซึ่งคัมภีร์คัมภีร์แห่งโทโฮโมโหฮาญ
 ด้วยพู่พุ่งแดงพาดผ่านจากเส้นสายของมึงนั้น,
 กูจะเอาชีวิต, แม้ไม่ปลิดด้วยฉับพลัน
 ศัสตราอัปรียนั้นจากมืออันเบือนโลहित,
 และฟังประกาศของเจ้านายผู้ซ่องจิด,
 ตามครากาลิจ, บังเกิดเพราะคำเหลวไหล,
 โดยคาปูเล็ต, อิกมอนตะคิวบังฮาใจ,
 ตามคราวแล้วดาวในถนนแห่งบุรีตราญ,
 เตือดรอันแก่ชาวเวียงเวโรนาเกษมสานต์,
 ต้องเปลื้องเครื่องตระการประดับงามความชรา,
 เพื่อจับซึ่งง้าวเก่า, ด้วยมือแก่ปานกันนา,
 เว็ดด้วยสันตี, มาบารายเหล่ากิลิบร.
 อิกคราแม่พากันกำเริมกลางทางนคว
 ชีวิตจะม้วยมรณเหมือนพินัยแห่งสันตี,
 คนอื่นจงรีบไปโดยทันใดครานี้:
 ส่วนคาปูเล็ต, ลีละด้วยเราจะพาไป:
 ผ่านมอนตะคิวมา ณ เวลาค่ายนี้ไว้

เพื่อฟังวินิจฉัยอีกต่อไปในคดี,
ที่เสรีบุระ, ที่เราว่าถาวรธานี.

อีกครั้ง, ใครรักชีวิตทุกคนจงรีบไป.

[เจ้าโรงทั้งหมด, เว้นแต่มอนตะคิว,
คุณหญิงมอนตะคิว, และเบนโวลีโอ]

มอน.

ใครหนอได้ก่อเหตุวิวาทแก่นัสนิมใหม่?

หลานข้างว่าไป, เจ้าอยู่หรือเมื่อเกิดการณ์?

เบน.

ที่นี่เห็นมีพวกทนายของอมิตรท่าน

กับพวกได้เข้าราษฎรร่วมกันก่อนข้าเจ้าถึง:

ข้าเจ้าเข้าห้ามไว้; บัดเดียวใจดิบอดต์จึง

เดินลาวก้าวตะบึง, พร้อมด้วยดาพาวความมา,

และเขากล่าวทำทนายอย่างแรงร้าย ณ หูข้า,

พลงกวดซึ่งคัสตรา, ดุระฟาดพระพายมัน,

ซึ่งมิได้บาดเจ็บ, ก็หวัดหวัดเหมือนลัสนิม:

คว้นเมื่อต่อสู้กันด้วยฟันแทงเป็นโกลา,

คนอื่นก็มาเพิ่ม, และช่วยเสริมวิวาทา,

จนเจ้าเสด็จมา, จึงทรงห้ามทั้งสองพรรค.

คุณหญิง ม. โรมิโออยู่ที่ไหน? ภูหรือไม่ทะเลานรัก?
บ้านยีนคีนิกที่เขาไม่อยู่แห่งนี้.

เป็น. คุณหญิง, เมื่อหนึ่งนาฬิกาก่อนพระสุริย์
เยี่ยมช่องบังญชรศรีสุพรรณภาคบุรพา,
จิตชุ่นได้นำตุ๊กตาไปสู่ ณ มรรคา;
ภายใต้ร่มพฤกษามะเดียดกเปนมุ่งงาม
ซึ่งอยู่ ณ บัจฉิมะทิศแห่งบุรีวาม,
เข้ามีดข้าเจ้าตามพบบุตรรักของคุณนาย:
ข้าเจ้าเดินเข้าสู่, เขารู้ ลึกข้าฉันผาย,
เขาแสวงเข้าแฝงกายในกลางน้ำมิช้าที:
ข้าหญิงนำจิตเขาด้วยจิตของข้าเองนี้,
ซึ่งอยากพบสิ่งที่มีสามารถจะพบปะ,
แม้ตัวผู้เดียวไปก็มากเกินไปหนึ่งละ,
ยอมตามใจอาตมะ, บ่ตามกวนเขาต่อไป,
ยินดีจะล้เขาผู้หลบหนีชาน์ไซวี.

มอน. หลายวันมาแล้ว ได้มีผู้เห็น ณ ที่นั้น,
ด้วยฮัสสุลเพิ่มทิมะยามอุษาคัน,
เพิ่มเมฆ ณ เมฆนั้นด้วยถอนใจอยู่ไปมา:

แต่พอระพีซึ่งมันตาลบานเบิกวิญญา
 ในเบื้องบุรพาประไพเพิ่มเผดิมดี
 เหมือนไขวิสูตรทองอันบ้องเตียงอรุณศรี.
 บุตรีเควี่ของเราหนัดวันกลีบ ณ เรือนพลัน,
 และเข้ ณ ห้องมิดทวารมิด ณ ห้องนั้น.
 บัดปวงบัญญัติ, กับซึ่งวังษีทิวาฉาย,
 แลร้างทำซึ่งวาทรีดงันขึ้นด้วยอุบาย.
 ใจเขาคงมงายและซิมเควี่อยู่เช่นนี้
 เว้นแต่จะปลอบได้ให้เหตุหายคลายทุกชี.

- เป็น. คุณลุงผู้เลิศดี, ทราบเหตุบ้างหรืออย่างไร ?
 มอน. ลุงนี้มีรู้ความและถามลูกมีบอกให้.
 เป็น. คุณลุงได้เคยใช้อุบายหรือเพื่อรู้ความ ?
 มอน. ทั้งลุงและมิตรหลายได้เคยปลอบและสอบถาม:
 แต่ลูก, เขาถือความสเน่ห์ตนเป็นมนตรี,
 ต่อตัวเขาเองไขว้—ชื่อเท่าใดไม่ทราบดี—
 แต่บัดความลับลึกระหัดมิแก้ตัวเขา,
 ใครเลยจะหยั่งถึงหรือรู้จิตของลูกเรา,
 วาวบุมะตุมเฉาเพราะหนอนบ่อนเป็นวาคิน,

ก่อนที่ได้คลั่งคลุ้มอันสตรวิธอากาศกิน,
หรือเอาความโสภินพัสพระสุริยา.
หากเราสามารถทราบสาเหตุโทมนัส,
เราเต็มจิตเยียวยาให้สมเหตุและสมผล.

โรเมโอ ออก.

เป็น. เขามานี้แล้ว: ไปรดทั้งสองหลักเสียจงพิน:
หลานจะทราบยุบผล, หรือยอมถูกตัดอาลัย.
มอน. ลุงขอให้หลานยาลำเร้าหวังเพราะอยู่ไว้,
ขอรู้อ่าวดีใจ. มาเกิดแม่, ควรวโคลคลา.

(มอนตะคิวและคฤงกรพุ่มมอนตะคิวเข้าโร.)

เป็น. เข้าคั่นะ, พี่ชาย.
โรเมโอ. ยังไม่สายหรือน้องยา?
เป็น. ต่เก็บมัน.
โรเมโอ. อ้า! โมงยามเย็นยามทุกซี.
นั่นท่านบิดาหรือที่รับจรรยาจากแห่งนี้?
เป็น. ถูกแล้ว. ทุกข์ใดที่ทำยามเย็นแก่โรเมโอ?
โรเมโอ. ไร้สิ่ง, ซึ่งแม้ได้, จะทำให้ยามสิ้นไซ.

- เป็น.   รักหรือ?
 โรมิโอ.   ไร้.—
 เป็น.   ไร้รักคนนั้นหรือ?
 โรมิโอ.   ไร้ความเมตตา, โอ้, แห่งตัวหล่อนที่พี่รัก.
 เป็น.   โอ้ว่าระตีเอ๋ย, เมื่อชวนเขยคู่อ่อนนั้,
                   ไยเหย้มและโศกหนักและกระต้างเมื่อจิตตน!
 โรมิโอ.   โอ้กามะเทพ, ซึ่งจักษุอาตุยังมีมล,
                   ปราศจากจักษุอาจลด ณ ทางถิ่นที่ถูกใจ!
                   กินข้าวแห่งใดดี? เออ! มีเหตุวิเวทใด?
                   แต่น้องไม่ต้องไข, เพราะพี่รู้ยู่เสรีจสรพ์.
                   น้เหตุเพราะความข้ง, ยังเพราะรักมากกว่าวัน:
                   รักก่อวิเวทกัน! โอ้ความจริงอันนำรัก!
                   โอ้ว่าบรดาสิ่ง, เกิดจากอนัตตลักษณะ!
                   โอ้ความเบาแสนหนัก! และความบื้ออันงม้งน!
                   จลาจลวิกลแห่งรูปประภรมที่ลวงกัน!
                   ขนนกหนัก, ควันม่องพรณ, ไฟเย็น, อักไขสุชา!
                   ตีนอยู่แต่หลับใน, นี้ไม่เป็นเช่นเห็นนา!
                   ความรักพี่รู้ว่า, ไม่รู้จักรักในนี้.
                   เหตุใดไม่หัวฮา?

เป็น. . . . .อยากโศกมากกว่า, พี่-

โรเมโอ. เหตุใด, พอใจดี?

เป็น. . . . .เพราะเห็นใจพี่โศกศัลย์.

โรเมโอ. นี่แหละเชื่อว่ารักข้างบุดรูกำเวิบควั้น.
ความโศกของตัวฉันหนักอยู่แล้วในอุรา,
ซึ่งน้องจะปองช่วยเพื่อให้หนักขึ้นอีกนา
โดยเพิ่มโศกน้องมา: น้องแสดงรักดังนี้
เพิ่มโศกขึ้นอีกส่วนในโศกพี่ที่แรงทวี.
รักคือควันเกิดมีจากไอแห่งความถอนใจ;
พัดขึ้น, เหมือนอักษิตที่แหวตามผู้รักใจ;
ข้อง, เหมือนสมุทใหญ่เต็มน้ำตาแห่งผู้รัก;
และเป็นอะไรอีก? เป็นความบ้าอันดีหนัก,
รลขมที่ชื่นนัก, และรลหวานสมานใจ.
ลาก่อนละ, น้องขา.

เป็น. . . . .ข้า! น้องนี้ก็อยากไป;
แม่พี่ทั้งน้องไว้, เหมือนขังน้องนี้อะไร.

โรเมโอ. พี่เหมือนสูญไป; พี่มิได้อยู่; ตะโห!
นี่ไม่ใช่โรเมโอ, เขานั่นอยู่แห่งอื่นไกล.

เป็น.

บอกหน่อยด้วยไต่กหนัก, ว่าพี่รักนั่นคือใคร.

โรเมโอ.

จะให้พี่ควางใหญ่แล้วบอกหรือ?

เป็น.

ฮือ! อย่าควาง;

ขอเพียงให้บอกเกิดว่าคือใคร, จงบอกบ้าง.

โรเมโอ.

บอกคนใช้ผู้ปางตายให้ทำพินัยกรรม:

อ้า, น้องมีควรวะไรซึ่งคนใช้ไรหนักครั้น!

ขอตอบด้วยโคกคัลย์, ว่าพี่รักซึ่งสตรี.

เป็น.

น้องยิ่งก็แม่นหมายเมื่อหายว่ารักนารี.

โรเมโอ.

แม่นจริง! อันหญิงที่พี่รักนั่นหล่อนเล็ดงาม.

เป็น.

เบ้างามนะพี่ยา, จะยิ่งถูกได้ทุกยาม.

โรเมโอ.

ข้อนี้้องผิด; ทวามสว่าทหล่อนมิให้ยิง
ด้วยศรแห่งกามไซวี; หล่อนว่องไวเปนนยอดหญิง;

และแรงกำแหงยิ่งพิทักษ์พรหมะจาวี.

ครกามะเทพอ่อนจะต้องหล่อนบ่ทิ้งมี.

หล่อนเน้นมีขมที่ระหังคำที่ว้าวก,

ไม่ยอมจะต่อสู้นัยนาประยทอหนัก,

ไม่แบหัดด้นงลักษณ์เพื่อรับทวิยะสินบน;

อ้า, หล่อนสมบุรณในศุภลักษณ์; เป็นแต่จ่ม

เพราะยามหล่อนว้ายขม, จะมีเหลือพิชงามดี.

[องค์ ๑. ๓.๑]

โรเมโอและจูเลียต

๓๑

เป็น. หล่อนกล่าวไว้หรือว่าจะคงพรหมจารี?

โรเมโอ. กล่าวไว้, และการที่ดวงเข่นนั้นเปลืองเปล่าไป;
เพราะความงาม. เหมือนอดโดยนางกตเสียเหลือใจ,
ตัดความงามขาดไปจากพรรณพิรอันพึงหวัง.
หล่อนงามเกิน, ฉลาดเกิน, และงามอย่างฉลาด;
สมควรได้สุขซึ่งโดยทำพี่ให้ท้อใจ:

หล่อนว่าไม่ชอว์ก; และการกล่าวฉนั้นไซ้
พี่ตายทั้งเป็นไป. แล้วอยู่มาเพื่อเล่าความ.

เป็น. เชื่อน้องเกิด; พี่จงลงสืมนึกถึงนงราม.

โรเมโอ. โอ, สอนให้พี่ห้ามมะโนคิดเกิดน้องยา.

เป็น. ลองให้เสรีภาพวิบุรณแต่ดวงตา;
ดูคุณลักษณะนารีอื่นบ้าง.

โรเมโอ. ทำอย่างนั้น

เหมือนทำเทียบความงามของหล่อนเลิศและเลอถรร.
หน้ากาที่ต้อนกระชับพัคตร์แห่งนงราม,
สิ้ว, ทำให้คิดว่ามีตพัคตร์พี่ไลบงาม;
คนใดประสບความตามืดแล้วยิ่งเสียตาย
จักขุวิญญานอันประเสริฐสุดที่สูญหาย:

แม่น้ำให้พี่ชายพบนางอื่นล้ำอังก้องค,
ความงามของนางนั้นเหมือนกระต่ายอันขาดลง
ให้รู้ว่าอนงค์ไม่มีงามเหมือนยาใจ.

ลาก่อน: จะสอนพี่ให้ลืมหล่อนหาได้ไม่.
เป็น. น้องจะสอนจงได้, หรือยอมจนชั่วชีวิต.

[พากันเข้าโรง.]

ตอนที่ ๒

ถิ่นเดิม. ถนนแห่งหนึ่ง.

กาปูเล็ต. ปารีส, และนายออก

- กาปู. แต่มอนตะคิวถูกเจ้านายผูกเหมือนเข่นฉันทน์.
คาดโทษไว้เช่นกัน, และฉันทน์เห็นไม่ยากนัก
สำหรับคนผู้เฒ่าอย่างเข่นเวาสันตริกซ์.
- ปารีส. ได้เท่าทั้งสองศักดิ์และเกียรติก็เสมอกัน:
และน่าตลใจที่โกรธเคืองกันนานครั้น.
แต่คำขอฉันทน์ได้เท่าเห็นเป็นฉันทน์ใด?
- กาปู. ฉันทน์เป็นแต่กล่าวซ้ำซึ่งถ้อยคำเคยกล่าวไว้:
บุตรของฉันทน์ไซ้ไม่รู้จักซึ่งโลกา:
อายุของหล่อนมีสิบสี่ปีมีฉันทน์นา:
ให้อีกสองพรรษาผ่านไปก่อนเกิดเป็นไร
จึงค่อยคิดเห็นควรให้หล่อนแยกสมรสได้.
- ปารีส. หลิงอ่อนกว่าหล่อนไซ้เป็นมารดาแล้วมีถม.

คาปู

ชิงสุกก่อนห้ามมักจะพลันหักโค่นระทม.
 ลูกฉันก็ตายล้มเสียชีวิตแล้วเหลือเอกรา,
 หล่อนเป็นบุตรแก้วที่หวังหวังคงดวงตา:
 ค่อยเกี่ยวหล่อนเกิดนา, ปาวิส, ให้ได้ดวงใจ,
 ส่วนความยินยอมของฉันเป็นส่วนอันน้อยไร้ว,
 หากลูกประนอมใจ, ภายในวงหล่อนเลือกพัน
 ฉันพร้อมยอมยินดีและยอมให้เต็มใจครัน.
 คินนี่แหละตัวฉันจะมึงงานเช่นเคยมา,
 และฉันจะเชิญแขกมากจำนวนประมวทนา,
 ตามที่สืเนหา; ทั้งตัวท่านในพวกนั้น,
 อีกหนึ่ง, ยินดีรับ, จะช่วยเพิ่มปรีดานันท์.
 ที่เคหะของฉันจงคอยดู ณ คินนี่
 นางฟ้ามาเดินดินประภาส่องนภาควี:
 อีกรุสรราญมี, ช่นฉายหนุ่มวุฒิกตน
 ยามเมษะมาศแพรวพะพรายเหยียบที่ตามช่น
 แห่งเหมันต์มีลมล, คือท่านจะได้ยินดี
 ท่ามกลางสุรางค์ราวบุษบษะแย้ม ณ วาตี

ในเช้าวันนี้; จงฟังปวง, อีกปวงดู,
 และขอบอองค์ที่ประเสริฐสุดลักษณะตรู:
 จงแลแล้วเปรียบดูด้วยลูกน้อยของดิฉัน,
 ซึ่งรวมอยู่นั้นด้วย, แต่อาจทราบกว่าทั้งนี้
 มาเกิด, มาด้วยกัน.—เฮ้ย, ทนายจงเที่ยวไป
 ทักเวียงเวโรนา; และหาท่านเหล่านี้ไว้
 ซึ่งนามมีจดไว้ที่นี้, อีกบอกด้วยว่า
 เคาสน์ของกูพร้อมจะต้อนรับเขาอยู่นา.

[ลาไปเล็กและปารีสเจ้าโรง.]

ทนาย. ให้เราไปเที่ยวหาผู้มีนามจดที่นี้!

ตามตำรามีจดไว้ว่าให้ช่างทำเกิดอยู่กับไม้ขา, และ
 ช่างตีเหล็กอยู่กับไม้พิมพ์ทำเกิด. ชาวประมงกับ
 ลิงตอ, และช่างเขียนกับแอมบะ. แต่เราสู้ถูกใจ
 ให้ไปเที่ยวหาคนที่มิมีนามจดไว้ในที่นี้. แล้วก็ไม่รู้
 ได้เลยละว่าสมิชอบเขาจากนามใครไว้ในนี้บ้าง. เรา
 ต้องไปหาผู้รู้หนังสือ, พอดีเที่ยว.

เป็นโวลิโอ และ โรเมโอ ออก.

- เป็น. จริงนะ, เพลงหนึ่งเฝ้าเอาเพลงอื่นดับได้, พี่;
 ปวดหนึ่งระงับตีโดยปวดอีกแห่งหนึ่งแท้;
 เวียนหัว, กลับตัวเวียนอาจหายเห็นได้เป็นแน่;
 ทุกขร้ายอาจหายแม้หาทุกข์อื่นมาเป็นยา:
 หาสันที่ติดใจเข้ามาไว้ ณ ดวงตา,
 พิชเก่าซึ่งร้ายนาก็จะดับจะสูญไป.
- โรเมโอ. ไบกล้วยตานีพอกลิเห็นพอจะใช้ได้.
- เป็น. พอกเพื่อแก้อะไร?
- โรเมโอ. ก็แก้แข็งที่เคาะหาย.
- เป็น. อะไร, โรเมโอ, ไอบ้าแล้วหรือพี่ชาย?
- โรเมโอ. ไบบ้า, แต่เคราะห์ร้ายถูกมัดยิ่งกว่าคนบอด,
 ถูกขังตรงไว้, มิให้กินอาหารพอ,
 ถูกเขียนและถนอมหนอ—เออ, สบายอยู่หรือหว่า?
- ทนาย. ท่านจงจำเว็จ. ท่านอ่านปนหรือไม่เจ้าขา?
- โรเมโอ. ข้าอ่านเพราะหวั่นในความโศกทราบได้ดี.
- ทนาย. บางทีท่านจะได้เวียนหัว โดยไม่ต้องใช้ตำรา: แต่,

ขอประทานเจ้าข้า, ท่านอ่านอะไร ๆ ที่เขียนไว้ได้
ทั้งนี้หรือ?

โรเมโอ. ได้, ถ้าข้ารู้จักหนังสือและภาษานั้น.

ทนาย. ท่านกล่าวโดยสุจริต; อยู่สบายเถิด!

โรเมโอ. ข้า, ทนาย; ข้าอ่านได้. [อ่าน.]

“ สนิยอร์มาร์ติโนและภรรยาและบุตร;
คอนเตอันเล็ลมีและน้องสาวรูปเยี่ยมโอ;
คุณหญิงผู้เปนนมัยแห่งท่านวิตรูโอ;
สนิยอร์ปละเซ็นจิโยและหลานสาววิไลลของ;
เมอร์คิวโออีกวาเดินไต้ผู้เปนน้อง;
อาคาปุเล็ดของเรา, พร้อมบุตรภรรยา;
หลานสาวสำรวยนามรอสะโลน; ลีเวียสง่า;
คิมบลด, สนิยอร์วาเดินจิโยญาตินิก;
อีกลูซิโอกับเฮเลนามีจวิต.”
สมาคมวิจิตร; จะเชิญเขาไปแห่งใด?

ทนาย. โน่น-

โรเมโอ. ที่ไหน? ไปกินเลี้ยงหรือ?

ทนาย. ที่บ้านของเรา.

- โรเมโอ. บ้านของใคร ?
- ทนาย. ของนายข้าเจ้า.
- โรเมโอ. ที่จริงข้าควรจะได้ถามชื่อนั้นเสียก่อนแล้ว.
- ทนาย. บัดนี้ข้าเจ้าจะตอบท่านโดยไม่ต้องให้ถาม. นาย
ของข้าเจ้า คือท่านคาปุเล็ตผู้เป็นเศรษฐีใหญ่;
แล้วก็ถ้าท่านไม่ใช้พวกมอนตะคิวัลก็, ข้าเจ้าขอ
เชิญท่านไปดื่มเหล้าด้วยสักถ้วยหนึ่ง. ขอท่านจง
อยู่สุข ! [เจ้าโรง.]
- เป็น. ในงานโบราณของคาปุเล็ตคืนนี้ไซว์
สาวรอสะโลนไป แม่งามผู้ที่พัวรัก,
ทั้งหญิงที่ชนชม ณ เวโรนะพร้อมพัวรัก:
ไปเกิด; ดูประจักษ์ด้วยตาเที่ยงน้เอียงเอน
เปรียบพัวรักหลังชนกับพัวรักอื่นที่น้องจะช้เช่น,
น้องจะให้พี่เห็นแม่หงส์ทองต้องเป็นกา.
- โรเมโอ. เมื่อใดครัทธาแห่งนัยเนตรของเซซุซา
เห็นผิดเช่นน้องว่า, น้ำตาจกกลายเป็นไฟ!
ดวงเนตรที่หน้าท่อมอยู่น้องนิตย์ไม่บรรลย์,
เหมือนคนที่บาปใหญ่, มุสาแล้วให้เพลิงผลาญ!

หญิงงามกว่าโฉมศรี! พระระวีเห็นทุกย่าน
ไม่เคยเห็นใครปานแต่โลกเริ่มประเดิมา.

เป็น.

อ๊ะ, พี่เห็นหล่อนสวย, ด้วยไม่มีผู้อื่นมา,
ซึ่งหล่อนกับฉายาด้วยสองเนตรแทนตราหู;
แต่ในตราหูแก้วอันนั้นจงลองขังดู
เทียบนางที่รักอยู่กับนางอื่นที่น้องไว้
จะชี้ให้พี่ชม ณ การเลี้ยงคินนี้ได้,
หล่อนผู้เลิศวิไลจะลกลอยในตาตง.

โรเมโอ.

จะไป, มิใช่เพื่อไปเห็นอย่างน้องอวดเก่ง,
ไปชมของพี่เองซึ่งงามเลิศ ณ โลกา.

[พากันเข้าโรง.]

ตอนที่ ๓

ถันเต็ม. ห้องหนึ่งในเรื่องของคาปุเล็ต.
คุณหญิงคาปุเล็ต และนางนม ออก.

คุณหญิง ค. นม. ลูกฉันอยู่ไหน? เรียกมาไว, ฉันให้หา.

นางนม. อ้อ, ด้วยพรหมจารีวิชาเมื่อสิบสองปี,^(๑)

คิดฉันจะเรียกมา.—คุณซา! คุณผู้เลิศดี!—

อุ๊ยตาย!— ไปไหนนี่!— คุณจูเลียต, คุณเจ้าซา!

จูเลียต ออก.

จูเลียต. อะไร! ใครเรียกฉัน?

นางนม. คุณแม่.

จูเลียต. อ้อ, ขอวันทา.

คุณแม่ได้ให้หาเพื่อเหตุใดโปรดให้รู้.

---

^{๑)} ถันเมื่อสิบสองปีมาแล้วอย่างนี้ ไปคบพลิกไปคู่กับอชิบายข้างท้ายสมุด .

คุณหญิง ค. ชูระคือตั้งนี้.— นม, หลีกไปเสียดักครู,
มีเรื่องระหัดอยู่.— อ้อ. นมกลับมาก่อนที;
ฉันนึกขึ้นได้ว่านมควรรู้การเรื่องนี้.
นมรู้ว่าบุตรมีอายุครุณวัย.

นางนม. ดิฉันบอกอายุของคุณตรงหัวโมงได้.

คุณหญิง ค. บังห้อยอนลิมลี.

นางนม. ให้พันฉันหักลิมลี,—
แต่อนิจจา, ฉันก็พันเหลืออยู่เพียงลี,—
คุณห้อยอนลิมลีมี. บัดนี้อีกทำไรกัน
จะถึงวันแค้นมาต? (๒)

คุณหญิง ค. อีกถึงเดือนกับเคชวัน.

นางนม. เคชเลยไม่สำคัญ, ดิฉันนึกแต่เท่านั้น,
คือถึงคืนแค้นมาตคุณจะครบลิมลีมี.
สุสาน—พระเจ้ามีเมตตาผู้ศรัทธาปวง!
อายุเท่าคุณนี่: สุสานอยู่กับจอมลวง; (๓)
หล่อนคืนนี้จึงล่องลับจากแม่:—แต่ตั้งนี้,
ถึงคืนแค้นมาตคุณอายุจะครบลิมลี;
ครบถ้วนจำนวนมี; ดิฉันนี้จำมันไว้.

สิบเอ็ดปีแล้วมานับตั้งแต่แผ่นดินไหว;
 และคุณอตโนมไทร์-ดิฉันนี้ไม่ลืมหลง-
 วันใดในปีนั้นไม่สำคัญเหมือนมันคง:
 เขาบรเพ็ดลงทาทัดฉันดิฉันไว้,
 นั่งรับแสงตะวันใต้กุฎนกกพิราบใหญ่,
 เจ้าคุณคุณหญิงไปวันนั้นที่มันตุวา:-
 ดิฉันนี้ช่างจำได้แม่นย้า:- ตั้งนี้ว่า,
 พอคุณล้มรสามรเพ็ดที่ทาอยู่
 ที่ถัน, และทันใดรู้สึกขม, นำเอ็นดู,
 คุณเคืองและโกรธว่าวิวาทถันนำฉันนั้!
 หนี่จจนชนกุฎนกก, เช่นนี้หนอไม่ต้องพัก
 ไล่นมเพราะขมนี้, ตั้งแต่นั้นอตนมดี,
 แต่มันจะนับมาเวลาล่วงสิบเอ็ดปี;
 เพราะเมื่อนั้นคุณนั้ยืนเองได้; ให้ฉันตาย,
 คุณอาจสามารถวิ่งและเดินเล่นสดวกตาย;
 วันก่อนนั้นเคราะห์ร้ายล้มหน้าผากเฮอโนไป:
 สามีของดิฉัน-พระเจ้ารับวิญญาณไว้!
 พุตฉันนี้กระไร-อุ้มคุณนั้ขึ้นโดยพลัน:

เขาว่า, "เวลานี้คุณล้มขว้างหรือมัน ?
 เมื่อรู้เตียงศพมันจะต้องล้มลงนอนหงาย;
 จริงไหมเล่า, คุณจูเลียต ?" แม่เจ้าเฮีย, มันจะตาย,
 คุณหยุดร้องไห้หายแล้วตอบ "เฮอ" แจ่มแจ่มดี.
 คำพูดล้อเลียนกันพลันจะเป็นจริงบัดนี้!
 จริงนะ, แม่ข้านี้จะอยู่ถึงอายุพัน
 คงจะไม่ลืมคำที่ถาม: "จริงไหมเช่นนั้น ?"
 นำรัก, คุณนิ่งพลันแล้วตอบ "เฮอ" ดังนี้ไซ้.

> คุณหญิง ก. พอแล้วละเรื่องนี้; ลงบทเกิดเป็นไว้.

นางนม. เจ้าคะ: แต่จะให้คิดฉันทหรือความซัน,
 เมื่อนึกถึงคุณหยุดร้องไห้ตอบว่า "เฮอ" พลัน:
 แต่ว่าตัวคิดนั้นจำได้ว่าหน้ามากเขย
 บวมโนโตสักเท่าไข่ไก่อ่อนเทียวละเอง;
 ล้มฟาดแรงเทียวเหมอ; และร้องไห้อยู่แง้น;
 สามีคิดฉันทว่า, "คุณล้มขว้างหรือมัน ?
 เมื่อรู้เตียงศพมันจะต้องล้มลงนอนหงาย;
 จริงไหม, คุณจูเลียต ?" เขงตอบว่า "เฮอ", มันจะตาย.

จูเลียต. หยุคบ้างเกิด, ฉันทาย, นะนมจำอย่าพูดนัก.

นางนม. เลิกที่ไม่เล่าละ. พระเป็นเจ้าช่วยพิทักษ์!

คุณเป็นเด็กน่ารักที่สุดที่ฉันทได้ยงมา:

ถ้าแม่ได้อยู่เห็นคุณแต่งงานการอาวาท,

จะสมปรารถนาที่ฉันทนี้แสนดีใจ.

คุณหญิง ค. เออว่า, "อาวาท" นั้นเองเป็นข้อที่ฉันทไว้
ตั้งจิตมาชานไซ. จูเลียตลุดจงตอบพจน์,
ความเห็นเป็นอย่างไรในการจะเชกสมรส?

จูเลียต. นั่นเป็นเกียรติยศที่ลูกนั้มีเคยฝัน.

นางนม. เป็นเกียรติยศ! เออ, ถ้านมเขอมีใช้ฉันท,
จะว่าคุณตูดฉันทนสามารถลลาจริง.

คุณหญิง ค. จงนึกถึงแต่งงาน; นางคราญอ่อนกว่าลูกหญิง
ผู้คนนับถือยิ่งในธานีเวโรนา,
เป็นแม่อยู่แล้วแท้, อีกตัวแม่คำณวนมา,
ก็ได้เป็นมารดาของลูกราวอายุมี
เท่าลูกบันั้นสาว, ขอกล่าวตัดความบันั้น;
ปาวีตประเสริฐดีขอลูกนั้ยเป็นคู่ครอง.

นางนม. ชายเล็ก, นะคุณนะ! คุณเจ้าคะ, ชายน่าปอง,
ทั้งโลกก็ชมก้อง—รูปร่างหล่อวิไลขลาน.

คุณหญิง ก. ทัวทั้งเวโรนาบุบผาโตไม่เปรียบปาน.

นางนม. จริงนา, บุปผาบาน, เปนแน่แท้เลิดวิไล.

คุณหญิง ก. จะว่าอย่างไร? ลุกจะรักเขาได้หรือไม่?

ราตรีนี้จะได้ประสบเขา ณ กลางงาน:

จงตรวจดวงหน้าปารีสแมนอักษรสาร,

แล้วพบความเบิกบานเขียนไว้ด้วยปากกางาม;

ตรวจถ้วนทุกส่วนพักรตีผสมลักษณาราม,

ดูถ้วนทุกส่วนงามจะยวนจิตพิศเพลินใจ,

ลักษณโตไม่แลเห็นแจ่มเจน ณ สมุดไขว้,

คงพบอธิบายไว้ ณ ริมน้ำ, คือตาเขา.^(๔)

สมุดประเสริฐแห่งความรัก, ชายเฉิดฉาย,

ยังหย่อนความเพริศเพราก็เพราะไว้ใบปกดี:

ปลาอยู่ในสมุท; และย่อมสุดประเสริฐควี

ที่น้ำงามขจีจะหล่อปลาสง่าครัน.^(๕)

สมุดที่งามแม้มีกัญแจแจ่มลววรรณ

ชมเห็นว่าเหมาะครันเพื่อเก็บสารกาญจนา:

เข็นกันอันลูกคงได้ส่วนแบ่งสมบัติยา,
โดยรับเขาไว้ราคาลูกเองบ่ลตไป.

นางนม. ลตไป! ต้องใหญ่ยิ่ง: หญิงคบชายก็ต้องใหญ่.
คุณหญิง ค. พูตกันสั้น ๆ. ใจรักได้หรือปาวีสั้น?
จูเลียต. ลูกจะดูเพื่อรัก, แม้รักได้เพราะดูกัน;
แต่ตาของดิฉันจะไม่ดูให้เกินกว่า
คุณแม่จะเห็นชอบและให้แรงแห่งดวงตา.

ทนายผู้ ๑ ออก.

ทนาย. ไปรดก่อน, พวกแขกมา, และอาหารก็ขึ้นแล้ว.
มีผู้เรียกคุณหญิง, มีผู้ถามหาคุณนาย, แม้นมดลูก
เขาตำในท้องเทียบอาหาร, และอะไรถึงที่ทุกอย่าง.
กระผมต้องไปคอยรับใช้; กระผมขอเชิญไปโดย
พลัน.

คุณหญิง ค. เราจะตามเข้าไป [ทนายเข้าโรง.] จูเลียต, เคนต
คอยลูกแก้ว.

นางนม. เชิญสู่ราตรีแล้ว เพื่อนาสู่ทิวาสรายุ.

[ต่างเข้าโรง.]

ตอนที่ ๔

ถิ่นเดิม. ถนนแห่งหนึ่ง.

โรเมโอ, เมอร์คิวซิโอ, เบ็นโวลีโอ ออก. พร้อม
ด้วยชายสวมหน้ากากอีกห้าหรือหกคน, ถือกบเพลิง,
และคนอื่น ๆ.

โรเมโอ. ไทน์, จะให้กล่าวความเช่นนี้เพื่อแก้ความหาญ,
หรือเราจะหน้าด้านเข้าไปโดยมิแก้ใด?

เป็น. การพูดยืดยาวนักบัดนี้ย่อมเกินสมัย.
อย่าเป็นกามะเทพไปพร้อมผ้าแถบผูกนัยนา,
ถือคันธนูไม้ทาสีแบบของตาร์ดาร์,^(๖)
เพื่อหลอกคณานารีเหมือนเด็กไล่บักซี;
หรือเข้าไปเหมือนผู้เบิกโรงและแสวงทำที่
เหมือนพูดปากเปล่าดี, ที่แท้พูดตามบอกบท:
แต่เขาจะนึกเราเป็นอย่างไรยอมให้หมด,
ขอเพียงแต่ได้จุดเท้าเดินน้อยหนึ่ง, แล้วลา.

- โรเมโอ. ส่งคมมาให้ฉัน: ฉันไม่เดินว่าละนา,
ใจที่บอยุ่หนักหนา, ขอเป็นเพียงผู้ส่องไฟ.
- เมอร์. ตีะ, โรเมโอเพื่อน, ต้องเดินว่าด้วยจงได้.
- โรเมโอ. เชื้อเกิด, ฉันไม่ไหว: เพื่อนสืมีเกือกเดินว่า
ซึ่งผ่านนั้นนุ่มนวล; ส่วนใจฉันนั้นจึงง่า
ราวถ่วงตะกั่วจำจนมิอาจยกบาทา.
- เมอร์. เพื่อนรักผู้หญิง, ยืมมือของกามะเทพมา,
แล้วร่อนด้วยมือที่สูงกว่าอย่างอย่างสามัญ.
- โรเมโอ. ฉันถูกลูกศรแห่งเทพบุตรสุดเจ็บครัน
มิอาจจะมีมันด้วยมือเธอ; และถูกมัด
เช่นนั้นมิอาจข้ามพ้นจากความโหดนั้น:
แบกรักหนักถนัดจนจวนล้มและจมลง.
- เมอร์. และจมลงอย่างหนัก, เหมือนนกตกรักนั้นตรงๆ;
หนักเกินเปนมัมเมตงสำหรับสิ่งที่อ่อนแอ.
- โรเมโอ. รักเป็นสิ่งอ่อนหรือ? ไม่จริง, รักทวารุณแท้,
แสนหยาบ, แสนฮึกแน่, ฮึกดำเจ็บบเหมือนหนามพราง,
- เมอร์. รักหยาบต่อเพื่อนขา, ต้องทวารุณต่อรักบ้าง,

รักดำตัวรักพลง, และตีรักหักลงไป.

ขอหน้ากาสักอันเพื่อฉันนี้จะได้ใส่:

อ๊ะ, เอาหน้ากาใยมืดหน้ากาก! ^(๗) ข้างเกิดมา

ถึงใครจะใส่ดูหน้ายู่ก็ไม่ว่า.

กลัวตกค้อนนี้จะวิ่งแบกอายุแทนฉัน.

เบ็น.

มา, เคาะและเข้าไป; และพอเข้าแล้ว โดยพลัน

ทุกคนจงพากันใช้ซาเล่นเต้นว่าตี.

โรเมโอ.

คบมาให้ฉัน: ปล่อยให้คนเพื่อง. ใจสุวิ,

เขี่ยกกล่นตามทีด้วยสันเท้าก้าวไปมา; ^(๘)

เพราะตัวของฉันเปรียบด้วยภาษิตของบู่ตา;

ขอมิแต่เพียงนำที่ส่องเทียบ, และบินดู ^(๙)

การเดินไม่เคยดีเท่าครั้งนี้, ฉันเฝ้าอยู่.

เมอร์.

เหงาคือเงียบแปนหนู, นลรววดคงรอนนั.

ถ้าเพื่อนเหมือนตกหล่มจะช่วยจุดขึ้นจากปลัก,

หรือติดในหล่มรัก, ขออภัย: ติดเพื่อนยา,

ติดลึกถึงเพียงหู; เฮอ, จุดไฟแข่งทิวา!

- โรเมโอ. ไม่เป็นเช่นนั้นนา.
- เมอร์. ฉันมุ่งกล่าวว่ารวี
อยู่เปลือยแสงคบเปล้า, เหมือนจุดไฟกลางวันฉัน,
จงเชื่อตั้งใจดี, เพราะว่าความวิญญัน,
อยู่ตรงตั้งใจยิ่งกว่าสิ่งอื่นเป็นแน่ฉัน.
- โรเมโอ. เราตั้งใจดีครั้นในการไปในงานนี้;
แต่ไปไม่เห็นเหมาะ.
- เมอร์. เพราะเหตุไร, ขอถามที?
- โรเมโอ. เพราะว่าเมื่อคืนนี้ฉันฝัน.
- เมอร์. ฝันก็เหมือนกัน.
- โรเมโอ. เพื่อนฝันว่าฉันใด?
- เมอร์. ว่าฉันไข่มุกสาครัน.
- โรเมโอ. ในเมื่อเรานอนฝัน, มักเห็นสิ่งที่จริงแท้.
- เมอร์. ฉันเห็นพระนางแมบได้มาอยู่กับเพื่อนแน่.^(๑๐)
เธอเป็นหมอต้าแยของพวกพราย, และเธอมา,
โดยรูปไม่ใหญ่เกินกว่าเมล็ดพลอยลายโมรา,
หัวอำมรงค์นาคระเกล้าสวมนิ้ว,

มีสัตว์นิต ๆ ลากรถกระจั๊ยที่เธอขี่
ผ่านนาสิกคนที่กำลังหลับสนิทนอน:
ซีลัธรดทำด้วยขาแมลงมุมยาวหลายท่อน;
กุ่มทำด้วยปีกอ่อนแห่งตัวต๊กกะแตนเขียว;
ทามทำด้วยสายใยแมลงมุมเส้นแสนเล็กเรียว;
ปลอกคอม้าวิ่งเขียวทำด้วยแสงพระจันทร์ใส;
ด้ามแท้, ขาจักรหืด, และสายแด้คือสายใย;
นายสารถิไซร์, คือตัววันสีเทาน้อย,
ตัวเล็กแต่เพียงกึ่งแห่งตัวหนอนกระจั๊ยร่อย
ซึ่งบ่งจากนิ้วน้อยของหญิงสาวผู้เกียจคร้าน:
ตัวรดคือเปลือกแห่งเฮวีลันตงามตระการ,
ฝีมือช่างชำนาญ, คือกระรอกหรือตัวงูไซ,
ซึ่งเคยสร้างรดของพวกพรายมาแต่ไร ๆ,
และโดยยวนนี้ ไชร์พระนางแล่นทุกราตรี
ผ่านจิตของเจ้าชู้, ผู้ฝันถึงรักทันที;
ผ่านเข้าของเสวี่, เขามันถึงพูตไฟเวาะ;
ผ่านนิ้วทนายความ, เขามันถึงค้ำจ่างเหมาะ;

ผ่านปากหญิงสาวก็เจ้าหล่อนฝันถึงจูมิท,
 ซึ่งแมบออกเคื่องทำให้ฟูพองขึ้นปากนิคย์,
 เพราะปากยังมีติดกลิ่นขนมที่อมไว้;
 บางทีเธอเล่นผ่านข้ามนาสิกเสวกไป,
 ทำเขาฝันว่าได้ดมกลิ่นเสื่ออันงามตรู;
 บางทีเธอก็มาด้วยหัตถ์ดาดีอทางหมู
 แแยงนาสิกขรวัครผู้กำลังหลับนิทรา,
 แล้วแกก็ฝันถึงอดีตเระลาภา;
 บางทีขั้บรรดาผ่านข้ามคอกทหารหาญ,
 และเขาก็ฝันว่าได้เชือดคอศัทรูพาล,
 ถึงช่องกำแพง, การชุ่มพล, อีกดาพเหล็กเส็ปญ,
 อีกดมกลิ่นอย่างลึกต้งห้าวา; อีกเคาะเล่น
 ในหูเขาแจ่มแจบ, เขาตกใจตื่นบัดนั้น,
 และเพราะตกใจเขาก็เล่ามนตร์สองสามอัน,
 แล้วหลับไปอีกพลัน. ก็พระนางแมบองค์นี้
 ที่ทำตนค่อม้าเหนียวเปนต์ังในราตรี,
 และทำให้เกศีสาวผู้คว้านเปนต์ังเหนียว,

ซึ่งในเวลาต่างอาจมีดวงร้ายมากเจียว;
นางของตนนี้เทียว, แม้เห็นสาวนอนหงายไขว้,
ซนกดและเสียมสอนให้หล่อนทนถูกทับได้,
อีกทำผู้หญิงให้มีท้องดีโดยเช่นนี้.
นางนี่คือ.—

โรเมโอ. เลิก, เลิก! เมอร์คิวซิโอ, ขอเลิกที!
เพื่อนพูดล้วนไม่มีสาระ.

เมอร์. จริง, พูดถึงฝัน,
ซึ่งเปรียบเหมือนอย่างจิตที่อยู่นิ่ง ๆ ฉนั้น,
เกิดแต่สิ่งเหลวครุ่นคือเมเมอทุ่งสร้านไขว้,
ซึ่งมีสสารน้อยเหมือนอากาศที่เป่นไอ,
และความเที่ยงหาไม่เหมือนลม, ซึ่งบัดนี้จว
พัดผ่านไปสู่ถิ่นอันหนาวในภาคอุดร,
แล้วโกรกกลับพัดย้อนลงมาจากทิศเหนือนั้น,
ผืนพัดศรีสู่ทักษิณถิ่นน้ำค้างประโปรยพลัน.
เป็น. ลมที่เพื่อนกล่าวนั้นพัดตัวเราจากตัวไกล;
อาหารคงเลี้ยงแล้ว, และเวลาน่าจะช้าใหญ่.

โรเมโอ. คุณเกรงจะเร็วไป: เพราะฉันออกวิตกว่า
อาจมีผลร้าย. ซึ่งยังแขวนอยู่กับคารา,
จักเริ่มประเดิมพาสะพิบตีประหัดหาญ
ในงานคืนนี้ไซ้, และในที่สุดรอนราน
ชีวิตอันสามาญในอุระแห่งนั้น
ด้วยมรณะกรรมอันแรงกล้าและกาลิ:
แต่พระเป็นเจ้าที่ทรงนำทางของฉันไซ้
โปรดช่วยอำนวยสวัสดิ์! ไปเถิด, เพื่อนทั้งหลายไป.
เบน. วัลกลองชั้นทันใดและนำพวกเราลีลา.

[พากันเข้าโรง.]

ตอนที่ ๕

ถิ่นเดิม. ห้องใหญ่ในบ้านของกาปูเล็ต.

นักดนตรีคอยอยู่, ทนายหลายคน, ถอดผ้าเช็ดมือ, ออก.

ทนาย ๑. บ็อดแปนไปไหน, มันจึงไม่ช่วยยกของบ้าง? มัน
นั่นหรือจะยกถาด! มันนั่นหรือจะชูดถาด!

ทนาย ๒. เมื่อใดก็วิบัติตกอยู่ในมือคนเพียง คนหนึ่ง หรือสอง
คน, และมือนั้นเบือนอยู่ด้วยละก็. เป็นการสะทสะพอง
มาก.

ทนาย ๑. เก็บตั้งเหล่านั้เสีย, ยกตู้ด้วยขามแอบ, และระวาง
เครื่องเงิน. นี่แน่ะเจ้าคนดี, เขาขมมมารัวเปนได้
ให้ข้าชั้นหนึ่งเถิด; แล้วก็, ถ้าเจ้ารักข้า, ขอให้
นายประตูปล่อยให้สูสานไกรนด์สโตนกับเนลล์เข้า
มาด้วย.—แอนตอนี่! และบ็อดแปน!

ทนาย ๓. อยู่นี้ไว้.

๕๖ โรเมโอและจูเลียต [องก์ ๑. ค. ๕]

ทนาย ๑. เขาตามหาเจ้าและร้องเรียกเจ้า, ถามหาและเที่ยวหา, ที่ในห้องใหญ่.

ทนาย ๕. เราจะอยู่ทั้งที่นี่และที่โน้นด้วยอย่างไรได้. - ทำใจดีๆ, พวกเรา; ใจๆหน่อย, แล้วยังใครอยู่ที่หลังก็คงได้ดีละ.

[พวกทนายเจ้าโรง.]

คาปุเล็ตกับจูเลียตออกพร้อมด้วยคนในบ้าน,
พบแจกที่ออกอีกทางหนึ่ง.

คาปุ. เชิญเถิด, ท่านผู้ดี! นารีผู้ทมิฬ
ไม่มีซึ่งตาปลาจะเด่นว่าด้วยท่านไซ้: -
เฮอ, เฮอ. ท่านสุภาพสตรี! มีหรือนางใด
จะว่าไม่เต็มใจเด่นว่า? นางผู้เอนอิด
นิ้วตีนหล่อนคงมีตาปลา; คั่นคงไม่ผิด.-
ยินดีรับเช่นมิตร! ตัวฉันเองยังจำได้
เมื่อเคยสวมหน้ากาก, และยามรุ่งครุณวัย
พูดจากระซิบในกรวณแห่งนางครุณี.

ซึ่งทำให้หญิงชอบ; ล่วงเลย, ล่วงแล้วบัดนี้--
 เชิญเถิด, ท่านผู้ดี?—นักดนตรี, เริ่มเล่นไป.—
 หลีกหน่อย, หลีกหน่อยซี! อย่าเบียด! เต็มที่ว่าเป็นไร.—
 [ดนตรีเล่น และเขาเริ่มเต้นรำกัน.]

คอบมา, อ้ายพวกไพร่! พับปลายโต๊ะขึ้นเสียเทอญ,
 และดับไฟในเตา, ห้องนี้ออกจะร้อนเกิน,—
 เออ! เพื่อน, ช่างน่าเพลินน่าเพลิดเพลินนักหนาอยู่.—
 นิ่งเถิด, นิ่งเถิดอากาศบูด, จงนิ่งงัน,
 เพราะอาและฉันรู้ตัวแก่เกินเต็มที่ว่าไป;
 เออ! ก็บีมาตั้งแต่อาอยู่กับฉันไซ้
 ได้สรวมหน้ากาก?

คาปู. เด้า. ไหน, แม่เจ้าเอ๊ย สามดัมบี.

คาปู. อะไร! ยังไม่ถึง, ยังไม่ถึงแน่ละนี่:
 มันตั้งแต่พิซซุเซ็นซีโออาวาท:
 ถึงเป็นเต็คคือสค์จะเป็นวันใดตามทีนา,^(๕๐)
 นับบีญี่สิบห้า; บินันใส่หน้ากากกัน.

คาปุ. เด้า. กว่าฮึก, กว่าฮึก; ลูกชายใหญ่เขาแก่กว่านั้น,
ลูกเขาสามสิบมัน.

คาปุ. เช่นนั้นจริงเจียวหรือฮา?

ลูกเขายังน้อยเมื่อสองมีที่ล่องมา

โรเมโอ. นางนั้นคือใครน่าซึ่งดูราวอาภรณ์ใส
ที่หัตถ์แห่งชายนั้น?

ทนาย. ดิฉันนี้หาทราบไม่.

โรเมโอ. เออ, หล่อนลิสอนไฟให้ส่องแสงสว่างความ !
ดูราวกับหล่อนห้อย ณ ปรางแห่งราตรีราม
เหมือนรัตนางาม ณ วรรณแห่งคนฉิวนิล;
ความงามงามเกินใช้, มีค่าไกรเกินแผ่นดิน!
นกเขาเผือกม่องบินในฝูงกาที่ปานกัน,
โฉมนางล้ำอาจค์อยู่ในหมู่ นางก็ฉนั้นนั้น,
จบเพลงระบำพลัน, จะคอยดูหล่อนอยู่ไหน,
แล้วต้องมือหล่อนน้อยพลอยให้มือเราเล็ดได้.
เคยรักแล้วหรือใจเมื่อก่อนนี้? เดียงเกิดต่ำ!
เพราะยังมีเคยเห็นงามจริงจนคืนนั้นนา.

คิบ. นี้, ตามเสียงเจรจา, เป็นอ้ายมอนตะคิวพาล.—
เอาดาพญา, เด็ก.—ชะ! อวดดี, อ้ายสันตาน,
เข้ามาถึงในบ้าน, ใส่น้ำกากตลกมา
เพื่อเหย้าและเยาะการงานของเราหรือในว่า?
บัดนี้, โดยคุณาและชื่อเสียงสกุลไซรั,
แม้เราจะขำมันอันบาปกรรมหามีไม่.

คาปู. เอ๊ะ, หลาน, นั่นเป็นไร? ไฉนมาอะอะเล่า?

คิบ. คุณลุง, อ้ายนั่นเป็นมอนตะคิว, คัดรูเรา;
มันแสนระยำเข้ามาที่นั่นเพราะมั่งร้าย,
เพื่อเหย้าการงานตี ณ คินนี้มันมั่งหมาย.

คาปู. โรเมโอหรือหลานชาย?

คิบ. นั่นอ้ายโรเมโอพาล.

คาปู. เจ้าจงสกดใจ, อย่ากวนเขาเลยนะหลาน?
ดูท่าและอาการของเขาไซรัสุภาพดี;
และ, อันที่จริง, ชาวเวโรนาชมเขานี้
ว่าเป็นชายหนุ่มดีและประพฤติดีตั้งาม;
ถึงแม้จะให้สินทั้งหมดตั้งนับวิราม

ลุงก็ไม่ก่อความร้ายแก่เขาในเคหา:
ตั้งนั้นสงบจิต; อย่าพิศพ่งเขาเลยนา:
ลุงชอบเช่นนั้น, ถ้ายังเคารพลุงนี้ไว้,
จงทำหน้าบานเบิกเล็กหน้านี้วเสียดันไต,
ซึ่งไม่เหมาะเลยในงานบวรเทงวันเวงนี้.

ตีบ. มันเหมาะ, เพราะมีแขกที่ปลอมแปลกเป็นกาล,
ผมไม่ขอทหนี.

คาปุ.

แต่กูจะให้ทนละ:

อะไร, เต็กโยไต! ต้องทนได้: ตายลิวะ;
ที่นี้กูอิสระ, หรือมิงโต? อ้ายจัญไร.
มิงไม่ขอทนเขา! พระเจ้าช่วยกูพันภัย,
มิงจะก่อเหตุใหญ่ในหมู่แขกของกูหรือ?
มิงจะก่อกำเวบโกลาหล! มิงแหละฮือ!
จวิงนะ, คุณลุง, คือมันร้ายควัน.

ตีบ.

คาปุ.

อ้ายจัญไร:

มิงนี้ฮอศตีทนอ: อ้อร้ายนักหรือไฉน?
ก่อเหตุควรวนี้ไว้มิงเจ็บเอง,—กูบ้อมรู้:

มึงจะรอดดีซัดใจกู! เฮ้ย, ขอบกปล่อย.-
ดีเพื่อน, ฉันทชอบดู!- อ้ายสู่วู่มึงหลีกไป.
หยุดพูด, หาไม้กู-ส่องไฟอีก, เฮ้ยส่องไฟ!-
กูต้องห้ามมึงได้.-ดีแล้วเพื่อน, เขิญสำราญ!

คืบ.

ขันตีที่กดไว้ประทะไฟโทโฆหาญ
ทำให้เนื้อเต็นร่วนเพราะต่างแรงต่างสู้กัน.
เราจำจะหลีกไป: แต่การเสือกของมันนั้น,
เดี๋ยวนี้ดูหวานครัน, จะกลับกลายเป็นขื่นขม [เจ้าโรง.]

โรเมโอ.

แม้ข้าละลาล่วง ณ สถานวโรตม
ด้วยหัตถะถ้อยขม, ฤก็บาปบ่มากมี,
โทโฆฐะเปรียบมามะกะ, คอย ณ ที่นี้
แกกัจะกาสิทุษะห้วยจะจุมพิต.

จูเลียต.

อ้าท่านอุบาทก, นชะท่านสิแสนผิด,
ทำบุษะนีย์กัจจะถูกลีจิงดี;
หัตถ์เหวะรูปมามะกะจับก็ควรวี,
แลมือประนมนี้สิแสดงนะมัสแท้.

โรเมโอ.

รูปหล่อและผู้ ไหว้วันระโฆฐะหรือแม่?

๖๒

โรเมโอและจูเลียต [องก์ ๑. ๓. ๔]

จูเลียต. โอรุ์ควรจะมีแต่ฤดูร้อนสุทวาท.

โรเมโอ. เช่นนั้นก็เทวอนุญาตคณนา,
เพือวักษะศรัทธาตุนุชอ์ก็ตามใจ.

จูเลียต. ถึงแม้ประสาทพร, ประฎิมาบ่หวั่นไหว.

โรเมโอ. เช่นนั้นลือยาโคล, ชณะช้ำจะรับพร.
ตั้งนี้ด้วยปากขอล้างบาปโดยตะปากหล่อน.

[จุมพิตนาง.]

จูเลียต. ตั้งนี้ปากฉนัยอันรับบาปนั้นติดเอามา.

โรเมโอ. บาปจากปากฉนหรือ? เออช้บาปขึ้นอุรา!
ขอบาปคินเกิดนา.

จูเลียต. คุณจูบตามตำหรับดี.

นางนม. คุณคะ, คุณแม่อะยักพบพูดด้วย ณ บัดนี้.

โรเมโอ. ใครเป็นชนนี้?

นางนม. เออ. พ่อหนุ่ม, จะบอกให้,
คุณแม่ของหล่อนคือผู้เป็นแม่เรือนนี้ไซ้,
เป็นหญิงดีเหลือใจ, และฉลาด, และเลิศดี:
ฉนเลี้ยงบุตรของท่านที่คุนพูดด้วยเมื่อกี้;

นางนม. ดูเหมือนเขาชื่อว่าเปโตรชิโอ, แต่เหลือจำ.

จูเลียต. นั่นใครเดินสุดท้าย, คือชายที่ไม่เดินว่า?

นางนม. ไม่รู้เป็นแม่นยำ. ต้องไปตามเขาคูที.

จูเลียต. ไปตามชื่อเขามา.—แม้ภรรยาของเขามี.
หลุมศพของเขานี้จะแทนแทนนอนอาวาท.

นางนม. เขาชื่อโรเมโอ, และเป็นมอนตะคัวนา;
ลูกเดียวของมหาบัพจามีตรีของคุณเจียว.

จูเลียต. โอ้ว่าสิเนหะตนะเขาก็กำเนิด ณ ช้างเดียว!

แรกพบบรู๊ปมีเนลียวคตริว ลีเลยกาล!

โอ้อ่ากระโรวะประติพัทธะประหัตมะโนมาลย์,

บังเอินสมัคมนะสมานฤติวิกะตรวา.

นางนม. อะไร? อะไรคุณ?

จูเลียต. เป็นคำฉันท์อันจำเขา

ผู้เดินว่าด้วยเล่าท่องให้ฟังกันนา.

เสียงในโรง. จูเลียต! คุณจูเลียต!

นางนม. ได้ยินแล้ว, ประเดี๋ยวมา.—

เข้าไปเกิดแก้วตา; บรวรดาแขกไปหมดแล้ว.

[พากันเข้าโรง]

องก์ที่ ๒

ตัวเบิกโรงออก.

ตัวเบิกโรง. ความใคร่เหมือนคนแก่จวนจะตายอนึ่งแล้ว.
ความรักหนุ่มสาวแน่นิ่งคอยรับทรัพย์ดินไร่:
หญิงงามซึ่งความรักว่าหาอีกยอมตายให้,
เปรียบจูเลียตทราเมีย, ก็พลันเต็มซึ่งราศี.
อันโรมีโอมีหญิงรักและรักอีกที.
ทั้งสองต่างคนมีความหลงรูปพิไลงาม,
แต่กับศัตรูฝ่ายผู้ตายจะต้องกล่าวความ.
ฝ่ายหญิงพยายามลึกลับหนีรักจากเบ็ดแถม:
เพราะเป็นอวี. ชายไม่สามารถเข้าเนยเนม
เพื่อเผยพิงแอมสามภรรยากอย่างผู้ชาย:
และนางก็รักมาก, แต่มีนัยในอุบาย
ที่จะได้สมหมายพบคู่รักที่ใด ๆ.
แต่ว่าดิเนห์ช่วยให้แรง, หาทางพบได้,
ช่วยตัดสิ่งชดใจด้วยขึ้นจิตสุจริต. [เจ้าโร.]

ตอนที่ ๑

เวโรนา. ถอรกริมกำแพงสวนของคาปุเล็ต.

โรเมโอ ออก.

โรเมโอ. จะเลยไปอย่างไรเมื่อดวงใจออกอยู่นี้?
กลับหลังเกิด; อินทรีย์, และมุ่งหาแม่เหล็กพลัน,
[เขามันข้ามกำแพง. และโคดลงไปทางด้านใน.]

เป็นโวลิโอ และ เมอร์คิวซิโอ ออก.

เป็น. อ้า, โรเมโอ, พี่! โรเมโอ! ไปไหนกัน.
พี่โรเมโอ!

เมอร์. ฉันเห็นว่าเขาฉลาดแท้;
แล้วก็, ให้อย่าง, แอบกลับบ้านเสียแล้วแฮ.

เป็น. เขามาทางนั้นแน่, และมันข้ามกำแพงไป:
เมอร์คิวซิโอเรียกที่เกิด.

เมอร์. ฉันจะเชิญให้.—

โรเมโอ! โคลเล! ไซ้, คนบ้า! คลั่ง! พ่อเจ้าชู!

จงมาเพียงแปนรูปถอนใจใหญ่ให้เราดู:
 กล่าวกลอนท่อนหนึ่งซ้ำจะเห็นพอใจนัก,
 ร้องเพียงแต่ "โอ้อ่า!" หรือว่า "รัก" คล้องกับ "พักตร์";
 พุดถึงวันสลักคำเดียวเกิดพ้อเพื่อนยา,
 หรือทักเด็กตามีตผู้เป็นลูกนางนั้นนา,
 อะคัมคิวิตนามะผู้ยั้งศรแม่นครัน
 เมื่อท้าวโคเฟตวาร์กนางสาวจากนั้น. — (๑๒)
 เขาไม่ได้ยินฉัน, ไม่แกรกรากกระตักเลย;
 เขาแสวงทำเป็นตาย, ต้องเชิญผีละเพื่อนเฮีย.—
 ขอเชิญพ้อผีเฮียด้วยตารชละไลนความ,
 ด้วยหน้ามากหล่อนกว้าง, และโอษฐ์หล่อนแดงอร่าม
 ด้วยดินของหล่อนงาม, ขาวเรียว, อีกรู้ออนลไม,
 อีกทั้งสถานซึ่งสถิตอยู่แถบนั้นไซว์,
 ผีเฮียมาไว ๆ ให้เราเห็นเป็นขวัญตา!

เป็น. ถ้าเขาได้ยินเพื่อน, ก็จะทำเขาโกรธา.

เมอร์. หาโกรธไม่ตอกนา: ถ้าจะทำให้โกรธเรา
 ต้องปลุกบีศาจโผล่ขึ้นใกล้คูร์กของเขา
 อย่างแปลกมากไม่เบา. ทั้งให้มันยื่นไม้ได้

จนหล่อนต้องข่มมัน, และปราบมันลงจนได้;
 เช่นนั้นจะรักใจ: อันคำเชิญของฉันทัน
 ไพเราะและซื่อตรง, และออกนามแม่ตัวดี
 ก็เพราะฉันทหวังที่จะให้เขาลุกขึ้นมา,
 ไปเกิด, เขาเข้าแฝงเสียแล้วในหมู่พฤกษา,
 เพื่อจะเสวนานักกับราตรีที่ชื่นแฉะ:
 ความรักเขาตามืดและเหมาะ กับมีคมลแหละ.
 เมอร์. ถ้ารักตามืดแฉะ, รักจะยิ่งถูกสิ่งไร.
 บัดนี้เขาคงนั่งอยู่ใต้ต้นเมื่อดำรใหญ่,
 และนึกให้ทรมานด้วยเปลญุไม้ชนิดที่
 สาว ๆ เรียกเมื่อดำรเวลาอยู่ลำพังซี. (๑๑)
 เฮอร์. โอ โรเมโอ, นี่, ให้หล่อนเป็นนั่นเกิด, โอ,
 ละลุคที่เบ็ดอยู่และดูเองเป็นตุ้มโม่!
 ลาก่อน, โรเมโอ: ฉันทขอลาสู่เตียงน้อย;
 เตียงฉันทจะนอนหลับจะเย็นเกินไปสักหน่อย:
 ไปเกิด, หรือจะคอย?

เป็น.

ไปเกิดเพื่อน, เพราะฉันทเห็น
 ว่ารอกหาเขารู้ไม่อยากจะพบก็ลำเค็ญ,

[พากันเข้าโรง.]

ไม่พบที่

ตอนที่ ๒

ถิ่นเดิม. ในสวนของกาปูเล็ต.

โรเมโอ ออก.

โรเมโอ. เขาเขี้ยวซึ่งแผลเป็นเพราะมีเคยต้องบาดแผล. — (๓๔)
[จูเลียตไถลนำต่างข้างบน.]

ข้าก่อน! มันแสงโตสว่างไสวจากช่องแกล?
นั่นบุรพาคัน, และจูเลียตคือตวัน! —
ขึ้นเกิด, ตวันงาม, ปรามอิจดาแห่งดวงจันทร์,
ซึ่งไร้อยู่มาครันและผิวเผือกเพราะตรอมใจ,
ด้วยหล่อนผู้เป็นช่างงามกว่าเขามากมายไซ้:
เป็นข้าเธออยู่ไย, เพราะเธอนั้นช้อิจดา;
เครื่องแต่งของพระจันทร์นั้นดีเรียบซิดอยู่มา,
และมีแต่คนบ้าชอบแต่ง; หล่อนอย่าแต่งเลย. —
แน่แล้วนางแก้วพี่; โอ้, ที่รักของพี่เอ๋ย!
โอ้, ไฉนเจ้าทราชมเขยจะรู้แจ้ง ณ ดวงใจ!

หล่อนพูด, แต่ไม่เฉยพิงเลย: ก็เป็นไร?
 เนตรนางสีชานไซ; ข้าจะตอบแม่นงเยาว์.—
 อ๊ะ, เราทงเกิน; หล่อนมิได้พูดกับเรา;
 คารานันเพวิตเพราะสองดวงเด่นแดนเวหา,
 มีกิจธุระอื่น, มาวานเนตรนงพงา
 ไปอยู่ประดับฟ้าจนกว่าดาวจะกลับไป.
 หรือเนตรหล่อนอยู่โน่น, แล้วดาวอยู่ที่ทราวม้วย?
 แสงปรางของนางไซวิจะแข่งดาวจนดาวแพ้
 เช่นโคมแพ้แสงแดด; ในท้องฟ้าตาของแม่
 แสงจะสว่างแผ่ไปทั่วพื้นนภาศวี
 จนนกจะร่อนรังและไม่รู้วราตรี.—
 อ้า, ดูเจ้าโคมศรีเอาปรางแนบ ณ หัตถา!
 เราใคร่เป็นถุงมือที่สวมมือของกัญญา,
 เพื่อตอ้งปรางโสกา!

จูเลียต.

โธ่อกเอ๊ย!

โรเมโอ.

หล่อนเฉยพจน์:

อ้า, พูตอีกคำ, เทพะธิดา! หล่อนปรากฏ

ในราตรีหมดต, อยู่สูงเกินกว่าหัวฉัน,
เหมือนเทพธิดาอันลงมาจากแดนสวรรค์
ปรากฏรูปประพรณแต่ดวงเนตรอันพิศวง
ของคน. ซึ่งแขนหน้าขึ้นแลเฟ่งพิศของค
ขามเธอจะเห็ดตรงข้ามเมฆลอยละล่องมา
และลีละลิวในนภากาศประหลาดตา.

จูเลียต.

โอโรเมโอ! อ้า, เธอเป็นโรเมโอไย?
ตัดขาดจากบิดา และแบ่ลงนามเสียเป็นไร:
หรือเธอยอมมิได้, ขอเพียงปฏิญญารัก,
แล้วข้าจะเลิกเป็นคาบู้เลือดด้วยใจภักดี.

โรเมโอ.

[ข้อว.] จะรอฟังนงลักษณ์, หรือเฉลยบัดนี้?

จูเลียต.

นามเธอเท่านั้นหนอที่นับว่าเป็นอี;
เธอเป็นตัวเธอนี้, มิใช่มอนตะคิวนา.

ไตเป็นมอนตะคิว? ไม่ใช่หัตถ์หรือบาทา,
หรือแขน, หรือใบหน้า, หรืออวัยวะไต
ที่เป็นของบุรุษ. เป็นนามอื่นใดเป็นไร!—
นามนั้นสำคัญไฉน? ที่เราเรียกถูกลาบนั้น

แม้เรียกว่าอย่างอื่นก็หอมรื่นอยู่เหมือนกัน
โรเมโอก็ฉนั้น, แม้โรเมโอมิใช่นาม,
ก็คงจะยังพร้อมบริบูรณ์ด้วยสิ่งงาม
โดยไม่ต้องใช้นาม. — โรเมโอ, ทั้งนามไกล,
และแทนนามที่ทั้ง, ซึ่งมีใช้ส่วนกายไซ้,
รับฉนั้นทั้งตัวไป.

โรเมโอ.

ฉนั้นขอรับตามวาที:

เรียกฉนั้นแต่ว่ารัก, ฉนั้นเปลี่ยนชื่อเป็นโรมิโอ,
ตั้งแต่เพลานี้ไม่เป็นโรเมโอพาด.

จูเลียต,

ท่านคือบุรุษใด, ผู้แฝงในราตรีกาล,
และโดยเหตุฉนั้นท่านพึงวาจา?

โรเมโอ.

ข้านี้ไซ้

มีนามฉนั้นไม่รู้จะบอกหล่อนว่าเป็นใคร:
เฮง, นามฉนั้น, ทรามว้ย, เป็นสิ่งข้งของตัวฉนั้น,
เพราะมันบังอาจเป็นมัจจามิตรของแจ่มจันทร์:
แม้เขียนไว้แล้ว, ฉนั้นจะฉีกคำฉนั้นบัดนี้.

จูเลียต.

เหตุฉนั้นมิทันฟังถึงร้อยคำพว้าพาทิ

แห่งต้นของคุณนี้, แต่ก็รู้กระแสน้ำ:

คุณคือโรเมโอ, มอนตะคิวถูกหรือไม?

โรเมโอ. ทั้งสองอย่างไม่ใช่, ถ้าแม่หล่อนไม่ชอบมัน.

จูเลียต. คุณมานี้อย่างไร, และเหตุใด, จึงบอกฉัน.

กำแพงแห่งสวนขวัญก็แสนสูงข้ามลำเค็ญ,
อีกเปนเช่นคุณนี้, แม้พี่น้องฉันพบเห็น
ที่นี่จะกลายเป็นที่ตายของคุณแน่แท้.

โรเมโอ. ด้วยมีกของรักฉันได้บินข้ามกำแพงแน่,

เพราะรั้วศิลาแผ่มีอากาศรักไว้,

สิ่งใดรักอาจทำรักทงลงทำได้;

เช่นนั้นพี่น้องใดของหล่อนหรือจะห้ามฉัน.

จูเลียต. แม้ว่าเขาพบคุณ, คงพิชากเป็นแม่นมั่น.

โรเมโอ. อ้าอันตรายนั้นมีมากมวลด น นัยนา

ของหล่อนยิ่งกว่าคาพญี่สิบเล่ม: หล่อนเมตตา
ฉันแล้วก็ความฮาชาฏของเขาแคล้วกาญี่.

จูเลียต. ดิฉันไม่ยากเลยให้ใครพบคุณแห่งนี้.

โรเมโอ. ผ่าดำแห่งราตรีปกบ้องฉันจากตาเขา;

ขอเพียงให้หล่อนรัก, ใครพบฉันก็ทำเนา:
ชีวิตวอดลงเล่าเพราะความขงของเขาไซ้,
ดีกว่าชีวิตยืต, แต่ไว้รักของยาใจ.

จูเลียต.

คุณทราบมาจากใครจึงมาพบที่สวนนี้?

โรเมโอ.

รักแน่ในชั้นแรกให้พี่ตามถึงโฉมศรี;
รักแหละเปนมนตรี, และพี่ให้ยืมนัยนา.
พี่ไซ้มีไซ้คนนำร่อง; แต่ถึงแม้ว่า
หล่อนอยู่ ณ มังสากระวะโพ้นสุดไกล,
พี่ก็คงกล้าเดินเพื่อหาทรัพย์อันเลิศไกร.

จูเลียต.

คุณทราบว่ามีตไซ้เหมือนหน้ากากบังหน้าฉัน,
หาไม่เห็นเลือดแห่งหญิงอายุ ณ พักตร์นั้น
เพราะนี่ถึงถ้อยอันคุณแอบยิน ณ คี้นนี้.
อยากนักที่จะพูดไฟวาระ, อีกถอนคำที่
พูดแล้วเมื่อกัน: แต่เลิกทีการพูดขอ!
คุณรักดิฉันหรือ? รู้แล้วคุณคงเออฮอ,
และฉันจะเชื่อหนอ; แต่หากคุณบัญญัติ,
คุณอาจจะกลับคำ; เขากล่าวว่าเทวดา

เย้ยคำเจ้าชู้นา, โรมิโอผู้กำรุธ,
 ถ้าแม้ว่ารักฉัน, บอกตรง ๆ เกิดเป็นบุญ;
 หรือหากว่าตัวคุณเห็นฉันรักตบง่ายไป,
 ฉันจะขมวดคิ้วทำงอนอีกแสร้งทำได้,
 เพื่อคุณวอนอีกไซ้; แต่นอกนั้นไม่ถดถอย.
 จริง, มอนตะคิดสรวย, ฉันอวยรักเร็วไปหน่อย;
 ดั่งนี้ดูขำน้อยคุณอาจเห็นเป็นใจเบา:
 แต่เชื่อเถิดคนละคุณ, คงเห็นฉันชื่อกว่าเขา
 ผู้รู้และมีเขาวนสามารถแสร้งทำเปงอน.
 ฉันรับว่าตัวฉันควรเล่นตัวอีกหน่อยก่อน,
 แต่คุณพะเอินจรมาฟัง, โดยฉันไม่รู้,
 ยินคำฉันว่ารัก: ขอภัยแต่ตน,
 อย่าปรับว่าฟังสุเพราะมักมากในกามา,
 โดยเหตุที่ราตรีให้คุณทราบในใจข้า.
 โรมิโอ. ไฉนงาม, พี่ขอสามาถโดยอ้างศศิธร,
 ซึ่งต้องยอดพฤกษาเป็นแสงเงินสลบสลอน—
 จูเลียต. อย่าอ้างเลยจันทร์, ดวงเดือนอันบ่เที่ยงตรง,

ซึ่งทุก ๆ เดือนย้ายโคจรจากในแวดวง,
เกลือกวัฏของคุณลงรอยโลเลไปเช่นนั้น.

โรเมโอ. จะให้อ่างสิ่งไร ?

จูเลียต.

อย่าสาบาลก็แล้วกัน;
หรือจะสาบาลฉันนั้น, ก็อ้างตัวของคุณเกิด,
เพราะฉันนับว่าคุณเป็นทวยะสุคประเสริฐ.
จะเชื่อคุณผู้เลิศ.

โรเมโอ.

ถ้าความรักยอศตวงใจ -

จูเลียต.

เฮ, อย่าสาบาลเลย. ถึงใจฉันรักคุณไซ้,
ฉันไม่ศตวงใจในกิจการ ณ คั้นนี้;
เพราะเห็นว่าท่อนัก, ไว้สติ, เร็วเกินที,
เร็วปานอสนี, ซึ่งสันแสงลงเร็ววา
ก่อนเราทักท้วงกันว่า "ฟ้าแลบ". ฉันขอลา!
รักเหมือนดอกบวบผาซึ่งตูม, บ่มในคิมหัน,
อาจเป็นตอกสง่าในคราวหลังเมื่อพบกัน.
ลาก่อน, ลาก่อน! อันความลงบสบายใจ
จงมาสู่จิตคุณเหมือนอยู่ทรวงฉันแล้วไซ้.

โรเมโอ. โอ, น้องจะต่วนไปเมื่อพี่ยังหวังยินดี,
จูเลียต. คุณจะได้พอใจอย่างไรได้ในคืนนี้?
โรเมโอ. โดยแลกความรักพี่กับความรักของนวลน้อง.
จูเลียต. ฉันให้แก่คุณแล้วแต่ก่อนคุณได้ไม่ปอง;
แต่ฉันก็อยากครองดวงจิตไว้ให้อีกครา.

โรเมโอ. หล่อนจะเอาคืนหรือ? เพื่อเหตุใดนะแก้วตา?
จูเลียต. เพื่อแม่กรุณา, และให้คุณไปอีกที.
แต่ฉันก็อยากได้แต่สิ่งซึ่งตัวฉันมี:
เมตตาของฉันนั้นเหมือนสมุทสุดกว้างไกล,
ความรักก็ลึกเหมือน: แก่คุณนั้นฉันยิ่งให้
ยังมีมากชั้นไขว้, เพราะทั้งสองมากมอลนัก.

[เสียงนางนมเรียกในโรง.]

เฮอ, ฉันได้ยินเสียง; ขอลาก่อนละ, ยอดรัก!-
เดี๋ยวก่อน, นมทินัก!- มอนตะคิ่ว, จงชื่อตรง,
คอยอีกสักครู่เถิด, มันมาอีกเป็นมันคง. [เจ้าโรง]
โรเมโอ. ราตรีนำพิศวง! ข้าออกพรันประหวัดใจ,
เพราะเป็นราตรี, นี้จะเป็นฉันทั้งนั้นไขว้,
จินจิตจนเกินไปจะไม่จวิงเสียแล้วแล.

จูเลียตกลับออกอีกข้างบน.

จูเลียต.

สามคำ, นะโรเมโอ, แล้วต้องลาไปจริงแน่.
ความรักของคุณแม่เป็นความเจตนาดี,
และตั้งใจสมรส, จึงบอกข่าวมาพวุงนี้,
โดยคนผู้หนึ่งที่ฉันจะใช้ให้ไปหา,
นัดที่และวันเหมาะเพื่อได้ทำการอาวาท,
แล้วชีพของตุซ้าจะวางแทบบาทสามี่,
ขอตามคุณภรรยาไปทั่วทั้งถิ่นโลกีย์.

นางนม.

[ในโรง.] คุณคะ! เชิญมานี่! คุณเจ้าขาโปรดมาไว.

จูเลียต.

จะไปเดี๋ยวนี้แล.—ถ้าแม่คุณไม่ตั้งใจ,
ฉันขอชิงวอนให้—

นางนม.

คุณคะ!

จูเลียต.

จ้ะ, จะไปพลัน:—

เลิกเกี่ยวข้องกับ, และทิ้งข้าให้โศกสัลย์:
พวุงนี้ได้เห็นกัน.

โรเมโอ.

ขอให้พิศับวิญญา,—

จูเลียต. ลาก่อน, ลาดังพันหนละ, น้องต้องจำลา.

[เข้าโรง.]

โรเมโอ. ราวที่มีตกลงว่าพันส่วนไว้แสงทราวมวัย.

รักไปสู่รักนา, เหมือนเด็กจากสมุดไป,

แต่รักจากรักไซ้, เหมือนแบกสิ่งซึ่งหนักกลาน.

[เดินไปช้า ๆ.]

จูเลียตออกอีกข้างบน.

จูเลียต. นี่, โรเมโอ, นี่!—อยากยืมเสียงของนายพราน,
เรียกเหยี่ยวผู้พิศาลคืนมาสมมะโนหวัง!^(๑๖)

ผู้ถูกกักเสียงแหบ, เพราะมีอาจจะพูด:

หาไม่จจะร้องร้องกังวาลจากคูหาสวรรค์,

และเกณฑ์กังวาลกู่จนแหบยิ่งกว่าเสียงฉัน,

โดยเรียกนามคำัญโรเมโอหลายหลายที.

โรเมโอ. นี่คือวิญญานฉันได้ถอดนามของฉันนี้.

โพเราะซึ่งวาทีแห่งรักในราตรีกาล,

ราวคูริยาคัจับไศตซึ่งคอยสลับสาร!

- จูเลียต. โรเมโอ!
- โรเมโอ. ยอดนงควาญ.
- จูเลียต. พຽงนี้เมื่อโมงใดนา
จะให้คนออกไป?
- โรเมโอ. เวลาแก่นาพิกา.
- จูเลียต. น້องจะไม่ล้ม; กว่าจะพຽงนี้ญี่สิบปี.
น້องล้มเสียแล้วว้าเพื่อเหตุใดจึงเรียกพี่.
- โรเมโอ. ขุดยีนอยู่เช่นนี้จนกว่าน້องจะจำได้.
- จูเลียต. น້องคงยังหลงล้ม. แม้พี่คงยีนอยู่ไซว้,
น້องคงว่าลี้กได้แต่ว่าชอบพี่ชวนเขย.
- โรเมโอ. และพี่ขอคงอยู่, เพื่อให้น້องต้องล้มเลย,
ล้มบ้านอื่น, แม่เฮย, นอกจากที่แห่งนี้ไซว้.
- จูเลียต. จวนรุ่งสุริยทันอ; น້องต้องขอให้พี่ไป;
แต่ไม่อย่ากให้ไกลกว่านงเคี้ยงของนารี,
ซึ่งปล่อยให้โศดไปจากหัตต์เพียงสักแค่นี้,
เหมือนหนึ่งนักโทษมีทังไซ้ตรวนพันอนา,

แล้วด้วยสายไหมบิดคึงตัวนกนั้นกลับมา,
เพราะรักและหึงสาเสวีภาพแห่งนกนั้น.

โรเมโอ. พี่ใคร่เป็นบักษากของหล่อน.

จูเลียต.

น้องจะชอบควัน:

แต่อาจฆ่าพี่พลันเพราะพนอจนเกินไป.

ลาก่อน, ลาก่อน, อ้า, การลานั้นโคกซื่นใจ,
จนน้องนี้อยากใคร่รู้ว่าลาจนอุษาตาง [เจ้าโร.]

โรเมโอ. นิทราลู่เนตรนี้้อง, และสันตีสู่ทรวงนาง!

อยากเป็นทั้งสองอย่าง, จะได้อู่วิเศษสถาน:

จำเราจะไปยังกุฎีแห่งท่านอาจารย์.

เพื่อขออุปการ, อีกแถลงซึ่งข่าวดี. [เจ้าโร.]

ตอนที่ ๓

ถิ่นเดิม. กุฎีของภคาลอเรนซ์.

ภคาลอเรนซ์, ถือกะเช้า, ออก.

ลอเรนซ์.

ตาทนแห่งทิวายัมกับมลาตรี.
แผ่ผ่องซึ่งรัศมี ณ เมฆฟางบุรพา;
และมีตกระจายพร้อยเหมือนคนเมาเซไปมา
จากทางแห่งทิวาและลือเพลิงแห่งระพี:
บัดนี้ก่อนภาณส่องแสงจากตาอัคคี
เพื่อวันสว่างดีและน้ำค้างคืนแห้งไป,
เราต้องหาของเต็มในตะกร้าของเราไซ้
คือหาต้นยาใส่อีกบวบผารสหอมหวาน.
อรณีนันเป็นแม่ของโลกเปรียบเหมือนสุตตาม;
หลุมฝังซากก็ปานครรภ์ของแม่พระอรณี,
และจากครรภ์นั้นบุตรต่าง ๆ พรรณบังเกิดมี
ซึ่งเรา ณ ที่นี้เหมือนทวารกยอมได้ยัด,
หลายอย่างบ้างมีคุณะวิเศษสุดวิมล,

บ้างดีเพื่อบางคน, แต่ทุกอย่างต่าง ๆ กัน.
 อ้า, คุณวิเศษมวลงมีอยู่มากอยู่มาครัน
 ในหญ้า, พฤษะพรรณ, คีลา, อีกรรพคุณ:
 เพราะว่าเป็นโลกนี้ไม่มีสิ่งใดทารุณ
 จนปราศจากคุณสำหรับโลกรับผลดี:
 หรือสิ่งใดดีเลิศ, แต่หากใช้ไม่ถูกที,
 กลับร้ายไปก็มี, เพราะเหตุผิดทำนองใช้:
 คุณนั้นแม้ใช้ผิดก็อาจกลายเป็นโทษได้,
 และโทษบางอย่างไซ้ร้ายงามเพราะประพฤติกวี.
 ในกลีบอันอ่อนแห่งดอกไม้ดอกน้อยหนึ่งนี้
 พิษแฝงอยู่ก็มีอีกทั้งแรงภัสชมาก:
 เพราะนี่, ถ้าแม้มัน, สุขอันรมรื่นทุกภาค;
 แม้มัน, ก็อาจพราววิญญานสิ้นจากดวงใจ.
 เหมือนสองกษัตริย์คู่อริตั้งค่ายอยู่ไซ้
 ในคนอีกทั้งในพฤกษา, คือโทษและคุณ:
 และแม้แห่งใดโทษจะเป็นใหญ่ก็ทารุณ
 เหมือนหนอนบ่อนฆ่าคุณและพฤกษาลัมระเน.

โรเมโอ ออก.

โรเมโอ_ ข้าขอคำนับน้อม, หลวงพ่อ.

ลอ. เบนดิซิเต! (๑๖)

ชีวิตาใคร ณ เวลาเช้ามากล่าวปราไสย?

ลูกเอ๋ย, อันเคียวเจ้าจะมีว้อยประการใด

ซึ่งจากที่นอนโคลงคลาแต่เช้าถึงปานนี้:

วิตกย่อมมีสิงอยู่ที่ตาคณชราวี,

และใครวิตกมี, นิทระย่อมบ่มเนานาน;

แห่งใดเยาว์วัยปราศจากวิตกและวิจารณ์

นอนอยู่เกษมสันต์, ที่นั่นนิทระอยู่ยง:

คั้งนี้การตื่นเช้าของเจ้าข้าเห็นคง

เป็นเพราะต้องพันองค์ขึ้นโดยเหตุพยาธิ;

หรือมิฉนั้น, ข้าคงหายถูกละครานี้,

โรเมโอในราตรีนี้คงไม่ได้นิทรา.

โรเมโอ. ข้อหลังนี้ถูก; ลูกได้พบสิ่งสำราญกว่า,

ลอ. พระโปรดยกบาปนา! อยู่กับรอสะไลนหรือ?

โรเมโอ. กับรอสะโลน, อ้อ, เปล่าหลวงพ่อก็นับถือ;
ลูกสืมนามนั้น, ร็อดอนโตกบวงแห่งนามนั้น.

ลอ. ดีแล้วละลูกรัก: แต่ก็ลูกไปไหนกัน?

โรเมโอ. ข้าขอแถลงพลัน, ก่อนหลวงพ่อดามอีกครา,
ข้าได้ไปกินเลี้ยงกับศัตรูของตุข้า,
และต้องบาดแผลมาเพราะคนหนึ่ง ณ ที่นั้น,
ทั้งเขาก็บาดเจ็บ: การเยียวยาต้องรวมกัน
อยู่ที่หลวงพ่อบันอาช่วยด้วยโอสถดี;
ลูกนี้ไม่อาชญาเลย, เจ้าข้า; เพราะครานี้,
ความขอของลูกมีผลแต่เขาช่วยปานกัน.

ลอ. พุคตรงๆ, ลูกชาย, ขยายความแจ่มแจ้งพจน์:
ลารภาพเคลือบคลุมนั้นจะรับยากซึ่งอกัย.

โรเมโอ. เช่นนั้นขอเรียนตรงว่าจิตข้ารักชยตใจ
ที่บุตรีทราวม้วยคาบุเลิตตะเคจรฐี:
ทั้งนางก็รักข้า, เช่นข้ารักยอตนาวิ;
พร้อมหมด, เว้นแต่ที่ท่านจะทำให้พร้อมได้
โดยเขกสมรสฉันนี้; อันการพบกันเมื่อใด,
แห่งไหน, . และอย่างไร, ทั้งการเกี่ยวตกลงกัน,

ลูกจะขอเวียนเมื่อภายหลัง; แต่จงโปรดฉัน,
ขอจงตกลงพลันแต่งงานให้เร็ววันนี้.

- ลอ. + สนต์ฟรานซิสประเสริฐ. ช่างกลับกลายเป็นเร็ววี!
อันรอสะโลนที่ลูกเคยรักเป็นหนักหนา,
ทั้งได้เสียพลันหรือ? รักของชายหนุ่มเชื่อว่า
อยู่เพียงที่ดวงตา, มิใช่แน่ว ณ ดวงใจ.
เยสุมารียา, อันน้ำตามากกระไร
ได้อาบแก้มเจ้าไซรัเพราะรักรอสะโลนเฉลา!
น้ำเค็มมากมายไซให้หลังไหลลงเป็ลียงเป็ล่า,
เพื่อคองรักนั้นเล่า, แต่มันก็ไม่รู้รส!
ตวันยังมีทันไล่เมฆถอนใจจากฟ้าหมด,
เสียงครวญยังปรากฏในกรรณแก่ของข้านี้;
ที่แก้มของลูกยากเหมือนรอยจะยังมี
แห่งอัสสุซลที่ยังมีลมมิเลื่อนไป.
ถ้าเจ้าเคยเป็นตัวและโคกเป็นของเจ้าไซรั,
เจ้าและโคกกลายเป็นของรอสะโลนนั้น:
และกลับใจแล้วหรือ? จงกล่าวภาษิตันพลัน:
ลัทธิของลัทธิมัน, เมื่อชายไว้ความมั่นคง.

โรเมโอ. หลวงพ่อเคยติข้าเพราะรักรอสะไลนง.

ลอ. ข้าตีแต่การหลง. มิใช่รักนะศิษย์เอ๋ย.

โรเมโอ. และสอนให้ข้าฝังรัก.

ลอ. ไม่ใช่ในหลุมเลย
ฝังหนึ่งแล้ว. เช็ดเชยอีกหนึ่งรักแทนขึ้นมา.

โรเมโอ. ข้าขออย่าตีนัก: ผู้ที่รักกับคนนั้น
เมตตาดอบเมตตาและรักตอบรักข้านี้;
นางโน้มมิได้เป็นเช่นนั้น.

ลอ. อ้อ, หล่อนรู้ดี
ว่ารักของลูกนี้เหมือนเพื่อพล้อยบรู๊สวาร์.
แต่มาเกิด. เจ้าหนุ่มผู้ โไลเล. ไปถบ่านาน,
ข้าจะอุปการในส่วนหวังและตั้งใจ;
เพราะการสมรสนี้อาจมีผลพิลิสูได้,
โดยปราบโทษะให้สองสกุลสมานฉันท์.

โรเมโอ. ไปเกิดจากที่นี่; ตูข้ามีจิตร้อนครัน.

ลอ. ข้ากอบส้มปะชัญญ์: ใครวิ่งนักมักล้มไป.

[พวกกันเจ้าโรง.]

ตอนที่ ๔

ถิ่นเดิม. ถนนแห่งหนึ่ง.

เป็นโวลีโอ และ เมอร์คิวซิโอ ออก.

- เมอร์. ให้ตกรกซิโรเมโออยู่ที่ไหน?
อันเขานั้นมิได้กลับบ้านเลยหรือคิมบี้?
- เป็น. มิได้ไปบ้านพ่อ; ฉันทถามว่าเขาเมื่อก็.
- เมอร์. เออ. หลิงหน้าซีตนี้ช่างใจแข็งเต็มประดา,
โคมเข็ญเค็ดเหลือองาม, ผู้นามรอสละไลนา,
ร่มเหงเพื่อนหนักหนา, จนเขาจวนจะคลั่งละ.
คิบอลด์. ผู้เป็นหลานท่านชรัวคาปูเล็ตตะ,
ได้ส่งสาราจะไปยังบ้านท่านบิดา.
- เมอร์. หนังสือท้าว, ให้ตายโหง.
- เป็น. และโรเมโอกงตอบแน่.
- เมอร์. ใครที่เขียนหนังสือเปนมก็อาจตอบหนังสือได้.

เป็น. ไม่ใช่, เขาคงตอบผู้เขียนหนังสือฉัน, ให้อ่านว่าเขาอาจทำอะไร, เมื่อมีใครบังอาจทำ.

เมอร์. อนิจจา, สงสารโรเมโอ, เขาเท่ากับตายเสียแล้ว! ถูกแทงด้วยดาบคำของหญิงมิดเวล; ถูกยิงหูทลุด้วยเพลงสังวาค; สูญแห่งหัวใจของเขาแยะเสียแล้ว ด้วยลูกศรของกามะเทพผู้ตามืด; แล้วก็เขาหรือจะเป็นผู้ควรร่วมมือกับทิบออลต์?

เป็น. ทำไม, ทิบออลต์เป็นอย่างไ?

เมอร์. ยิ่งกว่าพญาแมวอีก, ขอบอกให้. อ้อ, เขาจะเป็นเจ้าแบบเจ้าแผนนักละ. เขาทำการต่อสู้เหมือนกับร้องล่าน้ำ, ไว้งหวะ. ไ่ว้ระยะ, และกะล่วน; คณที่หมายได้ของมันเหมาะ, หนึ่ง, สอง, และสาม เข้าน่าออกเวา; เขาเป็นผู้พิฆาฏกระตุมหุ้มแพร^(๑) เป็นนักกระบี่, นักกระบี่; เป็นผู้ตีชั้นที่ ๑ แท้ ๆ, และรู้จักเหตุที่ ๑ และที่ ๒ ของการก่อวิวาท.^(๒) เฮอ, อีท่าหลบละเบ่นเฮกฮู! อีท่ากลับมือแทง! อีท่าเยะ!

เป็น.

อะไร?

เมอร์.

เขามันเป็นยอดของพวกชอคตี, พุดไม้ขีด, แสง
มารยา, พวกพุดสำเนียงสมัยใหม่! "พระเยซู
ช่วย, กระป๋องนี้เก่งจริง! พ้อคนนั้นเก่งจริง! แม่
รูงามคนนั้นเก่งจริง!" นี่แน่ะ, มันไม่น่าอนาถ
ใจหรือ, คุณตา, ที่พวกเราต้องทนดูอ้ายแมลง
แปลกๆ เหล่านี้, พวกเจ้าแบบแผน, พวก
"ปาร์คอนแนซ์-มัว" ซึ่งเคร่งครัดในแบบแผน
นักจินนังสหายๆ ไม่ได้มันเก๋อีกเก่า? โอ, อ้าย
"บ็อง" ของเขา, อ้าย "บ็อง" ของเขา (๑๙)

โรเมโอ ออก.

เป็น.

โรเมโอมาแล้ว, โรเมโอมาแล้ว.

เมอร์.

ไม่มีไรติดตัว. เหมือนปลาเฮวีริงแห้ง. อนิจจา,
มั่งต. มั่งต. ทำไมกลายเป็นปลาไปได้! เวลา
นี้ละเขาจะขึ้นสู่ โบราณประวัติของเปตราร์คเทียว
ละ: (๒๐) ลอราเปรียบกับแม่โคมงามของเขาละก็

เท่ากับหญิงคนใช้ในครัว; จริงนะ, หล่อนมี
 คู่รักที่ตักว่า สำหรับแต่งเพลงยาวสรรเสริญหล่อน;
 ไตโต, เป็นนางชั้ว; เคิลโอปาตรา, เป็นแขก
 ดำ; เฮเลนและเฮียโร, คือคนเลวและหญิงคนชั้ว;
 ทิลบี, มีแต่ตาเทาๆ สักตาหนึ่งสองตา, แต่ไม่เป็น
 เรื่องอะไร.- สนิยอร์โรเมโอ, บ็องยัวร์! นี่เป็นคำ
 ปราศไยฝรั่งเศส สำหรับกางเกงฝรั่งเศสของเพื่อน.
 เพื่อนได้ดวงเราเสียจ้งนักเมื่อคืนนี้.

- โรเมโอ. จำเวญเกิดทั้งสองคน. ฉันทวงเพื่อนอย่างไร?
 เมอร์. หนีนะสิ, หนีนะสิ; เพื่อนแต่ไม่เห็นเที่ยวหรือ?
 โรเมโอ. ขอโทษ. เมอร์คิวซิโคนต์, ชูระของฉันทสำคัญ
 มาก; ใครตกอยู่ในที่อย่างฉันทแล้วก็ควรหย่อนได้
 บ้างในทางมรรยาท.
 เมอร์. ก็เท่ากับพูดว่า, ใครตกอยู่ในที่อย่างเพื่อนละก็ทำ
 ให้เขาจำเป็นต้องคู่เขา.
 โรเมโอ. แปลว่าค่านับอย่างหญิงหรือ?
 เมอร์. เพื่อนละเดาเหมาะนักเที่ยว.

- โรเมโอ. ขอบายแจ่มแจ้งคืนักละ.
- เมอร์. หามิได้, ฉันทละเปนนางวิไลในมรรยาท.
- โรเมโอ. นางวิไลก็คอกไม้สิ.
- เมอร์. ถูก.
- โรเมโอ. ถ้าเช่นนั้น ก็อกของฉันทก็เปนครอกไม้เหมือนกัน, เพราะมันก็งามวิไล.
- เมอร์. ว่าดี; เล่นสำนวนตามฉันทไปเช่นนั้นจนก็อกของเพื่อนสิก, จน ผ่า เหลืออยู่ข้างเดียว, สำนวนก็ยังมี. ฉันท, เมื่อฉันท ผ่า แล้ว, เหลือความซนอันเดียว.
- โรเมโอ. เซอ, ก็ซนเด็ดเดี่ยว, ซนทีเดียวอย่างเดี่ยวเด็ด.
- เมอร์. ช่วยเข้าแทรกกลางระหว่างเราหน่อย, เป็นโวลีโศคนดี; ใจฉันทอ่อนเพลียแล้ว.
- โรเมโอ. ลงแต่และเดือย, สัต้และเดือย; หากไม่ฉันทจะทำแข่งฉันท.
- เมอร์. ไม่ละ, เพราะถ้าวาจาของเราจะต้องชิงแข่งบ้างกันละก็, ฉันทยอมแพ้; เพราะจิตของเพื่อนมีส่วนบ้ามากกว่าฉันทตั้งห้าส่วน. นี่ฉันทเสมอหน้าเพื่อนหรือยัง?

โรเมโอ. เพื่อนยังไม่เคยเสมอหน้ากับฉันในทางใดเลย นอก
จากในทางบ้า.

เมอร์. ฉันจะกักหูเพื่อนละ ที่ล้อเช่นนั้น.

โรเมโอ. อย่าเลย, พ่อบ้าดี, อย่ากักเลย.

เมอร์. การล้อของเพื่อนมันขม ๆ หวาน ๆ; เป็นยาแรงนัก.

โรเมโอ. แล้วก็ไม่เหมาะหรือเพื่อรักษาบ้า?

เมอร์. นี่แหละ, คำพูดเหมือนหนังลูกแพะ, ที่ยึดได้จาก
แคบนิ้วเดียวแต่ออกไปตั้งคอก!

โรเมโอ. ฉันยึดมันออกไปสำหรับคำว่า "แม่" นั้นเอง; ซึ่ง
เมื่อผลตมกับบ้าเข้าแล้ว, ก็เป็นข้อแสดงเผยแผ่
เพื่อนบ้าใหญ่แท้ ๆ.

เมอร์. เออ, เช่นนี้ไม่คิดว่าควรดูขวางถึงความรักหรือ?
บัดนี้ดีเพื่อนน่าคบ, บัดนี้ดีเพื่อนเป็นโรเมโอ; บัดนี้
ดีเพื่อนเป็นตัวเพื่อน, อย่างที่เปนมามาโดยคิดปะและ
โดยธรรมดา: เพราะอ้ายการรักผู้หญิงอย่างเหลว
ไหลก็เหมือนคนบอ, ที่วิ่งโหยกไปมาเพื่อเอาตุ้จะตา
เข้าซุกในรู.

๕๔

โรมิโอและจูเลียต

[องก์ ๒ ๓. ๔.]

เป็น.

หยุดที. หยุดที.

เมอร์.

เพื่อนให้ฉันหยุดพูดโดยฉันทัดใจเทียว.

เป็น.

หาไม่เพื่อนก็จะพูดหยามเท่านั้นเอง.

เมอร์.

อ้อ, เพื่อนเข้าใจผิด, ฉันตั้งใจจะพูดแต่สั้น ๆ; เพราะ
ฉันพูดถึงที่สุดกระแสดความแล้ว, และไม่ตั้งใจที่จะ
ได้สำนวนต่อไป.

โรมิโอ.

นี่แหละเขาเรียกว่าพูดเหลววิไล.

นางนม กับ บีเตอร์ ออก.

เมอร์.

โบบา, โบบาโบบาหนึ่ง.

เป็น.

สอง, สอง; เสือสั้นกับเสือดยาว.

นางนม.

บีเตอร์!

บีเตอร์.

ขอรับ.

นางนม.

พัคของข้า, บีเตอร์.

เมอร์.

บีเตอร์คนดี, เขาไปให้มันหน้าหล่อน: เพราะพัค
ของหล่อนงามกว่าหน้าอีกนะ.

นางนม.

พระเจ้าให้ท่านสบายบ่าวันนี้เถิด, ท่านผู้ดี.

- เมอร์. พระเจ้าให้ห่อสนบายบ้ายนี้เกิด แม่โคมงาม.
- นางนม. บ้ายแล้วหรือเจ้าคะ?
- เมอร์. ฉันชอบบอกว่าเป็นเข่นนั้นเทียว, เพราะเข็มลับประคน
แห่งนาฬิกาต่ายอยู่ตรงช่องเที่ยงละเวลานี้
- นางนม. ไปให้พัน! คุณนี่พิลึกจริงๆ.
- โรเมโอ. อ้อ, แม่คุณ, เขาเป็นคนที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้น
สำหรับให้ตัวเขาเป็นผู้ทำลาย
- นางนม. ให้ตายสิ, ว่าคืนัก; คุณว่า "ให้ตัวเองเป็นผู้
ทำลาย" หรือเจ้าคะ? ก็คุณคนไหนจะบอกดิฉัน
ได้บ้างว่าดิฉันจะพบพ่อหนุ่มโรเมโอได้ที่ไหน?
- โรเมโอ. ฉันบอกได้, แต่เมื่อพบเขา พ่อหนุ่มโรเมโอจะ
แก่ไปกว่าเมื่อหล่อนถามหาเขาสักหน่อย; ฉะนั้นเอง
เป็นชายหนุ่มที่สุดที่มีชื่อเข่นนั้น, แทนที่จะเป็นอะไร
เร็วกว่านั้น.
- นางนม. คุณพูดดี.
- เมอร์. เอ๊ะ, ของเลวก็ไม่ได้หรือ? กัดไปสิ, ให้ตายนะ;
ฉลาด, ฉลาด.

นางนม.

ถ้าคุณเป็นผู้นั้นละก็ คิฉันใคร่จะพูดกับคุณโดย
ลำพัง.

เป็น.

จะเชิญเขาไปกินอาหารแห่งใดแห่งหนึ่งกระมัง?

เมอร์.

แม่สื่อ, แม่สื่อ, แม่สื่อ! นั่นแน่!

โรเมโอ.

เห็นอะไรหรือ?

เมอร์.

ไม่ใช่กระต่ายดอกนาย;^(๒๑) หรือถ้าจะเป็นเพียง
กระต่ายในขนมเวลาเดินต์,^(๒๒) ที่ออกจะจืดและว
ชันเสียก่อนกินหระ.-[ร้องล่ำ.]

ก็กระวากกระต่ายรำน่าใจหาย,

กระต่ายแก่จนวชันแล้วหนอ,

ถึงยามเดินต์เป็นของที่ตีพอ

(เพราะเนื้อทุกอย่างหนอต้องห้ามไว้);

แต่กระต่ายแก่วชันแล้วนั้น,

แม้กินกันญี่สิบก็ไม่ไหว,

เมื่อวชันเสียก่อนกินหมดไป

(กินไม่ได้ همین नेताไม่เข้าเฮย).- (๒๑)

โรเมโอ, จะไปบ้านท่านบิดาหรือ? เราจะไปกิน

อาหารที่นั่น.

โรมิโอ. ท่านจะตามไป.

เมอร์. ลาก่อน, คุณแม่เก่า; ลาก่อน. [ร้อง.] "คุณแม่,
คุณแม่, คุณแม่."

[เมอร์ควิซิโอและเป็นโวลิโอเจ้าโรง.]

นางนม. ก็เชิญสิพ่อ! - ติดฉันขอลถามหน่อยเถิดเจ้าคะ, คนที่
ช่างลั่นนั้นคือใคร, ที่พูดจาดีประคนนิก?

โรมิโอ. เขาหรือแม่นม, เขาเป็นคนที่ชอบฟังเสียงตัวเขา
เองพูด, และในนาทีเดียวพูดได้มากกว่าที่จะทำได้
ในเดือนหนึ่ง.

นางนม. แล้วก็ถ้าเขาพูดว่าติดฉันอย่างไรละก็, ติดฉันเป็นได้
รับมือเขาละ, ถึงจะเป็นคนแข็งแรงกว่าที่เป็นอยู่
หรือคนชนิดนั้นสักญี่สิบก็ไม่ว่า; แล้วก็ถ้าติดฉัน
รับมือไม่ได้เอง, ติดฉันก็จะหาคนอื่นช่วยรับมือได้.
คนอะไร! ติดฉันไม่ใช่ฮีทะเล้นของเขา; ติดฉันไม่ใช่
เพื่อนเล่นของเขา. - [พูดกับบ็ีเตอร์] แล้วมึงก็มัว

แต่ยืนเหม่ออยู่. แล้วปล่อยให้ใครต่อมีใครเล่น
เข้าได้ตามชอบใจเที่ยวหรือ?

บิเตอร์.

ผมไม่ได้เห็นใครเล่นนายตามชอบใจเลย; ถ้าเ
เห็น, ฮาตุของผมนคงได้ชักออกมาเร็วนักเที่ยว
ผมขอออกให้. ผมกลัวชักได้ดวงใจไม่น้อยกว่า
คนอื่น, ถ้าผมเห็นโอกาสเหมาะในเวลาวิเวก, และ
ถ้ากฎหมายอยู่ข้างผม.

นางนม.

นี่, พระเจ้าช่วย, ข้าเคืองเหลือเกินจนตัวสั่นไป
ทุก ๆ ส่วน. อ้ายคนอัปรีข! - [พูดกับโรเมโอ.]
คุณเจ้าคะ, ขอพูดสักคำ; และตามที่คิดฉันได้บอก
คุณแล้ว, คุณนายสาวของดิฉันสั่งให้ดิฉันเที่ยว
ตามหาคุณ; ส่วนข้อที่คุณนายสั่งให้ดิฉันพูดนั้น
ดิฉันจะเก็บไว้ในใจของดิฉันเอง; แต่ก่อนอื่นดิฉัน
ขอออกคุณว่า, ถ้าคุณมาสูงเขาขอไปเข้ารัก,
อย่างที่เข่าว่ากันละก็, จะเป็นความประพฤตಿಯ่าง
ที่เขาเรียกกันว่าชั่วมากละ; เพราะคุณผู้หญิงนี้ขอ

ยังสาวอยู่, และเหตุฉนั้น, ถ้าคุณทำการไม่ตรงไปตรงมากับเธอละก็มันจะเป็นการร้ายกาจมากที่จะทำต่อหญิงผู้ดี, และเป็นการเหลวไหล.

โรมีโอ. แม่ نرم, ฉันขอฝากความคิดถึงไปยังแม่สาวนายของหล่อน. ฉันขอยืนยันต่อหล่อน—

นางนม. ดีแล้ว, ให้ตายสิเจ้าคะ, ดิฉันจะบอกแก่เธอเช่นนั้น. คุณพระ, คุณพระ, หล่อนคงจะเป็นผู้ที่พอใจมากละ.

โรมีโอ. หล่อนจะไปบอกเธอว่ากระไรนะ, แม่ نرم? หล่อนยังไม่ได้ฟังคำของฉันเลย.

นางนม. ดิฉันจะบอกเธอว่าคุณยืนยัน; ซึ่งตามความเข้าใจของดิฉันว่าเป็นการสมควรสำหรับชายผู้ดี.

โรมีโอ. บอกหล่อนให้หา

อุบายอย่างหนึ่งเพื่อไปล้างบาปบ้ายันนั้น; ^(๒๔)

ณ ภูมิภาคดาลอเรนซ์แล้วหล่อนจะได้

ล้างบาปและแต่งงาน. คำบ่่วยการฉันขอให้.

- นางนม. ไม่, เจ้าคะ, จริงๆ; แม้แต่เป็นนี้เดียว.
- โรเมโอ. อะไร; ฉันว่าหล่อนต้องรับ.
- นางนม. บ่ายนี้หรือไหน? เกะ, เขคงไม่เสียการ.
- โรเมโอ. แม่ผม, ประเดี๋ยวก่อน; หลังกำแพงแห่งวิหาร
 บ่าวฉันจะเดินผ่านไปพบหล่อน ณ โมงนี้,
 และให้เชือกที่ถักเป็นบรวรโคไว้อย่างดี;
 ซึ่งจะได้ผูกที่ยอดเสาแห่งความปลื้มใจ
 เพื่อเป็นทางฉันจรรหัดในราตรีได้.
 ลาก่อน; ชี้อตรงไว้, ฉันคงสมณะพจน์;
 ลาก่อน; ฝากวาทีคิดถึงยังนายหล่อนนั้น.
- นางนม. พระเจ้าบนสวรรค์จงโปรดคุณ! นี่เจ้าขา.
- โรเมโอ. อ้อ, นมคนตีเรียก, ว่ากระไวระหล่อนจำ?
- นางนม. บ่าวปากน้อยหรือว่า? คุณเคยยืนบ้างหรือไม่—
 สองเก็บความลับมัน, แม้นคนอื่นอยู่ห่างไกล?
- โรเมโอ. ฉันรับประกันได้บ่าวฉันมันเหมือนเหล็กดี.
- นางนม. นั่นแหละเจ้าคะ; คุณนายของดิฉันเป็นหญิงที่น่ารัก

ที่สุดในโลก. — เจ้าประคุณ, เจ้าประคุณ! เมื่อเธอยังเป็นเด็กฟังสอนพูด — อ้อ, มีขุนนางคนหนึ่งในเมืองนี้, ชื่อปารีส, ที่อยากจะได้เข้าถึงตัวเธอ; แต่เธอนั้น, แม่คุณ, ถ้าได้เห็นคางคก, อ้ายตัวคางคก, จะชอบมากกว่าพบเขา. คิดฉันทำให้เธอเคืองบางคราว, และบอกเธอว่าปารีสเป็นชายที่สวยกว่า; แต่, คิดฉันจะบอกให้, เมื่อใดคิดฉันกล่าวเช่นนั้น, ตูหน้าเธอซิกไปราวกับผ้าขาวอะไรทั้งโลกนี้. ทั้งโรสเมรีและโรเมโอดังต้นด้วยตัวอักษรเดียวกันไม่ใช่หรือ? (๒๔)

โรเมโอ. จริง, แม่นม; แล้วก็อย่างไร? มันตั้งต้นด้วยตัวอาร์ ทั้งสองอย่างละ.

นางนม. คูลิ, ช่างเหาะ! นั่นเป็นชื่อหมาต่างหาก; (๒๕)
อาร์ ก็คือ — ไม่ใช่; คิดฉันรู้ยู่ที่ตั้งต้นด้วยตัวอักษรอะไรอื่นต่างหาก — และคุณนายได้พูดอะไรเพราะที่สุดเกี่ยวกับอักษรนั้น, กล่าวถึงคุณและโรสเมรี, ซึ่งคุณจะยินดีมากถ้าหากได้ฟัง.

๑๐๒

โรมิโอและจูเลียต

[องก์ ๒. ก. ๕]

โรมิโอ. ขตฝากความระลึกถึงไปยังนายของหล่อน.

[เจ้าโรง.]

นางนม. เจ้าคะ, ตังพันหนทีเดียว, บีเตอร์!

บีเตอร์. ขอรับ.

นางนม. นำไป, ไว ๆ. [พากันเจ้าโรง.](๒๗)

๗๖๗

ตอนที่ ๕

ถิ่นเดิม, สวนของกาปูเถิด.

จูเลียต ออก.

จูเลียต.

ดีถ้าเมื่อเราไข่ม้วนไปจากที่นี่:

รับปากไว้แล้วที่ว่าถึงโมงจะกลับมา.

บางทีผมจะไม่สามารถพบ: ไม่ใช่.

อ้อ, หล่อนนั่นฟกชา! ทูตรักควรเป็นความคิด,

ซึ่งเล่นโดยรวดเร็วกว่าสิบเท่าแสงอาทิตย์

ขับต้อนฉายาสถิต ณ ยอดกาละคีรี :

นกเขาอันมีกล้องจิ้งจอกไล่ล่ากรรระตี,

และฉนั้นคือปิตที่เร็วราวลมมีปีกบิน.

บัดนี้ระวีถึง ณ สุดยอดสี่ขรินทร์

แห่งการเดินผ่านดิน, และแต่เก่าถึงเที่ยงวัน

ก็นานถึงสามโมง, แต่ผมยังมีผายผ่น.

แม้หล่อนรู้รักมัน, อีกเสียดร้อนอย่างเขาวัว,

หล่อนคงจะเร็วเช่นลูกกลมยามไปมาไขว้;
 คำเวาคงเตาะให้หล่อนพลันถึงพ้อมิ่งมิตร,
 และคำเขาเตาะมา.
 แต่คนขรธา, ขอบทำประหนึ่งไว้ชีวิต;
 อัยอ้าย, ข้า, หนักตดและชืดราวตะกั่วยื้อ. —

นางนมออก, พร้อมควัยบีเคอร์.

- นางนม. คุณพระ, อ้อหล่อนมา!—เฮอ, นมจ๋า, ว่าตั้งฤฯ
 นมพบเขาแล้วหรือ? บอกให้บ่าวมันหลีกไป.
 จูเลียต. บีเคอร์, คอยที่ประตู. [บีเคอร์เจ้าโรง.]
 นมจ๋า, ว่าไปสิ!—คุณพระ, นมหน้าเคร้าโย?
 ถึงข่าวจะเคร้าไขว้, จงเล่าโดยสนุกสนาน;
 ถ้าดี, นมพว่ความไพเราะแห่งสวาทสาร
 โดยมาแถลงการณ์ควัยหน้าเปรี๊ยวเบี้ยวตั้งนี้.
 นางนม. ดิฉันนี้เห็นจเห็น้อย; ขอผ่อนพักเสียดักที:
 โอ, ปวดกระดูกนี้! ดิฉันเดินถึงไหนๆ!
 จูเลียต. ฉันทอยากให้กระดูกของฉันแลกเอาข่าวไว;
 เล่าหน่อยเถิด, ฉันทไหว; นมตันทัก, นมเล่ามา.

นางนม. เยซู, ช่างเว้งว่อน! รอก่อนไม่ได้หรือซา?

ไม่เห็นเลยหรือว่าดิฉันหายใจไม่ทัน?

จูเลียต. หายใจไม่ทันไหน, เมื่อลมมืออยู่มากครัน

จนบอกได้แต่ฉันว่าไม่มีลมหายใจ?

อันคำแก้ตัวที่อ้างเพื่อไว้รออยู่ไว้

ยาวยิ่งหนักขึ้นไปกว่าข่าวที่ไม่แถลง.

ข่าวที่นมนำมาตีหรือร้าย? จงเว้งแจ้ง;

ตอบพลัน, ฉันไม่แย้งจะรอฟังความพิศดาร;

ขอเพียงฉันได้ทราบ, ดีหรือร้ายเป็นประมาณ.

นางนม. นั้นแหละ, คุณได้เลือกเหลวไหลเสียแล้วละคะ; คุณ

ไม่รู้จักเลือกผู้ชายเลย. โรเมโอนั้นหรือ! ไม่ได้,

ไม่เหมาะละ; ถึงหน้าของเขาจะสรวยกว่าหน้าชาย

โต ๆ ก็จริง, แต่ขาของเขามันเล็กกว่าขาชายโต ๆ;

และส่วนมือ, ตีน, และตัว, ถึงแม้ว่าจะไม่น่ากลัว

ถึงก็จริง, แต่ก็หาที่เปรียบมิได้. เขาไม่ใช่ยอด

แห่งคนมรรยาทงาม, แต่, ดิฉันรับรองแทน, เขา

เป็นคนอ่อนโยนราวกับลูกแกะ. "เชิญเกิด, แม่,

คุณ; โท้วพระเกิด." เออ, คุณรับประทานอาหาร

แล้วหรือที่บ้านนี้?

จูเลียต.

ยัง, ยัง, แต่กักรเหล่านั้ฉันรู้แก่ใจ.
เขาว่าอะไรเรื่องสมรส? เรื่องนั้นอย่างไร?

นางนม.

โอย, หัวฉันปวดใหญ่! โอย. แสบปวด, หัวฉัน!
เต็นราวจะแตกแยะสักญี่สิบเตียงโดยพลัน.

โอย, หลังของดิฉัน-โอย, หลัง, หลัง, เมื่อยเหลือใจ!
คุณนี่ช่างใจดำที่แสร้งใช้ดิฉันไป
เที่ยวเดินอยู่ชวักไขว่จนจวนเจียนจะต้องตาย.

จูเลียต.

จริงนะ. ฉันเสียใจที่แม่นมไม่สบาย.

นมตี, ตีใจหาย, พ่อรักเขาว่าอะไร?

นางนม.

พ่อรักของคุณพูด, อย่างชายผู้สุจริต, และ
มรรยาทดี, และใจดี, และรูปสวย, และ, ดิฉัน
รับประกัน, เป็นคนดี.-คุณแม่อยู่ไหน?

จูเลียต.

คุณแม่อยู่ไหนหรือ? คุณแม่ก็อยู่ข้างใน;
ท่านจะอยู่ไหนได้? แต่โยตอบพิกลฉัน!

“พ่อรักของคุณพูด, อย่างผู้สุจริต,
คุณแม่อยู่ไหน?”

นางนม.

โอ, แม่พระประเสริฐสวรรค์!

คุณใจร้อนนักหรือ? ให้ตายซี, คุณของฉัน;
นี่หรือยาพอกพันแก้เมื่อยขบกระดูกไขว้?
แต่ที่คุณจงเดินสี่สสารเองเกิดเป็นไร.

จูเลียต. ยุ่งจริง! — จงขานใจคำโรเมโอพาที.

นางนม. ได้รับอนุญาตไปล้างบาปหรือวันนี้?

จูเลียต. ได้รับ.

นางนม. ฉะนั้นจงวิ่งไปกุฎีลอร์เรนซ์ภาตา;
ที่นั่นมีสามีคอยรับคุณเป็นภรรยา;
บัดนี้คุณสีนาลือลิตแล่นสู่สองปราง,
คุณอาจจะแดงเรือเมื่อรับข่าวดี ๆ บ้าง.
คุณไปยังวัดพลาง; อีกทางหนึ่งฉันต้องไป.
รับเอาบรววไตซึ่งพ่อรักของคุณจะได้
บินสู่วังนกในเมื่อราตรีมืดสนิท;
ดิฉันเป็นทาสี, ทนยากเพื่อคุณพอจิต;
แต่คุณแหละต้องคิดเตรียมทนหนัก ณ คับนี้.
ไป; ฉันทจะกินข้าว; คุณจงรีบสู่กุฎี.

จูเลียต. ไปสู่โคลกครี! — แม่ผมชื่อ, ลูกขอลา.

[ต่างคนเข้าโรง.]

ตอนที่ ๖

ถิ่นเดิม, ภูฏีของภคาลอเรนซ์.
ภคาลอเรนซ์ กับ โรเมโอ ออก.

ลอ.   สรวงจงบ้นตาลสุขแต่ภิกขการสุธรรมา,
                  และต่อไปนี่ย่าลงโทษเวทด้วยเสียใจ!

โรเมโอ.   สาธุ, สาธุ! แต่ถึงทุกข์โศกจะมาไขว้
                  ก็คงไม่ล้างได้ซึ่งความสุขที่แตกกัน
                  เมื่อยามได้เห็นหล่อนแม่เพียงหนึ่งนาทีนั้น.
                  ขอเพียงเชื่อมมือกันโดยท่านกล่าวสมนตรา,
                  แล้วมีจจุลล้างรักจะทำไมก็ตามนา,
                  ขอเพียงแต่ให้ข้าได้เรียกหล่อนว่าเมียขวัญ.

ลอ.   ปวงโสมะนัตแรงแม้ก่สันลงด้วยแรงครัน,
                  และตายยามสิทธิ์สรวรพ์, เหมือนดินเป็นถูกเปลวไฟ,
                  ซึ่งไหม้เมื่อยามจูบ: น้ำผึ้งหวานที่สุดไขว้
                  ย่อมนำระอาไปเพราะไอชะนั้นเองหนอ

และรสที่หวานล้างความอยากกินที่ได้ก่อ :
 ฉนั้นรักแต่พอ ๆ; ความรักยึดเช่นนั้นดี;
 ถึงเร็วเกินไปกลับเป็นเนิ่นราวถึงช้าฉนั้น.

จูเลียต ออก.

มาแล้วยู่พะตี: อ้า, บาทาเบานันไชวี
 คงบ่มีอาจทำศิลาแขงให้สึกไป.

ผู้รักอาจซีได้แม่ตายโยแมลงมูมอัน
 ลอยล่องอยู่ในกลางอากาศอ่อนแห่งคิมหัน,
 และบ่มีตกฉนั้น; ความโอบาหาโคปาน.

จูเลียต. ข้าขอประณตพระวรศาสนาคารย.

ภย. โรเมโอจะกล่าวสารขอบใจลูกแทนทั้งสอง.

จูเลียต. ส่วนเขาก็เท่ากัน, หาไม่เกินไปกำยกอง.

โรเมโอ. อ้า, จูเลียต, นวลน้อง, แม้ความปลื้มของนงเขาว์
 เต็มอยู่เหมือนของพี, และน้องมีปรีชาเขาว์
 เพื่อโชนา, เจ้าจงช่วยเมยลมปราณอบ
 อากาศ ณ แห่งนี้, และให้วาทิเลศลบ

แถลงถึงปรารภเรื่องความสุขแห่งเราสอง
ได้รับเพราะได้มาประสบกันสมใจปอง.

จูเลียต.

ความคิด, ราคากองมากในเนื้อยิ่งกว่าคำ,
ฮวดความมั่งคั่งแท้, ไม่ฮวดเครื่องแต่งประจำ;
ยากกลืนนั่งคล้ำคำถนอทรัพย์ที่ตนมี.
แต่ความรักของน้องที่จริงมากมวลดทวิ
จนน้องมีอาชที่จะบอกแม่ถึงราคา.

ลอ.

มาเกิด, มากับฮาดมา, และเราคิดว่าไม่ช้าจะเสร็จพิธี;
เพราะ, ขออภัยใจที, ฮันตองเจ้านั้นสมควรจะอยู่เคียงกัน
จนกว่าพระศาสนาอันอุดมจะพันอะเจ้าเป็นคู่อยู่ยัง.

[ทากันเจ้าโรง.]

องกที่ ๓

ตอนที่ ๑

เวโรนา. ลานแห่งหนึ่ง.

เมอร์คิวซิโอ, เบ็นโวลีโอ, ออก

พร้อมด้วยเด็กรับใช้และทนาย.

เบ็น. ข้าขอชวนเพื่อนยา, เมอร์คิวซิโอ. จงกลับหลัง:
วันนี้มันร้อนจัง, และพวกคาปูเล็ตพลาณ,

และ, ถ้าเราพบ, เราคงไม่พ้นพิพาทพาล:

มันนี่, คิมทะเลกาล, เลือดร้อนมักจะเดือดบ้า.

เมอร์. เพื่อนเหมือนคนจำพวกที่พอเข้าไปในโรงสุราก็เอา
ตาขวางใครมดงที่บนโต๊ะและพูดว่า, "ขอพระเจ้า
จงโปรดอย่าทำให้ข้าต้องใช้เจ้าเลย!" แล้วก็
ด้วยฤทธิแห่งถ้วยที่ล่ง ชักลาพนันรดกล้ำผู้ขาย
สุรา, เมื่อแท้จริงไม่มีความจำเป็นอะไรเลย.

เป็น.

ฉันเป็นคนเช่นนั้นหรือ?

เมอร์.

นี่แน่, นี่แน่, ในเวลาโกรธเพื่อนเองก็เป็นคนเดือดร้อนไม่น้อยกว่าใคร ๆ ในอิตาลี, และยั่วให้โกรธก็ง่าย, และโกรธก็ง่ายเมื่อยั่ว.

เป็น.

อะไรอีกเล่า?

เมอร์.

มิได้, แต่ถ้ามีคนเช่นนั้นสองคน, ในไม่ช้าคงไม่มีเหลือ, เพราะคนหนึ่งคงฆ่าอีกคนหนึ่ง. เพื่อนหรือ! เพื่อนอาจจะวิวาทได้กับชายอีกคนหนึ่งเพราะเขามีความมากกว่าเพื่อนเส้นหนึ่ง หรือน้อยกว่าเส้นหนึ่ง. เพื่อนอาจจะวิวาทกับคนที่บีบเปลือกลูกไม้, โดยไม่มีสาเหตุอื่นนอกจากที่ตาของเพื่อนเป็นสีน้ำตาล; ตาไหน, นอกจากตาอย่างนั้น, จะสามารถเสาะแสวงหาเหตุวิวาทได้ทั้งนั้น? หัวของเพื่อนเต็มไปด้วยข้อวิวาทเท่า ๆ กับไข่เต็มไปด้วยเนื้อ, แต่หัวของเพื่อนก็ถูกตีเดียวจนเบือเหมือนไข่เน่าเพราะวิวาท. เพื่อนได้เคยวิวาทกับคนคนหนึ่งในการที่เขาไถกลางถนน, เพราะเขาได้ทำให้หมาของเพื่อน

ที่นอนตากแดดอยู่บนต้นขี้. จริงไหมเพื่อนได้เคย
ซัดใจกับช่างตัดเสื้อคนหนึ่ง เพราะเขาใส่เสื้อใหม่
ก่อนวันอีสเตอร์? กับอีกคนหนึ่ง, เพราะเขา
ผูกเกือกใหม่ด้วยแพรแรงเก่า? แต่กระนั้นเพื่อน
ยังมีหน้ามาสอนฉันไม่ให้ก่อวิวาท!

เป็น.

ถ้าฉันมักวิวาทเท่า ๆ กับเพื่อนละก็, ใคร ๆ จะ
เข้าชีวิตของฉันไปสักชั่วโมงกับหนึ่งภาคก็เห็นจะได้
โดยง่ายทีเดียวละ.

เมอร์.

เข้าหรือ! เฉาว่าไม่ถูก!

ดิบอลต์ กับ พรรคพวก ออก.

เป็น.

ให้หัวหน้ายล, พวกคาปูเล็ตมาแล้ว.

เมอร์.

ให้สันตินหายล, ฉันไม่อินังเลย.

ลิบ.

ตามมาใกล้ ๆ, เพราะฉันจะพูดกับเขานา.—

ตมายหรือ, นายจำ; พูลสักคำด้วยหนึ่งนาย.

เมอร์.

และคำเดียวกับคนหนึ่งในสองเท่านั้นหรือ? เขา
ควมกับอะไรอีกด้วยเกิด; เขาเป็นพูดคำหนึ่งกับตีที่
หนึ่งเป็นไว้.

๑๑๔

โรเมโอและจูเลียต [องก์ ๓. ๓.]

ทิบ.

ท่านคงจะเห็นว่าผมเต็มใจเพียงพอละขอรับ, ถ้า
ท่านจะให้โอกาสแก่ผม.

เมอร์.

ก็ท่านจะขอเอาโอกาสโดยไม่ต้องให้บ้างไม่ได้
เทียวหรือ?

ทิบ.

เมอร์คิวซิโอ, ท่านชอบผสมวงกับโรเมโอ.—

เมอร์.

ผสมวง! ^{หรือไป} ะไร, ท่านเกณฑ์ให้เราเป็นนักดนตรี
หรือ? ถ้าท่านมาเกณฑ์ให้เราเป็นนักดนตรีละก็,
อย่าพึงหวังว่าจะได้ฟังอื่นนอกจากเสียง เพียน เลยะ
นี่คันซอของฉันทัน; นี่แหละเป็นเครื่องที่จะทำให้ท่าน
เต้นรำละ, อี ๆ, ผสมวง!

เบ็น.

เรามาพูดกันอยู่ ณ ที่ผู้คนมันผาย;
จงพากันย้ายไปสู่ที่ระโหฐาน,
หรือพูดอย่างใจเกินแกลงเรื่องเคืองรำคาญ,
หรือพรากกันไป; ลานแห่งนี้ตามากมวลง.

เมอร์.

ตาคณก็มีไว้สำหรับดู, เขิญเขาจ้าง;
ฉันทันไม่ขอต้องหลีกไปเพื่อขอบใจใคร.

ฉันไม่ขอต้องหลีกไปเพื่อขอบใจใคร.

โรเมโอ ออก.

- กบ.   เฮอ, นาย, ขอเลิกกัน; คนของฉันมาแล้วไซว์.
- เมอร์.   ให้ตายสิ, ฉันไม่เห็นแต่งเครื่องแบบทนาย;
หากท่านเข้าสนาม, เขาอาจตามท่านฉันผาย;
เช่นนั้นเท่านั้นนายอาจเอาเขาตามหลังจร.
- กบ.   โรเมโอ. ความรักข้ามีอาหาซึ่งสุนทร
พจนกว่าก่อน, - อันตัวมึงแสนจัญไร.
- โรเมโอ.   ติบอลต์, สาเหตุที่ฉันควรรักเพื่อนไซว์
ช่วยฉันให้อภัย ณ ความโกรธอันควรที่
เพราะคำปราศัยฉันนั้น: ความจัญไรฉันไม่มี;
ตั้งนั้นขอลาที: เพื่อนนี้ไม่รู้ใจฉัน.
- กบ.   ฮือ, นี้ไม่ลบล้างความเจ็บแค้นแสนมากครัน
ที่เจ้าทำแก่ฉัน; ฉะนั้นมาชกตาพัว.
- โรเมโอ.   ฉันรอนินยันไม่ได้ให้ร้ายเพื่อนอย่างไร,
แต่รักเพื่อนยิ่งใหญ่กว่าเพื่อนเองอาจลวงรู้,
จนกว่าจะรู้เหตุที่ฉันควรรักเพื่อนอยู่;

ฉันนั้นคาปูเล็ตผู้เลิศ, นามนั้นฉันรักไขว้
เสมอด้วยนามของตนเอง, เพื่อนจงพอใจ.

เมอร์. โอ, นิ่ง, ยอมเขาได้อย่างเสื่อมเสียกิติคุณ!
อัลละสัตอคลาคะ^(๕๘) ต้องเป็นไปตามแต่บุญ.

[ชักดาพ.]

ทิบอลต์, แมวทารุณ, เดินด้วยกันเกิดเป็นไร.

ทิบ. ท่านจะต้องประสงค์สิ่งใดที่ข้าเจ้า?

เมอร์. ท่านพญาแมวเอ๋ย, ข้าเจ้าไม่ต้องการอะไรนอก
จากชีวิตของท่านชีวิตหนึ่งในแก้วที่ท่านมีอยู่, ^(๕๙)
และ, ถ้าท่านให้โอกาสแก่ข้าเจ้าต่อไป, ข้าเจ้าก็
จะหุบชีวิตที่เหลืออีกแปดนั้นในห้วงอมที่เดียว. ท่าน
จะฉวยหุบศพตั้งออกมาจากช่องหรือยัง? โว้ว
เข้า, หากไม่ศพของข้าเจ้าจะไปเฉี่ยวอยู่ริมหูของ
ท่านก่อนที่ศพของท่านชักออกมา.

ทิบ. ข้าเจ้าเล่นกับท่านละ. [ชักดาพ.]

โรเมโอ. เมอร์คิวซิโอเพื่อน, จงเก็บศพเสียทันใด.

เมอร์. มา, นาย, บัสซาโต!^(๖๐) [ต่อสู้กัน.]

โรเมโอ. เป็นโวลิโอ, ไว; ช่วยมัดศพคนโมโท.
 นาย, นาย, น่าอายนัก, จงตการอันโยโส!
 ติมอลต์, เมอร์คิวซิโอ, เจ้านายทรงกำชับไว้
 มิให้วิวาทกลางถนนแห่งเวโรนาไซร์.
 ติมอลต์. เลิกทันใด! เมอร์คิวซิโอ!

เมอร์.

ฉันเจ็บแท้.

หากินเกิดทั้งสองสกุล! ฉันนี้เลวีจแน่.
 เขาไปเสียแล้ว, แลไม่เจ็บ.

เป็น.

เพื่อนเจ็บหรือไฉน?

เมอร์.

เฮอ, เฮอ, ถูกช้วนหน่อย; แต่มันก็พอใช้ได้.
 เด็กของฉันอยู่ไหน? เฮ้ย, อ้ายถ่อย, ตามหมอมมา.
 [เด็กเจ้าโรง.]

โรเมโอ.

ใจตีไว้เกิด, เพื่อน; แผลคงไม่ร้ายหนักหนา.

เมอร์.

จริง, มันไม่ลึกเท่าบ่อ, หรือกว้างเท่าประตูไบธ,
 แต่ก็คงพอแล้ว: ตามหาฉันพวุงนี้, คงจะได้ข่าว
 ว่าฉันศพแล้ว. ฉันน่าจะมันหมดเวลาละตำหรับโลก
 นี้.— หากินทั้งสองสกุล!— ตายโหงดี! อ้ายหมา,

อ้ายหนูฟูก, อ้ายหนูผี, อ้ายแมว, ช้วนเอาคนตา
 ได้! อ้ายนักเลงโต, อ้ายระยำ, อ้ายจัญไร, ที่
 ต่อสู้ราวกับท่องสูตรเลข!- ก็ก๊งการอะไรขอ
 เพื่อนจึงได้เข้ามาแซกแซง? ฉันทูกเจ็บไตไหนขอ
 เพื่อนเทียวนะ.

โรมิโอ. ฉันท้เจตนาทุกอย่างเพื่ออย่างยอดดี.

เมอร์. เป็นโวลีโอ, ช่วยพาฉันท้เข้าไปในเรือนที,
 ฉันท้สลบ ณ บัดนี้. ทำกินทั้งสองสกุล!
 เขาทำฉันท้เป็นเหยื่อของหนอนแล้ว: จริงพ่อคุณ,
 ฉันท้มีแต่สิ้นบุญ: โธษ, สองวงศ์จงฉิบหาย!

(เมอร์คว้าจ็อกกับเข้มนโวลีโอเจ้าโรง.)

โรมิโอ. สุภาพบุรุษนี้, ผู้พระญาติของเจ้านาย,
 และยศดมีตรีสหายของเรา, เจ็บเจียนมรณา
 เพราะเราเองเป็นเหตุ; ทั้งเกียรติเราก็ถูกพัว
 โดยคำติบอสด์ดำ,- ติบอสด์, ซึ่งเร็ว ๆ นี้
 ได้เป็นญาติของเรา. โอจูเลียตสวาทศรี,

ความงามของหล่อนนี้ทำฉันกลายเป็นหญิงไป,
และหล่อนบันดาลความกล้าหาญอ่อนหย่อนลงได้.

เป็นโวลีโอกลับออก.

เป็น. โรเมโอ, ไฮอาล์ย, เมอร์คิวซิโอม้วยชีวิตัน!
วิญญาณอันหาญกล้าได้ลอยแล้วสู่แดนสวรรค์,
จากภพนี้โดยพลันและโดยด่วนเกินควรแท้.

โรเมโอ. ดางร้าย ฅวันนี้ถึงวันนាំมีผลแม่;
นี่เริ่มประเดิมแน่ซึ่งโคกอื่นอันจำมี.

ทิบอลต์กลับออก.

เป็น. ทิบอลต์เจ้าโท โษเดินกลับมาอีกแล้วนี่.

โรเมโอ. อยู่ดี, และฮวดดี! และเมอร์คิวซิโอมรณ!
ไปสู่สวรรค์เถิด, ความใจดีอย่างโอนอ่อน,
และโกรธเหมือนไฟฟอนเบนก็จุกูแต่นั้นไป!
นี่แน่, ทิบอลต์, จงรีบคืนคำว่า "จัญไร"
ซึ่งมีงเมื่อก็ให้! อันวิญญาณเมอร์คิวซิโ

อยู่เหนือหัวของเรามีเท่าใดคอก, อโฮ,
คอยมิงผู้พาโลเพื่อเป็นเพื่อนเดินทางไป:
ไม่มีมิงก็, หรือทั้งคู่ต้องไปด้วยไรว์.

คิบ.

มิง, เด็กอับวิทย์ใหญ่, ตัวมิงเคยเป็นเกลอมัน,
จะไปกับมันซี.

โรเมโอ.

มันเตียวมันได้เห็นกัน.

[ต่อสู้กัน; คิบอลด์ล้ม.]

เป็น.

โรเมโอ, รีบไปพลัน! เร็วๆที, จงรีบไป!
พวกนาคะระฮิง, และคิบอลด์ก็บรวลัย:
ยั้งงอยู่ทำไม: เจ้าคงสั่งมลาญซีวี
แม้เขาจับพี่ได้; ไป! รีบไป! ไปบัดนี้!

โรเมโอ.

โอ้, เควาะห์ทำแก่พี่เหมือนของเล่น!

เป็น.

คงอยู่ไย?

[โรเมโอเจ้าโรง.]

นาคร, ฯลฯ, ออก.

นาครที่ ๑. ผู้ฆ่าเมอริคิวซิโอนั้นวิ่งหนีไปทางไหน?
ตีบอลด์, ผู้ร้ายไซร์, ไปทางไคยามว้างหนี?

เป็น. ตีบอลด์นอนอยู่นั้น.

นาครที่ ๑. เชิญนายมาด้วยฉัน;
ในนามจอมบุรีข้าส่งนายจงทำตาม.

เจ้าและบริวารออก; มอนตะคิว, คาปูเล็ต, กับภรรยา,
และคนอื่น ๆ ออกด้วย.

เจ้า. ไหนเล่าบุคคลไหนผู้ก่อโทษกตีสลาม?

เป็น. พระจอมบุรีวาม, ข้าทูลได้ทุกสิ่งอัน
แจ้งเหตุอันแรงร้ายแห่งวิวาทดกาจฉกรรจ์:
บุรุษนอนอยู่นั้น, ซึ่งโรเมโอได้ประหาร,
คือผู้ฆ่าเมอริคิวซิโอพระญาติวายปราณ.

ลูกหญิง ค. ตีบอลด์, โอ้อ้อหลาน! โอ้อ้อบุตรอนุชา!
ไปรดก่อน! โอ้อ้อหลานรัก! สามิ! ตูเลียดไหลบ่า

จากหลานรักของข้า!—ทรงยศ, แม่พระทรงอรรม์,
เพราะเลือดพวกข้าตก, เขาเลือดมอนตะคิวพลัน,
ไอ้หลาน, หลาน!

เจ้า. ใครก่อวิวาทฉกรรจ์, เป็นโวลีโให้ก้าวไป.
เป็น. ติบซลต์, ผู้ตาย, ซึ่งโรเมโอผลาญบรรลือ:
โรเมโอ, ผู้ที่ได้พูดด้วยดี, บอกเขาคิด
ว่าเหตุนั้นแสนน้อย, และกล่าวถ้อยที่เตือนจิต
ถึงข้อที่ทรงฤทธิ์จะพิโรธ: คำเจรจา
ล้วนพูดเบา ๆ, เรียบ, และเข้าคู่คารวะ,
มีอาจระงับพาดะโทไซโมโทหัน
แห่งติบซลต์ผู้ไม่โยคีสงบ, กลับแทงพลัน
ด้วยเหล็กแหลมฉกรรจ์ที่นำออกเมอริคิวโอ:
ผู้หันปลายดาพแหลมสู่ปลายดาพ, โดยโทไซ,
และ, ด้วยเย้ยเยาะโธอย่างนักรบ, ด้วยหนึ่งหัตถ์
บีคความประลัญพัน, แล้วด้วยมืออีกข้างถนัด
ส่งกัน, ติบซลต์บีคโดยไวว่องคล่องนักรบ

แหงไต้, โรเมโอจึงตะโกนดังขึ้นว่า,
 "เลิก, เพื่อน! เพื่อน, แยกนา!" และ, เร็วยิ่งกว่าคำเขา,
 กรวៃของเขาตีปลายดาพร้ายให้ทำเนา,
 และวิ่งเข้าห้ามเขา; ขณะนั้นดิบอลดต์แหง
 โดยโงงลอคไต้แหงไปสังหารโดยเต็มแรง
 เมอร์คิวซิโอแหง, แล้วดิบอลดต์ก็หนีไป;
 แต่ในไม่ช้าหวลมาหาโรเมโอไซ้,
 ผู้บัต้นี้มี ใจอยากแก้แค้นแทนเพื่อนยา,
 และเขาก็ระบราญมกรพิงแหง เพราะ, กว่าข้า
 จะทันห้ามสองรา, ต้ม แหงถูกกับบรวลัย;
 และเมื่อเขาต้ม, โรเมโอแหงหนีไป;
 สลัษย์จึงงำหาไม้แบ็กใจสโงงอวาทแหง.

คุณหญิง ค. เขานี้ดีเป็นญาติของก๊อมนอนระคิวพาล,
 ฉันทะแหงมันดาตอะดัก, แหงกล่าวเท็จ;
 ในการวิวาทนี้พวกเขาอยู่กันเบ็จเสว็จ,

และญีลิบเผด็จได้แต่เพียงหนึ่งชีวิต.

ข้าขอประทานธรรม. พระองค์โปรดประกาศิต;

โรเมโอ, ผลาญชีวิตทิบอบลต์, ยอมเขาอยู่ไหน.

เจ้า.

โรเมโอฆ่าเขา, เขาฆ่าเมอร์คิวซิโอไชร์;

บัดนี้เล่าคือใครควรใช้ค่าชีวิตนั้น?

มอน.

ไม่ใช่โรเมโอ, มิตรเมอร์คิวซิโอมัน;

โทษเขามีเพียงพลันแย้งกฎหมายลงอาญา.

คือปลงชีพทิบอบลต์.

เจ้า.

และเพราะโทษนั้นเองข้า

เนรเทศจากภาราแต่บัดนี้เป็นต้นไป:

เราทั้งหลายมีส่วนในความชั่วของท่านไชร์,

โลหิตญาติเราไหลเพราะวิวาทถกวิวาท;

แต่เราจะปรับด้วยพินัยมากอย่างเต็มที่

เพื่อท่านจะได้มีความเสียตายนญาติของเรา:

เราจะไม่ยอมฟังคำวิงวอนแก้ข้อเค้;

น้ำตาและถ้อยเร้าไม่ยอมให้ได้โทษ;

[องศ์ ๓. ๓. ๑]

โรเมโอและจูเลียต

๑๒๕

ฉันนี้อย่าวอน; ให้โรเมโอไปเร็ววรา;
หาไม่ใครพบหน้า ณ บัดนั้นเขาจักตาย.
ห้ามศพนี้ไปและจงทำตามเรากฎปราย:
เมตตาเหมือนทำร้าย, อภัยผู้ผลาญชีวิต.

[เจ้าโรงหมด.]

ตอนที่ ๒

ถิ่นเดิม, สวนของคาปุเล็ต.

จูเลียต. คอบไวเกิด, ดินอพอันมีบาทกอบอัคคี.
ไปสู่วิมานศรีแห่งอาทิตย์; ผู้ขบรัด
เช่นองค์อรุณอาชัมเจ้าสู่บัลติมมัต
เดี่ยวจนเลยวิบัตราตรีมีคมาทันใด.
ราตรีที่เพาะรักบีตวิสูตรรวดเร็วไว,
เพื่อเนตรทิวาได้หลับ,^(๓๑) และโรมโพลัน
โศกสู่วงแขนนี้, ปรากฏผู้ทวงและผู้หัน.^(๓๒)
คู่รักอาจเห็นมันเพื่อกอบระตึงมด
โดยแสงแห่งความสรวຍ; หรือหากรักตามีมด,
ก็เหมาะแก่กับคั่นหม่น. ราตรีเวียน, ขอเชิญมา,
เหมือนบางแม่เวียนผู้สงี่ยม, แต่งคำทักน่า,
และไปรลลอนตุซ้าให้รู้เสียกิพาคี.
— ซึ่งเล่นแข่งหนักรทมาวิสุทธิ:

บังเลียดอันใหม่ที่จะขึ้นสู่ ณ ปรางฉัน,
 ด้วยเสื่อสีคำมืด. จนรักหายกระตากนั้น
 เห็นว่าความรักกันจริงแท้ย่อมสุภาพดี.
 มาคำ, มาโรเมโอ, มาทิวาในราตรี;
 เพราะเธอจะนอนที่บนปีกวีร์นี้กาล
 ขาวยิ่งหิมะใหม่บนหลังกาอันสามาญ.
 มา, ราตรีแสนหวาน, มา, ราตรีสีคำสนิท,
 ให้โรเมโอข้า; และ, เมื่อเขาสิ้นชีวิต,
 จงรับเขาไปปลิตเป็นคาราวตวงน้อย ๆ,
 แล้วเขาก็จะทำพินนภานันแพรวพร้อย
 คนโลกทั้งใหญ่น้อยจะรักราตรีโลกา,
 และเลิกเคารพพระสุริยันอันกำหว่า.
 โอ, เราได้ชื่อหาคฤหาสน์แห่งระเคิไว้.
 แต่ยังมีได้ครอง, และเราแม้ขายแล้วไซ้,
 ยังมีได้พอใจ; วันนั้นหนอแสนว่ากาญ
 เหมือนคืนก่อนจะถึงซึ่งวันนักชดตะกาล,

เราเหมือนหนึ่งกุมารใจร้อนตื่นปวงพัศตรา
ซึ่งยังถูกห้ามแต่ง.—อ้อ, แม่นมมาแล้วว้หนา,

นางนม, ถือเชือก, ออก.

และหล่อนนำข่าวมา, และทุกคืนที่พาที
ออกนามโรเมโอคือพูดอย่างประเสริฐดี.—
นม, ข่าวอะไรมี? ถือโตมา? เชือกนั้นหรือ
ที่โรเมโอให้นมไปรับ?

นางนม. เชือกสีอ้อ! [ทั้งเชือกกลง.]

จูเลียต. แล้วกัน! ข่าวใดหรือ? ทำไมสั่นมือเช่นนั้น?

นางนม. โอ้, อนิจจาเอ๋ย! เขาตาย, ตาย, ตายแล้วมัน,
เราอด, คุณของมัน, เราอดแล้ว, อนิจจา.
อ้ออ้อ!—เขาเสียแล้ว, ถูกฆ่าแล้ว, ตายแล้วว้หนา!

จูเลียต. อ๊ะเหอะบนฟ้าแกลังได้หรือ?

นางนม.

โรเมโอ,

ไม่ใช่สวรรค์แกลัง. โรเมโอทำได้, อ้อ!

ใครจะนึก, อะโฮ, ว่าโรเมโอจะเปนไป?

จูเลียต.

นมมันเป็นผีหรือจิ้งจอกฉันเช่นนี้ได้?

ข่าวร้ายอย่างนี้ไซร้ควรประกาศในโลกกันต์:

โรเมโอฆ่าตัวหรือ? ตอบแต่เพียง "เฮอ" เท่านั้น.

ศัพท์ "เฮอ" ก็ะพลันเป็นพิษร้ายรุนแรงกว่า

ตาแห่งมังกรไฟอันจ้องใครก็มรณา:

ฉันมิใช่ข้าแม่ว่า "เฮอ" เช่นนั้นมี.

หรือตานั้นหลับแล้วซึ่งทำให้ฉันตอบฉัน.

ถ้าตายตอบ "เฮอ" ซี; ถ้าไม่ตายตอบว่าไม่:

ศัพท์สิ้นอาจให้ผลฉันยินดีหรือเสียใจ.

มอนท.

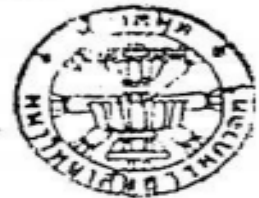
ดิฉันเห็นแผลใหญ่, ด้วยดวงตาของดิฉัน,—

พระเจ้าช่วยด้วยเถิด!—ที่น้าอกของเขานั้น:

คพหน้าสงสารครัน. เลือดโคมคพหน้าสงสาร;

ซีด, ซีด, รววจ้เท่า, ล้วนเบื่อนเลือดที่ไหลพล่าน,

เลือดชั้นเหลืองทันทาน; ฉันดูแล้วลลไป.

จูเลียต.

อ้า, พังเกิดจิตข้า! หมตราคา, พังทันใด!

ตาขังในตรุใหญ่, อย่าเลือกซึ่งเสรี!

บ่ถวิลคืนสู่คืน, ชีวิตสิ้นเกิดทันที,

- โรเมโอกับตุนั่นนอนโลงหนักอันเดียวกัน!
- นางนม. ตีบออลต์, ตีบออลต์, โอ้, มิตรประเสริฐของดิฉัน!
 ตีบออลต์ใจดีควัน! ผู้ดีสุจริต!
 ดิฉันไม่นึกว่าจะต้องอยู่เห็นเขาตายฉนี้!
- จูเลียต. พายุอะไรที่พัดมาแสนกล้าหาญ!
 โรเมโอตายแล้วหรือ, ตีบออลต์ด้วยหรือวายปรมาณ?
 ญาติผู้ยอศรรักลาญ, และสามียังยาใจ?
 ฉนั้น, แตรอันแรงฤทธิ์, จงเบ้ากัลปะบรวลัย! (๓๓)
 เพราะว่าจะเหลือใครแม่สองนั้นมรณา?
- นางนม. ตีบออลต์ตาย, โรเมโอก็ถูกขับจากภารา;
 โรเมโอ, ผู้ที่ฆ่า, เขาถูกเนรเทศไป.
- จูเลียต. พระเจ้า.— โรเมโอหรือทำโลหิตตีบออลต์ไหล?
- นางนม. เช่นนั้น, เช่นนั้นไซ้; อนิจจา, เปนเช่นนั้น!
- จูเลียต. โอ้, ใจอสรวพิษ, แฝงในหน้าราวมาลี!
 มังกรไตเคยมีอยู่คุดางามเช่นนั้น?
 ตัสกรวิไลยเลิศ! รากษตเจ็ดเดกเทวัน!
 กาแม้นนกเขาชัน! ลูกแกะครวาม่า!

เนื้อในอันน่าเกลียดแห่งเปลือกนอกแสนโสกา!
 ตรงข้ามกับที่ตาได้แลเห็นควรเป็นไป;
 นักบุญอันมอลบาป, สุจริตแต่จัญไร!
 อ้าธรรมชาติ, ในนรกทำอะไรเล่า
 จึงฉวยซึ่งมะโนของรากลษมาใส่เข้า
 ในกายเฉิดฉายแห่งมนุษย์สุดโสภณ?
 สือใดมีเรื่องทรมานอยู่ได้ในปกวิมล
 เช่นนี้? โอ! เล่ห์กลอันร้ายหรือบังอาจสถิต
 ภายในนิเวศน์งามเพียงนี้!

ภางนม.

อันความวางจิต,

ความมัน, สุจริต, ขายไม่มี; ล้วนมุสา,
 เดียดสัตย์, และเหลวไหล, ตีแต่ดวงเล่นดอกนา.
 อยู่ไหน, คนใช้ข้า? ฉันทขอ อัคระวัติ:^(๓๔)
 โศกศัลย์และเสียใจทำให้ฉันทแก่เช่นนี้.
 โรเมโอฉิบหายซี!

ขลุ่ยต.

พู่ทองจงชนลับกาย

ที่แข่งเช่นนั้น! เขาไม่เกิดมาเพื่อฉิบหาย:
ความช่วยเหลืออมละอายที่จะนั่งบนหัวเขา;
เพราะเป็นภักทรบิษุภิตีร์ภิเชกเพรา
เพริศเป็นองค์พระเจ้าจักรพรรดิ ณ สากล.
โอ้, ฉันทนเป็นสัตว์ชั่วที่ตีผัวเสียเหลือฉฉฉ!

นางนม.
จูเลียต.

คุณจะชมหรือคนที่ฆ่าพี่คุณบรรลัย?
ฉันทนหรือจะกล่าวร้ายถึงสามีของฉันทนได้?
อ้อ, คุณของข้า, ใครจะสรรเสริญซึ่งนามคุณ,
เมื่อข้า, เมียเพียงสามชั่วโมง, ตีเทียนออกกุ่ม?
แต่โฉน, คนทากรุณ, จึงบังอาจฆ่าญาติฉันทน?
ญาติทากรุณนั้นอาจฆ่าผัวของข้าเหมือนกัน:
น้ำตาแห้งไปพลัน, กลับคืนสู่แหล่งเดิมไป;
หยาดเจ้าอันไหลหลังนั้นควรแก่โคกาลัย,
ซึ่งเจ้า, บ่เข้าใจ, จึงออกมาเพื่อสุชี.
ผัวข้ายังอยู่, ซึ่งทิบอลต์อาจผลาญชีวี;
ทิบอลต์ตายแล้ว, ที่อาจฆ่าผัวข้ามรณา.

นี่ล้วนโสมนัส; โฉนซ้ำจึงโคก?
 มีคำหนึ่งค่านา, ร้ายยิ่งกว่าติบอด้ตาย,
 ซึ่งมาพิฆาฏซ้ำ: ซ้ำอยากลิ้มให้สูญหาย;
 แต่, โอ้ มันแสนร้ายระกำอยู่ ณ จิตฉัน,
 เหมือนบาปกรรมชั่วประหารจิตคนบาปฉัน:
 “ติบอด้วายชีวิต, และโรเมโอนั้น—ถูกจับ!”
 “ถูกจับ” นั้นแยร้าย, “ถูกจับ” หนึ่งนี้เป็นศัพท์,
 ซ้ำหมีนติบอด้ยับ, อันติบอด้วายชีวิต
 ก็เป็นโคกพอแล้ว, แม้มันอยู่แต่เพียงนั้น:
 หรือ, โลกที่เปรี๊ยวครันปราณาทาสหาย
 และอยากจะเข้าพวกกับโลกอื่นอีกมากหลาย,
 เมื่อบอก “ติบอด้ตาย,” โฉนไม่บอกต่อไป,
 คุณพ่อ, หรือคุณแม่, หรือแม่ทั้งสองบรรลย์,
 ซึ่งอาจบันดาลให้บังเกิดโลกอย่างสามัญ?
 แต่นี้ต่อจากข่าวว่าติบอด้วายชีวิต,
 “โรเมโอถูกจับ”: นั้นเหมือนบอกข่าวร้ายแรงว่า

พ่อ, แม่, และติบออลต์, โรเมโอ, จูเลียต, อ่า,
ม้วยหมดตายหมดนา: "โรเมโอถูกขั้ม!" ฉนั้น,
อันปลาย, หรือที่สุด, มาตรา, ขอบเขตบ่มี
ณ กัณฑ์แห่งคัพทั้น; เป็นโคกสุดบรรยายได้.

คุณพ่อและคุณแม่ของฉนั้นอยู่ไหน, นม?

นางนม. โลกบวิเทวะอยู่ที่ศพติบออลต์ไชร:

อยากพบหรือไหน? ฉนั้นจะพาคุณไปพลัน.

จูเลียต.

ท่านสิระแมลเขาด้วยน้ำตา: เมื่อท่านนั้น
หยุดโคก, ข้าจะศัลย์เพราะโรเมโอถูกขั้มไกล.
หีบเขือกนั้นชน: โอ้, เขือกเฮยถูกหลอกกระไร,
ทั้งข้าและเจ้าไชร, เพราะโรเมโอถูกขั้มนา:
เขาหวังใช้เจ้าเป็นวิถีสู่ที่นอนข้า.

แต่ข้า, พรหมจาวี, จะตายสาวหม้าย, โอ้!^(๑๔)

มา, เขือก; มา, นม; ฉนั้นจะไปเตียงสมรสโอ้,
มัจจุ, ไม่ใช่โรเมโอ, จะเป็นสามี!

นางนม.

กตัมห้อง: ฉนั้นจะตามโรเมโอมาทันที

[องก์ ๑. ก. ๒]

โรเมโอและจูเลียต

๑๓๕

เพื่อปลอบประโลมศรี: ฉันทูแล้วเขาอยู่ไหน.

พังนะ, โรเมโอ, คงมานี่คืนนี้ได้:

ฉันทูไปละ; เขาไซร้แฝงอยู่กุฎลอรเรนซ์นั่น.

จูเลียต.

ไปเถิด! ให้แหวนนี้แก่พ่อรักยอศวีวัน,

และบอกเธอมาพลันเพื่อลาเมียก่อนจากไป.

[ต่างคนเข้าโรง.]

ตอนที่ ๓

ถิ่นเดิม. กุฎีของภคคาลอเรนซ์.

ภคคาลอเรนซ์ ออก.

ลอ. โรเมโอ, ออกมาเถิด; ออกมาเถิด, ผู้ร่วมภัย:
เคราะห์ร้ายทั้งหลายไซว์แสนรักคุณเจ้านักหนา,
และเจ้าราวสมรสด้วยภยันตราย.

โรเมโอ ออกมา.

โรเมโอ. หลวงพ่อ, ข้าวดินนา? งามเวียงตรัสว่าฉันใด?
ทุกข์โทษอย่างไรบ้างจะมาถึงจับมือไว้,
ซึ่งตู่ข้านไซว์ไม่เคยพบ?

ลอ. อันลูกรัก

คุณเคยกับภยันตรายมากมวนัก :

พื่อนำคำทรงศักดิ์คำรัสลงอาญา.

โรเมโอ. ตาญาของท่านไตหย่อนกว่าการผลาญชีวา?

- ลอ.   วิญญาณอ่อนกว่าไต้ผยองจากโอบุสตรงธรรม,
มิใช่สังหารกาย,   เปนแต่ขั้บตุเท่านั้น.
- โรเมโอ.   อีะ! เนรเทศ! พลันเมตตา, กล่าวเถิดว่า "ตาย";
เพราะเนรเทศมีพหุภัยอันแรงร้าย,
มากยิ่งขึ้นกว่าความตาย: อย่ากล่าวว่ "เนรเทศ."
- ลอ.   ตัวเจ้าถูกขั้บพันเวโรนานคเรต;
ขั้บตีเกิด, เพราะเซตสากลกวางใหญ่หนักหนา;
- โรเมโอ.   สากลบมีแล้วนอกกำแพงเวโรนา,
มีแต่อบายา, ทรมาน, และโลกันต์.
ถูกขั้บจากแห่งนี้เหมือนถูกขั้บจากโลกฉนั้น.
และจากโลกเท่ากันกับตาย; คำว่า "ถูกขั้บ"
คือตายแต่เรียกเพี้ยน; "ถูกขั้บ" ไซ้แทนตายดับ,
ท่านตัดเคียรขั้บด้วยขวานทองม่อ่งโสภา,
แล้วขั้บยินดีในการประหารชีวิตขั้.
- ลอ.   โอ้บาปแสนหยาบขั้!   เนรคุณอย่างแรงร้าย!
โทษเจ้าตามกฎหมายถึงฆาฏ;   แต่ว่าเจ้านาย,
เมตตาเจ้า,   ทรงย้ายโยกกฎหมายนั้นหลีกไป.

และแก้คำว่ายายอันแรงร้ายเป็นขั้วไขว้:
นี่พระการุญใหญ่, แต่เจ้าไม่รู้สีกอนี้.

โรเมโอ. เป็นทรมานไม่ใช่การุญ; สรวงอยู่นี้,
ที่จูเลียตอยู่ดี; และวิลลาและสุนัข,
และหนูน้อยน้อย ๆ, ทุก ๆ สิ่งอัปมงคล,
อยู่นี้ในแดนศักดิ์และดูหล่อนเฉลิมตา,
แต่โรเมโอไม่ได้ดู: อันว่าราคา,
และเกียรติยศ, มรยาทประมวณับ
ในแมลงวันมากกว่าโรเมโอ: มันอาจจับ
ที่หัดักขาวัระยับแห่งจูเลียตเล็กวิไล,
และฉวยพรพิสิฐจากวิมโษษฐของหล่อนได้,
โษษฐซึ่ง, เพราะอายไซรัสอาดเยียงสาวโสภา,
เลือดขึ้นแดง, เพราะเห็นจุมพิตเป็นบาปอยู่นา;
แต่โรเมโออย่าได้แตะต้อง; เขาถูกขั้ว:
แมลงวันมันชมได้, โรเมโอต้องไปลับ:
มันมีเสวีสรรพ, แต่ข้าเจ้าถูกขั้วไป:
แล้วท่านว่าถูกขั้วมิใช่ตายได้ฉันใด?

ไม่มียาพิษไว้. หรือมีดลับอันคมดี,

ไม่มีวิธีฆ่าโดยด่วน, เสวกก็ตามที.

นอกจาก “ถูกขับ” นี้ประหารหรือ?—“ถูกขับ” นั้น.

พระคุณ, สัตว์นรกใช้ค่านันในโลกันต์;

เสียดไทยเป็นเพื่อนมัน: ท่านนี้หรือมีแก่ใจ,

ท่านผู้เป็นนักบวช, เป็นครูบาอาจารย์ใหญ่,

ล้างบาปมนุษย์ได้, อีกว่าเป็นมิตรของข้า,

ไหนจึงทรมาณด้วยคำ “ถูกขับ” นั้นนา?

ลอ. เจ้าเฮยผู้คั่งมั่ง, จงฟังคำข้าว่าพรณ.

โรเมโอ. อ้อ, ท่านก็จะกล่าวถึงถูกขับอีกเท่านั้น.

ลอ. ข้าจะให้เกราะกันภัยแห่งคำอันเกลียดนี้:

เกษียรรสสำหรับเคราะห์อันร้าย, กล่าวคือขันตี,

เพื่อช่วยปลอบฤติ, แม้ตัวเจ้าถูกขับไป.

โรเมโอ. แต่ที่ “ถูกขับ” เล่า? เก็บขันตีเสียเบนไร!

เว้นแต่ขันตีไซ้หรืออาจสร้างโฉมจูเลียตศรี,

ย้ายเวียง, และพันคำคำวิสแห่งจอมบุวี,

มันช่วยไม่ได้นี่, ไม่ลบร้าย: พุดชกโย.

ลอ. โอ้, คนวิกลจริตจะมีไสตก็หาไม่.

โรมิโอ. จะมีได้อย่างไร, เมื่อนักปราชญ์ไม่มีตา?

ลอ. อันฐานะของเจ้าข้าขอช่วยพิจารณา.

โรมิโอ. ท่านไม่อาจเจรจาถึงสิ่งซึ่งไม่รู้จัก:

แม้ท่านหนุ่มเท่าข้า, และจูเลียตเป็นที่รัก,

แต่งงานไม่นานนัก, แล้วดิบฮลด์ถูกฆ่าดับ,

กำลังหลงเช่นข้า, และอย่างข้าถ้าถูกขับ,

เมื่อนั้นจะสังคัพท์, เมื่อนั้นจะวังเกศา.

และนอมเกล็ดอกกตั้งอยู่ที่กลางพื้น, อย่างเช่นข้า,

เขากายเปนมাত্রาวัดหลุมเพื่อฝังเมื่อตาย.

[เสียงเคาะในโรง.]

ลอ. ลุกขึ้น; มีผู้เคาะ; โรมิโอ, จงแฝงกาย.

โรมิโอ. ไม่ละ; เว้นแต่หายใจทอดถอนร้อนอุรา,
เหมือนหมอก, จะท้อตัวมิให้ใครเห็นได้นา.

[เสียงเคาะ.]

ลอ. ฟัง, เขาเคาะหนักหนา! - นั่นใคร? - โรมิโอไว้;

เจ้าอาจจะถูกจับ. — รอประเดี๋ยว! — ยืนทันใด.

[เสียงเคาะ.]

เข้าห้องหนังสือไป! — ประเดี๋ยวก่อน! — อ้า, เทว,
นี่คืออะไรเล่าเช่นนั้น! — ฉันทกำลังมา!

[เสียงเคาะ.]

ใครเคาะคังนักหนา? มาแต่ไหน? ประสงค์ใด?

นางนม.

[ในโรง.] ไปรดเปิดรับคิฉัน, จะพลันทรวบทุกสิ่งไป;
คิฉันนี้รับใช้คุณจูเลียต.

ลอ.

อ้อ, ยินดี.

นางนม ออก.

นางนม.

ภاتاผู้ประเสริฐ, ภاتاเลิศ, ไปรดบอกที,
โรมิโอผู้ตามีของคุณนายอยู่ไหนเล่า?

ลอ.

นั่นแน่นอนกับพัน, กลืนน้ำเนตรวัดตนเองมา.

นางนม.

อ้อ, แสนจะโคกเคี้ยวอย่างเดียวกับคุณนายฉัน,
เหมือนกันที่เดี๋ยวนา!

ลอ.

อนิจจาโศกเท่ากัน!

ช่างน่าสงสารครั้น.

นางนม.

คุณนายนอนอยู่เช่นนั้น,
สอึกสอื้นไห้, ร้องไห้สอึกสอื้นมี.
ลูกชั้น, ลูกชั้นที; ลูกชั้นเกิดถ้าเป็นชาย :
นึกถึงคุณจูเลียต, ลูกชั้น, นึกถึงคุณนาย;
เหตุใดจึงปล่อยกายให้ตกหล่นในโศกา?

โรเมโอ.

นม!

นางนม.

ข้าคุณ! ข้าคุณ! ในที่สุดปรองต๋องตายนา.

โรเมโอ.

กล่าวถึงจูเลียต, อ้า! ก็หล่อนนั้นเป็นอย่างไ?
หล่อนเห็นฉันเป็นอ้ายผู้ร้ายเลวหรือฉันใด,
เพราะทำประณม้วยแห่งรักของเราเป็นอน
ค้วยเล็ดญาติสนิทสาโลหิตของตัวหล่อน?
ภรรยาฉันผู้ซ่อนอยู่ไหน? หล่อนเป็นอย่างไ?
และพูดถึงเรื่องรักที่เลิกกันว่าฉันใด? (๓๖)

นางนม.

อ้อ, เออหาพูดไม่, เป็นแต่ให้อยู่เท่านั้น;
และนอนลงบนเตียง; แล้วกลับผุดลุกขึ้นพลัน,

และเรียกติบอด้ตัน; แล้วก็ออกชื่อโรเมโอ,
แล้วกลับนอนลงอีก.

โรเมโอ.

ประหนึ่งนามอันฟาโล,
ยิ่งออกมาแรงไว้จากปากปืนอันร้ายครัน,
พิฆาตตัวหล่อน, เช่นมือจัญไรของชื่อนั้น
ฆ่าญาติของแจ่มจันทร์. โอ, พระคุณโปรดบอกก็,
ในอวัยวะใดอันจัญไรแห่งกายนี้
เป็นที่นามหลบหลีก? บอกหน่อย, จะได้ทำลาย
ล้างที่อัปรียานั้น. [ชักดาบ.]

ลอ.

จงยังมีอันมุ่งร้าย :

เจ้านัหรือเป็นชาย? รูปประกาศเป็นบุรุษ :
เหมือนหญิงนอนน้ำตา; กิริยานั้นทรมานสุด
เหมือนความโท โสยุควิญญานแห่งเควีจตาม :
สัตว์อย่างเลวอยู่ในรูปชายโฉมตระการ !
และสัตว์อันสามารถเหมือนทั้งชายและนารี !
เจ้าทำให้ข้าแสนสลดจิต : คุณพระดี,
ข้านี้กว่าเจ้านัมีอัชฌาตย์วิมล :

เจ้าชาติบอดด์แล้ว? บัดนี้หรือจะฆ่าตน?

และฆ่านิรมลผู้ยังชีพในชีพิตุ,

โดยทำระยำยับแก่ตนเองหรือคุดู?

ไฉนบ่นออกความวุ่นโหวกำเนิต, และฟ้าดิน?

เพราะชาติและฟ้าดิน, ทั้งสามย่อมประชุมชิน
อยู่ในเจ้าทั้งสิ้น, ซึ่งทั้งหมดจะปลดปลิด.

ชะ! ชะ! เจ้าหลู่รูป, อีกความรัก, และความคิด;

ซึ่ง, เหมือนอย่างพานิชรับจำนำ, ทั้งมวลมี,

แต่ไม่ใช่สิ่งใดโดยอาการอันควรที่

เพื่อตักแต่งอินทรีย์, และความรัก, ความคิดฉนั้น:

ว่างงามประหนึ่งรูปที่ช่างพิมพ์พิมพ์ขึ้น,

ถดถอยถ้อยทางธรรมที่ระภาพแห่งผู้ชาย;

ความรักที่สามาถ, ทวนลบถ้อยอย่างชั่วร้าย,

ฆ่ารักซึ่งเมฆผายพจีจะถนอมไว้:

ความคิด, คืออาภรณ์แห่งรูปอีกกระติไซร์,

ผิดลักษณะในเชิงใช้ผิดทั้งสองประการ,

เหมือนดินในเขนงของทหารไม้ชำนาญ,
 ถูกอัคคีเผาผลาญเพราะความเขลาของตนพลัน,
 และตัวแตกกระจายเพราะเครื่องควรวีร้อบงกัน.
 ปลุกตัวขึ้นโดยพลัน! จูเลียตเมื่อยังอยู่ที่,
 หล่อนซึ่งเมื่อกี้เจ้าเกือบปลงชีพเป็นพลี;
 ช้อนเจ้าเคราะห์ดี: ดิบออลต์อาจฆ่าเจ้าได้,
 แต่เจ้าฆ่าดิบออลต์; ณ ช้อนเจ้าเคราะห์ดีไซ้:
 กฎหมายกำหนดไว้ว่าโทษตายกลายเป็นมิตร,
 เปลี่ยนตายเป็นเพียงขมิบ: เคราะห์ดีหนีอศรวพอลิต:
 อันพรปวงประสิทธิ์มาตกบนหลังเจ้าंना;
 ความสุขประดับเพราเพริศพร้อมเพรียงก็เมียงมา;
 เหมือนหญิงกิริยาแสนชิวและต้อตังนั้,
 เจ้ายังสับคหน้าต้อรับโชคและความรัก:
 ระวัง, ระวัง, มักจะตายร้ายคนเข่นนี้.
 ไปเกิด, ไปหาคู่ลิเน้, ตามสัญญาผี,
 ขึ้นสู่ห้องโถงนครี, จงไปปลอบฤดีสมร:
 แต่จงอย่าอยู่จนเขาวางยามในนคร,

เพราะจะมีอาจารย์ไปสู่เมืองมันตุวา;
 ที่นั่นเจ้าจะอยู่จนเราอาจโอกาสหา
 เพื่อเผยเรื่องวิวาท, และชวนมิตรปรองตองสรรพ,
 ทูลขอภัยแก่เจ้านาย, และเรียกเจ้ากลับ
 ด้วยความรื่นรมย์นับสองแสนส่วนประมวลได้
 - ยิ่งกว่ายามเจ้าจรจากไปด้วยโคกาลัย.-
 แม่นม, เชิญหล่อนไป: ฝากคิดถึงยังโฉมศรี,
 และบอกหล่อนให้เร่งทิ้งเรือนนอนเสียด้วยดี,
 ซึ่งความเศร้าโศกก็ย่อมเตือนเขาทำเช่นนั้น:
 โรเมโอจะไปหา.

- นางนม. คุณพระ, ข้าอยากอยู่ที่ทั้งคืนเป็นแม่นมั่น
 เพื่อฟังคำเทศน์ธรรม: เออ, บัญญามากกระไร!
 คุณคะ, ฉันทจะบอกคุณนายว่าคุณจะไป.
 โรเมโอ. ดีแล้ว, บอกชื่นใจให้เตรียมตัวไว้ต่อว่า.
 นางนม. อ้อนี่, เจ้าข้า, แหวนคุณฝากมาให้, เจ้าข้า:
 ไปเถิด, อย่าชักช้า, เพราะบัดนี้ก็ราตรี.

[เจ้าโรง.]

โรเมโอ. ดวงจิตข้าใจแจ่มขึ้นเข้มขึ้นเพราะสิ่งนี้!

๑๐. ไปเกิด. สวัสดิ์; และตอนนี้จงจำไว้:

รีบไปเสียก่อนที่เขาวางยามในเวียงชัย.

หรือพออรุณไซจงปลอมกายรีบผายผัน:

ไปอยู่มณฑล. ข้าจะตามทนายพลัน,

เพื่อใช้ทนายนั้นเป็นครั้งคราวแจ้งคดี

ให้เจ้าได้ทราบเหตุที่เกิดขึ้น ณ ที่นี้:

จงยื่นมือมาที; คำมีคแล้ว, จงรีบไป.

โรเมโอ. แม้สุขประเสริฐยิ่งกว่าปวงสุขมิเรียกไซ้,

ข้าคงแสนเศร้าไว้, ที่จำจากพระอาจารย์.

ขอลาก่อน.

[ต่างเจ้าโรง.]

ตอนที่ ๔

ถิ่นเดิม, ห้องหนึ่งในเรือนของคาปุเล็ต.
คาปุเล็ต, คุณหญิงคาปุเล็ต, และปารีสอก.

- คาปุ. ทั้งปวงได้เป็นไปโดยเคราะห์ร้ายแรงบันดาล,
เราจึงยังไร้กาลโอกาสพบกับบุตร:
แม่ท่าน, เจ้าหล่อนรักดิบอิลต์ญาติจ้อฤดี,
และฉันก็รัก: นี้, เราเกิดแล้วต้องตายแท้:
บัดนี้ตัก, ลูกคงไม่ลงมาคืนนี้แน่:
ฉันขอบอกว่แม่ตัวท่านไซว์ไม่มาหา,
ฉันเองก็คงจะนอนแล้วได้ชั่วโมงกว่า.
- ปารีส. บัดนี้เป็นเวลาวิโยคไม่ควรเก็บขวคี.
คุณหญิง, ข้าขอลา: ฝากคิดถึงแต่บุตรี.
- คุณหญิง ค. เจ้าคะ, และพวุงนี้แต่เข้าจะพังหล่อนดู:
คืนนี้บุตรีข้าความโศกาครอบงำอยู่.
- คาปุ. เออ, ท่านปารีส, ดูข้าขอหาญรับรองให้

ความรักของลูกข้า: เข้าใจว่าคงตามใจ
 ตูข้าทุกอย่างไว้; ยิ่งกว่านั้น, ข้ามันจิต.-
 เมียวัก, หล่อนจงไปหาบุตรีก่อนไปนิทร์;
 จงเล่าให้ทราบจิตปารีสลูกสินหา,
 และจำไว้, จงบอกให้ทราบว่าวันพ่อน่า-
 แต่, เตียว! วันนั้นมาวันใดหนอ?

ปารีส.

อ้อ, วันจันทร์.

ลาปู.

วันจันทร์! ฮะ, ฮะ! เออ, วันพุดเร็วไปเช่นนั้น.
 พุดหัดก็แล้วกัน: วันพุดหัด, บอกลูก,
 ว่าจะได้สมรสกับขุนนางผู้เลือนนี้.
 เตรียมการทันหรือนี้? ขอบเร็วเช่นนี้หรือไฉน?
 ไม่ต้องมีงานโต; ขวนเพื่อนคนสองคนไว้;
 เพราะ, นี่แน่เข้าใจ, ดิบอดดีฟังม้วยชีวิต,
 คนอาจจะเห็นเราไม่เคารพและโยคี,
 เขาก็ญาติเรา, ถ้าเราเริ่มเริงมากนัก.
 ฉนั้นเชิญเพียงราวสิบสองคนดีเพื่อนรัก,
 คงไม่กระไรนัก.- เหมาะหรือพุดหัดดี?

ปารีส.

ใต้เท้า, ข้าเจ้ายากให้พฤหัสเป็นพวุงนี้.

คาป.

ดีแล้ว, เชิญไปตี: พฤหัสเป็นตกลองนา.—

หล่อนไปหาจูเลียตก่อนที่หล่อนไปนิทรา,

บอกลูกเตรียมกายพร้อมเพื่อวันฮาวาห์นั้น.—

ไปตีเถิดนะท่าน.— โฟนาคูสู่ห้องพลัน!

เชิญเดินไปก่อนฉัน, เวลา^{นี้}ตึกนักหนา,

จนเกือบจะเรียกว่าเข้าแล้วได้ในไม้ช้า.—

ไปตีเถิดในราตรีสวัสดิ์เกษมศรี. [เจ้าโรงหมด.]

หมายเหตุ: ข้อความในวงเล็บ [...] เป็นข้อความที่ปรากฏในต้นฉบับแต่ไม่ปรากฏในฉบับแปล

แปลโดย: ...

ตอนที่ ๕ (บทนำ)

ถิ่นเดิม: ห้องนอนของจูเลียต. (๓๗)

โรเมโอและจูเลียต ออก.

- จูเลียต. เธอจะไปละหรือ? ยังไม่จวนรุ่งระวี:
นกในตึงบัดนี้, มิใช่ตัวรักเวียงร้อง, (๓๘)
เสียงดังกระทบโสตอันหวานของเธอก้อง;
ทุกคืนมันรำว้างอยู่ที่ต้นทับทมมัน:
เข็ญเกิด, ชื่นใจ, คือในตึงบัดที่ร้องลั่น.
- โรเมโอ. นกตัวรักเป็นแม่นมัน, ประกาศสุวิโยทัย,
มิใช่ในตึงบัด: คู่รักร้ายเกิด, ชื่นใจ,
รุ่งเรืองประเทืองในกลีบเมฆภาคบูรพา:
อันเทียนของราตรีดับหมด: และทิวว่า
เวียงยืน ณ ยอดผาพยับหมอกอยู่ว่าไร.
พ่เจ้าต้องจวเพื่อคงชีพ, หรืออยู่บวรลย์.

จูเลียต.

อันแสงนั้นมีไขแสงทอง, นื่องรัฐยุติ:
 เปนเพียงดาวหางซึ่งประทุจากพระสุริย์,
 สำหรับในคืนนี้เป็นคบเพลิงนำพี่ยา
 เหมือนส่องวิถีให้ดำเนินสู่มนต์ดูวา:
 ตั้งนั้นอยู่ก่อนนา; ยังไม่จำจะจากจร.

โรเมโอ.

พี่ยอมให้เขาจับ. ยอมเขามลาญชีวิตมรณ;
 พี่เต็มใจแล้วหล่อน, แม้น้องขอบเข่นนั้นนา.
 พี่จะว่าแสงเงินมิใช่เนตร์แห่งทิวา,
 เปนเพียงแสงส่องมาจากนระลาดแห่งดวงจันทร์;
 และว่านั่นมิใช่ชนกสาร์ก, ซึ่งส่งเสียงต้น
 ในห้องคูหาสวรรค์เหนือศีรษะของเราไว้.
 อันพี่นี้มีจิตอยากอยู่มากกว่าอยากไป:
 เชิญมา, มัจจุภัย! จูเลียตหล่อนขอบเข่นนั้น.
 อย่างไร, ดวงใจพี่! ยังไม่รุ่ง; มาพูดกัน.

จูเลียต.

รุ่งแล้ว, รุ่งแล้ว: พลันไปเกิด, พี่งโคลคลา!
 นั่นคือชนกสาร์กร้องดำเนินเหยยหนวกหูนา,
 เสียงแตกเลนนักหนาและเสียงหลงนำว่าคาญ.

[องก์ ๓. ก. ๔]

โรมิโอและจูเลียต

๑๕๓

บางคนว่านกคีรีบมัทกร้องเสียงเสนาะหวาน;
เช่นนั้นไม่เข้าการ, เพราะมันพรากเราจากพลัน:
เขาวานนกคีรีบมัทกับคางคกร้ายแตกต่างกัน; (๓๕)
อ้า, น้องอยากให้มันแลกเปลี่ยนกันด้วยแหละดี!
เพราะเสียงมันเตือนพรากแขนน้องจากวงแขนพี่,
ต้อนรับจากที่นั่นด้วยเห่เพรียกพระสุริยา.
อ้า, ไปเกิดบัดนี้; สว่างขึ้นทุกทีนา
โรมิโอ. สว่างขึ้นทุกที, อ้า; โศกเรายังมีตมวลดทวิ!

นางนม ออก.

นางนม. คุณคะ!
จูเลียต. อะไร, นม?
นางนม. คุณหญิงมารดาคุณจะมายังห้องคุณนี้:
รุ่งแล้ว, ระวังตีเกิด, จงมองดูหัวไป. [เจ้าโอร.]
จูเลียต. ฉนั้น, บัญชร, ปล่อยพิวามา, ปล่อยชีพโคละ.
โรมิโอ. ลาก่อน! จำลาไป! จุมพิตที, แล้วพิจว.
[ขึ้นออกทางหน้าต่าง.]

๑๕๔

โรเมโอและจูเลียต

[องก์ ๓. ก. ๔]

จูเลียต.

ไปแล้วหรือ? ชูผ้า, อ้า, ผ้าชูคู่สมร!
น้องรอตราบสุนทรจากที่ทุกทิศทาง,
เพราะในนาที่เดียวย่อมมีอยู่เป็นหลายวาระ:
โอ้อ่า, โดยประมาณเช่นนี้น้องจะชรา
กว่าน้องจะได้พบโรเมโอผู้ภรรยา!

โรเมโอ.

ลาก่อน!
พี่คงไม่ปล่อยราเวตโอกาสอันพึงมี
เพื่อฝากความคิดถึงมายังน้องยอดชีวิต.

จูเลียต.

โอ, นึกอยู่หรือพี่ว่าแล้วเราจะพบกัน?

โรเมโอ.

พี่ไม่สงสัยเลย; และทุกซ์โคกปัจจุบัน
จะเป็นข้อผูกพันในเบื้องหน้าของเราไซ้.

จูเลียต.

คุณพระ! ตัวน้องมีมะโนทายร้ายกระไร,
บัดนี้พี่อยู่ได้, น้องรู้สึกได้เห็นพี่
เหมือนผู้ตายแล้วนอนอยู่กันหลุมฝังซากผี:
สายตาของน้องนี้เสีย, หรือพี่หน้าซีดเขียว.

โรเมโอ.

และเชื้อพี่เกิด, น้อง, พี่เห็นน้องเช่นกันเดียว:
ความโศกแน่ที่เดียวตูดเลือดเรา. พี่ขอลา!

[หายเข้าโรง.]

จูเลียต. อ้า, เควาะห์, เควาะห์! ปวงชนว่าเจ้าไม่ยังยืนนา:
ถ้าโลเลเช่นว่า, เควาะห์จะทำสถานใด
แก่ผู้ชนชื่อว่ามีนคง? จงโลเลไป,
เช่นนั้นเควาะห์จะได้ไม่กักเขาไว้เนิ่นนาน,
แต่ส่งเขาคืนมา.

คุณหญิง ค. [ในโรง.] ลูกหญิงจ๋า! ตื่นจงขาน.

จูเลียต. ใครเรียกสำเนียงฉาน? คุณแม่ข้าหรือไฉน?
ท่านยังมีได้นอน, หรือตื่นเข้านักรทำไม?
มีเหตุประหลาดใดที่นำท่านมาที่นี่?

คุณหญิงคาปูเล็ต ออก.

คุณหญิง ค. จูเลียต, เป็นอย่างไร?

จูเลียต. ไม่สู้จะสำราญดี.

คุณหญิง ค. ยังคงว่าโคกถึงพี่ผู้มรณา?

หรือลูกจะชดเชยเขาจากหลุมด้วยน้ำตา?

แม้หากทำได้นั่น, เขาจะพินก็หาไม่;

ฉนั้นหยุด; อันโคกน้อยเป็นพยานรักมากได้,

แต่โคกมากเกินไปเป็นพยานสติน้อย.

- ที่อ้ายผู้ร้ายอาอรรพ์ถูกเนรเทศลิดิต,
 และจะให้ว่างยาอันรุนแรงกำแหงพิษ,
 จนมันต้องม้วยมิตเป็นเพื่อนตามติบอสต์ไป:
 ตั้งนี้, เมื่อสมหมาย, หวังว่าลูกคงพอใจ.
- จูเลียต.   อันตัวของลูกไขว้จะพอจิตอย่าพึงหมาย,
 จนกว่าลูกจะได้เห็นตัวโรเมโอ-ตาย-
 ลูกนี้แสนใจหายโศกถึงญาติผู้ล่วงลับ.
 ถ้าหากคุณแม่เพียงแต่หาคนไว้คอยรับ
 ถ้อยยาพิษไปฉับ, ตัดนั้นจะผสมให้,
 และโรเมโอนั้น, เมื่อกินยาพิษแล้วไขว้,
 คงต้องม้วยทันใด. โอ, จิตลูกนี้จึงครัน
 ยามยินออกนามเขา, แต่ลูกไม่อาจฝืน,
 ไปแสดงความรักอันมีอยู่ในติบอสต์พี่,
 ที่ตัวผู้ประจันประจันเขาถวายชีวิต.
- คุณหญิง ค.   ลูกจงหาชีวิต, ส่วนมารดาจะหาคน.
 แต่แม่มีข่าวมาบอกลูกให้ชื่นกมล.
- จูเลียต.   ข่าวดีมายามจนย่อมเป็นเครื่องบำรุงใจ:

อันข่าวอะไรมี, ขอคุณแม่ไปรตขานไซ?

คุณหญิง ค. นั้นแหละ, ลูกนี้ไซร์บิดาเชื้อเพื่อนักหนา;
ท่านมีความจงใจจะเปลื้องทุกข์ของธิดา,
ท่านจึงได้ตวงหาวันนำสุขสู่ลูกขวัญ,
ซึ่งลูกมีมุ่งหา, และแม่เองนี่ก็มีทัน.

จูเลียต. คุณแม่, แลนอัครรย์, กล่าวถึงวันอะไรเล่า?

คุณหญิง ค. อ้อ, ลูกรัก, คือวันพฤหัสบดีมาเวลาเช้า,
ขุนนางว่างเวลา, หนุ่ม, และศักดิ์สูงพิศาล,
คือเคานตีปารีส, ที่เสนต์มีเตอร์วิหาร^(๔๐)
จะให้ลูกสุขสานต์เป็นเจ้าสาวสราญใจ.

จูเลียต. ✓ โดยมิเตอร์วิหารและตัวมิเตอร์เองไซร์,
เขาจะบันดาลให้ลูกเป็นสุขฉนั้นใดหนอ.
✓ ลูกนี้กประหลาทใจที่เว้งรัต; จะเข้าหอ
กับเขาก่อนผู้ขอเคยแสดงสินหา.
อันตัวลูกนี้ขอคุณแม่เรียนคุณบิดา,
ลูกยังไม่วิวาห์, และแม่แต่ง, ขอยินยัน,
ก็กับผู้ที่ข้าเกลียด, คือโรเมโอนั้น.

คุณหญิง ก. ดีกว่าปารีสมัน. นี่แหละชาวพิลึกละ!
คุณพ่อมานี้แล้ว; ลองเรียนท่านเองเถิดนะ,
แล้วดูว่าท่านจะเห็นด้วยหรือกับโฉมงาม.

คาปุเล็ต และ นางนม ออก.

คาปุ. เมื่อหมดแสงระวี, อากาศโปรยหิมะลง;
แต่ยามอัษฎางค์แห่งโอรสของน้องไซรั
ฝนตกเป็นท่าใหญ่.
อย่างไร! เด็กน้ำตาฟาย? ยังโศกอีกหรือไหน?
น้ำตายังหลังไหล? คุในกายน้อยเอกรา
ลูกเลียนทั้งนาวี, และสมุท, และวาทา;
เพราะเนตรของธิดา, พ่อเปรียบด้วยสมุทใส,
น้ำตายังขึ้นลง; กายลูกคือนาวาไซรั,
ในน้ำเค็มแล่นไป; ถอนใจเปรียบพายุฝน;
ซึ่งพัดอย่างแรงกล้า, พร้อมด้วยอัสสุชลนั้น,
แม้ไม่สงบพลัน, อาจบันดาลความลุ่มได้
แต่ตัวลูกผู้ต้องพายุเพลิง.—เมียมุ่ใจ!

บอกลูกแล้วหรือไหนให้ทราบข้อเราวิเศษ?

คุณหญิง ค. บอกแล้ว; แต่หล่อนไม่เต็มใจ, อีกขอขอบจิต,
อยากให้เกิดสันติแต่งงานเสียดกับหลุมฝัง!

คาป. ข้า? เล่าให้ฉันฟัง, เกิดเมีย, เล่าให้ฉันฟัง,
ไม่ยอมหรือ, โอหัง? ไม่ชอบใจเราหรือนี่?
ไม่ตื่นเต้นตอกหรือ? ไม่เห็นหรือว่าโชคดี,
ทั้งๆ ตัวเลวฉัน, ที่เราช่วยแสวงหา
บุรุษผู้เลิศมาเพื่อให้เป็นภัสตรา?

จูเลียต. ไม่ตื่น, ที่ช่วยหา, ที่หาแล้ว, ขอขอบคุณจึง;
เป็นพันวิสัยข้าจะตื่นสิ่งซึ่งตนชัง;
แต่ถึงเกลียดก็ยังมีรักคุณท่านรักไขว้.

คาป. อะไร! อะไร, เล่นแต่สำนวน! นี้อย่างไร?
“ตื่น” อีกทั้ง “ชอบใจ” และ “ไม่ชอบคุณ” ดังนี้;
แล้วก็ “ไม่ตื่น” เล่า: แม่เจ้าเอ๋ย, แม่ตัวดี,
อย่าขอบคุณกูนี้, และอย่าตื่นแก่กูเลย,
เตรียมข้อไว้เมื่อวันพฤหัสบดีนี้เกิดเหวี่ยง,
ไปกับปารีส, เฮ้ย, ที่เสนตย์เตอร์วิหาร,

หาไม่ จะเอาตัวขึ้นรั้วลากไปประหาร. (๔๑)

เลกที, อีสามาญซากไว้เชียว! อีสู้รู้! (๔๒)

เลกที, อีหน้าไซ!

คุณหญิง ค.

อะไร! ท่านคลังหรือ, ดู?

จูเลียต.

คุณพ่อ, ลูกขอเข้าไปวงวอนเถิดเจ้าข้า,

โปรดงดโทษะพึงสักคำเดียวขอเจรจา.

ภพ.

ตายโหง, อีชาติข้า! อีหัวคือแสนอัปรีข!

นี่แน่: วันพฤหัสบดีจะไปวัดเกิดโดยดี.

หาไม่ต่อไปนี้อย่าดูหน้ากูต่อไป:

อย่าพูด, อย่าตอบมา. อย่าโต้เถียงวินิจฉัย;

กูค้ำมืออะไร. — คุณหญิง, เราเคยบ่นกัน

ในรัชที่พระผู้เป็นเจ้าให้ลูกเดียวกัน;

แต่ว่ามีต้นฉันเห็นคนเดียวฉันมากไป.

และเห็นว่าเรามีเคราะห์ร้ายเพราะมีมันไซรั.

ตายโหง, อีจัญไร!

ภนม.

โปรดเถอเถิด, พระจอมสวรรค์!—

เจ้าคุณแผละผิดแท้ที่ต่ำลุ่มมากมายฉัน.

- คาปู. ทำไม, แมร์สเวิร์ท? จงหยุดพูดบ้างเป็นไร,
แม่คุณ; ไปสูสีกับพวกเพื่อนนินทา; ไป.
- นางนม. ข้าพูดไม่ผิดใด.
- คาปู. คุณพระช่วยด้วยเถิดนา.
- นางนม. ห้ามพูดด้วยหรือนี้?
- คาปู. หยุดที่เถิดพึมพำบ้าง!
จงไปสนทนากับพวกเพื่อนเสมอพักตร์,
เพราะเราที่นี่ไม่อยากฟังเลย.
- คุณหญิง ค. ท่านคุณน้า.
- คาปู. จอมสรวง! ฉันทจวนคลั่งละ.
วัน, คืน, โมง, ชณะ, เวลา, ทำงาน, หยุดพัก,
อยู่เดียว, พร้อมเพื่อนรัก, ฉันทเป็นห่วงตลอดเวลา
หาผัวให้บุตร; และบัดนี้เมื่อได้หา
สุภาพบุรุษมาผู้กำเนิดประเสริฐศรี,
มีทรัพย์บริบูรณ์, เข้าวัย, อีกประพจน์ดี,
อีกตามเขากล่าว, มีคุณละเลิศทุกอย่างไป,
บันส่วนตามควรที่จะเห็นควรแก่ชายไซริ;

แล้วก็มาต้องได้ฟังเด็กโง่โง่เขลา,
 เหมือนหุ่นเสียงออก ๆ, เมื่อพบโศกงามตระการ,
 ตอบว่า "ไม่แต่งงาน," "ดิฉันนี้รักไม่ได้"
 "ดิฉันยังเยาว์นัก," "ดิฉันขอไปรดอกัย."
 แต่, ถ้าไม่เต็มใจจะแต่งงาน, ก็ตามที่:
 ไปไหนได้ก็ไป, แต่อย่าอยู่บ้านกูนี้:
 ระวัง, คิดจงดี, กูไม่พูดเล่นเล่นละ.
 จวนวันพฤหัสบดีแล้ว; ใคร่ควรอนุญาตให้มากนะ.
 ถ้าเป็นลูกกู, จะจัดยกให้สหายยา;
 หาไม่, ไป, ขอราน, อด, ตายเกิดกลางถาวร,
 เพราะให้กูตายท่า, กูไม่รับเป็นบุตร,
 อีกทรัพย์สินของกูจะบำรุงมึงบ่พึงมี.
 เชื้อเกิด, คิดจงดี; กูไม่ยอมคืนวาจา. [เข้าโรง.]

ลียต. อันความการุญหมดไม่มีหรือในเมฆา,
 ซึ่งยังรู้ทุกขาของข้าศึกในดวงใจ?
 อ้า, มาดูใจดี, อย่าขับลูกจากออกไป!

รอกการแต่งงานไว้สักหนึ่งเดือน, หนึ่งสัปดาห์,
หรือ, แม้มียอมรอ, ขอโปรดจัดเตียงวิวาห์
ในห้องอนุสาวรีย์ที่ติบอลดันนอน.

คุณหญิง ค. อย่าพูดกับฉันเลย, ไม่ขอเผยแพร่สันทร.
จงทำตามใจหล่อน, เพราะฉันไม่เกี่ยวข้องไป.

[เจ้าโรง.]

จูเลียต. คุณพระ!— โอ้, นมจำ! จะบึ้งกันได้ฉันใด?
ผู้ฉันยังอยู่ในแดนดิน, สัตย์อยู่ในสวรรค์;
คำสัตย์นั้นจะกลับคืนมาโลกอย่างไรกัน,
เว้นเสียแต่ผู้นั้นจะส่งคืนจากนภางค์
โดยละโลกนี้ไป? (๔๑) ปลอดภัย, และช่วยแนะทาง,
อกเอ๋ย, เห็นใจบ้าง, สวรรค์โยใช้อุบาย
แก้ตัวฉันผู้เป็นคนอ่อนแอและแพ้ง่าย!
ว่าไร? ไม่เผยแพร่พิชช่วยให้อิจิตธรรม?
ช่วยปลอดภัยบ้างสิเนม.

นางนม.

เขาเกิด, โรเมโอนั้น
ถูกจับ; และคิดฉันพนันได้อย่างทง,

ว่าเขามีอาการท้วงท้วงได้คงใจจง;
 หรือ, หากกลับ, ก็คงจะต้องกลับโดยลับคืน.
 ฉะนั้น, เมื่อความเป็นดังเช่นกล่าวมาแล้วนั้น,
 ฉันทเห็นว่าแจ่มจันทร์ควรแต่งกับท่านเคานตี.
 เออ, เขาเป็นชายโฉมเฉลา.
 โรเมโอเปรียบเขาเหมือนผ้าเก่า, นกอินทรี
 เนตรเขียวไม่สดสี, หรือไฉ, งาม, เท่าดวงตา
 ของท่านปารีสนั้น. ให้ฉันทายคืนเกิดนา,
 ควรคุณจะปริศารับสามที่สองนี้,
 เพราะดีกว่าที่หนึ่ง: หรือถึงแม้จะไม่ดี,
 ที่หนึ่งตายแล้วนี้, หรือเท่าๆ กับเขาตาย
 เพราะอยู่ก็ไม่เป็นประโยชน์เลยแก่คุณนาย.
 จูเลียต. นี่พูดอย่างขยายจริงใจหรือ?

นางนม.

อย่างจริงใจ;

หาไม่ให้ตายคืนสักะ

จูเลียต.

สาธุ!

นางนม.

อะไร?

จูเลียต.

นั่นแหละ, แม่นมได้ปลอบจิตฉันมากนักหนา.
ไปเถิด; บอกคุณแม่ว่าฉันนี้จะขอลา,
เพราะทำท่านบิดาโกรธ, จะไปกุฎีลอสเรนซ์,
เพื่อจะได้ปลงมาปรับอภัยพอใจเย็น.

นางนม.

ดีแล้ว; ดิฉันเห็นเป็นการถูกและงดงาม.

[เจ้าโรง.]

จูเลียต.

ยายเจ้าจัญไรเหลือ! ไ้อ้ายยักฉันทราวม!
บาปใดจะเป็นความชั่วร้ายยิ่งไปกว่ากัน,
คือให้เราเสียสัตย์, หรือตีฆ้องของเรานั้น
ด้วยลั่นที่วาทรรณชมเขาเล็ดประเดีรัฐติ
เป็นหลายพันครั้งแล้ว? - ที่ปรีกษา, เลิกกันที;
สูกับอกข้านั้นแต่พรากจากกันไป.-
เราจะไปหาท่านภาดา, เวียนทางแก้ไข.
ถ้าหมดหนทางไขว้, เราก็อาจปลงชีวา.

[เจ้าโรง.]

องก์ที่ ๔

ตอนที่ ๑

เวโรนา, ภูฏีของภาตาลอเรนซ์.

ภาตาลอเรนซ์และปารีส ออก.

- ลอ.   ณ วันพฤหัสบดีหรือ? สั้นๆจริงๆ ละเวลา.
ปารีส.   เป็นความปรารถนาคุณพ่อคาปูเล็ตไซร์,
                  และข้าไม่ใจจิตพอจะรังความเร็วไว้.
- ลอ.   ท่านกล่าวว่าท่านไม่ทราบถึงใจฝ่ายสตรี:
                  ดูทางไม่ตรงนัก; ฮาตมะไม่ชอบฉัน.
- ปารีส.   หล่อนเฝ้าแต่โศกก็มากเกินไปเพราะติบอแลต์ตาย,
                  และข้ายังมีได้พูดเล่าโลมหล่อนมากมาย,
                  วันนี้ข้ายมพรายในเรือนที่น้ำตาพู่.
                  บัดนี้ท่านบิดาเห็นว่าออกน่านักล้วยอยู่
                  ที่หล่อนนั้นยอมตูดกเป็นทาสแห่งโศกา,
                  และด้วยปรีชาญาณจึงเร่งการกษวิวิธา,

- ปารีส. และเชื่อว่าบอกได้คว่ำว่าหล่อนก็รักฉัน.
- จูเลียต. ถ้าบอกเช่นนั้น, คงจะมีค่ามากมายวัน
เพราะกล่าวลับหลังฉัน, ประเสริฐกว่ากล่าวต่อหน้า.
- ปารีส. สงสาร, พักตร์ของหล่อนนั้นหม่นหมองเพราะน้ำตา.
- จูเลียต. อันธสุซลคร่าห้ความมีชัยได้น้อยแท้;
เพราะหน้าเธออยู่แล้วก่อนที่ธสุรังแก.
- ปารีส. ดีพักตร์นั้นหรือแม้รังแกยิ่งกว่าน้ำตา.
- จูเลียต. ไม่ใช่ใส่ความหยาม, เป็นความจริงนะเจ้าข้า.
และข้อที่ฉันว่า, ก็ว่าตรงใส่หน้าไว้.
- ปารีส. หน้าหล่อนเป็นของฉัน, และหล่อนหาความร้ายให้.
- จูเลียต. ก็อาจจะเป็นได้, เพราะไม่เป็นของฉัน.—
ท่านให้โอกาสได้บัดนี้หรือ, พระนักรวม;
หรือจะให้ดิฉันมาหาเมื่อทำวัตรเย็น?
- ลอ. พ่อว่างอยู่บัดนี้, นะบุตรีมุ่งบำเพ็ญ.—
บพิตร, รูปนี้เห็นควรขออยู่ลำพังแท้.

ปารีส.

ข้าเจ้าไม่ชอกวนในยามกิจจะวัตรแม่!—

จูเลียต, พฤษหัสแต่เวลาเช้าจะปลุกสมร:
ชอลาจนวันนั้น; จงรับจูบอันสุนทร. [เจ้าโรง.]

จูเลียต.

อ้า, บิดประตูก่อน, และเมื่อมีดเสร็จแล้วไซ้,
มาช่วยกันกำสรวล; สันหวัง, สันทางแก้ไข!

ลอ.

อ้า, จูเลียต, ห่อใต้ที่ราบทุกขั้วอันของบุตร!

ห่อแสนว่ากาญจิตจนสุดคิดละครานี้:

ห่อทราบว่าถึงที่, ไม่มีสิ่งใดง้างจัด,

ลูกต้องแต่งงานกับเคาน์ตีในวันพฤษหัส.

จูเลียต.

อย่าบอกแก่ลูกบิดนี้เลยวาทราบข่าวนั้น,

เว้นแต่จะอาชวีวิธีให้ลูกบ้องกัน:

ถ้าแม่บุญญาอันท่านมีช่วยลูกมิได้,

ขอเพียงแต่รับเห็นชอบตามความลูกตั้งใจ

และกำยมีคนี้ไซ้ลูกจะช่วยจิตถนัด.

เทพผูกจิตลูกกับโรเมโอ, ท่านเชื่อมหัตถ์,

และก่อนมือ, ซึ่งมัดติดโรเมโอด้วยมนตร์ไซ้,

จะเป็นสัญจรประทับสรวาอื่นได้,
หรือจิตอันชื่อไฟล้ไปคึดคดขบถพาล
หันไปหาผู้อื่น, นี้จะฆ่าให้สุดปรมาณ:
ฉนั้นก็, อาศัยท่านได้เคยเห็นและรอบรู้,
โปรดช่วยให้โอวาทแนะนำพลัน; หากไม่ ๓,
มีคณีนันจ้องอยู่ระหว่างกลางร่างดิฉัน,

จะเป็นตระลาการ, พิพากษาคดีอัน
อำนาจอายุพรรษาและความรู้ของท่านไซ้
มิอาจตัดลิดลงให้คงเป็นอรรวมแท้ได้.

อย่าตอบให้แน่นไป; ดิฉันอยากว้ายัว,
อันสิ่งที่ท่านกล่าวมิกล่าวถึงทางเขี้ยวยา.

ลอ. ซ้าก่อนนะ, อีตา: พ่อเห็นทางที่พอหวัง,
ซึ่งจะต้องกอบการอันรุนแรงน่ากลัวจัง
เท่าการอันร้ายคังที่เราคิดจะบ้องกัน.

แม้ลูกไม่อยากแต่งเคานตีปาวีสนั้น,
และตั้งจิตแรงแม้นพอที่จะปลงชีพตน,

ลูกก็คงพร้อมใจจะรับรองคำเนินกล
อันคล้ายกับวายุขันธ์เพื่อพ้นความอายอันนี้,
ซึ่งยอมจะแลคุมฤตยูเพื่อไต่หนี;
ถ้าลูกหาญพอที่, พ่อจะให้ทางแก้ไข.

จูเลียต.

อ้า, แทนที่แต่งกับปารีสนั้น, จงสั่งให้
ลูกโลดลงทันใดจากกำแพงแห่งมือนั้น;
หรือให้ท่องวิถีทางโจร; หรือให้ฝ้ายผัน
ไปที่ชุมมากครัน; ล่ามโซ่ไว้ในหมู่หมီး;
หรือขังไว้ทุกคืนในที่โรงไว้ซากผี,
อันเต็มทั่วทั้งที่ด้วยกระดูกกราว ๆ วาง,
กระดูกแข็งซาเหม็น, กระโหลกเหลือองอันไว้ค้าง;
หรือให้ลูกไปกลางหลุมผีที่เขาขุดใหม่
และนอนแบกซากศพที่ในผ้าห่อศพไซร์;
ทำสิ่งซึ่ง, เพียงได้ฟังเขาเล่าก็แสบ;
ลูกก็จะยอมทำโดยไม่กลัวและไม่แค้น,
เพื่อคงเปนเมียแห่งผู้ยอตรึกโดยสุจริต.

ลอ.   ตีแล้ว; กลับไปบ้าน, ทำเบิกบาน, ประนอมใจ
 แต่งกับปารีสไซร์: พุระวารคือพຸ່ງนี้:
 คินพຸ່ງนี้จงนอนโดยลำพังตัวบุตรี,
 อย่าให้นางนมมีโอกาคนอนห้องธิดา:
 จงเอาชวตนั้นไป, เมื่ออยู่ในเตียงนิทรา,
 จงคิมซึ่งน้ำยากลับคืนด้วยทันใด;
 ไม่ช้าภายในเส้นโลหิตยาจะแล่นไป
 บันดาลเข็นชีวิตใจจะหงอยง่วง; ชีพะจร
 จะไม่เต้นเหมือนอย่างอรรมตา, จะหยุดนอน;
 ความอ่อน, หายใจหล่อน, จะไม่แจ้วว่าคงชนม์;
 อันสิทุกหลาบเรือที่โสมสู้อีกแก้มจะหม่น
 ชิดเขี้ยวเหมือนเท่าบั้น; หลังตาก็จะหลับพลัน,
 เหมือนตาย, เมื่อยามบิตซึ่งทิวาแห่งชีวิต;
 ทุกส่วน, ไร้เครื่องอันบังคับให้อ่อนไปมา,
 จะแข็งและชื้อและเข็นประหนึ่งตายเทียวนา;
 และในความมายาอันคูล้ายความตายนั้น

ลูกจะคงอยู่ใต้สีบสองชั่วโมงนั้น,
 แล้วก็จะตื่นพลันเหมือนตื่นจากนอนหลับตี.
 ครั้นเมื่อเจ้าบ่าวไปในเวลารุ่งระวี
 เพื่อปลุกลูกจากที่ไสยา, ลูกตายอยู่นั้น:
 แล้ว, ตามธรรมเนียมแห่งประเทศเราเช่นรัฐกัน,
 แต่งพร้อมพัสดุราตราศพนอนเบ็ดอยู่บนเตียงผี
 เขาจะหามลูกไปโบริวานานุสสาวรีย์
 ที่ปวงสกุลศรัททาบุเลศนอนอยู่ไซ้.
 ระหว่างเวลานั้น, ก่อนที่ลูกจะตื่นได้,
 พ่อจะเขียนสารให้โรเมโอรู้กิจจา,
 และเขาก็จะมา; และเขาก็กับบิดา
 จะไปคอยจนกว่าลูกจะตื่น, และคืนนั้น
 โรเมโอจะพาลูกไปมันตุวาพลัน.
 และตั้งนี้แม่นมั่นลูกจะรอดความอายนี้,
 แม้ความโลเลเหลวและความพริ้นฉันทวี
 ไม่ทอนความหาญที่จะทำได้ให้สิทธิ์สรรพ,

[องคฺ ๔. ๓. -]

โรเมโอและจูเลียต

๑๗๕

จูเลียต. ให้เกิด, โปรดให้เกิด! อย่างกลัวเลยถึงความพวั้น!

บอ. รับ; ลูกรับไปพลัน: จงใจแข็งและสมใจ

ในความปรารถนา, พ่อจะใช้ภักดาไป

ยังมันตฺวา, ให้ถือสาราถึงสามี.

จูเลียต. อ้ารักจงให้แรง! และแรงจะช่วยสิทธิ.

ข้าขอน้อมเกศเคารพลาบิดาโคล. [เจ้าโรง.]

ตอนที่ ๒

ถิ่นเดิม. ห้องหนึ่งในเรือนของกาปูเล็ด.

กาปูเล็ด, คุณหญิงกาปูเล็ด, นางนม, และทนาย ออก.

กาปู. ไปเชิญแขกตามที่มีรายนามได้จัดไว้. —

[ทนายคนหนึ่งเข้าโรง.]

เฮ้ย, จ้างพ่อครัวให้ฝีมือดีสักสิบพลัน.

ทนายที่ ๒. ได้ทำจะไม่ต้องพบที่เลวเลยละขอรับ, เพราะผม
จะทดลองดูก่อนว่าเขาเสียน้ำตนเองเป็นหรือไม่.

กาปู. มึงจะทดลองเขาว่าอย่างไรได้เช่นนั้น?

ทนายที่ ๒. คือเช่นนั้น, ขอรับ. พ่อครัวที่เสียน้ำตนเองไม่เป็น
คงต้องรตมือเลว. ฉะนั้นใครที่เสียน้ำไม่เป็นผมก็คง
ไม่ว่าจ้างเป็นแน่.

กาปู. ไป, ใจๆ เข้า. [ทนายที่ ๒ เข้าโรง.]

คงบกพร่องมากครั้นเพราะเวลาน้อยกระไร.

เฮอ, นี่ลูกไปหากาตาลอเรนซ์หรือไฉน?

นางนม. ถูกแล้ว, เจ้าคะ.

กาปู. บางทีท่านจะได้ทำประโยชน์บ้างกระมัง :
มันเป็นเด็กหัวดีถือถือที่สุमानะจ้.

จูเลียต ออก.

นางนม. นี่มาแล้ว, ร้อยชั่ง, จากปลงบาปคูไปวังใจ.

กาปู. อย่างไร, ลูกหัวดี! ไปเที่ยวไขว่อยู่ที่ไหน?

จูเลียต. ไปที่วัดฉันได้รับสอนจนรู้สึกผิด

ในการนอกโอวาทบิดากลับแข่งชิงจิต

รัตคำประกาศิตของท่าน, และรับวาที

หลวงพ่อลอเรนซ์สอนให้อ่อนกาย ณ ที่นี้,

ขอโทษท่านสักที. ลูกวอนง้อขออภัย!

แต่นี้จะขออยู่ในโอวาทท่านต่อไป.

กาปู. ไปตามเคานตีไว; ไป, บอกเขาทราบคดี:

ข้าจะได้จัดการงานวิวาห์เข้าพวงนี้.

จูเลียต. ลูกพบท่านผู้ดีหนุ่มที่กุฎลอเรนซ์นั้น,

และได้ให้ความรักเท่าที่ควรแก่ดิฉัน,
มิได้ก้าวเกินชั้นเขตแห่งความสุภาพดี.

คาปุ.

เฮอ, พ่อยินดีนัก; เรียบร้อยแล้ว; ยินชั้นที่:
ถูกต้องแล้วเช่นนั้น. — ขอข้าพบเคานตีนา;

เฮอ, ไปไวๆเถิด, รีบให้ตามตัวเขามา. —

เช่นนั้น, จอมเทวา, ท่านภاتاเจดิดีไซร์,
เมืองเราทั้งหมดควรรู้สึกคุณท่านยิ่งใหญ.

จูเลียต.

แม่นม, จงมาไปด้วยกันเถิด ณ ห้องฉัน,
เพื่อช่วยเลือกสิ่งของที่ต้องการแต่งตัวอัน
เห็นเหมาะสำหรับฉันได้ประดับกายพวงนี้.

คุณหญิง ค. ต่อวันพฤหัสบดี; อันเวลาเหลือยังมี.

คาปุ.

นมไปกับบุตร: — พวงนี้เราไปวิหาร.

[จูเลียตและนางนมเข้าโรง.]

คุณหญิง ค. เราคงจะบกพร่องในสิ่งของสำหรับงาน:
นี่จวนราตรีกาล. (๔๕)

คาปุ.

ช่างเถิด, ฉันไม่ท้อแท้,

และทุกๆ อย่างคงสำเร็จดี, เชื้อเถิดแม่:

ไปหาจูเลียต. แลช่วยจัดแจงเตรียมกายา;
คินันฉันไม่นอน; หล่อนอย่ากวนฉันเลยนา;
ครั้งนี้จะทำหน้าที่แม่เวือน. — เฮ้ย, มีใคร! —
มันไปกันหมดแล้ว; เขาเกิดฉันเองจะไป
หาแคนต์ปารีสไว้, เพื่อบอกเขาให้เตรียมกาย
สำหรับพรุ่งนี้. จิตของฉันนั้นแสนสบาย,
ตั้งแต่นางโฉมฉายผู้หอกลายกลับเป็นดี.

[ต่างคนเข้าโรง.]

ตอนที่ ๓

— ถิ่นเดิม. ห้องนอนของจูเลียต.
จูเลียต และ นางนม ออก.

จูเลียต. เออ. เครื่องแต่งตัวนี้ดีแล้ว; แต่ว่า, นม. นี้
ในระหว่างราตรีของงป่ล้อยฉันอยู่เดียว;
เพราะฉันนี้จำเป็นต้องสวมดนตรีหลายบทเงี้ยว
เพื่ออุบาสวรรค์เหลียวแลด้วยพรสภาพฉัน,
ซึ่ง, นมย่อมทราบอยู่, ว่ามัวมวลมากบาปครัน.

คุณหญิงคาปูเล็ต ออก.

คุณหญิง ค. อูระมากหรือนั้น? จะให้แม่ช่วยหรือไฉน?

จูเลียต. มิได้, เจ้าคะ; เราได้รวมของบางอย่างไว้
ที่ควรจะต้องใช้สำหรับงานวันพรุ่งนี้;
ฉันขอได้โปรดให้ลูกอยู่คนเดียวที,
และส่วนนมคืนนี้ให้อยู่ช่วยคุณแม่น่า,

เพราะลูกเชื่อว่าคงมีงานมากเต็มหัตถา
ในงานอันมีมาโดยตัวนั้น.

คุณหญิง ก.

แม่ลาไป:

จงนอนหลับสบาย, เพราะลูกต้องพักผ่อนไว้.

[คุณหญิงกับนางนมเจ้าโรง.]

จูเลียต.

ลาก่อน!—สักเมื่อไรไม่รู้ว่าจะพบกัน.

เรามีความสยองแค้นในเส้นโลหิตฉัน,

จงทำความอ่อนอันซุชีพเพราะเย็นเฉา.

เราอยากใคร่เรียกคนให้กลับมาช่วยปลอบเรา.

นม!—แกจะทำอะไรในนี้?

อันกิจซึ่งแดนเศร้าเราต้องทำลำพังตน.—

มา, ขวดยา.

เธอก็ถ้าเผื่อขานกินแล้วไม่เป็นผล?

เราจะต้องยอมทนแต่งงานหรือ ณ พวงนี้?

ไม่, ไม่:—สิ่งนี้แหละจะตัดเวียง:—จงอยู่นี้.—

[วางกันหยันไว้ข้างตัว.]

หรือโอสถจะมีพิษแรงร้าย, ซึ่งภาดา
ให้มาเป็นอุบายเพื่อให้โรมารณา.
เกลียดโดยกิจจิวาห์นั่นท่านจะเสียชื่อไป,
เพราะท่านได้แต่งงานกับโรเมโอแล้วไซ้ ?
น่ากลัวจะเป็นได้: แต่, นึกไปไม่ควรคิด,
เพราะท่านนั่นมันคงทรงธรรมะสุจริต.
เออแม่, เมื่อเรานิทรณะ ณ ห้องสุสานใหญ่,
เราตื่นขึ้นก่อนถึงเวลาโรเมโอไซ้
มารับ, จะทำไฉน? นี่เป็นข้อที่ควรพรั่น!
เราจะไม่อดใจมากหรือในอุโมงค์นั้น,
ซึ่งลมสอาดมันผายเข้าปากมิได้น่า,
และตายด้วยใจอดก่อนที่โรเมโอมา ?
หรือ, หากคงชีวา, จะไม่เป็นหรือเช่นนี้.
คือแรงนำสยอนแห่งมัจจุและราตรี,
ประกอบความกลัวที่มีอยู่ในที่แห่งนั้น,
เช่นในอุโมงค์, ห้องที่ไวศัพโบริาณอัน
ภายในหลายร้อยพระระกาลแล้ว, ปวงอัคร
ของบรรพบุรุษผู้ล่วงลับรวมอยู่ณนี้;
ที่ศพดิบอดลมโลหิตอาบ, ตายใหม่ๆ,

นอนเฝ้าอยู่ในผ้าห่อศพ; ที, เขากล่าวไว้,
 ว่าบางเวลาในราตรีพวกบีศาจมา:
 ไอ้ไอ้, ไอ้ไอ้, นึกหากว่าตัวเรานิทรา,
 ตื่นขึ้นโดยพลัน, นาดึกสุดเหมือนน่าขงฉนี้
 และกรีดเหมือนว่านคนที่ถอนจากบัลลังก์,
 ซึ่งคนอยู่ดี ๆ, ได้พังแล้วสติเพื่อน: (๔๖)
 หากเราตื่น, ลติเราหรือจะไม่แซะเขื่อน,
 เมื่อจำต้องอยู่เพื่อนสิ่งที่น่าสยอนสุด ?
 และบ้าแล้วเลยเล่นอัยรัฐิบรรพบุรุษ ?
 และบ้าแล้วคว่ำหัดติดบอสด์จากผ้าห่อผี ?
 และ, ยามสติคลั่ง, ผนวยอัยรัฐิของอัยกี,
 ไร่แทนคทา, ตีสมองบ้ำของตนตาย ?
 เชอ, ตู! รวจะเห็นรูปปีศาจของพี่ชาย
 เทียวเดินออกก่วนววยหาโรเมโอผู้ที่ยอน
 ตัวเขาค้วยปลายคาพ:--หยุด, ตีบอสด์, จงหยุดก่อน!—
 โรเมโอ, น้องจะจว! น้องตีมนี่ให้พี่หนอ.

[ล้มนอนลงบนเตียงภายในม่าน.]

ตอนที่ ๔

คืนเดิม. ห้องหนึ่งในเรื่องของคาปูเล็ต.
คุณหญิงคาปูเล็ต และนางนม ออก.

คุณหญิง ค. รับเอากุญแจนี้. หีบเครื่องเทศเพิ่มให้พอ.
นางนม. ในห้องของหวานขอเพิ่มควินซ์แลอินทผลด้า.

คาปูเล็ต ออก.

คาปู. เร็ว, เร็ว, เร็ว! ไม้ชั้นสนั่นเสียงแล้วสองซ้ำ,
ระฆังตีว้าย้าแล้ว, นีสามนาพิกา:
จงดูขนมหน้อยเกิด, แม่ฮันเจลิคา:^(๔๗)
ไม้ต้อตระหนี่นา.

นางนม. ไปเกิด, คุณกะเทย, ไป,^(๔๘)
นอนเสียเกิดเจ้าซ้ำ; หาไม้พุ่มนี้จะใช้.
เพราะในคืนนี้ไขว้ที่อยู่ตีกนอนไม่เต็มตา.

คาปู. ไม่เป็นเช่นนั้น: ฉันทเคยอยู่รุ่งแต่ก่อนมา

[องก์ ๑. ก. ๔]

โรเมโอและจูเลียต

๑๘๕

เพื่อเหตุอันน้อยกว่าครั้งนี้, และไม่เคยใช้.

คุณหญิง ก. จริง, ท่านได้เคยอยู่เพื่อเล่นซู้ละเลิงใจ;
แต่ว่าความนี้ไซ้วัดฉันจะคอยกีดท่าน.

[คุณหญิงและนางนมเจ้าโรง.]

กาปู. ซี้หึงส์จริง ๆ หนอ, ซี้หึงส์.

[ทนายสามสี่คน, ถือพื้นและกระจาตออก.]

เฮ้ย, อ้ายต้นตาน.

นั่นอะไร?

ทนายที่ ๑. สิ่งของที่ตองการในครัว, ไม่ทราบอะไร.

กาปู. โว ๆ เข้า, โว ๆ. [ทนายที่ ๑ เจ้าโรง.]

หาท่อนไม้แห้ง ๆ, ไป:

เรียกบีเตอร์, ละได้ซี้ท่อนพื้นให้มึงพลัน.

ทนายที่ ๒. กระผมก็มีตาคงหาพื้นพบเหมือนกัน,

และส่วนบีเตอร์นั้นไม่ต้องขอแรงช่วยหา.

[เจ้าโรง]

กาปู. ให้ตาย, มันตลบตี; ช่างหูตขัน, อ้ายลูกหมา!

จะให้ป็นอ้ายม้า.—แม่เจ้าโว้ย, รุ่งแล้วนี่:

เคานตีจะมาถึงไม่ช้าพร้อมด้วยคนตริ.^(๔๘)

เพราะเขาได้พาที่จะมา. [เสียงคนตริในโรง.]

อ้า, มาใกล้.

นม!-หล่อน!-เฮ้ย, นี่แน่!-นม, ช้าเรียก, มาไวๆ!

นางนม กลับออกมา.

ไปปลุกจูเลียต, ไป, ช่วยแต่งตัวลูกิตีๆ;

ช้าจะไปพูดกับปารีส:- ไป, ไวๆ ชี,

ไวๆ; เจ้าบ่าวลีละถึงบ้านเราแล้วนา.

บอกว่าไวๆเข้า. [เข้าโรง.]

ตอนที่ ๕

ถิ่นเดิม. ห้องนอนของจูเลียต.

นางนม ออก.

นางนม. คุณนาย! คุณจูเลียต! หลับสนิทเสียนักหนา:
คุณหนู! คุณนายขา! ะๆ นอนแน่นี่เขา!
คุณที่รักดิฉัน! คุณ! ขึ้นใจ! เจ้าสาวเฉลา!
ไม่ตอบสักคำเล่า? นอนให้พอบัดนี้;
หลับเสียอีกเจ็ดวัน; ดิฉันเชื่อว่าคืนนี้
เคานตีปารีสมีจิตมุ่งมองและจงใจ
ให้คุณหลับน้อยๆ: -พระเจ้าโปรดให้อภัย,
จริงนะ, สาธุ, ไยหลับสนิทเป็นนักหนา!
จำเราจะปลุกเธอ. - คุณนายขา, คุณนายขา!
เออ, ให้เคานตีมาพบนอนอยู่ก็แล้วกัน;
เขาคงปลุกคุณขึ้น, ให้ตาย, ไม่ตื่นหรือนั้น?
แต่งตัว! อย่่างไรกันแต่งพร้อม! อ้าวนอนอีกละ!

คิดมันต้องปลุกคุณ. คุณคะ! คุณ! คุณเจ้าคะ!
ไอ้ไอ้! ออกแตกละ! ช่วยด้วย! คุณสิ้นชีวิต!
ไอ้ออกเอ๋ยออกกู. นี่เกิดมาทำไมนี่!
เร็ว. อัคระวิตี! เจ้าประคุณ, คุณหญิงขา!

คุณหญิงคาปูเล็ด ออก.

คุณหญิง ค. นี่อิงอะไรกัน ?

นางนม. ไ้วันนี่ควรโคกา !

คุณหญิง ค. มีเหตุอะไรนา ?

นางนม. ดู ! ดู ! ไ้กาลิวัน !

คุณหญิง ค. ไอ้ออก, ไอ้ออกเอ๋ย ! ลูกน้อย, ทัพของตัวฉัน,
พันชั้น, สืบตาพลัน, หาไม่แม่ตายตามหนอ.
ช่วยด้วย ! เรียกคนมา.

คาปูเล็ด ออก.

คาปู. เหลวไหล, จงรีบพาสูเลียตไป; ชายเขารอ.

นางนม. หล่อนตาย, หล่อนเสียหนอ, หล่อนตาย; ไ้วันโคกา.

คุณหญิง ค. โอ้วมันเคราะห์ร้ายเหลือ, หล่อนตายแล้ว, ตายแล้วนา!

กาปู. อ๊ะ, ขอคุณน้อย. อ้า, อนิจจา, ตัวเย็นแล้ว;

โลหิตหยุดนิ่งอยู่และข้อล้าก็ซีดແ່ວ;

ชีพกับไอษรู่พะแพรวก็พรากกันไปช้านาน:

ความตายครอบงำไว้เหมือนความหนาวอันมืดกาล

ฆ่าบุษประศกราวญล้าเจ็ดในเกษตร์ศรี.

นางนม. โอ้วมันแสนสงสาร!

คุณหญิง ค. โอ้กาลอันท่วมทุกชี!

กาปู. มัจจุ, แย่งบุตรไปเพื่อให้ฆ่าโคกา,

นั่นเองผูกพันแน่น, มิให้ฆ่าเจรจา.

ภาทาลอเรนซ์และปารีสออก. พร้อมด้วยนักดนตรี.

ลอ. เจ้าสาวเตรียมกายาเพื่อไปวัดแล้วหรือไฉน?

กาปู. พร้อมแล้วจะจรลี, จะมีวันกลับหาไม.

ลูกชาย, โอ้ภายในคืนก่อนจะแต่งงานกัน

มัจจุชิงกรรยาของลูก: ดู, นอนอยู่นั้น,

หล่อนผู้เป็นบุษบัน, ถูกเก็บโดยมัจจุราช.
 มัจจุเป็นเขยฉัน, มัจจุกลายเป็นทายาท;
 มัจจุได้นางนาฏบุตรี: ฉันไม่ขออยู่,
 และยกให้หมด: ชีพ, สมบัติ, ให้แต่มฤตยู.

ปารีส. ดิฉันได้มุงอยู่จะเห็นซึ่งทิวาศรี,
 แล้วกลับมาต้องเห็นเคราะห์ร้ายหรือเช่นนี้?

คุณหญิง ค. ทิวาแสนอัปวิษย์, กอบทุกข์, ทวาม, นำชังนัก!
 เป็นยามที่ร้ายสุดที่กาลจะเห็นประจักษ์
 ในปวงจรลक्षणแห่งกาลจะตลอดมา.
 เพียงหนึ่ง, เพียงหนึ่งน้อย, หนึ่งบุตรีสีเนหา,
 แต่เป็นสิ่งเอกาที่ปลื้มจิตประโลมใจ,
 และมัจจुर้ายแรงก็มาแย่งพันหน้าไป!

นางนม. โอ้โศก! โอ้โศกใหญ่, แสนโศก, แสนโศกวันนี้!
 วันแสนจะทุกข์หนัก, โอ้วันแสนโศกท่วมทวิ,
 ที่ตัวดิฉันนี้ได้เคยพบแต่ไรมา!
 โอ้วัน! โอ้วันเคียด! โอ้วัน! นำชังนักหนา!
 แต่ไหนแต่ไรมาไม่มีร้ายเท่าวันนี้:

- ไอวันอันแสนร้าย! ไอวันร้ายกระไรนี้!
- ปารีส ถูกหลอก, ถูกพรากศรี, ประทุษ, แสร้งกัน, เหมือนฆ่า!
 มัจจุน่ารังสัด, เราถูกท่านทำมาया,
 ตัวท่านไว้เมตตาประหารเราได้คู้!
 ไอรัก! ไอชีพ! ไม่ใช่ชีพ, รักในมฤตยู!
- คาป. ถูกคูหมิ่น, แค้นอยู่, ถูกขัง, กต, รอนญวี!
 เวลาอันตัดสุข, ไฉนมาณ บัดนี้
 เพื่อล้าง, ผลาญย้ายพิธีการของเรานา?
 ไอลูก! ไอลูก, ยิ่งกว่าดวงจิตของบิดา!
 เจ้าตาย! อนิจจา! อิดาข้าเจ้าน์ตาย
 และพร้อมด้วยบุตรข้าฝังสุสานทั้งหลาย.
- ลอ. หยุคเกิด! จงละอาย! จะแก้ยุ่งได้อย่างไร
 ด้วยความยุ่งเช่นนี้, สวรรค์อีกบพิตรได้
 มีส่วนครองทรามวีย์; บัดนี้เทพรับไว้หมด,
 ซึ่งเป็นบุญะลาภของนางรามผู้งามด:
 อำนาจบพิตรหมดมีอาจห้ามมฤตยู;

แต่ส่วนสวรรค์รับไปให้ชีพอันยืนอยู่.
 อย่างมากบพิตรก็หวังให้ลูกได้ดี,
 เพราะดวงของท่านไซ้คือให้ลูกเจริญศรี;
 โศกโยเล่าบัดนี้, เมื่อบุตรได้จำเวญ
 ขึ้นสูงจนเหนือเมฆ, สูงจนถึงสวรรค์เห็น?
 อ้า, รักนี้เหลือเกิน, บพิตรรักลูกเช่นนี้,
 จนเสียดสี, ยามเมื่ออิตาแลนสุข:
 หญิงสมรสไม้ดีที่คงอยู่เช่นนั้นนาน,
 แต่หญิงสมรสแล้วตายแต่สาวสิสุขสานต์..
 จงกลับอัสสุวาร, และบักข้อโร้สมะรี (๕๐)
 ที่คพหงา; และ, ตามอย่างประเพณี,
 แต่งพร้อมพัสดราตีแล้วหามศพสู่วัดพลัน;
 เพราะถึงอรรวมตาอันโง่ชวนเราโคกคัลย์,
 นักปราชญ์ย่อมจะขันอรรมะชาติที่โคกา.
 คาปุ. ปวงสิ่งที่เราเตรียมไว้เพื่อการงานวิวาท,
 แปรปรวนประมวลงมาเป็นเครื่องใช้ในงานฝัง;
 เครื่องหุวิยางค์กลายเป็นระฆังตีทุกข,

วิวาทะกิจตั้งแต่นั้นเป็นคราวอะพรต,
 ปวงเพลงสรรเสริญกลายเป็นเพลงครวญไปหมด,
 บุษบาเพื่อสมรสเป็นเครื่องแต่งศพผู้มรณ,
 และทุก ๆ สิ่งแปลงเป็นตรงข้ามน่าสยอน.

- บอ. บพิตร, เชิญไปก่อน;—คุณหญิง, เชิญตามสามี;
 ไปเถิด, ท่านปารีส;—ทุกคนเตรียมพร้อมสรรพดี
 เพื่อตามศพงามนี้ในไม้ซ้ายังสุสาน.
 สวรรค์คู่คู่วอยู่เพราะบกพร่องของเหล่าท่าน;
 จงอย่าได้คิดหาญทำพิโรธอีกต่อไป.

[คาปูเล็ต, คุณหญิงคาปูเล็ต, ปารีส, และภاتاเจ้าโรง.]

นักดนตรีที่ ๑. ให้ตาย, นี่เราเก็บบีของเรา, และไปเสียดึกว่า

นางนม. พวกเจ้าผู้ซื่อตรง, จงเก็บเถิด, เก็บทันใด;
 เพราะเจ้ารู้แล้วไซ้. เป็นที่แสนอนาถนา.

[เจ้าโรง.]

นค. ๑. เออ, ให้ตายโหง, อนาถพอจะแก้ได้กระมัง.

บ๊เทอว์ ออก.

- บ๊เทอว์. นักดนตรี, เออ, นักดนตรี, เพลง "ซันใจ," เพลง "ซันใจ": โอ๊ย. ถ้าจะให้ฉันคงชีวิตอยู่ละก็, เล่นเพลง "ซันใจ" หน่อยเถิด.
- น.ต. ๑. ทำไมเพลง "ซันใจ" ?
- บ๊เทอว์. นักดนตรีเอ๊ย, เพราะใจของฉันมันทำเพลง "ใจของฉันเต็มด้วยศอก." ขอให้ทำเพลงรื่นเริงสักเพลงเถิด, เพื่อให้ฉันสบายใจ.
- น.ต. ๑. ไม่เล่นจนเพลงเดียว; เวลานี้ไม่ใช่เวลาเล่น.
- บ๊เทอว์. แกไม่ยอมเล่นฉันนั้นหรือ ?
- น.ต. ๑. ไม่ละ.
- บ๊เทอว์. ถ้าเช่นนั้นฉันจะให้อะไรแกอย่างสาใจละ.
- น.ต. ๑. แกจะให้อะไรเรา ?
- บ๊เทอว์. ไม่ใช่เงิน, ให้ตายโหงดี, แต่จะให้ค่า; ฉันจะเรียกพวกแกว่าอ้ายพวกสี่ขอทาน.

- น.ต. ๑. ฉนั้นฉันจะตอบว่าแกเป็นไอ้ชักรอก.
- เฟเตอร์. ฉนั้นจะเอาก้อนหยันของชักรอกวางบนกระบานแก.
ฉนั้นไม่ยอมยกขอ: ฉนั้นจะ เร แก, ฉนั้นจะ ฟา แก.
แกฟังฉนั้นออกไหม?
- น.ต. ๑. ถ้าแก เร เวาและ ฟา เวา, ก็จะทำให้เราออก
เสียง.(๕๑)
- น.ต. ๑. ขอทีเด็ด, เอาก้อนหยันเข้าผัก, และชักเอาความ
ฉลาดออกมาดีกว่า.
- เฟเตอร์. ถ้าฉนั้นก็เล่นงานแกด้วยความฉลาดของฉนั้นละ! ฉนั้น
จะร่ำมะนาแกด้วยความฉลาดแหลมเป็นเหล็ก, และ
เก็บก้อนหยันเหล็กของฉนั้นเสีย. ขอให้ตอบฉนั้น
เหมือนลูกผู้ชาย:—
“เมื่อยามโศกโทรมนัสกลุ้มกมลจิต,
“และความเหี่ยวแห้งมิดฤติข้า,
“คนตรีที่มีเสียงเงินสง่า—”
ทำไม “เสียงเงิน”? ทำไม “คนตรีที่มีเสียงเงิน
สง่า”?— แกว่าอย่างไร, ไส้มีอน แคตลิง?

น.ค. ๑. อ้อ, นาย, เพราะเงินเสียงเพราะ.

บ็เตอร์. เหลว!—แถวๆอะไร, ฮิว วีเบ็คก์?

น.ค.๒. ฉันว่า "เสียงเงิน," เพราะนักดนตรีต้องทำเสียงเพื่อได้เงิน.

บ็เตอร์. เหลวอีก!—แถวๆอะไร, เจมส์ เสานต์โปสต์.

น.ค.๓. ตายโหง, ฉันไม่รู้จะว่าอะไรละ.

บ็เตอร์. อ้อ, ฉันยกโทษให้; แกเป็นคนเสียง; ฉันจะว่า

แทนแก. ที่ว่า "ดนตรีที่มีเสียงเงินสง่า," ก็

เพราะว่านักดนตรีไม่มีทองที่จะใช้ให้มีเสียง:

"ดนตรีที่มีเสียงสง่า

"มิได้ช่วยแก้ได้แท้เลย.

[เจ้าโรง.]

น.ค.๑. อ้ายคนนั้นมันช่างขี้วโทษเสียจริงๆละ.

น.ค.๒. อ้ายห่ากิน!—มาเกิด, เข้าในนี้; คอยพวกช่วย

งานศพ, แล้วเลยอยู่กินเลี้ยงด้วย.

[พากันเจ้าโรง.]

องก์ที่ ๕

ตอนที่ ๑

มันตฺวา. ถนน.

โรเมโอ ออก.

โรเมโอ.   แม้เราอาจเชื่อความจริงดงามแห่งนิทรา,
    สุบินของตุซ้าคงบอกโชคโศลกจริต:
    บิตีแห่งทรวงเรานั่งเวียงบนภัทรบิฐ,^(๔๖)
    ตลอดวันน้จิตเป็นสุขอย่างไม่เคยพบ
    อ้อมตัวเราเหนือดินค้ำย่ำว่าเงิงอันเลิศลบ.
    ฝันว่าเมียมมาพบเรานอนแน่วตายแล้วไฉว์—
    สุบินพิกลละ, ยอมผู้ตายรู้สึกได้!—
    และเมียรุบเราไฉว์โดยจุมพิตริมโอษฐเรา
    จนเราฟื้น, และเลยเป็นราชาอิรวาเจ้า.
    อ้า! พบรักเฉลวจะขึ้นจิตปานไคนา,
    เมื่อพบเพียงในฝันยังเปรมจิตชื่นอุรา!

บัลละซาร์, สรวมเกือกขี้ม้า, ออก.

ข่าวจากเวโรนา! บัลละซาร์, เป็นอย่างไร?

เจ้าไม่ถือสารจากภาดาามาหรือไหน?

เมื่อกูสุขหรือไม่? ท่านบิดาอยู่ที่หรือ?

จูเลียตของกูอยู่สุขหรือ? ตามอีกที, หือ;

เพราะใดจะเสียๆแม่หล่อนไซร์เป็นสุข.

บัล.

คุณนายเธอเป็นสุข, สิ่งเสื่อมเสียใดจะมี.

ศพเธอนอนในที่ห้องศพคาปูเล็ตนา,

และดวงวิญญาณไปสถิตท่ามกลางเทว.

ผมเห็นศพไศยาในอุโมงค์แห่งสกุล,

แล้วผมต่วนขึ้นม้าเพื่อนำข่าวมาบอกคุณ:

ขอจงโปรดการุญที่นำข่าวร้ายฉกรรจ์,

เพราะคุณมอบหน้าที่ให้บอกข่าวทุกสิ่งอัน.

โรเมโอ.

จริง ๆ หรือเช่นนั้น? ไม่เชื่ออีกไซโคใด ๆ! —

มีงูที่พักกู: ไปหาหมึกกระดาดใช้,

และเข้ามาเตรียมไว้; กูจะไป ณ คับนี้.

บ๊ล. ผมขอวิงวอนคุณสกคจิตด้วยขันที:
หน้าคุณซีตเตียสและโศก, บอกกลางว่าจะ
มีเหตุอันแรงร้าย.

โรเมโอ. ช้าย, เข้าใจผิดเจียวละ;
ไปเถิด, อย่าลืมนะทำตามที่ถูกได้ใช้.
มึงไม่มีสราจากภาดาหรือว่าไร ?

บ๊ล. ไม่มีหามิได้.

โรเมโอ, ก็ช่างเถิด: รีบไปนา;
และเข้ามาที่สัง; กูตามไปในไม่ช้า.

[บัลละลาร์เจ้าโรง.]

เฮอ, จูเลียต, ภรรตาคจะนอนแนบหล่อนคินนี้.
ต้องคิดหาหนทาง: - เออบาป, แลนจะเร็ววี
แล่นเข้าสู่ฤตติของผู้เสียใจนักหนา!
เรายังนึกจำได้ถึงบุรุษผู้ชายยา,
และอยู่แถบนั้นนา, เราได้เคยสังเกตชัด
แต่งตัวปอนคร่าคร่า, หน้าตานี้ก็ขาวอดวัด,
รวบรวมชายเกสซ์; ดูรูปเขียวไปทั้งร่าง,

ความอึดอัดห้อมจางกายผอมเหลือแต่ก้าง;
 มีเต้าแขวนอยู่กลางร้านอันปอนของเขานั้น,
 ผนังจวเขี้ยตอ๊กมีหนังสือหลายพรรณ
 แห่งปลาแปลก ๆ ครั้น; และบนหิ้งของเขาไขว้
 มีหีบเปล่า ๆ ตั้งอยู่เรียงรายเป็นหลายใบ
 อับดินเคลือบเขียวใส, กระจ่างอีกพิชเป็นรา,
 เศษตั๊กกลุ่มเก่า ๆ แหละกุหลาบแห่งคร่ำคร่า,
 ตั้งรายไว้ล่อตาผู้คนที่เดินผ่านไป.
 เห็นความอึดอัด, เราเคยนึกอยู่ในใจ,
 ว่าหากมีผู้ใดมันน้อยอยากได้ยาพิษ,
 ซึ่งในมันตุ๋นใครขายโทษถึงชีวิต,
 ที่นี้แหละสติคนจนพอจะขายเขา.
 อ้า, ความคิดนี้เองเหมือนบอกความประสงค์เรา,
 และคนจนนี้เล่าจะขายให้เราแน่นอน.
 ตามที่รำลึกได้, นี้เองคือที่อยู่มัน:
 นี้นวันพระ, ฉนั้นอ้ายยากจึงบีควัน. —
 เฮ้ย, แม่! คนชายชา!

คนขายยา ออก.

คนขายยา.

ใครมาเรียกเสียงกังวาล?

โรเมโอ.

ออกมาอย่าไถนาน. ข้าเห็นเจ้าจนเหลือใจ;
 ดู, นี่ทองสี่สิบตะกัต : (๔๙) ข้าอยากใคร่ได้
 ยาพิษสักนิดไซ้, ซึ่งเร็วแรงกำแหงฤทธิ์
 อาจซึบซาบส้านไปทั่วในเส้นสายโลหิต,
 เพื่อผู้เบียดชีวิตจำนงกินสิ้นชีวิต,
 และขับให้ลมปราณออกจากร่างที่เบื่อนั้น
 โดยแรงเหมือนดินอันจุดโดยค้อนฆนนวนไฟ
 เร็วรวดพุ่งพรวดออกจากกระบอกลงแห่งปืนใหญ่.

คนขายยา.

ยาพิษเข่นนั้นไซ้ไซ้; แต่มันดูว่า
 เอาโทษผู้ที่ขายยาพิษถึงสิ้นชีวา.

โรเมโอ.

เจ้าก็อนาถา, อัดคัตขัดทุกทาง,
 ยังกลัวตายอีกหรือ? ความอดแค้น ณ สองปราง,
 ยากอีกไร้ทุกอย่างปรากฏอยู่ ณ ดวงตา,
 ความอึดคัตอีกจนปรากฏ ณ กายา;
 โลกอีกกฎนานาของโลกไม่มีไมตรี :

ในโลกไม่มีกฎจะช่วยเจ้าให้มั่งมี;

อย่าคงจนเช่นนั้น, ฝันกฎหมาย, คว้าเงินไป.

คนขายยา. ความจน, ไม่ใช่ความเต็มใจ, ยอมรับเงินไขว้.

โรเมโอ. ความจนแหละซ้ำให้, มิใช่ก็้อเจตนา.

คนขายยา. เอาจานี่ละลายน้ำใด ๆ ตั้งจินดา,
แล้วดื่มซึ่งน้ำยา; และ, แม้นายมีแรงทัน
เท่าญีตึบคน, ก็คงต้องตายเป็นแม่นมั่น.

โรเมโอ. นี่แน่เหวี่ยงสุวรรณ, เป็นยาพิษของจิตคน
บันดาลฆาฏะกรรมอันน่าชิงในสากล
มากกว่ายามลาญชนม์ที่กฎห้ามเจ้าจำหน่าย:
ข้าขายยาพิษให้แก่เจ้า, เจ้ามิได้ขาย.
ลาก่อน: จงใช้จ่ายเงินซื้อกินเพื่ออ้วนพี.—
ยาจุกิตไม่ใช่ยาพิษ, มากับข้า
—ยังศพญูเลียตศรี, จะใช้เจ้า ณ ที่นั่น.

[เจ้าโรง.]

ตอนที่ ๒

เวโรนา. กุฎีของภคาลอเรนซ์.

ภคาลอเรนซ์ ออก.

จอห์น. ภคาลอเรนซ์แห่งฟรานซิสกัน ผู้เล็ดล้าธรรม! ท่านผู้เจริญ
เจ้าขา!

ภคาลอเรนซ์ ออก.

ลอ. พังคัพที่ต่ำเนียงเปนภคาลอเรนซ์จำได้นา.-
กลับตีจากมันตวา; โรมเอไควว่ากระไร?
หรือ, หากข้าวจดอยู่, ก็ขอส่งสารราให้.

จอห์น. เมื่อข้านี้ได้ไปหาเพื่อนบวชผู้ตื่นเป่ล่า,
ผู้ร่วมคณะ, เพื่อชวนไปเพื่อนตุข้าเจ้า,
เขอนั้นไปเยี่ยมเขาผู้ใช้ในนครนี้,
และเมื่อพบเขอแล้ว, พนักงานแห่งธานี
สงสัยสองเรานี้ว่าได้ไปในเคหา

ที่มีไวคระบาทว์แรงร้ายอยู่แห่งนั้นนา,
จึงบิดทวารรา, มิให้เรารอกจากนั้น;
ฉนั้นการจะไปมันตุวาก็หยุดพลัน.

ลอ. ก็สาราของฉนถึงโรเมโอใครถือไป?

จอ. สารายังอยู่นี่,—เพราะข้าเจ้าส่งมิได้,
อีกหาผู้รับใช้ถือมาคืนก็สุดหา,
เพราะทุก ๆ คนแสนจะกลัวติดซึ่งโรคา.

ลอ. เคาระห์ร้ายจริง ๆ นา! สักจะช่วยด้วยคราวนี้,
มันไม่ใช่สาราไร้สาระ, แต่ความมี
สำคัญเป็นพันที; แม้เพิกเฉยละเลยไว้
ภัยอาจจะมากมอล, ภาตาจอ, จงรีบไป
หาเหล็กแหลงให้, แล้วรีบนำอย่าเนิ่นนาน
มายังกุฎีข้า.

จอ. ข้าจะไปหาสิ่งประสงค้มาบัดนี้, ท่าน. [เจ้าโรง.]

ลอ. เราต้องไปสุสานโดยลำพังมิรอช้า;
อีกเพียงสามชั้วโมงจูเลียตจะฟื้นขึ้นมา:

[องค์ ๔. ๓. ๒]

โรเมโอและจูเลียต

๒๐๕

หล่อนคงจะต่อว่าเราเพราะโรเมโอไซ้
จะได้ทราบเหตุการณ์ทั้งปวงก่อนก็หาไม่;
เราจะมีสารไปอีกครั้งที่มันตุวา,
และซ่อนหล่อนในกุฎีกว่าโรเมโอนั้นจะมา;
ไอศพีมิชวา, ถูกขังในห้องไว้มี. [เจ้าโรง.]

ตอนที่ ๓

ถิ่นเดิม. สุสาน; ในนั้นมีอนุสาวรีย์ของสกุลคาปูเล็ต
ปารีสออก, พร้อมด้วยเด็กใช้. ถัดออกไปและคบเพลิง.

ปารีส. - เอาคบส่งให้กู: ไป, และอยู่ห่างที่นี้:-
อย่าเลยดับเดดตี, ไม่อยากให้ใครเห็นกู.
มึงจงไปนอนลงที่ใต้หุ้มต้นไม้ยูว์,
และมึงจงเอียงหูลงกับพื้นพสุธาน;
ตั้งนั้นหากมีใครย่างเท้าโคลงสู่สุสาน,
ดินร่วน, ไม่เป็นคาน, เพราะถูกขุดหลุมมากอยู่,
มึงคงต้องได้ยิน: จงผิวปากขึ้นให้กู,
เพื่อเป็นสัญญาณรู้ว่ามึงยินเสียงคนมา.
ส่งให้กูเกิดบุมผา. จงทำตามข้าสั่งไว้แต่ก; รีบไป
เด็ก. [ข้าง.] เราออกจะพรันจิตที่ต้องอยู่ผู้เดียวไว้
ในกลางสุสานใหญ่; แต่กก็ต้องแรงใจที. [หลบไป.]

ปารีส. บุษบาสวาท, พี่โรยเตียงมาด้วยมาลีศรี,—

ไอ้เตียงคิลาและกอบอวลี—

ซึ่งทุกราตรีที่ประสูคนธ์,

หรือไรร้าน้ำหอม, ฆ่าให้ใจตรอมก้นอัสสุล:

งานศพอยู่ที่จะทำน

ทุกคืนมาปรนและรำโศกา.

[เด็กใช้ผิวปาก.]

เด็กใช้มันบอกกล่าวว่ามีผู้กำลังมา.

ใครหนออัปรีชาวิกรทางนี้ ณ คีนน,

และกีดศราทระพรตและกักรักยอดฤดี?

ฮะ, คบคองหนึ่งมี!—ราตรี, ช่อนข้าเหนื่อยไซ้.

[หลบไป.]

โรเมโอออก, พร้อมด้วยบัลละซาร์. ถ้อยคบเพลิง,

ชวานชุต, ๑ ล ๑.

โรเมโอ. ส่งชวานอันนั้นอีกแครงเหล็กให้กูไว้.

วัยสารานี้ไป; วันพวงนี้แต่เข้านา

อย่าลืมจงนำส่งแต่เจ้าคุณบิดาข้า.

ส่งคบเพลิงนั้นมา: ถ้ารักชีพจงเชื่อฟัง,

ถึงมึงจะยินใดหรือเห็นใด, จงหยุดยั้ง,

และอย่าได้โหรงมาเกียงกีดในกิจกู.

เหตุที่ถูกลงไปมุ่งค้นที่ศพอยู่

อย่างหนึ่งคืออยากดูพัศตรักรรยาให้ถนัด,

— แต่ข้อสำคัญคือจะไปถอดจากนิ้วหัตถ์

ซึ่งอำมะรงค์รัตน์, อำมะรงค์ซึ่งอยากใช้

ในกิจการสำคัญ: ฉะนั้นไป, จงรีบไป:

แต่หากมึง, สงสัย, กลับลอบมามองดูการ,

ที่กูจําแนงจะทำต่อไปในไม่นาน,

ให้ตาย, กูจะวางูว์ริงมึงหลุดเป็นข้อ ๆ

แล้วเขาแขนขามึงโรยสุสานนี้เจียวหน่อ:

เวลาอีกทั้งข้อกูจงจิตล้วนรุนแรง,

ทารุณและร้ายกาจไม่ย่อหย่อนผ่อนคำแห่ง

ยิ่งกว่าหยัคฆ์แรงหรือสมุทกระหิมไกร.

บัต. กระผมนี้จะรีบไปโดยพลัน, และไม่อยู่กีดหรือกวนกิจคุณ.

โรมิโอ. ดังนั้นแหละมีงการอุญกอบไมตรีจุน. นี่แน่จงรีบทรัพย์นี้
ไปอยู่นิรทฤทธิสุธาเจ้าเวญรุ่งศรี; คนดี, จงรอดปลอดภัย.

บัต. [ร้อง.] ทั้ง ๆ ท่านไล่แล้ว, เราก็จะแผงอยู่ใกล้:
ดูท่าน่ากลัวภัย, และสงสัยเจตนา. [หลีกไป.]

โรมิโอ. ปากอันน่าขงนัก, ครอบแห่งความมรณา,

อมไว้ซึ่งภักษาน่ารักเลิศในชาติ,

กูจะงัดปากมึงอันน่าเบ็ด ณ บัดนี้, [เบ็ดที่ฝังศพ.]

และ, ผืนมึงทันทีให้รับเพิ่มภักษาหาร!

ปารีส. นี่อ้ายมอนตะคิวผู้ถูกไล่อังการ,

ซึ่งฆ่าญาติใจหาญของหล่อน, และเพราะโคกคัลย์

เชื่อว่าแม่สาวน้อยได้พลอยม้วยด้วยเหตุนี้;

และบัดนี้ลิมน่ม่งมาทำกิจกาล

ต่อศพของผู้ตาย: เราต้องจับมันทันที.--

[เดินออกมา.]

งคกัจแสดนอ์ปรีบ์ของมิง, มอนตะควพาล!
 อาชาฏอ์กต่อหรือแม่เมื่อคนเขาวายปรารณ ?
 อ้ายนักโทษสามาญ, กูจับตัวมิงบัดนี้:
 จงยอมไปกับกู : เพราะมิงต้องวายชีวี.

โรเมโอ. แม่แล้วตั้งวาทิ; และเหตุนั้นข้าจึงมา-
 หน่น้อยสุภาพเอ๋ย, ข้าสันคิศจงอย่าทำ;
 วิบไปและทิ้งข้า; จงนึกถึงผู้ตายไรรั;
 ให้เขาทำเจ้าพวัน. ข้าขอวอน, พ่อทรมว้ย,
 อย่าหาบาปมาใส่ศิรัษะข้าอีกหนึ่งเลย
 โดยกวนให้ข้าโกรธ: อ้า, ไปเกิดนะพ่อเอ๋ย!
 ข้ารักพ่อทรมเขย, ให้ตาย, ยิ่งกว่ารักตน,
 เพราะข้ามานี้เตรียมจะฆ่าตัวให้วายชนม์;
 อย่าอยู่, จงวิบตล; คงชีพไว้รอดต่อไป
 ว่าคนบ้าเมตตาและสอนเจ้าให้หนีไรรั.

ปารีส. กูนี้หายอมไม่จะฟังคำเจ้าอวดดี.
 และจับตัวเจ้าผู้เป็นคนร้าย ณ ที่นี้.

โรมิโอ. จะยั่วกันหรือนี่? ถ้าเช่นนั้นเอาเจ้านา!

[ต่อสู้กัน.]

ค็ก. จอมสรวง, เกิดการรบรา! จำจะโคลคลา
ไปเรียกพวกนครบาล.

[เข้าโรง.]

ปารีส. โอย. ฉันทายแล้ว!-[ล้ม.] ถ้าหากมีจิตสงสาร,
โปรดเปิดอุโมงค์, วานวางฉันทับจูเลียตที.[ตาย.]

โรมิโอ. เขาเกิด, จะตามใจ.—ไหนขอคูหน้าบัดนี้:
อ้อนี่ท่านเคานตีปารีส, ญาติเมอรัควิชโอ!
ทนายว่าไฉนเมื่อจิตเราอันงิมโง่
มิได้ฟัง, อะโฮ, เมื่อเดินทาง? ดูเหมือนมัน
บอกว่าปารีสกับจูเลียตจะได้แต่งงาน:
มันเล่าหรือเช่นนั้น? หรือเราเปนแต่ฝันไป?
หรือเราเปนบ้า, เมื่อยินออกนามจูเลียตไว้,
จึงนึกเช่นนั้นไป?—อ้อ, ยื่นมือมาให้ฉัน,
เพราะนามมันทักในสมุดเคราะห์ร้ายเหมือนกัน!

ฉันจะฝังท่านพลันในหลุมผีพิเศษไกร;
 หลุมผีหรือ? อ้า, เปล่า, ยอดปราสาทนะ. ทรามวัย;
 ที่น้ำเจียตไสย, และความงามหล่อนบันดาล
 อุมงันให้เป็นที่สง่าสว่างฉาน.
 คพ, นอนนี่เกิดท่าน, ผู้จวนตายช่วยฝังนา.—

[วางศพปารีสลงในอนุสาวรีย์.]

บ่อย ๆ มนุษยามถึงที่สุดจวนสิ้นชีวา
 มักสรวลเสริง! ซึ่งผู้รักษา
 เรียกว่าประกาแพรวก่อนอาสัญ,
 เรียกนี้ตะฤๆคุกะประกา?—วนิดา! พฐุขวัญ!
 อ้ามัจจุ, คุมอุระคันอะระคน ณ ลมปราณ,
 ไม่มีอำนาจพรหัตตสิวิลักษณะกามาลย์
 หล่อนไม่ปะราชิตะพระกาล: อชะโคภีแห่งนาง
 ยังแดงอะแรม ณ วรโษษฐะและม่อง ณ สองปราง,
 ธงซัดแสดงประลยะลางมิมิบั๊ก ณ ที่นั้น.—
 ติบอลต์, เพื่อนนอนในผ้าเบื่อนเลือกอยู่หรืออนัน?

อ้า, ความชอบที่ฉันจะทำได้แก่เพื่อนไซรั
 ไตยิ่งกว่าโดยมือที่ประหารทรุณวีย์
 ของเพื่อนนั้นเองไซรัผลาญอมิตร์ของเพื่อนยา ?
 ข้าขอภัยเถอะนะสมิตร ! อหะ, จูลีเอตตา,
 เหตุไฉนจะยังสรีรสุภา ? ฤจะให้ตนนึก
 ว่ามีจจุไว้สะวีระว่างแหละประสงคฺสเนหฺจิต,
 อีกว่าพระกาลกะมลจะคิดจะถนอมพญูไว้
 ในห้องอุมงค์ระชะสะเพื่อจะประโลมและชื่นใจ ?
 เมื่อเกรงฉนั้นแหละตนไซรัก็จะอยู่กะ โฉมศรี,
 อีกพี่จะไม่จะระกะพันสิมะเขตนิเวศน์นี้
 อันมืดและมลและอรุจี : และจะอยู่สรวาญสานต์
 กับหนอนอโคกะประนิบัติตุจะเหล่าสขีคฺลาน ;
 พี่จะอยู่สุระสรวาญฤติจวบ ณ กัลปา,
 อีกเปลื้องและปลิดยุคะทุเรศคหะไว้สุโยคา
 พันจากสะวีระอุระอา.—ทวิจักษุ, จงดู !
 กรจงตระกองยพะเฉลา ! ทวิโษษุระ, สองดู,
 จงมีคทวาระชิวะคู้, และประทับสุจุมพิต

แทนสัญญาจะกร ณ ศุภะสารสุปะทาน ณ ท้าวมฤต!

มาเกิดวิเนติทวิษ, อหะเนติขึ้นชม!

นำร่องทุรนมมนสะนำวรนาวิธัณรมย์

เร็วสู่ศิลาขรุขระระทมทลุ่ม ณ บัดนี้!

นี่ให้กะโฉมวสุสวาท! [ดัม.] นรชายภิสัชติ!

เกสัชระพิษอจิระวี.—คุณจูบและบวรลย์. [ตาย.]

ภาตาลอเรนซ์, ถือโคม, แซลง,
และเสียม, ออกอีกทางหนึ่งแห่งสุสาน.

ลอ. เสนตัพวานชิสช่วยเกิด! หลายครั้งแล้วคีนนี้ไซ้
เท่าแก่ของเราได้สคคหลุม!—ใครอยู่นั้น?

บิล. นี่หนึ่ง, เปนมิตร, ผู้รู้จักดี, พระนักรรรม.

ลอ. ขอจงเกษมสันต์! จงบอกหน่อยเกิด, เพื่อนยา
นั่นไฟอะไรโน้น, ซึ่งส่องไว้ประโยชน์
แต่หนอนและศิราไว้เนตร! อาตมะหัน
จุดอยู่ในอุโมงค์สกุคคาปุเล็ดนั้น.

- บิล. ถูกแล้ว, พระนักรวม; อยู่ในนั้นคือนายข้า,
ผู้รักพระคุณแท้.
- ลอ. ใครเล่า ?
- บิล. โรเมโอ, อ้า,
- ลอ. เขาอยู่ในนั้นมานานหรือ ?
- บิล. กิ่งชั้วหุ้มได้.
- ลอ. ไปยังอุโมงค์นั้นด้วยกัน.
- บิล. ข้ามิอาจไป:
นายข้าหารู้ไม่ว่าตัวข้ายังอยู่นี่;
และท่านได้คาดโทษข้าว่าจะเอาชีวิต
แม่ขึ้นอยู่ที่นั่นเพื่อคุณการของท่านนา.
- ลอ. ช่างเด็ก; เราไปเดี๋ยว.— นึกออกหว่านพรันวิญญา;
โอ้, นึกพรันนักรหาว่าเหตุร้ายแรงได้มี.
- บิล. เมื่อข้านิทราอยู่ใต้ต้นยูว์ ณ ที่นี้,
ฝันว่านายต่อศึกกับอีกชายด้วยโมโท,
และนายข้าเจ้าฆ่าเขาตายลง.
- ลอ. โรเมโอ ! [เดินไป.]

ไอ้กรรม, ไอ้กรรม, โลहितอะไรเล่าเหมือนที่
ศิลาปูหน้าห้องอนุสาวรีย์นี้ ?
ทำไมหนอกระมีไว้ นายและเบ็อนโลहित
มาทั้งหมดอยู่ริมสถานที่สันตติสถิต ?

[เข้าไปในอุโมงค์.]

โรเมโอ! ชีตตีต!— ใครอีก? ปารีตด้วยหรือ?
และกายอาบเลือด?—อ้อ, นักษัตริ์ไตอันร้ายหือ
ที่มาบันดาลต้อให้เคราะห์ร้ายเช่นนั้นได้!—

อ้ายพิบัติ. [จูเลียตตื่น.]

จูเลียต.

อ้อภาดาตักโขก! สามี่ข้าน้อยอยู่ไหน?
ข้าควรอยู่แห่งใดรำลึกได้ทุกสิ่งอัน,
และก็อยู่นี้แล้ว: ไทน์โรเมโอของดิฉัน?

[เสียงอึ้งในโรง.]

ลอ.

พ่อยินเสียงสนั่น. — สาวน้อยรีบจากเคหา
แห่งนี้, ที่ลามก. และหลับมิดธรรมดา:
อำนาจอันใหญ่กว่าที่เราอาจโต้เถียงได้
บันดาลมิดมุงมาตรของเราหมด: มาเถิด, ไว:

ผัวนางนอนกอดใกล้ที่รวงนางนั้นวายชีวิ;
และปารีสก็ตาย: มา, พ่อจะนำโฉมศรี
ไปฝากให้อยู่ดี ณ สำนักธำมรงค์.

อย่ารอช้าต่อไป, นครบาลจะมาปล้น;

จูเลียต, ไปด้วยกัน; พ่อมิอาจอยู่ต่อไป. [เข้าโรง.]

จูเลียต.

เข็ญเกิด, เข็ญรีบครวโล, เพราะลูกนี้ไซ้ไม่ขอ
จรจากที่นี่.—

สิ่งใดฤ? ภาชนะกระชับวรหัตถ์บัตศรี?

ยาพิษ, ประจักษ์ระหะที่หริพิจะก่อนกาล:—

ใจดำ, ชาติมิพิษะบ่เหลือพิษะเพื่อพหูท่าน

ไต่ตามบตี? — ดนุจะหาญวร โษษฐะจุมพิต;

เมื่อว่าเคราะห์ดีพิษะจะเหลือพหูฤทธิแรงติด

พอให้คนุมรณะปลิตชิวะช่วยบตีไว้ [จุมพิตสาม.]

โทษฐะเธอยังอุ่นอยู่ไซ้.

พลตระเวน ๑. [ในโรง.] นำไปไวๆ, เต็กเอ๋ย: ทางไหนนำชี.

จูเลียต. เสี่ยงผู้คนมา? ต้องไม่รอช้า.— อ้ากั้นหยันตี!

[ช่วยกันหยันจากโรเมโอ.]

นี่ผักของเจ้าจงเข้าไปที; [ทางตนเอง.]

อยู่กรังในนี้, ปล่อยข้าววายนปราน.
[ล้มทับศพโรเมโอ, และตาย.]

กองตระเวนออก, พร้อมด้วยเด็กใช้ของปารีส.

เด็ก.   ที่นี่, ที่นั่นนะท่าน; โน่น, ในสุสาน, ที่คบกระจ่างสว่างไส.
พ.ต. ๑.   พื้นดินเหมือนโลหิต; จงค้นทั่วสุสานใหญ่:
ไป, แยกย้ายกันไป, แม้พบใครจับตัวมา.—

[พลตระเวนเจ้าโรงไปบ้าง.]

โอ, น่าสังเวช! นี่ท่านเคานตีมรณา,
จูเลียตโลหิตฆ่า, ยังอุ่น, ฟังสิ้นชีวิต,
แต่หล่อนไต้หวันอนฝังอยู่สองวันแล้วในนี้.—
ไป, ทูลจอมบุรี; ไปบอกคาปุเล็ตนา;
ไปปลุกมอนตะคิว; คนอื่นๆ ช่วยค้นหา:—

[พลตระเวนเจ้าโรงอีกหลายคน.]

เราเห็นพสุธาที่ผลร้ายมีแล้วได้;

แต่ส่วนสาเหตุจริงแห่งสิ่งร้ายทั้งหลายไว้
จะทราบหาได้ไม่เมื่อปราศจากกรณีนี้.

พลตระเวนบางคนกลับออกมา, พร้อมด้วยบัลละสาร.

พ.ต. ๒. นี่คนของโรมิโอ; เราพบในสุสานนี้.

พ.ต. ๑. คุณตัวไว้งัดจันเจ้านายเสด็จมา.

ภคาลอเรนซ์กลับออกมา, พร้อมด้วยพลตระเวน

อีกคนหนึ่ง

พ.ต. ๓. นี่แน่ท่านนักบวช, ตัวสั้น, สท่อน, และโคกา:
เราแย่งแซงลงมาจากท่านพร้อมด้วยเสียมนี้,
เมื่อท่านกำลังออกจากสุสานทางด้านนี้.

พ.ต. ๑. นำสงสัยเต็มที: คุณภคาลอเรนซ์เกิดเรา.

เจ้านคร และบริวาร ออก.

เจ้า. เหตุการณ์ร้ายแรงโตได้บังเกิดโดยค้อนเล่า,
จนต้องเรียกตัวเราจากไสยยามศึกนี้?

คาปูเล็ต, คุณหญิงคาปูเล็ต และคนอื่นๆ ออก.

คาปู. เหตุใหญ่อะไรเล่าที่กู่ก้องกลางธานี?

คุณหญิง ค. คนในแถววิถีออกชื่อ “โรเมโอ” นา,
บ้างว่า “จูเลียต” และว่า “ปารีส;” และวิ่งมา
ด้วยเสียงใจทักกันจำสู้ห้องศพสกุลเรา.

เจ้า. นี่ยะอะไรมากระทบโศตของเราเล่า?

พ.ศ. ๑. ที่นี้, พระทูลเกล้า, เคานต์ปารีสตายนอน;
และโรเมโอตาย; และจูเลียต, ซึ่งแต่ก่อน
ได้ตาย, บัดนี้หล่อนตัวยังอุ่นและตายใหม่.

เจ้า. — คั้น, หา, และสืบหาฎะกรรมเกิดขึ้นอย่างไร.

พ.ศ. ๑. นีตัวภาดาไซร์, กับบ่าวโรเมโอ นั้น,
มีพร้อมซึ่งเครื่องมืออันอาจใช้เป็นแม่เหล็ก
เพื่อเบ็ดอุโมงค์อันฝังศพนี้โดยตายได้.

คาปู. โอ้ออก!—โอ้หล่อนดูจิตาเราโลหิตไหล!
กั้นหยันหนีผิดไป, เพราะ, ดูโน่น, ผักของมัน
อยู่ว่างที่ข้างหลังของชายมอนตะคินัน,

มาเข้าฝึกฝึกกันเข้าสู่ทรงลูกเราจ้ะ!

คุณหญิง ก. โอ้อ้อ! เห็นนี้ไซร้ประหนึ่งไฉนระฆัง
เตือนความชวาทังหน้าเข้าสู่มรณะภัย!

มอนตะคิวและคนอื่นๆ ออก.

เจ้า. มาเกิด, มอนตะคิว; เพราะตื่นขึ้นแต่ดึกไซร้,
พอทันเห็นลูกใหญ่และทายาทนอนอยู่นี้.

มอน. โอ้อ้อ! พระทูลเกล้า, เมียข้าเจ้าตายคืนนี้;
โลกเพราะลูกชายที่ถูกขับห้ามซึ่งลมปราณ:
ทุกข์ใหญ่ใดอีกจับชวราภาพข้าประหาร?

เจ้า. ดู, ท่านคงได้เห็น.

มอน. โอ้รู้มีทันกาล! มรยาทเป็นฉันท,
เจ้าจึงมาคว่นตายไปเสียก่อนบิดาได้?

เจ้า. บัดนี้เราขอไถ้ศพิไรว่าไกล,
จนกว่าจะได้สอบสวนรู้เรื่องอันกังขา,
อีกได้ทราบซึ่งสาเหตุ, ต้นเหตุ, ตลอดจนผล;
แล้วเราจึงจะช่วยเป็นทุกข์ด้วยท่านทุกคน,

และนำท่านจวตถึงตาย: บัดนี้ขอที,
จงข่มเคราะห์ร้ายไว้ในอำนาจแห่งขันธ์.—
นำตัวผู้ที่มีข้อสงสัยทั้งปวงมา.

ลอ. รูปนี้สำคัญมาก, สามารถช่วยนัยนักรหนา,
แต่น่าสงสัยกว่าใคร ๆ, เพราะกาลและที่
ทำให้หนักแก่รูป, ในเรื่องฆาฏะกรรมนี้;
และรูปยืนอยู่นี้, เพื่อกล่าวโทษและแก้ไข
ตัวเองที่ตกติและตัวเองแก้ตัวไว้.

เจ้า. จงเล่าโดยทันใจตามรู้เห็นในเรื่องนี้.

ลอ. รูปจะกล่าวโดยย่อ, เพราะลมหายใจที่มี
ไม่มากมายเท่าที่มีเรื่องราวหน้าเมื่อครั้น.
โรเมโอ, ผู้ตาย, เป็นสามีจูเลียตนั้น;
และนาง, ผู้อาสัญ, เป็นเมียโรเมโอสุนิหะ
รูปเองแต่งงานเขา; และเมื่อวันอาวาทมีต
ติบอแลต์สิ้นชีวิต, และเพราะเขาวยชีวา
เจ้าบ่าวผู้แต่งใหม่ถูกขับไล่จากภรรยา;
เหตุนี้, มิใช่อาลัยติบอแลต์, จูเลียตคัลย์.

ฝ่ายท่าน, เพื่อตัดโคกซึ่งครอบงำบุตรนั้น,
 บังคับให้หล่อนมัน, และคิดจัดการอาวาท,
 กับเคานตีปารีส: หล่อนไปหาอาตมา,
 และดูราวจะบ้ำขอให้ช่วยหาวิธี
 ทำให้หล่อนได้พ้นจากอาวาททั้งสองนี้,
 หาไม่ในกฎนี้เองหล่อนจะฆ่าตน.
 ฝ่ายรูป. ด้วยความรู้, จึงให้แต่นิรมล
 ซึ่งยานิทราตล; อันเป็นผลปรากฏชัด
 เช่นรูปเจตนา, เพราะยาทำให้หนังรัตน์
 ราวสนธิพถนัค: และถึงโรเมโอมี
 สาราให้มายังที่นั่นพลัน ณ คินนี้,
 เพื่อช่วยพาโฉมศรีไปจากหลุมที่ฝากไว้,
 เพราะถึงกำหนดฤกษ์แห่งโอสถจะหมดไซ้.
 แต่ผู้ที่รับใช้ถือสารา, ภาตาสอน,
 พระเอนไปไม่รอดโดยจำเปน, และคินก่อน
 ได้คินสาร์ภักษของรูป. แล้ว, รูปเฮกา,
 เมื่อดึงยามกำหนดที่นางจะตื่นนิทรา,

จึงมาเพื่อจะพาหล่อนไปจากอุโมงค์นี้,
 จงจิตจะได้ซ่อนบังอรไว้ในกุฎี
 จนโอกาสจะมีเพื่อเรียกโรเมโอมา:
 แต่เมื่อรูปมาถึง, ไม่ช้านานก่อนเวลา
 ที่นางตื่นนิทรา, ณ ที่นี้อนาคครัน
 เห็นท่านปาวีสและโรเมโอชื่ออาสัญ.
 นางตื่น; รูปก็พลันวอนนางให้จรัส
 และทหนักจะการแห่งสวรรค์ด้วยขันตี:
 แต่ยินเสียงรูปนี้พรันรับจากอุโมงค์ไป,
 และหล่อน, โศกเหลือล้น, จะไปด้วยก็หาไม่,
 แต่, ตามที่เข้าใจ, คงปลงชีพตนเองมัน.
 รูปทราบเพียงเท่านั้น; และส่วนการวิวาห์นั้น
 นางนมรู้เหมือนกัน; และถ้าเหตุการณ์ใดๆ
 พลาดพลั้งเพราะรูปผิด, จงเอาชีพของรูปไซ้
 พร่าเสียโดยทันใดในกาลก่อนที่ถึงกาล
 พลีซึ่งอำนาจกฎหมายแรงกำแหงหาญ.
 เจ้า,
 เราเคยรู้จักท่านเป็นผู้อยู่ในศีลธรรม.—

- ไหนบ่าวโรเมโอ? จะให้ทำอะไรกัน?
- ผู้ล. ชาวจูเลียตอาสาญ ข้าเจ้านำบอกนายข้า;
แล้วก็โดยวุ่นท่านจริกจากมันตุวา
สู่^{๕๕}ตนเอง, มาอนุสสาวรีย์นี้.
สรวาน์ท่านสั่งส่งบิดาอย่าข้าที,
และเมื่อมาห้องผี, ท่านคาดโทษถึงชีวา
แม้ข้ามิไปพันและปล่อยท่านไว้เอกรา.
- อ้า. สั่งสารให้กูนาร; กูจะอ่านและวิจารณ์.—
ไหนเด็กของเคานตีที่ไปตามนครบาล?—
อ้ายเด็ก, จงให้การนายเจ้ามานี้ทำไม?
- ผู้ล. มาพร้อมด้วยมาดีโรยที่หลุมของทรามวีย์;
และท่านนั้นสั่งให้ชรัยีนห่าง, ข้าทำดังนี้:
ไม่ข้ามชายถือไฟมาเบ็ดอุ่มงค์พจน์;
และในไม่ช้านั้นนายชักดาพออกประหาร;
แล้วข้าก็หนีไปเพื่อเรียกพวกนครบาล.
- อ้า. สรวาน์เป็นพยานคำให้การของภาดา,
แถลงเรื่องรักกัน, และข่าวตายของกัญญา:

และในนี้เขียนว่าเขานั้นชื่อยาพิชได้
 จากคนขายยาจน, และด้วยยาพิชตั้งใจ
 มายังอุโมงค์ไม้ตาย, นอนเคียงจูเลียตศรี.—
 คาปูเล็ต!—มอนตะคิอ!— อยู่ไหนเล่าสองอวี?—
 เห็นไหมว่าโทรมีเพราะโท โสอันแรงหนัก,
 จนสรวงหาทางพร้าความสุขท่านด้วยความรัก;
 และเรา, อะลุ่มนักในการที่วิวาทกัน,
 ก็ต้องเสียดูญาด์สอง: ทัวทุกคนถูกลงทัณฑ์.
 คาปู. พี่มอนตะคิอ, พลันยื่นมือจับกับน้องยา,
 นี้เป็นสินสอดลูก, เพราะจะขอให้ยิ่งกว่า
 นี้ก็ไม่ได้มา.

มอน.

แต่พี่ให้น้องอีกได้:

เพราะพี่จะหล่อรูปสุตาด้วยเอกอุไร,
 ซึ่งแม้ว่าตราบิตเว โรนาวยังคงนาม
 จะไม่ให้รูปีโตเปรียบปานได้ในเชิงงาม
 กับรูปแม่่งวามจูเลียตผู้ทรงสัจจา.

คาปู.

โรเมโอให้งามเท่าจะนอนเคียงคู่ภรรยา;
 สลดน้อยนักหนาเพื่อล้างหมดอะไมตรี!

ก. โอ้อ้อว่าทิวามลประตีสฐู่อวีกาตอะสันตี;
อาทิตยะเศรวัากมลหรี, บัมีเยียม ณ เมฆา:
ไปเกิด, และพร้อมมนสะเรื่อคตโตกะปรีกษา:
บางคนจะได้อภยะนา, นรมิตจะลงทักข์: (๕๔)
เพราะแต่อดีตะบัมีมิตติเทียบ ณ ส่วนคัลย์
ยิ่งกว่าประวัติปิยะฉันทะจุเลียตและโรมเอโอ.

[เจ้าโรงหมค.]

คำอธิบาย

๑. “ด้วยพรหมจารีขำเมื่อสิบสองปี.”

[องค์ที่ ๓ ตอนที่ ๓, หน้า ๕๐.]- “By my maidenhead at twelve year old.”- เป็นคำสบถของนางนม, ตามแบบขยายแก่ซึ่งพูดคำสบถคำ, และหาอะไรเหลวๆ มาใช้สบถ.

๒. แล้มีมาส [องค์ที่ ๓ ตอนที่ ๓, หน้า ๕๓.] คือวันที่ ๓ สิงหาคม, เป็นวันนักขัตฤกษ์ที่เรียกว่า “วันเขี้ยว” (Quarter Day). เป็นประเพณีมาแต่โบราณ, อังกฤษแบ่งปีเป็น ๔ เขี้ยว, และในเขี้ยว ๑ ๆ กำหนดวันนักขัตฤกษ์วัน ๑ เป็น “วันเขี้ยว” คือเป็นวันกำหนดสำหรับใช้ตัดอกเบียดในทางนี้สินหรือเก็บค่าเช่าเป็นต้น. ถ้าจะเทียบกับประเพณีจีนก็คล้าย ๆ กัน, เช่นจีนมีกำหนดนักขัตฤกษ์ที่ไทยเราเรียกกันว่า “สารทจีน” เป็น

ต้น. ในประเทศอังกฤษสมัยเชกส์เปียร์มีกำหนด
“วันเที่ยว” ไว้ดังนี้:-

(๑) วิตสันไตต (Whitsuntide), คือวัน
อาทิตย์ต่อจากวัน อีสเตอร์ (Easter) ไปอีก ๗
อาทิตย์.- อีสเตอร์ คือวันที่ฝ่ายคริสตศาสนา
สมมติเป็นวันที่พระเยซูฟื้นขึ้นจากตาย และขึ้นสู่
สวรรค์, และนักชฎฤกษ์นี้กำหนดในวันอาทิตย์ที่
ต่อจากวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๕ โดยจันทร์คตินิยม.
[เช่นใน พ.ศ. ๒๔๖๕ วันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๕
ตรงกับวันที่ ๓๐ เมษายน, ฉะนั้นวันอีสเตอร์จึง
เป็นวันอาทิตย์ที่ ๓๖ เมษายน, และวันวิตสันไตต
ตรงกับวันอาทิตย์ที่ ๕ มิถุนายน.]

(๒) แล็มมาส (Lammas), วันที่ ๑
สิงหาคม. นัยว่าศัพท์ “แล็มมาส” มาจากคำภาษา
แฉีกขึ้นว่า “หัลล์แมตเตะ” (Hlammaesse),
วันขนมปัง, เพราะแต่ก่อนนี้ในวันนั้นคหบดีหัดให้พระ
ท้าวขนมปังทำด้วยแป้งสาลีใหม่.

(๓) มาร์ตินมาส (Martinmas), วันที่ ๑๑ พฤศจิกายน, วันนักขัตฤกษ์แห่งนักบุญมาร์ติน.

(๔) แคนดลมาส (Candlemas), วันที่ ๒ กุมภาพันธ์, นักขัตฤกษ์ปาวีสฤทธิกรรมแห่งมารีแม่พระเยซู, คือวันที่มารีนำพระเยซูผู้เป็นบุตรไปเข้าโบสถ์เป็นครั้งแรก. ในวันนี้เคยเป็นธรรมเนียมนำเทียนไปจุดบูชานางมารีมาก ๆ. จึงเรียกว่า "วันเทียน."

"วันเชียว" อย่างที่นำมาข้างบนนี้ ยังคงใช้อยู่ในสก็อตแลนด์และประเทศอังกฤษฝ่ายเหนือ. ในแห่งอื่นในประเทศอังกฤษในสมัยนี้กำหนด "วันเชียว" ใหม่ดังต่อไปนี้:-

(๑) เลดี้เด (Lady Day), วันที่ ๒๕ มีนาคม. วันที่มารีแม่พระเยซูได้รับข่าวจากเทวดาว่า พระเยซูจะมาปฏิสนธิ.

(๒) วันกลางฤดูร้อน (Midsummer Day), วันที่ ๒๔ มิถุนายน, เป็นวันนักขัตฤกษ์ของนักบุญจอห์นแบปติสต์.

(๓) มิเคิลมาส (Michaelmas), วันที่ ๒๙ กันยายน, เป็นวันนักขัตฤกษ์ของมหาเทวดาทูตไมเคิล.

(๔) คริสต์มาส (Christmas), วันที่ ๒๕ ธันวาคม, เป็นวันเกิดพระเยซู.

๓. “สุสานอยู่กับจอมสรวง”, [องค์ที่ ๓ ตอนที่ ๓, หน้า ๔๓.]— “Susan is with God.”— หมายความว่าสุสาน (ลูกหญิงของนางนม) ตายไปแล้ว, และตามธรรมเนียมมักจะต้องขอฝากวิญญาณแก่พระเป็นเจ้า, เช่นในที่นี้ นางนมพูดว่า, “พระเจ้ามีเมตตาผู้สรีรธาทั้งปวง!” ดังนี้ เป็นต้น

๔. “คงพบธบายไว้ ณ ริมน้ำ, คือตาเขา.” [องค์ที่ ๓ ตอนที่ ๓, หน้า ๔๕.]— คุณหญิง

คาปูเล็ตได้กล่าวเปรียบหน้าของปารีสด้วยน้ำสมุทร
หนังสือ, ซึ่งมีความงามต่างๆ เขียนไว้. ตาม
แบบโบราณ ข้อความหรือศัพท์ใด ๆ ที่ไม่สู้จะแจ่ม
แจ้งในผลความ เขามักเขียนคำอธิบายไว้ที่ริมหน้า
สมุทร; ดังนั้นคุณหญิงคาปูเล็ตจึงว่า, ถ้าคุณลักษณะ
ใดยังไม่เห็นปรากฏแจ่มแจ้งในหน้าของปารีสก็ให้
ตรวจดูในตาของเธอ, ซึ่งเปรียบเหมือนริมหน้า
สมุทรนั้น.

๕ “ปลาอยู่ในสมุทร ฯลฯ” [องค์ที่ ๑
ตอนที่ ๓, หน้า ๔๕.]— คำเปรียบเทียบของคุณ
หญิงคาปูเล็ตตอนนี้ออกจะเป็นกลางปล้องมา
เฉยๆ, เพราะตามที่ได้เปรียบเทียบมาแล้วนั้นเป็น
ไปในเรื่องสมุทรหนังสือทั้งต้น. นักปราชญ์อังกฤษ
คน ๑ ได้แสดงความเห็นว่า อาจจะเป็นเพราะนึกถึง
หนังปลาที่ใช้ทำปกสมุทร, แต่เขาก็ไม่มีมูลพอที่จะ
เห็นเช่นนั้น. เมื่อกล่าวถึงปลาในทะเลสองบาทแล้ว,
คุณหญิงคาปูเล็ต ก็กลับกล่าวด้วยเรื่องหนังสือต่อ

ไป, ซึ่งชวนให้นึกเตาว่าเรื่องปลานั้นจะแทรกเข้าไปดื้อๆ เพื่อให้คำเปรียบนั้นจ้งมากขึ้น, คือตั้งใจให้ผู้ฟังตีความเป็นสองง่ามได้, กล่าวคือเปรียบชายเป็นปลา หญิงเป็นทะเลซึ่งเป็นของคู่ควรกัน, ปลาควรอยู่ในน้ำและน้ำก็ควรมีปลาอยู่. ที่แทรกเช่นนี้ จะเป็นของเชกส์เปียร์เองหรือของผู้อื่นก็ไม่ปรากฏ เพราะในเรื่องละครของเชกส์เปียร์ได้เคยมีผู้แต่งอะไร ๆ แทรกลงไปในเมื่อรวบรวมขึ้นตีพิมพ์เป็นเล่ม. แต่อย่างไร ๆ ก็ดี, การแทรกนี้ (ถ้าได้มีผู้แทรก) ก็ได้มีมาแต่เก่าแก่. ไม่ใช่ของใหม่, ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงแปลมาได้ตามรูปเดิม.

๖. “ถือคัมภีร์ไม่ทำสีแบบของตาร์ดาร์.”
 [องก์ที่ ๓ ตอนที่ ๕, หน้า ๕๗.]— อนุแบบตาร์ดาร์ไม่เป็นรูปโค้งเฉย ๆ อย่างคัมภีร์ของอังกฤษหรือของเรา, แต่เป็นรูปคล้ายที่เรียกตามภาษาข้างของเราว่า “นาคสะดุ้ง” คือเป็นอย่างนี้ ที่กล่าวถึงอนุแบบตาร์ดาร์ในที่นี้ เพราะในรูปภาพ

หรือรูปปั้นของชาวยุโรป กามะเทพ (คิวบิต) ถือ
อนุแบบนี้.

๗. “โอ๊ะ, เอาหน้ากากใบไม้หน้ากาก!”
[องก์ที่ ๑ ตอนที่ ๔, หน้า ๕๘.]— หมายความว่า
หน้าของตนเองก็รับเป็นหน้ากากอยู่แล้ว ไม่ต้อง
ใส่หน้ากากอีกชั้น ๑. อีกประการ ๑ ต้องเข้าใจ
ว่า เมอร์คิวริโอ ไม่จำเป็นต้องใส่หน้ากากปลอม
แปลงเข้าไปในบ้านของคาปุเล็ต, เพราะได้วิ่งหนี
อยู่แล้ว, ดังปรากฏในรายงานที่คาปุเล็ตจดให้
หมายใบในตอนที่ ๒ แห่งองก์นี้เอง.

๘. “เขี่ยกกล่นตามที ๆ ล ๆ” [องก์ที่ ๑
ตอนที่ ๔, หน้า ๕๘.]— ในสมัยของเจกส์เบียร์,
ห้องใด ๆ ที่ใช้เป็นที่ประชุมชน, เช่น ห้องเลี้ยง
อาหารและห้องเต้นรำ เป็นต้น, เขาใช้ต้นกกแห้ง
— ไรยที่พื้น, ไม่ว่าจะเปนในบ้านขุนนางและเศรษฐี
คหบดี, หรือโรงสุราและโรงมหรสพ.

๙. “เพราะตัวของฉันเปรียบด้วยภามิตของ
บูตา”, [องก์ที่ ๑ ตอนที่ ๔, หน้า ๕๘.]— หมายความว่า

มีภษิตโบราณอยู่ว่า. “ผู้ส่องเทียนตีขึ้น ให้เห็น
ผู้เล่นเป็ยตี.”

๑๐. “พระนางแมบ” (Queen Mab)—
[องค์ที่ ๓ ตอนที่ ๕, หน้า ๕๐.] ตามนิทานเล่ากัน
ในประเทศอังกฤษและดินแดนใกล้เคียง, พระนาง
แมบเป็นเจ้าของพวกพราว (Fairies), ซึ่งมีรูป
เหมือนคนแต่ตัวเล็ก ๆ. พระนางแมบและพราว
บริวารมักชอบเล่นอะไรสนุกต่าง ๆ คล้าย ๆ เด็ก,
บางทีก็ให้ดี, บางทีก็ให้ร้าย. ที่เมอร์คิวอิโอเอ
เรื่องพระนางแมบมากล่าวในที่นี้ก็เพื่อเตือนสติให้
โรมเออรู้สึกรว่าการหลงและมันถึงหญิงเป็นสิ่งที่ไม่
สวระเหมือนกิจการของพวกพราว.

๑๑. “เพนเตคอสต์” (Pentecost)—
[องค์ที่ ๓ ตอนที่ ๕, หน้า ๕๗.]— เป็นวันนักขัต-
ฤกษ์ของพวกยิว, ซึ่งเป็นวันนับจากนักขัตฤกษ์
“ปาสส์โอเวอร์” (Passover) ต่อไป ๕๐ วัน.
วันนักขัตฤกษ์ “ปาสส์โอเวอร์” ตกในวันที่ ๑๗

เมษายน. เป็นวันนักขัตฤกษ์ซึ่งเทียบได้กับตระกูล
สงกรานต์ของเรา.

๑๒

๑๒. “เมื่อท้าวโคเฟตุวาร์ภิกนางสาวจาก
นั้น”. [องค์ที่ ๒ ตอนที่ ๑, หน้า ๖๗.]— นักร้อง
ถึงเรื่องนิทานโบราณอัน ๑, ซึ่งแสดงถึงพระยา
มหากษัตริย์นามว่าโคเฟตุวา, มีอำนาจอาณามาก
จะห้ามเหสีที่เป็นนางลูกกษัตริย์ต่างครก็คงมีผู้เต็ม
ใจยกให้. แต่เธอวิงนางจากเชิงใจคน ๑ ซึ่งยก
ขึ้นเป็นมเหสี.

๑๓

๑๓. “เม็ดลาร์” (Medlar)— [องค์ที่ ๒
ตอนที่ ๑, หน้า ๖๗.] เป็นต้นไม้ผลชนิด ๑, ซึ่ง
ในสมัยของเรกส์เบียร์ เป็นของที่ตกลงขอบหูถึง,
เพราะเขาเปรียบผลเม็ดลาร์อย่างเดียวกับตาลเฉาะ
ของไทยเรานั่นเอง.

๑๔

๑๔. “เขาเขี้ยวซึ่งแผลเป็น ๆ ล ๆ” [องค์ที่ ๒
ตอนที่ ๒, หน้า ๖๗.]— ผู้อ่านคงจะสังเกตว่า ภาพ
บาทนั้ต่อและรับสัมผัสกับบาทท้ายในตอน ๑, ที่

เป็นเช่นนั้นไม่ใช่โดยพลังเผด็จ, เป็นความตั้งใจ
ของข้าพเจ้าที่จะเขียนให้เหมือนของเดิมของเชกส์-
เปียร์. ที่ทั้งค้างไว้บาท ๑ ในตอนที่ ๑ แล้วมาต่อ
อีกบาท ๑ ในตอนที่ ๒ เช่นนี้, ไม่เป็นการอักษรรบ
อะไร, เพราะในระหว่างตอนมิได้ต้องเปลี่ยนฉาก
เลย, ดังได้อธิบายไว้แล้วในคำนำ.

๑๕

๑๕. “เรียกเหยี่ยวผู้พิศาล ฯลฯ” [องค์
ที่ ๒ ตอนที่ ๒. หน้า ๗๗.] ในสมัยโบราณใน
ประเทศยุโรปเขาหัดเหยี่ยวสองชนิดไว้ไว้สำหรับ
ไล่จับนกในอากาศ, มีนกเบ็ดน้ำเป็นต้น. เหยี่ยว
ที่นับถือกันว่าเป็นอย่างดีคือตัวผู้ชนิด “เปเรกรีน”
(Peregrine), ซึ่งตามภาษาพราวนสมัยโน้นเรียก
ว่า “เตียร์เซิล เจ็นตล” (Tiercel Gentle),
คือเหยี่ยวผู้เอก, ให้ผิดกับเหยี่ยวผู้ชนิด “ก๊อชฮอก”
(Goshawk), ซึ่งเป็นชั้นโท. ในที่นี้จูเลียตเรียก
โรมิโอว่า “เหยี่ยวผู้พิศาล” ก็คือมุ่งว่าเป็นชาย
ผู้มีกำเนิดดีเลิศนั่นเอง.

- ๑๖   ๑๖. “เบเนดิซิเต.” (Benedicite)— [องค์
ที่ ๒ ตอนที่ ๓, หน้า ๘๔.]— เป็นคำอำนวยการภาษา
ละติน, แปลว่าขอให้มีความสุข.
- ๑๗   ๑๗. “เขาเป็นผู้พิฆาฏกระดุมหุ้มแพร” —
[องค์ที่ ๒ ตอนที่ ๔, หน้า ๘๘.]— หมายความว่าใช้
ดาบหรือปืนหยั้นแทงแม่จันแทงลูกกระดุมที่
นำออกเลื้อยของผู้ต่อสู้กันได้.
- ๑๘   ๑๘. “เหตุที่ ๑ และที่ ๒ ฯลฯ” — [องค์
ที่ ๒ ตอนที่ ๔, หน้า ๘๘.]— ในสมัยโบราณพวก
ชายผู้ดีต้องพร้อมอยู่เสมอที่จะทำการต่อสู้ตัวต่อตัว,
(คือที่เรียกว่า “ดูเอิลโล” หรือ “ดวล”). แต่
ต้องมีเหตุที่สมควร จึงจะก่อวิวาทและทำ “ดวล”
ได้โดยปราศจากครหา. ในสมัยนั้นจึงมีผู้แต่งตำรา
หรือคำแนะนำต่าง ๆ สำหรับการต่อสู้ตัวต่อตัว,
และเชกส์เปียร์ชอบก่อนพวกนักเลง “ดวล” นัก,
ดังปรากฏในเรื่องละครที่แต่งหลายเรื่อง; เช่น ใน
เรื่อง “ตามใจท่าน” (“As You Like It”).

องก์ที่ ๕ ตอนที่ ๕ ก็มีให้ตัวละคร โต้ตอบตกลงอธิบาย
เรื่องสาเหตุแห่งการ “ตกลง.”

๑๘. “ปาร์คอนเนซ-มัว,” “บ็อง” ฯลฯ
-[องก์ที่ ๒ ตอนที่ ๕, หน้า ๘๐.]— คำพูดตอนนี้เป็นคำเยาะแหยะกล่าวถึงพวกนักเลงเจ้าชู้เก๋ ๆ สมัย
โน้น, ซึ่งชอบใช้กิริยามรรยาทแบบฝรั่งเศส. และ
ชอบใช้คำฝรั่งเศสปนอยู่ในคำพูดเสมอ ๆ. นี่เป็น
พยานว่าคน “เก๋” ทุกชาติและทุกสมัยย่อมมี
ลักษณะคล้าย ๆ กัน, และย่อมต้องถูกล้อแหยะและถูก
เยาะทุกแห่งหน.

๒๐. “เวลานี้ละเขาจะขึ้นสู่โบราณประวัตติ
ของเปตราร์คเทียวละ”— [องก์ที่ ๒ ตอนที่ ๕,
หน้า ๘๐.]— เมอร์คิวซิโธเข้าโรมเฝ้าว่าจะมา
พูดแสดงคุณสมบัติต่าง ๆ ของหญิงที่รักของเขา,
คงว่าดีว่าหญิงใด ๆ ทั้งหมดทั้งในอดีตและบัดนี้,
บัดนี้, และดีว่าหญิงที่มีนามปรากฏใน “นานา
ประวัติ” ของจินตภาวิโรมโบราณชื่อเปตราร์ค,

(Petrarch). หนังสือ “นানাประวัติ” ของ เปตราร์ค เป็นหนังสือที่เขกส์เบียร์ชอบมาก, และได้เรื่องหลายเรื่อง จากหนังสือนี้ไปผูกขึ้นเป็นเรื่อง ลคร, เช่นเรื่อง “จูเลียตซัสซาร์” กับ “แอนตอนี และเคลโอปาตรา” เป็นต้น. ลอรา, ไคโค, เคลโอปาตรา, เฮเลน, เฮียโร, และทิสบี. ที่ เมอร์คิวซิโอสออกมาในที่นี้ ล้วนเป็นหญิงที่มีชื่อเสียงในประวัติศาสตร์ว่างามเลิศทั้งนั้น.

๒๑. “ไม่ใช่กระต่ายดอกนาย”- [องค์ที่ ๒ ตอนที่ ๕, หน้า ๘๖.] - ในสมัยเขกส์เบียร์เขาเรียกหญิงนครโสเภณีว่า “กระต่าย.”

๒๒. “เล็นต์” (Lent)- [องค์ที่ ๒ ตอนที่ ๕, หน้า ๘๖.] - เป็นเวลาถือศีลกินบวชของคริสตศาสนา, มีกำหนด ๔๐ วัน, นับแต่วันพุธที่ ๓ ในเดือน ๔ แห่งจันทรคติกาล. ในระหว่าง ๔๐ วันนี้ผู้ที่เคร่งมักเว้นการกินเนื้อสัตว์ หรืออาหารอันมีโอฆารส, คงกินแต่ผักเป็นพื้น, หรือปลาบ้าง.

๒๓. บทกล่าวของเมอร์คิวซิโอ.—[องก์ที่ ๒ ตอนที่ ๔, หน้า ๘๖.]— เนื้อเดิมเป็นบทกล่าวร้องเล่นข้นๆ, ไม่ใคร่จะมีความอะไร, จึงเป็นการยากที่จะแปลให้ขบขันได้. ของเดิมของเขามีเพียง ๖ บาท, แต่ในคำแปลต้องเพิ่มอีก ๒ บาท เพื่อให้ถูกแบบกลอนสี่กั๊กของเรา. บาทที่อยู่ในวงเล็บคือที่ผู้แปลต้องเติมเข้าไปดังกล่าวมานี้.

๒๔. ๒๔. “————— ไปล้างบาปบ่อยนั้นนา.”
[องก์ที่ ๒ ตอนที่ ๔, หน้า ๘๘.]— ตามลัทธิโรมันคาทอลิก, ผู้ที่ถือเคร่งในทางศาสนา มักไปล้างบาปบ่อยๆ, คือไปหานักบวชและแกะลงบาปที่ตนได้กระทำล่วงละเมิด, แล้วนักบวชก็สั่งสอนพศมควรและล้างบาปให้, คล้ายพระภิกษุของเราปลงอาบัติ.

๒๕. ๒๕. “โร้สมะรีและโรเมโอ ๗ ล ฯ”
[องก์ที่ ๒ ตอนที่ ๔, หน้า ๑๐๑.]— “โร้สมะรี”

(Rosemary) เป็นดอกไม้ชนิด ๓ ซึ่งมีกลิ่นหอม, ใช้ทำน้ำอบได้, เป็นดอกไม้ที่ถือกันว่าเป็นเครื่องช่วยความจำ, จนมีภาษิตอังกฤษว่า "โร้สมะรี เพื่อความจำ" ("Rosemary for remembrance"). อนึ่งโร้สมะรีเขาใช้ในงานสมรสในสมัยโบราณ, ฉะนั้นนางนมจึงนำมาเล่าว่าจูเลียตกล่าวถึงโร้สมะรีและโรเมโอควบกันอยู่, เพื่อแสดงว่าจูเลียตรักโรเมโอจริง ๆ.

๒๖ "นั่นเป็นชื่อหมาต่างหาก;" [องก์ที่ ๒ ตอนที่ ๔, หน้า ๓๐๓.]— นี่เล่นตลกอย่างแบบอังกฤษแท้, และเป็นอย่างอังกฤษโบราณด้วยซ้ำ, ฉะนั้น ถ้าอ่านคำโต้ตอบ ตอนนี้อย่างไร คงไม่รู้ลึกซึ้งเลย, ดังนั้นจึงจำเป็นต้องขออธิบายว่า "อาร์" ซึ่งเป็นนามของอักษร "R" นั้น พระเอรมีสำเนียงตรงกับคำว่า "อาร์" (Arre) ซึ่งแปลว่าหมาคำราม; คือเสียงที่ไทยเราได้ยินเป็น "กร้าว"

เขาได้ยินเป็น “อาร์” เหตุฉนี้เมื่อโรมเอโกล่าว
ว่าโร้สมะวีและโรเมโตตั้งต้นด้วย R (ร) ทั้ง
สองอย่าง, นางนมจึงเถียงว่า “นั่นเป็นชื่อ
หมาต่างหาก.”

๒๖. ๒๗. ผู้แปลขอออกตัวไว้ว่า ตอนที่ ๔ แห่ง
องก์ที่ ๒ แปลยาก, เพราะเต็มไปด้วยคำพูดตลก
โต้ตอบกันในเชิงเล่นสำนวน, และกล่าวถึงข้อขำ
ต่างๆ ซึ่งแม้ในประเทศอังกฤษสมัยบัดยูน
นี้ก็ไม่มีใครมีผู้เข้าใจมากนัก, เพราะเป็นรองคำ
สำหรับกับสมัยของเชกส์เปียร์โดยแท้. เหตุฉนี้
จึงต้องมีคำอธิบายช่วยในตอนนี้นั้นมากกว่าตอน
ใด ๆ ที่มีมาแล้ว, เพื่อช่วยให้ผู้อ่านได้เข้าใจ
มากขึ้นบ้างสักเล็กน้อย.

๒๘. ๒๘. “อัลละส์ตอคคาตะ” (“Alla Stoc
cata”)—[องก์ที่ ๓ ตอนที่ ๑, หน้า ๑๑๖.]—เป็น
ศัพท์ในการแทงดาพ, เป็นท่าแทงอย่าง ๑.

๒๕ ๒๘. “—ชีวิตของท่านชีวิตหนึ่งในเก้าที่ท่านมีอยู่” [องก์ที่ ๓ ตอนที่ ๑, หน้า ๑๑๖.]—ในประเทศอังกฤษเขากล่าวกันว่า แมวมักแก้ชีวิต, เพราะฆ่าตายยากนัก.

๓๐ ๓๐. “ปัสซาโด” (“Passado”)— [องก์ที่ ๓ ตอนที่ ๑, หน้า ๑๑๖.]— เป็นศัพท์ในการแทงดาพ, เป็นท่าหลบหรือรุก.

๓๑ ๓๑. “เพื่อเนตร์ทิวาได้หลับ,” [องก์ที่ ๓ ตอนที่ ๒, หน้า ๑๒๖.]— ตรงนี้ของเดิมเขาว่า, “That runaway’s eyes my wink” ดังนี้, จึงต้องใคร่ตรวจดูว่าคำ “runaway” มุ่งกล่าวถึงใครหรืออะไร. ครั้นจะแปลไปแต่เพียงให้ตรงตามคำภาษาอังกฤษเท่านั้นก็จะเป็นอย่างนี้, คือ: “เพื่อตาของผู้หนีจะได้หลับ” ถ้าแปลเช่นนั้นก็คงถูกผู้อ่านถามว่าใครเล่าเป็นผู้หนี. ข้าพเจ้าเห็นว่าความใน ตอนต้นแห่ง คำพูดได้กล่าวมาแล้ว ถึงวันนี้

และเวลากลางวันกลางคืน, จึงสันนิษฐานว่า “ผู้หนี” คงหมายความว่าเวลากลางวัน, ซึ่งหนีเวลากลางคืนไป, และตาของกลางวันที่คือดวงตวันนั้นเอง. ดังนั้นจึงได้ตกลงแปลบรรทัด “That runaways eyes my wink” ว่า “เพื่อเนตรที่หวาได้หลับ,” ตามอัตตโนมิตของข้าพเจ้า. ซึ่งถ้าปริญาผู้รอบรู้ในนิพนธ์ของเชกส์เปียร์ไม่เห็นชอบด้วยก็ขออภัยเสียเถิด.

๓๒ “หนี” [องค์กรที่ ๓ ตอนที่ ๒, หน้า ๑๒๖.]
— ใช้แทน “เห็น” ตามแบบภาษาไทยเก่า. ในมณฑลภาคพายัพ เขายังใช้คำว่า “หนี” แทน “เห็น” อยู่ ณ กาลบัดนี้.

๓๓ “ฉนั้น, แตรอันแรงฤทธิ์, จงเบ้า
กลับปะบรลัษ!” [องค์กรที่ ๓ ตอนที่ ๒, หน้า ๑๓๐.]
— ฝ่ายคริสตังถือกันว่า เมื่อถึงกำหนดบรลัษกลับ
จะมีเทวทูตมาเบ้าแตรเปนสัญญาณ.

๓๔ ๓๔. “อัครวิท” (Aqua vitae)– [องก์
ที่ ๓ ตอนที่ ๒, หน้า ๓๓๓.]– สุราอย่างแรงเช่น
ปรนดี.

๓๕ ๓๕. “แต่ข้า, พรหมจารี, จะตายสาวหม้าย,
โอ้!”– [องก์ที่ ๓ ตอนที่ ๒, หน้า ๓๓๔.]–
ภาษาอังกฤษมีว่า “But I, a maid, bie maiden-
widowed.” ข้าพเจ้าแปลศัพท์ว่า “Maiben-
widowed” ว่า “สาวหม้าย,” ซึ่งบางทีก็จะถูก
ท้วงบ้างว่าอุตติ, เพราะไม่เคยเห็นมีใครใช้ที่ไหน.
หญิงสาวที่มีผู้ชู้ขอแล้ว แต่ฝ่ายเจ้าบ่าวตายเสีย
ก่อนที่จะได้แต่งงานกัน, ไทยเรียกว่า “หม้ายเหนือ
ขันหมาก;” แต่จะใช้ศัพท์นั้นในที่นี้ไม่เหมาะ, เพราะ
ประการที่ ๑ โรเมโอและจูเลียตไม่ได้ทำการสมรส
กันโดยวิธีแต่งงานขันหมาก, และประการที่ ๒ ศัพท์
“หม้ายเหนือขันหมาก” เขาเข้ากาพย์ในตอนนั้น
ไม่สะดวก. ครั้นจะใช้คำว่า “หม้ายสาว” ก็จะผิด

ความมุ่งหมายไป, เพราะอาจแปลได้ว่าเป็นหญิงที่มีสามีแล้ว และสามีตายลงในเมื่อหญิงนั้นยังมีอายุไม่แก่; แต่ที่ต้อต้องการในที่นี้คือจะกล่าวถึงหญิงสาว (พรหมจารี) ที่กำลังจะมีสามี แต่ต้องพรากกันเสียก่อนที่ได้อยู่ด้วยกัน, ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าเรียกว่า "สาวหม้าย" เป็นเหมาะกว่าอย่างอื่น, ยอมถูกท้วงว่า อุตตริ. แต่ถ้าไม่มีใครอุตตริอย่างนี้บ้าง ภาษา ก็คงไม่เดิน, และเชกส์เปียร์นั้นแหละ เป็นผู้ที่ อุตตริมาก ในทางประติษฐิศัพท์ชั้น เพื่อให้เหมาะแก่การนิพนธ์, แล้วต่อมาศัพท์ที่เชกส์เปียร์ อุตตริประติษฐิชั้น ก็เลยกลายเป็นศัพท์ที่ใช้ใน ภาษาอังกฤษตั้งนี้ฉนี้ไต, ข้าพเจ้าผู้แปลเชกส์-เปียร์ก็ลองประติษฐิ หรือผสมศัพท์ชั้นใหม่บ้าง ฉนั้นนี้, ซึ่งถ้าเป็นการรอดตีเกินไปก็ขออภัยด้วย เด็ด.

๓๖

๓๖. "ภรรยาฉันผู้ช่อน — — — ฯลฯ"
[องก์ที่ ๓ ตอนที่ ๓, หน้า ๑๕๒.] — ในที่นี้โรเมโอ

กล่าวถึงจูเลียตว่า “ภรรยาฉันผู้ช่อน” ตั้งนี้
 เพราะได้แต่งงานกันโดยลับ, มิได้บอกแก่บิดา
 มารดาผู้. ส่วนคำว่า “รักที่เลิกกัน” ก็แปลว่า
 โรมีโอเกรงว่า เมื่อได้ช่ญาตติสนิทของจูเลียตลง
 แล้วเช่นนั้นก็คงจะต้องเลิกกัน. อนึ่งในที่นี้จำเปน
 ต้องเอาความใน ๒ บรรทัดแห่งฉบับเดิม ฉบับ
 เปลี่ยนและผูกขึ้นใหม่ เพื่อให้เข้าใจในภาษาไทย.
 ของเดิมมีอยู่ว่า:—

“Where is she? and how doth she? and
 what says”

“My conceal'd lady to our cancell'd love?”

ตั้งนี้ถ้าจะขึ้นแปลบรรทัดต่อบรรทัดคงขัดหูและ
 ไม่เข้าใจชัดในภาษาไทยด้วย, จึงต้องเอาความ
 ใน ๒ บรรทัดนี้รวมกันเข้า แล้วผูกขึ้นใหม่ให้คง
 ได้เป็น ๒ บรรทัดเท่าแบบเดิม.

๓๗

๓๗. องก์ที่ ๓ ตอนที่ ๕ [หน้า ๑๕๑.] ฉบบ์
 เคมบริดจ์ว่าฉากนี้เป็น “สวนของคาปูเล็ต.” แต่
 มีฉบบ์อื่น ๆ อีกหลายฉบบ์บอกว่า “ห้องนอน
 ของจูเลียต.” ข้าพเจ้าเห็นว่าการที่จะกำหนดฉาก
 เป็นในสวนนั้นดูไม่เหมาะแก่การที่มารดาของจูเลียต
 จะไปพบ, เพราะถ้าท่านอ่านไปจะพบตอนที่
 โรมิโอมีหน้าตาต่างออกจากห้องจูเลียต, ซึ่งถ้า
 เช่นนั้นแปลว่าจะต้องออกมาพูดคุยกันที่บนเกยหน้าต่าง
 ตลอดไป, คนดูจึงจะได้เห็นตัวละคร, แต่ตรงกันข้าม,
 ถ้ากำหนดฉากไว้ว่า เป็นห้องนอนของจูเลียตเป็น
 ลงรอยกันได้หมด, คือโรมิโอกับจูเลียตพูดว่าลากัน
 อยู่, นางนมออกมาบอกว่าคุณแม่จะมา, โรมิโอก็
 มีหน้าตาต่างหนีไป, แล้วคุณหญิงคาปูเล็ตจึงออก, ดู
 เปนที่เรียบร้อยดี. ข้าพเจ้าจึงตกลงกำหนดฉากลง
 ไว้ในที่นี้ว่า “ห้องนอนของจูเลียต.”

๓๘

๓๘. “นกในคิงเดลินี, มิใช่ลิ้ารักที่เรง
 ร้อง.” [องก์ที่ ๓ ตอนที่ ๕, หน้า ๑๕๑.]—นก

ไนติงเกล (Nightingale) เปนตัวย่อม ๆ. ซึ่งร้องแต่ในเวลากลางคืน, และนกล้าร์ก (Lark) คือนกที่ไทยเราเรียกว่ากระจามฝน, ร้องแต่เวลาเช้าวันขึ้นใหม่ ๆ. นกทั้ง ๒ ชนิดนี้เป็นนกที่จินตกวีอังกฤษชอบกล่าวถึงเมื่อแต่งเรื่องสังวาค, เช่นเดียวกับจินตกวีของเรา ชอบกล่าวถึงนกจากะวาก, นกโกกิลลา หรือตุเหว่าเปนต้น,

๓๘

๓๘. “เขารว่านกล้าร์กกับคางคกร้ายแลกตากัน” - [องก์ที่ ๓ ตอนที่ ๕, หน้า ๑๕๓.]— มีผู้อธิบายว่า, โดยเหตุที่คางคกมีตาจวมและนกล้าร์กตาไม่จวม, จึงกล่าวกันว่าสัตว์ทั้งสองได้แลกตากัน. อาศัยความนิยมเช่นนั้น, จูเลียตจึงกล่าวต่อไปว่า ถ้าให้มันแลกเสียงกันเสียด้วยจะเหมาะกว่า, เพราะตังนี้ เสียงนกล้าร์กจะได้ไม่เป็นสัญญาณประกาศว่ารุ่งแล้ว.

๔๐

๔๐. “เคานตี” [องก์ที่ ๓ ตอนที่ ๕, หน้า ๑๕๗]—คือปารีส, ซึ่งมีบรรดาศักดิ์ขุนนางเรียกตามภาษา

อิตาเลียนว่า “คอนเต” (Conte), เซกส์เบียร์ใช้
ว่า “เคานตี” (County) ตั้งนี้ทุกแห่ง. ในสมัยนี้
อังกฤษเรียกขุนนางชั้นนี้ว่า “เคานต์” (Count).

๔๑. ๔๑. “หาไม่จะเอาตัวขึ้นรื้อลากไปประ-
จาร.” [องค์ที่ ๓ ตอนที่ ๕, หน้า ๑๖๑.] – ใน
สมัยของเซกส์เบียร์และต่อ ๆ ลงมาจนในไม่ช้านัก,
นักโทษที่จะถูกประหารชีวิตเขาเอาตัวผูกบนรื้อลาก
ไปตามถนนจนถึงที่ประหารชีวิต, เป็นการตระเวน
ประจาร.

๔๒. ๔๒. “อิสลามานูชากไข่เขียว” [องค์ที่ ๓
ตอนที่ ๕, หน้า ๑๖๑.] – เป็นคำมุขตลก, อย่าง
เดียวกับที่ไทยเราใช้ว่า “อิตายท่า” นั้นเอง.

๔๓. ๔๓. “ผัวฉันยังอยู่ในแดนดิน, สัตย์อยู่ใน
ในสวรรค์; – ฯลฯ” [องค์ที่ ๓ ตอนที่ ๕, หน้า
๑๖๕.] – หมายความว่า ผัวก็ยังมีชีวิตอยู่, และ
เมื่อทำพิธีสมรสกันตามประเพณีต่อหน้านักบวช
แล้ว. จำต้องถือว่าได้ให้สัตย์ปฏิญาณแก่กันต่อ

หน้าพระผู้เป็นเจ้า, เท่ากับฝากคำสัตย์ไว้ในสวรรค์
แล้ว. ฉะนั้นถ้าจะคืนคำสัตย์ปฎิญาณัน้ได้ ก็ต่อ
เมื่อฝ่าย ๓ ตายไปเสียก่อนแล้วเท่านั้น.

๔๔

๔๔. “โอ้เรารู้เกินคิดว่าควรรอเพื่อเหตุ
ใด” [องก์ที่ ๔ ตอนที่ ๓, หน้า ๓๖๘.] – ภาตา
ลอรเรนซ์กล่าวเช่นนั้น เพราะรู้อยู่แล้วว่าสูญเสียได้
แต่งงานเสียแล้วกับโรมีโอ, แต่เป็นความลับยัง
ขยายไม่ได้. จึงต้องพูด “บ๊อง.” คำพูดบรวทันั้น
ภาษาอังกฤษว่า:

“I would I knew not why it should be slow'd”

แปลตามตรงๆ ก็ต้องว่า “ข้าอยากที่จะไม่
รู้ว่าทำไมจึงควรรอ,” หรืออีกนัย ๑ ว่า “ถ้า
ข้าไม่ได้รู้เสียแล้วว่าเหตุใดจึงควรรอก็จะดี,” ซึ่ง
เอาเข้ากาพย์ตรงนี้ไม่สะดวกเลย, ข้าพเจ้าจึงแปล
เปลี่ยนเบนให้มัน ดังที่ปรากฏอยู่ในบทนี้.

๔๕

๔๕. “นี่จวนราตรีกาล.” [องก์ที่ ๔ ตอน
ที่ ๒, หน้า ๓๗๘.] – มีผู้ทักว่า, ในองก์ก่อนนี้ปรากฏว่า

เมื่อโรเมโอจากจูเลียตไปเป็นเวลารุ่ง, และเมื่อได้
พบกับบิตามารตาแล้วจูเลียตก็ไปหาภคตาคอเรนซ์,
แล้วก็คงกลับมาบ้านในเวลาเช้า; ฉะนั้นที่คฤหาญิง
คาปุเล็ตกล่าวว่าจะจนค้ำแล้ว ตูจะคลาดเคลื่อนไป,
แต่ในฉบับเดิมของเชกส์เปียร์มีชัดเจนอยู่เช่นนั้น,
จึงไม่มีผู้ใดกล้าแก้.

๔๖

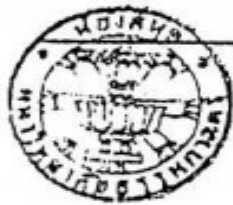
๔๖. “ว่านคน” (Mandrake) - [องค์กรที่
๔ ตอนที่ ๓. หน้า ๑๘๓.] - เป็นต้นว่าชนิดหนึ่งซึ่ง
มีรากเป็นสองแพรก, ทำให้สูดล้าย ๆ ฆาคน, และ
ซึ่งชาวยุโรปโบราณว่าเป็นยาทำให้เมาได้ชนิดหนึ่ง.
ในสมัยก่อนโน้นกล่าวกันว่า, เมื่อถอนขึ้นจากดิน
ว่าคนร้องกรีดดัง, ซึ่งทำให้ผู้ถอนเป็นบ้า. ฉะนั้น
ตามตำรายาโบราณ จึงมีคำแนะนำไว้ว่า ถ้าต้อง
การว่านคนให้เอาสุนัขไปผูกติดกับต้น, และเมื่อเอา
มืออุดหูตนเองเสียแล้ว, ให้สุนัขถอนต้นว่านแทน.

๔๗

๔๗. “อันเจลิคา” [องค์กรที่ ๔ ตอนที่ ๔,
หน้า ๑๘๔.] - เป็นชื่อผู้หญิง. น่าจะเป็นชื่อของ
คฤหาญิงคาปุเล็ต.

๕๔

๕๔. “บางคนจะได้ภัยชะนา, นรผิตจะ
ลงทัณฑ์” (องก์ที่ ๕ ตอนที่ ๓, หน้า ๒๒๗.)—
ตามนิทานเก่าปรากฏว่านางนมถูกเนรเทศ. เพราะ
ได้มีศกความเรื่องสมรสไว้; ทนายของโรมเอโอได้
รับอภัย; คนขายยาถูกแขวนคอ; กษัตราลเรนซ์
ได้อภัย, ย้ายออกไปอยู่วัดนอกเมืองเวโรนา, และ
ต่อไปอีก ๕ มีถึงมรณภาพที่นั่น.

ภาคผนวก ข
บทละคร เรื่อง **Romeo and Juliet**

Romeo and Juliet

William Shakespeare

Act 1

PROLOGUE

Romeo's Nightmare : โบสถ์คาโปเทีย

(เวลาที่มืดสนิท ในโลกคู่ขนานที่มีลักษณะใกล้เคียงกับโลกของเราในอนาคต)

ขณะนี้เป็นเวลากลางดึกของเมือง นีโอเวโรนา เมืองอุตสาหกรรมใหญ่ที่ปกครองโดย คาปูเลต กลุ่มธุรกิจผู้เป็นตัวแทนในการจัดจำหน่าย Life-Seed พลังงานบริสุทธิ์เพียงหนึ่งเดียวของโลก

บนเวที คือจตุรัสกลางเมืองนีโอเวโรนาในเขตที่ 2

ในความมืดนั้นเราจะพอมองเห็นโครงสร้างของโบสถ์คาโปเทีย

โบสถ์สำคัญในอดีตของนีโอเวโรนา ที่ปัจจุบันพังทลายลงบางส่วนเพราะสงครามกลางเมือง มีแสงไฟแวบแวมจากป้ายโฆษณาและบิลบอร์ดกลางเมือง

บนบิลบอร์ดนั้นมีภาพเคลื่อนไหวโฆษณาผลิตภัณฑ์ใหม่จาก Life-Seed เป็นช่วง ๆ

ก่อนที่จะตัดเข้าภาพ เจ้าเมืองที่กำลังประชาสัมพันธ์เตือนภัยประชาชน

ถึงการยุบปลุกปั่นจากฝ่ายมอตะคว ที่ว่าด้วยการรื้อฟื้นตำนานเก่าแก่ เรื่อง

ดินแดนพันธสัญญา และ พร้อมทั้งอันตรายจากความเชื่อที่ว่าด้วยเรื่อง The Chosen One)

เจ้าเมือง (ในวิดีโอประชาสัมพันธ์บนบิลบอร์ด) ชาวนีโอเวโรนาทั้งหลาย ...

กระแสดการเรียกร้องถึง

เสรีภาพและความเท่าเทียมกันที่เกิดขึ้นในระยะหลัง

ผ่านการรื้อฟื้นตำนานเก่าแก่ที่ว่าด้วย The Chosen One นั้น

ล้วนแล้วแต่เป็นเรื่องเหลวไหล

เราทุกคนรู้ว่าสาเหตุหลักของความไม่สงบที่เกิดขึ้นในเวลานั้นนั้น แท้จริงแล้ว

เป็นผลจากแผนยุยงปลุกปั่นของกลุ่มผู้ไม่หวังดีต่อนีโอเวโรนา

ที่ต้องการทำลายความสงบสันติของพวกเรา

การผลิตความแตกแยกและจุดกระแสแห่งความไม่ไว้วางใจให้เกิดขึ้น

จึงเป็นแผนการณ์ร้ายที่ถูกชักใยจากบุคคลสำคัญผู้อยู่เบื้องหลัง

ที่พวกเราต้องช่วยกันสืบหาและกระชากหน้ากากมันออกมาลงโทษเสีย !!!

นอกจากนี้ความวุ่นวายในเมืองที่เกิดจากพวกยัยบลัด (young blood) หัวรุนแรง

ก็ยังได้รับการสนับสนุนโดยหัวหน้าพรรคแรงงานภายใต้การนำของเลดี้มอนตะ

คิวอย่างเปิดเผย (ยัยม) ชาวนีโอเวโรนาทั้งหลาย เราทุกคนรู้ว่า Life-Seed

บริษัทมีอยู่เพียงที่เดียวที่นีโอเวโรนาแห่งนี้

และมันคือทรัพยากรอันทรงคุณค่าที่พวกเราจำต้องหวงแหนและเทิดทูนไว้มาก

กว่าชีวิต มันคือศักดิ์ศรีที่อยู่คู่นีโอเวโรนามานานนับตั้งแต่อดีต (ยัยม มองกล้อง)

พี่น้องทั้งหลายของข้า ในฐานะของเจ้าเมืองแห่งนีโอเวโรนาคือ

เราสัญญาว่าจะพิทักษ์และดำรงไว้ซึ่งความสงบสุขแห่งนีโอเวโรนา

โดยจะไม่ยอมให้ผู้ใดมาทำลายเกียรติภูมิอันยิ่งใหญ่ของพวกเรา เราขอสัญญา

(เจ้าเมืองยัยมให้กล้อง และยกมือขึ้นทำสัญลักษณ์นีโอเวโรนา) Neo-Verona

Forever !!!

(เสียงดนตรีปลุกใจในคลิปวิดีโอประชามันท์โหมขึ้น พร้อมกับเสียงปรบมือประกอบ

จากนั้นภาพในบิลบอร์ดค่อยๆตัดไปเป็นโฆษณาปกติ พร้อมกับที่เสียงค่อยๆเบาลง)

มีแสงไฟลาดตะเวนส่องวูบวาบ เรามองเห็นโครงสร้างของโบสถ์ “คาโพเทีย”

ที่พังทลายจากสงครามกลางเมือง แสงไฟนั้นลอดผ่านเข้ามาในโบสถ์

ทำให้เห็นหน้าต่างกระจกสีที่ประกอบขึ้นเป็นภาพเล่าเรื่องของตำนานดินแดนพันธสัญญาที่มี

อาดัม กับ เอวา ยืนอยู่คู่กันใต้ต้นแอปเปิ้ล ทว่า

ชิ้นส่วนกระจกสีที่ประกอบเป็นภาพของอาดัมนั้น กลับแตกสลายไปบางส่วน

จนทำให้ภาพของอาดัมที่เรามองเห็นไม่ครบถ้วนสมบูรณ์

ภายใต้เสียงครางหึ่ง ๆ ของเครื่องจักรอุตสาหกรรมที่ตั้งอยู่ไกล ๆ

และแสงวูบวาบจากหน้าต่างโบสถ์นั่นเอง

เราเริ่มมองเห็นร่างของใครบางคนกำลังนอนหลับอยู่บนแท่นบูชาของโบสถ์

ร่างนั้นนอนนิ่งราวกับหลับสนิทและตกอยู่ในความฝัน ก่อนที่จะขยับตัวไปมา

ส่งเสียงอึกอักในลำคอ ราวกับกำลังต่อสู้กับใครซักคนในความฝัน

และในทันใดนั้นเองที่ร่างนั้นสะดุ้งขึ้น ราวกับการตื่นจากฝันร้าย

เจ้าของร่างลุกขึ้นงัวเงียในสภาวะที่ยังคงสับสนวุ่นวาย

เหมือนกับพยายามแยกความจริงออกจากฝันร้ายที่เกิดขึ้นเมื่อครู่ก่อนหน้านั้น

เราจะเห็นความพยายามของเจ้าของร่างที่ค่อย ๆ ลุกขึ้นยืนบนแท่นบูชาอย่างทุลักทุเล

แสงวูบวาบจากไฟลาดตะเวนยังคงส่องเข้ามา และในจังหวะที่ร่างนั้นยืนขึ้นอย่างเต็มตัวนั่นเอง

ที่เราได้เห็น ว่า แท้ที่จริงแล้วเจ้าของร่างเป็นเพียงเด็กหญิงวัยรุ่นคนหนึ่ง

ภายใต้เสื้อผ้าทะมัดทะเทางไม่ต่างไปจากเด็กผู้ชายที่อยู่ในวัยเดียวกัน

เด็กสาวใช้ดาบเล่มยาวในมือยันพื้นแท่นบูชาเอาไว้เพื่อทรงตัวให้ร่างกายยึดตรงได้มากที่สุด

อีกครั้งที่แสงวูบวาบจากไฟลาดตระเวนส่องเข้ามา และทำให้เราเห็นว่าร่างกายของเด็กสาวนั้น

ทาบทับไปอย่างพอดีกับภาพกระจกสีที่แตกหักของอาตัมทางด้านหลัง

จนทำให้ภาพอันแตกสลายของอาตัมนั้นกลับครบถ้วนสมบูรณ์ขึ้นได้อย่างน่าประหลาดใจ

เด็กสาวเอง ก็เหมือนกับจะรับรู้ในสิ่งที่เกิดขึ้น เธอหยุด และหันไปมองภาพของอาตัมที่ด้านหลัง

พร้อม ๆ กับหันไปมองภาพของเอวาที่ปรากฏอยู่ข้างกัน

... ในภวังค์ครั้งหลังครั้งตื่น เธอรู้สึกถึงการที่ตนเองต้องตามหาชิ้นส่วนที่ขาดหายนั้น

เพื่อนำกลับมาเติมเต็มให้ตนเองสมบูรณ์)

โรเมโอ   ฝันร้ายหรืออย่างไร ... ทำไมจึงน่ากลัวเช่นนี้ !!! (หยุดคิด)

                    ถ้าตำนานก็แค่เป็นเรื่องเล่าไร้

                    สาระ อย่างที่เค้าวากัน (ยกมือทั้งสองข้างขึ้นมองรอยแผลเป็นที่ข้อมือ) ...

                    แล้วทำไมทุกคนถึงยังบอกว่าตราบาปนี้ มันคือของขวัญ (ถอนหายใจ)

                    ทั้ง ๆ ที่ทุกครั้งที่เราจ้องมองรอยแผลเป็นนั้น

                    เรากลับรู้สึกไม่ต่างอะไรเลยกับมือที่เปื้อนเลือด (เธอกระโดดลงจากแท่นบูชา

แล้วหันไปมองภาพกระจกสีของอาดัมและเอวา)
ดินแดนแห่งพันธสัญญาอย่างนั้นหรือ? ก็แค่เรื่องหลอกเด็ก (เธอหยุด
ยกมือขึ้นจับที่หัวใจตนเอง ยิ้มหยัน)
ผดุงความสมดุลงี้ให้เกิดขึ้นอีกครั้งอย่างนั้นหรือ !! ให้ตายเถิด ...
เราจะสมบูรณ์ได้อย่างไร ในเมื่อหัวใจนี้ยัง ... เลิกอ้างเรื่องความรักเถิด
เลิกอ้างถึงสิ่งไร้สาระนั้นเถิด เพราะการเป็นผู้ถูกเลือก ไม่ใช่ความรัก
ไม่ใช่สิ่งที่ควรภูมิใจ เพราะความเจ็บปวดและฝันร้ายของการเป็นผู้ที่ถูกเลือก
ก็ไม่ต่างจากเปลวไฟที่กำลังไหม้ทำลายตัวเราอยู่ในตอนนี้ (หงุดหงิด)
ถ้ารักแล้วต้องเจ็บปวดเช่นนี้ !! จะรักไปทำไม !! จะรักไปเพื่ออะไร !!
และถ้าฝันร้ายเมื่อครู่ จะต้องกลายเป็นจริงแล้ว (เธอเงยหน้าขึ้น
ราวกับจะร้องวิงวอนกับใครซักคน) โอว ... หรือ เรานั้นเอง
คือเหตุแห่งชะตากรรมนั้น !!!

(ในจังหวะนั่นเองที่ เลดี้มอนตะคิว เปิดประตูโบสถ์เข้ามา
เธอโกรธและหงุดหงิดกับการออกตามหาตัวเด็กสาวที่หายหน้าออกไปจากบ้านตลอดทั้งคืน)

เลดี้มอนตะคิว โรเมโอ !!! ทำไมมาอยู่ที่นี้ !!! (หยุด แล้วมองไปรอบๆ)

เธอเห็นภาพกระจกสีของดินแดน
แห่งพันธสัญญาที่ด้านหลัง) เรื่องนี้อีกแล้วหรือ (ถอนหายใจ)
ที่ทำให้ลูกเป็นทุกข์ได้ขนาดนี้

โรเมโอ (ลุกขึ้นแล้วหันหน้าหนี)

หนูพยายามบอกตัวเองว่าตำนานนั้นมันเป็นเรื่องไร้สาระ (มองคุณหญิง) แต่
สิ่งที่แม่คิด สิ่งที่แม่

พยายามทำกับหนู ... มันตรงกันข้ามกันทั้งหมด!!!

เลดี้มอนตะคิว (รำคาญ) ลูกจะเถียงไปให้เกิดประโยชน์อะไรขึ้นมา ...

ดูแผลเป็นที่ข้อมือนั้นก่อน (ชี้ไปที่ข้อมือโรเมโอ) นั่น ..

เรียกว่าหลักฐาน รอยแผลเป็นนั่นคือหลักฐานตามคำพยากรณ์

แล้วมันก็คือภาระที่ลูกต้องรับผิดชอบ ในการต้องเป็น

“ผู้ถูกเลือก”

โรเมโอ (ไม่ฟัง เดินหนี) หนูแค่อยากเป็นคนธรรมดา

เลดี้มอนตะคิว (เข้าไปขวาง) คนอย่างพวกเราไม่มีวันได้เป็นคนธรรมดา โรเมโอ (พยายามพูด)
สถานการณ์ทุกอย่างในนีโอเวโรนาตอนนี้
ทุกอย่างที่แม่พยายามสู้เพื่อคนของเรา ลูกไม่เห็นหรือว่ามันเป็นเพราะอะไร
(เธอมองไปรอบๆโบสถ์)
ชนชั้นล่างถูกกดขี่จากอำนาจของคาปูเลตพวกเขาต้องแลกแรงงานกับค่าตอบแทนที่แทบจะไม่พออย่าได้
แล้วยังต้องถูกพวกมันขูดรีดเพื่อเอาเงินไปบำรุงบำเรอชีวิตสุขสบายบนเขต 1
นั่น (หันมามองลูก) Life-Seed กำลังจะหมดลงอีกไม่นานนี้ โรเมโอ
ไอ้พวกคาปูเลตรู้เรื่องนี้ดี พวกมันวางแผนกักตุน Life-Seed บริษัท
และหลอกขายสินค้าปนเปื้อนให้กับพวกเรา ... (อ้อนวนอน) ตื่นเถอะ โรเมโอ !!!
ตาสว่างซึกที !!! แล้วมองให้เห็นความจริงที่เกิดขึ้นตรงหน้า มองให้เห็นว่า
นีโอเวโรนากำลังพังทลาย !!! Exodus กำลังจะมาถึง
และชะตากรรมของทุกคนข้างล่างที่เขต 3 ทั้งหมดกำลังจะยุติ ...
พวกเรากำลังจะตายนะโรเมโอ !!! (เธอจ้องหน้าโรเมโอ จริงจังและหนักแน่น)
ลูก .. เป็นความหวังของมอนตะคิว ลูก ... เป็นความหวังของพวกเราทุกคน
ชนชั้นใช้แรงงานทั้งหมดภายใต้การนำของแม่ที่เขต 3 นั่น เชื่อว่า
(เธอมองที่ภาพตำนานเก่าแก่) ลูก .. คือ ผู้ถูกเลือก ... ลูก คือ The Chosen
one ที่จะสามารถนำพวกเราชาวนีโอเวโรนา ให้รอดพ้นจากทรราชย์คาปูเลต
และนำพาทุกคนกลับไปสู่ความสมดุลงตามตำนานเก่าแก่ได้

โรเมโอ แต่หนูเป็นผู้หญิง !!! (ปฏิเสธ) และหนูไม่ใช่ อาตัมตามตำนานนั้น !!!

เลดี้มอนตะคิว โรเมโอ ... (ถอนใจ) ... จริงอยู่ อาตัม อาจจะเป็นเพียงเรื่องไร้สาระในตำนาน
(เธอมองลูก)
แต่ลูกจะตอบคำถามถึงการปรากฏขึ้นของรอยแผลเป็นนั้นได้อย่างไร
การที่อยู่ดีๆ มันก็ปรากฏขึ้นมาในวันที่ลูกเสียเลือดเป็นครั้งแรก
พร้อมๆกับต้องสูญเสียความเป็นเด็กไปตลอดกาลแบบนั้น

มันไม่ใช่เรื่องบังเอิญนะโรเมโอ (เธอจับมือลูก) ตื่นเถอะ !!! โรเมโอ (อ๋อนวอน)
เชื่อแม่ ... ใต้มั้ย ???

โรเมโอ แต่ หนู (ก้มหน้าหนี) อยากหลับตาอยู่ในความฝันตลอดกาล

หนูอยากเป็นแค่เด็กผู้หญิงธรรมดาคนหนึ่งตลอดไป

เลดี้มอนตะคิว (ตัด) ... แม่ก็เคยคิดอย่างนั้น โรเมโอ (ยิ้ม คิดถึงอดีต) เป็นแค่

เด็กผู้หญิงธรรมดาคนหนึ่ง ...

แต่การเกิดมามีสายเลือดมอนตะคิวไหลอยู่ในร่างกาย

การที่แม่ได้พบและได้รักกับพ่อของลูก การได้สู้เคียงข้างเขา

และต้องมาสูญเสียเขาไปเพราะน้ำมือของลอร์ดคาปูเลต (เธอมองหน้าลูก

เจ็บปวด) ทำให้แม่ได้รู้ว่า ความฝัน มันไม่จริงยั่งยืน (พูดหนักแน่น) โรเมโอ

ในวันที่พ่อของลูกหมดลมหายใจ แม่มองมือทั้งสองข้างที่เป็นเลือดของเขา

แล้วแม่ก็ตัดสินใจในวันนั้นว่า ... แม่จะสู้ต่อ (จ้องลูก) แม่ต้องสู้ !!!

เพื่อพ่อของลูก เพื่อลูก และเพื่อพวกเราทุกคน !!!

โรเมโอ หนู ...

เลดี้มอนตะคิว (เดินห่างออกมา) ลูกยังไม่เข้าใจอะไรอีก ?

โรเมโอ ถ้าอย่างนั้น ความรัก คืออะไรคะแม่ ?

เลดี้มอนตะคิว (มองโรเมโอ)

คือความยุติธรรมที่พวกคาปูเลตต้องชดใช้ให้กับความตายของพ่อของลูก

คืออนาคตของลูก และ (ยิ้ม) คืออนาคตของพวกเราข้างนอกนั้น ... ทุกคน

โรเมโอ (หันมองเลดี้มอนตะคิว หัวเราะ) แม่ควรเรียกสิ่งนั้นว่า อุดมการณ์

มากกว่านะคะ

เลดี้มอนตะคิว (ไม่เข้าใจ) โรเมโอ !!!

โรเมโอ หนู ... มีความรักเพื่ออุดมการณ์อย่างแม่ไม่ได้ (หยุด เสียงเบา) หนู ...

ไม่สมบูรณ์

เลดี้มอนตะคิว ไม่มีใครสมบูรณ์แบบ โรเมโอ (หัวเราะ) แม่เคยรัก และแม่ก็ได้รู้ว่า ความรักใน

แบบที่ลูกคิด มันเป็นเรื่องไร้สาระ (หยุด) สำหรับแม่ ... ความรัก คือ

ภาระและหน้าที่ของมอนตะคิว ... คือสิ่งที่แม่ต้องทำ

โรเมโอ (ยิ้มแล้วขำ) นั่น ... ไม่ใช่ความรักจริงๆหรอกค่ะ แม่ (โรเมโอ
ถอยห่างออกจากเลดี้มอน
ตะคิ้ว ไปที่ประตูโบสถ์) เลิกบังคับให้หนูคิดแบบที่แม่คิด !!!
เลิกบังคับให้หนูเป็นแบบที่แม่เป็น !!! (หยุด) หนูไม่ใช่คนที่ถูกเลือก
หนูไม่ใช่อาดัม ... ไม่ใช่อาดัมของแม่ หรือของใครทั้งนั้น !!! (โกรธ)
แล้วหนูก็จะตามหาความรักในแบบของหนู ... หนูจะฝืนค่ะแม่ และหนูจะไม่ตื่น
... อย่างที่แม่พยายามบอกให้หนูตื่น (หยุดคิด) ... แม้ว่าความฝืนนั้น ...
มันจะเป็นฝืนร้าย (ตะโกน)
แล้วมันจะทำให้หนูต้องตายจากแม่ไปตลอดกาลก็ตาม !!!

(โรเมโอ เปิดประตูโบสถ์แล้ววิ่งออกไป
เธอหายไปกับความมืดและแสงวูบวาบของไฟลาดตระเวนด้านนอกโบสถ์
เลดี้มอนตะคิ้วถลันตามออกมา แต่เธอตามไม่ทันโรเมโอแล้ว)

เลดี้มอนตะคิ้ว หยุดเดี๋ยวนี้นะ (โกรธ) กลับมาเดี๋ยวนี้นะ ... โรเมโอ !!!

SCENE 1

The battle of two houses : เช้าวันต่อมา ลานหน้าโบสถ์คาโปเทีย แห่งนีโอเวโรน่า

(ที่ลานจตุรัสหน้าโบสถ์คาโปเทีย ในเขต 2 ของนีโอเวโรน่า เกรกอร์กับแซมสัน
เดินตรวจตราสถานการณ์อยู่หน้าโบสถ์ ในขณะนั้นเอง เบนโวลีโอกับเมอร์คิวซิโอ
เดินผ่านเข้ามา แซมสันกับเกรกอร์ พยักเพียดให้แต่ละคนดูฝ่ายตรงข้าม ทั้งคู่หยุด
ทำท่าทำทางเหมือนกับจะวางแผนเพื่อหาเรื่องเบนโวลีโอ และ เมอร์คิวซิโอ
ทั้งคู่หัวเราะกันคิกคัก)

แซม (ตะโกนดัง) เฮ้ย! นี่มีงัดนี้วูทหรือ ?

(เกรกอร์มองกวนไปที่เบนโวลีโอ และ เมอร์คิวซิโอ โดยไม่ทันได้ฟังที่แซมพูด)

แซม. (ตบหัวเกรกอรี แล้ว เน้นคำ) กฎามว่ามึงกัดนิ้วกูทำไม ?
เกร. (ทำท่าคิด ยกนิ้วมือตัวเองขึ้นมองแบบงงๆ) แล้วมึง ... ดีหัวกูทำไมอะ ?
แซม. โอ้ย (หงุดหงิด) ไอ้ชื่อป้อ (เน้นคำ) กู / ไม่ / ได้ / ตบหัวมึง

(แซมยกนิ้วโป้งเข้าปากตัวเอง)

ทำท่ากวนตีนแล้วพุกเพียดให้เกรกอรีหันไปมองพวกเบนโวลีโอและเมอร์คิวซิโอ
จากนั้นเอานิ้วเข้าปากตัวเอง กระโดดไปมา)

แซม กู / กัดหัวแม่มือ / กู !
เกร. (พีนึกออก แล้วทำท่าเลียนแบบแซม) ฮ่าๆๆๆๆๆ อ้อๆๆๆๆ กู / ก็ / กัด /
หัวแม่มือกูเหมือนกัน

(เกรกอรี หัวเราะขำสนุกสนาน แล้วกระโดดไปมาทางเบนโวลีโอและเมอร์คิวซิโอ)

เกร. นี่ๆๆๆ คนชั้นต่ำอย่างพวกมึงอะ รู้ปะว่า ไหนหัวแม่มือ ไหนหัวแม่ตีน
ฮ่าๆๆๆๆๆ

เบน. (โกรธ ตะโกน) เฮ้ย! นี่พวกมึงสองคนหาเรื่องกูหรือ!

แซม. (แก้มพุดเหมือนพุดกับเด็ก) อู๊ยยๆ น้องหนูจ๋า ... ถ้าพี่จะมีเรื่องสะก้อ
พี่ไม่ชวนหนูมาดูนิ้วหรือกระจี้าาา

เบน. (โกรธมาก ดึงดาบออกมา) ... ไอ้พวกเหี้ยนี่ !!!

เมอร์. (ห้ามเบนโวลีโอ) เบนโวลีโอ ... ใจเย็น

แซม. หึยยยย (ผิวปาก) สุภาพบุรุษงะ (พุกเพียดไปทางเกร)
มีการออกโรงห้ามสาวด้วยโว้ย หูยยๆ (ล้อเลียนต่อ)
ที่ห้ามเนีย กลัว หรือว่า ไม่กล้า ปะจ๊ะ

เกร. หรือว่า รักเค้ามามากกก (กระโดดไปมา ยังดูนิ้วอยู่)

จนไม่ยอมให้เค้าต้องเจ็บตัววววะ ... กูรู้ววว

เบน. (อาย) ไอ้พวกบ้า (ทนไม่ไหว) หยุดเดี๋ยวนี้ละ !!!

เมอร์ (ซักดาบ) พวกมึงล้ำเส้นเกินไปแล้วนะ ซักดาบออกมา ! ถ้ายังเป็นลูกผู้ชาย
(หันไปเตือนเบน) เบนโวลีโอ หลบไปก่อน
เบน (วางมาด) คิดเหอว่าถ้าผีสู้ แล้วหนูจะถอยอะ รู้จักเบนน้อยไปแล้ว
เกอร์และแซม (ตั้งดาบออกมา พุดพร้อมกัน) ลุย!!!

(ทั้งหมดต่อสู้กัน วุ่นวาย / ตีบอด้ออก.)

ตีบอด้ Һัยย ไอ้พวกสฎน มอนตะคิว !!!

(ทั้งหมดหยุด แซมไต้ที่ แกล้งล้มลงส่งเสียงครวญคราง)

แซม โอ้ยย!!! ไอ้พวกหมาลอบกัด (ขยิบตาให้เกอร์) กูอยู่ดี ๆ พวกมึงก็มาหาเรื่อง
โอ้ยยย !!!

เกอร์ (ไม่รู้เรื่อง ถลันไปหาแซม) เซี่ย มึงโดนตรงไหน (พยายามสำรวจแผล
เป็นห่วงเพื่อน) ไหน ๆ ๆ ๆ ??

แซม (หงุดหงิด กระชิบกับเกอร์) โอ้ยยย ไอ้โง่ (ตบหัวแซม)

เกอร์ (งง) ... เจ็บ !!!

(ตีบอด้สายหัว เขาตั้งดาบออกมาชี้ที่เบนและเมอร์)

ตีบอด้ ไอ้พวกหมาลอบกัด

(ตีบอด้ กระจงเข้าต่อสู้กับเบนและเมอร์ แซมลุกขึ้น ผลักเกอร์ให้เข้าไปช่วยตีบอด้สู้
ทั้งหมดต่อสู้กันวุ่นวาย ทันใดนั้นเอง เสียงสัญญาณปราบจราจดังขึ้น
หน่วยปราบจราจของนีโอเวโรน่าปรากฏตัวขึ้น พร้อมกับลอร์ดคาปูเล็ต และเลดี้มอนตะคิว)

(ลอร์ดคาปูเล็ตหยุดมอง ด้วยความโกรธ เขาถลันเข้าไปดึงอาวุธจากหน่วยปราบจราจคนหนึ่ง
แล้วพยายามจะเข้าร่วมการต่อสู้ เลดี้มอนตะคิวเข้ามาขวาง)

เลดี้มอนตะคิว นายคิดจะทำอะไร !!!

ลอร์ดคาปูเลต เป็นผู้หญิงก็ไปอยู่ในครัว อย่ามาเสือก !!!

เลดี้มอนตะคิว (โกรธ) ไอ้ชั่วคาปูเลต !!!

(ในขณะที่ ลอร์ดคาปูเลตและเลดี้มอนตะคิวยื้ออาวุธกันนั่นเอง ที่เจ้าเมืองเข้ามาถึง เขาตั้งปืนจากหน่วยปราบจลาจลอีกคน แล้วยิงขึ้นฟ้า เสียงปืนแผดดังลั่น !!!)

เจ้าเมือง หยุดเดี๋ยวนี้ !!!

(ทุกคนหยุดชะงักในมุมหนึ่งของโบสถ์ ภาตาลอเรนซ์ที่สวมชุดมีผ้าคลุมศีรษะปิดมิดชิด ปรากฏตัวขึ้นอย่างเงิบๆ เขาแอบมองสิ่งที่เกิดขึ้นที่ลานจัตุรัสกลางเมือง)

เจ้าเมือง (มองไปรอบๆ) ลอร์ดคาปูเลต เลดี้มอนตะคิว (ถอนใจ เบื่อหน่าย)

วิวาทอีกแล้วอย่างนั้น

เรอะ !!! สัปดาห์นี้การวิวาทไร้สาระ เกิดขึ้นมากกว่า 3 ครั้งแล้วนะ !!! (หยุดหงิด)

แล้วพวกท่านก็รู้อยู่แก่ใจว่า

มันยังจะทำให้พวกเราชาวนีโอเวโรน่าต้องเดือดร้อน (หยุด)

ภายใต้วิกฤติการณ์เช่นนี้ ทำไมพวกท่านถึงยังไม่ยอมเข้าใจว่า

การทะเลาะเบาะแว้งงี่เง่า มีแต่จะสร้างความอ่อนแอให้เกิดขึ้นในเมืองของเรา

ลอร์ดคาปูเลต (โกรธ) มันเป็นหน้าที่ของท่านที่ต้องจัดการดูแลความสงบไม่ใช่เหรอ ปรีนซ์ !!!

เจ้าเมือง (ค้อมศีรษะ ท่าทางเกรง) นั่นก็จริงอยู่ ลอร์ดคาปูเลต (มองไปที่เลดี้มอนตะคิว ยิ้มหยัน)

แต่เราจะควบคุมความสงบได้อย่างไร

หากพรรคแรงงานยังทำหน้าที่ไม่ต่างจากขบวนการใต้ดิน

ที่ลอบสนับสนุนไอ้พวกยังบลัด ให้สร้างสถานการณ์ปั่นเมืองอยู่ทุกวันแบบนี้

เลดี้มอนตะคิว (ไม่พอใจ) กล่าวหากันเกินไปแล้วนะ ปรีนซ์ !!!

เจ้าเมือง (ตวาดถาม) งั้นใครกันที่เริ่มการวิวาทนี้ !!!

แซม (รีบยกมือ) ไล่พวกมอนตะคิวครับ ปรีนซ์ (ชี้ไปที่เมอและเบน) ไล่สองตัวนั้น
เกอร์ (รีบเดินเข้ามาสมทบแซม) ไซ่ ปรีนซ์ (นึกได้ว่าในมือมีอาวุธ
รีบเอาซ่อนด้านหลัง) ข้าเห็นกับตา

(เมอคิวซีโอและเบนโวลีโอ ที่อยู่ด้านหลังเลดี้มอนตะคิว ฮึดฮัด พยายามจะเถียง)

เบน ไล่ชั่วคาปุเลต โทหกหน้าด้านๆ !!!
เมอร์ (ดึงเบนเอาไว้) พวกมึงทั้งคู่หาเรื่องก่อน !!!

(เลดี้มอนตะคิว เข้าขวางและยกมือห้ามเบนและเมอไว้)

เลดี้มอนตะคิว ใจเย็นก่อน ทั้งสองคน

(ทันใดนั้นเอง เจ้าเมืองหันไปเห็น ภาตาลอเรนซ์ ที่ลอบดูเหตุการณ์อยู่ใกล้ๆ เขาจำได้
ก่อนยิ้มเจ้าเล่ห์)

เจ้าเมือง การยุยงปลุกปั่นให้เกิดวิวาท ก็ไม่ต่างจากแผนการณ์ของอสรพิษ
(ยกปืนในมือขึ้นมอง)

การลอบแทรกซึมความคิดเรื่องผู้ปลดปล่อยผ่านตำนานห่าเหวนั้นก็ไม่ต่างกัน

!!!

(เจ้าเมืองชี้กระบอกรบปืนไปที่ภาตาลอเรนซ์ ในจังหวะนั้นเอง
ทุกคนมองตามปลายกระบอกรบปืนของเจ้าเมืองไปที่บริเวณโบสถ์
แต่ภาตาลอเรนซ์ไม่ได้อยู่ที่ตรงนั้นแล้ว)

เจ้าเมือง (พอใจ หันกลับ) เพราะฉะนั้นถ้าเรื่องไร้สาระเช่นนี้เกิดขึ้นอีกครั้ง (พูดเสียงดัง
ราวกับรู้ว่าไม่มีใครอีกคนยังแอบฟังอยู่)

เราจะเอาผิดแก่ทุกคนที่เกี่ยวข้องอย่างรุนแรงที่สุด !!!

(โยนปืนในมือให้กับหน่วยปราบจลาจล ชี้นิ้วไปที่แซมสันและเกรกอรี)

ไอ้สองคนนี่ ตามเข้ามา (เหลือบมองติบอลด์

แล้วหันไปผายมือให้ลอร์ดคาปูเล็ตอย่างเกรงๆ)

อาจต้องรบกวนท่านเรื่องชำระค่าคดีของไอ้เจ้าสองคนนี่

รวมทั้งทำเอกสารไต่โทษให้กับติบอลด์อีกซักครั้งเถิด

ยังปลัดพวกนี้ไร้สาระเหลือเกิน

ลอร์ดคาปูเล็ต (ไม่พอใจ รำคาญ) อย่าให้หนาน ก็แล้วกัน (หันไปหาติบอลด์) ติบอลด์ตามลุมมา

ลากไอ้สมุนเลวของแกมาด้วย

ติบอลด์

ครึบลุง

(ลอร์ดคาปูเล็ต ก้าวเท้าเดินตัดหน้าเจ้าเมืองที่ขยับตัวหลบ แล้วเดินออก จากนั้นตามด้วย ติบอลด์ แซมสันและเกรกอรี เมื่อทุกคนออกไปหมด เจ้าเมืองหันกลับมาที่เลดี้มอนตะคิว)

เจ้าเมือง ส่วนท่าน และไอ้ยังปลัดคู่นั้น (ชี้ไปที่เมอร์และเบน)

บายนี้ตามไปพบเราเรื่องชำระหนี้คดีความ !!!

(เจ้าเมืองเดินออก พร้อมกับที่หน่วยปราบจลาจล ถอนกำลังตาม)

เลดี้มอนตะคิว (พูดกับเบน เมื่ออยู่ตามลำพัง หงุดหงิด) เบนโวลีโอ บอกเรามา ใครเป็นคนเริ่ม เบน.

ไอ้โง่คาปูเล็ตทั้งคู่นั้นแหละคะ เลดี้ พวกมันหาเรื่องหนูก่อน

เมอร์.

แล้วพอ ติบอลด์ โผล่มา ก็ยังพูดจาหยาบศักดิ์ศรีของพวกเรา

เลดี้มอนตะคิว ศักดิ์ศรีเช่นนั้นหรือ ? (ไม่พอใจ) พวกเจ้าคิดว่าการวิวาทไร้สาระเช่นนี้

จะช่วยกู้ศักดิ์ศรี

ในเรื่องไหนได้ (โกรธ) การวางแผนที่รอบคอบเท่านั้น เมอร์คิวซิโอ

ที่จะนำมาซึ่งชัยชนะ (เสียงอ่อนลง) ฉันรู้ว่ามันยาก ในสถานการณ์เช่นนี้

แต่เชื่อในฉันเถิด อีกไม่นาน เมื่อโรเมโอแข็งแกร่งขึ้น

เขาจะนำเราไปยังความสงบสุขตามที่ได้ถูกกล่าวไว้ในคำพยากรณ์ (นี่ก็ขึ้นได้)
ว่าแต่ ... มีใครเห็นโรมิโอบ้าง ว่าอยู่ที่ไหน?

เมอร์. ผมเห็นเขานั่งเหม่ออยู่ตั้งแต่เมื่อรุ่งสางครับเลดี้ พอเข้าไปถามว่าเป็นอะไร
เขากลับไม่ตอบแล้วก็เดินหนีไป

เบน. พวกเราไม่รู้เลยว่าเกิดอะไรขึ้น

(โรมิโอออก เมอร์คิวซิโห้หนีไปเห็น ดีใจ)

เมอร์. นั่นไง มาพอดี (หนีไปพบกับเลดี้มอนตะคิว) ผมว่าเลดี้ก็กลับไปก่อนเถอะนะครับ
พวกผมจะพยายามหาคำตอบมาให้

เลดี้มอนตะคิว (เป็นห่วง) เมื่อรู้สาเหตุแล้ว รีบบอกฉันด้วยนะ เมอร์คิวซิโ้

(เลดี้มอนตะคิวหลบออกไป โรมิโอ เดินผ่านเข้ามา ทักเห็นเลดี้มอนตะคิวเดินออก)

เบน. (ยิ้มเข้าไปทักทาย) เช้านี้เป็นไงบ้างพี่

โรมิโอ (ยิ้มตอบ เศร้า) เต็มไปด้วยความทุกข์ เบนโวลีโอ (ถามเมอร์คิวซิโ้)
นั่นแม่เธอ ที่รีบเดินไปนั่น

เมอร์. ใช่ (สงสัย) ว่าแต่ ทุกข์อะไรนักหนา ที่เพื่อนหนักใจ

โรมิโอ (พยายามปฏิเสธ) ไม่มีอะไร

เมอร์. (ย่นคำพูด) ไม่มี ???

โรมิโอ (ยิ้มเจื่อน) ใช่ เพื่อน ไม่มีเลย (ถอนหายใจ)

เมอร์. โรมิโอ ...

โรมิโอ เรา (ถอนใจ) แต่ไม่รู้ว่าตอนนี้ เราควรต้องรู้สึกอะไร เมอร์คิวซิโ้

เบน. (มองสงสัย) นี่ ... พี่ไม่ได้กำลังมีความรักใช่ไหม น้องเคยเห็น
คนที่ทำท่าทางแบบนี้

คิดมากแบบนี้ (พยายามทำท่าทางน้อยๆ ล้อโรมิโอหวังให้ขำ)

คือกำลังตกหลุมรักกันทั้งนั้น

โรมิโอ ไม่ -

เบน. ไม่ใช่ความรักเหรอ?
เมอร์. (พยายามช่วยเบน) อะๆ ดูกักรู้ว่า ใช่
โรเมโอ (เริ่มหงุดหงิด) นี่ พวกแกต้องการอะไร
เมอร์. เราไม่ยากเห็นเพื่อนทำหน้าที่เศร้า
โรเมโอ เราไม่ได้เศร้า (เดินหนี) มันแค่ ... เรารู้สึกสับสนในความคิด (หยุด) เรา ...
ไม่เข้าใจ ความรู้สึกของตัวเอง
เบน. (ง้อ) งั้นบอกได้ไหม ว่าอะไรที่ทำให้พี่หนักใจขนาดนี้
โรเมโอ การเป็นผู้ถูกเลือก (อีกอัก) ทำไม ... ต้องเป็นเราด้วย
เมอร์. (ยิ้ม สงสาร) คิดมากนะเพื่อน
โรเมโอ เบนโวลีโอ พี่อยากเป็นแค่คนธรรมดา (ถอนหายใจ มองเมอร์) แล้ว
เราก็กไม่ใช่คนเก่ง
อย่างที่ใครๆพากันพูดถึง ... เมอร์คิวซิโอ

(โรเมโอถลันเข้าไปจับมือเมอร์คิวซิโอ พร้อมกับที่เมอร์คิวซิโอ
ดูกระอักกระอ่วนแบบแปลกๆจากสิ่งที่เกิดขึ้น)

โรเมโอ เมอร์คิวซิโอ เราไม่เข้าใจ ... เราไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเกิดอะไรขึ้น (สับสน)
มันเหมือนกับมีอะไร
บางอย่างในตัวเรา ... ที่ ... ที่มันขาดหายไป (มองหน้าเมอร์คิวซิโอ)
เมอร์. (หลบตา ดึงมือหนี) ฉันทะ ไม่เข้าใจ
เบน. (สังเกตเห็นสิ่งที่เกิดขึ้น มองที่เมอร์) นี่มัน ความรัก จริงๆ ซะแล้ว
เมอร์. (หัวเราะกลบเกลื่อน) ฮ่าๆ ใช่ๆ โรเมโอ หรือว่า (เขิน)
สาเหตุของความเศร้าที่นายเป็นเนี่ย อาจจะเพราะความรัก

(เมอร์คิวซิโอพยายามเดินหนี ในขณะที่โรเมโอเดินตาม พร้อมกับมีเบนโวลีโอ
ที่คอยขยับตามทีละก้าว)

โรเมโอ เลิกพูดเล่นได้ไหมเพื่อน (ถอนใจ พรรณนา) อ่า รักไร้สาระ !!!
ความรักแสนหนัก !!! ถ้ารักเป็นตั้งไฟ มันก็กำลังมอดไหม้อยู่ในอกของเรา
(เศร้า) เมอร์คิวซิโอ ... หากการถอนใจไม่ต่างจากระบายควันไฟที่เกิดจากรัก
ก็แปลว่ารักนั้นช่างชื่นชม ทุกข์ตรม และน่าซึ้งนัก (ไม่เข้าใจ) แล้วใครที่ไหน
จะรักคนป่วย ที่ไม่รู้ตัวด้วยซ้ำ ว่าเป็นโรคอะไรแบบเรา

เมอร์. (หันกลับมามองโรเมโอ) คนแบบนาย ...ป่วยด้วยเหตุใด?

โรเมโอ คนแบบเรา (ซुरอยแผลที่ข้อมือให้ดู) ป่วยเพราะเป็นคนบาป เป็นคนโศกเศร้า
(คิด) ถูกคุมเราเพราะฝันร้ายที่เกิดจากการต้องเป็นผู้ถูกเลือก ... เพื่อนรู้มัย
ชะตากรรมของความทรمانที่ต้องเกิดมาแบกรับความคาดหวัง (หยุด) มัน ...
ช่างไม่ต่างไปจากความทุกข์

เมอร์. ไม่ใช่ทุกคนที่คิดแบบนี้หรอกนะ เพื่อน (ปลอบ)
เราและเบนโวลีโอไม่เคยคิดแบบนี้

เบน (เดินเข้ามาใกล้ สนับสนุน) ใช่ แล้วพวกเราก็ยังคงรักพี่เสมอ ไม่ว่าพี่จะเป็นใคร
หรือเป็นแบบไหน ก็ตาม

โรเมโอ รักเช่นนี้ช่างดีต่อใจ (ยิ้มให้เบน ขอขอบคุณ) ถ้าความรักถึงงามอย่างนี้
เพราะเหตุใดมนุษย์จึง
ยังเป็นปฏิปักษ์ต่อกัน ทะเลาะกัน ทำร้ายกันให้แตกแยก

เบน เพราะมนุษย์ซับซ้อนนะสิพี่ (พูดเหมือนจะเข้าใจอะไรบางอย่างในตัวเอง)
รักอุดมคติเช่นที่พี่ว่า เลຍยากที่จะมีอยู่จริง (มองเมอร์คิวซิโอ)

โรเมโอ (สงสัย) อย่างนั้นหรือ (คิดต่อ) ถ้าเป็นเช่นนั้น เมอร์คิวซิโอ !!! (อ้อวอน)
มีทางใดที่เรา
จะพิสูจน์ได้ว่า รักในอุดมคติเช่นนั้น มีจริงและเป็นไปได้

(โรเมโอจับไหล่เมอร์คิวซิโอ มองตาเพื่อนตั้งคำถาม ในขณะที่ตัวเองที่
เบนโวลีโอเผลอมองตามทั้งคู่ มีความเศร้าปรากฏขึ้นในดวงตาของเบนโวลีโอ
แต่ก็เพียงแค่แวบเดียว)

โรเมโอ นายสอนเราที่ ได้ไหม? ... เมอร์คิวซิโอ

เมอร์. (หันหลบ กระจกกระแฉับ) อ่า ... การสอนเช่นนั้น (เขิน แก้ว) บางที
เพื่อนคงต้องเริ่ม
ด้วย ... เอ่อ เช่น การให้เสรีแก่ดวงตา ... ไซ้ใจคว่ำ ... (เอาตัวรอด)
หาความรัก !!!

โรเมโอ (สงสัย ทวนคำ) ให้เสรีแก่ดวงตา? ... ไซ้ใจคว่ำ ... หาความรัก?
(เริ่มไม่เข้าใจพูดกับตัว

เอง) ในขณะที่เราถูกแม่บังคับให้ ตาสว่างและตื่นจากฝัน เนี่ยนะ !!!
(มองเพื่อนทั้งคู่) ทำไมมันช่างต่างกันแบบนี้?

เมอร์. โรเมโอ !!

โรเมโอ พวกนายทั้งคู่ (ถอดใจ) ไม่ช่วยอะไรเราเลย

(โรเมโอ เดินหนี ไปแยกอีกมุมหนึ่งของเวที ขบคิดถึงสิ่งที่เกิดขึ้น เมอร์คิวซิโอมองตาม
เป็นกังวล หน้าใจ ในขณะที่เบนโวลีโอมองสังเกตุห่างๆ)

เมอร์ (พึมพำ ในขณะที่มองโรเมโอ) ให้เสรีแก่ดวงตา ... ไซ้ใจคว่ำ หาความรัก
(ถอนใจ) อ่า ความรักนี่มันช่าง ... ไร้สาระ !!!

(เมอร์คิวซิโอดถอนหายใจ รวากับอยู่ดี ๆ ก็มีความรู้สึกหนักอึ้งเกิดขึ้นในอก เขาหยุด
แล้วหันกลับมาที่เบนโวลีโอ)

เมอร์ (ยิ้มเศร้า) ความรักแสนหนัก !!! ไร้สาระจริงๆ !!! (หัวเราะ) ไซ้มัย เบนโวลีโอ !!!

(เมอร์เดินออกไปสมทบกับโรเมโอที่ด้านข้างเวที พยายามพูดปลอบใจเบาๆ)

เบน. (ยิ้มเศร้าเมื่อเห็นภาพที่เกิดขึ้น) รัก ... ไร้สาระ ??? ความรัก ... แสนหนัก ???
(เธอตะเท้าไปกับพื้น เหมือนจะพยายามปลอบใจตัวเอง) ไซ้มัย เบนโวลีโอ ???
(คิดไม่ตก) อ้อยย ... เธอนี่มันช่างโง่งจริงๆ เบนโวลีโอ เอ๊ย !!!

ลอร์ดคาปูเลต (ย้า)

และเมื่อเลดี้มอนตะคิวออกมาแสดงตัวชัดถึงการเป็นท่อน้ำเลี้ยงสนับสนุนให้กับ

พวกยังบลัดหัวกบฏเพื่อสร้างสถานการณ์และความวุ่นวาย

ปารีส ... นีโอเวโรนา (เห็นดีไปด้วย) จึงต้องการการสร้างเสริมความแข็งแกร่ง !!!

ลอร์ดคาปูเลต ถูกต้องแล้ว ปารีส (จริงจัง)

การรักษาสถานภาพและการดำรงอยู่ของพวกเราในเขตที่ 1

เอาไว้ให้มันคงอย่างที่เคยเป็นมา ต้องใช้ร่างกายและความพยายามอย่างมาก

(มองปารีส) ทุกสิ่งทีพวกเรามี เกิดขึ้นจากการสั่งสมมารุ่นต่อรุ่น

การสร้างสถานการณ์ผ่านการอ้างตำนานห้าแหวนนั้น

เพื่อเอามาใช้ลบล้างสิ่งที่พวกเราสร้างมากับมือนับตั้งแต่บรรพบุรุษเป็นเรื่องอัน
ตราย และลงเองก็ยอมไม่ได้!!!

ปารีส (สงสัย) เท่ากับว่า ชาวลือเรื่อง Life-Seed ที่กำลังจะหมดไป และตำนานเรื่อง

The

Chosen One ...

ลอร์ดคาปูเลต (ตัดบท ไม่พอใจ) เป็นเพียงแค่เรื่องเหลวไหล !!! (ครุ่นคิด)

ที่ใครบางคนสร้างขึ้นเพื่อใช้

ปั้นหัวไอ้พวกชั้นต่ำจากเขต 3 ให้หลงเชื่อ ...

แล้วเลดี้มอนตะคิวกับไอ้พรรคแรงงานโง่ๆของหล่อน ก็ตกเป็นเครื่องมือของมัน
(โกรธ) โง่กันทั้งหมด !!!

ปารีส เท่ากับว่า ... (ไม่แน่ใจ) ตอนนี้อยู่ คุณลุงก็ยังไม่รู้ตัวคนที่บงการอยู่เบื้องหลัง

ลอร์ดคาปูเลต ยังห rokok หลาน (ยิ้มมุมปาก) แต่อีกไม่นาน ... อีกไม่นาน !!!

ปารีส (ลุกขึ้น) คุณลุงครับ ผมเชื่อว่าคุณลุงกำลังทำสิ่งที่ถูกต้อง

และถ้าการแต่งงานของผมกับ

จูเลียต จะพานีโอเวโรนา ให้กลับไปสงบสุขและแข็งแกร่งเหมือนเช่นเดิมได้ (ยิ้ม
ยื่นขึ้นรับคำ) ผมยินดีครับ !!!

ลอร์ดคาปูเลต (พอใจ) ดีมาก คินนี่ ลุงจะจัดงานเลี้ยงที่นี่

และลุงจะเชิญกลุ่มตระกูลธุรกิจทั้งหมดในนีโอ

เวโรนามาหารื้อกัน

เราจะใช้งานสังสรรค์นี้เพื่อประชุมลับถึงแผนการณ์ที่จะใช้รับมือกับพวกกบฏชั้น
ต่ำนั้น (ยิ้ม เบียงประเต็น) แต่หลานอย่างกังวลไปเลย

เพราะอีกจุดประสงค์หนึ่งของงานเลี้ยงในคืนนี้

ก็เพื่อเปิดโอกาสให้หลานได้ทำความคุ้นเคยกับจูเลียต (ตบปาปารีส)

ดูแลน้องให้ดีนะไอ้หนุ่ม คว้าหัวใจของน้องเอาไว้

แล้วลุ้นรับรองว่างานวิวาห์ที่จะเกิดขึ้น ต้องยิ่งใหญ่ที่สุดในนี้โอเวโรนา

และมันก็จะทำให้ชนชั้นของพวกเราแข็งแกร่งและสงบสุข

อย่างที่หลานปรารถนา ฮ่าๆ ... มาๆ (ชวนปาปารีส) ไปหาอะไรดื่มฉลองกันเถิด

ปาปารีส

(ยิ้มดีใจ) ครับคุณลุง

(ลอร์ดคาปูเล็ตโอบปาปารีส และชักชวนเขาเข้าไปในคฤหาสน์

พร้อมกับที่เกรกอรี่เดินสวนออกมา ในมือของเกรกอรี่ มีปีกจดหมายเชิญงานเลี้ยงของคาปูเล็ต

เขาถูกมอบให้ทำหน้าที่ในการไปส่งสาส์นแก่ตระกูลนักธุรกิจสำหรับงานคืนนี้

เกรกอรี่เดินตัดมาถึงลานหน้าโบสถ์ ขณะที่โรเมโอ เมอร์คิวซิโอ เบนโวลีโอ กำลังยืนคุยกันอยู่

แบบไม่ทันได้เตรียมตัว เบนโวลีโอหันมาเห็นเกรกอรี่ แล้วสะกิดให้เมอร์คิวซิโอมองตาม)

เบน. ไง !!! เกรกอรี่ (กวน) นี่หลงมาคนเดียวหรือยัง ไร่ว่าแต่ ...

ยังกัदनัวเล่นสนุกอยู่หรือเปล่า

ละเนี่ย ... (เริ่มโกรธ) ไอ้ข้าคาปูเล็ต!!!

เกร. กูไม่ได้ไปยุ่งกับนัวมีงชะหน่อย ทยอยไป! กูไม่วางเล่นสนุกกับพวกมึงแล้ว

เมอร์. เห้ย !!! เพื่อน จะรีบไปไหนละ (เกรกอรี่เลิกกัก) ไหนๆ มาคุยเล่นกันก่อนสิ

เบน. (สังเกตเห็นจดหมาย) นั่นนายถืออะไรอะ ?

(เกรกอรี่รีบเอาซองจดหมายทั้งหมดในมือซ่อนไว้ด้านหลัง)

เกร. อย่าเสือก ไม่ต้องยุ่ง

เมอร์. แบบนี้ยังน่าสนใจ (กวน) ไหนๆ ขอคุยหน่อย

(เมอร์คิวซิโอเข้าแย่ง มีเบนที่คอยล่อหลอก แล้วพอได้จังหวะ เบนก็คว้าจดหมายมาได้ทั้งปึก
พอได้มาทั้งเมอร์คิวซิโอก็ชักดาบไล่เกรกอรี
เบนฉวยโอกาสเอามิดเจ็อนนิ้วเกรกอรีจันร้องร้องโอดโอย)

เกร โอ๊ยยยยย ไอ้พวกเซี่ยมอนตะคิว ไอ้ชั่ว !!!
เบน นี่สำหรับการล่อเลียนผู้หญิง (หัวเราะสะใจ)
แล้วก็ฝากไปบอกเพื่อนและหัวหน้าเหี้ยๆของมิงด้วย (ไล่) ไปสิ !!!

(เบนโวลีโอ ชักดาบวิ่งไล่เกรกอรี ที่กลัวและวิ่งหนีออกไปหัวซุกหัวซุน เมอร์คิวซิโอยืนมอง
หัวเราะชอบใจ จากนั้นก็เปิดจดหมายออกอ่านเนื้อความ เขาแปลหัวเราะเมื่ออ่านจบ
จากนั้นก็ยิ้มมีเลศนัย เหมือนคิดอะไรออก แล้วยื่นจดหมายให้กับโรเมโอ)

โรเมโอ (อ่าน) ดึกตอก ดึกตอก บอกเวลา (ทำหน้าง)
คำคืนนี้ ที่เคหา คาปุเลต
สวมหน้ากาก แล้วพรางกาย ดั่งร้ายเวทย์
คาปุเลต จัดงานใหญ่ ในนครา !!!

โรเมโอ (สงสัย) มิงานเลี้ยงที่คฤหาสน์คาปุเลตหรือ?

เมอร์ ใช่แล้วเพื่อน (ยังหัวเราะขำ)

เบน งานเต้นรำสวมหน้ากากด้วย (เริ่มสนุก) ในแบบที่เราซ่อนตัวจริงเอาไว้
และจะได้ไม่รู้ว่าเป็นใคร!!!

เมอร์. น่าสนุกใช้มั้ยะ

เบน (คิด) เราไปป่วนกันใหม่พี่

เมอร์. (ชอบใจ) ว่าอย่างไร โรเมโอ ไปกันใหม่? (พยายามชวน) ให้เสรีแก่ดวงตา !!!
ใช้ใจว่าหาความรัก ยังไงล่ะเพื่อน!!!

โรเมโอ (คิด) ให้เสรีแก่ดวงตา ใช้ใจว่าหาความรัก ... อย่างนั้นหรือ?

(ไฟบางส่วนของเวทีเพลิง จนทำให้โรเมโอเหมือนตกอยู่ในความฝัน ในตอนนั้นเอง
ที่ไฟอีกด้านหนึ่งสว่างขึ้น จนเรามองเห็นจูเลียตที่นั่งเหม่ออยู่บนระเบียง โรเมโอเงยหน้าขึ้นพอดี
และเห็นภาพของจูเลียตที่นั่งอยู่ตรงนั้นไม่ต่างจากภาพนิมิต โรเมโอหยุดมอง
ตื่นตะลึงในภาพที่เห็นราวกับนั้นคือภาพของความฝัน)

โรเมโอ (ถอนใจ พุดเป็นกลอน) ได้โปรดเถิด ดับแสงใน เวิร์นา
แล้วปล่อยให้ แสงดารา สว่างใส (ยกมือขึ้นที่จูเลียต)
ดับอาทิตย์ ดับแสงจันทร์ ให้มืดไป (โรเมโอ วางมือลงที่หัวใจของเธอ)
แสงดารา จะส่องใจ ให้พบกัน

(โรเมโอ ไม่เข้าใจและสับสนกับภาพนิมิตที่ปรากฏขึ้นนั้น
ความรู้สึกอ่อนหวานบางอย่างรุกรานเข้าพลุ่งพล่านในอก
แต่ความกลัวจากฝันร้ายเมื่อคืนก็ตีบคลานเข้าแทรกจนชวนผวา โรเมโอวิ่งหนีออกไปทันที)

เมอร์ (เรียก) โรเมโอ เดียวสิ !!! (วิ่งตาม) ... โรเมโอ !!!
เบน อ้าว อะไรวะเนี่ย (วิ่งตามไปอีก) ... พี่ๆ รอหน่อยด้วย !!!

(ในจังหวะที่โรเมโอ เมอร์คิวซิโอ เบนโวลีโอออกไปจากเวที
พร้อมกันนั้นเสียงแม่นมก็สวนทางออกมาอีกด้านหนึ่ง
ก่อนที่นางจะกระหืดกระหอบเข้ามาในเวที เหนื่อยแต่ตื่นเต้น)

แม่นม คุณหนู !!! คุณหนูอยู่ไหนคร้าา !!! คุณหนูจูเลียตตตตตตตตต!

(จูเลียตได้ยินเสียงเรียก รีบแก้มองหลบ ปล่อยให้แม่นมตามหาหุ่นาย
แม่นมร้อนใจก็ลงดูตามซอกตามมุมต่างๆ แต่ก็ยังหาจูเลียตไม่เจอ)

แม่นม (บ่น ไม่พอใจ) คุณหนู !!! นมเหน้อยนะคะ ... คุณหนูจูเลียต !!!
นี่โตจะตายแล้วนะคะ นมเหน้อย !!!

(แม่นมบ่นไปหาไป มีจูเลียตที่แอบซ่อนอยู่หัวเราะคิกคัก ชักพักแม่นมเริ่มสังเกตเห็นจูเลียต)

แม่นม   คุณหนูจูเลียต (เริ่มรำคาญ) นี่เราจะเล่นกันแบบนี้
จนคุณหนูตลอดลูกเลยใช่ไหมค๊าาา

(เมื่อได้ยินเช่นนั้น จูเลียตโผล่ออกจากที่ซ่อนทันที หน้าตาหงุดหงิด)

จูเลียต   นมหมายความว่ายังไง ? (ไม่พอใจ) อย่าบอกนะว่า พ่อคิดเรื่องเดิมอีกแล้ว ?

แม่นม   (ไม่สน) มาค่ะ มาค่ะ (เข้ามาดึงมือ) มาเร็ว ๆ นะคะ ...
คุณทำหนังสือให้ผมมาแต่งตัวคุณหนูตัวนเลยนะคะ

(จูเลียตทำหน้าที่แม่ในขณะแม่นมจับจูเลียตแต่งตัว ทำผม)

จูเลียต   (งอน) นมยังไม่ตอบคำถามเราเลยนะ !!!

แม่นม   ค่า ค่า (ปน) วันๆนั่งถามตั้งหลายเรื่อง วัย ต่อให้ตอบไปซักกรอบหนึ่ง
แล้ววนกลับมาตอบอีกหน ก็ตอบไม่ครบหรอกค่ะ

จูเลียต   (ยังงอนอยู่) บอกมาไวไว อะไรทำให้ผมพูดแบบนี้ (เข้าชี้)
พ่อคิดจะจับคู่ให้เราอีกแล้วใช่ไหม ??

แม่นม   (เริ่มใจอ่อน) อย่าว่ายังงั้น ยังงี้ เลยนะคะ (หันหน้าไปมา
ทำท่าเหมือนจะมีใครแอบฟัง
ซึ่งจริงๆแล้วไม่มีใครเลย) ... คือนมได้ยินว่า คุณปารีส
น้องชายของปรีนซ์เจ้าเมืองเนี่ยย เขาจะมาขอหมั้นคุณหนูในงานเลี้ยงคืนนี้
(เพื่อ จนผลอดบไหล่จูเลียต) หุยยย .. นี่เขาวกัันว่าปารีสเนี่ยนะคะ หล่อมาก
หล่อล้ำ ปะล้ำปะเหลือ!!! ...
ทั่วทั้งเวโรนानीหาหล่อกว่านี้ไม่ได้อีกแล้วนะคะเนี่ยย

จูเลียต   (มองแรง) หนูเจ็บ

แม่นม   (หัวเราะ) แหะๆ ขอโทษเถอะค่ะ (ตื่นตัว) ว่าแต่ ... คุณหนูจะว่ายังไงดีคะ

จูเลียต   (ไม่ตอบ) ...

แม่นม   ในฐานะที่เราจะ เป็นผู้ดีในชนชั้นเขตที่ 1 (วางมาดเก๋ไก๋)
เราต้องไม่เชื่อเสียงลือเสียง

เล่าอ้างของพวกชาวบ้าน ... ไซ้ใหม่คะ ?? (พยายามสอน) เพราะฉะนั้นคืนนี้
ตอนที่คุณหนูได้พบเขา มันก็เท่ากับว่า เราก็จะได้พิสูจน์ด้วยตาของเรา
ในแบบเชิงประจักษ์เลยเนอะคะ ว่าปารีสเนี่ย รุปงามอย่างที่เค้าว่ากันมัย
อู้ยยย (สนุกคนเดียว) ตื่นเต้นจังเลยนะคะ

จูเลียต (ถอนใจ แล้วพูดเป็นกลอน) โอ้ รักซบ รักซ้อน รักซ่อนกล !!!

นางนม (มองบน) คุณหนู พูดเป็นประโยคปกติดีไหมคะ ...

จูเลียต (ยังคงพูดเป็นกลอน เศร้า) รักบังตา ... ให้มีดมน ... จนไม่เห็น !!!

นางนม (เบื่อ) คือ ... ปรับให้ฟังง่ายอีกนิด ... ก็จะได้คะ !!!

จูเลียต (เพ็งนึกคำตอบได้) ให้เสรีแก่ดวงตา !!! (ลุกขึ้นพูด) ไซ้ใจว่าหาความรัก !!!
(พูดปกติกับแม่นม) จะให้แค่มองกันแล้วรักเลย ...

มันเป็นไปไม่ได้หรอกนะคะนม นมรู้มัย ... หนูว่า รักที่แท้ มันต้องมีจริง !!!

นางนม คุณหนู (ปลอม) นมเลี้ยงคุณหนูมาตั้งแต่ตื่นเท่าฝ่ามือ นมเป็นทั้งแม่
นมเป็นทั้งพ่อ

(นึกเพื่อ ๆ) ถึงแม้ว่า ... นมจะรอดพ้นจากการตกเป็นเมียของพ่อคุณหนู
มาได้อย่างหวุดหวิด (ทำท่าแขยง แล้วพูดต่อ) แต่ความฝันสูงสุดของนม
ก็คือส่งให้คุณหนูได้เป็นฝั่งเป็นฝากับผู้ชายซักคนที่รักคุณหนูอย่างจริงใจ นะคะ

จูเลียต (หัวเราะคิกคัก) อยู่กับนม หนูไม่เคยเบื่อเลย (คิด) แล้ว ... บางที
หนูก็รักนมยิ่งกว่าพ่อ

(เศร้า) ... แต่หนูจะไม่ยอมแต่งงานกับผู้ชายที่พ่อเลือกให้

ผู้ชายที่ไม่ต่างอะไรจากพ่อ ผู้ชายที่สุดท้าย จะทำให้หนูต้องตรอมใจตาย
(เสียงเบา) ... เหมือนกับแม่ !!!

(แม่นมอีกอ๊าก เมื่อได้ยิน เธอพยายามพูดเปลี่ยนเรื่อง)

นางนม ไซ้ คุณหนู

จูเลียต รักไร้สาระ !!!! ความรักแสนหนัก !!! (จับมือแม่นม)

ทำไม ... หนูถึงเป็นเพียงแค่เด็กผู้หญิงธรรมดาๆ ซักคน ... ไม่ได้คะนม

แม่หนุ่ม (สงสาร) คุณหนูของนม นั้นมันก็เป็นเพราะ ... (พยายามจะพูด แต่ตัดสินใจเปลี่ยน

ประเด็น) ดูลิ เลทแล้วนะคะ คุณหนูรีบไปเปลี่ยนชุดกันเถอะนะคะ (ทำเสียงตื่นเต้น) แล้วเราจะได้ไปสนุกในงานกัน นะคะ !!! นะคะ !!!

(จูเลียตทำหน้าที่เปื้อ แต่ก็ถูกแม่หนุ่มดึงตัวเข้าโรงไป โรเมโอ เมอร์คิวซิโอ และ เบนโวลีโอ สวนออกมา)

SCENE 2

Love at first sight : คฤหาสน์คาปูเลต เวลากลางคืน

(ไฟเปลี่ยนเป็นบริเวณทางเข้าสวนของคฤหาสน์คาปูเลต

ไฟประดับสวนเปิดขึ้นแวบแวบด้านในเหมือนกำลังมีการจัดเตรียมงานเลี้ยงอยู่

เมอร์คิวซิโอกับเบนโวลีโอ เดินลากโรเมโอเข้ามา

ทำท่าทางคะยั้นคะยอเพื่อให้โรเมโอเข้าไปในงาน)

โรเมโอ   ซ้ำก่อนได้ไหม (ยื้อตัว) นี้ .. พวกนายกำลังเรียกการหน้าด้านเข้าไปในงาน โดยที่เขาไม่ได้เชิญ ว่าความกล้าหาญนะ !!!

เมอร์.   (คะยั้นคะยอ) เอานะเพื่อน ดูลิ งานใกล้เริ่มแล้ว (เริ่มสนุก) นี่เป็นโอกาสเดียว ที่เราจะได้เข้าไปป่วนไอ้พวกคาปูเลตนะ

เบน.   (พุดกับโรเมโอ สนุก) ไปนะพี่ !!! (แกลังแกว) ให้เสรีแก่ดวงตา ...

ใช้ใจคว้าความรัก !!!

อย่างน้อยอาจจะทำให้พี่หายเศร้าก็ได้

โรเมโอ   ไม่อะ (พยายามปฏิเสธ เหมือนคิดอะไรในหัว) เรา ...

ขอแค่ยืนดูพวกแกได้ไหม

เมอร์   เพื่อน (รบเร้า) ทุกคนมีแค่ชีวิตเดียว ไม่คิดจะสนุกกับมันหน่อยหรือ ?

เบน.   (ตื่นเต้น) นี่ถ้าจับเกมเทพมาปิดตาไว้แล้วให้ยิงศร

(ทำท่าเลียนแบบเกมเทพแปลงศร)

รับรองเลยว่าคืนนี้ ไม่มีใครก็ใครซักคน (แกลิ่งพุ่งศรไปที่โรเมโอ)

ต้องถูกศรรักปักอกแน่ๆ

โรเมโอ (ไม่สนุก) แต่เรื่องทุกขี้นใจพี่ ที่ไม่มีใครช่วยตอบ ก็สาหัสจะตายอยู่แล้ว
(พยายาม)

หนี่) อย่าเพิ่มภาระให้พี่ ด้วยศรรักอะไรนั่นอีกเลยได้ไหม

เบน. (เห็นบางอย่างผิดปกติ) ทำไมล่ะคะ ?

โรเมโอ เพราะ (อึกอัก ไม่สบายใจ) ... เมื่อคืน ... พี่ฝันร้าย

เมอร์. (ทำท่าตกใจ) ฝันร้าย นี่นายฝันร้าย ในแบบเดียวกับที่เราฝันอย่างนั้นหรือ ?

โรเมโอ (ตกใจ) นายฝันอะไร !!!

เมอร์. ฝัน ... ว่าทุกความฝัน (แกลิ่งล่อ) มันล้วนไร้สาระ ฮ่าๆๆๆ

โรเมโอ ไม่ตกลงเลยนะ เมอร์คิวซิโอ (ไม่สนุก แต่เริ่มมองไปรอบๆ

เหมือนจำบางอย่างได้) โดย

เฉพาะเมื่อ... (ไม่สบายใจ) ... บ่อยครั้ง ฝันร้าย มักจะกลายเป็นเรื่องจริง

(เมอร์คิวซิโอเห็นโรเมโอดูกังวลใจ เขาตัดสินใจล้วงหยิบกล่องเล็กๆ ออกมาจากกระเป๋าเสื้อ
เทกล่องยาลงในมือ หยิบยาสี่ชมพูเม็ดเล็กๆ เม็ดหนึ่งชูขึ้น)

เมอร์. ด้วยเวทย์มนต์จากเทพิตาจิ๋วในมือเรานี่ (ยิ้ม) รับรอง ... ว่าฝันนั้น ...
จะไม่มีวันเป็นฝันร้าย !!!

(เมอร์คิวซิโอวางยาเม็ดนั้นลงบนลิ้น และกลืนลงในลำคอ พักเดียวก็เริ่มยิ้มหวาน
เหตุเพราะยาเริ่มออกฤทธิ์)

เมอร์ (รู้สึกถึงฤทธิ์ยา) โอว ... (เริ่มเมายา - พุดเป็นสาลินี่คำจันท์ -)

นางพราย / น้อยปล่อยพิษ / สะกดจิต / ถนัดครัน

กายา / ลอยล่องพลัน / ละสติฤดีสม

ตาเปิด / ทั้หลับฝัน / มโนรั้นอภิมรย์

กำหนด / รสรักดลย์ / ราวสวรรค์เลื่อนลงดิน

เบนโวลีโอ (มองเมอร์ ซอบใจ) ฮ่าๆ น่าสนุกจังเลย
เมอร์ (พอใจมาก) ไซ้ใหม่ล่ะ เบนโวลีโอ น่องรัก ฮ่าๆๆ

(เมอร์คิวซิโอหยิบเม็ดยาจากกล่อง ส่งให้เบนโวลีโอ และ โรเมโอ)

เมอร์. (ยังไม่หยุด) โรเมโอ ลองคิดดูนะ แล้วคราวนี้ร้อยจุมพิตบนปากนาย (เคลิ้ม)
ก็จะหวานยิ่ง
กว่ารสหวานที่เคยได้ลองมาทั้งหมด (หัวเราะ) เพื่อนเอ๋ย ...
นี่แหละฝิ่นที่จริงยิ่งกว่าฝิ่น !!!

เบน (มองเม็ดยาในมือ แล้วมองเมอร์คิวซิโอ) ฝิ่น ... ที่จริงยิ่งกว่าฝิ่น !!!

(ตอนนั้นเองที่ เบนโวลีโอ เอาเม็ดยาเข้าปากแล้วกลืน โรเมโอหันไปเห็น แต่ห้ามไม่ทันเสียแล้ว)

โรเมโอ เบนโวลีโอ !!! (หันไปหาเมอร์ ไม่ค่อยพอใจ) เมอร์คิวซิโอ พอเถอะ!
ที่เพื่อนพูดนี้ ... ไม่มีสาระอะไรเลย !!!

(โรเมโอทำท่าจะโยนยาเม็ดในมือทิ้ง แต่เมอร์ดึงมือไว้ก่อน)

เมอร์ ไม่มีสาระอะไร ? ในเมื่อความฝันของเพื่อน ก็แค่เรื่องละเมอพุ่งซ่าน
ไม่ต่างจากอากาศที่ระเหยเป็นไอ และ ... ลอยไปลอยมา (ชี้นิ้วไปมาในอากาศ)
ทำท่าล้อเลียน) เหมือนกับสายลม

เบน. (เริ่มสนุก) แล้วลม ... ก็พาพวกเรา ลอยไปไกลจากงานเลี้ยง ... เอ๊ะ
(หยุด เริ่มเมายา) น่องได้กลิ่นงานเลี้ยง (คิด) กลิ่นมันเหมือน ... กลิ่นทะเล
ฮ่าๆๆๆๆ

โรเมโอ ให้ตายเถอะ !!! (หงุดหงิด เดินถอยห่างออกมา แล้วคิด)

... ถ้าฝิ่นจะเป็นเพียงแค่ความ

ฝัน (หันมองเพื่อนที่กำลังสนุก แล้วค่อยๆยิ้ม) ก็เป็นเราเองที่ติดมันไปก่อนไซ้

(หัน

มองเพื่อนทั้งสองคน แล้วตะโกนพูด) ถ้าเพื่อนและน้องมันใจ จะเข้าไปอีกโย
(ชูเม็ดยาในมือขึ้น แล้วเอาเม็ดยานั้นเข้าปากแล้วกลืน) ให้ชะตานำทาง !!!

(เมอร์คิวซิโอ และเบนโวลีโอ เฮลัน ดีใจที่ได้เห็นโรเมโอกินยา)

เมอร์. (ดีใจ) งานเลี้ยง ...

เบน (ร้องลั่น) ... เรามาแล้วววววว !!!

(เมอร์คิวซิโอ และเบนโวลีโอ พุงเข้าสวมกอดโรเมโอ แล้ววิ่งเข้าโรง ในขณะที่โรเมโอ ยืนรั้งท้าย
หยุดหนึ่ง ในตอนนั้นไฟจะค่อยๆเปลี่ยนกลายเป็นแสงสีประหลาด ดูผิดเพี้ยนจากปกติ โรเมโอ
เงยหน้ามองท้องฟ้า รวากับกำลังจะถามหาคำตอบของฝันร้ายจากใครซักคนบนท้องฟ้า
แต่แล้วก็เหมือนว่าฤทธิ์ยาจะเริ่มทำงานเสียก่อน โรเมโอยิ้ม และเปลี่ยนเป็นหัวเราะ สนุกสนาน
ความเศร้าที่เคยมีก่อนหน้านั้น มลายหายไปสิ้น โรเมโอขยับดาบกระชับแน่นลำตัว
ขยับหัวและไหล่เตรียมพร้อม

โรเมโอ งานเลี้ยง ... (ตะโกน) เรามาแล้ววววว !!!

(โรเมโอวิ่งเข้าโรงไป ภาพจากบิลบอร์ดสว่างขึ้นสวนทางกัน

ภาพลอร์ดคาปูเลตปรากฏขึ้นในบิลบอร์ด

เหมือนรายงานข่าวด่วนพร้อมดนตรีประกอบโหมกระหน่ำ)

ลอร์ดคาปูเลต ดึกตอก ดึกตอก บอกเวลา (หัวเราะ) ฮ่าๆๆๆ (เสียงดัง)

ขอต้อนรับเหล่าชนชั้นสูงของเขต

ที่ 1 แห่งนีโอเวโรนาทุกท่าน เข้าสู่ศฤหาสน์คาปูเลตของเราในคืนนี้

และเชิญทุกท่าน

สนุกสนานไปกับงานเลี้ยงแห่งทศวรรษ !!! (พอใจมาก) คำคืนนี้

เรามีอาหารชั้นเลิศ พร้อมด้วยไวน์ และ **life-seed** บริสุทธิ์อีกไม่อัน

(ภาคภูมิใจมาก) ในฐานะเจ้าบ้าน

ผมขอให้ทุกคนสนุกสนานไปกับงานแฟนซีสวมหน้ากาก (ทำหน้าที่เจ้าเล่ห์)

ในแบบที่ไม่ต้องไปตามหาว่าใครเป็นใคร ในแบบที่ไม่ต้องสงสัย

ว่าบุคคลที่ท่านเห็นรำด้วย (กระซิบ) หรือว่าหลงละเมอเพื่อไปจับนั้น
ใช้คนที่เคยรู้จักหรือเปล่า (รำเริง) ฮ่าๆๆๆ
ขอทุกท่านจงทำให้คืนนี้เป็นคืนมหัศจรรย์ ที่แม้แต่สวรรค์ยังอิจฉาาาาา
ฮ่าๆๆๆๆๆ !!!

(เสียงหัวเราะของลอร์ดคาปูเลตดังก้องพร้อมกับเสียงดนตรีประกอบดังเต็มที่
ทันใดนั้นทุกอย่างก็ดับมืดลง

ไฟสว่างจ้าขึ้นอีกครั้งที่กลางเวที ณ ตอนนีเราอยู่ในสวนของคฤหาสน์คาปูเลต
จังหวะเพลงงานเลี้ยงดังขึ้น บนเวทีกลุ่มคนในงานเลี้ยงเต้นรำสนุกสนาน มี dancers
เต้นนำเป็นกลุ่มบนเวที ทุกคนสวมหน้ากาก แต่งกายปกปิดอำพรางตัวตนที่แท้จริงของตนเอง
หญิงกลายเป็นชาย ในขณะที่ ชายก็กลายเป็นหญิง ทั้งนี้
ยกเว้นเฉพาะตัวละครหลักเท่านั้นที่จะยังคงเพศสภาพดั้งเดิมของตน

***** ถัดจากนี้ไป ทุกอย่างจะเกิดขึ้นในลักษณะของภาพ Tableaux
ที่ตัดสลับไปมาในแต่ละกลุ่มของตัวละคร อันประกอบด้วย 1) กลุ่มของโรเมโอ เมอร์คิวซิโอ และ
เบนโวลีโอ / 2) กลุ่มของลอร์ดคาปูเลตและปารีส / 3) กลุ่มของติบอลต์ เกรกอรี และ แซมสัน /
4) กลุ่มของแม่มมและจูเลียต

***** โดยที่ dancers จะนำการเล่าเรื่อง
และพาผู้ชมไปยังบทสนทนาต่างๆที่เกิดขึ้นจากกลุ่มของตัวละครบนเวที
โดยมีไฟเป็นส่วนช่วยขยายภาพการเล่าเรื่องนั้น ด้วยการย้ายจุดสำคัญของภาพไปเรื่อยๆทั่วเวที
/ ซึ่งเมื่อ dancers เต้นนำการเล่าเรื่องไปหยุดอยู่ที่กลุ่มใด จุดนั้นก็สว่างที่สุด
ดนตรีที่ตั้งอยู่จะเงียบลง พร้อมกับที่ตัวละครกล่าวบทสนทนา /
ในขณะที่จุดอื่นๆหรือกลุ่มนักแสดงประกอบอื่นๆจะตกลูกลงใต้สีสรรที่มืดเพี้ยนและมีดมนกว่าป
กติ พร้อมกับทำท่าทางเคลื่อนไหวเชื่องช้าราวกับกำลังเต้นรำแบบสโลว์โมชั่น
ไม่ต่างจากภาพความฝันอันหลอกหลอนของฤทธิ์ยา)

*** ปารีส vs ติบอลต์ ***

(กลุ่ม dancers เดินรามาทางด้านหนึ่งของเวที ที่เราจะเห็นติบอลต์ยืนอยู่
เขาคาดหน้ากากรูปอิกามีจอยปากแหลมไว้บนศีรษะ เหมือนกับว่าไม่เต็มใจที่จะสวม
เหมือนกับว่าสิ่งที่กำลังทำอยู่นี้เป็นเพียงแค่เรื่องเด็กเล่น และน่าเบื่อเหลือเกินสำหรับเขา
เหมือนกับว่ามีอะไรบางอย่างในใจของติบอลต์ ที่ไม่เป็นไปตามที่ต้องการ
และชวนให้หยุดหงิดอย่างรุนแรง ในจังหวะนั้นเองที่กลุ่มของ dancers เดินเข้ามาใกล้แล้วหยุด
เสียงเพลงขาดหายไป dancers แหวกตัวออก
ทำให้เราเห็นปารีสยืนอยู่พร้อมกับถูกขนาบข้างด้วย เกรกอรี และ แซมสัน
ปารีสสวมหน้ากากเทพบุตร ในขณะที่เกรกอรีและแซมสัน สวมหน้ากากรูปนกคล้ายกับติบอลต์)

ปารีส   ติบอลต์ (เน้นคำ) - พี่ชาย - ต้องการพบเราอย่างนั้นหรือ?

ติบอลต์   (ไม่เชื่อสิ่งที่ได้ยิน) พี่ชาย?

ปารีส   นับจากนี้ไป (มองนิ่ง กวนตีน) เราก็ควรนับญาติกันแบบนี้

ติบอลต์   (โกรธ) ปารีส ... มึง!!!

(ติบอลต์ขยับตัวคว้าดาบที่คาดอยู่ตรงเอว แซมสันและเกรกอรี รีบเข้ามาห้าม)

แซม   ลูกพี่ใจเย็นๆ น้าาาา ...

เกร   (พาชื่อ) น้ำเย็นมัยพี่ ?

(ติบอลต์ หงุดหงิด ถีบเกรกอรีออกจากวงสนทนา แซมรีบเข้าไปพุงเพื่อน
ปารีสมองตามแล้วขำ จะว่าไปลึก ๆ แล้วเขาดีใจที่สามารถยั่วโมโหติบอลต์ได้)

ติบอลต์   (กับปารีส) ตั้งแต่วันที่ลอร์ดคาปูเลต รับกูเข้ามาอยู่ที่นี่ กุลบอดิตทั้ง
แล้วสัญญากับตัว

เอง ว่ากูจะซื่อสัตย์กับตระกูลกับคาปูเลต (จริงจัง)

กูจะทำให้ตระกูลคาปูเลตยิ่งใหญ่กว่าที่เป็นอยู่ !!!

ปารีส   (หัวเราะ ตัดคำพูด) แต่ลุงก็ไม่เลือกนาย

ติบอลต์   หุบปาก!

ปารีส   ดิบอลต์ ... (ซ่า)
                                  ทั่วทั้งนีโอเวโรนาเชื่อว่านายปรารถนาที่จะสืบทอดบัลลังก์คาปูเลต รวมทั้ง ...
                                  (รู้ทัน) จูเลียต !!!

(ดิบอลต์โกรธจัด ดึงดาบออกมาอีกครั้ง
และเหมือนเคยที่เกรกอรี่และแซมสันถลันเข้ามายังตัวดิบอลต์ไว้)

แซม   นาย (พยายามพูดดี ๆ) เราอยู่ในงานเลี้ยงนะครับ
เกรกอรี่   (พูดกับตัวเอง) ไม่จ๋า ๆ

(แต่เข้าไปแล้ว ดิบิลต์ถีบเกรกอรี่ หน้าคว่ำลงไปอีกครั้ง แซมสันตามไปช่วยเพื่อน)

แซม   (พูดกับเพื่อน) ไม่จ๋า ๆ
ดิบอลต์   (ตวาด) พวกมึงออกไปให้ไกลตีนกู !!!

(แซมสันและเกรกอรี่ รีบออกไป)

ปารีส   ดิบอลต์ (เลือดเย็น) พี่ชาย !!! จะแข่งอะไร ก็แข่งได้ ... แต่ แข่งบุญวาสนานั้น
                                  มันแข่งกันไม่ได้จริงๆ ... นายรู้ใช่ไหม !!! ... (หัวเราะ)
ดิบอลต์   (โกรธจัด) ... ไอ้ !!!

*** โรเมโอ & เมอร์คิวซิโอ & เบนโวลีโอ ***

(dancers รวมตัวเข้าหากันทันที เพื่อปิดบทสนทนาระหว่างปารีสกับดิโบลท์
เสียงเพลงกลับมาดังอีกครั้ง ทั้งกลุ่มขยับตัวเดินเคลื่อนไปอีกฟากของเวที เพลงหยุด dancers
เปิดตัวออก เราเห็นโรเมโอยืนอยู่ง ๆ ขนาบข้างด้วย เมอร์คิวซิโอ และ เบนโวลีโอ
ที่กำลังตื่นเต้นกับเหล่า dancers โรเมโอสวมหน้ากากรูปหัวกระโหลก
เหมือนกับเบนโวลีโอและเมอร์คิวซิโอ)

เบนโวลีโอ วาววาวว (ตื่นเต้นกับสภาพรอบตัว จากนั้นจึงจ้องมอง dancers หนุ่มๆ
ชอบใจ) ให้เสรีแก่ดวงตา ... !!! (พยายามเอื้อมมือจับตัว dancers
แต่เพราะเม่าจึงพลาด แล้วล้มลง)

เมอร์คิวซิโอ ฮ่าๆๆๆ (หัวเราะที่ได้เห็น เบนโวลีโอล้ม ตะโกนล้อ) ใจใจว่า ...
(แก่งทำท่าล้ม แล้วคว่ำลม) โอ๊ะ โอ๊ะ ... หาคความรัก ฮ่าๆๆๆ

(เบนโวลีโอ ลุกขึ้นปัดกัน ท่าทางหงุดหงิดที่โดนล้อ โรเมโอยื่นมองสายหน้า)

โรเมโอ ผันร้ายซัดๆ !!!

(เสียงเพลงกลับมาดัง dancers รวมตัวแล้วเต้นรำเคลื่อนไปอีกฟากของเวที
ทันใดเสียงเพลงก็หยุด dancers เปิดตัวออก เราเห็นจูเลียตยืนอยู่พร้อมกับแม่นม
จูเลียตถือหน้ากากเป็นรูปใบหน้าเทพธิดาประดับด้วยไข่มุกและดอกไม้มีด้ามจับยาวแบบผู้หญิง
ในขณะที่แม่นมถือหน้ากากเป็นรูปผีเสื้อกางปีกมีด้ามจับ)

*** แม่นม & จูเลียต ***

แม่นม ตื่นเต้นดีจังเนอะคะ ครีๆ (กวาดตามองไปรอบๆ สนุก) หุหุ ... นี่ๆ
นมจำใครไม่ได้ซักคน ...

จูเลียต (บ่น) นมก็สนุกไปทุกเรื่องแหละคะ

แม่นม (ตีไหล่จูเลียต เขินอยู่คนเดียว) ก็ว่าปายยย ... (ชะเง้อ) ไหนๆ

ปารีสอยู่ที่ไหนน่า ?

(เสียงดนตรีดังขึ้น dancers กลับมาเต้นรำอีกครั้ง คราวนี้ dancers จะแยกตัวออกเป็น 2 กลุ่ม
กลุ่มหนึ่งเข้ามาเต้นกับจูเลียต ที่จะเริ่มสนุกขึ้นทีละน้อยและเริ่มเต้นรำ
ขณะที่อีกกลุ่มจะเต้นแยกไปกับแม่นม ที่คึกคักและเต้นไปด้วยกันกับกลุ่ม dancers กลุ่มที่ 2

(จูเลียตเดินออกไปปะปนออกไปกับฝูง dancers)

ปารีส (ตะโกนตามหลังจูเลียต) พี่จะรอ พี่รอน้องเสมอ !!!

(จูเลียตมองบน แต่แม่นมกลับยื่นปรบมือดีใจ / เสียงเพลงดังขึ้น dancers กลับมาเต้นรำ
ทุกคนหายไป dancers เริ่มเต้นแยกเป็น 2 กลุ่ม battle กันไปมาและอยู่ดี ๆ เสียงเพลงก็หยุด
dancers เปิดตัวออกโรเมโอ และ จูเลียต ถูกผลักออกมาพบกัน /

ในจังหวะนี้เองที่ทุกสิ่งทั้งหมดบนเวทีหยุดนิ่ง ไม่มีเสียงเพลง ไม่มีการเคลื่อนไหว
มีเพียงแสงไฟที่สว่างลงมาจับที่ร่างคน 2 คน และบนเวทีมีเพียงเสียงลมหายใจของคนเพียงแค่
2 คน ที่กำลังจ้องมองกันและกัน)

*** โรเมโอ & จูเลียต ***

โรเมโอ (ไม่เชื่อสายตาตนเอง ถอดหน้ากากออกช้า ๆ) ...เคยรักแล้ว หรือใจเรา !!!

จูเลียต ... เกียงเถิด ตาเอ๋ย (เปิดหน้ากากที่ถือออก ยิ้ม) เพราะไม่เคยได้พานพบ

โรเมโอ (ยิ้มให้จูเลียต) ... จนประสบ ในวันนี้ !!!

(เหมือนทั้งคู่ตกอยู่ในความฝัน เสียงเพลงจากที่ไหนซักแห่ง ลอยมาในอากาศ
เสียงเพลงลอยมาแสนเบาแต่กลับดังก้องอยู่ในหัวใจและได้ยินเพียงแค่คน 2 คน
โรเมโอและจูเลียตยกมือขึ้น รวากับพยายามที่จะสัมผัสกันเพื่อที่จะพิสูจน์ให้รู้ว่า
คนที่อยู่ตรงหน้า ไม่ใช่ใครก็ตาม ที่จะเห็นได้ ก็แค่เพียงในความฝัน)

*** ดิโบลต์ & ลอร์ดคาปูเลต ***

(ในจังหวะนั้น ที่มุมหนึ่งของเวที ดิโบลต์เดินเข้ามาพร้อมกับลอร์ดคาปูเลต
ทั้งคู่หยุดและมองภาพตรงหน้า)

ติบอลด์ (พึมพำ) ... โรมีโอ แห่งมอนตะคิว ? (โกรธ)
มันกล้ามาหยามพวกเราถึงในบ้าน !!!

(ติบอลด์พุ่งตัวจะเข้าไปที่โรมีโอ แต่ถูกลอร์ดคาปุเล็ตยกมือขวางไว้ก่อน)

ลอร์ดคาปุเล็ต (ห้าม) ซ้ำไว้ก่อน !!! (ใจเย็น) การประชุมสำคัญกำลังจะเริ่ม ...
อย่าเพิ่งทำให้เสียเรื่อง!!!

ติบอลด์ (ไม่พอใจ) ... แต่ลุงครับ ถ้าพวกมันกล้าเข้ามาล้างความลับถึงนี้
(จ้องลอร์ดคาปุเล็ต) ผมมันตอนนี้ ดีกว่าปล่อยให้มันตลบหลังเรากลับ (ยื่อ)
ด้วยเกียรติแห่งคาปุเล็ต ผมจะ .... !!!

ลอร์ดคาปุเล็ต (คว้าติบอลด์ไว้ มองหน้า) อย่าเสือก ติบอลด์ !!! (โกรธ แต่พูดเรียบๆ)
ตอนที่กูเก็บมึงมา
เลี้ยงจากเขต 3 ก็เพราะกุสงสาร !!! (จ้องตา) มึงอย่าได้คิด
ว่ามึงจะมีโอกาสถึงขั้นได้
สืบตระกูลคาปุเล็ต (หันหน้าออกยิ้มให้แขกในงาน) ทำตัวให้เชื่อง ...
สมกับที่มาของมึงหน่อยเถอะ !!!

(ติบอลด์เงิบ ก้มหน้า)

พยายามเก็บความรู้สึกพลุ่งพล่านข้างในใจที่ระเบิดออกจากการไต่ยืนประโยคที่ออกมาจากปาก
ของลอร์ดคาปุเล็ต เขากะซากหน้าากที่สวมเปิดไว้บนศีรษะออก โกรธ
แล้วหันหน้าหนีไปอีกทาง)

*** โรมีโอ & จูเลียต ***

จูเลียต (ตะปลายนิ้วลงที่ใบหน้า และดวงตาของโรมีโอ แผลวเป้า) ... ให้เสรี แก่ดวงตา
โรมีโอ (จับมือของจูเลียต แล้ววางลงบนหัวใจของเธอ) .... ไซ้ใจว่า ... หากความรัก

(ขณะนั้นเองที่แม่นมโผล่เข้ามาจากอีกด้านหนึ่งของเวที เธอดูกระหืดกระหอบ มองหาจูเลียต)

*** แม่นม & จูเลียต ***

แม่นม (ตะโกนเรียก แต่ยังไม่เห็น) คุณหนู !!!

จูเลียต (ไต่ยีน เธอจับมือโรเมโอ) ... พาเราไปจากที่นี่ที่ ไต่โปรด !!!

(โรเมโอถอดหน้ากาก แล้วคว้ามือจูเลียตวิ่งหนีออกไปอีกทาง dancers
เต้นรำพร้อมกันอีกเป็นครั้งสุดท้าย เพลงจบ ทุกคนออกจากเวที /ไฟค่อยๆเปลี่ยนสถานที่ไป
ในตอนนี้ เราอยู่ที่อีกมุมหนึ่งของสวน ลับตาจากผู้คนในงานเลี้ยง โรเมโอกับจูเลียต
ที่ยังคงจูงมือกันอยู่นั้นวิ่งมาถึง แล้วหยุดหายใจ)

โรเมโอ (ยกมือที่จับมือจูเลียตขึ้นมาชูขึ้นแล้วมอง)

หากเรา / ละลาบล่วง / ด้วยสถาน / วโรตม

ด้วยมือ / จะถ้อยชม / ฤ ก็บาป / บ่มากมี

(จูเลียตมองมือที่โรเมโอจับอยู่ แล้วหัวเราะขำ

เธอรู้สึกถูกชะตากับเด็กสาวอีกคนที่ยืนอยู่ตรงหน้าอย่างบอกไม่ถูก เขาดูเข้มแข็ง

แต่ขณะเดียวกันก็อ่อนโยน

ในแบบที่เธอไม่เคยเห็นจากผู้ชายคนไหนที่พ่อแม่จะพามาหรือหามาให้บ่อยๆ)

โรเมโอ เปรียบผู้ / แสวงบุญ / ต้องมาคอย / ณ ที่นี้ ...

(โรเมโอวางมืออีกข้างประสานกับมือจูเลียตที่จับเอาไว้ก่อนหน้านี)

โรเมโอ (พูดต่อ) ... เพื่อแก้ / กิจกาลิ / ไซ้มือนี้ / แทนจุมพิต

(อย่างไม่มีใครคาดคิด โรเมโอก้มลงจูบที่มือของจูเลียต

ซึ่งถูกรวบเอาไว้ตรงกลางระหว่างมือของเธออย่างแผ่วเบา จูเลียตตกใจ รีบดึงมือออกจากมือทั้ง

2 ของโรเมโอ เธอเดินหนี แล้ววางมือที่เพิ่งถูกจูบลงบนหัวใจของตนเอง
แล้วสงสัยว่าเพราะเหตุใด หัวใจจึงเต้นรำได้เร็วอย่างนั้นนะ)

จูเลียต   มือท่าน / สีสันผิด (ยิ้มเขิน) ชุระถูก / สีจิ้งดี (ขำคิกคัก)
                          จูบมือ / ประนมนี้ / มิได้แจ้ง / มนัสแท้

โรเมโอ   (เดินตาม) แต่ผู้ / ประนมกร / มิมีปาก / ละหรือแม่

จูเลียต   ปากมี / แต่ที่แท้ (ยิ้ม มองโรเมโอ) ไร่ชุระ / วอนทเวา

โรเมโอ   (ยิ้ม มีแผนในใจ) หากปาก / จะแทนมือ / เธอจะถือ / บาปหรือไม่

จูเลียต   (หันตัวหนี เขิน) ... ช่างบาป / สีปะไร !!!

(ในจังหวะนั่นเอง ที่โรเมโอคิดว่าตัวจูเลียตเข้ามาใกล้ แล้วขโมยจูบจากเธอ
แม้จูบนั้นจะเป็นเพียงจูบสั้นๆ ไม่ได้เนิ่นนาน แต่สำหรับทั้งสองคน นี่เป็นจุดพิทที่ทำให้ทั้งคู่
ได้รู้สึกถึงความผิดแผกอย่างไม่เคยรู้สึกมาก่อน จะว่าไปแล้ว
มันแทบไม่ต่างจากความรู้สึกของการได้พบสิ่งที่เคยทำหล่นหายไปนับตั้งแต่ในอดีต
มันแทบไม่ต่างจากความรู้สึกของการได้พบเพื่อนเก่าจากวัยเยาว์
และแทบไม่ต่างจากความรู้สึกของการได้รับรู้ว่า - คนตรงหน้า -
ทำให้ตัวคนที่ต่างคนเคยรู้สึกว่าขาดหายนั้น ได้กลับมาเติมเต็มสมบูรณ์ขึ้นเป็นครั้งแรก)

จูเลียต   บาปปรับไว้ (ยกมือขึ้นแตะริมฝีปากตนเอง เขิน) ... ติดปากมา

โรเมโอ   (ขำ) บาปนั้น / ชื่นอร่า ... ั้น ??? (ยิ้ม มองจูเลียต) ขอบาปคืนเถิดหนา !!!

(โรเมโอจูบจูเลียตอีกครั้ง ในคราวนี้จูบนั้นอ่อนหวานและเนิ่นนาน
จนหัวใจของทั้งคู่เริ่มเต้นรำเป็นจังหวะเดียวกัน ... พร้อมๆกัน)

จูเลียต   เธอ ... (ก้มหน้า อาย) ... จูบ ตาม ตำราดี !!!

(ทั้งคู่ แผลอหัวเราะออกมาพร้อมกัน

ในห้วงความสุขที่เกิดขึ้นระหว่างคนเพียงสองคนในโลกที่ไม่จำเป็นต้องมีใครอีกแล้วนี้

โรเมโอ (เงยหน้ามองฟ้า ราวจะอ้อนวอนใครซักคน) เราเองแน่แล้ว ... (รำพึง ปวดใจ)
... คือเหตุแห่งชะตากรรมนั้น

(มีเสียงฟ้าผ่าดังลั่น ไฟทั้งเวทีกระตุกวูบ แล้วดับสนิท ในความมืดนั้นทุกคนจะเดินออกจากเวที เหลือเพียง โรเมโอ และเบนโวลีโอ ที่ยืนอยู่ที่เดิม)

SCENE 3

Balcony Scene : คฤหาสน์คาปูเลต ระเบียงห้องนอนจูเลียต กลางดึก เวลาต่อเนื่อง

(ในความมืดชั่ววูบนั้น ไฟจะเริ่มกลับมาสว่างอีกครั้ง ในคราวนี้
เราอยู่ที่ด้านหน้าของสวนคฤหาสน์คาปูเลต เมอร์คิวซิโอที่กำลังสร้างมาเดินออกมาพร้อมกับ
dancers ขนาบข้างอยู่ 2 คน ทั้งหมดหัวร่อต่อกระซิกกันสนุกสนาน
จนเมื่อเขาเห็นโรเมโอและเบนโวลีโอ เมอร์คิวซิโอจึงหยุด พร้อมกับทำสัญญาณให้ dancers
ทั้งคู่ นั้น แยกตัวกลับไป)

เมอร์ (กับเบนโวลีโอ) เกิดอะไรขึ้นเนี่ย ?

เบน (มองเมอร์คิวซิโอ แล้วหันมามองโรเมโอ เหมือนกับว่าพยายามจะบอกอะไร)
เพราะ ... จูเลียต ... แห่งคาปูเลต !!!

เมอร์ (เหมือนจะเข้าใจ) โรเมโอ ... เรากลับบ้านกันเถอะ

โรเมโอ (พึมพำ) รักซั๊บ รักซ้อน รักซ้อนกล !!! (มองเพื่อนทั้ง 2 คน) เราจะไปได้อย่างไร
? ... เมอร์คิวซิโอ เบนโวลีโอ

เบน (สงสาร) โรเมโอ ...

โรเมโอ (เจ็บปวด) รักไร้สาระ ความรักแสนหนัก !!!

เมอร์. พอเถิด โรเมโอ

(โรเมโอหยุด หันกลับไปมองกำแพงด้านหลัง เมอร์คิวซิโอรู้สึกถึงหายชะงักบางอย่าง)

โรเมโอ เมอร์คิวซิโอ (เหมือนนึกอะไรได้) นายเป็นคนบอกเราเองนะ ว่า ...

เมอร์. (พยายามห้ามไม่ให้พูด) โรมีโอ!!!
โรมีโอ ให้เสรีแก่ดวงตา ใจใจว่า หากความรัก
เบน. พี่โรมีโอ กลับกันเถอะ
โรมีโอ (ตัดสินใจ) เมื่อรักมาอยู่ที่ตรงหน้าแล้ว (หันตัวเบนโวลีโอ
ให้เผชิญหน้ากับเมอร์คิวซิโอ) จะปล่อยให้รักหลุดลอย ... ไปได้อย่างไร ?

(โรมีโอ หัวเราะรำ แล้วหันหลังวิ่งกลับเข้าไปในคฤหาสน์คาปุเล็ต)

เบน (ร้องเรียก) พี่ โรมีโอ !!!

(เบนโวลีโอหยุด แล้วรู้ตัวว่าเกิดอะไรขึ้น เธอหันกลับมามองเมอร์คิวซิโอ ที่นั่งเงิบ
และกำลังมองเธออยู่)

เมอร์ จริงหรือ ??? (ยังไม่แน่ใจ) เบนโวลีโอ ???

(เบนโวลีโอหยุด ไม่ตอบ เธออีกอัก แล้วคิดว่าทำไมบางเรื่องมันถึงยากต่อการอธิบายได้แบบนี้
เธอก้าวถอยหลัง 2-3 ก้าว เหมือนกับจะตั้งตัว)

เบน คือ ... (คิดไม่ตก) น้อง ... (ตัดสินใจ ยกมือชี้ไปที่ด้านหลังเมอร์คิวซิโอ) นั่น
พวกคาปุเล็ต !!!

(เมอร์คิวซิโอ หันตามไป แต่กลับไม่เห็นใครที่ตรงนั้น เขาหันกลับมา และพบว่า
เบนโวลีโอวิ่งหนีออกไปอีกทางแล้ว)

เมอร์ เบนโวลีโอ !!! หยุดนะ กลับมากูยกันก่อน !!!

(เมอร์คิวซิโอออกวิ่งตามเบนโวลีโอไปนอกเวที / ไฟเปลี่ยน
ในตอนนี้ออกมาอยู่ในสวนของคฤหาสน์คาปุเล็ตอีกครั้ง หากแต่ในคราวนี้

เป็นสวนทางด้านหลังที่เป็นส่วนตัวมากกว่า เราจะเห็นระเบียงห้องนอนของจูเลียต
มีแสงไฟส่องมาจากหน้าต่างห้องนอนวิบแวม โรเมโอวิ่งหลบเข้ามา หยุด และมองที่หน้าต่างนั้น
เหมือนจำได้ จะว่าไปมันแทบจะไม่ต่างจากที่ได้เคยเห็นมาแล้วก่อนหน้านี้ ในภาพนิมิต ***
ในการพูดบทระหว่างโรเมโอกับจูเลียตในฉากนี้ ส่วนที่ขีดเส้นใต้ ให้นักแสดงพูดเร็ว ***

โรเมโอ   ซ้ำก่อน (พูดบ้อง) แสงจากหน้าต่างนั้น (หันตัวไปมา
แล้วชี้มือไปที่แสงจากระเบียงพูดบ้อง) ถ้าทิศนั้นคือบูรพา ...
จูเลียตก็คือตะวัน !!! (ยิ้ม สูดลมหายใจ รำพึง) เผยกายเกิดตะวัน /
แล้วส่องแสงดับจันทร์ ... ให้อิจฉา !!!

(หน้าต่างที่ระเบียงเปิดออก จูเลียตในชุดนอน เดินออกมาหนึ่งลง
เธอดูเศร้าร่ำกับกำลังสับสนในความคิด

จูเลียต   (ถอนใจยาว) เห้ออออ ...

(โรเมโอรีบหลบเข้าไต่ระเบียง ยิ้มดีใจ)

โรเมโอ   พูดอีกเทพธิดา ...

จูเลียต   (รำพึง) ... โรเมโอ โอ้ โรเมโอ !!!

โรเมโอ   (ตกใจที่ได้ยินชื่อตัวเอง แต่ก็ดีใจ) เอื่อนวจาอีก ... (พูดบ้อง) ... ชื่นใจ !!!

จูเลียต   ชื่อมี / ตั้งมากมาย / ทำไม่ต้อง / มอนตะคว (หงุดหงิด แล้วนึกได้)
เปลี่ยชื้อ / เกิดได้ใหม่ ... (ดีใจ พูดเร็ว) เราจะไม่เป็นคาปulet !!!
(นึกออกว่า เป็นไปไม่ได้ เธอเบะปาก เศร้า) เห้ออออ ...

โรเมโอ   (พูดบ้อง) จะแอบฟัง / เธอเอาไว้ / หรือเฉลยตัวไป / ณ บัดนี้

(โรเมโอเอามือปิดปากตัวเอง ให้เงียบเอาไว้ ตื่นเต้น)

จูเลียต (ถามคนเดียว) ชื่อนั้น / สำคัญไฉน (ตอบคนเดียว หงุดหงิด) ก็ ...

ชื่อเธอนั้นอะไรเป็น

ศัตรู (นึกแล้วพูด) หากเป็น / ตัวเธอได้ (ถามอีก) แล้วสิ่งใด? / คือมอนตะคิว?
(ยกมือขึ้นดู) ไม่ใช่หัตถ์ (ก้มดูเท้า) หรือบาทา (หงุดหงิด) หรือแขน หรือ
ไบหน้า ... หรือ ... อวัยวะใด ... ที่ ... เป็นของ (หยุด แล้วคิด) ของ บรูซ !!!
(คราวนี้ เธอยิ้มกว้าง หัวเราะ) จริงด้วย ... ถ้าเช่นนั้น ก็ เป็นนามอื่น เกิดเป็นไร
!!! (ดีใจที่คิดออก) เพราะเปลี่ยนนามกุหลาบไซรั / กลิ่นยวนใจ /
ไม่เปลี่ยนแปลง (วิ่งไปที่ระเบียง) นามนั้น / สำคัญไฉน ไซ ... โรมีโอ ฉันใด
ก็ฉันนั้น (อ้าแขน พุดตัง) โรมีโอ โอ้ โรมีโอ / ทั้งนามไกล / แล้วแทนนาม /
ที่ทั้งไซรั (ตะโกน) ... รับฉันไป เกิดทั้งตัว !!!

โรมีโอ (อดใจไม่ไหว ตะโกนตอบรับคำ) ได้เลย !!!

(โรมีโอวิ่งออกจากที่ซ่อน หันหน้าหาจูเลียต ดีใจ ในขณะที่จูเลียตตกใจ ร้องกรีด
แล้วก้มหลบลง)

โรมีโอ (ตะโกนตอบ) ได้เลย ... เราสัญญา !!!

จูเลียต (โผล่หน้าออกมา ไม่มั่นใจ กระซิบเบา) เธอ ... คือ โรมีโอ ? ... แห่งมอนตะคิว
?

โรมีโอ (ขำ) ทั้งใช่ และไม่ใช่ (แกล้ง) หากเธอไม่ (แกล้ง) ... ชอบนามเรา

จูเลียต (รับโผล่จากที่ซ่อน) เดียวสิ !!! ... (กระซิบ กวักมือเรียก) ... เธอ
(หันซ้ายหันขวา)

เข้ามาได้อย่างไรกัน (ชี้ไปที่กำแพงสวน พุดเบา) นั่น กำแพงสวนขวัญ ...

อันตราย !!!

โรมีโอ (ไม่กลัว) เรามีนาม / กำแพงได้ / เพราะความรัก (ยิ้มให้)
รั้วกำแพง / และอุปสรรค / ห้ามไม่ไหว (ทำท่าบิน)
ด้วยปีกรัก / เราจะบิน / ข้ามเภทภัย ...

จูเลียต (หัวเราะ ชอบใจ) ที่มีอาจ / กั้นไว้ได้ / ด้วยความรัก !!!

(เริ่มนี่ก็ออก) แต่ ... หากพวกยาม จับเธอได้
โรเมโอ ไม่เป็นไร !!! (หันมองซ้ายขวา) ความมืดนี้ / บังเราไว้ / จากตาเขา
(เกี่ยวตัวขึ้นบน
ระเบียง) ซีวีดับ / แต่รับรัก / จากนางเยาว์ ... ยังดีกว่า / ยึดชีพเสรำ
(ทำหน้าที่เสรำ) ... แต่ไรรัก !!!
จูเลียต พูดไปแล้ว เมื่อคืน (แกลังอน) เลิกซักที / เกิดพูดยอ (หันกลับมา จริงจัง)
เพราะว่าฉัน / จะเชื่อหนอ / หากเธอขอ / ปฏิญญา

(โรเมโอหยุดเมื่อไต่ยีน)

จูเลียต (ล้งเล) เธออาจ / จะกลับคำ / ดังคำกล่าว / ว่าเทวา
มักจะทำ / เจ้าชู้หนา / โรเมโอ / ผู้การุณ (มองโรเมโอ)
ถ้า मैं / ว่ารักฉัน / บอกตรงๆ / เกิดเป็นบุญ (ก้มหน้า)
หรือหาก / ว่าตัวคุณ / เห็นฉันรัก / ตอบบ่งไป ?
โรเมโอ ถ้า ... (คิด พูดเร็ว) เราสาบานกับดวงจันทร์ ???
จูเลียต (ไม่พอใจ) อย่าเลย / อ้างจันทร์ / เดือนนั้นหนา / บ่เที่ยงตรง
ทุกเดือน / ย้ายแวดวง / เลือกรักลง / แต่โลเล
โรเมโอ (ร้อนใจ) ถ้างั้นอ้างสิ่งใด ?
จูเลียต หยุดสาบาน / ไปเถิดหนา (คิด) หากต้อง / สาบานว่า (จริงจัง) ก็จงอ้าง /
จากตัวเธอ !!!
โรเมโอ (ยิ้ม) เช่นนั้น ฉันรักแน่ !!!
จูเลียต (คิด) ... รักที่แท้ / ฉันเข้าใจ (ล้งเล)
แต่เช่นนั้น / ก็มีได้ / สะดวกใจ / ณ คีนี้
ไรสติ / แล้วแลกรัก / รักด่วนรัก / ปานอสุนี
โรเมโอ (เข้าใจ) รักเช่นนั้น ... / จะหยุดที่ / สิ้นแสงลับ / ... ดับโรยรา
จูเลียต (กลับมาถอนใจอีก) เช่นนั้น / ขอลาก่อน / เพื่อผ่อนรัก ตั้งบุพผา /
ให้ผลิดอก / เป็นสง่า / ในอีกครา เมื่อพบกัน
โรเมโอ (เกี่ยวตัวไปบนระเบียง) แต่!!! ... จะรีบ / ด่วนไปไย / ... ในเมื่อเรา ยังยินดี

(อ้อนวอน) ขอแลกหทัยนี้ / กับความรักจากอุรา
จูเลียต (หันกลับ) จะขอไป / ทำไมเล่า !!! (ยิ้ม) เราให้เจ้า (เขิน) ... แล้ว ก่อน ขอ !!!

(ทั้งคู่มองตากัน โรมีโอตั้งตาคู่ขึ้นบนระเบียง ในขณะที่จูเลียตโน้มตัวลงมาหา แต่ทันใดนั้น เสียงแม่ก็ดังขึ้นจากในห้อง)

แม่นม คุณหนู จูเลียตตตต !!!

(ทั้งสองคนหลุดข้าม จูเลียตมองบน โรมีโอปล่อยมือจากระเบียงและหลบเข้าซ่อนตัว
จูเลียตหันไปทางห้องนอน)

จูเลียต (ตะโกนพูดกับแม่นม) อีกรุ่นะคะ นม (หันมาพูดกับโรมีโอ เสียงเบา) ...
เธออย่าเพิ่งไปไหนนะ

(จูเลียตวิ่งหายเข้าไปในห้องนอน โรมีโอค่อยๆออกมาจากที่ซ่อนใต้ระเบียง)

โรมีโอ (รำพึงด้วยความสุข) โอ้ / ราตรี / รติหวาน / พิศวง (เริ่มคิด)
คำคืนนี้ / รติคง / ชวนสงสัย
เพราะราตรี / รติริน / หวานชื่นใจ
รติหวาน / ในฤทัย ... (หวานใจ) ฤาไม่จริง

(จูเลียตวิ่งเข้ามาบนระเบียงอีกครั้ง เธอหยุดมองหาโรมีโอ)

จูเลียต โรมีโอ !!! อีกสามคำ / จำต้องลา / ไปจริงแน่ (ทวงสัญญา)
ถ้าเธอรัก / เป็นแน่แท้ / เผยให้รู้

โรมีโอ วันพรุ่งนี้ !!! (คิดออกทันที) ที่คาโปเทีย / นะโฉมตรุ

จูเลียต (ดีใจ) เราทั้งคู่ / จะแลกใจ / ให้แก่กัน

(จูเลียตยื่นมือออกจากกระเบื้อง ในมือของเขามีสร้อยที่ห้อยจี้รูปผลแอปเปิ้ลสีแดงสด
เธอส่งสร้อยเส้นนั้นให้กับโรเมโอ โรเมโอรับสร้อยเส้นนั้นมามอง แล้วเงยหน้าขึ้นยิ้ม ทันใดนั้น
เสียงแม่นมดังออกมาจากห้องนอนอีกครั้ง)

แม่นม   คุณหนู จูเลียตตตต !!!

(จูเลียตมองโรเมโอขณะสวมสร้อยเส้นนั้น
เธอดีใจและเป็นสุขอย่างที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อนเลยจนในคืนนี้)

จูเลียต   (หันไปตะโกนตอบแม่นม) อีกครู่เดียวนะคะนม !!!

(จูเลียตก้มมองโรเมโอ ที่ยืนอยู่ทางด้านล่าง สร้อยรูปแอปเปิ้ลที่คอของโรเมโอ
ส่องแสงสีแดงสะท้อนสว่างในแสงจันทร์)

จูเลียต   จำต้องลา / ไปอีกครั้ง / แล้วคืนนี้ / (อวาร์ณ) ...
ขอลาที / ลาคั้งนี้ / อีกพันหน !!!

แม่นม   คุณหนู จูเลียตตตต !!!

จูเลียต   (ถอนใจ ตะโกนตอบ) มาแล้วค่า นม

(จูเลียตยิ้มให้โรเมโอ ยกมือทั้งสองข้างขึ้นแตะริมฝีปาก
แล้วส่งรอยจูบลอยตามลมจากกระเบื้องส่งลงไปให้กับโรเมโอ
โรเมโอคว้าจูบจากสายลมนั้นด้วยสองมือ แล้วดึงมาแนบกับไบหน้า
ก่อนจะสูดลมหายใจที่ติดมาจากรอยจูบนั้นเข้าเต็มอก จูเลียตยิ้ม
ก่อนจะค่อยๆเดินกลับเข้าด้านใน)

โรเมโอ   (รำพัน) ลापันครั้ง ... / รักจากรัก / หนักกมล !!!

(ทันใดนั้นจูเลียตวิ่งออกมาจากห้องนอนอีกครั้ง)

จูเลียต   โรเมโอ (กระซิบ) เราลืมหาม (กระซิบ) คือพຽ່ງนี้เนี่ย ก็โมงนะ
โรเมโอ   9 นาฬิกา (ยิ้ม)
จูเลียต   (เขิน) 9 นาฬิกา ... (คิด) ... ช่างนานเหมือน 20 ปี !!! (ยิ้มเขิน)
                      ดูสิ ... จำไม่ได้อีกแล้ว ว่าออกมาถามเธอว่าอะไร ?
โรเมโอ   งั้น (หัวเราะ) เราจะยื่นเป็นเพื่อนตรงนี้นะจกกว่า ... เธอจะจำได้ !!!
จูเลียต   งั้น (ชอบใจ) เราจะลืม ... เพื่อที่เธอจะได้ยื่นอยู่เป็นเพื่อนเราไปนานๆ ...
                      (ชี้ไปที่โรเมโอ) ... แบบนั้น

(คราวนี้ทั้ง 2 คนหลุดหัวเราะออกมา

พร้อมๆกับที่แม่นมเดินหัวเราะตามออกมาจากห้องนอนโดยไม่รู้สาเหตุ แต่พอเห็นทั้งคู่แบบนั้น
แม่นมก็หยุดหัวเราะ)

โรเมโอ   (รีบตัดบท ซีม้อมั่วๆ) นั่น ... เสียงนก !!! (หันซ้ายขวา) ไกลเข้าแล้ว คงต้องลา
                      (โค้ง) สุภาพสตรี !!!

(โรเมโอยิ้มโบกมือให้จูเลียตและแม่นม ก่อนจะวิ่งหนีออกไปจากเวทีทันใด
เหลือจูเลียตและแม่นมยืนอยู่ด้วยกันที่บนระเบียง)

จูเลียต   การลานี้ ... โศกซึนใจ (มองแม่นม)
แม่นม   (มองจูเลียต เข้าใจและสงสาร) คุณหนูจูเลียต ...

(ไฟมืดลง เหลือเพียงโคมไฟจากในห้องนอนของจูเลียตส่องแวบแวมอยู่ชั่วครຽ
เราเห็นโครงร่างของแม่นมและจูเลียตเป็นเงามืด
แม่นมค่อยๆตระกองกอดจูเลียตที่เอนหัวลงพิงที่อก ที่เส้นขอบฟ้า
เราเห็นแสงพระอาทิตย์กำลังจะขึ้น วันใหม่กำลังจะมาถึง แล้วไฟทั้งเวทีก็ดับลง)

SC 4

Secret Marriage : โบสถ์คาโพเทีย

(ไฟเปิดในตอนนี้อยู่ที่โบสถ์คาโพเทียแสงของรุ่งเช้าส่องเข้ามาในตัวโบสถ์ผ่านกระจกสีแล้วสะท้อนกระทบผนังไปมาเป็นสีส้ม)

ที่มุมหนึ่งของโบสถ์คล้ายกับจะเป็นมุมน้ำที่ไม่ค่อยมีใครเห็นภาตาลอเรนซ์เดินเข้ามาเงียบๆ ในชุดเสื้อคลุมมืดซิด

ที่เขมมีตะกร้าใส่ดอกไม้แปลกๆ สีส้มหลากหลายเต็มตะกร้าเขาหันซ้ายขวาจนแน่ใจว่าไม่มีใครตามมาแล้วจึงลือคประตูโบสถ์ก่อนที่จะเดินไปเปิดช่องลับที่อยู่ด้านหลังของแท่นบูชา

แล้วยกกล่องไม้กล่องหนึ่งขึ้นมาตั้ง เขาค่อยๆ เปิดกล่องนั้นออก หยิบเอาขวดแก้ว 2-3 ขวด และเครื่องมือโลหะรูปร่างประหลาดออกมาตั้งเรียงบนแท่นบูชา

คล้ายกับจะทำการทดลองอะไรบางอย่าง ขวดที่หยิบออกมานั้น บางขวดเป็นขวดเปล่า แต่บางขวดก็มีน้ำมันสีส้มแปลกตาจากนั้นลอเรนซ์ค่อยๆ ยกขวดดอกไม้ในตะกร้าขึ้นแล้วดึงเอาดอก

ไม้ดอกหนึ่งทีราวกับว่าถูกเด็ดชอนและซุกไว้ที่ด้านล่างของขวดดอกไม้อื่นๆ ออกมาอย่างระมัดระวังดอกไม้ดอกนั้นมีสีแดงสดที่กลีบดอกมีประกายระยิบระยับและยังมีรูปฟอร์มที่ผิดปกติแตกต่าง

ออกไปจากทุกๆ ดอกที่อยู่ในตะกร้า ลอเรนซ์ซูดอกไม้ประหลาดนั้นขึ้นส่องกับแสงแดด เขาจับจ้องที่ดอกไม้มนั้นอยู่นานยื้มพอใจ แต่ก่อนที่จะได้ลงมือทำอะไร

ร่างหนึ่งก็เดินออกมาจากด้านหลังของโบสถ์ ราวกับว่าได้ชอนตัวอยู่ตรงนั้นมาก่อนหน้านานแล้ว และกำลังรอคอยเวลานี้อยู่)

เลดี้มอนตะคิว (พูดเรียบๆ) ผันถึงอะไรอยู่ ... ลอเรนซ์ ?

(ภาตาลอเรนซ์ตกใจ พยายามชอนดอกไม้ประหลาดที่เก็บมาลงในกล่อง

แล้วหันตัวกลับไปทางเลดี้มอนตะคิวเขาเอื้อมมือไปที่ตะเกียงน้ำมันแล้วเปิดไฟให้สว่างขึ้น)

ลอเรนซ์ (ตกใจ) เลดี้ !!! (พยายามทำน้ำเสียงปกติ กลบเกลื่อน) ผันนั้นหรือ? ... เลดี้ หมายถึงอะไร?

เลดี้มอนตะคิว คำพยากรณ์ ไง ลอเรนซ์ ... (จับผิด) ฝีมือนายไข่ม้อย?

ลอเรนซ์ (อี้อัก) ... เรา ... ไม่เข้าใจ?

เลดี้มอนตะคิว (เดินเข้ามาใกล้ลอเรนซ์ราวกับผู้ชนะ) เป็นเธอจริงๆ ด้วยสินะ (หัวเราะ)

ฉันนี่ไงจริงๆ !!! คนที่จะสามารถใช้ศรัทธา

เป็นเครื่องมือปลุกความเชื่อของประชาชนจนงมงายได้เนี่ย ... จะมีใครอีก?

(เดินไปรอบๆ แล้วหยุดจ้องลอเรนซ์) ถ้าไม่ใช่บาทหลวง !!!

ลอเรนซ์ (โกรธ) งมมายนั่นหรือ ? (ชี้ไปที่ภาพกระจกสีรูปอาดัมและเอวา)

แล้วเลดี้จะเรียกสิ่งที่อยู่ในภาพนั้นว่าอะไร ?

(เลดี้มอนตะคิวมองไปที่ภาพกระจกสีไม่ตอบ)

ลอเรนซ์ เรื่องเล่า ... บางครั้งมันก็มีอำนาจที่เราไม่เคยรู้นะเลดี้ (ยิ้ม

หยิบขวดแก้วขวดหนึ่งขึ้นมาองดู) เรื่องโกหกสำหรับคนๆหนึ่ง

(วางขวดแก้วขวดแรกลงบนแท่นบูชา แล้วหยิบอีกขวดหนึ่งขึ้นยกดู)

อาจจะกลายเป็นความจริงของคนอีกคนก็ได้ (วางขวดแก้วทั้ง 2

ลงเปรียบเทียบกัน ยิ้ม) ถ้าคนๆนั้นเชื่อมั่นมากพอ!!!

(หันกลับไปภาพกระจกสี) เลดี้ลองคิดดูสิ

ว่าถ้ามีใครบางคนสร้างเรื่องโกหกขึ้นมาเพื่อบูชาตนเอง

แล้วใช้อำนาจบังคับให้เรื่องนั้นต้องกลายเป็นความจริงของทุกคน ...

มันจะเกิดอะไรขึ้น !!!

(ลอเรนซ์และเลดี้มอนตะคิว มองกันและกันในความเงียบ

ทั้งคู่เข้าใจจุดประสงค์ที่ต่างฝ่ายต้องการ ทั้งคู่รู้ดีว่าทางออกของปัญหาที่เกิดขึ้น บางที ...

อาจจะมีเพียงแค่คำตอบเดียว)

ลอเรนซ์ (หันมองเลดี้ ทั้ง 2 คนเผชิญหน้ากัน) เมื่อเป็นอย่างนี้แล้ว ทำไม

เราไม่มาร่วมมือกันล้าง

คำโกหกพวกนั้น แล้วช่วยกันเขียนเรื่องเล่าเรื่องใหม่ ให้กับคนของเราเองละ

เลดี้ !!!

เลดี้มอนตะคิว ลอเรนซ์ ...

ลอเรนซ์ เราเกิดจากเขตที่ 3 มาจากเขตที่ 3 (หันหน้าหนี) เราไม่เคยลืมนะที่เราเป็นใคร
แม้ในวันที่เราต้องทำตัวไม่ต่างจากสุนัขรับใช้พวกคาปุเลต
เราก็ไม่เคยลืมนะที่พี่น้องของเราต้องลำบากอย่างไรบ้าง (หยุด) เราทั้ง 2 คน
คิดเหมือนกันนะ เลดี้ (หันกลับ) มีเพียงแค่วิธีการเท่านั้น ... ที่แตกต่าง !!!

เลดี้มอนตะคิว นายแน่ใจใช่ไหม (หยุด) ... ว่าเรื่องหลอกเด็กนั้น จะทำให้เราชนะ

ลอเรนซ์ (หัวเราะ) มันอาจจะเป็นเรื่องหลอกเด็ก ... แต่เลดี้ก็ปฏิเสธไม่ได้หรอก
ถึงความสำคัญของมันที่กำลังเกิดขึ้นกับคนของเรา (หยุด) ดีไม่ดี ... ในตอนนี้
มันอาจจะเป็นสิ่งเดียวที่สามารถช่วยปลดปล่อยพวกเราจากคาปุเลตได้

เลดี้มอนตะคิว (หยุดคิด เสียงเบา) แล้ว ... แผลเป็นที่ข้อมือของโรเมโอ ?

ลอเรนซ์ (ถอนหายใจ) นั่นคือหลักฐานที่ทำให้เห็นว่า

เมื่อเราเชื่อทุกอย่างก็สามารถกลายเป็น

จริงได้ (มองเลดี้ อย่างเข้าใจ) เรารู้ ... เลดี้เจ็บปวด

ที่โรเมโอต้องกลายเป็นผู้ถูกเลือก แต่เราอยู่ฝ่ายเดียวกันนะเลดี้ (จริงจัง)

เราต้องทำลายคาปุเลต !!!

เลดี้มอนตะคิว นายจะฆ่าลอร์ดคาปุเลตได้ใช่ไหม ?

ลอเรนซ์ ความตาย ... ไม่ใช่คำตอบของทุกการต่อสู้หรอกเลดี้ (หยุดคิด) เราชักโรเมโอ
และเราเองก็กลัวในสิ่งที่เกิดขึ้น ... ไม่ต่างไปจากท่าน

เลดี้มอนตะคิว (ตัดบท) ความตายทำให้ฉันต้องสูญเสียอะไรต่ออะไรไปมากพอแล้ว ...

ลอเรนซ์

(หนักแน่น) และฉันจะไม่ยอมให้มันมาพรากโรเมโอไปจากฉันอีก ... จำเอาไว้

!!!

(เลดี้มอนตะคิวจ้องหน้าลอเรนซ์ ก่อนที่จะเหลือบมองขวดแก้วและสิ่งของที่วางอยู่บนแท่นบูชา)

เลดี้มอนตะคิว ระวัง ... ในสิ่งที่นายกำลังทำอยู่ก็แล้วกัน !!!

(เลดี้มอนตะคิวเดินออกจากโบสถ์ ภาตาลอเรนซ์มองตาม ก่อนที่จะหยุด
แล้วหันกลับมาที่แท่นบูชา คล้ายกับมีบางอย่างสับสนอยู่ในความคิด
เขาเงยหน้าขึ้นมองที่ภาพกระจกสี ที่นั่น ... ภาพใบหน้าของ
อาดัมที่แตกบิ่นไม่สมบูรณ์กลับจ้องสะท้อนเข้าสู่ถึงภายในจิตใจของเขา ...
ภาตาลอเรนซ์หยิบดอกไม้ประหลาดออกจากในกล่องที่ซ่อนไว้ แล้วพินิจมอง)

ลอเรนซ์   ในกลีบอ่อน / ของบุปผา / มาลีนี้

(ลอเรนซ์เด็ดกลีบและเกสรของดอกไม้ลงในโหลแก้ว)

ลอเรนซ์   พืชแผงแรง / อย่างมี / ภูิษฐ์มาก

(เขาเปิดขวดแก้วที่มีน้ำมันสี แล้วเทน้ำมันลงผสม
พร้อมใช้เครื่องมือโลหะกวนส่วนผสมให้เข้ากัน)

ลอเรนซ์   หากมั่นคงม / สุขุคนธรรมย์ / รื่นทุกภาค
หากมั่นคงม / วิญญูณพราก / จากดวงใจ !!!

(เสียงของตกดั่งขึ้นด้านนอกเวที เหมือนใครซักคนกำลังรีบร้อน
จนชนข้าวของที่เกะกะขวางทางอยู่ จากนั้นเราจะเห็นโรเมโอวิ่งกระหืดกระหอบเข้ามาหน้าเวที
เปิดประตูโบสถ์)

โรเมโอ   ภาตา !!!

(ลอเรนซ์หยุดสิ่งที่กำลังทำ รีบเก็บขวดแก้วและเครื่องมือต่างๆลงในกล่องเพื่อซ่อนอีกครั้ง)

ลอเรนซ์   โรเมโอ !!! ... (หงุดหงิด) ให้ตาย ...
จะมีใครจากบ้านของเธอมาหาเร่อีกมั๊ยเนี่ย?
โรเมโอ   หมายความว่ายังไง ?
ลอเรนซ์   (หยุด มองโรเมโอ) นี่ ... เมื่อคืนเจ้ายังไม่ได้นอนเลยใช้มั๊ย ?
โรเมโอ   (ยิ้มภูมิใจ) ท่านเดาถูก
ลอเรนซ์   แสดงว่า ... (เข้าใจในท่าทีของโรเมโอ) ... โรเมโอหาคำตอบที่ต้องการเจอแล้ว?
โรเมโอ   (ชอบใจ) ใช่ !!!
ลอเรนซ์   (ถอนหายใจ) ให้เสรีแก่ดวงตา (ยิ้ม) นี่สินะ ... เขาถึงว่ากันว่า
                          ดวงตาเป็นหน้าต่างของหัวใจ

(ลอเรนซ์ยิ้ม แล้วค่อยๆเก็บกล่องเครื่องมือและอุปกรณ์เข้าเก็บในแท่นบูชา
โดยมีโรเมโอคอยช่วย)

โรเมโอ   ในครั้งแรกที่ได้เห็น (ยิ้ม ผัน) เราารู้สึกได้ทันทีเลยว่า ...
                          ส่วนหนึ่งที่เคยรู้สึกว่าจะขาดหายไป
                          ไป (คิด) ... มันถูกทำให้สมบูรณ์
ลอเรนซ์   (เปลี่ยนเรื่อง) แล้วเลดี้รู้เรื่องไหม ?
โรเมโอ   แม่จะสนอะไร !!! (หงุดหงิด) คนอย่างแม่ ไม่รู้จักความรักหรือภรรยาคือ
                          (เสียงเศร้า) แม่มีแต่อุดมการณ์ แล้วก็พยายามทำทุกอย่างเพื่อ ... (คิด)
                          จะเอาชนะ !!!
ลอเรนซ์   (พยายามไกลเกลี่ย) โรเมโอ อาจจะเข้าใจเลดี้ผิด ก็ได้สินะ
โรเมโอ   ไม่ผิดหรอก (ตัดบท) แม่หมกมุ่นอยู่กับเรื่อง Life-Seed ที่กำลังจะหมดไป
                          เรื่องคำพยากรณ์ (น้อยใจ) แล้วก็เรื่องผู้ถูกเลือก ... แต่ ... เรา (หงุดหงิด
                          มองลอเรนซ์) เราไม่อยากจะอดัมของแม่ !!! ...
                          เราไม่อยากจะอดัมของใครทั้งนั้น !!!

(โรเมโอหยุด เจียบ ภาตาลอเรนซ์เองก็เจียบ
เขารู้ว่าเขาเข้าใจความรู้สึกของเด็กผู้หญิงที่ยืนอยู่ตรงหน้า แต่เขาจะบอกเธอได้อย่างไร

เขาจะพูดความจริงกับเธอได้อย่างไร ... ในความเงิบที่เกิดขึ้นเพียงชั่วครู่
โรมีโอค่อยๆ หน้าที่ขึ้นมองที่ภาพอาดัมและเอวา)

โรมีโอ   ภาดา ... ทำไมการเป็นตัวของตัวเอง ... มันถึงได้ลำบากขนาดนี้ ?
(หันมามองลอเรนซ์) ภาดารู่มั้ย ... บางที ... หนูก็อยากจะอยู่แต่ในความฝัน
(เสียงเบา) โดยที่ไม่ต้องตื่นขึ้นมาอีกเลย !!!

ลอเรนซ์   โรมีโอ ...

(ในช่วงเวลาเดียวกันนั่นเอง ที่หน้าโบสถ์
แม่นมเดินออกมาพร้อมกับจูเลียตที่สวมเสื้อคลุมตัวใหญ่เหมือนจะพยายามปกปิดตัวตน
ราวกับว่าการมาปรากฏตัวในเขตที่ 2 ของหญิงสาวตระกูลผู้ดีจากเขตที่ 1
ในย่านการค้าและผู้คนพลุกพล่านแบบนี้ เป็นสิ่งที่ไม่มีใครทำกันบ่อยครั้งนัก
ทั้งแม่นมและจูเลียตดูกระสับกระส่ายไม่มั่นใจ ทั้งสองคนเดินมาถึงหน้าโบสถ์คาโปเทีย)

จูเลียต   (กังวล) นม ... ใกล้จะ 9 โมงแล้ว (พยายามชะงัด) นี่ โรมีโอ มาหรือยัง ?
(คะยั้นคะยอ) นม ... แอบดูให้หน่อย ว่าโรมีโอมาตามสัญญาใช่ไหม ?

(แม่นมถอนหายใจ ความรู้สึกปนเปกันระหว่างรัก เข้าใจ แต่บางทีก็อดจะรำคาญจูเลียตไม่ได้
แม่นมเดินไปที่ประตูโบสถ์ และแอบชะงักเข้าไปดู เห็นโรมีโออยู่กับลอเรนซ์)

นางนม   นั่น !!! ... เห็นอยู่ในโบสถ์แล้วล่ะคะ

จูเลียต   (ดีใจ) งั้น นมไปถามเขาเดี๋ยวนี้เลย (คะยั้นคะยอ) ว่าเขาพร้อมหรือยัง ?

นางนม   (ล้งเล) คุณหนู แน่ใจ แล้วใช่ไหมคะเนี่ย

จูเลียต   (ดู) แน่สิ ... นม !!!

แม่นม   (เบะปากด้วยรำคาญความเอาแต่ใจของจูเลียต) งั้น คุณหนูไปช้อนก่อนนะคะ
... ขอนมเข้าไปดิลให้ก่อน

จูเลียต   (ดีใจ) ช้อนหรือ ... ใต้ค่านม (กระซิบ) งานหนักเลย !!!

(จูเลียตยิ้มดีใจวิ่งออกไปหาที่ซ่อน แม่มนรอให้จูเลียตลับสายตาแล้วจึงขยับตัว
จัดแต่งเสื้อผ้าเหมือนจะเตรียมพร้อมออกศึก จากนั้นจึงเดินไปที่โบสถ์ เปิดประตู แล้วเดินเข้าไป)

นางนม   อะแฮ่ม อะแฮ่ม (ชี้ไปที่โรมีโอ) คุณนะ ... โรมีโอ ไซ้ไหมคะ ?

(โรมีโอหันมาที่แม่มน ดีใจ)

โรมีโอ   จูเลียตมาแล้วหรือ?

(ในจังหวะนั่นเอง เมื่อภาตาลอเรนซ์ได้ยินชื่อของจูเลียต เขารู้ทันทีว่าเกิดอะไรขึ้น)

ลอเรนซ์   (ดึงแขนโรมีโอ) จูเลียตแห่งคาปุเล็ต ... อย่างนั้นหรือ?

(แม่มนเห็นดังนั้น รีบเดินเข้ามาคว้าแขนอีกข้างของโรมีโอ แล้วดึงตัวออกมาจากลอเรนซ์)

แม่มน   (หันไปพูดกับลอเรนซ์) ไซ้สิคะ ภาตา !!! (แล้วหันกลับมาพูดกับโรมีโอ)
ขอคุยด้วยตามลำพังหน่อยค่ะ

(ลอเรนซ์ชะงัก ปล่อยให้โรมีโอเดินไปกับแม่มน เขายืนมองคนทั้งคู่
บางสิ่งบางอย่างเกิดขึ้นในความคิด บางที
นี่อาจจะเป็นคำตอบของคำถามที่เขาตามหามานานแล้วก็เป็นได้ ลอเรนซ์ยิ้ม
แล้วแอบชำเลืองมองแม่มนกับโรมีโอ)

นางนม   คุณหนูของดิฉันสั่งให้มาทวงคำสัญญาค่ะ (มองโรมีโอ) แต่ ...
ก่อนหน้านั้นขอฉันถามอะไรซักนิดก่อนนะคะ

(โรมีโอ ทำหน้าง แต่แม่มนไม่สนใจ พูดต่อ)

แม่นม   ฉันนะ ดูแลคุณหนูมาตั้งแต่เล็ก ฉันรู้ทุกอย่างว่าคุณหนูชอบอะไร ไม่ชอบอะไร (มองซ้ายมองขวา) แล้วก็รู้ด้วยว่า การที่ถูกบังคับให้ต้อง “เป็น” อย่างที่ “ไม่อยากจะเป็น” นั้น มันทรมาณแค่ไหน (มองหน้าโรเมโอ) คุณคะ ... ลึกๆในใจของฉัน ฉันก็แค่อยากจะให้คุณหนูมีความสุข

(แม่นมหยุดพูด ในนาที่นั่นเธอมองโรเมโออย่างเข้าใจ แล้วนึก ...

ทำไมเด็กสาวคนนี้ต้องเป็นมอนตะคิวด้วยนะ)

แม่นม   ซึ่งไม่ว่าความสุขนั้น มันจะมาในรูปแบบไหน หรือ ไม่ว่าความสุขนั้น มันจะผิดอย่างไร ... ก็ได้ทั้งนั้น ฉันไม่สนหรอกนะคะ (ยิ้ม) ถ้ามันจะให้คุณหนูมีความสุขได้ ... ฉันยินดี

(โรเมโอมองแม่นม เข้าใจในสิ่งที่เกิดขึ้น และรับรู้ในที่สุดว่า แท้ที่จริงแล้วจูเลียตเอง ก็ไม่ได้แตกต่างกัน)

โรเมโอ   เราสาบาน !!!

แม่นม   (เอามือปิดปากโรเมโอ ตัดบท) ไม่ต้องสาบานอะไรทั้งนั้นหรอกคะ เอาเป็นว่า ถ้าฉันถามอะไร และถ้าคุณทำได้ ช่วยพยักหน้านะคะ

โรเมโอ   ได้ !!! บ้าอยากถามอะไร

แม่นม   นะ เรียกบ้า เดียวตีปาก!!! (งอน แต่ก็ชอบใจ) จะถามละนะคะข้อหนึ่ง คุณรักคุณหนูจูเลียตของฉันจริงๆใช่ไหมคะ ?

(โรเมโอพยักหน้า แม่นมยิ้ม ประบมือชอบใจ)

แม่นม   (หน้าตาจริงจัง) ข้อสอง คุณจะไม่มีการทำให้คุณหนูจูเลียตต้องเสียใจ ใช่ไหมคะ ?

(โรเมโอพยักหน้า แม่นมยิ้ม ประบมือชอบใจ)

แม่นม (คราวนี้เอามือกอดอก จริงจังมากที่สุด) ข้อสาม ขอดูแหวนหน่อยค่ะ ?

(โรเมโอหยุด แล้วนึกได้ ว่าไม่มีแหวน อันที่จริง โรเมโอไม่ได้เตรียมอะไรไว้เลย แม่นมหน้าบึ้ง)

แม่นม ไม่มีแหวน ???

(โรเมโอส่ายหน้า แม่นมไม่พอใจทำหน้าตาหงุดหงิด ส่งเสียงจี้จ๊ะ เหมือนไม่มีเคยมีอะไรได้ตั้งใจซักอย่าง จากนั้นค่อยๆ ดึงถุงผ้าที่ห้อยอยู่ข้างเอวออกมา แล้วล้วงเอาแหวนออกมาจากถุงผ้า นั้น ส่งให้โรเมโอ)

แม่นม อะ .. นี่ดีนะคะ ที่เตรียมมา (ชมตัวเอง) ฉันรู้ด้วยว่า คุณหนูนะ เทสต์แบบไหน (เอานิ้วชี้ๆที่แหวนในมือโรเมโอ แล้วมองโรเมโอ ยิ้มๆ รู้ทัน) รับรองว่าวงนี้ ... คุณหนู ชอบมาก ... ชัวร์ค่ะ !!!

โรเมโอ แม่นม ... เราขอบคุณจริงๆ (ซึ่งใจ) แม่นม เชื่อเรานะว่า นับตั้งแต่วันที่แรกที่เราได้พบกับ จูเลียต จนถึงวันนี้ ... ไม่เคยมีอะไรเปลี่ยนแปลงไปเลยในความรู้สึกของเรา (ก้มหน้า) เรารู้ว่าเราเป็นมอนตะคิว (เสียงเบา นึกถึงการเป็นผู้ที่ถูกเลือก มันเป็นความรู้สึกที่แทบจะไม่ต่างกัน) และเราก็ไม่เข้าใจ ว่าทำไมเราจึงเลือกเป็นอย่างที่เราต้องการไม่ได้ ... แต่แม่นม (จับมือแม่นม พุดหนักแน่น) ... สิ่งเดียวที่เราเลือกได้ คือเรายืนยัน ว่าเราเลือกที่จะรักจูเลียต ไม่มีเปลี่ยนแปลง

แม่นม ดีมากค่ะ ดีมากจริงๆ (จับมือโรเมโอแน่น ภูมิใจ)
ฉันจะรีบไปบอกคุณหนูเดี๋ยวนี้นะคะ !!!
(กำลังจะวิ่งออก แล้วก็นึกขึ้นได้) ... แต่ตอนนี้ ต้องจัดสถานที่ก่อนค่ะ

(แม่นมดึงตัวโรเมโอ มายืนหน้าแท่นบูชา มองนึกไปมา แล้วเห็นภาตาลอเรนซ์ที่ยืนมองอยู่ แม่นมรีบวิ่งเข้าไปดึงลอเรนซ์มายืนประจำตำแหน่งที่ตรงกลางด้านหน้าแท่นบูชา

เธอคู่มือทำทางพอใจ กำลังจะวิ่งออก แต่แล้วก็หยุดชะงักอีกครั้ง หันไปมาซ้ายขวา
ก่อนจะหันไปเห็นช่อดอกไม้ในตะกร้าของลอเรนซ์ที่วางอยู่
เธอเดินไปคว้าช่อดอกไม้ออกมาจากตะกร้าแบ่งช่อหนึ่งปักลงในแจกัน
ที่เหลืยัดใส่มือของโรเมโอ แม่นมถอยออกมาตั้งหลัก หันกลับไปมอง ทำท่าทางจัดคอมโพสิชั่น
ปรบมือยิ้มพอใจ แล้วออกจากโบสถ์ไปหาจูเลียต)

แม่นม (มองหาจูเลียต กระซิบเรียก) คุณหนูจูเลียตคะ ... (พยายามมองหา) เมี้ยว
ๆๆๆ ...

คุณหนูอยู่ที่ไหนคะ (ปน) จะแล้วซักเรื่องมั๊ยคะ เนี่ย โอ๊ย ... คุณหนู เมี้ยวๆๆๆ

(จูเลียตโผล่มาจากด้านหลังโบสถ์)

จูเลียต แม่นม !!! (เซ้าซี้) โรเมโอ ว่ายังไง ?

นางนม (แก้งบ่าง) อร่าา ... ดิฉันเหนื่อยจิงอะคะ ... เนี่ยๆ ปวดหัว ปวดตัว

ปวดกระดูก

จูเลียต นมเล่ามาไวๆ (จี้จี้แม่นม)

นางนม (หัวเราะ บิดตัวไปมา) ว้ายๆๆ อย่าคะ ฮ่าๆ ... เค้าเป็นคนดีคะ นมเชื่อละ

ว้ายๆ (จับมือจูเลียตให้หยุด) ที่สำคัญโรเมโอก็ยืนยันกับนม

ว่าจะไม่มีวันทำให้คุณหนูเสียใจ (จริงจิง) นมดูจากสายตาแล้ว เชื่อได้คะ นม

approved !!! มาเถอะคะ โรเมโอ รอคุณหนูอยู่นะคะ

(แม่นมยิ้ม จัดผมจูเลียตให้เข้าที่ แล้วจูงมือพาจูเลียตเข้าไปในโบสถ์

ที่ในโบสถ์นั้นภาตาลอเรนซ์ และ โรเมโอยืนอยู่ที่ด้านหน้าแท่นบูชา

โรเมโอกำลังยิ้มอย่างมีความสุข และจูเลียตเมื่อเห็นโรเมโอแบบนั้น

ก็ยิ้มออกมาอย่างมีความสุขไม่ต่างกันแม่นมค่อยๆประคองจูเลียตมาส่งให้กับโรเมโอ

โรเมโอยื่นดอกไม้ในมือให้กับจูเลียต จูเลียตรับไว้แล้วยิ้มเขิน

แม่นมยืนมองทั้งคู่อย่างเต็มไปด้วยความสุข)

ลอเรนซ์ (มองจูเลียต) คาปุเลต ? (หันมาที่โรเมโอ) กับมอนตะคิว ? อย่างนั้นหรือ ?

(ลอรเรนซ์มองภาพที่เกิดขึ้นตรงหน้า แล้วคิด ถ้าหากว่าตำนานเป็นแค่เรื่องหลอกเด็ก
สิ่งที่กำลังเกิดขึ้นตรงหน้าก็เป็นความจริง ... ความจริงที่อาจจะเป็นเพียงหนทางเดียว
ในการจะทำให้มอนตะคิว หลุดพ้นจากความทุกข์ยากทั้งหมด ไม่นาน ... โรมีโอ อาจจะเป็น The
Chosen One ตามคำพยากรณ์ จากเหตุการณ์ที่กำลังจะเกิดขึ้นตรงหน้าเขา นี้ ก็เป็นไปได้)

ลอรเรนซ์ (หัวเราะ) แสดงว่า ... เราคงไม่มีทางเลือกแล้วสิ ใช่มั๊ย !!!

(โรมีโอและจูเลียตมองหน้ากัน หัวเราะ)

ลอรเรนซ์ ต่อหน้าสวรรค์ และในเคหาอันศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้านี้ (มองโรมีโอและจูเลียต)
เจ้าทั้งคู่เต็มใจหรือไม่ ที่จะผูกสัญญาเพื่อโอบกอดกันและกันไว้
ทั้งในยามทุกข์และยามเป็นสุข

โรมีโอ (ทันที) จนกว่าชีวิต ... จะหาไม่ !!!

จูเลียต (ยิ้ม) จนกว่าชีวิต ... จะหาไม่ !!!

(โรมีโอ เอาช่อดอกไม้ในมือของจูเลียตวางลงบนแท่นบูชา
แล้วจับมือข้างซ้ายของจูเลียตขึ้นมาประคองไว้แผ่วเบา
โรมีโอยกมือข้างนั้นของจูเลียตขึ้นมองด้วยท่าทางเช่นในครั้งแรกที่พบกัน)

โรมีโอ หากเรา / ละลาบล่วง / ด้วยสถาน / วโรดม

ด้วยมือ / จะถ้อยชม / ฤ ก็บาป / บ่มากมี

จูเลียต (ยิ้ม จำได้) ... เปรียบผู้ / แสงบุญ / ต้องมาคอย / ณ ที่นี้ ...

(โรมีโอ หยิบแหวนออกมา จูเลียตยิ้มเมื่อได้เห็น)

โรมีโอ เพื่อแก้ / กิจกาลี / (โรมีโอสวมแหวนให้จูเลียต) ใช้แหวนนี้ / แทนจุมพิต

(โรเมโอกำลงจูบที่แหวนในมือของจูเลียต)

จูเลียต   แหวนท่าน / มิได้ผิด (ยิ้มเขิน) ชุระฎก / สิจึงดี
จูบมือ / ประนมนี้ / ตั้งใจแจ้ง / มนัสแท้
โรเมโอ   เธอผู้ / ประนมกร / มีปากอยู่ / ละหรือแม่
จูเลียต   ปากมี / และที่แท้ (ยิ้ม มองโรเมโอ) ไว้ชุระ / จากกานดา

(*** โรเมโอกำลังจะกำลงเพื่อจูบจูเลียต แต่ในขณะที่นั่นเอง
ที่เสียงสัญญาณเตือนภัยจากการจราจดังขึ้น
มีเสียงทะเลาะกันรุนแรงดังมาจากภายนอกโบสถ์ ทุกคนหยุดและมองหน้ากันไปมา
ทุกคนมีท่าทางตกใจ ***)

แม่นม   (ตกใจ กลัว) เกิดอะไรขึ้น ตายแล้ว ... นี่มันเกิดอะไรขึ้นคะ ??

(แม่นมวิ่งเข้าไปหาจูเลียต ในขณะที่โรเมโอตั้งลอเรนซ์เข้ามาพร้อมกับแม่นมและจูเลียต
*** ที่ลานหน้าโบสถ์ *** เกรกอรี่ กับแซมสัน วิ่งเข้ามา ทั้งคู่ถือดาบอยู่ในมือ
และดูเหมือนจะบาดเจ็บจากการต่อสู้ เกรกอรี่ใช้มือหนึ่งจับที่แขนเหมือนกับจะห้ามเลือด)

โรเมโอ   ทุกคนเงียบไว้ก่อนนะ !!!

(โรเมโอปิดไฟจากตะเกียงน้ำมัน แสงไฟในโบสถ์มีลดลง
ในเวลาเดียวกับที่ไฟจากพื้นที่นอกโบสถ์สว่างขึ้น
มีแสงจากไฟลาดตะเวณส่องผ่านเข้ามาในโบสถ์ทั้งๆที่เป็นเวลากลางวัน
เราเห็นทุกคนรวมตัวอยู่ที่หน้าแท่นบูชาเป็นเพียงเงาร่างๆ ไม่นานนัก
เสียงสัญญาณจราจหยุดลง)

SC 5

The War of Love and Hate : ลานหน้าโบสถ์คาโปเทีย

แซม (ตะโกนดัง) เกรกอรี่ ... นายเป็นยังไงบ้าง ?
เกร (เปิดมือออกเพื่อดูแผลที่แขน) เอาเรื่องอยู่วะเพื่อน (มองแซมสั้น แล้วยิ้ม) แต่ ... เทียบแผลแค่นี้กับความสนุกที่ได้จากการหาเรื่องไอ้พวกยังปลัดแล้ว ไม่เจ็บเลยวะเพื่อน ฮ่าๆ

(ทั้งสองหัวเราะกันสนุกสนาน ขณะที่ทันใดนั้นเอง เมอร์คิวซิโอ และเบนโวลีโอ วิ่งตามออกมาอีกทางหนึ่ง ทั้งสองคนมีอาวุธอยู่ในมือ เมอร์คิวซิโอ ทำทางหงุดหงิด ในวันนี้เขาดูเลือ่ดร้อนผิดปกติ)

เมอร์ พวกมึงสองคน เริ่มเรื่องวิวาทวันนี้ ด้วยการหาเรื่องน้องเราก่อนอีกแล้วนะ !!!
แซม. (ตะโกนตอบ) กูอยู่ของกูเฉยๆ น้องมึงต่างหาก เมอร์คิวซิโอ (กวน) ที่มาเกะกะขวางทางเดินของพวกกู
เกร. (ทำท่าคิด) ไซ้ แล้วแผลที่แขนกูเนี่ย ก็เป็นเพราะใคร (ชี้ที่เบน) ถ้าไม่ใช่ฝีมืออีนั่น !!!
เบน (ชี้อาวุธไปที่เกร) ไอ้หมาลอบกัด !!!
เมอร์ (กับเบน) เบนโวลีโอ ถอยไป (ดึงอาวุธ แล้วตั้งท่าต่อสู้) แน่จริง พวกมึงมาสู้กับกูนี่
(หัวเราะ) ถ้าหากว่าพวกมึง ... เป็นผู้ชายจริงๆ
เบน (เห็นท่าไม่ดี) เมอร์คิวซิโอ ...

(เมอร์ไม่สนใจการพยายามห้ามของเบน เขายกดาบขึ้นตั้งท่า เช่นเดียวกับเกรกอรี่และแซมสั้น ทั้งหมดเตรียมที่จะต่อสู้ แต่ยังไม่ทันได้ทำอะไร ดิบอลด์ก็ปรากฏตัวขึ้น)

ดิบอลด์ เห้ย พวกมึงทำอะไรกัน !!!
แซม ดิบอลด์ (หันมาฟ้อง) มันเริ่มก่อนอีกแล้ว เจ้านาย
เกร (ฟ้องบ้าง) อีตัวจิว้นั้น มันร้ายนะเจ้านาย (โชว์แผล) นายดูนี่สิ
ดิบอลด์ (ไม่สนใจเกรกอรี่ หันไปพูดกับเมอร์) เมอร์คิวซิโอ (เยาะ) เริ่มเรื่องเง่าอีกแล้วนะ (เงี้ยว)

แกลังทำท่าฟังเสียงสัญญาณที่ตอนนี้เงียบไปแล้ว) นายรู้ใช่ไหม
ว่าเสียงสัญญาณเมื่อครู่ นั้น จะทำให้ปรีนซ์และทหารมาถึงในอีกไม่นาน
เมอร์ เริ่มการวิวาทในวันนี้ นั่นหรือ ??? เดียวปรีนซ์จะมาถึงแล้ว นั่นหรือ ???
(ชี้ตาไปที่ติบอลด์) โห่ ติบอลด์ มึงมันก็แค่ขี่ตีนคาปูเลต เลือดในตัวมึง
ยังไม่ไหล

คาปูเลตแท้ๆ เลือดด้วยซ้ำ !!!

ติบอลด์ เมอร์คิวซิโอ !!! (โกรธจัด ดึงอาวุธออกมา)

มึงจะหยามเกียรติกูเกินไปแล้ว

เมอร์ (หัวเราะ) ชี้อ้าคาปูเลตอย่างมึง ถ้าอยากจะมีเกียรติมากนั้ล่ะก็
ยื่นอกมาให้ตาบูกูเสียบเล่นเสียก่อนเถอะ

เบน (เริ่มกังวล) เมอร์คิวซิโอ ... พอเถอะ พี่

(ในเวลานั้นเอง ที่โรมีโอเปิดประตูโบสถ์คาโปเทีย แล้วเดินออกมา ทุกคนหันไปมอง)

ติบอลด์ (ชอบใจที่ได้เห็น) อ่า ... นี่กว่าจะไม่ครบทีมเสียแล้ว !!!

(เมอร์คิวซิโอหันไปมองราวกับไม่ได้คาดว่าจะเป็นโรมีโอ

เขามองโรมีโอที่อยู่ตรงหน้าเหมือนกับว่า การปรากฏตัวของโรมีโอที่นี่ ในตอนนี้
เป็นสาเหตุที่ทำให้เขาเลือดร้อนและหงุดหงิดมากขนาดนี้)

เมอร์ (โกรธ) โรมีโอ ? ให้ตายเถอะ ... นี่ เมื่อคืนนายหายไปไหนมา ?

(เบนโวลีโอ มองเมอร์คิวซิโอและโรมีโอ ... เริ่มเข้าใจ)

แซมสัน (ได้จังหวะ ล้อเมอร์เสียงสูง) โรมีโอ !!!

เกอร์ (ร่วมวง) เมื่อคือหายไปไหนมาอะ ??? (เริ่มเจ็บแผล) โอ้ยยยยย !!!

ติบอลด์ (มองลูกน้องอย่างเบื่อหน่าย) ในเมื่อครบทีมแบบนี้ (ตวาดเสียงดัง)

ไอ้เงี้ยวตัวไหน จะ

บอกญาติหรือยัง

ถึงสาเหตุการห้ามเข้าไปทำสกปรกในงานเลี้ยงคาปูเลตเมื่อคืน !!!

โรเมโอ ดิบอลต์ (เดินมาหาดิบอลต์) ใจเย็นได้ไหม (พยายามไกล่เกลี่ย)
ถ้าความผิดเมื่อคืนนี้ จะเป็นเหตุของการวิวาทแล้วล่ะก็ (คิด)
เราขอโทษได้ไหมที่ล่วงเกิน ?

(ทุกคนประหลาดใจกับคำพูดที่ไม่คาดคิดของโรเมโอ)

ดิบอลต์ (ประหลาดใจ) ขอโทษที่ล่วงเกินนั้นหรือ ... (หัวเราะ)
มีงเป็นบ้าไปแล้วหรือยังไง โรเมโอ !!!

(โรเมโอ ไม่ตอบ หยุดมองดิบอลต์ และหันกลับไปมอง เมอร์คิวซิโอและเบนโวลีโอ
ที่กำลังพยายามจะเข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้น)

โรเมโอ การวิวาทระหว่างเรานี่ (จริงจัง) ยุติมันลงได้ไหม ... เพื่อน ?

เมอร์ (ไม่เข้าใจ) นายเป็นอะไร โรเมโอ !!!

แซมสัน กว่าอากาศร้อน

เกรกอรี กว่าแม่ง ... เป็นบ้า

โรเมโอ (ไม่สนใจ พูดกับเมอร์) เมอร์คิวซิโอ ...

เราแต่ไม่เห็นด้วยกับเรื่องไร้สาระที่เกิดขึ้นนี้

ดิบอลต์ ฮ่า ๆ ๆ (ประหลาดใจ) เรื่องไร้สาระ ให้ตายเถอะ !!!

นี่คือสิ่งที่หลุดออกมาจากปากของ

พวกยังบลัดมอนตะคิวอย่างนั้น จริงๆ หรือ ?

โรเมโอ เป็นเช่นนั้น ดิบอลต์ (คิด) และด้วยเหตุ ที่เรายังบอกพวกเจ้าไม่ได้ในตอนนี่

(เดินไปหาดิบอลต์ พยายามจะจับไหล่ แต่ดิบอลต์เบี่ยงตัวหลบ)

เราควรที่จะรักเจ้าตั้งมิตร (คิด) ตั้งญาติสนิท และ ตั้งสายเลือดร่วมสกุล

เบน โรเมโอ พี่พูดอะไร ? (ตกใจ และเหมือนกับจะจับต้นชนปลายถูก)

พี่กำลังหมายความว่าถึงอะไร ?

โรเมโอ   ดิบอลต์ ได้โปรดเถอะ (ขอร้อง) จับมือกับเรา เพราะเราจะสัญญาว่านับแต่นี้
มอนตะคิวและคาปุเลต จะยุติการวิวาท พร้อมทั้งกลับมาเป็นมิตรต่อกัน
(หนักแน่นและจริงจัง)
เราจะรวมกันเป็นหนึ่งเดียว !!!

(ดิบอลต์สายหัว ถอยห่างจากโรเมโอ ยังไม่เข้าใจในสิ่งที่เกิดขึ้น
ในขณะที่เมอร์คิวซิโอนั้นกลับเข้าใจแล้วทั้งหมดทุกอย่าง)

เมอร์   เพราะ ... จูเลียต ... แห่งคาปุเลต ??? (ร้องรอยความเสียใจ
ปรากฏชัดในน้ำเสียงของ
เมอร์คิวซิโ อ เขามองโรเมโอเจ็บปวด) ไซ่ไหม ... โรเมโอ ???

(โรเมโอไม่ตอบ แต่ความเจ็บที่ปราศจากคำตอบนั้น
เพียงพอแล้วสำหรับการตอบคำถามทั้งหมดที่เมอร์คิวซิโอยากรู้)

เมอร์   (เสียใจ โกรธ หันไปหาดิบอลต์) ดิบอลต์ มึง ไล่หนูสกปรก !!!

(เมอร์คิวซิโอดิ่งตาบ แล้วกระโจนเข้าหาดิบอลต์
ในความเสียใจและความเจ็บปวดที่กลายมาเป็นความโกรธแค้นอันเกิดขึ้นจากความผิดหวังนั้น
สำหรับเมอร์คิวซิโแล้วการได้ทำลายใครซักคนในวันนี้
เป็นวิธีเดียวที่จะสามารถทำให้เขาสงบลงได้ เมอร์คิวซิโเข้าต่อสู้กับดิบอลต์อย่างดุเดือด
โดยมีสมุนแซมสันกับเกรกอรี ที่พยายามเข้าช่วย
แต่ทั้งคู่ก็ต้องล้มลงวิธีก้าวรุกรของเมอร์คิวซิโอุ่นวย)

โรเมโอ   (ตะโกน) เมอร์คิวซิโ ... ได้โปรด !!!

เบน   ระวัง !!!

(เบนโวลีโอพุ่งตัวเข้าร่วมในการต่อสู้ แต่ก็กลับถูกเมอร์คิวซิโอไล่ออกไป ในการต่อสู้นั้น
เมอร์คิวซิโอแสดงอาการบ้าคลั่งไม่ต่างจากติบอลด์ และในความหุนหันพลันแล่นที่เกิดขึ้นนั่นเอง
ติบอลด์ฉวยโอกาสใช้อาวุธเงื่อนไขปาดเข้าที่ไหล่ของเมอร์คิวซิโอ
เมอร์คิวซิโอล้มลงเอามือกุมแผล)

เบน (ตกใจ) พี !!!

(เบนโวลีโอ ถลาเข้าหาเมอร์ แต่ก็กลับถูกติบอลด์ยกอาวุธขึ้นสกัดไม่ให้เบนเข้าใกล้
ในจังหวะของการผลอแค้นช่วงสั้นๆนั้นเอง ที่เมอร์คิวซิโอ เอามือกวาดเศษทรายบนพื้น
แล้วสาดเศษทรายในมือเข้าใส่ที่ใบหน้าของติบอลด์)

ติบอลด์ ไ้ไ้ไ้

แซมสัน / เกร นาย !!!

(ติบอลด์เอามือปิดใบหน้า แสบตา เขาฟาดอาวุธไปทางซ้ายทางขวาสะเปะสะปะ
แซมสันกับเกรกอรี่ ก็หลบอลวน โรมีโอเข้ามาช่วยดึงตัวเมอร์ให้ลุกขึ้น
เบนเข้ามาพยุงเมอร์เอาไว้)

โรมีโอ (พูดกับติบอลด์ที่ค่อยๆกลับมามองเห็น) ติบอลด์ ได้โปรด หยุดเถอะ !!!

ติบอลด์ (โกรธจัด) เก็บคำขอร้องของมึงไปใช้ในนรกเถอะ ... โรมีโอ !!!

(ติบอลด์พุ่งเข้าหาโรมีโอ โรมีโอดึงอาวุธออก แล้วพยายามรับมือกับการต่อสู้รุนแรงของติ
บอลด์ เมอร์คิวซิโอเห็นแบบนั้น จึงรีบผลจากเบนโวลีโอแล้วเข้ามาช่วย ติ
บอลด์หงุดหงิดหันมาสู้กับเมอร์คิวซิโอ ในขณะที่โรมีโอยังคงพยายามจะห้ามทั้งสองฝ่าย)

โรมีโอ ติบอลด์ !!! เมอร์คิวซิโอ !!! ... หยุดได้ไหม !!!

(ในจังหวะซูลมุนนั่นเอง โรเมโอพุ่งตัวเข้าสวมกอดเมอร์คิวซิโเอาไว้
เพื่อที่จะดึงตัวเขาออกมาจากการต่อสู้ และในช่วงที่ไม่มีใครคาดคิด ดิบอลด์แทงสวนเข้าในทันที)

เมอร์ (เจ็บปวด) ไ้อ์ยยยย !!!

(ทุกคนหยุด ตกใจในสิ่งที่เกิดขึ้น ดิบอลด์ถอยห่าง พร้อมกับเมอร์คิวซิโที่โยนอาวุธทิ้ง
และรีบเดินหนีออกมาจากพื้นที่การต่อสู้ เขาเอามือกุมที่ศีรษะ เดินเซ
แต่ก็รีบพยายามจะทรงตัวกลับให้ดูปกติ)

เบน พี่ !!! (ตามเข้ามาดู เป็นห่วง) ถูกดาบที่ตรงไหนหรือเปล่า ?

(เมอร์คิวซิโเบี่ยงตัวหลบจากเบนโวลีโอ แล้วแอบเปิดดูบาดแผลที่ข้างลำตัว
เลือดแดงฉานเปื้อนที่มือ)

เมอร์ (ผินยิ้มให้เบน) ยังไกลหัวใจ เบนโวลีโอ ... แคร์อยแมวช่วนนะ !!! (หน้ามืด) ...
แคร์อยแมวช่วน !!! (เมอร์ล้มลง)

(เมอร์คิวซิโล้มลง เบนโวลีโอรีบตามเข้าประคอง เห็นเลือดที่บาดแผลของเมอร์คิวซิโ
ด้วยความโกรธ เบนโวลีโอกรีดร้อง คว้าวอาวุธ และพยายามจะพุ่งเข้าหาดิบอลด์
แต่โรเมโอรีบขวางทางเอาไว้)

เบน (ประหลาดใจ) โรเมโอ ... ทำไม ???

(เมอร์คิวซิโหัวเราะ เมื่อเห็นสิ่งที่เกิดขึ้น เขาเข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้นทั้งหมดแล้วจริงๆ
เมอร์คิวซิโพยุงตัวลุกขึ้น ด้วยพลังเฮือกสุดท้ายทั้งหมดที่มี)

เมอร์ โรเมโอ ไม่ใช่คนที่เรารู้จักอีกแล้ว เบนโวลีโอ (ตะกุกตะกัก)
โรเมโอเป็นคนช่างฝัน ...

(แค่หน้าหัวเราะ) และเขาฝันว่า “สันติสุข” มีอยู่จริงในโลกใบนี้ (พยายามพูด)

โรเมโอ ฝัน ... ว่า “ความรัก”

จะลบล้างความระยำทั้งหมดที่เกิดขึ้นในโลกใบนี้ได้ !!! (หัวเราะบ้าคลั่ง

แล้วมองโรเมโอ) เพื่อนเอ๋ย !!! เพื่อน ... ที่รัก !!!

จงหลบอยู่ในความฝันของนายต่อไปเถอะ โรเมโอ ... จงอย่าลืมตาดูขึ้นมาเลย

(เขาชูมือที่เปื้อนเลือดขึ้นตรงหน้าโรเมโอ ตวาดเสียงดัง) เพราะนี่ ต่างหาก

คือความจริง !!! เพราะความตายที่กำลังจะเกิดขึ้นกับเราในตอนนี่ ...

คือความจริง !!!

โรเมโอ   เมอร์คิวซิโอ ... ได้โปรด !!!

(เมอร์คิวซิโอลากเท้า และพุงตัว ไปยังหน้าประตูโบสถ์ และด้วยความโกรธ เขาหันกลับมา
ชี้หน้าติบอิลด์และโรเมโอ)

เมอร์   (ตะโกนดั่งลั่น) ถ้าสวรรค์จะทอดทิ้งกูในวันนี้ ... กูก็ขอให้พวกมึงจงชิบหาย !!!

...

กูขอให้ตระกูลของพวกมึงทั้งสองตระกูล ... จงแหลกเป็นผุยผง !!!

(ประตูโบสถ์เปิดออก จูเลียตยืนอยู่ตรงกลาง ระหว่างแมนม และภคตาลอเรนซ์ ทั้งหมดตกใจ
เมอร์คิวซิโอยิ้ม ที่เห็นจูเลียตอยู่ตรงหน้า)

เมอร์   (มองจูเลียต แค่หน้าหัวเราะ) รักซั๊บ ... รักซ็อน (ทรุดลง) ... รักซ็อนกล !!!

(โรเมโอพยายามเข้ามาใกล้ แต่เมอร์คิวซิโอผลักโรเมโอออกไป เขาหมดแรง
พร้อมกับที่ความตายกำลังคืบคลานเข้ามาใกล้อย่างช้า ๆ)

เมอร์   รักบังตา ... มีดมน (เมอร์คิวซิโอ ใจ เจ็บปวด) ... จนไม่เห็น !!!

(เบนโวลีโอรังเข้าไปเข้าประคองเมอร์คิวซิโอ เธอร้องไห้ เจ็บปวด)

เมอร์ (คว้ามือเบนโวลีโอเอาไว้ ยิ้ม) เรา ... ต่อกัน ... เพื่ออะไรหรือ เบนโวลีโอ ?
พี ... (เมอร์คิวซิโอ พยายามหายใจเฮือกสุดท้าย) ... ขอโทษ !!!

(เมอร์คิวซิโอสิ้นใจ และเบนโวลีโอร้องโหยหวน
เธอไม่เคยรู้สึกถึงความเจ็บปวดแสนสาหัสขนาดนี้
ความเจ็บปวดที่แล่นปรี่เข้าเสียบตรงขั้วของหัวใจ)

เบน เมอร์คิวซิโอ ... ทำไม ???

(ในนาที่นั่นเอง เสียงสัญญาณจราจดังขึ้นอีกครั้ง พร้อมกับที่ปรีนซ์และทหาร ลอร์ดคาปูเลต
ปารีส และเลดี้มอนตะคิว พุ่งเข้ามาที่บริเวณหน้าโบสถ์ ทั้งหมดหยุด เมื่อเห็นภาพที่เกิดขึ้น)

โรเมโอ (สติแตก คว่ำดาบ พุ่งเข้าหาติบอลด์) ติบอลด์ สารเลว !!!

(ลอร์ดคาปูเลตรีบถลันเข้าขวางอาวุธจากโรเมโอ ติบอลด์ถอย
ในช่วงนั้นเองเลดี้มอนตะคิวดึงมีดสั้นออกมา เธอคว่ำตัวติบอลด์เอาไว้
แล้วจ่อมีดสั้นเข้าที่คอหอยของติบอลด์)

เลดี้มอนตะคิว ลอร์ดคาปูเลตปล่อยลูกฉันเดี๋ยวนี้ละ !!! ไม่อย่างนั้นฉันจะทำให้แก่รู้ว่าการที่
ต้อง

สูญเสียคนที่แกร็กมันรู้สึกยังไง

ลอร์ดคาปูเลต หยุดเดี๋ยวนี้ละเลดี้!!!

เลดี้มอนตะคิว ว่าไงละติบอลด์ อยากรู้ที่มาของแกมัย

ติบอลด์ หมายความว่ายังไง

เลดี้มอนตะคิว ก็หมายความว่าพุตใจ ไอ้เด็กเลือดผสมจากเขต 3 ที่ลอร์ดคาปูเลตมัน
รังเกียจ

ติบอลด์ เลือดผสมจากเขต3? ลอร์ด นี่มันหมายความว่ายังไง

(แต่ทุกอย่างซ้ำเกินไป โรเมโอปักมีดสั้นลงที่ต้นคอด้านหลังของดิบอลต์ จูเลียตกใจ
ทุกคนกรูเข้าหาดิบอลต์ที่ทรุดตัวลง เจ็บปวด เสียงสัญญาณเตือนภัยดังโหยหวน
ไฟทั่วเวทีกลายเป็นสีสดผิดเพี้ยนไม่ต่างจากฝันร้าย จนเกินจะเชื่อได้ว่าเป็นเวลากลางวัน)

ดิบอลต์   โอ้ยยยยย !!!

(โรเมโอถอยออก เล็ดมือตะคิวดึงโรเมโอออกมาจากกลุ่มคนที่ล้อมรอบดิบอลต์อยู่)

เล็ดมือตะคิว   โรเมโอ ... หนีไปลูก !!! ... รีบหนีไป !!!

(โรเมโอก้าวถอยหลัง ตกตะลึงในสิ่งที่เพิ่งลงมือทำ
ภาพของความฝันในคืนก่อนหน้าผุดขึ้นชัดเจนในความทรงจำ ฝันร้ายได้กลายเป็นความจริงแล้ว
เสียงฟ้าผ่าดังก้อง ไฟทั่วทั้งเวทีกระตุกวูบ)

โรเมโอ   (เงยหน้ามองฟ้า) เป็นเรานั่นเอง ... ต้นเหตุทั้งหมดแห่งชะตากรรมนี้ !!!

(โรเมโอ หันมองที่เบนโวลีโอซึ่งกำลังประคองกอดศพของเมอร์คิวซิโอยู่
ทั้งสองประสานสายตากัน ในจังหวะนั้นเสียงฟ้าผ่าดังขึ้นอีกครั้ง ไฟทั้งเวทีกระตุกสั้น
แล้วทันใดไฟทั้งหมดก็ดับลงดับสนิท)

จบองก์ 1

Act 2

SCENE 1

Juliet's Nightmare : ห้องนอนจูเลียต

(ไฟบนเวทีมีตสนิท เสียงพายุยังคงดังอยู่พร้อม ๆ กับมีแสงวูบวาบจากฟ้าแลบเป็นระยะ
ก่อนที่ไฟจากบิลบอร์ดจะกระตุกเปิด ในจอภาพนั้น ปรินซ์
กำลังรายงานเหตุการณ์วุ่นวายที่เกิดขึ้น
แต่กระแสรบกวนจากพายุทำให้สัญญาณภาพและเสียงจากบิลบอร์ด ตืด ๆ ตับ ๆ ขาดห่างไปมา
จนฟังแทบไม่ได้ศัพท์)

ปรินซ์ (เสียงขาด ๆ หาย ๆ) ประกาศตระรักษาความสงบแห่งนี้โอเวโรน่า / เรื่อง
การควบคุม

อำนาจการปกครองตามสถานการณ์ความรุนแรง / ที่เกิดขึ้นในพื้นที่เขตที่ 2
ของนีโอเวโรน่า / จนเป็นผลให้ประชาชนผู้บริสุทธิ์ต้องเสียชีวิต /
และเกิดความเสียหายต่อทรัพย์สินอย่างต่อเนื่อง /
ขณะนี้เหตุการณ์ดังกล่าวมีแนวโน้มขยายตัว /
จนอาจเกิดเป็นเหตุการณ์ร้ายแรง /
ที่จะส่งผลกระทบต่อความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิต /
ตลอดจนทรัพย์สินของประชาชนโดยรวม / ดังนั้น /
เราจึงมีมติให้เนรเทศผู้ก่อความไม่สงบ / ออกไปจากนีโอเวโรน่าทันที /
โดยไม่รับคำอุทธรณ์ใดๆ / เพื่อให้สถานการณ์กลับเข้าสู่สภาวะปกติโดยเร็ว /
และเพื่อสนับสนุนให้ประชาชนชาวนีโอเวโรน่า / ได้พบกับ ความรัก
ความสามัคคี / แจกเช่นเดียวกับช่วงเวลาที่ผ่านมา

(เวทีมีตสนิท เวลารุ่งสาง ในห้องนอนของจูเลียต เสียงฟ้าร้องดังอยู่ไกล ๆ
มีแสงไฟจากฟ้าผ่าวูบวาบไปมา เราจะเห็นพื้นที่ของเวทีที่ค่อย ๆ เปลี่ยนไปอย่างช้า ๆ
แท่นบูชากลายเป็นเตียงนอน แสงเวทีเปลี่ยนไป จนเรามองแทบไม่เห็นภาพของอาดัมและเอวา
ในแสงวูบวาบที่เกิดขึ้นนี้เองที่โบสถ์คาโปเทียค่อย ๆ กลายเป็น ห้องนอนของจูเลียต
ภายในคฤหาสน์คาปูเลต

บนเตียงนอน เราจะเห็นจูเลียตกำลังนั่งอยู่บนเตียง เธอยังไม่ได้นอน
และยังคงขวัญเสียอยู่กับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้)

จูเลียต   นี่ ผันร้าย (คิด) หรืออย่างไร !!! (มองไปรอบ ๆ ตัว) ทำไมทุกสิ่ง
ถึงเป็นเรื่องไร้สาระ และไม่แน่นอนอย่างนี้ (เธอเงยบคิดถึงโรเมโอ
และเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น) ถ้าการได้พบกัน คือของขวัญ
(เธอยกมือข้างที่สวมแหวนขึ้น มอง แล้วถอนหายใจ)
แล้วทำไม ... มันถึงเจ็บปวดแบบนี้ (เธอยกมือขึ้นแตะที่หัวใจตนเอง)
รักนักก็ทำลายอย่างนั้นหรือ? ... ถ้าเป็นเช่นนั้น
การต้องถูกเนรเทศเพราะความรัก ก็ไม่ใช่สิ่งที่ถูกต้อง (นั่งคิด)

(เสียงฟ้าร้องดัง จูเลียตสะดุ้งราวกับตื่นจากฝัน เธอหันกลับไปทำหน้าที่ต่าง
พร้อมกับแสงฟ้าผ่าที่ส่องสว่างวูบวาบ ในตอนนั้นเราจะเห็นโรเมโอยืนอยู่ตรงระเบียง
ไม่มีใครแปลกใจ ทั้งคู่ต่างจ้องมองกันและกัน เงียบงันราวกับตกอยู่ในภวังค์
จูเลียตลุกยืนแล้วค่อย ๆ ถอยหลัง หลีกทางให้กับโรเมโอ ที่เดินเข้ามาในห้อง
สายตาของเธอยังจับจ้องอยู่ที่ใบหน้าเรียบเฉยของอีกฝ่าย ... เจ็บปวด)

จูเลียต   โธ่ ... พังเกิดใจเอ๊ย / เพราะไม่เคยได้เฉลียว
พบรักแรก ... แค่ครู่เดียว / พ่ายคมเดียว ... โชคชะตา !!!

(จูเลียตพยายามจะวิ่งหนี แต่โรเมโอคว้าแขนเธอเอาไว้ สำหรับจูเลียตแล้ว
การต้องต่อสู้อะหว่างความรักและความถูกต้องในเรื่องที่เพิ่งเกิดขึ้น ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย
เธอโกรธโชคชะตา โกรธโรเมโอ และ โกรธตัวเองที่ไม่อาจฝืนสู้กับทุกสิ่งที่เกิดขึ้นได้)

จูเลียต   (พยายามขัดขึ้น) โรเมโอ ... โธ่ โรเมโอ (มองโรเมโอ โกรธ) ใจร้าย ... เธอฆ่าดิ
บอลด์
... เธอ ใจร้าย (พยายามเดินหนี แล้วหันกลับมาจ้องหน้าโรเมโอ) ใครกัน ...
จะดีกว่า ... ใบหน้าเช่นนี้ จะโหดร้าย และมีหัวใจสรพิษ !!! (โกรธ /
พุดเป็นกลอน) เนื้อในอันน่าเกลียด / ซ่อนใต้เปลือกแสนโสกา /
ตรงข้ามกับที่ตา / ได้แลเห็น ควรเป็นไป !!!

(จูเลียตวิ่งเข้าไปผลักโรเมโอ แต่อีกฝ่ายกลับหยุดยั้งหนึ่ง ไม่ตอบสนอง จูเลียตทรุดนั่งลงกับพื้น รู้สึกผิดและเสียใจที่พูดแบบนั้น)

โรเมโอ   เราขอโทษ (เสียงเบา) ... เราให้สัญญาแล้ว แต่กลับทำไม่ได้
จูเลียต   (ยังโกรธอยู่) โรเมโอ .... การถูกเนรเทศ ... ก็ไม่ต่างอะไรกับตายทั้งเป็น !!!
โรเมโอ   เรารู้ ... (ยิ้มฝืน) พรุ่งนี้ ... (มองจูเลียต) เราจะถูกส่งตัวไป ... มันตวาว
จูเลียต   (แปลกใจ) ดินแดนแห่งพันธะสัญญา จันทรหรือ ?
โรเมโอ   ใช่ ... (เสียงเบา) มันตวาว ... เมืองที่ไม่มีใครไปถึง
จูเลียต   (เข้าไปใกล้โรเมโอ เริ่มที่จะหายโกรธ สงสาร) ...โรเมโอ !!!
โรเมโอ   (เสียงเบา ตัวสั่นเทา) เรา ... กลัว (มองจูเลียต) ที่จะไม่ได้อีกกลับมา !!!

(ในตอนนั้นเองที่จูเลียตเข้าไปกอดโรเมโอเอาไว้ ความโกรธของเธอเมื่อครู่
เปลี่ยนเป็นความสงสารจับใจ
ใครกันหนอเล่นตลกกับโชคชะตาของเธอและเด็กผู้หญิงตรงหน้าได้ขนาดนี้
จูเลียตค่อย ๆ ประคองโรเมโอ ให้กลับนั่งลงที่เตียง)

จูเลียต   มันตวาว มันก็เรื่องหลอกเด็ก (พยายามปลอม) ที่แบบนั้น มันจะมีจริงได้อย่างไร
?
โรเมโอ   (ก้มหน้า) แค่คนที่ถูกส่งตัวไปที่นั่น ไม่มีใครได้อีกกลับมาซักคน (เธอคิด) แค่นั้น
มันก็พอแล้วที่จะทำให้เรื่องหลอกเด็กกลายเป็นความจริง
จูเลียต   เราไม่เคยเข้าใจ (หงุดหงิด) ว่าทำไมพวกผู้ใหญ่ต้องโยงทุกอย่างในชีวิต
เข้ากับตำนานบ้าบออะไรนั้น
ที่สำคัญทำไมต้องมาบังคับให้พวกเราต้องงมหายหลงเชื่อตามไปด้วย
(ลุกขึ้นทำท่าทางเหมือนเลียนแบบ จีบปากจีบคอ) อันนี้ทำไม่ได้ จูเลียต ... นี่
เธอเป็นผู้หญิงนะ จะทำแบบนี้ได้หรือ ... จะคิดแบบนี้ได้หรือ (ยกไหล่ เบื่อ)
ไร้สาระ !!! หัวโบราณ !!!

(โรเมโอ นั่งมองจูเลียตแล้วขำ ... นี่อาจจะเป็นครั้งแรกของคืนนี้ ที่เธอเริ่มยิ้ม)

จูเลียต (ยังไม่หยุด) อนาคต ... เป็นของคนรุ่นเราละโรมีโอ !!! (มุงมัน)
ซักวันหนึ่งผู้ใหญ่พวกนั้น ก็ต้องตาย (เบ้าปาก แล้วมองหน้าโรมีโอ)
แต่พวกเราต่างหากที่จะต้องอยู่ (กลับมา นั่งข้างโรมีโอ ยังคงพูดจริงจัง)
มันผิดตรงไหน ที่เราจะสร้างอนาคต ของพวกเราเอง !!!

โรมีโอ (ขำ) เธอ ... นี่มัน ยังบลัด ชัดๆ

จูเลียต (หัวเราะ) ก็จริงนี่ ... ชีวิตเป็นของเรา เราก็อยากที่จะใช้มันให้คุ้ม
(มองหน้าโรมีโอ) ... กับคนที่เราเลือก

(ทั้งคู่มองหน้ากันและกัน)

โรมีโอ (หลบตา) แล้วถ้า ผู้ถูกเลือก ตามตำนานนั้น ... ไม่ได้เป็น คนที่เธอเลือก ละ

...

จูเลียต (เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น) โรมีโอ ...

โรมีโอ ในตอนนี้ ตำนานเรื่อง ผู้ถูกเลือก กลายเป็นความหวังของทุกคนในเขตที่ 3
(ก้มหน้า) เรื่องเล่าตามตำนานนั้น กลายเป็นเรื่องจริงสำหรับทุกคน (เหนื่อย)
พวกเค้าไม่แคร์ด้วยซ้ำว่า มันตุวา จะมีอยู่จริงหรือไม่
พวกเค้าไม่สนใจด้วยซ้ำว่า ... (เธอหยุด พยายามพูด) ว่าเรา ...
ถูกส่งไปที่นั่นเพราะอะไร (น้อยใจ) สำหรับพวกเค้าแล้ว ...
การที่เราถูกเนรเทศไปมันตุวา ... (เสียใจ) มันมีค่าเพียงแค่สิ่งที่ยืนยันได้ว่า ...
ตำนานนั้นเป็นความจริง !!!

(จูเลียตไม่ตอบ ในความเงียบนั้น จูเลียตมองโรมีโอ นิ่งและยาวนาน)

โรมีโอ จูเลียต (เสียงเบา) ... เราไม่ยอมให้มีใครต้องตายอีกแล้ว !!!

(ยกมือขึ้นมามองรอย

แผลเป็นที่ข้อมือ หงุดหงิด โรมีโออุ้มข้อมือทั้งสองข้างเข้าด้วยกัน รวากับว่า
การทำเช่นนั้น จะลบรอยแผลเป็นออกไปได้) เรากลายเป็นฆาตกร !!! (โกรธ)

... ทุกอย่างมันเริ่มขึ้น ก็เพราะไอ้รอยแผลเป็นนี่ (มองรอยแผลเป็น)
รอยเลือดของติบอลด์ที่เปื้อนอยู่บนมือของเรา !!! (ถูข้อมือเข้าด้วยกัน แรงขึ้น)
ออกไปสิ ไอ้แผลบ้า ... หลุดออกไปซะที ... (ถูข้อมือแรงขึ้น ตะโกน)
เราสั่งให้เจ้า .... หลุดออกไปจากเราซะที !!!

จูเลียต (คว้ามือโรเมโอเอาไว้) หยุดเถอะ โรเมโอ (ดึงข้อมือมาดู) มันก็แค่รอยแผลเป็น
โรเมโอ รอยแผลเป็น ที่ปรากฏขึ้นมาในวันแรกที่เลือดเริ่มไหลออกจากร่างกายของเรา
(ลังเล) แต่ทุกคนกลับบอกว่ามันเป็นสัญญา

จูเลียต สัญญาเหรอ ?

โรเมโอ (ก้มหน้า) สัญญา ... ที่แสดงว่าเราคือคนคนนั้น (เสียงเบา) ผู้ถูกเลือก
และคนที่จะนำสมดุลงกลับมาที่ยี่โอเวโรน่า

จูเลียต (ไม่เชื่อ) ไร้สาระ !!!

โรเมโอ แต่ ... รอยแผลนั้น (ซ้ำ ๆ ไม่แน่ใจ) ... ไม่ได้มี ... (เสียงเบา) ... แค่ว่าข้อมือ !!!

จูเลียต หมายความว่ายังไง ?

โรเมโอ วันนั้น อีกรอยแผลหนึ่ง (เอามือวางที่หัวใจของตัวเอง) ... เกิดขึ้นที่นี่

จูเลียต รอยแผลเป็นที่หัวใจเหรอ

โรเมโอ ใช่ (พยักหน้า) ตลกดีเนอะ (พยายามหัวเราะ)

วันที่เลือดไหลจากตัวของเราเป็นครั้งแรก

(พยายามยิ้ม) เลือดไหลออกที่ข้อมือนี่ด้วย แล้ว ...

แล้วเลือดก็ไหลออกจากที่ตรงหัวใจของเราด้วย (ตะมุ้มที่หัวใจตนเอง)

แล้วหลังจากวันนั้น ... มันก็กลายเป็นรอยแผลเป็น (ตะกุกตะกัก) จูเลียต ...

เราเจ็บ ... เหมือนกับมีใครซักคนกรีดเอาชีวิต แล้วก็หัวใจของเราออกไป ...

แต่ก็ลืมที่จะใส่มัน ... กลับคืนมา

จูเลียต (เงยไปสักครู่) โรเมโอ รู้มั๊ย (ยิ้ม) ว่ามันไม่จริงเลย ... หัวใจของเธอ

ไม่ได้หายไปไหน

(เอามือแตะที่หัวใจของโรเมโอ) มันยังอยู่ตรงนี้

(ทั้งคู่นั่งเงียบ เสียงครวญครางจากฟ้าร้องเงียบไปนานแล้ว ในตอนนั้น
เวลารุ่งเช้ากำลังใกล้เข้ามา มือของจูเลียตยังคงวางอยู่ที่หัวใจของโรเมโอ
และรับรู้ถึงจังหวะการเต้นของหัวใจ จากเด็กสาวอีกคนใต้ฝ่ามือ)

จูเลียต   หากเรา / ละลาบล่วง / ด้วยสถาน / วโรตม
                          มือนี้ / จะถ้อยชม / ฤ ก็บาป / บ่พามี

(จูเลียตยกมือของโรเมโอขึ้น เขามองที่มือทั้งสองข้างนั้น จ้องที่รอยแผลเป็น
แล้วค่อยๆแนบแก้มลงที่ข้อมือทั้งสองนั้น)

โรเมโอ   เปรียบผู้ / แสงบุญ / ต้องมาคอย / ณ ที่นี้ ...
จูเลียต   เพื่อแก้ / กิจกาลี / รอยบาปนี้ / คือจุมพิต

(จูเลียตยกแผลเป็นที่ข้อมือของโรเมโอขึ้น แล้วแตะที่ริมฝีปากของเธอ)

โรเมโอ   (เสียงเบา) จูเลียต !!!

(ในแสงของวันใหม่ ที่กำลังจะกลายเป็นฝันร้าย รุ่งเช้ายังคงจ้วเจียอยู่ในความเงียบ
และเด็กสาวทั้งสองคนกำลังยิ้มให้แก่กัน ทั้งสองมองตากันและกันเนิ่นนาน
เหมือนกับต่างคนก็รู้ว่า อยากจะยื้อเวลานี้เอาไว้ให้นานที่สุด ...
แต่ทันใดเสียงนกร้องของรุ่งเช้าก็ดังขึ้น)

โรเมโอ   (รู้สึกตัว) เสียงนก ... เข้าแล้ว ... (กังวลขึ้นทันที) ... วันใหม่ !!!

จูเลียต   (ใช้มือทั้งสองจับใบหน้าโรเมโอ ให้มองมาที่เธอ) ไม่ใช่หรอก ... โรเมโอ
(พยายามยื้อ)

                          ยังอีกนานนะ กว่า จะเข้า

โรเมโอ   (มองไปด้านนอก) ฟ้าเริ่มสว่างแล้ว ... เราต้องไป ... มันดูว่า

จูเลียต   โรเมโอ ไต่โปรด (พยายามห้าม) มันก็แค่แสงไฟ (วิงวอน)

อย่าไปเลยนะ ... ไม่ต้องไป !!!

(โรเมโอขึ้นขึ้น มุ่งมั่นและจริงจัง จูเลียตหยุดรับเร้า ในตอนนี้ เธอรู้แล้วว่า
ในใจของโรเมโอ นั้นคิดอะไร)

จูเลียต (เงยไปชั่วคราว) เราจะได้พบเธออีก ... ใช่ไหม

โรเมโอ (มองจูเลียต ยิ้ม แล้วหยิบมือของจูเลียตวางที่หัวใจของเธออีกครั้ง)
มันบอกเธอว่าอะไร

จูเลียต มันบอกว่า (เหมือนไม่แน่ใจ แต่ก็ยิ้มตอบ) เราจะได้พบกันอีก

โรเมโอ เป็นเช่นนั้น จูเลียต (มุ่งมั่น) ... เราจะได้พบกันอีก !!!

(โรเมโอปล่อยมือจูเลียต แล้วรีบเดินไปที่หน้าต่าง ราวกับจะให้การจากลา นี้ ผ่านไปโดยไวที่สุด
แต่แล้วเธอก็กลับหยุด หันกลับมามองจูเลียต แล้วยิ้ม)

โรเมโอ (ตะโกน) ... จูเลียต !!! (โรเมโอชี้มือมั่วๆ ไปด้านหลัง
เหมือนตอนที่พบกันครั้งแรก ที่

ระเบียง แล้วแม่หนีออกมาพบ) นั่น ... เสียงนก !!!

(จูเลียตเผลอหันตามมือที่ชี้มั่วๆ ของโรเมโอ ในจังหวะนั่นเอง ที่โรเมโอ ถือโอกาส
หลบออกไปทางหน้าต่าง)

โรเมโอ ลาก่อน !!!

(โรเมโอหลบวูบหายไป และจูเลียตหันกลับมา ก่อนจะพบว่า โรเมโอ ไม่ได้อยู่ที่นั่นแล้ว
จูเลียตหยุดชะงัก ทั้งร่างตรึงอยู่กับที่ โรเมโอหายไปจากเธอไม่ต่างจากความฝัน เธอหยุด
ใบหน้าซีดเผือดราวกับเห็นนิมิตรของฝันร้าย จูเลียตหันหน้าออกมาทางผู้ชม หัวใจ)

จูเลียต นิมิตรหลอน / ซีดลึขิต / ตั้งฝันร้าย

นิมิตรคล้าย / เห็นภาพเธอ / ชีพดับสูญ

นิมิตรกลายเป็นมา / เป็นมายา / ให้อำดูร

นิมิตรเอ๋ย / โปรดการุณ / อย่าเป็นจริง

(แสงไฟบนเวทีในส่วนห้องนอนของจูเลียตค่อย ๆ มีดลง

ในขณะที่แสงไฟทางด้านหน้าเวทีจะค่อย ๆ สว่างขึ้น เป็นบริเวณด้านหน้าของคฤหาสน์คาปูเลต เราจะได้เห็นจูเลียตยืนนิ่งอยู่ที่เดิม เป็นเพียงภาพเงา)

SCENE 2

Before Mantua : หน้าคฤหาสน์คาปูเลต

(แสงไฟบนเวทีในส่วนด้านหน้าของคฤหาสน์คาปูเลตค่อย ๆ สว่างขึ้น ในตอนนี้เป็นเวลารุ่งเช้า เราเห็นโรมีโอที่เพิ่งปีนหลบออกมาจากห้องนอนของจูเลียต ในขณะที่ด้าน up stage นั้น เราจะยังคงเห็นร่างของจูเลียตเป็นเพียงเงาร่าง ๆ ที่ค่อย ๆ หนึ่งลงบนเตียง *** ในฉากนี้ เหตุการณ์จะเกิดขึ้นพร้อม ๆ กัน ระหว่างบริเวณ down stage ที่แสดงพื้นที่ด้านหน้าของคฤหาสน์คาปูเลต กับเหตุการณ์ในส่วน up stage ที่เป็นห้องนอนของจูเลียต)

(ผู้ชมจะเห็นโรมีโอที่กำลังปีนหลบออกมาจากหน้าต่างห้องนอนของจูเลียต เธอหยุด แล้วหันหลังมองกลับไปห้องนอนของจูเลียต จากที่ตรงนั้น เด็กสาวทั้ง 2 คน สบตากันราวกับว่าสามารถมองเห็นกันได้ ... ในความเงียบที่เหมือนเวลากำลังหยุดนิ่งนั่นเอง ที่เลดี้มอนตะคิวเดินเข้ามาจากทางด้านหน้า เธอหยุดมองโรมีโอ เข้าใจในสิ่งที่เกิดขึ้น)

เลดี้   ความรัก ... แสนหนัก !!!

โรมีโอ   (หันกลับ ตกใจ) แม่ !!!

เลดี้   (พูดเรียบ ๆ) แม่คิดว่าแล้วว่าจะเจอลูกที่นี้

โรมีโอ   หนู ... (ตะกุกตะกัก) ... อธิบายได้

เลดี้   ตั้งแต่วันที่ลูกเกิด ลูกไม่เคยห่างจากแม่ ... (นิ่ง) โรมีโอ ทำไม แม่จะไม่รู้ ...

ว่าลูก

ต้องการอะไร (เงิบไปครู่หนึ่ง) ว่าลูก ... เป็นคนอย่างไร

(ที่บริเวณห้องของจูเลียต มีเสียงเคาะประตูดังรัว คนในคฤหาสน์ตื่นกันแล้ว
และดูเหมือนว่าสถานการณ์จะไม่ค่อยดีนัก)

แม่นม   คุณหนูจูเลียตคะ ตื่นหรือยัง (รีบร้อน) เปิดประตูให้ผมเถิดคะ ... ด่วนเลยคะ !!!

(จูเลียตหันไปทางที่มาของเสียง ... แต่ไม่สนใจจะขยับตัว)

โรเมโอ   (ทวนคำ) เพราะเป็นคนแบบนั้น (คิด) ...

หนูถึงเป็นอย่างที่แม่ต้องการไม่ได้ไงคะ !!!

(เสียงเคาะประตูดังขึ้น รัวมากขึ้น)

แม่นม   คุณหนูคะ เปิดเถิดคะ (เหมือนเกิดอะไรขึ้น) แยกแล้วนะคะ ... คุณหนู !!!

โรเมโอ   ชีวิตเป็นของหนู (หนักแน่น) หนูจะใช้มันในแบบของหนู !!!

เลดี้   โรเมโอ ฟังแม่ก่อน

โรเมโอ   แม่คะ (ตะโกน เจ็บปวด) หนูฆ่าคนตาย !!!

(ประตูห้องจูเลียตเปิดออก ลอร์ดเข้ามาด้วยความโกรธ แม่นมวิ่งตามมาใกล้ๆ มี แชมสัน กับ
เกรกอรี คอยดูอยู่ห่างๆ ทั้งคู่มีท่าทางหวาดกลัวอย่างเห็นได้ชัด)

ลอร์ด   จูเลียต !!! ... อีเด็กเวร !!!

จูเลียต   (ลุกขึ้น กระชับเสื้อคลุมแนบตัว) ... พ่อ !!!

ลอร์ด   ความตายของทิบอลต์ (พยายามสะกดอารมณ์) ส่วนหนึ่ง ... เป็นเพราะมึง !!!

(ลอร์ดพุ่งตัวมาที่จูเลียต เจือมือเหมือนจะตบ แม่นมรีบวิ่งเข้ามาถอดจูเลียตแล้วใช้ตัวกันเอาไว้
ลอร์ดชะงัก)

แม่ نرم (ขอร้อง) คุณท่านเจ้าขา ได้โปรดเถิด
ลอร์ด จากนั้นไป (โกรธ) คุณนี้แหละ จะเลือกชีวิตให้ตัวเอง ... ลูกนอกคอก !!!
จูเลียต (ตะโกนจากอ้อมกอดของแม่ نرم) พ่อไม่มีสิทธิ์ ... ชีวิตเป็นของหนู !!!

.....
โรเมโอ แม่คะ (สับสน เสียงสั่น) หนู ... กลัวอนาคต

.....
ลอร์ด แม่ نرم แต่งตัวให้จูเลียตซะ (ออกคำสั่ง) แล้วพามันไปที่คาเฟ่ ...
ไม่เกินเที่ยง

ของวันนี้ ... (เด็ดขาด) มันต้องแต่งงานกับปารีส !!!
จูเลียต พ่อ !!!

.....
เลดี้ เราห้ามอนาคตให้เกิดขึ้นไม่ได้หรอก ... โรเมโอ

.....
ลอร์ด (กับจูเลียต) เพราะจากนี้ไป ... คุณนี้แหละ จะกำหนดอนาคตให้ตัวเอง !!!

.....
เลดี้ เราหนีจากอนาคตไม่ได้ (หนักแน่น) แต่ โรเมโอ เราสร้างอนาคตให้เกิดขึ้นได้
!!!

.....
จูเลียต (ลุกขึ้นจากกอดของแม่ نرم ตะโกนใส่ลอร์ด) หนูแต่งงานแล้ว !!!

(สิ้นคำพูดประโยคนั้นของจูเลียต ทุกอย่างหยุดชะงัก จูเลียตจ้องหน้าพ่อ อย่างขำๆ
เธอยกมือขึ้นต่อหน้าลอร์ด โขวี้ให้เห็นแหวนแต่งงานของโรเมโอ
ที่เป็นประกายสว่างอยู่ในแสงของรุ่งเช้า)

จูเลียต หนูแต่งงานแล้ว (หนักแน่น) กับ ผู้หญิง อีกคนที่ชื่อ ... โรเมโอ !!!

แม่ نرم คุณหนู ...

(ในความเงิบที่เกิดขึ้นชั่วครู่หนึ่ง เราได้ยินเพียงเสียงของลมหายใจ
พร้อมกับเวลาที่ยังคงเดินเอื่อยช้า โรเมโอและจูเลียตหันมาสบตากัน
ราวกับว่าทั้งคู่ยังคงมองเห็นกันและกัน แม้จะอยู่กันคนละที่
ทั้งสองทองเห็นกันราวกับว่าได้มองเห็นกันเช่นนั้น มานานแสนนานแล้ว ... ก่อนหน้านี้)

ลอร์ด (อาละวาด) อัจฉริยะ !!!

(ลอร์ดพุ่งเข้ามาคว้าข้อมือจูเลียตข้างที่สวมแหวนเอาไว้ แม่นมรีบเข้ามาบด
เชือกอดจูเลียตเอาไว้ไม่ต่างจากแม่ปกป้องลูก)

แม่นม (ตกใจ) คุณหนู !!! (พยายามอ้อนวอนลอร์ด

พร้อมกับพยายามแกะมือลอร์ดที่กำลังข้อมือ

ของจูเลียตไว้แน่น) คุณท่านเจ้าขา บ่าวขอร้อง คุณท่านกำลังโมโห ...

(พยายามดึงลอร์ดไว้) ได้โปรดหยุดเถิดนะคะ !!!

ลอร์ด (กับแม่นม) มึงอย่าเสือก !!!

(ลอร์ดคาบuletกระซอกแม่นมออกให้พ้นทาง เกรกอรี และ แซมสัน รีบเข้ามาประคองแม่นม

ทั้งคู่ ตัวสั้น หวาดกลัว ลอร์ดยังคงจับมือจูเลียตข้างที่มีแหวนไว้

แล้วพยายามดึงแหวนนั้นออกมาจากนิ้ว จูเลียตร้องลั่นด้วยความเจ็บ ด้วยความเสียใจ)

ลอร์ด มึงคิดว่ากูแค้นกับแหวนที่นิ้วมึงนี่หรือ (ดึงแหวนออกมาได้ แล้วโยนทิ้งไป)

มึงเป็นลูกกู อนาคตของมึงก็เป็นของกู !!! (ผลักจูเลียตออกห่างตัว) ...

จูเลียตแหกตาออกมาความจริงได้แล้ว !!! เผชิญกับความจริงได้แล้ว !!!

จูเลียต (พูดสวนกลับ ยังคงเจ็บปวด) ถ้าจะต้องมองความจริงให้ชัดแล้วละก็ ...

เริ่มจากพ่อก่อนเถอะคะ (จับที่ข้อมือตัวเอง)

ทุกอย่างที่พ่อทำ ... ร่วมมือปรีนซ์เพื่อขาย Life-seed

ปนเปื้อนให้กับประชาชนในเขตที่ 3 ... ปราบปรามพวกยังบลัด (คิด) ...

พ่อทำทุกอย่าง ก็เพราะต้องการรักษาสถานะของพ่อเอาไว้ !!! (ตะโกน)

รักษาชนชั้นอีลีทของพ่อเอาไว้ !!! (เงียบ) ตอนที่แม่ตาย

หนูไม่เคยเห็นพ่อเสียใจ

(หัวเราะ) แล้วตอนนี้หนูก็สงสัยว่าพ่อจะเสียใจบ้างไหมกับความตายของดิบอลด์

!!!

(ในจังหวะที่ไม่มีใครทันคิด ลอร์ดคาปูเล็ตตบหน้าจูเลียต เด็กสาวทรุดลงกับพื้น
แม่นมรีบเข้ามาประคองจูเลียต เกรกอรีและแซมสันพยายามห้ามลอร์ด)

แม่นม   คุณหนูของนม หยุดเกิดนะคะ

.....

เลดี้   (กับโรเมโอ) แม่ขอโทษนะ โรเมโอ

.....

ลอร์ด   (โกรธ) หนูทำทุกอย่างนี้ ก็เพื่อมีง

.....

เลดี้   ... แม่ทำทุกอย่าง ก็เพื่อโรเมโอ

.....

ลอร์ด   ตั้งแต่เล็ก หนูเลี้ยงมีงมา ...

.....

เลดี้   ... แม่รู้จักโรเมโอดีกว่าใคร

.....

ลอร์ด   กูบ้วนข้าวเข้าปากมีง ดูนึงหัดเดินก้าวแรก

.....

เลดี้   ... แม่สอนให้ลูกรู้จักกับชีวิต กับความรัก

.....

ลอร์ด   แต่ หนูไม่ได้สอนให้มีงมาตั้งคำถามกับกู ...

.....

เลดี้   ... แล้วแม่ก็ตอบทุกสิ่งที่ลูกลถาม ... ทุกๆเรื่อง

.....

ลอร์ด   เพื่อมาบอกกับกูว่า วันนี้มึงจะเขียนอนาคตของตัวเอง ...

.....

เลดี้   โรเมโอ ... ช่วยวันเวลาเอาไว้ลูก !!! ... แล้วเขียนอนาคตของตัวเองให้ได้ !!!

โรเมโอ   (ประหลาดใจ) ... แม่ ?

เลดี้   ลืมเรื่อง “ผู้ที่ถูกเลือก” (ตัดใจ) มัน ... มันไม่สำคัญอีกต่อไปแล้ว (หยุด)

ออกไปตาม

หาความฝันของโรเมโอ ... แล้ว “เลือก” อนาคตของตัวเอง !!! (มองหน้าโรเมโอ ยิ้ม) แม่ขอแค่อย่างเดียว โรเมโอจงอย่าเป็นผู้หญิงที่ซัดแบบแม่ !!!

.....

ลอร์ด   (หงุดหงิด ตะโกนสั่งตัด) ไปแต่งตัวได้แล้ว จูเลียต !!! (ยังคงโกรธจัด) จำเอาไว้
ถ้าวันนี้

การแต่งงานกับปารีส ไม่เกิดขึ้น ... ก็ไม่ต้องกลับมา !!!

.....

เลดี้   ไปเถอะ โรเมโอ (มองลูก) ไปให้ถึงมันตุวา แล้วกลับมา ... อย่างผู้ชายะ !!!

(ลอร์ดเดินออกจากห้องจูเลียต หงุดหงิด มีเกรกอรีกับแซมสัน ตามไปห่าง ๆ)

โรเมโอ   แม่ ... (หยุดคิดชั่วครู่ ถอนใจเหมือนกับเข้าใจทั้งหมดในสิ่งที่เกิดขึ้น

โรเมโอมองหน้า

เลดี้มอนตะคิว แล้วรีบทำเป็นเห็นใครซักคนด้านหลัง ซี้มือ ... นั่นใคร !!!

(เลดี้ตกใจ เผลอหันหลังกลับไปมอง แล้วก็หยุด นึกได้ ... เธอรู้จักทรักอันนี้ของโรเมโอดี

เธอรู้จักวิธีหลอกเพื่อที่จะได้หนีหายไปแบบของโรเมโอได้ชื่นใจ เธอรู้จักมัน

ไม่ต่างกับที่รู้จักทุกซอกทุกมุมของหัวใจของลูกเลดี้หยุด ตั้งใจที่จะไม่หันหลังกลับ

เธอรู้ว่าโรเมโอ ต้องการอะไร และเธอปล่อยให้มันเป็นไปแบบที่โรเมโอ ตัดสินใจจะให้)

โรเมโอ   (ในห้วงแห่งความเงิบ เธอพูดกับเลดี้มอนตะคิวที่หยุดนิ่งและหันหลัง

อย่างรู้ซึ้งแก่

หัวใจว่า แม่ได้ยินทุกคำต่อจากนี้) ... หนูรักแม่นะคะ !!!

(โรเมโอฉวยโอกาสในตอนนั้น แล้ววิ่งออกไป หายไปตัวไปไม่ต่างจากความฝัน
เลดี้ค่อย ๆ หันกลับมา ในขณะที่โรเมโอหายลับไปแล้ว ในตอนนั้น เราเห็นเธอ ... ยิ้ม)

(แสงค่อย ๆ เฟดลงเห็นเพียงเงาเราจะได้ยินเสียงระฆังโบสถ์ในพิธีแต่งงานแว่วเข้ามาเลดี้เดินออก
จากฉากในขณะที่จูเลียตค่อย ๆ ลุกขึ้น และยืนนิ่งกลางเวที
แม่นมหิบบชุดแต่งงานเข้ามาค่อยสวมให้เธอช้า ๆ แม่นมสวมชุดแต่งงานให้กับจูเลียต
แล้วจากนั้นจึงค่อย ๆ สวม Veil ให้กับเธอ จูเลียตดูสวยเป็นพิเศษในชุดที่เธอเองจะไม่รู้เลย
ว่าจะกลายเป็นชุดสุดท้ายที่เธอจะสวมทั้งในงานวิวาห์และงานศพของตนเอง
แม่นมขยับไปยืนใกล้ ๆ

ภคตอลเรนซ์เดินเข้ามาพร้อม ๆ กับขยับเตียงนอนเดิมของจูเลียตให้กลายเป็นแท่นบูชาอีกครั้งป
ารีสในชุดเจ้าบ่าวเดินเข้ามาสมทบ เสียงระฆังวิวาห์ดังชัดมากขึ้น มากขึ้น ไฟเปลี่ยนอีกครั้ง
ทุกคนเข้ามาอยู่ในโบสถ์คาโปเทีย)

SCENE 3

Poison for Juliet

(ในโบสถ์คาโปเทีย ภคตอลเรนซ์ยืนอยู่หลังแท่นบูชา จูเลียตและปารีส
ยืนอยู่ในตำแหน่งเดียวกันกับที่โรเมโอ ยืนอยู่กับเธอเมื่อเช้าวานนี้ แม่นม
หิบบช่อดอกไม้สวยช่อใหญ่วางลงในมือของเจ้าสาว)

ปารีส   จูเลียต (แก้ ๆ กัง ๆ) พี่เข้าใจทุกเรื่องที่เกิดขึ้น พี่รู้ว่าน้องกำลังเศร้า แต่
                         พี่ก็อดไม่ได้ (ถ่มมือไปมาแก้แก้) ที่จะบอกว่า ... (เขิน) พี่ตั้งใจที่น้องตอบตกลง
                         และ เราจะได้เป็นสามีภรรยา

จูเลียต   เรียกการตกลงนั้น (เป็นหน้าหนี) ...

ว่าเป็นหน้าที่ของลูกสาวที่ถูกบังคับเถอะค่ะ !!!

ปารีส   นั่นแหละ นั่นแหละ (งงๆ) ตอนที่คุณลุงบอกพี่ว่าวันนี้จะได้แต่งงาน
อันที่จริงพี่ทำตัวไม่ถูกด้วยซ้ำ (ตื่นเต้น) มั่นใจ มั่นใจ มั่น ...

จูเลียต   พอเถอะค่ะ รีบแต่งๆ ให้มันจบไปซักรี่ (ถอนใจ) ...

มันไม่มีความหมายอะไรอีกแล้ว (หันไปมองที่ภาตาลอเรนซ์) ภาตาคะ เริ่มเถอะ
!!!

ลอเรนซ์   (กระอักกระอ่วนใจ) ต่อหน้าสวรรค์ และในเคหาอันศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้านี้
(มองปารีสและจูเลียต) เจ้าทั้งคู่เต็มใจหรือไม่
ที่จะผูกสัญญาเพื่อโอบกอดกันและกันไว้ ทั้งในยามทุกข์และยามเป็นสุข

ปารีส   (ทันที) จนกว่าชีวิต ... จะหาไม่ !!!

จูเลียต   (เงียบ) ...

แม่นม   (กระซิบกับจูเลียต) คุณหนู ... ต้องตอบภาตาคะคะ

จูเลียต   (ยังคงไม่ตอบ) ...

(ปารีส เล็กเล็ก เขาพยายามที่จะเอาใจจูเลียต และอยากจะทำวันนี้ให้ดีที่สุดเท่าที่จะนึกออกได้

ปารีสเอาช่อดอกไม้ในมือของจูเลียตวางลงบนแท่นบูชา

แล้วจับมือข้างซ้ายของจูเลียตขึ้นมาประคองไว้แผ่วเบา

เขายกมือข้างนั้นของจูเลียตขึ้นมองพยายามจะจับที่มือนั้น แต่จูเลียตดึงมือหนีมาเสีย)

ปารีส   หากเรา / ละลาบล่วง / ด้วยสถาน / วโรดม

ด้วยมือ / จะถ้อยชม / ฤ ก็บาป / บ่มากมี

จูเลียต   หยุดเถอะค่ะ !!! (โกรธ) ... นั่นไม่ใช่บทของพี่ หัดเป็นตัวของตัวเองบ้าง

ปารีส   แต่ที่พี่ทำไปทั้งหมด เพราะว่าพี่รักน้องนะ

จูเลียต   พี่รักน้องหรือเห็นว่ามันเป็นเพราะหน้าที่

ปารีส   พี่ยอมรับตอนแรกมันเป็นเพียงหน้าที่ แต่พอพี่ได้มาเจอกับน้อง ได้มารู้จักกับ

น้อง ความรู้สึกทั้งหมดมันก็เปลี่ยนไป เป็นเพราะพี่รักน้องจริงๆ

จูเลียต   แต่เราไม่เคยรู้จักกันเลยด้วยซ้ำ

ปารีส เพราะการที่เราได้เจอกันไม่กี่ครั้ง และการที่น้องปฏิเสธพี่ในทุกๆครั้ง นี่แหละ คือสิ่งที่ทำให้พี่ตกหลุมรักน้อง

(จูเลียตเมินไม่สนใจ)

ปารีส หากมนุษย์เราสวมหน้ากากเข้าหากัน เพื่อหาประโยชน์ในเงามืด น้องจูเลียตก็เป็นเหมือนแสงสว่างที่ไม่ได้สวมหน้ากากใดๆ

จูเลียต ห๊ะ??

ปารีส คือ... พี่แค่อยากจะบอกว่า พี่รักน้องที่น้องเป็นน้อง โดยที่ไม่ต้องสวมหน้ากากใดๆ นี่แหละที่ทำให้พี่อยากจะถอดหน้ากาก เพื่อจะได้พบกับแสงสว่างที่งดงาม แล้วให้เสรีแก่ดวงตา ไขใจว่าหาความรัก

จูเลียต พอเถอะค่ะ นี่มันไม่ใช่ตัวพี่เลยสักนิด

(ปารีสเดินเข้าไปคุกเข่าต่อหน้าจูเลียต)

ปารีส พี่ไม่มีทางเหมือนกับคนเจ้าบทเจ้ากลอนคนนั้นหรอก แต่ว่าน้องจูเลียต พี่แค่อยากให้น้องมองพี่ เป็นเด็กผู้ชายธรรมดาๆคนหนึ่งที่กำลังอ่อนวอนขอความรักจากเด็กผู้หญิง

(ปารีสกำลังจะจุมพิตที่มีมือหลังมือของจูเลียต แต่จูเลียตกลับพุงตัวปารีสขึ้นมาเพื่อคุย)

จูเลียต แต่น้องมีคนที่ชอบอยู่แล้ว

(จูเลียตเดินหนี ปารีสโผล่เข้ากอดจากด้านหลัง)

ปารีส พี่รู้ว่าสายตาของน้องคงไม่มีวันมองมาที่พี่ แต่พี่เชื่อว่าพี่ยังมีหวัง พี่จะใช้ชีวิตของพี่ต่อจากนี้ ให้น้องหันมามองพี่สักครั้ง... ได้ไหม

(จูเลียตหันหน้าหนีไม่มองปารีส)

ปารีส   รักซั๊บ รักซ็อน รักซ็อนกล รักบางตา ให้มีตม่น จนไม่เห็น

(ปารีสเดินออกไปอย่างเศร้าๆ จูเลียตมองตาม)

จูเลียต   (กับแม่นม) นมจ๋า (รู้สึกสงสาร) ตามไปดูเค้าให้หนูหน่อย

แม่นม   ค่ะ คุณหนู (แม่นมตามปารีสออกไป)

จูเลียต   (เงิบซั๊กครู่ แล้วหันไปพูดกับภาดา) ภาดาคะ ... ผู้หญิงที่แต่งงานถึง 2 ครั้ง ใน 2 วัน (หัวเราะขำตัวเอง) ต้องเป็นคนแบบไหนกันคะ ?

ลอเรนซ์   จูเลียต ... (เห็นใจ) พ่อรู้ดีว่าในใจของลูก ... รู้สึกอย่างไร

จูเลียต   (นิ่ง) ถ้าภาดาเป็นผู้ที่ทำพิธีวิวาห์ให้กับหนูทั้ง 2 ครั้ง กับทั้ง 2 คน (หันกลับมองลอเรนซ์)

แล้วสิ่งนั้นถือเป็นความผิด ... ภาดาก็ต้องแก้ความผิดนั้น ด้วยการช่วยหนูให้พ้นไปจากความทรمانนี้

(จูเลียตคว่ำมิดที่อยู่บนแท่นบูชาขึ้นมา แล้วจ่อเข้าที่หัวใจของตนเอง)

ภาดา   (ตกใจ พยายามห้าม) จูเลียต ฟังพ่อก่อน (คิด)

หากสิ่งที่ลูกต้องการคือการแก้ปมซึ่งเป็น

ความผิด (พูดซ้ำๆ) พ่อ มีบางสิ่งทีอาจจะช่วยได้

จูเลียต   (เร่่ง) รีบบอกทางออกนั้นกับลูกสิคะ

(ภาดาลอเรนซ์เดินไปยังด้านหลังแท่นบูชา เปิดช่องลับ

แล้วหยิบกล่องไม้ที่ซ่อนอยู่ด้านหลังขึ้นมา)

ภาดา   (นิ่ง วางแผน) จูเลียต เจ้าคิดอย่างไร หากทางออกนั้น ต้องเริ่มต้นด้วย ...

ความตาย

จูเลียต   (ทวนคำ) เริ่มต้น ด้วยความตาย ? (มองมิดในมือ แล้วลดมิดในมือลง ยังไม่เข้าใจ)

(ภาตาทเปิดกล่องไม้ไผ่ หยิบเอาผลไม้รูปร่างคล้ายแอปเปิ้ลขึ้นมา ถือไว้ในมือ ยิ้มมีเลศนัย)

ภาตาท   ลูกไม้เนื้อนี้ เคลือบไว้ด้วยสารพิษที่สกัดจากราก ใบ และดอก ของสมุนไพรล้ำค่า ...
... กว่าสิบชนิด (หมุนผลไม้ในมือไปมา)
พิษที่ถูกปรุงเคลือบอยู่ในผลไม้จะแล่นเข้าสู่ร่างกายอย่างเฉียบพลันเมื่อถูกกัดกิน (มองจูเลียต) เพียงแค่ 1 คำ ฤทธิ์ของมันจะพุ่งจับเข้าที่ชั่วหัวใจ และบังคับไว้ให้หยุดเต้น จากนั้นอวัยวะภายในจะยุติการเคลื่อนไหว พร้อมๆกับการสิ้นสุดของลมหายใจ ...

(ภาตาทลอเรนซ์วางผลแอปเปิ้ลนั้นลงบนมือของจูเลียต ที่รับลูกไม้เนื้อเอาไว้อย่างกล้าๆกลัวๆ)

ภาตาท   กลับบ้านแล้วกินลูกไม้เนื้อเสีย จูเลียต แล้วเข้าสู่ความตาย ... (ยิ้ม) ...
เพื่อที่จะได้เริ่มต้นใหม่

จูเลียต   ลูก ... ไม่เข้าใจ

ภาตาท   จูเลียต สารพิษในลูกไม้เนื้อ จะทำให้เจ้าตายเป็นเวลา 42 ชั่วโมง เท่านั้น !!!
(มองหน้าจูเลียต จริงจัง)

คนที่บ้านของเจ้าจะรำให้กับความตายชั่วครู่ที่เกิดขึ้น
แล้วนำร่างไร้ลมหายใจของเจ้าไปที่สุสานคาปูเลตตามประเพณี (วางแผนในหัว)
ในเวลานั้น พ่อจะรีบเขียนจดหมายแล้วส่งคนนำสาส์นให้รีบตามโรเมโอให้ทัน
ก่อนที่เธอจะล่องเข้าเขตมันตุวา ... (ตื่นเต้น) ในจดหมายนั้น
พ่อจะเขียนบอกแผนการทั้งหมดนี้ (ยิ้ม) ...
จูเลียตพ่อจะเขียนบอกโรเมโอให้ยุติการเดินทาง แล้วรีบกลับมารอรับเจ้า
(วาดฝัน) ... ในเวลาที่เจ้าฟื้นตื่นขึ้นจากความตาย !!!

จูเลียต   ... (มองผลไม้ในมือไม่ต่างจากมองเห็นอนาคต)

(ภาตาทลอเรนซ์มองจูเลียตที่ประคองผลไม้พิษนั้นไว้ในมือเขายิ้มและนึกในใจว่าครั้งนี้แน่แล้วแผนการทั้งหมดที่วางเอาไว้จะได้กลายเป็นจริงอย่างที่

ต้องการภาตาเงหน้าขึ้นมองภาพกระจกสีรูปอดัมและเอวาที่แตกหักไม่สมบูรณ์
อีกไม่นานภาพนั้นในหัวของเขาจะกลับมาสมบูรณ์ได้อย่างที่ฝันไว้เสียที
เขามึ่มประหลาดใจเมื่อเห็นว่าในมือของจูเลียตกำลังถือผลไม้สีแดงสดไม่ต่างจากภาพของเอวา
ภาตาลอเรนซ์ยิ้มพอใจ)

(และในขณะที่จูเลียตและภาตาลอเรนซ์ต่างกำลังวาดฝันถึงอนาคตที่กำลังจะเกิดขึ้น
เบนโวลีโอเดินออกมาช้าๆจากที่ซ่อนตัวทางด้านหลังของโบสถ์
ไม่มีใครรู้ว่าเธอหลบอยู่ที่ตรงนั้นมานานแค่ไหนไม่มีใครรู้ว่าเธอได้ยืมข้อมูลความลับ
และรับรู้ถึงแผนการณ์ที่เกิดขึ้นมากมายแค่ไหนเบนโวลีโอมองคนทั้งคู่
สับสนแต่ก็เหมือนว่าจะเข้าใจในสิ่งที่เกิดขึ้น เธอคิดถึงโรเมโอ และ
เธอคิดถึงการตายเมอร์คิวซิโอ)

เบนโวลีโอ (เสียงเบา) รักซับริกซัอน รักช่อนกล / รักบังตา ให้มีตม่น จนไม่เห็น !!! (คิด) ...
โรเมโอ
(น้ำเสียงเปลี่ยนเป็นเจ็บปวด สั่นเครือ ขณะมองไปที่โรเมโอ) ... เมอร์คิวซิโอ !!!

(เสียงระฆังโบสถ์ดังขึ้นอีกครั้ง พร้อมกับไฟที่ค่อยๆเปลี่ยน เบนโวลีโอ ได้ยืมเสียงนั้น
เธอค่อยๆหลบออกจากเวทีไปก่อนเป็นคนแรก
จากนั้นภาตาลอเรนซ์จะค่อยๆเดินออกจากจากไปอีกคน แม่นม เดินสวนเข้ามาแทนที่
พร้อมกับปรับแทนบูชาให้กลายเป็นเตียงนอนของจูเลียตอีกครั้ง จูเลียตเพียงคนเดียว
ที่ยังยืนอยู่กลางเวที ในชุดเจ้าสาวและผลแอปเปิ้ลในมือ)

แม่นม เหนื่อยมาทั้งวันแล้วนะคะคุณหนู (พยายามรีนเริง) นี่
พอออกมาจากโบสถ์นะคะ นม
ก็ตามหาตัวคุณปารีสตลอดทั้งปายเลย แต่ก็หาไม่เจอ ... หาเท่าไร ...
ก็หาไม่เจอ (บ่นพึมพำ) เนี่ย ... ไม่รู้ไปแอบร้องไห้เสียใจอยู่ที่ไหนหรือเปล่า ...
น่าสงสารนะคะ (ถอนใจ) แต่นั่นละคะ ... เดี่ยวก็น่าจะทำใจได้ !!!

(แม่นมเดินเข้ามาพยายามจะจัดเสื้อผ้าให้จูเลียตแล้วเห็นผลไม้ที่อยู่ในมือ)

แม่นม   นั่นลูกอะไรอะคะ (สงสัย) ดูแปลกตาจัง คุณหนูได้มาจากไหนคะเนี่ย
จูเลียต   (ตกใจ รีบเอาผลไม้ซ่อนด้านหลัง) ซื้อมาจากตลาดนะคะนม (กลบเกลื่อน)
                  หนูก็ว่า มัน แปลกดี

แม่นม   เตี่ยนี่ ของประหลาดเยอะนะคะ (เม้าท์) ตั้งแต่มีข่าวเรื่อง Life-seed
                  กำลังจะหมดไป (พูดไปเรื่อย) พี่ผักหลาย ๆ อย่างนี่

                  มันกลายเป็นไปเยอะมากเลย (หยุด) น่ากลัวนะคะ (คิดได้) ว่าแต่
                  คุณหนูเหนื่อยไหมคะเนี่ย มา มา ... นมจะช่วยเปลี่ยนชุด

จูเลียต   (ห้าม) ยังไม่ต้องเปลี่ยนชุดก็ได้จ๊ะนม (อ้อน) อันที่จริงแล้ว
                  หนูอยากให้นมเล่านิทานให้ฟังมากกว่า

แม่นม   ้วย ดูลิ ... (บ่นแต่ชอบใจ) เป็นสาวแล้วนะคะ เราเนี่ย
                  ยังจะมารบเร้าให้เล่านิทาน

จูเลียต   (ดึงแม่นมให้นั่งบนเตียง แล้วหนุนตัก) จริงนี่คะ ...

แม่ตายหลังจากหนูเกิดได้ไม่นาน

คนที่เล่านิทานให้หนูฟังต่อจากแม่ ก็มีแต่นมคนเดียวเท่านั้น (เศร้า) สำหรับหนู
นมเป็นทั้งเพื่อน ทั้งพี่สาว (หอมแก้มแม่นม) แล้วก็แม่ของหนู ในคราวเดียวกัน
(เหมือนจะรู้ว่ากำลังจะเกิดอะไรขึ้น) ... นิทานของนมทุกเรื่อง .... หนูไม่เคยลืม
!!!

แม่นม   (สงสาร) โถ คุณหนูของนม (ตามใจ) มา มา อยากฟังเรื่องอะไรคะ

(จูเลียตเงียบ แล้วซุกผลแอปเปิ้ลที่อยู่ในมือขึ้น ส่องมันกับแสงไฟ สีแดงสดสว่างจ้า
จนเธออดสงสัยไม่ได้ว่า บางทีมันก็ออกจะดูน่ากลัว)

จูเลียต   (เริ่มต้นเล่า) เรื่องเล่าที่เริ่มว่า ... กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีราชินีใจร้าย
                  ผู้หลงผิดคิดว่าตนงามกว่าใคร

จนกระทั่งมีหญิงสาวผู้มีผิวขาวราวหิมะปรากฏตัวขึ้น

แม่นม (หัวเราะขัน ชอบใจ เล่าต่อจากจูเลียต) ...
พระนางเลยแปลงตัวเป็นหญิงชราหน้าตาน่า
เกลียด แล้วออกเดินทางไปหาหญิงสาวผู้มีผิวขาวราวหิมะคนนั้น แล้วบอกว่า

...

(แม่นมคว้าแอปเปิ้ลในมือจูเลียตมาถือ ลูกชิ้นทำท่าทางเหมือนหญิงชราหน้าเกลียด จูเลียตขำ)

แม่นม นี่ ... (มองซ้ายมองขวา) อยู่บ้านคนเดียวหรือจ๊ะ แม่หนูน้อย (ทำท่าเจ้าเล่ห์) นี่
นี่ นี่ ชั้นมีความลับจะบอก (ชูแอปเปิ้ลขึ้น) นี่ คือผลไม้วิเศษ
มันสามารถทำให้ความฝันกลายเป็นความจริงได้
(หมุนแอปเปิ้ลไปมาต่อหน้าจูเลียต)

จูเลียต (ทำท่าเล่นละครเหมือนเมื่อที่เคยทำ เมื่อตอนยังเด็ก) ... ผลไม้วิเศษ นั้นหรือคะ
?

แม่นม ซ้ายแล้ววาวจ๊ะ (ยิ้ม) แค้กัด 1 คำ มันก็จะทำให้ทุกความฝันของหนูเป็นจริง
(เจ้าเล่ห์) เอ คนสวยๆ อย่างหนู ต้องอยากอธิษฐานเรื่องความรักใช่ไหมล่ะจ๊ะ

จูเลียต (หยุดขำ แต่แม่นมไม่ทันสังเกต) ใช่ค่ะ ... มีคนที่หนูรักมากอยู่คนนึง

แม่นม นั้นยังงัย !!! นั้นยังงัย !!! (ทำเสียงซักชวน) ว่าไงล่ะจ๊ะ อธิษฐาน

แล้วก็กินผลไม้เสีย ...

(ยื่นแอปเปิ้ลให้จูเลียต) แค่นึงคำ แล้วความรัก กับ อนาคต ก็จะเป็นของหนู !!!

(จูเลียตรับผลแอปเปิ้ลจากแม่นมมาถือไว้ในมือ เขอมองผลไม้สีแดงนั้น แล้วตัดสินใจ)

จูเลียต หนูอธิษฐาน (หลับตามุ้งมัน) ขอให้เค้าคนนั้น กลับมารับหนู (มองแม่นม)
แล้วจากนั้นเราจะออกไปสร้างอนาคตด้วยกัน และอยู่อย่างมีความสุข ...

ตลอดกาล !!!

แม่นม (ปรบมือ) ดีมาก ดีมาก (คะยั้นคะยอ) กินเข้าไปเลย ... คำเดียวเท่านั้น !!!

(จูเลียตมองแม่นม เธอรู้ว่านี่เป็นครั้งสุดท้ายที่เธอจะได้เห็นผู้หญิง คนที่อยู่ตรงหน้า
ผู้หญิงที่เธอรัก ไม่ต่างจากแม่ อย่างรวดเร็ว จูเลียตโผล่เข้ากอดแม่นม)

จูเลียต   หนูรักแม่นมนะคะ !!!
แม่นม   (ประหลาดใจ) คุณหนู ...

(จูเลียตกัดผลแอปเปิ้ล เพียงแค่ 1 คำ เคี้ยวกินแล้วกลืนลงในลำคอ
สายตาของเธอยังคงจับจ้องที่ผลไม้สีแดงในมือความรู้สึกแปลกประหลาดบางอย่างเกิดขึ้นทันใด
ในร่างกาย)

จูเลียต   นางพราย / น้อยปล่อยพิช / สะกดจิต / ถนัดครั้น
                          กายา / ลอยล่องพลัน / ละสติฤดีสม ... (ร่างของจูเลียตเริ่มอ่อนแรง)
                          ตาเปิด / ทั้งหลับฝัน / มโนรั้น อภิรมย์
                          กำหนด / รสรักตลย์ / ราวสวรรค์เลื่อนลงดิน

(จูเลียตล้มตัวลงบนเตียง ... หยุดลมหายใจ)

แม่นม   (ยังไม่ทันรู้ตัว) อะ บทจะหลับก็หลับง่ายเลยเลยนะคะ คุณหนูของนม (ยิ้ม
                          ลูบผมจูเลียตแล้วพูดทวนคำ) คนดีของนม เพื่อนที่รัก / น้องสาว / คนสนิท
                          (ซึ่งใจชั่วครู่ จากนั้นก็ดมลงหอมแก้มจูเลียต) ... ลูกของแม่ !!! หลับเสียนะคะ
                          แล้วรอตื่นขึ้นอีกครั้ง ... จากจุมพิตของคนที่คุณหนูนะคะ

(ในจังหวะนั่นเอง ที่ผลแอปเปิ้ลกลิ้งตกจากมือของจูเลียต แม่นมเดินตามไป ก้มลงเก็บ
จากนั้นเธอก็หยุดชะงัก เหมือนจะรู้ และเข้าใจแล้วว่าเกิดอะไรขึ้น เธอยกมือขึ้นแตะที่แก้ม
รอยจูบจากจูเลียตยังคงอุ่นอยู่)

แม่นม   (ไปที่เตียง) คุณหนู ... (ตกใจ รู้ตัว) คุณหนู !!!

(แม่หนุ่มเอามืออังกี่จุ่มของจูเลียต ไม่มีแม่แต่สมผัสของลมหายใจ)

แม่หนุ่ม (ตกใจ หวาดกลัว ถอยห่างออกจากเตียง) ไม่นะ ... คุณหนูของนม ไม่ !!!
(รีบวิ่งออกจากห้อง ร้องเรียกลอร์ด) คุณท่าน แม่แล้วค่ะ คุณท่าน !!!

(เสียงสัญญาณเตือนภัยดังขึ้นพร้อม ๆ กับเสียงระฆังงานศพไฟเปลี่ยนและไฟราง ๆ นั้น
เราจะเห็นกลุ่มคนในชุดยาวรุ่มร่ามมีผ้าคลุมหน้าปิดศีรษะ 4 คน ออกมาจาก 2 ด้านของเวที
พวกเขาล้อมรอบร่างไร้ลมหายใจของจูเลียตเอาไว้
พร้อม ๆ กับทำให้เตียงนอนของจูเลียตค่อย ๆ กลายเป็นเป็นแท่นวางศพ
แล้วค่อย ๆ ลื่อนแท่นวางศพที่มีร่างของจูเลียตนั้นขึ้นไปในส่วน
Up-stage ก่อนจะเลื่อนฉากเข้ามาบังปิดไว้
พร้อม ๆ กับที่เสียงสัญญาณเตือนภัยและเสียงระฆังที่ดังก้องไปมาค่อย ๆ เบาลง)

SCENE 4

Poison for Romeo

(เสียงฟ้าร้องครวญครางขึ้นไกล ๆ ก่อนที่จะกลายเป็นเสียงฟ้าผ่าไฟสว่างวาบขึ้นราวกับฟ้าแลบที่
อนจะค่อย ๆ เปลี่ยนไปเป็นสีส้มแปลกตาจนดูผิดเพี้ยนจากภาพปกติ
เสียงดนตรีประหลาดดังขึ้นเหมือนตกอยู่ในภาวะหลอนและสับสน
คนในชุดเสื้อคลุมปิดศีรษะคนหนึ่งเดินแยกตัวออกมาอยู่ที่กลางเวที
เหมือนจะพยายามจะหนีจากอะไรบางอย่าง กลุ่มคนในชุดเสื้อคลุมรุ่มร่ามมีผ้าคลุมหน้าอีก 3
คนที่เหลือรีบตามมาล้อมคนแรกเอาไว้ ทั้งหมดหยุดนิ่ง
คนในชุดเสื้อคลุมคนแรกจะเริ่มหายใจหอบเร็วและแรงขึ้นพร้อม ๆ กับที่คนในเสื้อคลุมที่เหลือจะเ

เริ่มหายใจหอบเร็วตาม จนเป็นจังหวะซ้อนทับกันไปเรื่อย ๆ เสียงดนตรียังคงผิดเพี้ยน
จนภาพที่เกิดขึ้นนั้นไม่ต่างไปจากฝันร้าย)

(เสียงฟ้าผ่าดังก้อง ไฟกระตุกวูบทั้งเวที ร่างในเสื้อคลุมทั้ง 4 กองทรุดลงไปกับพื้นโดยทันที)

(มีเสียงสวบสาดดังมาจากทั่วทุกทิศทาง รวากับกรงเล็บของอสุรกายที่ค่อย ๆ คืบคลานเข้ามาใกล้
เสียงฟ้าคำราม ก่อนที่ร่างในเสื้อคลุมทั้ง 3 ที่หมอบอยู่ค่อย ๆ ยึดตัวขึ้นด้วยท่าทางผิดมนุษย์
ในขณะที่ได้ผ้าคลุมหน้านั้น เราจะเห็นใบหน้าของปีศาจแต่เพียงร่าง ๆ ดูน่ากลัว)

แม่มด 1   อีกเมื่อไหร่ ถึงจะได้ ... พบอีกครา

แม่มด 2   ในความจริง ... ในมายา (เสียงล้อเลียน)

แม่มด 3   หรือในฝัน !!! (หัวเราะคิกคักเสียงแหลม)

แม่มด 1   หรือจะต้อง ผินชะตา

แม่มด 2   จนพบกัน !!! (ทำเสียงน่าสงสาร)

แม่มด 3   เพื่อพิสูจน์ ว่ารักนั้น ...

แม่มดทั้ง 3   (สำเนียงเหยียดหยัน) ... นิรันดร !!! ฮ่า ๆ ๆ ๆ (หัวเราะคิกคัก ด้วยเสียงแหลมสูง
พร้อม ๆ กับส่งเสียงกระซิบซ้อนกันไปมาดูน่ากลัว) โรเมโอ ... โอ้ โรเมโอ ...
โรเมโอ ... โรเมโอ !!!

(ร่างหนึ่งปรากฏขึ้นที่ด้านบนของเวที ส่งเสียงตะโกนลงมา
พยายามจะปลุกคนข้างล่างที่ยังหลับใหลอยู่)

ดิบออลต์   โรเมโอ !!!

(แม่มดทั้ง 3 หยุดชะงัก หันหน้าไปทางร่างสูงที่ปรากฏตัวด้านบน พวกมันทำท่าหวาดกลัว
ส่งเสียงขู่ฟ่อ เหมือนแมว แล้วพยายามคลานหลบมาอีกทาง
แต่แล้วอีกร่างหนึ่งก็ปรากฏขึ้นที่ด้านบนอีกฟากของเวที)

เมอร์คิวซิโอ ตื่นเกิด โรเมโอ !!!

(แม่หมดทั้ง 3 ตัวหยุดชะงัก หันขวับไปยังเมอร์คิวซิโอ ส่งเสียงขู่อีกครั้งพร้อมชูมือหงิกงอ)

ติบอลด์ (ตะโกนลงมาจากด้านบนเวที) ตื่นเถอะ โรเมโอ ตื่นเสียจากฝันร้าย !!!

เมอร์คิวซิโอ (ตะโกนมาจากอีกฝั่งหนึ่งของเวที) โรเมโอ เพื่อนรัก !!! ลืมตาขึ้นเถิด

ติบอลด์ แล้วมองให้เห็นความจริง !!!

เมอร์คิวซิโอ ความจริง ... ที่ซ่อนอยู่ภายใต้ความฝัน ... โรเมโอ !!!

แม่หมดทั้ง 3 (หันกลับมามองที่โรเมโอ ที่ยังคงหลับสนิทอยู่ ... แล้วค่อย ๆ คืบคลาน
ท่าทางผิดมนุษย์ แล้วหัวเราะคิกคักเสียงแหลม แล้วส่งเสียงกระซิบกระซาบ) ...
เลวคืองาม ทราบดี !!! ... เลวคืองาม ทราบดี !!! ... เลวคืองาม ทราบดี !!!
!!!

(ร่างของโรเมโอ ค่อย ๆ ขยับ เหมือนตกอยู่ในฝันร้าย)

ติบอลด์ ตื่นสิ โรเมโอ ได้โปรด !!!

แม่หมด 1 (กระซิบล้อเลียนติบอลด์ เสียงแหลม) ได้โปรด โรเมโอ !!!

เมอร์คิวซิโอ เลิกฝันได้แล้ว โรเมโอ !!!

แม่หมด 2 (ล้อเลียนเมอร์คิวซิโอ) โรเมโอ โอ้ โรเมโอ !!!

แม่หมด 3 ... เลวคืองาม ทราบดี !!!

(แม่หมดทั้ง 3 ตัวหัวเราะเสียงแหลม แล้วค่อย ๆ คืบคลานเข้าหาโรเมโอ ที่เริ่มกระสับกระส่าย
คล้ายพยายามจะตื่นขึ้นจากฝันร้าย)

แม่หมดทั้ง 3 เลวคืองาม ทราบดี !!! (กระซิบกระซาบ แล้วท่าทางคล้ายสัตว์
ก่อนจะหันหน้ามองไปยังทางเข้าด้านหน้าเวที
แล้วชี้มือราวกับว่า รอการมาถึงของใครบางคน) เลวคืองาม ทราบดี !!! ...
เลวคืองาม ทราบดี !!! ... เลวคืองาม ทราบดี !!!

(เบนโวลีโอ ปรากฏตัวขึ้นที่ด้านหน้าของเวที ตะโกนปลุกโรเมโอ ทุกอย่างหยุด เงียบสงบ)

เบนโวลีโอ   ตื่นเถอะ โรเมโอ !!!

(โรเมโอสะดุ้งตื่นจากความฝันไฟจับลงที่ร่างของโรเมโอเธอเปิดผ้าคลุมหน้าออกในขณะนั้นเองที่
แม่มดรวมทั้งวิญญาณของดิบอลด์และเมอร์คิวซิโอด่อยๆหายไปจากภาพฝันร้ายเมื่อครู่ ...
โรเมโอยังคงหายใจหอบ ตื่นตระหนกและไม่เข้าใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น)

โรเมโอ   ฝันร้ายหรืออย่างไร ... ทำไมจึงน่ากลัวเช่นนี้ !!! (มองเห็นเบนโวลีโอ) ...
เบนโวลีโอ !!! (นึกได้ รีบลุกขึ้น ตีใจ) ชาวจาก นีโอเวโรน่า !!!

(เบนโวลีโอ ก้าวเข้ามาใกล้โรเมโอ เธอมีท่าทางเงิบผิตปกติ คล้ายมีอะไรในใจ)

โรเมโอ   เบนโวลีโอ !!! พี่ตีใจเหลือเกินที่ได้พบน้องอีกครั้ง (ตื่นเต้น)
ภาตาวานให้น้องมาถึงนี้ใช่หรือไม่ (นึกได้) หรือว่า จูเลียต !!!
จูเลียตเป็นคนวานให้น้องรีบมาบอกข่าวใดกับพี่อย่าง
งั้นหรือ (ยิ้ม จับไหล่เบนโวลีโอ) ... รีบบอกพี่เถิด จูเลียต เป็นอย่างไรบ้าง ?

(เบนโวลีโอนิ่ง ไม่ตอบ แล้วเบือนหน้าหนี เจ็บปวด ... โรเมโอสังเกตเห็น)

โรเมโอ   เบนโวลีโอ ... (หวั่นใจ) เกิดอะไรขึ้น ?

เบนโวลีโอ   (ตัดสินใจพูด) ร่างของเธอ ... (ตะกุกตะกัก) ... หลังจากหมดลมหายใจ
ถูกนำไปที่สุสานคาปูเลต (มองหน้าโรเมโอ) ... น้องเห็นด้วยสองตา !!!

โรเมโอ   โอ เบนโวลีโอ .... (ตกใจ และไม่เชื่อสิ่งที่ได้ยิน ถอยหลังหนีจากเบน)
เบนโวลีโอ สิ่งที่น่าพิศมัยมานั้น (นึกขึ้นได้) โอ ได้โปรดเถิด (มองเบน
พยายามจะเล่า แต่ทำไม่สำเร็จ) สิ่งนั้น ... สิ่งนั้น ... ในความฝันของพี่ !!!

(โรเมโอทრุดตัวลงกับพื้น ก้มหน้า เจ็บปวด)

โรเมโอ   นิมิตรหลอน / ซีดลิลิต / ตั่งฝันร้าย
                         นิมิตรคล้าย / เห็นภาพเธอ / ซึ่พดับสูญ

(โรเมโอเงยหน้า รวากับจะอ่อนวอนโชคชะตา รวากับจะขอร้องสิ่งใดก็ได้
ที่จะสามารถทำให้ข่าวร้าย กลายเป็นเพียงเรื่องลวง)

เบนโวลีโอ   ตื่นเกิด ... พี่โรเมโอ

โรเมโอ   (ไม่สนใจ) เบนโวลีโอ พี่จะกลับนี่โอเวโรนาในคืนนี้ (คิด ตัดสินใจ)
                         น้องล่วงหน้าไปก่อน แล้วรอพี่ที่คาโปเทีย ... คืนนี้เราจะพบกัน !!!

เบนโวลีโอ   โรเมโอ ...

โรเมโอ   (ตะโกน) ไปสิ เบนโวลีโอ !!!

(โรเมโอ หันตัวหนีจากเบน เธอยังคงคิดถึงแต่จูเลียต

ในขณะที่เบนถอยออกห่างจากโรเมโออย่างช้าๆ เบนโวลีโอ มองภาพหญิงสาวที่อยู่ตรงหน้า
เธอไม่แน่ใจ ว่าความรู้สึกใดกันแน่ที่ปลุกปล้ำขึ้นในอกขณะนี้ ใครกันนะ เบนโวลีโอคิด
ที่เธอเห็นอยู่ตรงหน้าในเวลานี้ พี่สาว เพื่อน หรือว่า ศัตรู !!! เบนโวลีโอ
ถอยห่างจากโรเมโอช้าๆ)

เบนโวลีโอ   ใต้เวลาตื่นจากฝันแล้ว ... โรเมโอ !!!

(เบนโวลีโอ ออกจากเวที โรเมโอยังคงยืนนิ่ง ร่างกายสั่นเทา

ภาพความฝันที่ตามหลอกหลอนเธอมาตลอดนับครั้งไม่ถ้วน

ภาพของใครสักคนที่นอนไร้ลมหายใจอยู่บนแท่นบูชาที่คาโปเทียหวนกลับมา ...

ครั้งแล้วครั้งเล่าในความคิด)

โรเมโอ   (ปวดใจ) ... นิมิตรกลายเป็น / เป็นมายา / ให้อำดูร

นิมิตรเอ๋ย !!! (ตะโกน เจ็บปวด) โปรดการุณ / อย่าเป็นจริง

จูเลียต ... (เจ็บปวด) คึนนี้ เราจะปลิดชีวา (ตัดสินใจ) แล้วนอนแนบกายเธอ !!!

(ฟ้าคำรามพร้อม ๆ กับแสงสว่างวาบ โรเมโอเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้า แสงสีรอบตัวมืดเพี้ยนอีกครั้ง เสียงสวบสาบของปีศาจร้ายดังขึ้น พร้อม ๆ กับที่ร่างของแม่มดทั้ง 3 ปรากฏ)

แม่มดทั้ง 3 (กระซิบกระซาบ) เลวคืองาม ทรามคือดี !!!

แม่มด 1 คึนสิ โรเมโอ

แม่มดทั้ง 3 เลวคืองาม ทรามคือดี !!!

แม่มด 2 มองความจริงสิ โรเมโอ

แม่มดทั้ง 3 เลวคืองาม ทรามคือดี !!!

แม่มด 3 หยุดฝันเสียเถิด โรเมโอ

โรเมโอ (พูดสวนขึ้นทันใจ) หมอยา !!!

(เสียงทุกอย่างหยุดอีกครั้ง บนเวทีสงบนิ่ง ... ร่างสูงร่างหนึ่งเดินออกมาจากหมู่แม่มด ***

ถ้าใช้นักแสดงที่เล่นดิบบอลต์แสดงเป็นหมดยาจะดีมาก*** เขาสวมเสื้อคลุมหนาหนัก

มีฮู้ดปิดหน้าปิดตา จนมองไม่เห็น)

หมอยา ใครกัน ส่งเสียงเรียกข้า ?

โรเมโอ หมอยา ช่วยเราที่ ... เราต้องการยาพิษที่มีฤทธิ์แรงที่สุดของท่าน !!!

หมอยา (หัวเราะ) ยาพิษที่ว่านั้น ใครๆ ก็มี ... โรเมโอ

โรเมโอ หมายความว่าอย่างไร ?

หมอยา (ถาม) เจ้าเชื่อเรื่องฝันร้ายไหม โรเมโอ ? ... ฝันร้ายจากการที่วันหนึ่ง

เจ้าได้ล้มตาคึนขึ้น แล้วพบว่าทุกเรื่องที่เราได้เคยรู้ และเคยเชื่อมาทั้งหมด

เป็นเพียงแค่เรื่องโกหก (ข้า) นั้นแหละโรเมโอ ... ยาพิษ

โรเมโอ เราไม่เข้าใจ

หมอยา เรื่องผู้ที่ถูกเลือก เจ้าเชื่ออย่างนั้นหรือ โรมีโอ ... ว่าเป็นเรื่องจริง !!! (นิ่งเงียบ)
เรื่อง

Life-seed เจ้าเชื่ออย่างนั้นหรือ โรมีโอ (ยิ้ม) ... ว่าเป็นเรื่องจริง !!!

โรมีโอ นี่มัน ... เรื่องอะไรกัน ?

หมอยา เรื่องเล่า ... บางครั้งมันก็มีอำนาจที่เราไม่เคยรู้ละ โรมีโอ
(หยิบขวดยาพิษขวดหนึ่งจากด้านในเสื้อคลุม ส่งให้โรมีโอ)
เรื่องโกหกสำหรับคนๆหนึ่ง (ชี้นิ้วที่ขวดยาพิษในมือโรมีโอ)
อาจจะกลายเป็นความจริงของอีกคนก็ได้ ... ถ้าคนๆนั้นเชื่อมั่นมากพอ!!!
ลองคิดดูสิ ว่าถ้ามีใครบางคนสร้างเรื่องโกหกขึ้นมาเพื่อบูชาตนเอง ...
แล้วใช้อำนาจบังคับให้เรื่องนั้นต้องกลายเป็นความจริงของทุกคน ...
มันจะเป็นอย่างไร !!!

โรมีโอ Life-seed ไม่มีจริง อย่างนั้นหรือ ? (สับสน) ผู้ที่ถูกเลือก ไม่ใช่เรื่องจริง
(ไม่เข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้น ในตอนนี้ โรมีโอรู้แต่ว่า ... ในเวลานี้ เธอกำลังนึกถึงแม่
และ เมอร์คิวซิโอ)... แล้ว เราต่อสู้กันไปเพื่ออะไร ?

หมอยา เราต่อสู้ เพื่อเรื่องโกหก ยังไง โรมีโอ (นิ่ง) เราต่อสู้ เพื่อชีวิตที่ดีกว่า
และเราต่อสู้ เพื่ออนาคตของคนที่จะมาใช้ชีวิตที่นี่ ... ต่อจากเรา !!!
(ภายใต้ชุดที่ปิดคลุมใบหน้านั้น หมอยากำลังมองโรมีโอ เขายิ้ม) ...
เป็นคนช่างฝันแบบเจ้าต่อไปเถิด โรมีโอ (หัวเราะ)
บางทีโลกก็ต้องการคนแบบนี้บ้าง (ยกนิ้วส่ายไปมา หัวเราะ) ...
นานๆครั้งนะนะ (หมอยาหัวเราะ จนไหลล้นกระเพื่อม)
การใช้ชีวิตอยู่ใต้ข้อกำหนดของพระเจ้า
ที่เราไม่เคยจะได้พบหน้าเลยซักครั้งในชีวิต ... มันน่าเบื่อจะตายไป ... ว่ามั๊ย ?

โรมีโอ (พูดซ้ำๆ สงสัย) ... ถ้าทุกอย่าง เป็นเรื่องโกหก อย่างที่ท่านว่า
(มองขวดยาพิษในมือ)

แล้วยาพิษนี้ ... ?

หมอยา (หัวเราะ มีเลศนัย) เจ้าเองที่จะต้องเป็นผู้พิสูจน์ !!!

(หมอยาหันหลังกลับ แล้วคล้ายกับนึกอะไรขึ้นได้ เขาหันกลับมาอีกครั้ง)

หมอยา   รู้มัย้ โรเมโอ ... เรื่องโกหกนะ มันไม่ได้ผิดหรอก (สายหัว)

คนที่เชื่อเรื่องโกหก ว่า

มันเป็นความจริงต่างหาก ... ที่ผิด !!!

(หมอยาเดินกลับเข้าไปในหมู่แม่มดทั้ง 3 ตัว เสียงสบสวบกลับมาดังสะท้อนก้องไปมา
แสงสีเพี้ยนประหลาด)

แม่มดทั้ง 3   เลวคืองาม ทรามคือดี !!! ตื่นเถิด โรเมโอ !!!

(เสียงฟ้าผ่าพร้อมกับแสงสว่างวาบอีกครั้ง ทุกอย่างกลับคืนปกติ
หมอยาและแม่มดหายไปจากเวที โรเมโอมองขวดยาพิษในมือ)

โรเมโอ   มาเถิด พิษร้ายเอ๋ย (ยิ้ม ตัดสินใจ) ที่ข้างกายจูเลียตในคืนนี้ ...
เจ้าจะเป็นเช่นยมทูตให้กับข้า !!!

SCENE 5

The End

(โรเมโอหันหลังกลับ เผชิญหน้ากับฉากที่กั้นระหว่างตัวเธอกับจูเลียต ไฟสุสานค่อย ๆ สว่างขึ้น
โรเมโอลากฉากให้เปิดออกทั้ง 2 ด้าน ที่นั่นจูเลียตนอนไร้ลมหายใจอยู่บนแท่นบูชา
มีดอกไม้ประดับประดาอยู่รายรอบ โรเมโอหยุดยืนและจ้องร่างไร้ลมหายใจของจูเลียต)

โรเมโอ   (เจ็บปวด) ได้โปรดเถิด ดับแสงใน เวโรนา
แล้วปล่อยให้ แสงดารา สว่างไส
ดับอาทิตย์ ดับแสงจันทร์ ให้มืดไป
แสงดารา ...

(โรเมโอพูดกลอนไม่จบ แต่กลับวิ่งเข้าไปหาจูเลียต แล้วก้มหน้าลงแนบร่างของจูเลียต ร่ำไห้)

โรเมโอ   เพื่อน น้องสาว ยอดรัก (เสียงสั่นเครือ) ได้โปรดเถิด ... มัจจุราช
                              เธอทำผิดอะไร (ก้มหน้า) เราสองคนทำผิดอะไร !!!

(โรเมโอยกมือของจูเลียตขึ้นมาจูบ แล้ววางมือนั้นลงที่หัวใจที่มีรอยแผลเป็นของเธอ)

โรเมโอ   หากเรา / ละลาบล่วง / ด้วยสถาน / วโรดม
                              ด้วยมือ / จะถ้อยชม / ฤ ก็บาป / บ่มากมี
                              เปรียบผู้ / แสงบุญ / ต้องมาคอย / ณ ที่นี้ ...
                              (เสียงสั่น) เพื่อแก้ / กิจกาลี / ใช้มือนี้ / แทนจูมพิต

(โรเมโอค้นหาขวดยาพิษ แล้วยกขึ้นมองกับแสงไฟ)

โรเมโอ   มือท่าน / สีแสนผิด / ชุระถูก / สีจึงดี
                              จูบมือ / ประนมนี้ / มิได้แจ้ง / มนัสแท้

(เธอตั้งมือที่มีขวดยาพิษนั้น กลับมาวางไว้ที่อก หวาดกลัวและสับสน)

โรเมโอ   แต่ผู้ / ประนมกร / มิมีปาก / ละหรือแม่

(ในจังหวะนั้น นิ้วมือของจูเลียตค่อย ๆ ขยับ จูเลียตกำลังฟื้นขึ้นจากความตาย แต่โรเมโอ ...
ไม่ทันเห็น)

โรเมโอ   ปากมี / แต่ที่แท้ / ไว้ธุระ / วอนทewa
                              หากปาก / จะแทนมือ / เธอจะถือ / บาปหรือไม่

(โรเมโอเปิดฝาขวดยาพิษแล้วมอง จูเลียตลืมตา เธอเห็นโรเมโอและสงสัย
จูเลียตพยายามยกแขนอันอ่อนแรงขึ้นหาโรเมโอ แต่โรเมโอก็ไม่เห็น)

โรเมโอ ... ช่างบาป / สิปะไร !!! (โรเมโอยกขวดขึ้นแตะริมฝีปาก
แล้วเทยาพิษลงในลำคอ)

บาปรับไว้ (มองขวดยาเปล่า) ... ตีตปากมา

(ทันใดนั้นเองที่ความเจ็บปวดจู่โจมเข้าจับที่ในทรวงอก ทั้งร่างร้อนราวกับไฟ
โรเมโอกุมมือที่หัวใจ)

โรเมโอ โอว บานี่น / ซึ่นอุรา ... (หันมองจูเลียต) ... ขอบาปคืนเถิดหนา !!!

(ในจังหวะนั้นเองที่อีกฝ่ายยกมืออ่อนแรงนั้นขึ้นแตะที่แก้มของโรเมโอ โรเมโอตกใจ
ร่างเซออกจากแท่นบูชา แต่ความเจ็บปวดกลับพลุ่งพล่านรุนแรงทั้งร่างกาย)

โรเมโอ จูเลียต !!!

(จูเลียตค่อยๆยืนตัว ให้ลุกขึ้นนั่งช้าๆ เธออ่อนแรง แต่ก็ยืมสติใจ ที่ได้เห็นโรเมโอ
เธอยกมือขึ้นหาอีกฝ่าย เหมือนจะให้ช่วย)

โรเมโอ โอ ... หมอยาเอ๋ย (เกือบหมดลมหายใจ มองขวดยาพิษ) พิษนี้ช่างร้ายนัก !!!

(ด้วยความประหลาดใจ โรเมโอเดินเข้าหาจูเลียต ด้วยพลังที่มีครั้งสุดท้าย
เธอแตะมือเข้าที่ใบหน้าของคนรัก ร่างของจูเลียตอ่อนและมีลมหายใจ โรเมโอยิ้ม)

โรเมโอ ที่รัก ... (เสียงค่อยๆขาดหาย) ... คนดี

(จูเลียต รับโรเมโอ ไว้ในอ้อมกอด โรเมโอมองหน้าจูเลียต และบรรจุจูบที่ริมฝีปากเธอแผ่วเบา)

ขอลาที่ / ลาคั้งนี้ / อี๊กพันหน

โรเมโอ เราจะหลับและฝันไปด้วยกันนับจากนี้ ตลอดกาล !!!

(จูเลียตยกมิตนั้นขึ้นสูง ตัดสินใจแทงมิตนั้นลงที่ทรวงอกของตนเอง แล้วล้มลง)

(เสียงฟ้าร้อง ไฟทั้งเวทีกระตุกวูบ ทุกอย่างดับอยู่ในความมืดชั่วครู่

ก่อนที่แสงจะค่อย ๆ สว่างขึ้นรำไร อีกครั้ง ในแสงสลัวนั้น เราเห็นร่างในเสื้อคลุมเดินออกมาช้า ๆ

ก้มมองที่ร่างปราศจากลมหายใจของทั้งโรเมโอ และ จูเลียต ก่อนจะเปิดผ้าคลุมออก ...

เบนโวลีโอ)

(เบนโวลีโอยืนมองภาพความตายที่เกิดขึ้นตรงหน้า ทั้งประหลาดใจและเศร้าใจ

เธอไม่รู้อีกต่อไปแล้ว ว่าสิ่งที่เกิดขึ้นนี้จะนำพาอนาคตไปทางไหน อย่างไร แต่เธอรู้ว่า วันนี้

เธอจะเขียนอนาคตของเธอเอง)

เบนโวลีโอ   ถ้าหากความจริงคือฝันร้าย (มองโรเมโอ) ...

พี่ก็จงหลับอยู่ในฝันดีนั้นตลอดไปเถิด โรเมโอ เพราะนับจากนี้ ...

(เธอยกแขนทั้งสองขึ้นมอง ที่ข้อมือทั้ง 2 นั้น ... ปรากฏรอยแผลของผู้ถูกเลือก

รอยเลือดสดยังคงไหลอยู่เป็นทาง) หนูจะเป็นคนเขียนอนาคตของนีโอเวโรน่า

... ด้วยตัวของหนูเอง !!!

(ฟ้าคำรามอีกครั้ง เสียงสัญญาณเตือนภัยดังก้องทั่วบริเวณ ไฟกระตุกวูบ

แล้วเหลือเพียงเสียงที่ส่องสว่างมายัง เบนโวลีโอ จากด้านบน ที่ตรงนั้น

เธอยังคงมองออกไปด้านหน้าอย่างมุ่งมั่น แสงไฟค่อย ๆ กลับกลายเป็นมืดเพี้ยน

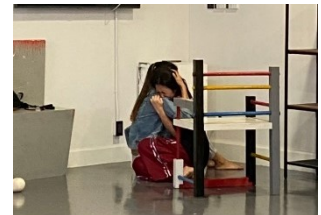
ฟ้าร้องครวญคราง และที่ไกล ๆ จากนั้น เสียงสวบสาบของปีศาจค่อย ๆ คืบคลานเข้ามาใกล้)

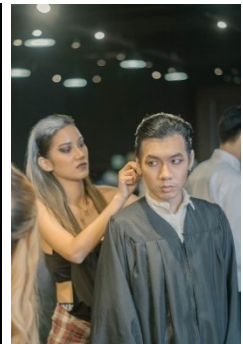
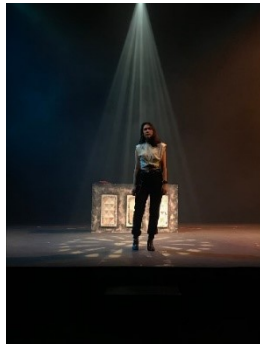
(ไฟเฟด)

-- จบ --

ภาคผนวก ค

กระบวนการส่งความคืบหน้าและการซ่อม

ภาคผนวก ง
เอกสารประชาสัมพันธ์

ภาคผนวก จ
ภาพคณะผู้ศึกษาโครงการ

